This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

+ *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.

+ *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.

+ *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.

+ *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at http://books.google.com/

Jh. deLacroix.

Pars Autumnalis

BREVIARIUM
ELECTENSE,

Illuſtriſſimi & Reverendiſſimi in Chriſto Patris D. D. CAROLI DE LA CROPTE DE CHANTERAC, Epiſcopi & Comitis Electenſis, auctoritate, ac Venerabilis ejuſdem Eccleſiæ Capituli conſenſu, editum.

PARS AUTUMNALIS.

TOLOSÆ,

Sumptibus ſuis ediderunt BIBLIOPOLÆ Uſuum Electenſium.

M. DCC. LXXIV.

CUM PRIVILEGIO REGIS.

TABULA TEMPORARIA.

Anni Domini.	*Aureus numerus.*	*Epactæ.*	*Indictio.*	*Litt. Dominical.*	*Domin. poſt Epiphan.*	*Septuageſima.*	*Dies Cinerum.*
1775	9	xxviij.	8	a	5	12 Febr.	1 Mart.
1776	10	ix.	9	g f	4	4 Febr.	21 Febr.
1777	11	xx.	10	e	2 †	26 Jan.	12 Febr.
1778	12	j.	11	d	5 †	15 Febr.	4 Mart.
1779	13	xij.	12	c	3 †	31 Jan.	17 Febr.
1780	14	xxiij.	13	b a	2	23 Jan.	9 Febr.
1781	15	iv.	14	g	5	11 Febr.	28 Febr.
1782	16	xv.	15	f	2 †	27 Jan.	13 Febr.
1783	17	xxvj.	1	e	5 †	16 Febr.	5 Mart.
1784	18	vij.	2	d c	4 †	8 Febr.	25 Febr.
1785	19	xviij.	3	b	2 †	23 Jan.	9 Febr.
1786	1	*	4	a	5	12 Febr.	1 Mart.
1787	2	xj.	5	g	4	4 Febr.	21 Febr.
1788	3	xxij.	6	f e	1 †	20 Jan.	6 Febr.
1789	4	iij.	7	d	4 †	8 Febr.	25 Febr.
1790	5	xiv.	8	c	3 †	31 Jan.	17 Febr.
1791	6	xxv.	9	b	6	20 Febr.	9 Mart.
1792	7	vj.	10	a g	4	5 Febr.	22 Febr.
1793	8	xvij.	11	f	2 †	27 Jan.	13 Febr.
1794	9	xxviij.	12	e	5 †	16 Febr.	5 Mart.
1795	10	ix.	13	d	3 †	1 Febr.	18 Febr.
1796	11	xx.	14	c b	2 †	24 Jan.	10 Febr.
1797	12	j.	15	a	5	12 Febr.	1 Mart.
1798	13	xij.	1	g	4	4 Febr.	21 Febr.
1799	14	xxiij.	2	f	1 †	20 Jan.	6 Febr.
1800	15	iv.	3	e	4 †	9 Febr.	26 Febr.
1801	16	xv.	4	d	3 †	1 Febr.	18 Febr.
1802	17	xxvj.	5	c	5 †	14 Febr.	3 Mart.
1803	18	vij.	6	b	4 †	6 Febr.	23 Febr.
1804	19	xviij.	7	A g	3	29 Jan.	15 Febr.
1805	1	*	8	f	4 †	10 Febr.	27 Febr.
1806	2	xj.	9	e	3 †	2 Febr.	19 Febr.

FESTORUM MOBILIUM.

Anni Domini.	*Pascha.*	*Aſcenſio Domini.*	*Pentecoſte.*	*Feſt. Corp. Chriſti.*	*Domin. poſt Pentec.*	*Dominica I. Adv.*
1775	16 April.	25 Maii.	4 Junii.	15 Junii.	25	3 Dec.
1776	7 April.	16 Maii.	26 Maii.	6 Junii.	26	1 Dec.
1777	30 Mart.	8 Maii.	18 Maii.	29 Maii.	27	30 Nov.
1778	19 April.	28 Maii.	7 Junii.	18 Junii.	24	29 Nov.
1779	4 April.	13 Maii.	23 Maii.	3 Junii.	26	28 Nov.
1780	26 Mart.	4 Maii.	14 Maii.	25 Maii.	28	3 Dec.
1781	15 April.	24 Maii.	3 Junii.	14 Junii.	25	2 Dec.
1782	31 Mart.	9 Maii.	19 Maii.	30 Maii.	27	1 Dec.
1783	20 April.	29 Maii.	8 Junii.	19 Junii.	24	30 Nov.
1784	11 April.	20 Maii.	30 Maii.	10 Junii.	25	28 Nov.
1785	27 Mart.	5 Maii.	15 Maii.	26 Maii.	27	27 Nov.
1786	16 April.	25 Maii.	4 Junii.	15 Junii.	25	3 Dec.
1787	8 April.	17 Maii.	27 Maii.	7 Junii.	26	2 Dec.
1788	23 Mart.	1 Maii.	11 Maii.	22 Maii.	28	30 Nov.
1789	12 April.	21 Maii.	31 Maii.	11 Junii.	25	29 Nov.
1790	4 April.	13 Maii.	23 Maii.	3 Junii.	26	28 Nov.
1791	24 April.	2 Junii.	12 Junii.	23 Junii.	23	27 Nov.
1792	8 April.	17 Maii.	27 Maii.	7 Junii.	26	2 Dec.
1793	31 Mart.	9 Maii.	19 Maii.	30 Maii.	27	1 Dec.
1794	20 April.	29 Maii.	8 Junii.	19 Junii.	24	30 Nov.
1795	5 April.	14 Maii.	24 Maii.	4 Junii.	26	29 Nov.
1796	27 Mart.	5 Maii.	15 Maii.	26 Maii.	27	27 Nov.
1797	16 April.	25 Maii.	4 Junii.	15 Junii.	25	3 Dec.
1798	8 April.	17 Maii.	27 Maii.	7 Junii.	26	2 Dec.
1799	24 Mart.	2 Maii.	12 Maii.	23 Maii.	28	1 Dec.
1800	13 April.	22 Maii.	1 Junii.	12 Junii.	25	30 Dec.
1801	5 April.	14 Maii.	24 Maii.	4 Junii.	26	29 Nov.
1802	18 April.	27 Maii.	6 Junii.	17 Junii.	24	28 Nov.
1803	10 April.	19 Maii.	29 Maii.	9 Junii.	25	27 Nov.
1804	1 April.	10 Maii.	20 Maii.	31 Maii.	27	2 Dec.
1805	14 April.	23 Maii.	2 Junii.	13 Junii.	25	1 Dec.
1806	6 April.	15 Maii.	25 Maii.	5 Junii.	26	30 Nov.

In ſequenti Calendario, appoſitum eſt tempus quo quiſque Sanctus obiit: ann. *ſignificat anno:* c. ann. *circa annum:* ſ. *ſeculo:* init. ſ. *initio ſeculi:* c. med. ſ. *circa medium ſeculi:* c. fin. ſ. *circa finem ſeculi.*

*Feſta quæ feriantur apud populum, majuſculis caracteribus notantur. Sancti autem qui unius vel plurium hujuſce Diœceſis Eccleſiarum Parrochialium Patroni ſunt aut Titulares, aſteriſco * deſignantur.*

Cycl. Epact.	L.D.	Dies Menſis.		JANUARIUS.
*	A	Cal.	1	CIRCUMCISIO DOMINI, Impoſitio Nominis JESU, & Octav Natalis ejuſdem, *Solemne-minus.*
xxix	b	iv	2	Baſilii Magni, Cæſarienſis i Cappad. Epiſcopi & Eccleſia Doctoris, *Duplex-min.* obii 1. Jan. an. 379.
xxviij	c	iij	3	Genovefæ, Pariſienſis Virginis *Simplex*: an. 512.
xxvij	d	Prid.	4	Ferreoli, Ucetienſis Epiſcopi *Semiduplex*: c. an. 581.
xxvj	e	Non.	5	Vigilia Epiphaniæ Domini, (ſin jejunio;) cum *Commemoratione* S. Simeonis Stylitæ Anachoretæ propè Anthiochiam: c. ann. 460.
25. xxv	f	viij	6	EPIPHANIA DOMINI *Solemne-majus*: Feſt. è primis in Eccl. inſtit.
xxiv	g	vij	7	
xxiij	A	vj	8	De Octava Epiph. *Semid.*
xxij	b	v	9	
xxj	c	iv	10	De Octava Epiph. *Semid.* cu *Commem.* S. Pauli, primi Ere mitæ Thebaïdis; c. ann. 34
xx	d	iij	11	De Octava Epiph. *Semid.*
xix	e	Prid.	12	
xviij	f	Idib.	13	Octava Epiph. & Baptiſmus Do mini, *Duplex-majus.*
xvij	g	xix	14	Hilarii, Pictavienſis Epiſcopi & Eccleſ. Doct. *Duplex-minus* (è 13.) c. ann. 368. cu

Cycl. Epact.	L.D.	Dies Menſis.		JANUARIUS.
				Commem. S. Felicis, Preſbyt. Nolani : c. ann. 265.
xvj	A	xviij	15	Mauri, Glannfolienſis in agro Andegavenſi Abbatis, *Semiduplex* : c. fin. VI. ſ.
xv	b	xvij	16	Fulgentii, Ruſpenſis in Africa Epiſc. & Eccl. Doct. *Semid.* (è 1.) ann. 533.
xiv	c	xvj	17	Antonii, Ægyptii Abbatis, *Semiduplex :* an. 356. cum *Commemoratione* S. Sulpitii, Bituricenſis Epiſc. c. an. 644.
xiij	d	xv	18	Pontificatus ſeu Cathedr. S. Petri Apoſt. quâ Antiochiæ primùm ſedit c. an. 36. tùm Romæ c. an. 43. vel 48. *Duplex-minus. Prima ſedes Septuageſimæ.*
xij	e	xiv	19	* Juliani, & Baſiliſſæ uxoris ejus, in Ægypto Mart. *Semiduplex :* (è 7.) init. IV. ſ.
xj	f	xiij	20	*Sebaſtiani, Narbone nati, Romæ Martyris, *Duplex-minus :* c. ann. 288.
x	g	xij	21	Agnetis, Romanæ Virginis & Martyris, *Semiduplex :* ann. 303. vel 304.
ix	A	xj	22	Vincentii, Diaconi Cæſarauguſtani, Valentiæ in Hiſp. Mart. *Semid.* ann. 303. vel 304.
viij	b	x	23	Fabiani, Papæ & Mart. *Semid.* an. 250.
vij	c	ix	24	Timothei, Epheſini Epiſcopi & Martyr. *Semid.* ann. 97. cum *Commem.* S. Titi, Cretenſis Epiſc. I. ſ.
vj	d	viij	25	Converſio ſancti Pauli, Apoſt. *Solemne-min.* [in Eccleſ. Collegiata, *Annuale :*] ann. 34. vel 35.
v	e	vij	26	Paulæ, Viduæ Romanæ, *Simplex :* an. 404. [*Hodie & ſubſequentibus hujus Menſis diebus*, in Ec-

Cycl. Epact.	L. D.	Dies Menſis.		JANUARIUS.
				cleſia Collegiata ſit Officium de Octava Converſionis S. Pauli, Semidupl. *cum Commem. Sanctorum occurrentium.*]
iv	f	vj	27	Martyrum qui pro Libris ſacris interierunt, *Semid.* an. 303.
iij	g	v	28	Cyrilli, Alexandrini Epiſcopi & Eccleſiæ Doctoris, *Semiduplex:* (è 28. Jun.) ann. 445.
ij	A	iv	29	Franciſci Saleſii, Genevenſis Epiſc. *Semidupl.* (è 28. Dec.) ann. 1622.
j	b	iij	30	Bathildis, Reginæ Francorum, Viduæ, *Semid.* an. 680.
*	c	Prid.	31	Petri Nolaſci, San-Papulenſis, Inſtit. Ordin. B. Mariæ de Mercede, *Semid.* ann. 1256.

FEBRUARIUS.

xxix	d	Cal.	1	Ignatii, Antiocheni Epiſcopi & Martyris, *Duplex-min.* (è 20 Dec.) ann. 107. [*In Eccleſ. Colleg.* Octava Converſionis S. Pauli, Apoſt. *Duplex-majus.*]
xxviij	e	iv	2	PRÆSENTATIO DOMINI, ET PURIFICATIO B. MARIÆ VIRGINIS, *Solemne-majus:* inſtit. in Oriente, ſub *Hypapantis* nomine, an. 542.
xxvij	f	iij	3	Blaſii, Sebaſteni in Armen. Epiſc. & Mart. *Semid.* c. an. 316.
25. xxvj	g	Prid.	4	[*In Eccleſ. Colleg.* Ignatii, Antioch. Epiſc. & Mart. *Duplex-min.*] *Prima ſedes diei Cinerum.*
xxv. xxiv	A	Non.	5	Agathæ, Catanenſis Virginis &

Cycl. Epact.	L.D.	Dies Menſis.		FEBRUARIUS.
				Martyris, *Semiduplex :* ann. 251. [In Quadrag. *Commem.* & ſic de aliis Semiduplicibus.]
xxiij	b	viij	6	Amandi, Trajectenſis Epiſcopi, *Semiduplex :* c. an. 679.
xxij	c	vij	7	
xxj	d	vj	8	Joannis de Matha, Preſb. Pariſ. Inſtit. Ord. SS. Trinitatis, *Semid.* (è 21. Dec.) an. 1213.
xx	e	v	9	Apolloniæ, Alexandrinæ Virginis & Mart. *Semiduplex :* an. 249.
xix	f	iv	10	Scholaſticæ, Caſſinenſis Virginis, *Semidup.* [In Cathedr. *Duplex-min.*] ann. 543.
xviij	g	iij	11	Benedicti, Anianenſis Abbatis, *Semid.* an. 821.
xvij	A	Prid.	12	
xvj	b	Idib.	13	Fulcranni, Lodovenſis Epiſc. *Semid.* an. 1006.
xv	c	xvj	14	
xiv	d	xv	15	
xiij	e	xiv	16	
xij	f	xiij	17	
xj	g	xij	18	Simeonis, Hieroſolymitani Epiſcopi & Mart. *Semid.* an. 107.
x	A	xj	19	
ix	b	x	20	
viij	c	ix	21	
vij	d	viij	22	
vj	e	vij	23	
v	f	vj	24	Matthiæ, Apoſt. *Dup. maj.* 1. *ſ.*
iv	g	v	25	*In anno Biſſextili.* [Si incidat in Quadrag. anticipabitur in Feriam iij. poſt Dominicam Quinquag.]
iij	A	iv	26	
ij	b	iij	27	
j	c	Prid.	28	Martyrum qui obierunt in caritatis officio erga peſtilentiâ afflictatos Alexandriæ, *Semid.* iij. *ſ.*
*	*	*	29	*In anno Biſſextili.*

In annis Biſſextilibus (ii ſunt quibus in Tabula temporaria Feſtorum mobilium, aſſignatur duplex-Littera Dominicalis) additur dies intercalaris, & bis dicitur Sexto Calendas Martii, *nempe diebus 24. & 25. unde illi anni* Biſſextiles *dicuntur : & Feſtum ſancti Matthiæ, quod in aliis annis celebratur die 24, in anno Biſſextili die 25. celebratur, niſi occurrat in Quadrageſima, & ideò ſit anticipandum. Littera autem Dominicalis quæ fuit aſſumpta menſe Januario, mutatur in præcedentem.*

Feriâ vj. poſt Cineres, ſit Officium de Quinque Plagis Chriſti, *Duplex-majus.*

Feriâ vj. poſt Dominicam tertiam Quadrageſimæ, ſit Officium de ſancta Corona Spinea Domini, *Duplex-maj.*

Cycl. Epact.	L.D.	Dies Menſis.		MARTIUS.
*	d	Cal.	1	Albini, Andegavenſis Epiſcopi, *Semiduplex :* ann. 550.
xxix	e	vj	2	
xxviij	f	v	3	
xxvij	g	iv	4	
xxvj	A	iij	5	
25. xxv	b	Prid.	6	
xxiv	c	Non.	7	Perpetuæ & Felicitatis, Carthaginenſium Mart. *Semid.* c. an. 204.
xxiij	d	viij	8	*Prima ſedes Novilunii Paſch.*
xxij	e	vij	9	Quadraginta Militum, Sebaſtæ in Armenia Mart. *Semid.* c. ann. 320.
xxj	f	vj	10	*Ultima ſedes diei Cinerum.*
xx	g	v	11	
xix	A	iv	12	
xviij	b	iij	13	
xvij	c	Prid.	14	
xvj	d	Idib.	15	
xv	e	xvij	16	
xiv	f	xvj	17	Patricii, Epiſcopi, Hybernorum Apoſtoli, *Commem.* ann. 460.
xiij	g	xv	18	Alexandri, Hieroſolym. Epiſc. & Mart. *Commem.* ann. 250.

MARTIUS.

Cycl. Epact.	L.D.	Dies Mensis		
xij	A	xiv	19	
xj	b	xiij	20	
x	c	xij	21	
ix	d	xj	22	*Prima ſedes Paſchæ.*
viij	e	x	23	
vij	f	ix	24	
vj	g	viij	25	ANNUNTIATIO INCARNATIONIS DOMINI AD B. MARIAM VIRGINEM, *Solemne - majus :* inſtit. Romæ ante ann. 496.
v	A	vij	26	
iv	b	vj	27	
iij	c	v	28	
ij	d	iv	29	
j	e	iij	30	
*	f	Prid.	31	

Feriâ ſextâ poſt Dominicam Paſſionis, fit Officium de Compaſſione B. Mariæ Virg. Duplex-majus : *inſtit. in Concil. Colonienſi, an.* 1423.

APRILIS.

Cycl. Epact.	L.D.	Dies Mensis		
xxix	g	Cal.	1	
xxviij	A	iv	2	Franciſci de Paula, Ordinis Minimor. Inſtit. *Semiduplt* an. 1507.
xxvij	b	iij	3	
25. xxvj	c	Prid.	4	Ambroſii, Mediolanenſis Epiſc. & Eccl. Doct. *Duplex-minus :* ann. 397. *Ultima ſedes Novilunii Paſch.*
xxv. xxiv	d	Non.	5	
xxiij	e	viij	6	
xxij	f	vij	7	
xxj	g	vj	8	
xx	A	v	9	
xix	b	iv	10	
xviij	c	iij	11	
xvij	d	Prid.	12	

Cycl. Epact.	L.D.	Dies Menſis.		APRILIS.
xvj	e	Idib.	13	Juſtini, Chriſtianæ Religionis Apologiſtæ, & Romæ Mart. *Semid.* ann. 167.
xv	f	xviij	14	
xiv	g	xvij	15	
xiij	A	xvj	16	
xij	b	xv	17	
xj	c	xiv	18	
x	d	xiij	19	
ix	e	xij	20	Joſeph, Sponſi B. Mariæ Virginis, *Duplex-majus* : (è 19. Mart.) I. ſ.
viij	f	xj	21	
vij	g	x	22	
vj	A	ix	23	Georgii, Mart. in Oriente, *Semiduplex* : c. ann. 303.
v	b	viij	24	Martyrum pro Solemnitate Paſchali in Africa occiſorum, *Semid.* (è 5.) ann. 459.
iv	c	vij	25	Marci, Evang. *Dupl. maj.* ann. 68. *Ultima ſedes Paſchæ.*
iij	d	vj	26	Cleti (ſeu Anacleti,) Papæ & Martyris, *Semid.* c. ann. 91.
ij	e	v	27	Polycarpi, Smyrnenſis Epiſc. & Mart. *Duplex-minus* : (è 26. Mart.) an. 169.
	f	iv	28	Aphrodiſii, Biterrenſis Epiſc. & Mart. *Semid.* I. vel III. ſ.
*	g	iij	29	Mariæ Ægyptiæ, in Palæſtina Pœnitentis, *Semiduplex* : (è 2.) c. ann. 421.
xxix	A	Prid.	30	Eutropii, Santonenſis Epiſc. & Mart. *Semid.* III. ſ.

MAIUS.

DOMINICA primâ Maii, (ve quando illa Dominica eſt Dominica in Albis, Dominicâ ejuſdem Menſis ſecundâ,) celebratur ANNIVERSARIUM

Cycl. Epact.	L.D.	Dies Menſis.		MAIUS.
				DEDICATIONIS OMNIUM ECCLESIARUM DIŒCESIS ELECTENSIS, Solemne-majus, *at ſine Octava in Eccleſiis non dedicatis.*
xxviij	b	Cal.	1	Philippi & Jacobi (Alphæi,) Apoſtolorum, *Dupl. maj.* i. ſ.
xxvij	c	vj	2	Athanaſii, Alexandrini Epiſcopi & Eccleſiæ Doctoris, *Duplex-minus:* ann. 373.
xxvj	d	v	3	Inventio ſanctæ Crucis, *Solemne-min.* ann. 326.
25. xxv	e	iv	4	Theodardi, Narbonenſis Epiſc. *Duplex-min.* (è 1.) ann. 893.
xxiv	f	iij	5	Monicæ, Tagaſtenſis in Africa Viduæ, *Simplex*: ann. 387.
xxiij	g	Prid.	6	Martyrium S. Joannis Apoſtoli & Evangeliſtæ, Romæ ante Portam Latinam, *Duplex-min.* c. ann. 95.
xxij	A	Non.	7	
xxj	b	viij	8	
xx	c	vij	9	Gregorii Nazianzeni, Conſtantinop. Epiſc. & Eccleſiæ Doctoris, *Duplex-minus*: c. an. 391.
xix	d	vj	10	*Prima ſedes Pentecoſtes.*
xviij	e	v	11	Pontii, Cemelienſis Martyris, Eccleſiæ Pontiopolitanæ Patroni, *Semidupl.* c. an. 258. cum *Commem.* S. Mamerti, Viennenſis Epiſc. poſt an. 475.
xvij	f	iv	12	
xvj	g	iij	13	
xv	A	Prid.	14	Pachomii, Tabennæ in Thebaïde Abb. *Semid.* c. an. 350.
xiv	b	Idib.	15	Guimerræ, Carcaſſonenſis Epiſc. *Semiduplex*: c. an. 931. cum *Commem.* S. Lupini, ibidem Preſbyt. & Canonici: c. med. IX. ſ.
xiij	c	xvij	16	

Cycl. Epact.	L.D.	Dies Menſis.		MAIUS.
xij	d	xvj	17	
xj	e	xv	18	
x	f	xiv	19	Petri Cœleſtini V. Papæ, Congreg. Cœleſtinor. Inſtit. *Semid.* an. 1296. cum *Commemor.* S. Yvonis, Trecorenſis Preſb. ann. 1303.
ix	g	xiij	20	Baudelii, Nemauſenſis Mart. *Semid.* III. vel IV. ſ.
viij	A	xij	21	
vij	b	xj	22	
vj	c	x	23	
v	d	ix	24	Franciſci Regis, è Diœc. Narbonenſi, Preſb. *Simpl.* an. 1642.
iv	e	viij	25	
iij	f	vij	26	
ij	g	vj	27	
j	A	v	28	Guillelmi, Aquitaniæ Ducis, Comitis Toloſani, ac demùm Monachi Gellonenſis in Diœc. Lodovenſi, *Semid.* an. 812.
*	b	iv	29	Germani, Pariſienſis Epiſcopi, *Semid.* (è 28.) an. 576.
xxix	c	iij	30	
xxviij	d	Prid.	31	

Dominica I. poſt Pentecoſten fit, pro Octava hujus Feſti, FESTUM SS. TRINITATIS, *Solemne-majus.*

Feriâ v. ſequenti celebratur FESTUM SANCTISSIMI EUCHARISTIÆ SACRAMENTI, *Annuale :* inſtit. ab Urbano IV. an. 1264.

Feriâ v. in Octava SS. Euchariſtiæ, fit Feſtum Sacerdotii D. N. J. C. *Duplex-majus.*

JUNIUS.

xxvij	e	Cal.	1	Flori, primi Lodovenſis Epiſc.

Cycl. Epact.	L.D.	Dies Mensis.		JUNIUS.
				Semiduplex : c. an. 389. cum *Commem.* SS. Amandi, Alexandri, Lucii, & Audaldi, Mart. Caunenſium in Diœc. Narbon. init. IV. ſ.
15. xxvj	f	iv	2	Pothini, primi Lugdunenſis Epiſc. Blandinæ Virg. & quadraginta ſeptem aliorum Martyrum Lugdunenſium, *Semid.* an. 177. cum *Commem.* SS. Marcellini Preſbyt. & Petri Exorciſtæ, Romæ Mart. an. 304.
xxv. xxiv	g	iij	3	Clotildis, Reginæ Francorum, Viduæ, *Semid.* ante med. VI. ſ.
xxiij	A	Prid.	4	
xxij	b	Non.	5	
xxj	c	viij	6	Norberti, Magdeburgenſis Epiſc. Inſtitut. Ordin. Præmonſtratenſis, *Semid.* ann. 1134.
xx	d	vij	7	Hilarii, Carcaſſonenſis Epiſc. *Semid.* (è 3.) c. fin. V. ſ.
xix	e	vj	8	
xviij	f	v	9	
xvij	g	iv	10	
xvj	A	iij	11	Barnabæ, Gentium Apoſtoli, *Duplex-maj.* I. ſ.
xv	b	Prid.	12	
xiv	c	Idid.	13	*Ultima ſedes Pentecoſtes.*
xiij	d	xviij	14	Exuperii, Tolofani Epiſcopi, *Semid.* (è 28. Sept.) c. init. V. ſ. *Tranſlatio hâc die*, VI. ſ.
xij	e	xvij	15	
xj	f	xvj	16	Cyrici & Julittæ matris ejus, Tarſi in Cilicia Martyrum, *Semiduplex* : init. IV. ſ.
x	g	xv	17	
ix	A	xiv	18	
viij	b	xiij	19	Gervaſii & Protaſii, Mediolanenſium Mart. *Semid.* I. vel II. ſ.
vij	c	xij	20	Romualdi, Abbatis, Inſtitut. Ordinis Camaldulenſis, *Semiduplex* : c. ann. 1027.

Cycl. Epact.	L.D.	Dies Menſis.		JUNIUS.
vj	d	xj	21	
v	e	x	22	Paulini, Nolani Epiſc. *Semid.* ann. 431.
iv	f	ix	23	Vigilia, *cum jejunio.*
iij	g	viij	24	* NATIVITAS. S. JOANNIS BAPTISTÆ, *Solemne-maj.* ante v. ſ. inſtit.
ij	A	vij	25	Maxentii, Agathenſis Monachi, poſteà in Diœc. Piſtavienſi Abbatis, *Semidupl.* c. ann. 515.
j	b	vj	26	Joannis & Pauli, Romæ Mart. *Semid.* c. an. 362.
*	c	v	27	Creſcentis, primi Viennenſis Epiſc. *Semid.* 1. ſ.
xxix	d	iv	28	Irenæi, Lugdunen. Epiſc. & Eccl. Doctoris, ac Soc. ejus, Mart. *Duplex-minus* : c. an. 202. cum *Commem.* Vigiliæ, *cum jejunio.*
xxviij	e	iij	29	* PETRI & PAULI, APOST. *Solemne-maj.* c. ann. 66.
xxvij	f	Prid.	30	Commemoratio S. Pauli, Apoſtoli, *Duplex-maj.* [in Eccleſ. Colleg. *Solemne-min.*] cum *Commem.* S. Petri.

				JULIUS.
xxvj	g	Cal.	1	Martialis, primi Lemovicenſis Epiſc. *Semid.* (è 30. Jun.) III. ſ. cum *Commem.* Octavæ SS. Apoſtolorum.
25. xxv	A	vj	2	Viſitatio B. M. Virg. *Dup. maj.* inſtit. ab Urbano VI. an 1389. cum *Commem.* Oct. SS. Apoſt.
xxiv	b	v	3	Proſperi Aquitani, Eccleſ. Doct. *Semid.* (è 25. Jun.) v. ſ. cum *Commem.* Octav. SS. Apoſt.
xxiij	c	iv	4	De Octava SS. Apoſtolorum *Semid.*
xxij	d	iij	5	

Cycl. Epact.	L.D.	Dies Menſis.		JULIUS.
xxj	e	Prid.	6	Octava SS. Apoſtolorum Petri & Pauli, *Duplex-minus.*
xx	f	Non.	7	Thomæ, Cantuarienſis Epiſc. & Mart. *Semid.* (è 29. Dec.) an. 1170. *Tranſlatio hâc die*, an. 1222.
xix	g	viij	8	
xviij	A	vij	9	
xvij	b	vj	10	Septem Fratrum, & Felicitatis eorum matris, Romæ Mart. *Semid.* c. ann. 150.
xvj	c	v	11	Benedicti, Caſſinenſis Abbatis, Eccleſiæ Cathedralis Electenſis Patroni, [in Cathedr. *Solemne-majus*,] in Diœc. *Solemne-min.* (è 21. Mart.) an. 543. *Tranſlatio hâc die*, c. an. 653.
xv	d	iv	12	[*In Cathedr.* De Octava S. Benedicti, *Semiduplex.*]
xiv	e	iij	13	
xiij	f	Prid.	14	Bonaventuræ, Albanenſis Epiſc. & Eccl. Doct. *Semidup.* ann. 1274. [cum *Commem.* Octavæ *in Cathedr.*]
xij	g	Idib.	15	[*In Cathedr.* De Octava, *Semiduplex.*]
xj	A	xvij	16	
x	b	xvj	17	SPerati & Sociorum ejus, Mart. Scillitanorum, *Semid.* an. 200. [cum *Commem.* Octavæ *in Cathedr.*]
ix	c	xv	18	Thomæ Aquinatis, Eccleſiæ Doctoris, *Duplex-minus*: (è 7. Mart.) ann. 1274. *Canonizatio hâc die*, ann. 1323. [*In Cathedr.* Octava S. Benedicti, Caſſin. Abbatis, *Duplex-minus.*]
viij	d	xiv	19	Vincentii à Paulo, Preſbyteri, Congreg. Miſſion. Inſtit. *Semiduplex*: an. 1660
vij	e	xiij	20	Margaritæ, Virg. & Mart. *Semid.* circ. ann. 275.

Cycl. Epact.	L.D.	Dies Menſis.		JULIUS.
vj	f	xij	21	Victoris, Maſſilienſis Martyris, *Semiduplex* : c. ann. 275.
v	g	xj	22	* Mariæ Magdalenes, *Duplex-maj.* I. ſ.
iv	A	x	23	[*In Cathedr.* Thomæ Aquinatis, Eccl. Doct. *Dupl. min.*]
iij	b	ix	24	
ij	c	viij	25	Jacobi (Zebedæi,) Apoſt. *Duplex-maj.* ann. 44. cum *Commem.* S. Chriſtophori, Mart. in Licia : III. ſ.
j	d	vij	26	Joachim & Annæ, Parentum B. Mariæ Virginis, *Dup. maj.*
*	e	vj	27	* Cucuphatis, Barcinonenſis Mart. *Semid.* (è 25.) c. an. 304.
xxix	f	v	28	* Nazarii & Celſi, Mediolanenſium Martyrum, Eccleſiar. Carcaſſon. & Biterr. Patronorum, *Semidup.* I. vel II. ſ.
xxviij	g	iv	29	Lupi, Trecenſis Epiſcopi, *Semid.* c. ann. 479.
xxvij	A	iij	30	Germani, Autiſſiod. Epiſcopi, *Semid.* (è 31.) ann. 448.
25. xxvj	b	Prid.	31	Ignatii Loyolæ, Preſbyt. *Semid.* ann. 1556.

AUGUSTUS.

xxv. xxiv	c	Cal.	1	* Petri ad Vincula, *Duplex-maj.* (è 22. April.) ann. 44. & 65. *Dedic. Baſilicæ ejuſd. hâc die*, an. 439. vel 451. cum *Commem.* SS. Septem Fratrum Machabæorum & eorum Matris, Antiochiæ Mart. c. ann. 167. ante Chriſtum natum.
xxiij	d	iv	2	Stephani, Papæ & Martyris, *Semid.* ann. 257.
xxij	e	iij	3	* Inventio Corporis S. Stephani, Protom. *Semid.* ann. 415.
xxj	f	Prid.	4	Dominici, Preſbyt. Inſtit. Or-

Cycl. Epact.	L.D.	Dies Menſis.		AUGUSTUS.
				dinis Fratrum Prædicat. *Semiduplex* : (è 6.) an. 1221.
xx	g	Non.	5	* Felicis, Gerundenſis Mart. *Semid.* (è 1.) c. an. 304.
xix	a	viij	6	Transfiguratio Domini, *Duplex-majus* : an. 28. vel 32. Hoc Feſtum inſtit. eſt à Calixto III. an. 1457.
xviij	b	vij	7	Xiſti, Papæ & Mart. *Semid.* (è 6.) an. 258.
xvij	c	vj	8	* Juſti & Paſtoris, fratrum, Complutenſium Martyrum, Eccleſ. Narbonenſis Patronor. *Duplex-min.* (è 6.) c. an. 287.
xvj	d	v	9	
xv	e	iv	10	*Laurentii, Romani Diaconi & Mart. *Duplex-maj.* ann. 258.
xiv	f	iij	11	
xiij	g	Prid.	12	Claræ, Aſſiſii in Umbria Virg. Clariſſarum Abbatiſſæ, *Semiduplex* : an. 1253.
xij	A	Idib.	13	Radegundis, Reginæ Francorum, Viduæ, *Semidup.* ann. 587.
xj	b	xix	14	Vigilia, *cum jejunio.*
x	c	xviij	15	* ASSUMPTIO B. MARIÆ VIRGINIS, Eccleſiæ Cathedralis & totius Diœceſis Electenſis Patronæ, *Annuale* : 1. ſ. Hoc Feſt. in Concil. Mogunt. inſtitutum eſt an. 813.
ix	d	xvij	16	Rochi, Laïci apud Montem-Peſſulanum, *Duplex-minus* : ann. 1327. cum Commem. Octavæ Aſſumpt. B. M. V.
viij	e	xvj	17	} De Octava, *Semid.*
vij	f	xv	18	}
vj	g	xiv	19	}
v	A	xiij	20	Bernardi, primi Claravallenſis Abbatis, & Eccleſiæ Doctoris, *Dupl. min.* ann. 1153. cum *Commem.* Octavæ.
iv	b	xij	21	De Octava, *Semiduplex.*
iij	c	xj	22	Octava Aſſumptionis B. Mariæ

Cycl. Epact.	L.D.	Dies Menſis.		AUGUSTUS.
				Virg. *Dup. maj.* cùm *Commem.* S. Symphoriani, Auguſtodunenſis Mart. c. an. 179.
ij	d	x	23	Helenæ, Imperatricis, Viduæ, *Simplex :* (è 18.) IV. ſ.
j	e	ix	24	*Bartholomæi, Apoſtoli, *Dupl. maj.* I. ſ.
*	f	viij	25	* Ludovici IX. Regis Franciæ, *Duplex-maj.* ann. 1270.
xxix	g	vij	26	Geneſii, Arelatenſis Martyris, Eccleſiæ Lodovenſis Patroni, *Semid.* (è 25.) c. an. 308.
xxviij	A	vj	27	Cæſarii, ArelatenſisEpiſc. & Eccl. Doct. *Dupl. min.* ann. 542.
xxvij	b	v	28	Auguſtini, Hipponenſis Epiſc. & Eccleſ. Doct. *Dupl. min.* ann. 430. cum *Commem.* S. Juliani, Brivatenſis Mart. c. an. 304.
xxvj	c	iv	29	*Decollatio S. Joannis-Baptiſtæ, *Dupl. maj.* an. 28. vel. 32.
xxv	d	iij	30	Severi, Agathenſis Abbatis, *Semid.* (è 25.) c. an 500 : cum *Commem.* S. Veredemii, Anachoretæ agri Ucetienſis : VI. ſ.
xxiv	e	Prid.	31	

				SEPTEMBER.
xxiij	f	Cal.	1	* Lupi, Senonenſis Epiſcopi, *Semidupl.* an. 628.
xxij	g	iv	2	Lazari, à Chriſto ſuſcitati, & SS. Mariæ & Marthæ, Sororum ejus, Chriſti Hoſpitum, *Dupl. min.* I. ſ. cum *Commem.* S. Antonini, Mart. III. ſ.
xxj	A	iij	3	Gregorii Magni, Papæ & Eccleſiæ Doctoris, *Duplex-min.* (è 12. Martii) ann. 604. *Ordinatio hâc die*, ann. 590.
xx	b	Prid.	4	Ægidii, Abbatis in Diœc. Nemauſenſi, *Semid.* (è 1.) c. ann. 547.

Cycl. Epact.	L.D.	Dies Menſis.		SEPTEMBER.
xix	c	Non.	5	
xviij	d	viij	6	
xvij	e	vij	7	Clodoaldi, Preſbyt. Pariſienſis, *Simplex* : an. 568.
xvj	f	vj	8	* NATIVITAS B. MARIÆ VIRGINIS, *Solemne-majus.* Hoc Feſt. ante VIII. ſ. non videtur inſtit.
xv	g	v	9	De Octava, *Semiduplex.*
xiv	A	iv	10	Salvii, Albigenſis Epiſc. *Semid.* an. 584. cum *Commem.* Oct.
xiij	b	iij	11	De Octava, *Semiduplex;* cum *Commem.* * S. Eugeniæ, Virg. & Romæ Mart. c. an. 304.
xij	c	Prid.	12	} De Octava, *Semidup.*
xj	d	Idib.	13	}
x	e	xviij	14	Exaltatio ſanctæ Crucis, *Solemne-minus* : imperante Conſtantino, ann. 326. vel 327. imperante Heraclio, ann. 629. cum *Commem.* Octavæ.
ix	f	xvij	15	Octava Nativitatis B. Mariæ Virginis, *Duplex-minus*, cum *Commem.* S. Arnulfi, Metenſis Epiſc. c. an. 640.
viij	g	xvj	16	Joannis Chryſoſtomi, Conſtant. Epiſcopi & Eccleſiæ Doct. *Duplex-min.* (è 14.) ann. 407.
vij	A	xv	17	Cornelii, Papæ & Mart. *Semid.* (è 14.) ann. 252.
vj	b	xiv	18	* Ferreoli, Viennenſis Martyris, *Semid.* c. an. 304.
v	c	xiij	19	Cypriani, Carthaginenſis Epiſcopi, Eccleſiæ Doctoris & Mart. *Dup. min.* (è 14.) an. 258.
iv	d	xij	20	Caſtoris, Aptenſis Epiſcopi, *Semidupl.* c. an. 420. cum *Commem.* S. Ardonis, Monachi Anianenſis : an. 843.
iij	e	xj	21	Matthæi, Apoſtoli & Evangeliſtæ, *Dupl. maj.* 1. ſ.
ij	f	x	22	Mauricii & Sociorum ejus, Mart. Agaunenſium, *Semid.* an. 286.

Cycl. Epact.	L.D.	Dies Menſis.		SEPTEMBER.
j	g	ix	23	Theclæ, Iconienſis Virg. & Mart. *Semid.* c. fin. I. ſ.
*	A	viij	24	
xxix	b	vij	25	Firmini, Ambianenſis Epiſc. & Mart. *Semid.* c. ann. 287.
xxviij	c	vj	26	
xxvij	d	v	27	* Coſmæ & Damiani, fratrum, Mart. *Semid.* c. init. IV. ſ.
25. xxvj	e	iv	28	
xxv. xxiv	f	iij	29	* Michaelis Archangeli, & Omnium Angelorum, *Solemne-minus.* Hoc feſtum in Apulia ſumpſit init. ann. 493. vel 536.
xxiij	g	Prid.	30	Hieronymi, Preſbyt. Stridonienſis, & Eccl. Doct. *Duplex-min.* an. 420.

OCTOBER.

Cycl. Epact.	L.D.	Dies Menſis.		OCTOBER.
xxij	A	Cal.	1	Remigii, Remenſis Epiſc. *Semid.* (è 13. Jan.) ann. 533. *Tranſlatio prima hâc die*, ante an. 585.
xxj	b	vj	2	Angelorum Cuſtodum, *Duplex-maj.* inſtit. à Paulo V. an. 1608.
xx	c	v	3	Trophimi, primi Arelatenſis Epiſc. *Semid.* (è 29. Dec.) quibuſd. I. ſ. aliis III. ſ.
xix	d	iv	4	Franciſci, Aſſiſinatis Cœnobitæ, Inſtit. Ordinis Fratrum Minorum, *Semid.* ann. 1226.
xviij	e	iij	5	
xvij	f	Prid.	6	Brunonis, Monachi, Inſtit. Ordin. Carthuſianor. *Semid.* anno 1101. cum *Commem.* S. Fidis, Aginnenſis Virginis & Mart. c. ann. 287.
xvj	g	Non.	7	
xv	A	viij	8	
xiv	b	vij	9	Dionyſii, primi Pariſiorum Epiſc. & Soc. Mart. *Semiduplex:* III. ſ.
xiij	c	vj	10	

Cycl. Epact.	L. D.	Dies Menſis		OCTOBER.
xij	d	v	11	Firmini, Ucetienſis Epiſcopi, *Semid.* an. 553.
xj	e	iv	12	
x	f	iij	13	Geraldi, Comitis Aureliacenſis, Laïci, *Simpl.* ann. 909.
ix	g	Prid.	14	
viij	A	Idib.	15	Thereſiæ, Abulenſis Virginis, Inſtauratricis Ordin. Carmel. *Semid.* ann. 1582.
vij	b	xvij	16	Bertrandi, Convenarum Epiſc. *Semid.* c. ann. 1120.
vj	c	xvj	17	Gauderici, Agricolæ in territ. Mirapiſcenſi, *Simplex :* ix. ſ.
v	d	xv	18	Lucæ, Evangeliſtæ, *Dup. maj.* I. ſ.
iv	e	xiv	19	
iij	f	xiij	20	
ij	g	xij	21	Urſulæ & Soc. ejus Virg. propè Coloniam Agripp. Mart. *Semid.* an. 450. cum *Commem.* S. Hilarionis, Abb. in Palæſt. an. 371.
j	A	xj	22	
*	b	x	23	Theodoriti, Antiochenſis Preſb. & Martyris, Eccleſiæ Ucetienſis Patroni, *Sem.* c. an. 362.
xxix	c	ix	24	
xxviij	d	viij	25	
xxvij	e	vij	26	Ruſtici, Narbonenſis Epiſc. *Duplex-minus :* c. ann. 460.
xxvj	f	vj	27	
25. xxv	g	v	28	Simonis & Judæ Ap. *Dup. maj.* I. ſ.
xxiv	A	iv	29	
xxiij	b	iij	30	Quintini, Mart. apud Auguſtam Veromanduor. *Semid.* (è 31.) c. ann. 287.
xxij	c	Prid.	31	Vigilia, *cum jejunio.*
				NOVEMBER.
xxj	d	Cal.	1	OMNIUM SANCTORUM, *Annuale :* inſtit. à Greg. IV. an. 835.
xx	e	iv	2	COMMEMORATIO OMNIUM FIDELIUM DEFUNCTORUM, *Du-*

Cycl. Epact.	L.D.	Dies Menſis.		NOVEMBER.
				plex-majus : inſtit. ann. 998. (*Feſtivatur uſquè ad merid.*)
xix	f	iij	3	De Oct. Omnium Sanctor. *Semid.* cum *Commem.* S. Papuli, in territ. Toloſano Mart. III. ſ.
xviij	g	Prid.	4	Caroli Borromæi, Mediolan. Epiſc. & Cardin. *Duplex-min.* ann. 1584. cum *Commem.* Oct.
xvij	A	Non.	5	} De Octava, *Semiduplex.*
xvj	b	viij	6	}
xv	c	vij	7	}
xiv	d	vj	8	Octava Omnium Sanctorum, & Veneratio SS. Reliquiarum, *Duplex-maj.* inſtit. an. 1194.
xiij	e	v	9	Stremonii, primi Arvernorum Epiſcopi, *Semid.* III. ſ.
xij	f	iv	10	Leonis Magni, Papæ & Eccl. Doct. *Dupl. min.* c. an. 461.
xj	g	iij	11	*Martini, Turonenſis Epiſcopi, *Duplex-majus* : ann. 397.
x	A	Prid.	12	Martini, Papæ & Mart. *Semid.* (è 16. Sept.) ann. 655.
ix	b	Idib.	13	* Bricti, Turonenſis Epiſcopi, *Semid.* an. 444.
viij	c	xviij	14	Geraldi, Biterrenſis, Epiſc. *Semid.* (è 5.) an. 1123. cum *Commem.* *S. Valentini, Preſb. & Romæ Mart. (è 14. Febr.) an. 306.
vij	d	xvij	15	Tiberii, Modeſti, & Florentiæ, in territ. Agathenſi Mart. *Semiduplex* (è 10.) init. IV. ſ.
vj	e	xvj	16	
v	f	xv	17	* Aſciſcli & Victoriæ, fratrum, Mart. Cordubenſium, *Semid.* III. vel IV. ſ.
iv	g	xiv	18	* Romani, Cæſarienſis in Palæſt. Diaconi, Antiochiæ Mart. *Semid.* an. 303.
iij	A	xiij	19	Elizabeth, Thuringiorum Lantgraviſſæ, Viduæ, *Simpl.* an. 1231.
ij	b	xij	20	
j	c	xj	21	Præſentatio B. Mariæ Virginis, *Duplex-majus* : inſtit. in Gal.

Cycl. Epact.	L.D.	Dies Menſis.		NOVEMBER.
				lia an. 1374, & confirm. à Sixto V. an. 1585.
*	d	x	22	* Cæciliæ, Virginis & Martyris, *Semid.* II. vel III. ſ.
xix	e	ix	23	Clementis, Papæ & Martyris, *Duplex-minus* : an. 100. cum *Commem.* S. Leontii, Forojulienſis Epiſc. an. 432.
xxviij	f	viij	24	Chryſogoni, in territ. Aquileienſi Mart. *Semid.* an. 304.
xxvij	g	vij	25	Catharinæ, Alexandrinæ Virginis & Martyris, *Semid.* IV. ſ.
25. xxvj	A	vj	26	Lini, Papæ & Mart. *Semid.* an. 78.
xxv. xxiv	b	v	27	Vitalis & Agricolæ, Bononienſium in Ital. Martyrum, *Semiduplex* : c. an. 304. *Prima ſedes Adventûs.*
xxiij	c	iv	28	
xxij	d	iij	29	* Saturnini, primi Toloſ. Epiſcopi & Mart. *Semid.* III. ſ.
xxj	e	Prid.	30	* Andreæ, Apoſt. *Dupl. maj.* I. ſ.

DECEMBER.

xx	f	Cal.	1	Eligii, Noviomenſis Epiſcopi, *Semid.* (è 30. Nov.) an. 659.
xix	g	iv	2	Franciſci Xaverii, Preſbyteri, *Commem.* an. 1552.
xviij	A	iij	3	*Ultima ſedes Adventûs.*
xvij	b	Prid.	4	Omnium SS. Epiſcoporum & Sacerdotum Provinciæ Eccleſiaſticæ Narbonenſis, *Dup. min.*
xvj	c	Non.	5	
xv	d	viij	6	* Nicolai, Myrenſis Epiſc. *Semid.* IV. ſ.
xiv	e	vij	7	
xiij	f	vj	8	CONCEPTIO B. MARIÆ VIRGINIS, *Solemne-min.* inſtit. in Concilio Baſileenſi an 1439. & à Sixto IV. confirm. an. 1476.
xij	g	v	9	Leocadiæ, Toletanæ Virginis & Mart. *Commem.* c. an. 304.

Cycl. Epact.	L. D.	Dies Menſis.		DECEMBER.
xj	A	iv	10	* Eulaliæ, Emeritenſis Virg. & Mart. *Commem.* c. an. 304.
x	b	iij	11	Pauli, primi Narbon. Epiſc. *Dup. maj.* quibuſd. I. ſ. aliis. III. ſ.
ix	c	Prid.	12	Damaſi, Papæ, *Semid.* (è die 11.) an. 384.
viij	d	Idib.	13	Luciæ, Syracuſanæ Virg. & Mart. *Semid.* c. an. 304.
vij	e	xix	14	
vj	f	xviij	15	
v	g	xvij	16	
iv	A	xvj	17	
iij	b	xv	18	Gatiani, primi Turonenſis Epiſcopi, *Commem.* III. ſ.
ij	c	xiv	19	
j	d	xiij	20	
*	e	xij	21	*Thomæ, Apoſt. *Dupl. maj.* I. ſ.
xxix	f	xj	22	
xxviij	g	x	23	Anaſtaſiæ, Viduæ Romanæ, in Illyrico Mart. *Commem.* (è 25.) an. 304.
xxvij	A	ix	24	Vigilia, *cum jejunio.*
xxvj	b	viij	25	NATALE DOMINI, *Annuale:* Feſt. è primis in Eccl. inſtit.
25. xxv	c	vij	26	* STEPHANI, DIACONI & PROTO-MART. *Sol. min.* ann. 33. cum *Commem.* Oct. Nat. Dom.
xxiv	d	vj	27	* JOANNIS, APOST. & EVANG. *Duplex-maj.* d. an. 100. cum *Commem.* Oct. Natal. Dom.
xxiij	e	v	28	Innocentium Martyrum, *Dupl. min.* an. 1. cum *Commemorat.* Octav. Natal. Domini.
xxij	f	iv	29	} De Octav. Natal. Domini,
xxj	g	iij	30	} *Semiduplex.*
* 19. xx	A	Prid.	31	De Octava Natal. Dom. *Semiduplex; cum Commemoratione* S. Silveſtri, Papæ: ann. 335. ac * S. Columbæ, Senonenſis Virg. & Mart. an. 258. vel 273.

* Hæc Epacta 19. numquàm eſt in uſu, niſi quandò eodem anno concurrit cum aureo numero xix.

PSALTERIUM

PSALTERIUM DISPOSITUM PER HEBDOMADAM:
PARS AUTUMNALIS.

DOMINICA,
AD OFFICIUM NOCTURNUM.

Ante Officium Nocturnum dícitur ſecretò:

PAter noſter, qui es in cœlis; ſanctificétur nomen tuum: advéniat regnum tuum: fiat volúntas tua ſicut in cœlo & in terra: panem noſtrum quotidiánum da nobis hódie: & dimitte nobis débita noſtra, ſicut & nos dimíttimus debitóribus noſtris: & ne nos indúcas in tentatiónem; ſed líbera nos à malo. Amen.

AVe, María grátiâ plena; Dóminus tecum: benedícta tu in muliéribus, & benedíctus fructus ventris tui Jeſus.

Sancta María, mater Dei, ora pro nobis peccatóribus, nuc, & in hora mortis noſtræ. Amen.

CRedo in Deum, Patrem omnipotentem, creatórem cœli & terræ: Et in Jeſum Chriſtum Fílium ejus únicum, Dóminum noſtrum: qui conceptus eſt de Spíritu ſancto, natus ex María Vírgine: paſſus ſub Pontio Piláto, crucifixus, mórtuus, & ſepultus: deſcendit ad ínferos: tértiâ die reſurrexit à mórtuis; aſcendit ad cœlos, ſedet ad déxteram Dei Patris omnipotentis: inde ventúrus eſt judicáre vivos & mórtuos. Credo in Spíritum ſanctum, ſanctam Eccleſiam cathólicam, Sanctórum communiónem, remiſſiónem peccatórum, carnis reſurrectiónem, vitam æternam. Amen.

Deinde altâ voce dicitur, pollice ſignando ſibi os ſigno crucis.

DOmine, † lábia mea apéries; ℟. Et os meum annuntiábit laudem tuam. *Pſ.* 50.

Deinde ſignando ſe à fronte ad pectus, & à ſiniſtro humero ad dextrum:

℣. Deus, † in adjutórium meum intende: ℟.

Dómine, ad adjuvandum me feſtína. *Pſ.* 69.

Glória Patri, & Fílio, & Spirítui ſancto: Sicut erat in princípio, & nunc, & ſemper, & in ſécula ſeculórum. Amen. Allelúia.

Sic dicitur Allelúia. *etiam ad alias Horas.*

Invitatorium. Deum, qui nos creávit & in Chriſto conreſuſcitávit, * Veníte, adorémus. *Gen.* 1. *Eph.* 2.

PSALMUS 94.

Chiſtus Rex: ipſi parendum.

Veníte, exultémus Dómino, jubilémus Deo ſalutári noſtro: præoccupémus fáciem ejus in confeſſióne, & in pſalmis jubilémus ei.

Deum qui nos creávit & in Chriſto conreſuſcitávit, * Veníte, adorémus.

Quóniam Deus magnus Dóminus, & rex magnus ſuper omnes deos: quóniam non repellet Dóminus plebem ſuam; quia in manu ejus ſunt omnes fines terræ, & altitúdines móntium ipſe cónſpicit.

* Veníte, adorémus.

Quóniam ipſíus eſt mare, & ipſe fecit illud, & áridam fundavérunt manus ejus: veníte, adorémus, & procidámus ante Deum: plorémus coram Dómino qui fecit nos, quia ipſe eſt Dóminus Deus noſter; nos autem pópulus ejus, & oves páſcuæ ejus.

Deum qui nos creávit & in Chriſto conreſuſcitávit, * Veníte, adorémus.

Hódie ſi vocem ejus audiéritis, nolíte obduráre corda veſtra, ſicut in exacerbatióne, ſecundùm diem tentatiónis in deſerto, ubi tentavérunt me patres veſtri, probavérunt & vidérunt ópera mea.

* Veníte, adorémus.

Quadraginta annis próximus fui generatióni huic, & dixi: Semper hi errant corde; ipſi verò non cognovérunt vias meas: quibus jurávi in ira mea, ſi introíbunt in réquiem meam.

Deum qui nos creávit & in Chriſto conreſuſcitávit, * Veníte, adoremus.

Glória Patri, & Fílio, & Spíritui ſancto: Sicut erat in princípio, & nunc, & ſemper, & in ſécula ſeculórum. Amen.

Veníte, adorémus.

Repetitur, Deum, qui nos creávit & in Chriſto conreſuſcitávit, * Veníte, adorémus.

HYMNUS.

Die diérum príncipe
Lux è ténebris éruta;
Chriſtus ſepulchi cárcere,
Lux vera mundi, pródiit.
Et mors, & horrendum cahos
Vocem jubentis áudiunt:
Nos ſurdióres, ô pudor!
Deo pigébit óbſequi!

Umbris ſepulta dum ſtupet
Natúra, lucis fílii
Surgámus, & noctem piis
Exerceámus cánticis.

Legem, Prophétas, & ſacro
Pſalmos calentes lúmine,
Profána dum ſilent loca,
Divína templa pérſonent.

Cœleſtis hæc vincat tuba
Cordis ſopórem lánguidi,
Novique mores éxprimant
Vitam reſurgentis novam.

Hoc conſequémur, te duce;
Fons caritátis, ô Deus,
Qui legis addis líttteræ
Vitæ datórem Spíritum.

Sit laus Patri, laus Fílio;
Par ſit tibi laus, Spíritus,
Afflante quo mentes ſacris
Lucent & ardent ígnibus.
Amen.

IN I. NOCTURNO.

Ant. 3. a. Beátus vir.

*Aſteriſcus hic * notat mediationem & pauſam.*

PSALMUS 1.

Chriſti & omnium in Chriſto juſtorum encomium.

BEátus vir qui non ábiit in conſílio impiórum, & in via peccatórum non ſtetit, * & in cáthedra peſtiléntiæ non ſedit;

Sed in lege Dómini volúntas ejus, * & in lege ejus meditábitur die ac nocte.

Et erit tanquam lignum quod plantátum eſt ſecùs decurſus aquárum, * quod fructum ſuum dabit in témpore ſuo.

Et fólium ejus non défluet; * & ómnia quæcumque fáciet, proſperabuntur.

Non ſic ímpii, non ſic; * ſed tanquam pulvis quem prójicit ventus à fácie terræ.

Ideò non reſurgent ímpii in judício, * neque peccatóres in concílio juſtórum;

Quóniam novit Dóminus viam juſtórum, * & iter impiórum períbit.

Glória Patri, & Fílio, * & Spirítui ſancto:

Sicut erat in princípio, & nunc, & ſemper, * & in ſécula ſeculórum. Amen.

Hi verſus Glória Patri. & Sicut erat. *dicuntur in fine Pſalmorum, Diviſionum & Canticorum, niſi aliter notetur.*

Ant. Beátus vir qui non ábiit in conſílio impiórum, ſed in lege Dómini meditábitur die ac nocte.

Ant. 4. E. Servíte Dómino.

PSALMUS 2.

Chriſtus Filius Dei, Rex in Sion & in omnes gentes.

QUare fremuérunt gentes, * & pópuli meditáti ſunt inánia?

Aſtitérunt reges terræ, & príncipes convenérunt in unum * adversùs Dóminum, & adversùs Chriſtum ejus.

Dirumpámus víncula eórum, * & projiciámus à

nobis jugum ipſórum.

Qui hábitat in cœlis, irridébit eos, * & Dóminus ſubſannábit eos.

Tunc loquétur ad eos in ira ſua, * & in furóre ſuo conturbábit eos.

Ego autem conſtitútus ſum rex ab eo ſuper Sion montem ſanctum ejus, * prædicans præceptum ejus.

Dóminus dixit ad me: * Fílius meus es tu; ego hódie génui te.

Póſtula à me; & dabo tibi gentes hæreditátem tuam, * & poſſeſſiónem tuam términos terræ.

Reges eos in virga férrea, * & tanquam vas fíguli confringes eos.

Et nunc, reges, intellígite: * erudímini, qui judicávit terram.

Servíte Dómino in timóre, * & exultáte ei cum tremóre:

Apprehéndite diſciplínam, nequando iraſcátur Dóminus, * & pereátis de via juſta.

Cùm exárſerit in brevi ira ejus, * beáti omnes qui confídunt in eo.

Ant. Servíte Dómino, & exultáte ei: apprehéndite diſciplínam.

Ant. 8. *G.* Dicunt.

PSALMUS 3.

Chriſti reſurrectio, ſpes membrorum ejus.

DOmine, quid multiplicáti ſunt qui tríbulant me? * multi inſurgunt adversùm me

Multi dicunt ánimæ meæ: * Non eſt ſalus ipſi in Deo ejus.

Tu autem, Dómine, ſuſceptor meus es, * glória mea, & exaltans caput meum.

Voce meâ ad Dóminum clamávi, * & exaudívit me de monte ſancto ſuo.

Ego dormívi, & ſoporátus ſum; * & exurrexi, quia Dóminus ſuſcépit me.

Non timébo míllia pópuli circumdantis me: * exurge Dómine; ſalvum me fac, Deus meus.

Quóniam tu percuſſiſti omnes adverſantes mihi ſine cauſa, * dentes peccatórum contriviſti.

Dómini eſt ſalus; * & ſuper pópulum tuum benedíctio tua.

Ant. Dicunt ánimæ meæ; Non eſt ſalus ipſi in Deo ejus; tu autem, Dómine, ſuſceptor meus es.

℣. Memor fui nocte nóminis tui, Dómine; ℟. Et cuſtodívi legem tuam. *Pſ.* 118.

Poſt Verſiculum cujuſlibet Nocturni dicitur ſecretò: Pater Noſter. *Altâ voce:* ℣. Et ne nos inducas in tentatiónem; ℟. Sed líbera nos à malo.

Abſolutiones & Benedictiones habentur poſt Pſalterium.

Lectiones cum Reſponſoriis ut in Proprio.

IN II. NOCTURNO.

Ant. 6. Diligam te.

PSALMUS 17.

Chriſti reſurgentis, & Eccleſiæ à perſecutoribus liberatæ, gratiarum actio.

DIligam te, Dómine, fortitúdo mea: * Dóminus firmamentum meum, & refúgium meum, & liberátor meus.

Deus meus adjútor meus, & ſperábo in eum: * protector meus & cornu ſalútis meæ, & ſuſceptor meus.

Laudans invocábo Dóminum; * & ab inimícis meis ſalvus ero.

Circumdedérunt me dolóres mortis, * & torrentes iniquitátis conturbavérunt me.

Dolóres inferni circumdedérunt me: * præoccupavérunt me láquei mortis.

In tribulatióne mea invocávi Dóminum, * & ad Deum meum clamávi;

Et exaudívit de templo ſancto ſuo vocem meam; * & clamor meus in conſpectu ejus, introívit in aures ejus.

Commóta eſt & contrémuit terra: fundamenta móntium conturbáta ſunt, & commóta ſunt; * quóniam irátus eſt eis.

Aſcendit fumus in ira ejus: & ignis à fácie ejus exarſit: * carbónes ſucceſi ſunt ab eo.

Inclinávit cœlos, & deſcendit: * & calígo ſub pédibus ejus.

Et aſcendit ſuper Chérubim, & volávit: * volávit ſuper pennas ventórum.

Et póſuit ténebras latíbulum ſuum: in circúitu ejus tabernáculum ejus; * tenebróſa aqua in núbibus áeris.

Præ fulgóre in conſpectu ejus nubes tranſiérunt: * grando & carbónes ignis.

Et intónuit de cœlo Dóminus, & Altíſſimus dedit vocem ſuam: * grando & carbónes ignis.

Et miſit ſagittas ſuas, & diſſipávit eos: * fulgura multiplicávit, & conturbávit eos.

Et apparuérunt fontes aquárum, & reveláta ſunt fundamenta orbis terrárum: * ab increpatióne tua, Dómine, ab inſpiratióne ſpíritûs iræ tuæ.

Ant. Díligam te, Dómine, fortitúdo mea: firmamentum meum, & refúgium meum.

Ant. 4. *D.* Ero immaculátus.

Diviſio Pſalmi 17.

MIſit de ſummo [Dóminus,] & accépit me, * & aſſumpſit me de aquis multis.

Erípuit me de inimícis meis fortíſſimis; * & ab his qui odérunt me: quóniam confortáti ſunt ſuper me.

Prævenérunt me in die afflictiónis meæ; * & factus eſt Dóminus protector meus.

Et edúxit me in latitúdinem: * ſalvum me fecit, quóniam vóluit me.

Et retríbuet mihi Dóminus ſecundùm juſtítiam meam, * & ſecundùm puritátem mánuum meárum retríbuet mihi;

Quia cuſtodívi vias Dómini, * nec ímpiè geſſi à Deo meo;

Quóniam ómnia judícia ejus in conſpectu meo; * & juſtítias ejus non répuli à me.

Et ero immaculátus cum eo, * & obſervábo me ab iniquitáte mea.

Et retríbuet mihi Dóminus ſecundùm juſtítiam meam, * & ſecundùm puritátem mánuum meárum in conſpectu oculórum ejus.

Cum ſancto ſanctus eris, * & cum viro innocente ínnocens eris:

Et cum electo electus eris; * & cum perverſo pervertéris.

Quóniam, tu pópulum húmilem ſalvum fácies, * & óculos ſuperbórum humiliábis.

Quóniam tu illúminas lucernam meam, Dómine: *Deus meus, illúmina ténebras meas.

Quóniam in te erípiar à tentatióne, * & in Deo meo tranſgrédiar murum.

Ant. Ero immaculátus cum Deo meo, & obſervábo me ab iniquitáte mea.

Ant. 7. a. Elóquia Dómini.

Altera diviſio Pſalmi 17.

DEus meus, impollúta via ejus; elóquia Dómini igne examináta: * protector eſt ómnium ſperántium in ſe.

Quóniam quis Deus præter Dóminum? * aut quis Deus præter Deum noſtrum?

Deus qui præcinxit me virtúte, * & póſuit immaculátam viam meam;

Qui perfécit pedes meos tanquam cervórum, * & ſuper excelſa ſtátuens me;

Qui docet manus meas ad prælium: * & poſuiſti ut arcum æreum bráchia mea;

Et dediſti mihi protectiónem ſalútis tuæ; * & déxtera tua ſuſcépit me.

Et diſcíplina tua corréxit me in finem, * & diſciplína tua ipſa me docébit.

Dilataſti greſſus meos ſubtus me, * & non ſunt infirmáta veſtígia mea.

Perſequar inimícos meos, & comprehendam illos; * & non convertar, donec defíciant.

Confringam illos, nec póterunt ſtare: * cadens ſubtus pedes meos.

Et præcinxiſti me virtúte ad bellum ; * & ſupplantaſti inſurgentes in me ſubtus me.

Et inimícos meos dediſti mihi dorſum, * & odientes me diſperdidiſti.

Clamavérunt, nec erat qui ſalvos fáceret : * ad Dóminum, nec exaudívit eos.

Et commínuam eos ut púlverem ante fáciem venti : * ut lutum plateárum delébo eos.

Erípies me de contradictiónibus pópuli : * conſtítues me in caput géntium.

Pópulus quem non cognóvi, ſervívit mihi : * in audítu auris obedívit mihi.

Fílii aliéni mentíti ſunt mihi : * fílii aliéni inveteráti ſunt, & claudicavérunt à ſémitis ſuis.

Vivit Dóminus, & benedictus Deus meus ; * & exaltétur Deus ſalútis meæ.

Deus, qui das vindíctas mihi, & ſubdis pópulos ſub me, * liberátor meus de inimícis meis iracundis.

Et ab inſurgéntibus in me exaltábis me : * à viro iníquo erípies me.

Proptéreà confitébor tibi in natiónibus, Dómine ; * & nómini tuo pſalmum dicam.

Magníficans ſalútes regis ejus, * & fáciens miſericórdiam chriſto ſuo David, & ſémini ejus uſque in ſéculum.

Ant. Elóquia Dómini igne examináta ; protector eſt ómnium ſperántium in ſe.

℣. Legem tuam, Dómine, non ſum oblítus ; ℟. Médiâ nocte ſurgébam ad confitendum tibi. *Pſ.* 118.

Pater noſter.

IN III. NOCTURNO.

Ant. 1. D. In Deo.

PSALMUS 27.

Inter adverſa, ſpes reſurgendi.

AD te, Dómine, clamábo ; Deus meus, ne síleas à me : * nequando táceas à me, & aſſimilábor deſcendéntibus in lacum.

Exaudi, Dómine, vocem deprecatiónis meæ, dum oro ad te, * dum extollo manus meas ad templum ſanctum tuum.

Ne ſimul trahas me cum peccatóribus ; * & cum operántibus iniquitátem ne perdas me :

Qui loquuntur pacem cum próximo ſuo ; * mala autem in córdibus eórum.

Da illis ſecundùm ópera eórum, * & ſecundùm nequítiam adinventiónum ipſórum.

Secundùm ópera mánuum eórum tríbue illis : * redde retributiónem eórum ipſis.

Quóniam non intellexérunt ópera Dómini, & in ópera mánuum ejus; * déſtrues illos, & non ædificábis eos.

Benedictus Dóminus, * quóniam exaudívit vocem deprecatiónis meæ.

Dóminus adjútor meus, & protector meus: * in ipſo ſperávit cor meum, & adjútus ſum.

Et reflóruit caro mea; * & ex voluntáte mea confitébor ei.

Dóminus fortitúdo plebis ſuæ, * & protector ſalvatiónum chriſti ſui eſt.

Salvum fac pópulum tuum, Dómine, & bénedic hæreditáti tuæ; * & rege eos, & extolle illos uſque in æternum.

Ant. In Deo ſperávit cor meum, & adjútus ſum; & ex voluntáte mea confitébor ei.

Ant. 1. D. Pſállite.

PSALMUS 29.

Reſurrectionis Pſalmus.

EXaltábo te, Dómine, quóniam ſuſcepiſti me, * nec delectaſti inimícos meos ſuper me.

Dómine Deus meus, clamávi ad te, * & ſanaſti me.

Dómine, eduxiſti ab inferno ánimam meam: * ſalvaſti me à deſcendéntibus in lacum.

Pſállite Dómino, ſancti ejus, * & confitémini memóriæ ſanctitátis ejus;

Quóniam ira in indignatióne ejus, * & vita in voluntáte ejus.

Ad véſperum demorábitur fletus, * & ad matutínum lætítia.

Ego autem dixi in abundántia mea: * Non movébor in æternum.

Dómine, in voluntáte tua * præſtitiſti decóri meo virtútem:

Avertiſti fáciem tuam à me; * & factus ſum conturbátus.

Ad te, Dómine, clamábo; * & ad Deum meum deprecábor.

Quæ utílitas in ſánguine meo, * dum deſcendo in corruptiónem?

Numquid confitébitur tibi pulvis, * aut annuntiábit veritátem tuam?

Audívit Dóminus, & miſertus eſt meî: * Dóminus factus eſt adjútor meus.

Convertiſti planctum meum in gáudium mihi: * conſcidiſti ſaccum meum, & circumdediſti me lætítiâ;

Ut cantet tibi glória mea, & non compungar: * Dómine Deus meus, in æternum confitébor tibi.

Ant. Pſállite Dómino, ſancti ejus, & confitémini memóriæ ſanctitátis ejus.

Ant. 5. a. Veníte.

PSALMUS 65.

Canticum Reſurrectionis.

JUbilate Deo, omnis terra; pſalmum dícite nómini ejus: * date glóriam laudi ejus.

Dicite Deo : Quàm terríbilia ſunt ópera tua, Dómine ! * in multitúdine virtútis tuæ mentientur tibi inimíci tui.

Omnis terra adóret te, & pſallat tibi : * pſalmum dicat nómini tuo.

Veníte, & vidéte ópera Dei : * terríbilis in consíliis ſuper fílios hóminum.

Qui convertit mare in áridam ; in flúmine pertransíbunt pede : * ibi lætábimur in ipſo.

Qui dominátur in virtúte ſua in æternum ; óculi ejus ſuper gentes reſpíciunt : * qui exáſperant, non exaltentur in ſemetipſis.

Benedícite, gentes, Deum noſtrum ; * & audítam fácite vocem laudis ejus :

Qui póſuit ánimam meam ad vitam, * & non dedit in commotiónem pedes meos.

Quóniam probaſti nos, Deus : * igne nos examinaſti, ſicut examinátur argentum.

Induxiſti nos in láqueum, poſuiſti tribulatiónes in dorſo noſtro : * impoſuiſti hómines ſuper cápita noſtra.

Transívimus per ignem & aquam ; * & eduxiſti nos in refrigérium.

Introíbo in domum tuam in holocauſtis : * reddam tibi vota mea,

Quæ diſtinxérunt lábia mea, & locútum eſt os meum * in tribulatióne mea.

Holocauſta medulláta offeram tibi cum incenſo aríetum : * ófferam tibi boves cum hircis.

Veníte, audíte, & narrábo, omnes qui timétis Deum, * quanta fecit ánimæ meæ.

Ad ipſum ore meo clamávi, * & exaltávi ſub lingua mea.

Iniquitátem ſi aſpexi in corde meo, * non exáudiet Dóminus.

Proptéreà exaudívit Deus, * & attendit voci deprecatiónis meæ.

Benedictus Deus, * qui non amóvit oratiónem meam, & miſericórdiam ſuam à me.

Ant. Veníte, audíte, & narrábo quanta fecit ánimæ meæ.

℣. Deum exquisívi mánibus meis nocte, ℟. Et non ſum deceptus. *Pſ.* 76.

Pater noſter.

Poſt ultimum Reſponſorium dicitur :

TE Deum laudámus, * te Dóminum confitémur.

Te æternum Patrem * omnis terra venerátur.

Tibi omnes Angeli ; * tibi cœli, & univerſæ poteſtátes ;

Tibi Chérubim & Séraphim * inceſſábili voce proclámant :

Sanctus,
Sanctus,
Sanctus,
Dóminus Deus ſábaoth.
Pleni ſunt cœli & terra * majeſtátis glóriæ tuæ.
Te glorióſus * Apoſtolórum chorus,
Te Prophetárum * laudábilis númerus,
Te Mártyrum candidátus * laudat exércitus.
Te per orbem terrárum * ſancta confitétur Ecclésia.
Patrem * immenſæ majeſtátis:
Venerandum tuum verum, * & únicum Fílium,
Sanctum quoque * paraclétum Spíritum.
Tu Rex * glóriæ, Chriſte,
Tu Patris * ſempiternus es Fílius:
Tu, ad liberandum ſuſceptúrus hóminem, * non horruiſti Vírginis úterum:
Tu, devicto mortis acúleo, * aperuiſti credéntibus regna cœlórum:
Tu, ad déxteram Dei ſedes * in glória Patris.
Judex créderis * eſſe ventúrus.
Te ergo quæſumus, fámulis tuis ſubveni, * quos pretióſo ſáguine redemiſti.
Æternâ fac * cum Sanctis tuis glóriâ munerári.
Salvum fac pópulum tuum, Dómine, * & bénedic hæreditáti tuæ;
Et rege eos, * & extolle illos uſque in æternum.
Per ſíngulos dies * benedícimus te;
Et laudámus *nomen* tuum in ſéculum, & in ſéculum ſéculi.
Dignáre, *Dómine*, *die* iſto * ſine peccáto nos cuſtodíre.
Miſerére noſtrî, Dómine; * miſerére noſtrî.
Fiat miſericórdia tua, Dómine, ſuper nos; * quemádmodùm *ſperávimus* in te.
In te, Dómine, ſperávi; * non *confundar in* æternum.

℣. *Sacerd.* Anima mea exultábit in *Dómino*, ℟. Et delectábitur ſuper ſalutári ſuo. *Pſ.* 34.

Si non continuò ſequantur Laudes, hîc dicitur: Dóminus vobiſcum, ℟. Et cum ſpíritu tuo. Orémus. *Deinde Oratio propria, cum integra concluſione. Et tunc ante Laudes dicitur ſecretò*, Pater & Ave.

AD LAUDES.

DEus, † in adjutórium meum intende: ℟. Dómine, ad adjuvandum me feſtína. *Pſ.* 69.
Glória Patri, &c.
Ant. 8. *G.* Deus.

PSALMUS 62.

Æternorum bonorum deſiderium.

DEus, Deus meus, * ad te de luce vígilo.
Sitívit in te ánima mea, quàm multiplíciter tibi caro mea * in terra déſerta, & invia, & inaquóſa.
Sic in ſancto appárui tibi: * ut vidérem virtútem tuam & glóriam tuam.
Quóniam mélior eſt miſericórdia tua ſuper vitas, * lábia mea laudábunt te.
Sic benedícam te in vita mea, * & in nómine tuo levábo manus meas.
Sicut ádipe & pinguédine repleátur ánima mea, * & lábiis exultatiónis laudábit os meum.
Si memor fui tuî ſuper ſtratum meum, * in matutínis meditábor in te.
Quia fuiſti adjútor meus, * & in velamento alárum tuárum exultábo.
Adhæſit ánima mea poſt te; * me ſuſcépit déxtera tua.
Ipſi verò in vanum quæſiérunt ánimam meam, * introíbunt in inferióra terræ:
Tradentur in manus gládii, * partes vúlpium erunt.
Rex verò lætábitur in Deo, laudabuntur omnes qui jurant in eo; * quia obſtructum eſt os loquéntium iníqua.
Ant. Deus, Deus meus, ad te de luce vígilo: ſitívit in te ánima mea.
Ant. 1. a. Teſtimónia tua.

PSALMUS 92.

Chriſti regum & eloquia extolluntur.

DOminus regnávit; decórem indútus eſt: * indútus eſt Dóminus fortitúdinem, & præcinxit ſe.
Etenim firmávit orbem terræ, * qui non commovébitur.
Paráta ſedes tua ex tunc: * à ſéculo tu es.
Elevavérunt flúmina, Dómine: * elevavérunt flúmina vocem ſuam.
Elevavérunt flúmina fluctus ſuos, * à vócibus aquárum multárum.
Mirábiles elatiónes maris: * Mirábilis in altis Dóminus.
Teſtimónia tua credibília facta ſunt nimis: * domum tuam decet ſanctitúdo, Dómine, in longitúdinem diérum.
Ant. Teſtimónia tua, Dómine, credibília facta ſunt nimis.
Ant. 5. C. Servíte Dómino.

PSALMUS 99.

Ad Deì cultum & laudes exhortatio.

JUbiláte Deo, omnis terra; ſervíte Dómino in lætítia: * introíte in conſpectu ejus in exultatióne.
Scitóte quóniam Dóminus ipſe eſt Deus: * ipſe fecit nos, & non ipſi nos.

Pópulus ejus, & oves páſcuæ ejus, introíte portas ejus in confeſſióne, átria ejus in hymnis: * confitémini illi.

Laudáte nomen ejus, * quóniam ſuávis eſt Dóminus.

In æternum miſericórdia ejus, * & uſque in generatiónem & generatiónem véritas ejus.

Ant. Servíte Dómino in lætítia: ſcitóte quóniam Dóminus ipſe eſt Deus.

Ant. 4. E. Benedictus es.

CANT. TRIUM. PUEROR. Dan. 3.

Cunctæ creaturæ ad benedicendum Domino invitantur.

BEnedícite, ómnia ópera Dómini, Dómino: * laudáte & ſuperexaltáte eum in ſécula.

Benedícite, Angeli Dómini, Dómino: * benedícite, cœli, Dómino.

Benedícite, aquæ omnes quæ ſuper cœlos ſunt, Dómino: * benedícite, omnes virtútes Dómini, Dómino.

Benedícite, ſol & luna, Dómino: * benedícite, ſtellæ cœli, Dómino.

Benedícite, omnis imber & ros, Dómino: * benedícite, omnes ſpíritus Dei, Dómino.

Benedícite, ignis & æſtus, Dómino: * benedícite, frigus & æſtus, Dómino.

Benedícite, rores & pruína, Dómino: * benedícite, gelu & frigus, Dómino.

Benedícite, glácies & nives, Dómino: * benedícite, noctes & dies, Dómino.

Benedícite, lux & ténebræ, Dómino: * benedícite, fúlgura & nubes, Dómino.

Bendícat terra Dóminum, * laudet & ſuperexaltet eum in ſécula.

Benedícite, montes & colles, Dómino: * benedícite, univerſa germinántia in terra, Dómino.

Benedícite fontes, Dómino: * benedícite, mária & flúmina, Dómino

Benedícite, cete & ómnia quæ moventur in aquis, Dómino: * benedícite, omnes vólucres cœli, Dómino.

Benedícite, omnes béſtiæ & pécora, Dómino: *benedícite, fílii hóminum, Dómino.

Benedícat Iſraël Dóminum: * laudet & ſuperexaltet eum in ſécula.

Benedícite, ſacerdótes Dómini, Dómino: * benedícite, ſervi Dómini, Dómino.

Benedícite, ſpíritus & ánimæ juſtórum, Dómino: * benedícite, ſancti & húmiles corde, Dómino.

Benedícite, Ananía, Aza-

nia, Miſael, Dómino: * laudáte & ſuperexaltáte eum in ſécula.

Hîc, loco Glória Patri. *dicitur:*

Benedicámus Patrem, & Fílium, cum ſancto Spíritu; * laudémus & ſuperexaltémus eum in ſécula.

Benedictus es, Dómine, in firmamento cœli; * & laudábilis, & glorióſus, & ſuperexaltátus in ſécula.

Ant. Benedictus es, Dómine, in throno regni tui; & ſuperlaudábilis, & ſuperexaltátus in ſécula. *Dan.* 3.

Ant. 7. *d.* Hymnus.

PSALMUS 148.

Omnium creaturarum ad Deum laudandum invitatio.

LAudáte Dóminum, de cœlis: * laudáte eum in excelſis.

Laudáte eum, omnes Angeli ejus: * laudáte eum, omnes virtútes ejus.

Laudáte eum, ſol & luna: * laudáte eum, omnes ſtellæ & lumen.

Laudáte eum, cœli cœlórum: * & aquæ omnes quæ ſuper cœlos ſunt, laudent nomen Dómini;

Quia ipſe dixit, & facta ſunt: * ipſe mandávit, & creáta ſunt.

Státuit ea in æternum, & in ſéculum ſéculi: * præceptum póſuit, & non præteríbit.

Laudáte Dóminum, de terra; * dracónes, & omnes abyſſi;

Ignis, grando, nix, glácies, ſpíritus procellárum, * quæ fáciunt verbum ejus;

Montes, & omnes colles; * ligna fructífera, & omnes cedri;

Béſtiæ, & univerſa pécora; * ſerpentes, & vólucres pennátæ.

Reges terræ, & omnes pópuli; * príncipes, & omnes júdices terræ;

Júvenes & vírgines, ſenes cum junióribus, laudent nomen Dómini, * quia exaltátum eſt nomen ejus ſolíus.

Conféſſio ejus ſuper cœlum & terram; * & exaltávit cornu pópuli ſui.

Hymnus ómnibus ſanctis ejus, fíliis Iſraël, pópulo appropinquanti ſibi.

Ant. Hymnus ómnibus ſanctis ejus, fíliis Iſraël, pópulo appropinquanti ſibi.

CAPITULUM. *Deut.* 6.

AUdi, Iſraël: Dóminus Deus noſter, Dóminus unus eſt. Díliges Dóminum Deum tuum ex toto corde tuo, & ex tota ánima tua, & ex tota fortitúdine tua; eruntque verba hæc in corde tuo: & meditáberis in eis ſedens in domo tua, & ámbulans in itínere, dórmiens atque conſurgens.

℟. Deo grátias.
Sic reſpondetur in fine omnium Capitulorum.

HYMNUS.

AD templa nos rursùs vocat
Surgentis auróræ nitor,
Novaſque pro læto monet
Referre grates múnere.

At victor auróram ſuo
Fulgóre Chriſtus óbruit:
Huic, magna cujus pars ſumus,
Juvat triumpho pláudere.

Quòd evolútus fáſciis
Repentè mundus éxtitit,
Puro renídens lúmine,
Virtútis hoc quantæ fuit!

Quòd tráditum néci Pater,
Ut fóntibus vitam daret,
Vitæ redónat Fílium,
Amóris hoc quanti fuit!

Æternus ut rerum Sator
Aſpéxit orbem, prótinus,
Colóre depictum ſuo,
Probávit excellens opus.

At lætius quanto óbtulit
Seſe Patri ſpectáculum
Cœleſtis Agni cándido
Ablútus orbis ſánguine!

Cum luce nobis rédditur
Mundi renaſcentis decor,
Occulta per quem Núminis
Mens ſurgit ad magnália.

At ſplendor æterni Patris,
Lumenque Chriſtus córdium,
Deum dat in ſe; quantus eſt,
Sub nube carnis cérnere.

Præſta, beáta Trínitas,
Ut legis ad facem tuæ
Vitémus omne quod vetas,
Sectémur omne quod jubes.
Amen.

℣. Manè aſtábo tibi, Dómine, & vidébo; ℟. Quóniam non Deus volens iniquitátem tu es. *Pſ. 5.*

Antiphona, ut in Proprio.

CANTICUM ZACHARIÆ. Luc. 1.

De Redemptoris adventus gratiarum actio.

BEnedictus Dóminus Deus Iſraël, * quia viſitávit, & fecit redemptiónem plebis ſuæ;

Et eréxit cornu ſalútis nobis * in domo David púeri ſui,

Sicut locútus eſt per os ſanctórum, * qui à ſéculo ſunt, Prophætárum ejus,

Salútem ex inimícis noſtris, * & de manu ómnium qui odérunt nos;

Ad faciendam miſericórdiam cum pátribus noſtris, * & memorári teſtamenti ſui ſancti:

Jusjurandum quod jurávit ad Abraham patrem noſtrum, * datúrum ſe nobis;

Ut ſine timóre, de manu inimicórum noſtrórum liberáti, * ſerviámus illi.

In ſanctitáte & juſtítia coram ipſo, * ómnibus diébus noſtris.

Et tu, puer, Prophéta Altíſſimi vocáberis; * præíbis enim ante faciem Dómini paráre vias ejus,

Ad dandam ſciéntiam

ſcítis plebi ejus, * in remiſſiónem peccatórum eórum,

Per víſcera miſericórdiæ Dei noſtri, * in quibus viſitávit nos Oriens ex alto,

Illumináre his qui in ténebris & in umbra mortis ſedent, * ad dirigendos pedes noſtros in viam pacis.

Glória Patri.

Antiphona & Oratio, ut in Proprio; poſteà dicitur:

Dóminus vobiſcum. ℟. Et cum ſpíritu tuo.

Benedicámus Dómino. ℟. Deo grátias.

Poſt quamlibet Horam, ſi aliud officium non ſequatur, dicitur ſecretò: Fidélium ánimæ per miſericórdiam Dei requieſcant in pace. Amen.

Deinde, Pater noſter.

AD PRIMAM.

℣. Deus, † in adjutórium, &c.

HYMNUS.

JAm lucis orto ſídere,
Deum precémur ſúpplices,
Noſtras ut ipſe dírigat,
Lux increáta, ſémitas.

Nil lingua, nil peccet manus;
Nil mens ináne cógitet:
In ore ſimplex véritas,
In corde regnet cáritas.

Incœpta dum fluet dies,
O Chriſte, cuſtos pérvigil,
Quas ſævus hoſtis óbſidet,
Portas tuére ſénſuum.

Præſta diurnus ut tuæ
Subſérviat laudi labor:
Auctóre quæ te cœpimus,
Da te favente próſequi.

Superba ne nimis caro
Menti licenter ímperet,
Carnis domet ſupérbiam
Potûs cibíque párcitas.

Qui nos creávit, laus Patri;
Laus, qui redémit, Fílio;
Qui caritáte nos foves,
Par ſit tibi laus, Spíritus.
Amen.

Ant. 7. *d.* In toto corde.

PSALMUS 117.

Gratiarum actio ob ſalvatoris manifeſtationem.

COnfitémini Dómino, quóniam bonus, * quóniam in ſéculum miſericórdia ejus.

Dicat nunc Iſraël quóniam bonus, * quóniam in ſéculum miſericórdia ejus.

Dicat nunc domus Aaron, * quóniam in ſéculum miſericórdia ejus.

Dicant nunc qui timent Dóminum, * quóniam in ſéculum miſericórdia ejus.

De tribulatióne invocávi Dóminum, * & exaudívit me in latitúdine Dóminus.

Dóminus mihi adjútor, * non timébo quid fáciat mihi homo.

Dóminus mihi adjútor, * & ego deſpíciam inimícos meos.

Quando ſit Officium de Dominica, niſi aliter notetur, dicitur Symbolum ſequens.

SYMBOLUM.

QUicumque vult ſalvus eſſe, * ante ómnia opus eſt ut téneat cathólicam fidem:

Quam niſi quiſque íntegram inviolatamque ſerváverit, * abſque dúbio in ætemum períbit.

Fides autem cathólica hæc eſt, * ut unum Deum in Trinitáte, & Trinitátem in Unitáte venerémur;

Neque confundentes perſónas, * neque ſubſtántiam ſeparantes.

Alia eſt enim perſona Patris, ália Fílii, * ália Spíritûs ſancti.

Sed Patris, & Fílii, & Spíritûs ſancti una eſt divínitas, * æquális glória, coæterna majeſtas.

Qualis Pater, talis Fílius, * talis Spíritus ſanctus.

Increátus Pater, increátus Fílius, * increátus Spíritus ſanctus.

Immenſus Pater, immenſus Fílius, * immenſus Spíritus ſanctus.

Æternus Pater, æternus Fílius, * æternus Spíritus Sanctus.

Et tamen non tres æterni, * ſed unus ætérnus.

Sicut non tres increáti, nec tres immenſi, * ſed unus increátus, & unus immenſus.

Simíliter omnípotens Pater, omnípotens Fílius * omnípotens Spíritus ſanctus;

Et tamen non tres omnipotentes, * ſed unus omnípotens.

Ita Deus Pater, Deus Fílius, * Deus Spíritus ſanctus;

Et tamen non tres dii * ſed unus eſt Deus.

Ita Dóminus Pater, Dóminus Fílius, * Dóminus Spíritus ſanctus;

Et tamen non tres dómini, * ſed unus eſt Dóminus.

Quia ſicut ſingillátim unamquamque perſónam, Deum ac Dóminum confitéri chriſtiánâ veritáte compéllimur; * ita tres deos aut dóminos dicere cathólicâ religióne prohibémur.

Pater à nullo eſt factus, * nec creátus, nec génitus.

Fílius à Patre ſolo eſt, * non factus, nec creátus, ſed génitus.

Spíritus ſanctus à Patre & Fílio, * non factus, nec creátus, nec génitus, ſed procedens.

Unus ergo Pater, non tres patres: unus Fílius, non tres fílii: * unus Spíritus ſanctus, non tres ſpíritus ſancti.

Et in hac Trinitáte nihil prius aut poſtérius, nihil majus aut minus; *

ſed totæ tres perſónæ coæternæ ſibi ſunt & coæquáles.

Ita ut per ómnia, ſicut jam ſuprà dictum eſt, * & Unitas in Trinitáte, & Trínitas in Unitáte veneranda ſit.

Qui vult ergo ſalvus eſſe, * ita de Trinitáte ſentiat.

Sed neceſſárium eſt ad æternam ſalútem, * ut incarnatiónem quoque Dómini noſtri Jeſu Chriſti fidéliter credat.

Eſt ergo fides recta, ut credámus & confiteámur * quia Dóminus noſter Jeſus Chriſtus Dei Fílius, Deus & homo eſt.

Deus eſt ex ſubſtántia Patris ante ſécula génitus, * & homo eſt ex ſubſtántia matris in ſéculo natus.

Perfectus Deus, perfectus homo; * ex ánima rationáli, & humána carne ſubſiſtens.

Æquális Patri ſecundùm divinitátem, * minor Patre ſecundùm humanitátem.

Qui licèt Deus ſit & homo, * non duo tamen, ſed unus eſt Chriſtus.

Unus autem non converſióne divinitátis in carnem, * ſed aſſumptióne humanitátis in Deum.

Unus omnínò, non confuſióne ſubſtántiæ, ſed unitáte perſónæ.

Nam ſicut ánima rationális & caro unus eſt homo: * ita Deus & homo unus eſt Chriſtus.

Qui paſſus eſt pro ſalúte noſtra, deſcendit ad ínferos, * tértiâ die reſurréxit à mórtuis:

Aſcendit ad cœlos, ſedet ad déxteram Dei Patris omnipotentis, * inde ventúrus eſt judicáre vivos & mórtuos:

Ad cujus advéntum omnes hómines reſurgere habent cum corpóribus ſuis, * & redditúri ſunt de factis própriis ratiónem.

Et qui bona egérunt, ibunt in vitam æternam: * qui verò mala, in ignem æternum.

Hæc eſt fides cathólica;* quam niſi quíſque fidéliter firmitèrque credíderit, ſalvus eſſe non póterit.

Ant. In toto corde meo exquiſívi te, Dómine: doce me juſtificatiónes tuas. *Pſ.* 118.

CAPITULUM. *Epheſ.* 5.

ERátis aliquando ténebræ; nunc autem lux in Dómino. Ut filii lucis ambuláte; fructus enim lucis eſt in omni bonitáte, & juſtítia, & veritáte: probantes quid ſit beneplácitum Deo.

℟. *breve.* Chriſte, Fili Dei vivi, * Miſerére nobis. *Repet.* Chriſte, Fili Dei vivi, * Miſerére nobis. ℣. Qui ſurrexiſti * à mórtuis, (*Hic verſus*

quandoquè mutandus eſt, ut notatur in Proprio.) * Miſerére nobis. Glória Patri, & Fílio, & Spirítui ſancto. *Repet.* Chriſte, Fili Dei vivi, * Miſerére nobis. *Matt.* 16. *Tob.* 8. *Rom.* 6.

℣. Exurge, Dómine, ádjuva nos; ℟. Et rédime nos propter nomen tuum. *Pſ.* 43.

℣. Dóminus vobiſcum, ℟. Et cum ſpíritu tuo.

Orémus.

Domine Deus omnípotens, qui ad princípium hujus diéi nos perveníre feciſti, tuâ nos hódie ſalva virtúte; ut ad nullum declinémus peccátum, ſed ſemper ad tuam juſtítiam faciendam noſtra procédant elóquia, dirigantur cogitatiónes & ópera; Per Dóminum.

℣. Dóminus vobiſcum, ℟. Et cum ſpíritu tuo.

℣. Benedicámus Dómino. ℟. Deo grátias.

AD OFFICIUM CAPITULI.

Primò fit lectio Martyrologii, in cujus fine nihil reſpondetur; ſed ſtatim Hebdomadarius dicit quæ ſequuntur. Si verò non legatur Martyrologium, Officium capituli incipitur abſolutè ſic.

℣. Pretióſa in conſpectu Dómini, ℟. Mors Sanctórum ejus. *Pſ.* 115.

Sancta María, & omnes Sancti ádjuvent nos in oratiónibus ſuis pro nobis ad Deum; ut ſecundùm eum qui vocávit nos, Sanctum, & ipſi in omni converſatióne ſancti ſimus. ℟. Amen. *Rom.* 15. 1. *Petr.* 1.

[*Deindè, ubi legitur Necrologium, poſt ejus lectionem dicitur Suffragium pro Defunctis, ut infrà.*

Non legitur Necrologium in Solemnibus & ſuprà, neque fit Suffragium pro Defunctis in iis diebus, niſi poſt Completorium.

Ubi verò nunquam legitur Necrologium, non fit Suffragium pro Defunctis in Dominicis & aliis diebus à populo feriatis, nec-non in Solemnibus & ſuprà, niſi poſt Completorium.

SUFFRAGIUM pro Defunctis.

PSALMUS *129.*

De profundis clamávi ad te, Dómine: * Dómine, exaudi vocem meam.

Fiant aures tuæ intendentes * in vocem deprecatiónis meæ.

Si iniquitátes obſerváveris, Dómine; * Dómine quis ſuſtinébit?

Quia apud te propitiátio eſt; * & propter legem tuam ſuſtínui te, Dómine.

Suſtínuit ánima mea in verbo ejus: * ſperávit ánima mea in Dómino.

A cuſtódia matutína uſque ad noctem * ſperet Iſraël in Dómino,

Quia apud Dóminum miſericórdia, * & copióſa apud eum redémptio.

Et ipſe rédimet Iſraël * ex ómnibus iniquitátibus ejus.

Réquiem ætérnam dona eis, Dómine; * & lux perpétua lúceat eis.

℣. Requieſcant in pace. ℟. Amen.

℣. Dómine, exaudi oratiónem meā; ℟. Et clamor meus ad te véniat. *Pſ.* 101.

℣. Dóminus vobíſcum, ℟. Et cum ſpíritu tuo.

Orémus.

Abſolve, quæſumus, Dómine, ánimas famulórum famularúmque tuárum ab omni vínculo delictórum; ut in reſurrectiónis glória, inter Sanctos & Electos tuos reſuſcitáti reſpírent; Per eum qui ventúrus eſt judicáre vivos & mórtuos & ſéculū per ignem. ℟. Amen.

Si vérò nullum legendum ſit Necrologium, omiſſo Suffragio pro Defunctis, ſtatim poſt Orationem, Sancta María. *ſit lectio Canonis, ut ſequitur.*]

Lector, Jube, domne, benedícere. [*Lectrix dicit*, domna.] *Solus vel ſola recitans dicit abſolutè Benedictionem.*

Bened. Det Dóminus leges ſuas in mentem noſtram, & in corde noſtro ſuperſcríbat eas. ℟. Amen. *Hebr.* 8.

Tum ſit lectio Canonis, qui pro ſingulis diebus habetur ad calcem : in cujus fine dicitur : Tu autem, Dómine, miſerére noſtrî.

℟. Deo grátias.

Poſt lectionem, Hebdomadarius dicit : Adjutórium noſtrum in nómine Dómini: ℟. Qui fecit cœlum & terram. *Pſ.* 123.

Submiſſiori voce dicit : Benedícite. *Lector verſus ad eum*, Deus. *Hebd.* Deus pacis aptet nos in omni bono, ut faciámus ejus voluntátem, fáciens in nobis quod pláceat coram ſe; per Jeſum Chriſtum, cui eſt glória in ſécula ſeculórum. *Hebr.* 13.

Lector, Amen.

Poſteà, ſi aliud Officium non ſequatur, dicitur ſecretò : Fidélium, &c.

AD TERTIAM.

℣. Deus, † in adjutórium.

HYMNUS.

O Fons amóris, Spíritus,
O ſancte donórum parens,
Tuas refúſus íntimis
Accende flammas córdibus.

Qui caritátis vínculo
Cum Patre nectis Fílium,
Et nos amóris mútui
Arctis coapta néxibus.

Qui nos creávit, laus Patri;
Laus, qui redémit, Filio:
Qui caritáte nos foves,
Par ſit tibi laus, Spíritus.

Ant. 6. Da mihi.

Ex Pſalmo 118.

LEgem pone mihi, Dómine, viam juſtificatiónum tuárum; * & exquíram eam ſemper.

Da mihi intellectum, & ſcrutábor legem tuam; * & cuſtódiam illam in toto corde meo.

Deduc me in ſémitam mandatórum tuórum, * quia ipſam vólui.

Inclína cor meum in teſtimónia tua, * & non in avarítiam.

Averte óculos meos, ne vídeant vanitátem: * in via tua vivífica me.

Státue ſervo tuo elóquium tuum * in timóre tuo.

Amputa oppróbrium meum quod ſuſpicátus ſum, * quia judícia tua jucunda.

Ecce concupívi mandáta tua: * in æquitáte tua vivífica me.

Et véniat ſuper me miſericórdia tua, Dómine, * ſalutáre tuum ſecundùm elóquium tuum.

Et reſpondébo exprobrántibus mihi verbum; * quia ſperávi in ſermónibus tuis.

Et ne áuferas de ore meo verbum veritátis uſquequáquè; * quia in judíciis tuis ſuperſperávi.

Et cuſtódiam legem tuam ſemper, * in ſéculum, & in ſéculum ſéculi.

Et ambulábam in latitúdine; * quia mandáta tua exquiſívi.

Et loquébar de teſtimóniis tuis in conſpectu regum, * & non confundébar.

Et meditábar in mandátis tuis, * quæ diléxi.

Et levávi manus meas ad mandáta tua quæ diléxi, * & exercébar in juſtificatiónibus tuis.

Diviſio Pſalmi 118

MEmor eſto verbi tui ſervo tuo, * in quo mihi ſpem dediſti.

Hæc me conſoláta eſt in humilitáte mea, * quia elóquium tuum vivificávit me.

Superbi iníquè agébant uſquequáquè: * à lege autem tua non declinávi.

Memor fui judiciórum tuórum à ſéculo, Dómine; & conſolátus ſum.

Defectio ténuit me * pro peccatóribus derelinquéntibus legem tuam.

Cantábiles mihi erant juſtificatiónes tuæ * in loco peregrinatiónis meæ.

Memor fui nocte nóminis tui, Dómine; * & cuſtodívi legem tuam.

Hæc facta eſt mihi, * quia juſtificatiónes tuas exquiſívi.

Pórtio mea, Dómine, dixi, * cuſtodíre legem tuam.

Deprecátus ſum fáciem tuam in toto corde meo: * miſerére meî ſecundùm elóquium tuum.

Cogitávi vias meas, * & converti pedes meos in teſtimónia tua.

Parátus ſum, & non ſum

ſum turbátus, * ut cuſtódiam mandáta tua.

Funes peccatórum circumplexi ſunt me; * & legem tuam non ſum oblítus.

Mediâ noĉte ſurgébam ad confiténdum tibi * ſuper judícia juſtificatiónis tuæ.

Párticeps ego ſum ómnium timéntium te, * & cuſtodiéntium mandáta tua.

Miſericórdiâ tuâ, Dómine, plena eſt terra: * juſtificatiónes tuas doce me.

Diviſio Pſalmi 118.

BOnitátem feciſti cum ſervo tuo, Dómine, * ſecundùm verbum tuum.

Bonitátem, & diſciplínam, & ſciéntiam doce me; * quia mandátis tuis crédidi.

Priuſquàm humiliárer, ego delíqui: * proptéreà elóquium tuum cuſtodívi.

Bonus es tu; * & in bonitáte tua doce me juſtificatiónes tuas.

Multiplicáta eſt ſuper me iniquitas ſuperbórum: * ego autem in toto corde meo ſcrutábor mandáta tua.

Coagulátum eſt ſicut lac cor eórum: * ego verò legem tuam meditátus ſum.

Bonum mihi quia humiliáſti me: * ut diſcam juſtificatiónes tuas.

Bonum mihi lex oris tui * ſuper míllia auri & argenti.

Manus tuæ fecérunt me, & plaſmavérunt me: * da mihi intelleĉtum, & diſcàm mandáta tua.

Qui timent te, vidébunt me, & lætabuntur; * quia in verba tua ſuperſperavi.

Cognóvi, Dómine, quia æquitas judícia tua, * & in veritáte tua humiliaſti me.

Fiat miſericórdia tua, ut conſolétur me, * ſecundùm elóquium tuum ſervo tuo.

Véniant mihi miſeratiónes tuæ, & vivam; * quia lex tua meditátio mea eſt.

Confundantur ſuperbi, quia injuſtè iniquitátem fecérunt in me: * ego autem exercébor in mandátis tuis.

Convertantur mihi timentes te, * & qui novérunt teſtimónia tua.

Fiat cor meum immaculátum in juſtificatiónibus tuis, * ut non confundar.

Ant. Da mihi intellectum, & ſcrutábor legem tuam, Dómine.

CAPITULUM. 1. Joan. 2.

IN hoc ſcimus quóniam cognóvimus Deum, ſi mandáta ejus obſervemus. Qui dicit ſe noſſe eum, & mandáta ejus non cuſtódit, mendax eſt, & in hoc véritas non eſt: qui autem ſervat verbum ejus, verè

in hoc cáritas Dei perfecta eſt.

℟. *br.* Inclina cor meum, Deus, * In teſtimónia tua. Inclína. ℣. Averte óculos meos, ne vídeant vanitátem: * in via tua vivífica me, * In teſtimónia tua. Glória Patri. Inclina.

℣. Deduc me in sémitam mandatórum tuórum; ℟. Quia ipſam vólui. *Pſ.* 118.

Oratio conveniens.

AD SEXTAM.

℣. Deus, † in adjutórium.

HYMNUS.

Jam ſolis excelſum jubar
Toto coruſcat lúmine;
Sic, Chriſte, tu mundum novâ
Sol verus accendis face.

Fac plena noſtris fúlgeat
Lux veritátis méntibus;
Fac noſtra plenam cáritas
Creſcendo ſurgat ad diem.

Qui nos creávit, laus Patri;
Laus, qui redémit, Fílio;
Qui caritáte nos foves,
Par ſit tibi laus, Spíritus.
Amen.

Ant. 1. D. Inclinávi.

Ex Pſalmo 118.

DEfécit in ſalutáre tuum ánima mea, * & in verbum tuum ſuperſperávi.

Defecérunt óculi mei in elóquium tuum, dicentes: * Quando conſolāberis me?

Quia factus ſum ſicut uter in pruína; * juſtificatiónes tuas non ſum oblítus.

Quot ſunt dies ſervi tui? * quando fácies de perſequentibus me judícium?

Narravérunt mihi iníqui fabulatiónes; * ſed non ut lex tua.

Omnia mandáta tua, véritas: * iníquè perſécuti ſunt me; ádjuva me.

Paulò minùs conſummavérunt me in terra: * ego autem non derelíqui mandáta tua.

Secundùm miſericórdiam tuam vivífica me, * & cuſtódiam teſtimónia oris tui.

In æternum, Dómine, * verbum tuum pérmanet in cœlo.

In generatiónem & generatiónem véritas tua: * fundaſti terram, & pérmanet.

Ordinatióne tuâ perſevérat dies; * quóniam ómnia ſerviunt tibi.

Niſi quòd lex tua meditátio mea eſt, * tunc fortè periiſſem in humilitáte mea.

In æternum non obliviſcar juſtificatiónes tuas; * quia in ipſis vivificaſti me.

Tuus ſum ego, ſalvum me fac; * quóniam juſtificatiónes tuas exquiſívi.

Me expectavérunt peccatóres ut pérderent me: * teſtimónia tua intelléxi.

Omnis

Omnis conſummatiónis vidi finem : * latum mandátum tuum nimis.

Diviſio Pſalmi 118.

QUómodò diléxi legem tuam, Dómine! * totâ die meditátio mea eſt.

Super inimícos meos prudentem me feciſti mandáto tuo; * quia in ætérnum mihi eſt.

Super omnes docentes me intelléxi: * quia teſtimónia tua meditátio mea eſt.

Super ſenes intelléxi, * quia mandáta tua quæsívi.

Ab omni via mala prohíbui pedes meos; * ut cuſtódiam verba tua.

A judíciis tuis non declinávi; * quia tu legem poſuiſti mihi.

Quàm dúlcia fáucibus meis elóquia tua! * ſuper mel ori meo.

A mandátis tuis intelléxi:* proptéreà odívi omnem viam iniquitátis.

Lucerna pédibus meis verbum tuum, * & lumen ſémitis meis.

Jurávi & ſtátui * cuſtodíre judícia juſtíciæ tuæ.

Humiliátus ſum uſquequáque, Dómine: * vivífica me ſecundùm verbum tuum.

Voluntária oris mei beneplácita fac, Dómine, * & judícia tua doce me.

Anima mea in mánibus meis ſemper; * & legem tuam non ſum oblítus.

Poſuérunt peccatóres láqueum mihi; * & de mandátis tuis non errávi.

Hæreditáte acquisívi teſtimónia tua in æternum; * quia exultátio cordis mei ſunt.

Inclinávi cor meum ad faciendas juſtificatiónes tuas in æternum, * propter retributiónem.

Diviſio Pſalmi 118.

INíquos ódio hábui, * & legem tuam diléxi.

Adjútor & ſuſceptor meus es tu; * & in verbum tuum ſuperſperávi.

Declináte à me, maligni; * & ſcrutábor mandáta Dei mei.

Súſcipe me ſecundùm elóquium tuum, & vivam; * & non confundas me ab expectatióne mea.

Adjuva me, & ſalvus ero; * & meditábor in juſtificatiónibus tuis ſemper.

Spreviſti omnes diſcedentes à judíciis tuis, * quia injuſta cogitátio eórum.

Prævaricantes reputávi omnes peccatóres terræ: * ideò diléxi teſtimónia tua.

Confige timóre tuo carnes meas: * à judíciis enim tuis tímui.

Feci judícium & juſtítiam: * non tradas me calumniántibus me.

Súſcipe ſervum tuum in bonum: * non calumnientur me ſuperbi.

Oculi mei defecérunt in

ſalutáre tuum, * & in elóquium juſtítiæ tuæ.

Fac cum ſervo tuo ſecundùm miſericórdiam tuam, * & juſtificatiónes tuas doce me.

Servus tuus ſum ego: * da mihi intelléctum, ut ſciam teſtimónia tua.

Tempus faciendi, Dómine: * diſſipavérunt legem tuam.

Ideò diléxi mandáta tua * ſuper aurum & topázion.

Proptéreà ad ómnia mandáta tua dirigébar: * omnem viam iníquam ódio hábui.

Ant. Inclinávi cor meum ad faciendas juſtificatiónes tuas in æternum.

CAPITULUM. 1. *Joan.* 5.

HÆc eſt cáritas Dei, ut mandáta ejus cuſtodiámus; & mandáta ejus grávia non ſunt.

℟. *br.* Teſtimónia tua intelléxi, Dómine: * Latum mandátum tuum nimis. Teſtimónia. ℣. Omnis conſummatiónis * vidi finem: * Latum. Glória Patri. Teſtimónia tua.

℣. Diléxi mandáta tua ſuper aurum: ℟. Proptéreà ad ómnia mandáta tua dirigébar. *Pſ.* 118.

Oratio conveniens.

AD NONAM.

℣. Deus, † in adjutórium.

HYMNUS.

LAbente jam ſolis rotâ,
Inclínat in noctem dies;
Sic vita ſuprémam citò
Feſtínat ad metam gradu.

O Chriſte, dum fixus cruci
Expandis orbi bráchia,
Amáre da crucem; tuo
Da nos in amplexu mori.

Qui nos creávit, laus Patri;
Laus, qui redémit Fílio;
Qui caritáte nos foves,
Par ſit tibi laus, Spíritus.
Amen.

Ant. 4. E. Omnia.

Ex Pſalmo 118.

MIrabília teſtimónia tua; * ídeò ſcrutáta eſt ea ánima mea.

Declarátio ſermónum tuórum illúminat, * & intelléctum dat párvulis.

Os meum apérui, & attraxi ſpíritum; * quia mandáta tua deſiderábam.

Aſpice in me, & miſerére meî, * ſecundùm judícium diligéntium nomen tuum.

Greſſus meos dírige ſecundùm elóquium tuum; * & non dominétur meî omnis injuſtítia.

Rédime me à calúmniis hóminum, * ut cuſtódiam mandáta tua.

Fáciem tuam illúmina ſuper ſervum tuum, * & doce me juſtificatiónes tuas.

Exitus aquárum deduxérunt óculi mei; * quia non cuſtodiérunt legem tuam.

Juſtus es, Dómine, * & rectum judícium tuum.

Mandaſti juſtítiam teſtimónia tua, * & veritátem tuam nimis.

Tabéſcere me fecit zelus meus; * quia oblíti ſunt verba tua inimíci mei.

Ignítum elóquium tuum vehementer; * & ſervus tuus diléxit illud.

Adoleſcéntulus ſum ego, & contemptus: * juſtificatiónes tuas non ſum oblítus.

Juſtítia tua, juſtítia in æternum; * & lex tua véritas.

Tribulátio & angúſtia invenérunt me: * mandáta tua meditátio mea eſt.

Æquitas teſtimónia tua in æternum: * intellectum da mihi, & vivam.

Diviſio Pſalmi 118.

CLamávi in toto corde meo, exaudi me, Dómine: * juſtificatiónes tuas requíram.

Clamávi ad te, ſalvum me fac; * ut cuſtódiam mandáta tua.

Prævéni in maturitáte, & clamávi; * quia in verba tua ſuperſperávi.

Prævenérunt óculi mei ad te dilúculò; * ut meditárer elóquia tua.

Vocem meam audi ſecundùm miſericórdiam tuam, Dómine; * & ſecundùm judícium tuum vivífica me.

Appropinquavérunt perſequentes me iniquitáti: * à lege autem tua longè facti ſunt.

Propè es tu, Dómine; * & omnes viæ tuæ véritas.

Inítio cognóvi de teſtimóniis tuis; * quia in æternum fundaſti ea.

Vide humilitátem meam, & éripe me; * quia legem tuam non ſum oblítus.

Júdica judícium meum, & rédime me: * propter elóquium tuum vivífica me.

Longè à peccatóribus ſalus; * quia juſtificatiónes tuas non exquiſiérunt.

Miſericórdiæ tuæ multæ, Dómine: * ſecundùm judícium tuum vivífica me.

Multi qui perſequuntur me, & tríbulant me: * à teſtimóniis tuis non declinávi.

Vidi prævaricantes, & tabeſcébam; * quia elóquia tua non cuſtodiérunt.

Vide quóniam mandáta tua diléxi, Dómine: * in miſericórdia tua vivífica me.

Princípium verbórum tuórum, véritas: * in æternum ómnia judícia juſtítiæ tuæ.

Diviſio Pſalmi 118.

PRíncipes perſecúti ſunt me gratis; * & à verbis tuis formidávit cor meum.

Lætábor ego ſuper elóquia tua, * ſicut qui invénit ſpólia multa.

Iniquitátem ódio hábui, & abominátus ſum: * legem autem tuam diléxi.

Sépties in die laudem

dixi tibi * ſuper judícia juſtítiæ tuæ.

Pax multa diligéntibus legem tuam; * & non eſt illis ſcándalum.

Expectábā ſalutáre tuum, Dómine; * & mandáta tua diléxi.

Cuſtodívit ánima mea teſtimónia tua, * & diléxit ea vehementer.

Servávi mandáta tua & teſtimónia tua; * quia omnes viæ meæ in conſpectu tuo.

Appropinquet deprecátio mea in conſpectu tuo, Dómine: * juxta elóquium tuum da mihi intellectum.

Intret poſtulátio mea in conſpectu tuo: * ſecundùm elóquium tuum éripe me.

Eructábunt lábia mea hymnum, * cùm docúeris me juſtificatiónes tuas.

Pronuntiábit lingua mea elóquium tuum; * quia ómnia mandáta tua, æquitas.

Fiat manus tua ut ſalvet me; * quóniam mandáta tua elégi.

Concupívi ſalutáre tuum, Dómine; & lex tua meditátio mea eſt.

Vivet ánima mea, & laudábit te; * & judícia tua adjuvábunt me.

Errávi ſicut ovis quæ périit: * quære ſervum tuum, quia mandáta tua non ſum oblítus.

Ant. Omnia mandáta tua æquitas: pax multa diligéntibus legem tuam, Dómine.

CAPITULUM. 1. *Tim.* 1.

FInis præcepti eſt cáritas de corde puro, & conſciéntiâ bonâ, & fide non fictâ.

℟. *br.* Omnes viæ meæ * In conſpectu tuo, Dómine. Omnes. ℣. Servávi mandáta tua * & teſtimónia tua, * In conſpectu tuo. Glória. Omnes.

℣. Cuſtodívit ánima mea teſtimónia tua, ℟. Et diléxit ea vehementer. *Pſ.* 118.

Oratio conveniens.

AD VESPERAS.

℣. Deus, † in adjutórium, &c.

Ant. 7. *c.* Dixit Dóminus.

PSALMUS 109.

Chriſti divinitas, regnum & Sacerdotium.

DIxit Dóminus Dómino meo: * Sede à dextris meis;

Donec ponam inimícos tuos, * ſcabellum pedum tuórum.

Virgam virtútis tuæ emittet Dóminus ex Sion: * dominàre in médio inimicórum tuórum.

Tecum princípium in die virtútis tuæ in ſplendóribus ſanctórum: * ex útero ante lucíferum génui te.

Jurávit Dóminus, & non pœnitébit eum: * Tu es Sacerdos in æternum ſecúndùm órdinem Melchíſedech.

Dóminus à dextris tuis;

* confrégit in die iræ ſuæ reges.

Judicábit in natiónibus; implébit ruínas : * conquaſſábit cápita in terra multórum.

De torrente in via bibet : * proptéreà exaltábit caput.

Ant. Dixit Dóminus Dómino meo : Sede à dextris meis.

Ant. 4. d. Fidélia.

PSALMUS 110.

Laus Deo ob ſua per Chriſtum beneficia.

Confitébor tibi, Dómine, in toto corde meo, * in concílio juſtórum & congregatióne.

Magna ópera Dómini, * exquiſíta in omnes voluntátes ejus.

Conféſſio & magnificéntia opus ejus : * & juſtítia ejus manet in ſéculum ſéculi.

Memóriam fecit mirabílium ſuórum * miséricors & miſerátor Dóminus.

Eſcam dedit timéntibus ſe : * memor erit in ſéculum teſtamenti ſui.

Virtútem óperum ſuórum annuntiábit pópulo ſuo ; * ut det illis hæreditátem géntium.

Opera mánuum ejus véritas & judícium ; * fidélia ómnia mandáta ejus :

Confirmáta in ſéculum ſéculi, * facta in veritáte & æquitáte.

Redemptiónem miſit pópulo ſuo : * mandávit in æternum teſtamentum ſuum.

Sanctum & terríbile nomen ejus : * inítium ſapiéntiæ timor Dómini.

Intellectus bonus ómnibus faciéntibus eum : * laudátio ejus manet in ſéculum ſéculi.

Ant. Fidélia ómnia mandáta ejus, confirmáta in ſéculum ſéculi.

Ant. 1. f. Qui timet Dóminum.

PSALMUS 111.

Chriſti & omnium in Chriſto juſtorum encomium.

Beátus vir qui timet Dóminum, * in mandátis ejus volet nimis.

Potens in terra erit ſemen ejus : * generátio rectórum benedicétur.

Glória & divítiæ in domo ejus ; * & juſtítia ejus manet in ſéculum ſéculi.

Exortum eſt in ténebris lumen rectis ; * miſéricors, & miſerátor, & juſtus.

Jucundus homo, qui miſerétur & cómodat, diſpónet ſermónes ſuos in judício ; * quia in æternum non commovébitur.

In memória æterna erit juſtus : * ab auditióne mala non timébit.

Parátum cor ejus ſperáre in Dómino, confirmátum eſt cor ejus : * non commovébitur, donec deſpíciat inimícos ſuos.

Diſperſit, dedit paupéribus; * juſtítia ejus manet in ſéculum ſéculi : cornu ejus exaltábitur in glória.

Peccátor vidébit, & iraſcétur; déntibus ſuis fremet, & tabeſcet : * deſidérium peccatórum períbit.

Ant. Qui timet Dóminum in mandátis ejus volet nimis.

Ant. 7. c. Sit nomen.

PSALMUS 112.

Dei laus ob fidelium per Chriſtum exaltationem & multiplicationem

LAudáte, púeri, Dóminum, * laudáte nomen Dómini.

Sit nomen Dómini benedíctum, * ex hoc nunc, & uſque in ſéculum.

A ſolis ortu uſque ad occáſum, * laudábile nomen Dómini.

Excelſus ſuper omnes gentes Dóminus, * & ſuper cœlos glória ejus.

Quis ſicut Dóminus Deus noſter, qui in altis hábitat, * & humília réſpicit in cœlo & in terra?

Súſcitans à terra ínopem : * & de ſtércore érigens páuperem;

Ut cóllocet eum cum princípibus, * cum princípibus pópuli ſui.

Qui habitáre facit ſtérilem in domo : * matrem filiórum lætantem.

Ant. Sit nomen Dómini benedíctum ex hoc nunc & uſque in ſéculum.

Ant. 1. A. Nos qui vívimus.

PSALMUS 113.

Eccleſiæ per Chriſtum liberatio : idolorum vanitas.

IN éxitu Iſraël de Ægypto, * domûs Jacob de pópulo bárbaro;

Facta eſt Judæa ſanctificátio ejus, * Iſraël poteſtas ejus.

Mare vidit, & fugit : * Jordánis converſus eſt retrorsùm.

Montes exultavérunt ut aríetes, & colles ſicut agni óvium.

Quid eſt tibi, mare, quòd fugiſti? * & tu, Jordánis, quia converſus es retrorsùm?

Montes, exultaſtis ſicut aríetes? * & colles, ſicut agni óvium?

A fácie Dómini mota eſt terra, * à fácie Dei Jacob;

Qui convertit petram in ſtagna aquárum, * & rupem in fontes aquárum.

Non nobis, Dómine; non nobis, * ſed nómini tuo da glóriam ſuper miſericórdia tua & veritáte tua;

Nequando dicant gentes: * Ubi eſt Deus eórum?

Deus autem noſter in cœlo : * ómnia quæcumcúmque vóluit, fecit.

Simulácra géntium argentum & aurum : * ópera mánuum hóminum.

Os habent, & non loquentur : * óculos ha-

bent, & non vidébunt.
Aures habent, & non audient: * nares habent, & non odorábunt.
Manus habent, & non palpábunt; pedes habent, & non ambulábunt: * non clamábunt in gútture ſuo.
Símiles illis fiant, qui fáciunt ea, * & omnes qui confídunt in eis.
Domus Iſraël ſperávit in Dómino: * adjútor eórum & protector eórum eſt.
Domus Aáron ſperávit in Dómino: * adjútor eórum & protector eórum eſt.
Qui timent Dóminum, ſperavérunt in Dómino: * adjútor eórum & protector eórum eſt.
Dóminus memor fuit noſtrî, * & benedixit nobis.
Benedixit dómui Iſraël: * benedixit dómui Aáron.
Benedixit ómnibus qui timent Dómiuum, * puſillis cum majóribus.
Adjíciat Dóminus ſuper vos, * ſuper vos & ſuper fílios veſtros.
Benedicti vos à Dómino, * qui fecit cœlum & terram.
Cœlum cœli Dómino: * terram autem dedit fíliis hóminum.
Non mórtui laubábunt te, Dómine, * neque omnes qui deſcendunt in infernum.
Sed nos qui vívimus, benedícimus Dómino, * ex hoc nunc, & uſque in ſéculum.

Ant. Nos qui vívimus, benedícimus Dómino.

CAPITULUM. *Epheſ.* 1.

BEnedictus Deus, & Pater Dómini noſtri Jeſu Chriſti, qui benedixit nos in omni benedictióne ſpirituáli in cœleſtibus in Chriſto, ſicut elégit nos in ipſo ante mundi conſtitutiónem, ut eſſemus ſancti & immaculáti in conſpectu ejus in caritáte.

HYMNUS.

O Luce qui mortálibus
Lates inacceſsâ, Deus!
Præſente quo ſancti tremunt
Nubuntque vultus Angeli:
Hìc, ceu profundâ cónditi
Demérgimur calígine:
Æternus at noctem ſuo
Fulgóre depellet dies.
Hunc nempè nobis præparas,
Nobis reſervas hunc diem,
Quem vix adumbrat ſpléndida
Flammantis aſtri cláritas.
Moráris heu! nimis diù
Moráris, optátus dies;
Ut te fruámur, nóxii
Linquenda moles córporis.
His cùm ſolúta vínculis
Mens evolârit, ô Deus!
Vidére te, laudáre te,
Amáre te non déſinet.
Ad omne nos apta bonum,
Fœcunda donis Trínitas;

Fac lucis uſúræ brevi
Æterna ſuccédat dies.
Amen.

℣. In Deo laudábimur totâ die; ℟. Et in nómine tuo confitébimur in ſéculum. *Pſ.* 43.

Antiph. ut in Proprio.

CANTICUM B. MARIÆ VIRGINIS. *Luc.* 1.

Dei laus ob incarnati Verbi myſterium.

MAgníficat * ánima mea Dóminum.

Et exultávit ſpíritus meus * in Deo ſalutári meo;

Quia reſpéxit humilitátem ancíllæ ſuæ: * ecce enim ex hoc beátam me dicent omnes generatiónes.

Quia fecit mihi magna qui potens eſt; * & ſanctum nomen ejus.

Et miſericórdia ejus à progénie in progénies * timéntibus eum.

Fecit poténtiam in bráchio ſuo: * diſperſit ſuperbos mente cordis ſui.

Depóſuit potentes de ſede, * & exaltávit húmiles.

Eſurientes implévit bonis, * & dívites dimíſit inánes.

Suſcépit Iſraël púerum ſuum, * recordátus miſericórdiæ ſuæ.

Sicut locútus eſt ad patres noſtros, * Abraham & ſémini ejus in ſecula.

Deindè dicitur Antiphona & Oratio, ut in Proprio.

AD COMPLETORIUM.

Lector: Jube, Domne, benedícere. *Bened.* Cùm dormiérimus, cuſtódiant nos (ſermónes Dómini;) & evigilantes loquámur cum eis. *Prov.* 6. ℟. Amen.

Tùm fit lectio novi Teſtamenti, & reliqua uſquè ad Pſalmos, ut habetur infrà ad Complet. in Feriis per Annum, 170.

Ant. 8. G. Scuto.

PSALMUS 4.

In Deo fidelium ſpes & requies.

CUm invocárem, exaudívit me Deus juſtítiæ meæ: * in tribulatióne dilataſti mihi.

Miſerére meî, * & exaudi oratiónem meam.

Fílii hóminum, uſquequò gravi corde? * ut quid dilígitis vanitátem, & quæritis mendácium?

Et ſcitóte quóniam mirificávit Dóminus Sanctum ſuum: * Dóminus exáudiet me, cùm clamávero ad eum.

Iraſcímini & nolíte peccáre: * quæ dícitis in córdibus veſtris, in cubílibus veſtris compungímini.

Sacrificáte ſacrifícium juſtítiæ, * & ſperáte in Dómino.

Multi dicunt: Quis oſtendit nobis bona? * ſignátum eſt ſuper nos lumen vultûs tui, Dómine.

Dediſti lætítiam in corde

meo : * à fructu frumenti, vini & ólei ſui multiplicáti ſunt.

In pace in idipſum dórmiam & requieſcam : * quóniam tu, Dómine, ſinguláriter, in ſpe conſtituiſti me.

PSALMUS 90.

Sub Dei tutela, nihil per diem vel noctem timendum.

QUi hábitat in adjutório Altíſſimi, * in protectióne Dei cœli commorábitur.

Dicet Dómino : Suſceptor meus es tu ; & refúgium meum : * Deus meus, ſperábo in eum ;

Quóniam ipſe liberávit me de láqueo venántium, * & à verbo áſpero.

Scápulis ſuis obumbrábit tibi, & ſub pennis ejus ſperábis : * ſcuto circúmdabit te véritas ejus.

Non timébis à timóre nocturno, * à ſagitta volante in die :

A negótio perambulante in ténebris, * ab incurſu & dæmónio meridiáno.

Cadent à látere tuo mille, & decem míllia à dextris tuis : * ad te autem non appropinquábit.

Verúmtamen óculis tuis conſiderábis, * & retributiónem peccatórum vidébis.

Quóniam, Tu es, Dómine, ſpes mea, * Altíſſimum poſuiſti refúgium tuum ;

Non accédet ad te malum, * & flagellum non appropinquábit tabernáculo tuo.

Quóniam Angelis ſuis mandávit de te, * ut cuſtódiant te in ómnibus viis tuis.

In mánibus portábunt te, * ne fortè offendas ad lápidem pedem tuum.

Super áſpidem & baſiliſcum ambulábis, * & conculcábis leónem & dracónem.

Quóniam in me ſperávit, liberábo eum : * prótegam eum, quóniam cognóvit nomen meum.

Clamábit ad me, * & ego exáudiam eum.

Cum ipſo ſum in tribulatióne : * erípiam eum, & glorificábo eum.

Longitúdine diérum replébo eum, * & oſtendam illi ſalutáre meum.

PSALMUS 133.

Deus die & nocte benedicendus.

ECce nunc benedícite Dóminum, * omnes ſervi Dómini.

Qui ſtatis in domo Dómini, * in átriis domûs Dei noſtri ;

In nóctibus extóllite manus veſtras in ſancta, * & benedícite Dóminum.

Benedícat te Dóminus ex Sion, * qui fecit cœlum & terram.

Ant. Scuto circúmdabit te véritas ejus : non timébis

à timóre noĉturno. *Pſ.* 90.

HYMNUS.

GRates, peraĉto jam die,
Deus, tibi perſólvimus;
Pronóque, dum nox íncipit,
Proſtérnimus vultu preces.
Quod longa peccávit dies,
Amárus éxpiet dolor;
Somno gravátis ne nova
Inflígat hoſtis vúlnera.
Infeſtus uſquè círcuit
Quærens leo quem dévoret:
Umbrâ ſub alárum tuos
Defende filios, Pater.
O quando luceſcet tuus
Qui neſcit occáſum dies!
O quando ſanĉta ſe dabit
Quæ neſcit hoſtem pátria!
Qui nos creávit, laus Patri;
Laus, qui redémit, Fílio;
Qui caritáte nos foves;
Par ſit tibi laus, Spíritus.
Amen.

CAPITULUM. 1. *Theſſ.* 5.

OMnes vos filii lucis eſtis, & filii diéi: non ſumus noĉtis, neque tenebrárum; ígitur non dormiámus ſicut & céteri, ſed vigilémus & ſóbrii ſimus.

℟. *br.* In manus tuas, Dómine, * Commendo ſpíritum meum. In manus. ℣. Redemiſti me, Dómine, * Deus veritátis. * Commendo. Glória Patri. In manus. *Pſ.* 30.

℣. Cuſtódi me, Dómine, ut pupillam óculi: ℟. Sub umbra alárum tuárum prótege me. *Pſ.* 16.

Ant. 3. g. Dómine.

CANTICUM SIMEONIS. *Luc* 2.

De Salvatoris adventu gratiarum aĉtio.

NUnc dimittis ſervum tuum, Dómine, * ſecundùm verbum tuum, in pace;
Quia vidérunt óculi mei * ſalutáre tuum,
Quod paraſti * ante fáciem ómnium populórum,
Lumen ad revelatiónem géntium, * & glóriam plebis tuæ Iſraël.

Ant. Dómine, dabis pacem nobis; ómnia enim ópera noſtra operátus es nobis. *Iſ.* 26.

℣. Dóminus vobiſcum.
℟. Et cum ſpíritu tuo.

Orémus.

VIſita, quæſumus, Dómine, habitatiónem noſtram; & omnes inſídias inimíci ab ea longè repelle: Angeli tui ſanĉti hábitent in ea, qui nos in pace cuſtódiant; & benedíĉtio tua ſit ſuper nos ſemper; Per Dóminum noſtrum.

℣. Dóminus vobiſcum.
℣. Benedicámus Dómino.

Finito Completorio, ſubmiſsâ voce dicitur ſignando ſe ſigno crucis: Grátia Dómini noſtri Jeſu Chriſti, † & cáritas Dei, & communicátio ſanĉti Spíritûs ſit cum ómnibus vobis. 2. *Cor.* 13. ℟. Amen. Fidélium, &c.

Poſteà dicitur Antiphona de B. Maria Virgine, quæ habetur infrà ad calcem Pſalterii.

Poſt completum Officium dicitur ſecretò, Pater. Ave. Credo.

FERIA SECUNDA.

AD OFFICIUM NOCT.

Dómine, lábia. *ſuprà*, 1.

Invit. Deum, qui prior diléxit nos * veníte, adorémus. 1. *Joan.* 4.

Pſ. 94. Veníte.

Poſt unamquamque hujus Pſalmi Strophen vel diviſionem, dicetur alternatim invitatorium integrum, & ejus ultima pars, ut habetur ſuprà in Dominicâ. Et ſic in ſequentibus Feriis.

HYMNUS.

DEi canámus glóriam,
Cœlum ſecundo qui die
Expandit, admirábile
Mortálibus ſpectáculum.

Poli ſtupémus álveo
Stagnáre pénſiles lacus:
Hinc imbre terras fértili
Cœleſtis irrórat Pater.

Quam præparas nobis, Deus,
Eſt hæc imágo grátiæ:
Hæc rore ſtillans úberi
Cordis penétrat íntima.

Hanc qui fidéli cómbibunt
Aquam salúbrem péctore,
In his ad æternas domos
Miro reſultat ímpetu.

Beáta gens, quam prodígâ
Ditáre non ceſſas manu!
Amóris hæc memor tui,
Amóris & reddat vices.

Quæ nos prior ſic díligis,
Tibi, beáta Trínitas,
Sit ſumma laus, ſummum decus
In ſempiterna ſécula. Amen.

In Feriis, & aliis Officiis trium Lectionum, dicuntur pro unico Nocturnô novem Pſalmi ad unamquamque Feriam poſiti, ſub una duntaxat Antiphona poſt ſingulos tres Pſalmos. In Feſtis verò novem Lectionum, poſt quemlibet Pſalmum, unaquæque Antiphona dicitur, vel de Proprio, vel de Communi.

Ant. 4. a. Omnia.

PSALMUS 103.

Deus, ob multiplicia naturæ & gratiæ per Dei Verbum miracula, benedicendus.

BEnedic, ánima mea, Dómino: * Dómine Deus meus, magnificátus es vehementer.

Confeſſiónem & decórem induiſti, * amictus lúmine ſicut veſtimento;

Extendens cœlum ſicut pellem, * qui tegis aquis ſuperióra ejus;

Qui ponis nubem aſcenſum tuum; * qui ámbulas ſuper pennas ventórum;

Qui facis Angelos tuos ſpíritus, * & miniſtros tuos ignem urentem;

Qui fundaſti terram ſuper ſtabilitátem ſuam: * non inclinábitur in ſéculum ſéculi.

[illegible] veſti-
[illegible] eius : * [illegible] aquæ.
[illegible] tua fú-[illegible] * a voce tonítrui [illegible].
[illegible] montes, & [illegible] campi, * in [illegible] quem fundaſti eis.
[illegible]minum poſuiſti, [illegible] tranſgredientur; * neque convertentur operire terram.
Qui emittis fontes in convallibus : * inter médium móntium pertransíbunt aquæ.
Potábunt omnes béſtiæ agri : * expectábunt ónagri in ſiti ſua.
Super ea vólucres cœli habitábunt : * de médio petrárum dabunt voces.
Rigans montes de ſuperióribus ſuis : * de fructu óperum tuórum ſatiábitur terra :
Prodúcens fœnum jumentis, * & herbam ſervitúti hóminum,
Ut edúcas panem de terra, * & vinum lætíficet cor hóminis;
Ut exhílaret fáciem in óleo, * & panis cor hóminis confirmet.
Saturabuntur ligna campi, * & cedri Líbani quas plantávit.
Illîc páſſeres nidificábunt : * heródii domus dux [e]ſt eórum.
Montes excelſi ſervis, * [p]etra refúgium herináciis.
Fecit lunam in témpora : * ſol cognóvit occáſum ſuum.
Poſuiſti ténebras, & facta eſt nox; * in ipſa pertransíbunt omnes béſtiæ ſylvæ.
Cátuli leónum rugientes, ut rápiant, * & quærant à Deo eſcam ſibi.
Ortus eſt ſol, & congregáti ſunt; * & in cubílibus ſuis collocabuntur.
Exíbit homo ad opus ſuum, * & ad operatiónem ſuam uſque ad véſperum.

Diviſio Pſalmi 103.

Quàm magnificáta ſunt ópera tua, Dómine! * ómnia in ſapiéntia feciſti; impléta eſt terra poſſeſſióne tuâ.
Hoc mare magnum, & ſpatióſum mánibus; * illìc reptília, quorum non eſt númerus, animália puſilla cum magnis.
Illìc naves pertransíbunt : * draco iſte quem formaſti ad illudendum ei.
Omnia à te expectant, * ut des illis eſcam in témpore.
Dante te illis, cólligent : * aperiente te manum tuam, ómnia implebuntur bonitáte.
Avertente autem te fáciem, turbabuntur : * aúferes ſpíritum eórum, & deficient, & in púlverem ſuum revertentur.
Emittes Spíritum tuum

& creabuntur ; * & renovábis fáciem terræ.

Altera diviſio Pſalmi 103.

SIt glória Dómini in ſéculum : * lætábitur Dóminus in opéribus ſuis ;

Qui réſpicit terram , & facit eam trémere ; * qui tangit montes , & fúmigant.

Cantábo Dómino in vita mea : * pſallam Deo meo, quámdiù ſum.

Jucundum ſit ei elóquium meum : * ego verò delectábor in Dómino.

Defíciant peccatóres à terra , & iníqui , ita ut non ſint : * bénedic , ánima mea , Dómino.

Ant. Omnia in ſapiéntia feciſti , Dómine : impléta eſt terra poſſeſſióne tuâ.

Ant. 7. *d.* Mementóte.

PSALMUS 104.

Beneficia Iſraëlitico populo collata celebrantur & enumerantur.

COnfitémini Dómino,& invocáte nomen ejus : * annuntiáte inter gentes ópera ejus.

Cantáte ei , & psállite ei : * narráte ómnia mirabília ejus.

Laudámini in nómine ſancto ejus : * lætétur cor quæréntium Dóminum.

Quærite Dóminum , & confirmámini : * quærite fáciem ejus ſemper.

Mementóte mirabílium ejus quæ fecit , * prodígia ejus , & judícia oris ejus ,

Semen Abraham ſervi ejus , * filii Jacob electi ejus.

Ipſe Dóminus Deus noſter : * in univerſa terra judícia ejus.

Memor fuit in ſéculum teſtamenti ſui , * verbi quod mandávit in mille generatiónes ,

Quod diſpóſuit ad Abraham ; * & juramenti ſui ad Iſaac.

Et ſtátuit illud Jacob in præceptum , * & Iſraël in teſtamentum æternum ;

Dicens : Tibi dabo terram Chánaan * funículum hæreditátis veſtræ ;

Cùm eſſent número brevi , * paucíſſimi , & íncolæ ejus.

Et pertranſiérunt de gente in gentem , * & de regno ad pópulum álterum.

Non relíquit hóminem nocére eis , * & corrípuit pro eis reges.

Nolíte tángere chriſtos meos , * & in prophétis meis nolíte malignári.

Diviſio Pſalmi 104. Et.

VOcávit [Dóminus] famem ſuper terram , * & omne firmamentum panis contrívit.

Miſit ante eos virum : * in ſervum venúmdatus eſt Joſeph.

Humiliavérunt in compédibus pedes ejus : * ſer-

Horeb, * & adoravérunt ſcúlptile;

Et mutavérunt glóriam ſuam * in ſimilitúdinem vítuli comedentis fœnum.

Oblíti ſunt Deum qui ſalvávit eos, * qui fecit magnália in Ægypto, mirabília in terra Cham, terribília in mari rubro.

Et dixit ut diſpérderet eos, ſi non Móyſes electus ejus ſtetiſſet in confractióne, in conſpectu ejus, * ut avérteret iram ejus, ne diſpérderet eos.

Et pro níhilò habuérunt terram deſiderábilem: * non credidérunt verbo ejus.

Et murmuravérunt in tabernáculis ſuis: * non exaudiérunt vocem Dómini.

Et elevávit manum ſuam ſuper eos, * ut proſtérneret eos in deſerto,

Et ut dejíceret ſemen eórum in natiónibus, * & diſpérgeret eos in regiónibus.

Et initiáti ſunt Beélphegor, * & comedérunt ſacrificia mortuórum.

Et irritavérunt eum in adinventiónibus ſuis; * & multiplicáta eſt in eis ruína.

Et ſtetit Phinees, & placávit; * & ceſsávit quaſsátio.

Et reputátum eſt ei in juſtítiam, * in generatiónem & generatiónem uſque in ſempiternum.

Et irritavérunt eum ad aquas contradictiónis; * & vexátus eſt Móyſes propter eos,

Quia exacerbavérunt ſpíritum ejus; * & diſtinxit in lábiis ſuis.

Altera diviſio Pſalmi 105.

NOn diſperdidérunt gentes, * quas dixit Dóminus illis.

Et commixti ſunt inter gentes, * & didicérunt ópera eórum.

Et serviérunt ſculptílibus eórum; * & factum eſt illis in ſcándalum.

Et immolavérunt fílios ſuos * & filias ſuas dæmóniis.

Et effudérunt ſánguinem innocentem, * ſánguinem filiórum ſuórum, & filiárum ſuárum, quas ſacrificavérunt ſculptílibus Chánaan.

Et infecta eſt terra in ſanguinibus, & contamináta eſt in opéribus eórum; * & fornicáti ſunt in adinventiónibus ſuis.

Et irátus eſt furóre Dominus in pópulum ſuum, * & abominátus eſt hæreditátem ſuam.

Et trádidit eos in manus géntium; * & domináti ſunt eórum qui odérunt eos.

Et tribulavérunt eos inimíci eórum, * & humiliáti ſunt ſub mánibus eórum.

Sæpè liberávit eos: * ipſi autem exacerbavérunt eum in consílio ſuo, & hu-

miliáti ſunt in iniquitátibus ſuis.

Et vidit, cùm tribularentur; * & audívit oratiónem eórum.

Et memor fuit teſtamenti ſui, * & pœnítuit eum ſecundùm multitúdinem miſericórdiæ ſuæ.

Et dedit eos in miſericórdias, * in conſpectu ómnium qui céperant eos.

Salvos nos fac, Dómine Deus noſter, * & cóngrega nos de natiónibus;

Ut confiteámur nómini ſancto tuo, * & gloriémur in laude tua.

Benedictus Dóminus Deus Iſraël à ſéculo, & uſque in ſéculum; * & dicet omnis pópulus: Fiat, fiat.

Ant. Víſita nos in ſalutári tuo, Dómine, ad videndum in bonitáte electórum tuórum.

℣. Expandit nubem in protectiónem eórum, ℟. Et ignem ut lucéret eis per noctem. *Pſ.* 104.

Paſter noſter.

Abſolutio & Benedictiones, ut ordinantur poſt Pſalterium.

Lectiones cum ℟℟℟. *habentur in Proprio de Tempore; & ſic in ſequentibus Feriis.*

Non dicitur Te Deum. *in Feriis.*

℣. *Sacerd.* Exultábit cor meum in ſalutári tuo: ℟. Cantábo Dómino qui bona tribuit mihi. *Pſ.* 12.

AD LAUDES.

℣. Deus, † in adjutórium.

Ant. 5. a. Bonum eſt.

PSALMUS 91.

Laudandus Deus, in operibus ſuis magnificus, juſtus in judiciis.

BOnum eſt confitéri Dómino, * & pſállere nómini tuo, Altíſſime,

Ad annuntiandum manè miſericórdiam tuam, * & veritátem tuam per noctem,

In decachordo pſaltério, * cum cántico in cíthara;

Quia delectaſti me, Dómine, in factura tua, * & in opéribus mánuum tuárum exultábo.

Quàm magnificáta ſunt ópera tua, Dómine! * nimis profundæ factæ ſunt cogitatiónes tuæ.

Vir inſípiens non cognoſcet, * & ſtultus non intélliget hæc.

Cùm exorti fúerint peccatóres ſicut fœnum, & apparúerint omnes qui operantur iniquitátem, * ut intéreant in ſéculum ſéculi:

Tu autem Altíſſimus * in æternum, Dómine;

Quóniam ecce inimíci tui, Dómine, quóniam ecce inimíci tui períbunt, * & diſpergentur omnes qui operantur iniquitátem.

Et exaltábitur ſicut unicornis cornu meum, * & ſenectus mea in miſericórdia úberi.

Et deſpéxit óculus meus inimícos meos, * & in inſurgentibus in me malignántibus áudiet auris mea.

Juſtus ut palma florébit: * ſicut cedrus Líbani multiplicábitur.

Plantáti in domo Dómini, * in átriis domûs Dei noſtri florébunt.

Adhuc multiplicabuntur in ſenecta úberi, * & bene patientes erunt,

Ut annuntient quóniam rectus Dóminus Deus noſter, * & non eſt iníquitas in eo.

Ant. Bonum eſt psállere nómini tuo, Altíſſime, ad annuntiandum manè miſericórdiam tuam.

Ant. 8. c. Bonus Dóminus.

PSALMUS 135.

Miſericordia Creatoris & Redemptoris ob multa in populum ſuum beneficia celebratur.

CONfitémini Dómino, quóniam bonus, * quóniam in æternum miſericórdia ejus.

Confitémini Deo deórum, * quóniam in æternum miſericórdia ejus.

Confitémini Dómino dominórum, * quóniam in æternum miſericórdia ejus;

Qui facit mirabília magna ſolus, * quóniam in æternum miſericórdia ejus;

Qui fecit cœlos in intellectu, * quóniam in æternum miſericórdia ejus;

Qui firmávit terram ſuper aquas, * quóniam in æternum miſericórdia ejus;

Qui fecit luminária magna, * quóniam in æternum miſericórdia ejus;

Solem in poteſtátem diéi, * quóniam in æternum miſericórdia ejus;

Lunam & ſtellas in poteſtátem noctis, * quóniam in æternum miſericórdia ejus.

Ant. Bonus Dóminus: in æternum miſericórdia ejus.

Ant. 4. a. Dóminus.

Diviſio Pſalmi 135.

[CONfitémini Dómino, quóniam bonus, * quóniam in æternum miſericórdia ejus;]

Qui percuſſit Ægyptum cum primogénitis eórum, * quóniam in æternum miſericórdia ejus;

Qui edúxit Iſraël de médio eórum, * quóniam in æternum miſericórdia ejus;

In manu potenti, & bráchio excelſo, * quóniam in æternum miſericórdia ejus;

Qui divíſit mare rubrum in diviſiónes, * quóniam in æternum miſericórdia ejus;

Et edúxit Iſraël per médium ejus, * quóniam in æternum miſericórdia ejus;

Et excuſſit Pharaónem & virtútem ejus in mari rubro, * quóniam in æternum miſericórdia ejus;

Qui traduxit pópulum

ſuum per deſertum, * quóniam in æternum miſericórdia ejus;

Qui percuſſit reges magnos, * quóniam in æternum miſericórdia ejus;

Et occídit reges fortes, * quóniam in æternum miſericórdia ejus;

Sehon regem Amorrhæórum, * quóniam in æternum miſericórdia ejus;

Et Og regem Baſan, * quóniam in æternum miſericórdia ejus;

Et dedit terram eórum hæreditátem, * quóniam in æternum miſericórdia ejus;

Hæreditátem Iſraël ſervo ſuo, * quóniam in æternum miſericórdia ejus;

Quia in humilitáte noſtra memor fuit noſtrî, * quóniam in æternum miſericórdia ejus;

Et redémit nos ab inimícis noſtris, * quóniam in æternum miſericórdia ejus;

Qui dat eſcam omni carni, * quóniam in æternum miſericórdia ejus.

Confitémini Deo cœli, * quóniam in æternum miſericórdia ejus.

Confitémini Dómino dominórum, * quóniam in æternum miſericórdia ejus.

Ant. Dóminus in humilitáte noſtra memor fuit noſtrî, & redémit nos ab inimícis noſtris.

Quando ſit Officium de Feria, dicitur Canticum ſequens.

Ant. 7. d. Quis ſímilis tuî.

CANTICUM MOYSI PRIMUM. *Exod.* 15.

Iſraël ab inimicis ſuis liberatus, Deo gratias agit.

Cantémus Dómino; glorióſè enim magnificátus eſt: * equum & aſcenſórem dejécit in mare.

Fortitúdo mea & laus mea Dóminus, * & factus eſt mihi in ſalútem.

Iſte Deus meus, & gloríficábo eum: * Deus patris mei, & exaltábo eum.

Dóminus quaſi vir pugnátor: * Omnípotens, nomen ejus.

Currus Pharaónis & exércitum ejus projécit in mare: * electi príncipes ejus ſubmerſi ſunt in mari rubro.

Abyſſi operuérunt eos: * deſcendérunt in profundum quaſi lapis.

Déxtera tua, Dómine, magnificáta eſt in fortitúdine: * déxtera tua, Dómine, percuſſit inimícum.

Et in multitúdine glóriæ tuæ depoſuiſti adverſários tuos: * miſiſti iram tuam quæ devorávit eos ſicut ſtipulam.

Et in ſpíritu furóris tui congregátæ ſunt aquæ: * ſtetit unda fluens, congregátæ ſunt abyſſi in médio mari.

Dixit inimícus : Pérſequar : & comprehendam ; *dívidam ſpólia, implébitur ánima mea.

Evaginábo gládium meũ; * interficiet eos manus mea.

Flavit ſpíritus tuus, & opéruit eos mare : * ſubmerſi ſunt quaſi plumbum in aquis veheméntibus.

Quis símilis tuî in fórtibus, Dómine ? * quis símilis tuî, magníficus in ſanctitáte, terríbilis atque laudábilis, fáciens mirabília ?

Extendiſti manum tuam, * & devorávit eos terra.

Dux fuiſti in miſericórdia tua pópulo quem redemiſti, * & portaſti eum in fortitúdine tua ad habitáculum ſanctum tuum.

Aſcendérunt pópuli, & iráti ſunt : * dolóres obtinuérunt habitatóres Philíſthiim.

Tunc conturbáti ſunt príncipes Edom ; robuſtos Moab obtínuit tremor ; * obriguérunt omnes habitatóres Chánaan.

Irruat ſuper eos formído & pavor : * in magnitúdine bráchii tui fiant immóbiles quaſi lapis,

Donec pertránſeat pópulus tuus, Dómine ; * donec pertránſeat pópulus tuus iſte quem poſſediſti.

Introdúces eos, & plantábis in monte hæreditátis tuæ, * firmíſſimo habitáculo tuo quod operátus es, Dómine :

Sanctuárium tuum, Dómine, * quod firmavérunt manus tuæ.

Dóminus regnábit * in ætermum & ultrà.

Ingreſſus eſt enim eques Phárao cum cúrribus & equítibus ejus in mare ; * & réduxit ſuper eos Dóminus aquas maris.

Fílii autem Iſraël ambuláverunt per ſiccum * in médio ejus.

Ant. Quis símilis tuî, Dómine ? magníficus in ſanctitáte, fáciens mirabília.

[*In Feſtis, loco ſuperioris Cantici, dicitur ſequens.*

CANTICUM. *Eccli.* 39.

Laudandus & benedicendus Deus in operibus ſuis.

COllaudáte cánticum, * & benedícite Dóminum in opéribus ſuis.

Date nómini ejus magnificéntiam, * & confitémini illi in voce labiórum veſtrórum, & in cánticis labiórum, & cítharis ;

Et ſic dicétis in confeſſióne : * Opera Dómini univerſa bona valde.

In verbo ejus ſtetit aqua ſicut congéries : * & in ſermóne oris illíus ſicut exceptória aquárum ;

Quóniam in præcepto ipsíus placor fit, * & non eſt minorátio in ſalúte ipsíus.

Opera omnis carnis co-

ram illo, * & non eſt quidquam abſcónditum ab óculis ejus.

A ſéculo uſque in ſéculum réſpicit, * & nihil eſt mirábile in conſpectu ejus.]

Ant. 1. g. Laudáte Dóminum.

PSALMUS 134.

Deus, ob univerſa in populum ſuum beneficia, laudandus. Idolorum vanitas.

LAudáte nomen Dómini; * laudáte, ſervi, Dóminum.

Quis ſtatis in domo Dómini, * in átriis domûs Dei noſtri,

Laudáte Dóminum, quia bonus Dóminus: * psállite nómini ejus, quóniam ſuáve;

Quóniam Jacob elégit ſibi Dóminus, * Iſraël in poſſeſſiónem ſibi.

Quia ego cognovi quòd magnus eſt Dóminus, * & Deus noſter præ ómnibus diis.

Omnia quæcumque vóluit, Dóminus fecit, * in cœlo, in terra, in mari, & in ómnibus abyſſis.

Edúcens nubes ab extrémo terræ, * fúlgura in plúviam fecit;

Qui prodúcit ventos de theſauris ſuis; * qui percuſſit primogénita Ægypti ab hómine uſque ad pecus.

Et miſit ſigna & prodígia in médio tuî, Ægypte, * in Pharaónem, & in omnes ſervos ejus;

Qui percuſſit gentes multas, * & occídit reges fortes,

Sehon regem Amorrhæórum, & Og regem Baſan, * & ómnia regna Chánaan.

Et dedit terram eórum hæreditátem, * hæreditátem Iſraël pópulo ſuo.

Dómine, nomen tuum in æternum: * Dómine, memoriále tuum in generatiónem & generatiónem;

Quia judicábit Dóminus pópulum ſuum, * & in ſervis ſuis deprecábitur.

Simulácra géntium argentum & aurum: * ópera mánuum hóminum.

Os habent, & non loquentur: * óculos habent, & non vidébunt:

Aures habent, & non áudient; * neque enim eſt ſpíritus in ore ipſórum.

Símiles illis fiant qui fáciunt ea, * & omnes qui confidunt in eis.

Domus Iſraël, benedícite Dómino: * domus Aáron, benedícite Dómino:

Domus Levi, benedícite Dómino: * qui timétis Dóminum, benedícite Dómino.

Benedictus Dóminus ex Sion, * qui hábitat in Jerúſalem.

Ant. Laudáte Dóminum, psállite nómini ejus; quóniam elégit Iſraël in poſſeſſiónem ſibi.

CAPITULUM. *Prov.* 8.

EGo díligentes me díligo; & qui manè vígilant ad me, invénient me.

HYMNUS.

NIl láudibus noſtris eges,
Sed Fílios amas, Pater;
Multâque cœleſtem prece
Vis provocári grátiam.
Tui profunda cónſilî
Noctis canat ſiléntium:
Tuæ jubar cleméntiæ
Splendor diéi prædicat.
Tantis minor miráculis
Mens óbſtupet, vox déficit:
Tacére ſed totis nequit
Amor medullis æſtuans.
Erumpat ergo: te memor
Clamet parentem, qui mala
Præſentis ævi mítigas,
Spondes futuri præmia.
Huc vota tendunt córdium;
Infirma ſed tardat caro:
Quæ ducit ad te, da ſequi,
Dux ipſe Jeſu, ſémitam.
Amen.

℣. Repléti ſumus manè miſericórdiâ tuâ, Dómine;
℟. Et exultávimus, & delectáti ſumus. *Pſ.* 89.

Ad Benedictus. *Ant* 6. Benedictus Dóminus Deus Iſraël; quia viſitávit, & fecit redemptiónem plebis ſuæ. *Luc.* 1.

Preces, quando dicuntur, & Suffragia, habentur infrà poſt Completorium Sabbati.

Oratio, quando propria non aſſignantur, dicitur de Dominica præcedenti; & ſic in aliis Horis & Feriis.

AD PRIMAM.

℣. Deus, † in adjutórium.

Hymnus, Jam lucis. *infrà poſt Completorium Sabbati, & ſic in aliis Feriis.*

Ant. 8. G. Quid eſt homo.

PSALMUS 8.

Mundus Verbo Dei creatus & redemptus.

DOmine Dóminus noſter, * quàm admirábile eſt nomen tuum in univerſa terra!

Quóniam eleváta eſt magnificéntia tua * ſuper cœlos.

Ex ore infántium & lacténtium perfeciſti laudem propter inimícos tuos, * ut déſtruas inimícum & ultórem.

Quóniam vidébo cœlos tuos, ópera digitórum tuórum; * lunam & ſtellas, quæ tu fundaſti.

Quid eſt homo, quòd memor es ejus? * aut filius hóminis, quóniam viſitas eum?

Minuiſti eum paulò minùs ab Angelis, glóriâ & honóre coronaſti eum: * & conſtituiſti eum ſuper ópera manuum tuárum.

Omnia ſubjeciſti ſub pédibus ejus, * óves & boves univerſas, inſuper & pécora campi;

Vólucres cœli, * & piſ-

ces maris, qui perámbulant ſémitas maris.

Dómine Dóminus noſter, * quàm admirábile eſt nomen tuum in univerſâ terra!

PSALMUS 76.

Conſolatio ſpiritalis ex benignitate Dei ſumpta.

VOce meâ ad Dóminum clamávi: * voce meâ ad Deum, & intendit mihi.

In die tribulatiónis meæ Deum exquiſívi, mánibus meis noƈte contra eum; * & non ſum deceptus.

Rénuit conſolári ánima mea: * memor fui Dei, & deleƈtátus ſum, & exercitátus ſum; & defécit ſpíritus meus.

Anticipavérunt vigílias óculi mei: * turbátus ſum, & non ſum locútus.

Cogitávi dies antíquos; * & annos æternos in mente hábui.

Et meditátus ſum noƈte cum corde meo; * & exercitábar, & ſcopébam ſpíritum meum.

Numquid in æternum projíciet Deus? * aut non appónet ut complacítior ſit adhuc?

Aut in finem miſericórdiam ſuam abſcindet, * à generatióne in generatiónem?

Aut obliviſcétur miſeréri Deus? * aut continébit in ira ſua miſericórdias ſuas?

Et dixi, Nunc cœpit: * hæc mutátio déxteræ Excelſi.

Diviſio Pſalmi 76.

MEmor fui óperum Dómini, * quia memor ero ab inítio mirabílium tuórum:

Et meditábor in ómnibus opéribus tuis, * & in adinventiónibus tuis exercébor.

Deus, in ſanƈto via tua: * quis Deus magnus ſicut Deus noſter?

Tu es Deus qui facis mirabília, * notam feciſti in pópulis virtútem tuam:

Redemiſti in bráchio tuo pópulum tuum, * filios Jacob & Joſeph.

Vidérunt te aquæ, Deus, vidérunt te aquæ, & timuérunt; * & turbátæ ſunt abyſſi.

Multitúdo ſónitûs aquárum; * vocem dedérunt nubes.

Etenim ſagittæ tuæ tránſeunt; * vox tonítrui tui in rota.

Illuxérunt coruſcatiónes tuæ orbi terræ: * commóta eſt & contrémuit terra.

In mari via tua, & ſémitæ tuæ in aquis multis; * & veſtígia tua non cognoſcentur.

Deduxiſti ſicut oves pópulum tuum * in manu Móyſi & Aáron.

Ant. Quid eſt homo, Dómine, quod memor es

ejus ? aut filius hóminis, quóniam víſitas eum ? *Pſ.* 8.

Capitulum, ℟. *breve*, *& Preces*, *quando dicuntur*, *habentur infrà poſt Completorium Sabbati; & ſic in aliis Feriis.*

AD TERTIAM.

℣. Deus, † in adjutórium.

Hymnus, O fons amóris. *infrà poſt Completorium Sabbati.*

Ant. 7. ç. Tóllite hoſtias.

PSALMUS 24.

Pœnitentis oratio veniam & auxilium à Deo poſcentis propter ipſius bonitatem & nomen.

AD te, Dómine, levávi ánimam meam: * Deus meus, in te confido,

Non erubeſcam, * neque irrídeant me inimíci mei.

Etenim univerſi qui ſúſtinent te, non confundentur : * confundantur omnes iníqua agentes ſupervácuè.

Vias tuas, Dómine, demonſtra mihi, * & ſémitas tuas édoce me.

Dírige me in veritáte tua, & doce me; * quia tu es Deus ſalvátor meus, & te, ſuſtínui totâ die.

Reminíſcere miſeratiónum tuárum, Dómine, * & miſericordiárum tuárum quæ à ſéculo ſunt.

Delićta juventútis meæ & ignorántias meas ne m[...] míneris : * ſecundùm m[...]ſericórdiam tuam memen[...]to meî tu, propter bon[...]tátem tuam, Dómine.

Dulcis & rećtus Dóm[...]nus : * propter hoc legem dabit delinquéntibus in via.

Díriget manſuétos in judício : * docébit mites vias ſuas.

Univerſæ viæ Dómini, miſericórdia & véritas * requiréntibus teſtamentum ejus & teſtimónia ejus.

Propter nomen tuum, Dómine : * propitiáberis peccáto meo; multum eſt enim.

Diviſio Pſalmi 24.

QUis eſt homo qui timet Dóminum ? * legem ſtátuit ei in via quam elégit.

Anima ejus in bonis demorábitur, * & ſemen ejus hæreditábit terram.

Firmamentum eſt Dóminus timéntibus eum; * & teſtamentum ipſíus, ut manifeſtétur illis.

Oculi mei ſemper ad Dóminum; * quóniam ipſe evellet de láqueo pedes meos.

Réſpice in me, & miſerére meî; * quia únicus & pauper ſum ego.

Tribulatiónes cordis meî, multiplicátæ ſunt : * de neceſſitátibus meis érue me.

Vide humilitátem meam & labórem meum, * & dimitte

dimitte univerſa delicta mea.

Réſpice inimícos meos, quóniam multiplicáti ſunt, * & ódio iníquo odérunt me.

Cuſtódi ánimam meam & érue me : * non erubeſcam, quóniam ſperávi in te.

Innocentes & recti adhæſérunt mihi ; * quia ſuſtínui te.

Líbera, Deus, Iſraël * ex ómnibus tribulatiónibus ſuis.

PSALMUS 95.

Super omnes gentes regnat Chriſtus : judicabit populos in æquitate.

CAntáte Dómino cánticum novum : * cantáte Dómino, omnis terra.

Cantáte Dómino, & benedícite nómini ejus ; * annuntiáte de die in diem ſalutáre ejus.

Annuntiáte inter gentes glóriam ejus, * in ómnibus pópulis mirabília ejus ;

Quóniam magnus Dóminus, & laudábilis nimis ; * terríbilis eſt ſuper omnes deos :

Quóniam omnes dii géntium dæmónia ; * Dóminus autem cœlos fecit.

Conféſſio & pulchritúdo in conſpectu ejus : * ſanctimónia & magnificéntia in ſanctificatióne ejus.

Afferte Dómino, pátriæ géntium, afferte Dómino glóriam & honórem ; * afferte Dómino glóriam nómini ejus.

Tóllite hóſtias, & introíte in átria ejus ; * adoráte Dóminum in átrio ſancto ejus.

Commoveátur à fácie ejus univerſa terra ; * dícite in géntibus quia Dóminus regnávit.

Etenim corréxit orbem terræ, qui non commovébitur : * judicábit pópulos in æquitáte.

Lætentur cœli & exultet terra, commoveátur mare & plenitúdo ejus : * gaudébunt campi, & ómnia quæ in eis ſunt.

Tunc exultábunt ómnia ligna ſylvárum à fácie Dómini, quia venit ; * quóniam venit judicáre terram.

Judicábit orbem terræ in æquitáte, * & pópulos in veritáte ſua.

Ant. Tóllite hóſtias, & adoráte Dóminum : étenim corréxit orbem terræ. *Pſ.* 95.

CAPITULUM. *Epheſ.* 5.

ESTóte imitatóres Dei, ſicut fílii caríſſimi : & ambuláte in dilectióne, ſicut & Chriſtus diléxit nos, & trádidit ſemetipſum pro nobis oblatiónem & hóſtiam Deo in odórem ſuavitátis.

℟. *br.* Quid retríbuam Dómino * Pro ómnibus quæ retríbuit mihi ? Quid retríbuam. ℣. Vota mea

Dómino reddam * coram omni pópulo ejus, * Pro ómnibus. Glória Patri. Quid retríbuam?

℣. Tibi, Dómine, ſacrificábo hóſtiam laudis, ℟. Et nomen Dómini invocábo. *Pſ.* 115.

Preces, ſi dicendæ ſint, habentur infrà poſt Completorium Sabbati. Oratio conveniens.

AD SEXTAM.

℣. Deus, † in adjutórium.

Hymnus, Jam ſolis. *infrà poſt Completorium Sabbati.*

Ant. 6. Elégit.

PSALMUS 46.

Chriſtus Rex magnus ſuper omnem terram: ipſi pſallendum.

OMnes gentes, pláudite mánibus: * jubiláte Deo in voce exultatiónis;

Quóniam Dóminus excelſus, terríbilis: * Rex magnus ſuper omnem terram.

Subjécit pópulos nobis, * & gentes ſub pédibus noſtris.

Elégit nobis hæreditátem ſuam, * ſpéciem Jacob, quam diléxit.

Aſcendit Deus in júbilo, * & Dóminus in voce tubæ.

Pſállite Deo noſtro, pſállite: * pſállite Regi noſtro pſállite.

Quóniam rex omnis terræ Deus, * pſállite ſapienter.

Regnábit Deus ſuper gentes: * Deus ſedet ſuper ſedem ſanctam ſuam.

Príncipes populórum congregáti ſunt cum Deo Abraham; * quóniam dii fortes terræ vehementer eleváti ſunt.

PSALMUS 97.

Deus laudandus ob Chriſti ſalvatoris adventum & manifeſtatiónem.

CAntáte Dómino cánticum novum: * quia mirabília fecit.

Salvávit ſibi déxtera ejus; * & bráchium ſanctum ejus.

Notum fecit Dóminus ſalutáre ſuum: * in conſpectu géntium revelávit juſtítiam ſuam.

Recordátus eſt miſericórdiæ ſuæ, * & veritátis ſuæ dómui Iſraël.

Vidérunt omnes términi terræ * ſalutáre Dei noſtri.

Jubiláte Deo, omnis terra: * cantáte, & exultáte, & pſállite.

Pſállite Dómino in cíthara, in cíthara & voce pſalmi: * in tubis ductílibus & voce tubæ córneæ, jubiláte in conſpectu regis Dómini.

Moveátur mare, & plenitúdo ejus; * orbis terrárum, & qui hábitant in eo.

Flúmina plaudent manu, ſimul montes exultábunt à conſpectu Dómini, * quóniam venit judicáre terram,

Judicábit orbem terrárum in juſtítia, & pópulos in æquitáte.

PSALMUS 98.

Chriſti regnum ſuper omnes populos: ipſe eſt cui ſerviebant patres antiqui.

DOminus regnávit, iraſcantur pópuli; * qui ſedet ſuper Chérubim, moveátur terra.

Dóminus in Sion magnus, * & excelſus ſuper omnes pópulos.

Confiteantur nómini tuo magno, quóniam terríbile & ſanctum eſt; * & honor regis judícium díligit.

Tu paraſti directiónes: * judícium & juſtítiam in Jacob tu feciſti.

Exaltáte Dóminum Deum noſtrum, & adoráte ſcabellum pedum ejus; * quóniam ſanctum eſt.

Móyſes & Aáron in ſacerdótibus ejus, * & Sámuel inter eos qui ínvocant nomen ejus.

Invocábant Dóminum, & ipſe exaudiébat eos: * in columna nubis loquebátur ad eos.

Cuſtodiébant teſtimónia ejus, * & præceptum quod dedit illis.

Dómine Deus noſter, tu exaudiébas eos: * Deus, tu propítius fuiſti eis, & ulciſcens in omnes adinventiónes eórum.

Exaltáte Dóminum Deum noſtrum, & adoráte in monte ſancto ejus; * quóniam ſanctus Dóminus Deus noſter.

Ant. Elégit nobis hæreditátem ſuam, quam diléxit Dóminus. *Pſ.* 46.

CAPITULUM. *Rom.* 8.

SPíritus teſtimónium reddit ſpirítui noſtro quòd ſumus fílii Dei. Si autem fílii, & hærédes: hærédes quidem Dei, cohæredes autem Chriſti.

℞. *br.* Confiteantur Dómino * Miſericórdiæ ejus. Confiteantur. ℣. Et mirabília ejus * fíliis hóminum: * Miſericórdiæ. Glória Patri. Confiteantur. *Pſ.* 106.

℣. Quómodò miſerétur pater filiórum, ℞. Miſertus eſt Dóminus timéntibus ſe. *Pſ.* 102.

Preces, ſi dicendæ ſint, habentur infrà poſt Completorium Sabbati.

Oratio conveniens.

AD NONAM.

℣. Deus, † in adjutórium.

Hymnus, Labente. *infrà poſt Completorium Sabbati.*

Ant. 7. ç. In voluntáte tua.

PSALMUS 52.

Impii fruſtrà ſibi dicunt Deum non eſſe. Chriſti adventus poſtulatur.

DIxit inſípiens in corde ſuo: * Non eſt Deus.

Corrupti ſunt & abominábiles facti ſunt in iniquitátibus: * non eſt qui fáciat bonum.

Deus de cœlo proſpe-

xit ſuper fílios hóminum, * ut vídeat ſi eſt intélligens, aut requírens Deum.

Omnes declinavérunt, ſimul inútiles facti ſunt: * non eſt qui fáciat bonum, non eſt uſque ad unum.

Nonne ſcient omnes qui operantur iniquitátem, * qui dévorant plebem meam ut cibum panis?

Deum non invocavérunt: * illic trepidavérunt timóre, ubi non erat timor.

Quóniam Deus diſſipávit oſſa eórum qui homínibus placent: * confúſi ſunt, quóniam Deus ſprevit eos.

Quis dabit ex Sion ſalutáre Iſraël? * cùm convérterit Deus captivitátem plebis ſuæ, exultábit Jacob, & lætábitur Iſraël.

PSALMUS 72.

Dùm improbi in hac vita videntur felices, probi, quòd ſua quemque maneant præmia, conſolatione levantur.

QUàm bonus Iſraël Deus * his qui recto ſunt corde!

Mei autem penè moti ſunt pedes, * penè effúſi ſunt greſſus mei;

Quia zelávi ſuper iníquos, * pacem peccatórum videns.

Quia non eſt reſpectus morti eórum, * & firmamentum in plaga eórum.

In labóre hóminum non ſunt, * & cum homínibus non flagellabuntur.

Ideò ténuit eos ſupérbia; * operti ſunt iniquitáte & impietáte ſuâ.

Pródiit quaſi ex ádipe iníquitas eórum: * tranſiérunt in affectum cordis.

Cogitavérunt & locúti ſunt nequítiam: * iniquitátem in excelſo locúti ſunt.

Poſuérunt in cœlum os ſuum, * & lingua eórum tranſívit in terra.

Ideò convertétur pópulus meus hic; * & dies pleni invenientur in eis.

Et dixérunt: Quómodò ſcit Deus? * & ſi eſt ſciéntia in Excelſo?

Ecce ipſi peccatóres, & abundantes in ſéculo, * obtinuérunt divítias.

Et dixi: Ergo ſine cauſa juſtificávi cor meum, * & lavi inter innocentes manus meas;

Et fui flagellátus totâ die, * & caſtigátio mea in matutínis.

Si dicébam, Narrábo ſic; * ecce natiónem filiórum tuórum reprobávi.

Exiſtimábam ut cognóſcerem hoc: * labor eſt ante me,

Donec intrem in ſanctuárium Dei, * & intélligam in noviſſimis eórum.

Verùmtamen propter dolos poſuiſti eis: * dejeciſti eos, dum allevarentur.

. Quómodò facti ſunt in deſolatiónem! * ſubitò defecérunt; periérunt propter iniquitátem ſuam.

Velut ſómnium ſurgéntium, Dómine, * in civitáte tua imáginem ipſórum ad níhilum rédiges.

Quia inflammátum eſt cor meum, & renes mei commutáti ſunt; * & ego ad níhilum redactus ſum, & neſcívi.

Ut jumentum factus ſum apud te; * & ego ſemper tecum.

Diviſio Pſalmi 72.

TEnuiſti [Dómine] manum déxteram meam, & in voluntáte tua deduxiſti me, * & cum glória ſuſcepiſti me.

Quid enim mihi eſt in cœlo? * & à te quid vólui ſuper terram?

Defécit caro mea, & cor meum: * Deus cordis mei, & pars mea, Deus, in æternum.

Quia ecce qui elongant ſe à te, períbunt: * perdidiſti omnes qui fornicantur abs te.

Mihi autem adhærére Deo bonum eſt, * pónere in Dómino Deo ſpem meam;

Ut annúntiem omnes prædicatiónes tuas * in portis fíliæ Sion.

Ant. In voluntáte tua deduxiſti me, Dómine, & cum glória ſuſcepiſti me. *Pſ.* 72.

CAPITULUM. 2. *Theſſ.* 1.

DIgnétur vos vocatióne ſuâ Deus noſter, & ímpleat omnem voluntátem bonitátis, & opus fídei in virtúte; ut clarificétur nomen Dómini noſtri Jeſu Chriſti in vobis, & vos in illo.

℟. *br.* Doce me fácere voluntátem tuam; * Quia Deus meus es tu. Doce. ℣. Spíritus tuus bonus * dedúcet me; * Quia. Glória. Doce. *Pſ.* 142.

℣. In Deo ſalutáre meum, & glória mea: ℟. Deus auxílii mei; & ſpes mea in Deo eſt. *Pſ.* 61.

Preces, ſi dicendæ ſint, habentur infrà poſt Completorium Sabbati.

Oratio conveniens.

AD VESPERAS.

℣. Deus, † in adjutórium.

Ant. 2. Convertere.

PSALMUS 114.

Anima Deum beneficum diligens, æterna fiducialiter expectat præmia.

DIlexi; * quóniam exáudiet Dóminus vocem oratiónis meæ.

Quia inclinávit aurem ſuam mihi, * & in diébus meis invocábo.

Circumdedérunt me dolóres mortis, * & perícula inferni invenérunt me.

Tribulatiónem & dolórem invéni; & nomen Dómini invocávi: * O Dómi-

ne, líbera ánimam meam.

Miſéricors Dóminus, & juſtus, * & Deus noſter miſerétur.

Cuſtódiens párvulos Dóminus : * humiliátus ſum, & liberávit me.

Convértere, ánima mea, in réquiem tuam ; * quia Dóminus beneſécit tibi ;

Quia eríputit ánimam meam de morte, * óculos meos à lácrymis, pedes meos à lapſu.

Placébo Dómino * in regióne vivórum.

Ant. Convértere, ánima mea, in réquiem tuam; quia Dóminus beneſécit tibi.

Ant. 8. G. Levávi.

PSALMUS 120.

Dominus cuſtos animæ fidelis & univerſæ Eccleſiæ ſuæ.

LEvávi óculos meos in montes, * unde véniet auxílium mihi.

Auxílium meum à Dómino, * qui fecit cœlum & terram.

Non det in commotiónem pedem tuum, * neque dormítet qui cuſtódit te.

Ecce non dormitábit neque dórmiet, * qui cuſtódit Iſraël.

Dóminus cuſtódit te, Dóminus protéctio tua * ſuper manum déxteram tuam.

Per diem ſol non uret te, * neque luna per noctem.

Dóminus cuſtódit te ab omni malo : * cuſtódiat ánimam tuam Dóminus.

Dóminus cuſtódiat introítum tuum & éxitum tuum, * ex hoc nunc, & uſque in ſéculum.

Ant. Levávi óculos meos in montes : auxílium meum à Dómino.

Ant. 1. a. Adjutórium noſtrum.

PSALMUS 123.

Eccleſiæ à periculis ereptæ gratiarum actio.

NIſi quia Dóminus erat in nobis, dicat nunc Iſraël ; * niſi quia Dóminus erat in nobis,

Cùm exúrgerent hómines in nos, * fortè vivos deglutiſſent nos.

Cùm iraſcerétur furor eórum in nos, * fórſitan aqua abſorbuiſſet nos.

Torrentem pertransívit ánima noſtra, * fórſitan pertranſiſſet ánima noſtra aquam intolerábilem.

Benedictus Dóminus, * qui non dedit nos in captiónem déntibus eórum.

Anima noſtra ſicut paſſer erepta eſt * de láqueo venántium.

Láqueus contrítus eſt ; * & nos liberáti ſumus.

Adjutórium noſtrum in nómine Dómini, * qui fecit cœlum & terram.

Ant. Adjutórium noſtrum in nómine Dómini, qui fecit cœlum & terram.

Ant. 5. a. Magnificávit Dóminus.

PSALMUS 125.

In Deo exultant fideles, quia magnificè cum eis egit.

IN convertendo Dóminus captivitátem Sion, * facti ſumus ſicut conſoláti.

Tunc replétum eſt gáudio os noſtrum, * & lingua noſtra exultatióne.

Tunc dicent inter gentes: * Magnificávit Dóminus fácere cum eis.

Magnificávit Dóminus fácere nobiſcum: * facti ſumus lætantes.

Converte, Dómine, captivitátem noſtram, * ſicut torrens in auſtro.

Qui ſéminant in lácrymis, * in exultatióne metent.

Euntes ibant & flebant, * mittentes ſémina ſua.

Venientes autem vénient cum exultatióne, * portantes manípulos ſuos.

Ant. Magnificávit Dóminus fácere nobiſcum: facti ſumus lætantes.

Ant. 6. Adhæreat.

PSALMUS 136.

Sub hujus mundi Babylone, anima fidelis coram Deo gemit.

SUper flúmina Babylónis, illic ſédimus, * & flévimus, cùm recordarémur Sion.

In ſalícibus in médio ejus, * ſuſpéndimus órgana noſtra;

Quia illic interrogavérunt nos, qui captívos duxérunt nos, * verba cantiónum;

Et qui abduxérunt nos: * Hymnum cantáte nobis de cánticis Sion.

Quómodò cantábimus cánticum Dómini * in terra aliéna?

Si oblítus fúero tuî, Jerúſalem, * oblivióni detur déxtera mea.

Adhæreat lingua mea fáucibus meis, * ſi non memínero tuî;

Si non propoſúero Jerúſalem * in princípio lætítiæ meæ.

Memor eſto, Dómine, filiórum Edom, * in die Jerúſalem;

Qui dicunt: Exinaníte, exinaníte * uſque ad fundamentum in ea.

Fília Babylónis míſera: * beátus qui retríbuet tibi retributiónem tuam, quam retribuiſtì nobis.

Beátus qui tenébit, * & allídet párvulos tuos ad petram.

Ant. Adhæreat lingua mea fáucibus meis, ſi non propoſúero Jerúſalem in princípio lætítiæ meæ.

CAPITULUM. 1. *Petr.* 1.

NUnc non videntes, créditis: credentes autem, exultábitis lætítiâ inenarrábili & glorificátâ; reportantes finem fídei veſtræ, ſalútem animárum.

HYMNUS.

JAſtámur heu quot flúctibus!
Spes una de cœlis nitet:
Illùc & ora tóllimus,
Et míttimus ſuſpíria.

Tu vota præcurris, Pater,
Magnamque protendis manum:
Jam fulta tanto róbore
Surgit potens infírmitas.

Quæ ſæva nos premunt mala
Vinces, malis poténtior:
Te noſtra duræ séntiet
Mens ſervitútis víndicem.

Quin vile corpus, Fílii
Fulgóre donábis tui:
At illa venális patet
Multo labóre glória.

Felix labor quem récreas
Tam ſpléndidâ rerum vice!
Fletu quis æternum brevi
Neget paciſci gáudium?

Quæ nos prior ſic díligis,
Tibi, beáta Trínitas,
Sit ſumma laus, ſummum decus,
In ſempiterna ſécula.
Amen.

℣. Ad te, Dómine, clamávi totâ die: ℟. Lætífica ánimam ſervi tui. *Pſ.* 85.

Ad Magníficat.

Ant. 5. C. Magníficat ánima mea Dóminum, & exultávit ſpíritus meus in Deo ſalutári meo. *Luc.* 1.

Preces, ſi dicendæ ſint, & Suffragia, habentur infrà poſt Completorium Sabbati.

Oratio, quando propria non aſſignatur, dicitur de Dominica præcedenti.

AD COMPLETORIUM.

℣. Converte † nos.

Ant. 2. Adjutórium meum.

PSALMUS 6.

Fidelium inter mundi hujus calamitates gemitus & fiducia.

DOmine, ne in furóre tuo árguas me, * neque in ira tua corrípias me.

Miſerére meî, Dómine, quóniam infirmus ſum: * ſana me, Dómine, quóniam conturbáta ſunt oſſa mea.

Et ánima mea turbáta eſt valde: * ſed tu, Dómine, uſquequò?

Convértere, Dómine, & éripe ánimam meam: * ſalvum me fac propter miſericórdiam tuam;

Quóniam non eſt in morte, qui memor ſit tuî: * in inferno autem quis confitébitur tibi?

Laborávi in gémitu meo, lavábo per ſíngulas noctes lectum meum: * lácrymis meis ſtratum meum rigábo.

Turbátus eſt à furóre óculus meus: * inveterávi inter omnes inimícos meos.

Diſcédite à me, omnes qui operámini iniquitátem; * quóniam exaudívit Dóminus vocem fletûs mei.

Exaudívit Dóminus deprecatiónem meam: * Dóminus oratiónem meam ſuſcépit.

Erubeſcant & conturbentur vehementer omnes inimíci mei : * convertantur & erubeſcant valde velóciter.

PSALMUS 7.

Chriſti pro nobis patientis oratio. Adjutorium noſtrum à Domino.

DOmine Deus meus, in te ſperávi : * ſalvum me fac ex ómnibus perſequéntibus me, & líbera me ;

Nequando rápiat ut leo ánimam meam, * dum non eſt qui rédimat, neque qui ſalvum fáciat.

Dómine Deus meus, ſi feci iſtud ; * ſi eſt iníquitas in mánibus meis ;

Si réddidi retribuéntibus mihi mala, * décidam méritò ab inimícis meis inánis.

Perſequatur inimícus ánimam meam, & comprehendat, & conculcet in terra vitam meam, * & glóriam meam in púlverem dedúcat.

Exurge, Dómine, in ira tua ; * & exaltáre in fínibus inimicórum meórum.

Et exurge, Dómine Deus meus, * in præcepto quod mandaſti.

Et ſynagóga populórum circúmdabit te ; * & propter hanc in altum regrédere.

Dóminus júdicat pópulos : * júdica me, Dómine, ſecundùm juſtítiam meam, & ſecundùm innocéntiam meam ſuper me.

Conſumetur nequítia peccatórum : * & diriges juſtum, ſcrutans corda & renes, Deus.

Juſtum adjutórium meum à Dómino, * qui ſalvos facit rectos corde.

Diviſio Pſalmi 7.

DEus judex juſtus, fortis & pátiens, * numquid iráſcitur per ſíngulos dies ?

Niſi converſi fuéritis, gládium ſuum vibrábit : * arcum ſuum tetendit, & parávit illum ;

Et in eo parávit vaſa mortis : * ſagittas ſuas ardéntibus effécit.

Ecce partúriit injuſtítiam : * concépit dolórem, & péperit iniquitátem.

Lacum apéruit, & effódit eum ; * & íncidit in fóveam quam fecit.

Convertétur dolor ejus in caput ejus ; * & in vérticem ipsíus iníquitas ejus deſcendet.

Confitébor Dómino ſecundùm juſtítiam ejus, * & pſallam nómini Dómini altíſſimi.

Ant. Adjutórium meum à Dómino, qui ſalvos facit rectos corde. *Pſ.* 7.

Hymnus, Capitulum, ℟. *breve, Antiphona ad* Nunc dimittis. *& Preces, quando dicuntur, habentur infrà poſt Completorium*

Sabbati : & ſic in cæteris feriis.

FERIA TERTIA.

AD OFFICIUM NOCT.

Invit. Deum pacis & dilectiónis, * Veníte, adorémus. 2. *Cor.* 13.

Pſalmus 94. Veníte. 2.

HYMNUS.

JUbes : & , in præceps aquis
Repentè confluéntibus ,
Prodit ſub auras húmidis
Exúta velis Arida.

Hanc tu colendam qui tuis ,
Pater , dediſti fíliis ,
Quos orbis unus cóntinet ,
Fac una jungat cáritas.

Nunc exulámus ; ſed tuam
Mox congregábis in domum
Te Patre dignos , qui pio
Amóre fratres víxerint.

At , qui malignis ártibus
Linguíſque lædunt próximum ,
A te repelles : hoc genus
Cœleſtis aula non capit.

En ipſa tellus ímprobos
Dudùm labórans ſúſtinet ,
Ardetque non ſuæ jugo
Corruptiónis éximi.

Adoptiónem nos quoque
Efflagitámus íntegram ,
Cui nos ſacráto Spíritus
Prædeſtinávit pígnore.

Æterna laus & glória
Uni ſit & trino Deo ,
Diffúſa per quem córdibus
Fraterna regnat cáritas.
Amen.

Ant. 7. d. Quis requieſcet.

PSALMUS 14.

Dilectio proximi viam ſalutis aperit.

DOmine , quis habitábit in tabernáculo tuo ? * aut quis requieſcet in monte ſancto tuo ?

Qui ingréditur ſine mácula , * & operátur juſtítiam ;

Qui lóquitur veritátem in corde ſuo ; * qui non egit dolum in lingua ſua ;

Nec fecit próximo ſuo malum , * & oppróbrium non accépit adversùs próximos ſuos.

Ad níhilum deductus eſt in conſpectu ejus malignus : * timentes autem Dóminum gloríficat.

Qui jurat próximo ſuo , & non décipit ; * qui pecúniam ſuam non dedit ad uſúram , & múnera ſuper innocentem non accépit.

Qui facit hæc , * non movébitur in æternum.

PSALMUS 18.

Natura & lex , Chriſtus & Evangelium , dilectionem proximi commendant.

CŒli enarrant glóriam Dei , * & ópera mánuum ejus annúntiat firmamentum.

Dies diéi eructat verbum , * & nox nocti índicat ſciéntiam.

Non ſunt loquélæ , neque ſermónes , * quorum non audiantur voces eórum.

In omnem terram exívit

ſonus eórum, & in fines orbis terræ verba eórum: * in ſole póſuit tabernáculum ſuum.

Et ipſe tanquam ſponſus procédens de thálamo ſuo, * exultávit ut gigas ad curréndam viam.

A ſummo cœlo egréſſio ejus, & occurſus ejus uſque ad ſummum ejus: * nec eſt qui ſe abſcondat à calóre ejus.

Diviſio Pſalmi 18.

LEx Dómini immaculáta, convertens ánimas: * teſtimónium Dómini fidéle, ſapiéntiam præſtans párvulis.

Juſtítiæ Dómini rectæ, lætificantes corda: * præceptum Dómini lúcidum, illúminans óculos.

Timor Dómini ſanctus, pérmanens in ſéculum ſéculi: * judícia Dómini vera, juſtificáta in ſemetipſa.

Deſiderabília ſuper aurum & lápidem pretióſum multum, * & dulcióra ſuper mel & favum.

Etenim ſervus tuus cuſtódit ea: * in cuſtodiendis illis retribútio multa.

Delicta quis intélligit? * ab occultis meis munda me, & ab aliénis parce ſervo tuo.

Si mei non fúerint domináti, * tunc ímmaculátus ero, & emundábor à delicto máximo.

Et erunt ut compláceant elóquia oris mei, * & meditátio cordis mei in conſpectu tuo ſemper.

Dómine, adjútor meus, * & redemptor meus.

Ant. Quis requieſcet in monte ſancto tuo, Dómine? qui operátur juſtítiam, nec fecit próximo ſuo malum. *Pſ.* 14.

Ant. 5. a. Non proponébam.

PSALMUS 71.

Regnum Chriſti, qui tanto nos amore dilexit, prænuntiatur.

DEus, judícium tuum regi da, * & juſtítiam tuam fílio regis;

Judicáre pópulum tuum in juſtítia, * & páuperes tuos in judício.

Suſcípiant montes pacem pópulo, * & colles juſtítiam.

Judicábit páuperes pópuli, & ſalvos fáciet fílios páuperum, * & humiliábit calumniatórem.

Et permanébit cum ſole & ante lunam, * in generatióne & generatiónem.

Deſcendet ſicut plúvia in vellus, * & ſicut ſtillicídia ſtillántia ſuper terram.

Oriétur in diébus ejus juſtítia, & abundántia pacis, * donec auferátur luna.

Et dominábitur à mari uſque ad mare, * & à flúmine uſque ad términos orbis terrárum.

Coram illo prócident Æthíopes ; * & inimíci ejus terram lingent.

Diviſio Pſalmi 71.

REges Tharſis & ínſulæ múnera ófferent : * reges Arabum & Saba dona addúcent.

Et adorábunt eum omnes reges terræ : * ómnes gentes ſérvient ei ;

Quia liberábit páuperem à potente , * & páuperem cui non erat adjútor.

Parcet páuperi & ínopi ; * & ánimas páuperum ſalvas fáciet.

Ex usúris & iniquitáte rédimet ánimas eórum ; * & honorábile nomen eórum coram illo.

Et vivet , & dábitur ei de auro Arábiæ , & adorábunt de ipſo ſemper : * totâ die benedícent ei.

Et erit firmamentum in terra in ſummis móntium , ſuperextolletur ſuper Líbanum fructus ejus ; * & florébunt de civitáte ſicut fœnum terræ.

Sit nomen ejus benedíctum in ſécula : * ante ſolem pérmanet nomen ejus.

Et benedicentur in ipſo omnes tribus terræ : * omnes gentes magnificábunt eum.

Benedictus Dóminus Deus Iſraël , * qui facit mirabília ſolus.

Et benedictum nomen majeſtátis ejus in æternum ; * & replébitur majeſtáte ejus omnis terra : Fiat , fiat.

PSALMUS 100.

Regnum Chriſti , qui cunctos in proximum iniquos diſperdet , deſcribitur.

MIſericórdiam & judícium * cantábo tibi , Dómine.

Pſallam , & intélligam in via immaculáta , * quando vénies ad me.

Perambulábam in innocéntia cordis mei , * in médio domûs meæ.

Non proponébam ante óculos meos rem injuſtam : * faciéntes prævaricatiónes odívi.

Non adhæſit mihi cor pravum : * declinantem à me malignum non cognoſcébam.

Detrahentem ſecrétò próximo ſuo , * hunc perſequébar.

Superbo óculo , & inſatiábili corde , * cum hoc non edébam.

Oculi mei ad fidéles terræ , ut ſédeant mecum : * ámbulans in via immaculáta , hic mihi miniſtrábat.

Non habitábit in médio domûs meæ , qui facit ſupérbiam : * qui lóquitur iníqua , non diréxit in conſpectu oculórum meórum.

In matutíno interficiébam omnes peccatóres terræ , * ut diſpérderem de civitáte Dómini omnes operantes iniquitátem.

Ant. Non proponébam ante óculos meos rem injuſtam : detrahentem ſecretò próximo ſuo, hunc perſequébar. *Pſ.* 100.

Ant. 6. Adjúvit.

PSALMUS 106.

Miſericordia Dei in populum ſuum celebranda & imitanda, ſub diverſis emblematibus pingitur.

CONfitémini Dómino, quóniam bonus, * quóniam in ſéculum miſericórdia ejus.

Dicant qui redempti ſunt à Dómino, * quos redémit de manu inimíci;

Et de regiónibus congregávit eos, * à ſolis ortu & occáſu, ab aquilóne & mari.

Erravérunt in ſolitúdine, in inaquóſo : * viam civitátis habitáculi non invenérunt.

Eſurientes, & ſitientes; * ánima eórum in ipſis deſécit.

Et clamavérunt ad Dóminum, cùm tribularentur; * & de neceſſitátibus eórum eripuit eos.

Et deduxit eos in viam rectam, * ut irent in civitátem habitatiónis.

Confiteantur Dómino miſericórdiæ ejus, * & mirabília ejus fíliis hóminum;

Quia ſatiávit ánimam inánem, * & ánimam eſuriéntem ſatiávit bonis.

Sedentes in ténebris & umbra mortis, * vinctos in mendicitáte & ferro;

Quia exacerbavérunt elóquia Dei, * & consílium Altíſſimi irritavérunt.

Et humiliátum eſt in labóribus cor eórum : * infirmáti ſunt, nec fuit qui adjuváret.

Et clamavérunt ad Dóminum, cùm tribularentur; * & de neceſſitátibus eórum liberávit eos.

Et eduxit eos de ténebris & umbrâ mortis, * & víncula eórum diſrúpit.

Confiteantur Dómino miſericórdiæ ejus, * & mirabília ejus fíliis hóminum;

Quia contrívit portas æreas, * & vectes férreos confrégit.

Diviſio Pſalmi 106.

SUſcépit eos [Dóminus] de via iniquitátis eórum : * propter injuſtítias enim ſuas humiliáti ſunt.

Omnem eſcam abominàta eſt ánima eórum : * & appropinquavérunt uſque ad portas mortis.

Et clamavérunt ad Dóminum, cùm tribularentur; * & de neceſſitátibus eórum liberávit eos.

Miſit verbum ſuum, & ſanávit eos; * & erípuit eos de interitiónibus eórum.

Confiteantur Dómino miſericórdiæ ejus, * &

mirabília ejus fíliis hóminum.

Et ſacríficent ſacrifícium laudis, * & annúntient ópera ejus in exultatióne.

Qui deſcendunt mare in návibus, facientes operatiónem in aquis multis;

Ipſi vidérunt ópera Dómini, * & mirabília ejus in profundo.

Dixit: & ſtetit ſpíritus procellæ; * & exaltáti ſunt fluctus ejus.

Aſcendunt uſque ad cœlos, & deſcendunt uſque ad abyſſos: * ánima eórum in malis tabeſcébat.

Turbáti ſunt, & moti ſunt ſicut ébrius; * & omnis ſapiéntia eórum devoráta eſt.

Et clamavérunt ad Dóminum, cùm tribularentur; * & de neceſſitátibus eórum eduxit eos.

Et ſtátuit procellam ejus in auram, * & ſiluérunt fluctus ejus.

Et lætáti ſunt, quia ſiluérunt: * & deduxit eos in portum voluntátis eórum.

Confiteantur Dómino miſericórdiæ ejus, * & mirabília ejus fíliis hóminum.

Et exaltent eum in eccléſia plebis, * & in cáthedra ſeniórum laudent eum.

Altera diviſio Pſalmi 106.

Poſuit [Dóminus] flúmina in deſertum, * & éxitus aquárum in ſitim;

Terram fructíferam in ſalsúginem, * à malítia inhabitántium in ea.

Póſuit déſertum in ſtagna aquárum, * & terram ſine aqua in éxitus aquárum;

Et collocávit illic eſurientes: * & conſtituérunt civitátem habitatiónis.

Et ſeminavérunt agros, & plantavérunt víneas; * & fecérunt fructum nativitátis.

Et benedixit eis, & multiplicáti ſunt nimis; * & jumenta eórum non minorávit.

Et pauci facti ſunt, * & vexáti ſunt à tribulatióne malórum, & dolóre.

Effuſa eſt contémptio ſuper príncipes; * & erráre fecit eos in ínvio, & non in via.

Et adjúvit páuperem de inópia, * & póſuit ſicut oves famílias.

Vidébunt recti, & lætabuntur; * & omnis iníquitas oppilábit os ſuum.

Quis ſápiens, & cuſtódiet hæc? * & intélliget miſericórdias Dómini?

Ant. Adjúvit Dóminus páuperem de inópia, vidébunt recti, & lætabuntur.

℣. Exortum eſt in ténebris lumen rectis: ℟. Miſéricors, & miſerátor, & juſtus. *Pſ.* 111.

Pater noſter.

℣. *Sacerd.* Magnificáte

Dóminum mecum, ℟. Et exaltémus nomen ejus in idipſum. *Pſ.* 33.

AD LAUDES.

Ant. 4. *D.* Qui non accépit.

PSALMUS 23.

Dilectio proximi ad cœlos ducit, ubi Chriſtus Rex gloriæ ingreſſus eſt.

DOmini eſt terra, & plenitúdo ejus: * orbis terrárum, & univerſi qui hábitant in eo;

Quia ipſe ſuper mária fundávit eum, * & ſuper flúmina præparávit eum.

Quis aſcendet in montem Dómini? * aut quis ſtabit in loco ſancto ejus?

Innocens mánibus & mundo corde, * qui non accépit in vano ánimam ſuam, nec jurávit in dolo próximo ſuo.

Hic accípiet benedictiónem à Dómino, * & miſericórdiam à Deo ſalutári ſuo.

Hæc eſt generátio quæréntium eum, * quæréntium fáciem Dei Jacob.

Attóllite portas, príncipes, veſtras; & eleváminì, portæ æternáles: * & introíbit Rex glóriæ.

Quis eſt iſte Rex glóriæ? * Dóminus fortis & potens, Dóminus potens in prælio.

Attóllite portas, príncipes, veſtras; & elevámini, portæ æternáles: * & introíbit Rex glóriæ.

Quis eſt iſte Rex glóriæ? * Dóminus virtútum ipſe eſt Rex glóriæ.

Ant. Qui non accépit in vano ánimam ſuam, nec jurávit in dolo próximo ſuo, hic accípiet benedictiónem à Dómino.

Ant. 5. a. Audiam.

PSALMUS 84.

Regnum Chriſti expectatum & promiſſum, regnum pacis.

BEnedixiſti, Dómine, terram tuam, * avertiſti captivitátem Jacob.

Remiſiſti iniquitátem plebis tuæ, * operuiſti omnia peccáta eórum.

Mitigaſti omnem iram tuam; * avertiſti ab ira indignatiónis tuæ.

Converte nos, Deus ſalutáris noſter, * & averte iram tuam à nobis.

Numquid in æternum iraſcéris nobis? * aut extendes iram tuam à generatióne in generatiónem?

Deus, tu converſus vivificábis nos; * & plebs tua lætábitur in te.

Oſtende nobis, Dómine, miſericórdiam tuam; * & ſalutáre tuum da nobis.

Audiam quid loquátur in me Dóminus Deus; * quóniam loquétur pacem in plebem ſuam,

Et ſuper ſanctos ſuos, * & in eos qui convertuntur ad cor.

Verúmtamen prope timentes eum ſalutáre ipsíus:

* ut inhábitet glória in terra noſtra.

Miſericórdia & véritas obviavérunt ſibi : * juſtítia & pax oſculátæ ſunt.

Véritas de terra orta eſt, * & juſtítia de cœlo proſpexit.

Etenim Dóminus dabit benignitátem ; * & terra noſtra dabit fructum ſuum.

Juſtítia ante eum ambulábit ; * & ponet in via greſſus ſuos.

Ant. Audiam quid loquátur in me Dóminus Deus ; quóniam loquétur pacem in plebem ſuam , & ſuper ſanctos ſuos.

Ant. 3. *a.* Qui dilígitis.

PSALMUS 96.

Chriſtus Rex ab Angelis adorandus. Qui diligit eum, odit malum.

DOminus regnávit ; exultet terra , * læ-tentur ínſulæ multæ.

Nubes & calígo in circúitu ejus : * juſtítia & judícium corréctio ſedis ejus.

Ignis ante ipſum præcédet , * & inflammábit in circúitu inimícos ejus.

Illuxérunt fúlgura ejus orbi terræ : * vidit , & commóta eſt terra.

Montes ſicut cera fluxérunt à fácie Dómini , * à fácie Dómini omnis terra.

Annuntiavérunt cœli juſtítiam ejus ; * & vidérunt omnes pópuli glóriam ejus.

Confundantur omnes qui adórant ſculptília , * & qui gloriantur in ſimulácris ſuis.

Adoráte eum , * omnes Angeli ejus.

Audívit , & lætáta eſt Sion : * & exultavérunt fíliæ Judæ propter judícia tua , Dómine ;

Quóniam tu Dóminus altíſſimus ſuper omnem terram : * nimis exaltátus es ſuper omnes deos.

Qui dilígitis Dóminum , odíte malum : * cuſtódit Dóminus ánimas ſanctórum ſuórum ; de manu peccatóris liberábit eos.

Lux orta eſt juſto , * & rectis corde lætítia.

Lætámini , juſti, in Dómino , * & confitémini memóriæ ſanctificatiónis ejus.

Ant. Qui dilígitis Dóminum , odíte malum : cuſtódit Dóminus ánimas ſanctórum ſuórum.

Ant. 7. *d.* Vivens.

In Feriis, CANTICUM EZECHIÆ. *Iſ.* 38.

Qui inter homines vivit , Deo inter eos confiteri debet ut omnes eum noſcant.

EGo dixi : In dimídio diérum meórum vadam ad portas ínferi : * quæsívi resíduum annórum meórum.

Dixi : Non vidébo Dóminum Deum in terra vivéntium : * non aſpíciam hóminem ultrà , & habitatórem quiétis.

Generátio mea abláta eſt, & convolúta eſt à me, * quaſi tabernáculum paſtórum.

Præcíſa eſt velut à texente vita mea; dum adhuc ordírer, ſuccídit me: * de mane uſque ad véſperam fínies me.

Sperábam uſque ad mane; quaſi leo ſic contrívit ómnia oſſa mea: * de mane uſque ad véſperam fínies me.

Sicut pullus hirúndinis ſic clamábo: * meditábor ut columba.

Attenuáti ſunt óculi mei, ſuſpicientes in excelſum: * Dómine, vim pátior, reſponde pro me.

Quid dicam, aut quid reſpondébit mihi, * cùm ipſe fécerit?

Recogitábo tibi omnes annos meos * in amaritúdine ánimæ meæ.

Dómine, ſi ſic vívitur, & in tálibus vita ſpíritûs mei; * corrípies me, & vivificábis me.

Ecce in pace amaritúdo mea amaríſſima: * tu autem eruiſti ánimam meam, ut non períret.

Projeciſti poſt tergum tuum * ómnia peccáta mea.

Quia non infernus confitébitur tibi, neque mors laudábit te: * non expectábunt, qui deſcendunt in lacum, veritátem tuam.

Vivens, vivens ipſe confitébitur tibi, ſicut & ego hódie; * pater fíliis notam fáciet veritátem tuam.

Dómine, ſalvum me fac; * & pſalmos noſtros cantábimus cunctis diébus vitæ noſtræ in domo Dómini.

Ant. Vivens, vivens ipſe confitébitur tibi, Dómine: pater fíliis notam fáciet veritátem tuam.

In Feſtis, CANTICUM. *Eccli.* 36.

Patres antiqui pro nobis orabant, nobis caritatis exemplum præbentes.

MIſerére noſtrî, Deus ómnium, & réſpice nos, * & oſtende nobis lucem miſeratiónum tuárum.

Et immitte timórem tuum ſuper gentes quæ non exquiſiérunt te; * ut cognoſcant quia non eſt Deus, niſi tu, & enarrent magnália tua.

Alleva manum tuam ſuper gentes aliénas, * ut vídeant poténtiam tuam.

Sicut enim in conſpectu eórum ſanctificatus es in nobis, * ſic in conſpectu noſtro magnificáberis in eis;

Ut cognoſcant te, * ſicut & nos cognóvimus quóniam non eſt Deus præter te, Dómine.

Innova ſigna, & immúta mirabília: * glorífica manum & bráchium dextrum.

Excita furórem, &

effunde iram : * tolle adverſárium , & afflíge inimícum.

Feſtína tempus , & memento finis , * ut enarrent mirabília tua.

In ira flammæ devorétur qui ſalvátur ; * & qui péſſimant plebem tuam , invéniant perditiónem.

Cóntere caput príncipum inimicórum , * dicéntium : Non eſt álius præter nos.

Cóngrega omnes tribus Jacob ; * ut cognoſcant quia non eſt Deus , niſi tu , & enarrent magnália tua.

Et hæreditábis eos , * ſicut ab inítio.

Miſerére plebi tuæ ſuper quam invocátum eſt nomen tuum , * & Iſraël quem coæquaſti primogénito tuo.

Miſerére civitáti ſanctificatiónis tuæ Jerúſalem , * civitáti requiéi tuæ.

Reple Sion inenarrabílibus verbis tuis , * & glóriâ tuâ pópulum tuum.]

Ant. 1. D. Laudáte.

PSALMUS 150.

Mutua ad laudandum Deum invitatio.

LAudáte Dóminum in ſanctis ejus : * laudáte eum in firmamento virtútis ejus.

Laudáte eum in virtútibus ejus : * laudáte eum ſecundùm multitúdinem magnitúdinis ejus.

Laudáte eum in ſono tubæ : * laudáte eum in pſaltério & cíthara.

Laudáte eum in tympano & choro : * laudáte eum in chordis & órgano.

Laudáte eum in cymbalis beneſonántibus ; laudáte eum in cymbalis jubilatiónis : * omnis ſpíritus laudet Dóminum.

Ant. Laudáte Dóminum in ſanctis ejus : laudáte eum ſecundùm multitúdinem magnitúdinis ejus.

CAPITULUM. 1. *Joan.* 2.

MAndátum novum ſcribo vobis , quod verum eſt & in Chriſto , & in vobis ; quia ténebræ tranſiérunt , & verum lumen jam lucet. Qui dicit ſe in luce eſſe , & fratrem ſuum odit , in ténebris eſt uſque adhuc. Qui díligit fratrem ſuum , in lúmine manet , & ſcándalum in eo non eſt.

HYMNUS.

TE príncipem ſummo , Deus ,
Jubes amóre díligi :
Tibi ſecundum prótinùs
Jubes amári próximum.

Amóre fundátam tuo
Communiónem réſpice ,
Quâ corpus unum plúrimi ,
Unum cor,una mens ſumus.

Illam fides & véritas
Amábili ſtipant choro :
Oblíquus hinc livor procul
Et litis ardor éxulant.

Tu , pacis auctor , mútuos

Aſtringe nexus : da, Pater,
Gaudére fratrum gáudiis,
Da condolére flétibus.
Æterna laus & glória
Uni ſit & trino Deo,
Qui moris unius ſacrâ
Nos pacis in domo locat.
Amen.

℣. Deus in médio civitátis ſuæ ; non commovébitur : ℟. Adjuvábit eam manè dilúculo. *Pſ.* 45.

Ad Benedictus.

Ant. 7. a. Erexit Dóminus cornu ſalútis nobis in domo David puéri ſui, ſicut locútus eſt per os ſanctórum. *Luc.* 1.

AD PRIMAM.

Ant. 2. Cùm mihi.

PSALMUS 34.

Chriſtus pro nobis patiens, nobis perfectæ dilectionis exemplum præbet.

JUdica, Dómine, nocentes me : * expugna impugnantes me.

Apprehende arma & ſcutum, * & exurge in adjutórium mihi.

Effunde frámeam, & conclúde adversùs eos qui perſequuntur me ; * dic ánimæ meæ : Salus tua ego ſum.

Confundantur & revereantur * quærentes ánimam meam.

Avertantur retrorsùm, & confundantur * cogitantes mihi mala.

Fiant tanquam pulvis ante fáciem venti, * & ángelus Dómini coarctans eos.

Fiat via illórum ténebræ & lúbricum, * & ángelus Dómini pérſequens eos ;

Quóniam gratis abſcondérunt mihi intéritum láquei ſui ; * ſupervácuè exprobravérunt ánimam meam.

Véniat illi láqueus quem ignórat ; & cáptio quam abſcondit, apprehendat eum ; * & in láqueum cadat in ipſum.

Anima autem mea exultábit in Dómino, * & delectábitur ſuper ſalutári ſuo.

Omnia oſſa mea dicent : * Dómine, quis símilis tibi ?

Erípiens ínopem de manu fortiórum ejus, * egénum & páuperem à diripiéntibus eum.

Diviſio Pſalmi 34.

SUrgentes teſtes iníqui, * quæ ignorábam interrogábant me.

Retribuébant mihi mala pro bonis, * ſterilitátem ánimæ meæ.

Ego autem, cùm mihi moleſti eſſent, * induébar cilício.

Humiliábam in jejúnio ánimam meam, * & orátio mea in ſinu meo convertétur.

Quaſi próximum, & quaſi fratrem noſtrum, ſic complacébam : * quaſi

lugens & contriſtátus, ſic humiliábar.

Et adversùm me lætáti ſunt, & convenérunt: * congregáta ſunt ſuper me flagella, & ignorávi.

Diſſipáti ſunt, nec compuncti; tentavérunt me, ſubſannavérunt me ſubſannatióne: * frenduérunt ſuper me déntibus ſuis.

Dómine, quando reſpícies? * reſtítue ánimam meam à malignitáte eórum, à leónibus únicam meam.

Confitébor tibi in eccléſia magna: * in pópulo gravi laudábo te.

Non ſupergáudeant mihi qui adverſantur mihi iníquè, * qui odérunt me gratìs, & ánnuunt óculis.

Quóniam mihi quidem pacíficè loquebantur; * & in iracúndia terræ loquentes, dolos cogitábant.

Et dilatavérunt ſuper me os ſuum; * dixérunt: Euge, euge, vidérunt óculi noſtri.

Vidiſti, Dómine, ne ſíleas: * Dómine, ne diſcédas à me.

Altera diviſio Pſalmi 34.

EXurge, & intende judício meo, * Deus meus & Dóminus meus, in cauſam meam.

Judica me ſecundùm juſtítiam tuam, Dómine Deus meus; * & non ſupergáudeant mihi.

Non dicant in córdibus ſuis: Euge, euge, ánimæ noſtræ; * nec dicant Devorávimus eum.

Erubeſcant & revereantur ſimul, * qui gratulantur malis meis.

Induantur confuſióne & reveréntiâ; * qui magna loquuntur ſuper me.

Exultent & lætentur qui volunt juſtítiam meam; * & dicant ſemper, magnificétur Dóminus, qui volunt pacem ſervi ejus.

Et lingua mea meditábitur juſtítiam tuam, * totâ die laudem tuam.

Ant. Cùm mihi moleſti eſſent, quaſi próximum & quaſi fratrem noſtrum, ſic complacébam.

AD TERTIAM.

Ant. 1. f. Cum ímpiis non ſedébo.

PSALMUS 25.

Anima fidelis inter iniquos innocentiam ſuam ſervat.

JUdica me, Dómine, quóniam ego in innocéntia mea ingreſſus ſum; * & in Dómino ſperans, non infirmábor.

Proba me, Dómine, & tenta me: * ure renes meos & cor meum;

Quóniam miſericórdia tua ante óculos meos eſt; * & complácui in veritáte tua.

Non ſedi cum concílio vanitátis; * & cum iníqua geréntibus non introíbo.

Odívi eccléſiam malig-

cántium ; * & cum ímpiis non ſedébo.

Lavábo inter innocentes manus meas, * & circúmdabo altáre tuum, Dómine;

Ut áudiam vocem laudis, * & enarrem univerſa mirabília tua.

Dómine, diléxi decórem domûs tuæ, * & locum habitatiónis glóriæ tuæ.

Ne perdas cum ímpiis, Deus, ánimam meam ; * & cum viris ſánguinum vitam meam,

In quorum mánibus iniquitátes ſunt : * déxtera eórum repléta eſt munéribus.

Ego autem in innocéntia mea ingreſſus ſum : * rédime me, & miſerére mei.

Pes meus ſtetit in directo : * in eccléſiis benedícam te, Dómine.

PSALMUS 49.

Ultimus Chriſti adventus prænuntiatur. Non ex cæſis victimis, ſed ex animi puritate judicandi homines.

DEus deórum Dóminus locútus eſt ; * & vocávit terram à ſolis ortu uſque ad occáſum.

Ex Sion ſpécies decóris ejus : Deus manifeſtè véniet ; * Deus noſter, & non ſilébit.

Ignis in conſpectu ejus exardeſcet, * & in circúitu ejus tempeſtas válida.

Advocábit cœlum deſurſùm, & terram, * diſcérnere pópulum ſuum.

Congregáte illi ſanctos ejus, * qui órdinant teſtamentum ejus ſuper ſacrifícia.

Et annuntiábunt cœli juſtítiam ejus, quóniam Deus judex eſt.

Audi, pópulus meus, & loquar ; Iſraël, & teſtificábor tibi : * Deus, Deus tuus ego ſum.

Non in ſacrifíciis tuis árguam te : * holocauſta autem tua in conſpectu meo ſunt ſemper.

Non accípiam de domo tua vítulos, * neque de grégibus tuis hircos ;

Quóniam meæ ſunt omnes feræ ſylvárum, * jumenta in móntibus & boves.

Cognóvi ómnia volatília cœli ; * & pulchritúdo agri mecum eſt.

Si eſuríero, non dicam tibi : * meus eſt enim orbis terræ, & plenitúdo ejus.

Numquid manducábo carnes taurórum ? * aut ſánguinem hircórum potábo ?

Immola Deo ſacrifícium laudis, * & redde Altíſſimo vota tua.

Et ínvoca me in die tribulatiónis : * éruam te, & honorificábis me.

Diviſio Pſalmi. 49.

PEccatóri autem dixit Deus : * Quare tu enarras juſtítias meas, &

aſſúmis teſtamentum meum per os tuum ?

Tu verò odiſti diſciplínam, * & projeciſti ſermónes meos retrorsùm.

Si vidébas furem, currébas cum eo, * & cum adúlteris portiónem tuam ponébas.

Os tuum abundávit malítiâ, * & lingua tua concinnábat dolos.

Sedens adversùs fratrem tuum loquebáris, & adversùs fílium matris tuæ ponébas ſcándalum : * hæc feciſti, & tácui.

Exiſtimaſti iníquè, quòd ero tuî símilis : * árguam te, & ſtátuam contra fáciem tuam.

Intellígite hæc, qui oblivíſcímini Deum ; * nequando rápiat, & non ſit qui erípiat.

Sacrifícium laudis honorificábit me ; * & illìc iter, quo oſtendam illi ſalutáre Dei.

Ant. Cum ímpiis non ſedébo : inter innocentes circúmdabo altáre tuum, Dómine. *Pſ.* 25.

CAPITULUM. *Eccli.* 35.

SAcrifícium ſalutáre eſt atténdere mandátis, & diſcédere ab omni iniquitáte : & propitiatiónem litáre ſacrifícii ſuper injuſtítias, & deprecátio pro peccátis, recédere ab injuſtítia.

℟. *br.* Quis aſcendet in montem Dómini, * Stabit in loco ſancto eju[s]. Quis aſcendet. ℣. Innoc[ens] mánibus * & mundo co[rde] * Stabit in loco ſan[cto] ejus. Glória Patri. Q[uis] aſcendet. *Pſ.* 23.

℣. Congregáte Dómi[no] ſanctos ejus, ℟. Qui ór[di]nant teſtamentum ejus ſ[u]per ſacrifícia. *Pſ.* 49.

AD SEXTAM.

Ant. 4. c. Juſtus.

PSALMUS 36.

Lex Dei perſeveranter o[mnibus] ſervanda : bonorum & ma[lorum] quàm diſpar ſtatu & exitus.

NOli æmulári in ma[lignántibus], lignántibus, * neque zeláveris fa[ci]cientes iniquitátem ;

Quóniam tanquam fœnum velóciter areſcent, * & quemádmodùm ólera herbárum citò décident.

Spera in Dómino, & fac bonitátem ; * & inhábita terram, & paſcéris in divítiis ejus.

Delectáre in Dómino, * & dabit tibi petitiónes cordis tui.

Revéla Dómino viam tuam, & ſpera in eo ; * & ipſe fáciet.

Et edúcet quaſi lumen juſtítiam tuam, * & judícium tuum tanquam merídiem.

Súbditus eſto Dómino, * & ora eum.

Noli æmulári in eo qui proſperátur in via ſua, *

in hómine faciente injuſtítias.

Déſine ab ira, & derelinque furórem: * noli æmulári, ut malignéris;

Quóniam qui malignantur, exterminabuntur: * ſuſtinentes autem Dóminum, ipſi hæreditábunt terram.

Et adhuc puſillùm, & non erit peccátor; * & quæres locum ejus, & non invénies.

Manſuéti autem hæreditábunt terram, * & delectabuntur in multitúdine pacis.

Obſervábit peccátor juſtum, * & ſtridébit ſuper eum déntibus ſuis.

Dóminus autem irridébit eum; * quóniam próſpicit quòd véniet dies ejus.

Gládium evaginavérunt peccatóres, intendérunt arcum ſuum; * ut dejíciant páuperem & ínopem, ut trucídent rectos corde.

Gládius eórum intret in corda ipſórum, * & arcus eórum confringátur.

Mélius eſt módicum juſto, * ſuper divítias peccatórum multas;

Quóniam bráchia peccatórum conterentur: * confirmat autem juſtos Dóminus.

Diviſio Pſalmi 36.

NOvit Dóminus dies immaculatórum; * & hæréditas eórum in ætermum erit,

Non confundentur in témpore malo, & in diébus famis ſaturabuntur; * quia peccatóres períbunt.

Inimíci verò Dómini, mox ut honorificáti fúerint & exaltáti, * deficientes, quemádmodùm fumus, defícient.

Mutuábitur peccátor, & non ſolvet: * juſtus autem miſerétur, & tríbuet.

Quia benedicentes ei hæreditábunt terram; * maledicentes autem ei diſperíbunt.

Apud Dóminum greſſus hóminis dirigentur, * & viam ejus volet.

Cùm cecíderit, non collidétur; * quia Dóminus ſuppónit manum ſuam.

Júnior fui, étenim ſénui; * & non vidi juſtum derelictum, nec ſemen ejus quærens panem.

Totâ die miſerétur, & cómmodat; * & ſemen illíus in benedictióne erit.

Declína à malo, & fac bonum; * & inhábita in ſéculum ſéculi.

Quia Dóminus amat judícium, & non derelinquet ſanctos ſuos; * in æternum conſervabuntur.

Injuſti punientur: * & ſemen impiórum períbit.

Juſti autem hæreditábunt terram, * & inhabitábunt in ſéculum ſéculi ſuper eam.

Altera diviſio Pſalmi 36.

OS juſti meditábitur ſapiéntiam, * & lingua ejus loquétur judícium.

Lex Dei ejus in corde ipsíus; * & non ſupplantabuntur greſſus ejus.

Consíderat peccátor juſtum, * & quærit mortificáre eum.

Dóminus autem non derelinquet eum in mánibus ejus, * nec damnábit eum, cùm judicábitur illi.

Expecta Dóminum, * & cuſtódi viam ejus.

Et exaltábit te, ut hæreditáte cápias terram: * cùm períerint peccatóres, vidébis.

Vidi ímpium ſuperexaltátum, * & elevátum ſicut cedros Líbani.

Et tranſivi, & ecce non erat: * & quæsívi eum, & non eſt inventus locus ejus.

Cuſtódi innocéntiam, & vide æquitátem; * quóniam ſunt relíquiæ hómini pacífico.

Injuſti autem diſperíbunt ſimul: * relíquiæ impiórum interíbunt.

Salus autem juſtórum à Dómino; * & protector eórum in témpore tribulatiónis.

Et adjuvábit eos Dóminus, & liberábit eos; * & éruet eos à peccatóribus, & ſalvábit eos, quia ſperavérunt in eo.

Ant. Juſtus totâ die miserétur, & cómmodat; & ſemen illíus in benedictióne erit.

CAPITULUM. 1. *Joan.* 3.

QUi habúerit ſubſtántiam hujus mundi, & víderit fratrem ſuum neceſſitátem habére, & cláuſerit víſcera ſua ab eo; quómodò cáritas Dei manet in eo? Filíoli mei, non diligámus verbo, neque linguâ, ſed ópere & veritáte.

℟. *br.* Jucundus homo * Qui miserétur, & cómmodat. Jucundus. ℣. In æternum * non commovébitur, * Qui miserétur. Glória Patri. Jucundus.

℟. Diſperſit, dedit paupéribus: ℟. Juſtítia ejus manet in séculum séculi. *Pſ.* 111.

AD NONAM.

Ant. 7. b. Pro eo.

PSALMUS 108.

Chriſtus inimicos ſuos diligens, injuſtum eorum odium arguit, & imminentem Dei in ipſos vindictam prænuntiat.

DEus, laudem meam ne tacúeris; * quia os peccatóris & os dolóſi ſuper me apertum eſt.

Locúti ſunt adversùm me linguâ dolósâ, & ſermónibus ódii circumdedérunt me, * & expugnavérunt me gratis.

Pro eo ut me dilígerent, detrahébant

detrahébant mihi : * ego autem orábam.

Et poſuérunt adversùm me mala pro bonis, * & ódium pro dilectióne mea.

Diviſio Pſalmi 108.

Conſtítue [Dómine] ſuper eum peccatórem ; * & diábolus ſtet à dextris ejus.

Cùm judicátur, éxeat condemnátus ; * & orátio ejus fiat in peccátum.

Fiant dies ejus pauci ; * & epiſcopátum ejus accípiat alter.

Fiant fílii ejus órphani, * & uxor ejus vídua.

Nutantes transferantur filii ejus, & mendícent, * & ejiciantur de habitatiónibus ſuis.

Scrutétur fœnerátor omnem ſubſtántiam ejus ; * & dirípiant aliéni labóres ejus.

Non ſit illi adjútor, * nec ſit qui misereátur pupillis ejus.

Fiant nati ejus in intéritum : * in generatióne una deleátur nomen ejus.

In memóriam rédeat iníquitas patrum ejus in conſpectu Dómini ; * & peccátum matris ejus non deleátur.

Fiant contra Dóminum ſemper : * & diſpéreat de terra memória eórum ;

Pro eo quòd non eſt recordátus fácere misericórdiam, * & perſecútus eſt hóminem ínopem & mendícum, & compunctum corde mortificáre.

Et dilexit maledictiónem, & véniet ei : * & nóluit benedictiónem, & elongábitur ab eo.

Et índuit maledictiónem ſicut veſtimentum : * & intrávit ſicut aqua in interióra ejus, & ſicut óleum in óſſibus ejus.

Fiat ei ſicut veſtimentum quo operítur, * & ſicut zona quâ ſemper præcíngitur.

Hoc opus eórum qui détrahunt mihi apud Dóminum, * & qui loquuntur mala adversùs ánimam meam.

Et tu, Dómine, Dómine, fac mecum propter nomen tuum ; * quia ſuávis eſt misericórdia tua.

Altera diviſio Pſalmi 108.

Libera me, quia egénus & pauper ego ſum, * & cor meum conturbátum eſt intra me.

Sicut umbra, cùm declínat, ablátus ſum, * & excuſſus ſum ſicut locuſtæ.

Génua mea infirmáta ſunt à jejúnio, * & caro mea immutáta eſt propter óleum.

Et ego factus ſum oppróbrium illis : * vidérunt me, & movérunt cápita ſua.

Adjuva me, Dómine Deus meus : * ſalvum me fac ſecundùm misericórdiam tuam.

Et ſciant quia manus tua hæc : * & tu, Dómine, feciſti eam.

Maledícent illi, & tu benedíces : * qui inſurgunt in me, confundantur ; ſervus autem tuus lætábitur.

Induantur, qui détrahunt mihi, pudóre ; * & operiantur ſicut diplóide confuſióne ſuâ.

Confitebor Dómino nimis in ore meo, * & in médio multórum laudábo eum ;

Quia áſtitit à dextris páuperis, * ut ſalvam fáceret à perſequéntibus ánimam meam.

Ant. Pro eo ut me diligerent, detrahébant mihi : ego autem orábam.

CAPITULUM. *Rom.* 12.

NOlíte eſſe prudentes apud voſmetipſos, nulli malum pro malo reddentes, providentes bona non tantùm coram Deo, ſed étiam coram ómnibus homínibus : ſi fíeri poteſt, quod ex vobis eſt, cum ómnibus homínibus pacem habentes.

℟. *br.* Poſuérunt adversùm me * Mala pro bonis. Poſuérunt. ℣. Et ódium * pro dilectióne mea, * Mala pro bonis. Glória. Poſuérunt. *Pſ.* 108.

℣. Si réddidi retribuéntibus mihi mala, ℟. Décidam méritò ab inimícis meis inánis. *Pſ.* 7.

AD VESPERAS.

Ant. 3. b. Multùm íncola fuit.

PSALMUS 119.

Juſtus, cum his qui oderunt pacem, manet pacificus.

AD Dóminum, cùm tribulárer, clamávi ; * & exaudívit me.

Dómine, líbera ánimam meam à lábiis iníquis, * & à lingua dolóſa.

Quid detur tibi, aut quid apponátur tibi * ad linguam dolóſam ?

Sagittæ potentis acútæ, * cum carbónibus deſolatóriis.

Heu mihi, quia incolátus meus prolongátus eſt ! habitávi cum habitántibus Cedar : * multùm incola fuit ánima mea.

Cum his qui odérunt pacem, eram pacíficus : * cùm loquébar illis, impugnábant me gratis.

Ant. Multùm íncola fuit ánima mea, Dómine ; cum his qui odérunt pacem, eram pacíficus.

Ant. 1. f. Propter fratres meos.

PSALMUS 121.

Juſtus, propter fratres & proximos ſuos, pacem quærit.

LÆtátus ſum in his quæ dicta ſunt mihi : * In domum Dómini íbimus.

Stantes erant pedes noſtri * in átriis tuis, Jerúſalem.

Jerúſalem quæ ædificátur ut cívitas, * cujus participátio ejus in idipſum.

Illùc enim aſcendérunt tribus, tribus Dómini; * teſtimónium Iſraël, ad confiténdum nómini Dómini.

Quia illìc ſedérunt ſedes in judício, * ſedes ſuper domum David.

Rogáte quæ ad pacem ſunt Jerúſalem, * & abundántia diligéntibus te.

Fiat pax in virtúte tua; * & abundántia in túrribus tuis.

Propter fratres meos & próximos meos, * loquébar pacem de te.

Propter domum Dómini Dei noſtri, * quæsívi bona tibi.

Ant. Propter fratres meos & próximos meos, loquébar pacem de te, Jerúſalem.

Ant. 4. a. Quàm bonum.

PSALMUS 132.

Fraternæ concordiæ beatitudo.

Ecce quàm bonum, & quàm jucundum * habitáre fratres in unum!

Sicut unguentum in cápite, quod deſcendit in barbam, barbam Aáron; * quod deſcendit in oram veſtimenti ejus.

Sicut ros Hermon, * qui deſcendit in montem Sion.

Quóniam illìc mandávit Dóminus benedictiónem, * & vitam uſque in ſéculum.

Ant. Quàm bonum, & quàm jucundum habitáre fratres in unum!

Ant. 8. G. In miſericórdia.

PSALMUS 140.

Orat juſtus ut ſit patiens in tribulationibus, & tutus ab inimicis.

Domine, clamávi ad te, exaudi me: * inténde voci meæ, cùm clamávero ad te.

Dirigátur orátio mea ſicut incenſum in conſpectu tuo: * elevátio mánuum meárum, ſacrifícium veſpertínum.

Pone, Dómine, cuſtódiam ori meo, * & óſtium circumſtántiæ lábiis meis.

Non declínes cor meum in verba malítiæ, * ad excuſandas excuſatiónes in peccátis cum homínibus operántibus iniquitátem:

Et non communicábo * cum electis eórum.

Corrípiet me juſtus in miſericórdia, & increpábit me; * óleum autem peccatóris non impinguet caput meum.

Quóniam adhuc & orátio mea * in beneplácitis eórum.

Abſorpti ſunt juncti petræ júdices eórum: * áu-

dient verba mea, quóniam potuérunt.

Sicut craſſitúdo terræ erupta eſt ſuper terram, * diſſipáta ſunt oſſa noſtra ſecùs infernum.

Quia ad te, Dómine, Dómine, óculi mei: * in te ſperávi, non áuferas ánimam meam.

Cuſtódi me à láqueo quem ſtatuérunt mihi, * & à ſcándalis operántium iniquitátem.

Cadent in retiáculo ejus peccatóres; * ſinguláriter ſum ego, donec tránſeam.

Ant. In miſericórdia juſtus increpábit me: óleum autem peccatóris non impinguet caput meum.

Ant. 6. Me expectant juſti.

PSALMUS 141.

Juſtus, humanâ ope deſtitutus, ad divinum confugit auxilium.

VOce meâ ad Dóminum clamávi; * voce meâ ad Dóminum deprecátus ſum.

Effundo in conſpectu ejus oratiónem meam, & tribulatiónem meam, ante ipſum pronúntio, * in deficiendo ex me ſpíritum meum.

Et tu cognoviſti ſémitas meas: * in via hac quâ ambulábam, abſcondérunt láqueum mihi.

Conſiderábam ad déxteram, & vidébam; * & non erat qui cognóſceret me.

Périit fuga à me; * & non eſt qui requírat ánimam meam.

Clamávi ad te, Dómine: * dixi, Tu es ſpes mea, pórtio mea in terra vivéntium.

Intende ad deprecatiónem meam; * quia humiliátus ſum nimìs.

Líbera me à perſequéntibus me; * quia confortáti ſunt ſuper me.

Educ de cuſtódia ánimam meam, ad confitendum nómini tuo: * me expectant juſti, donec retríbuas mihi.

Ant. Me expectant juſti, donec retríbuas mihi, Dómine.

CAPITULUM. 1. *Cor.* 12.

SI quid pátitur unum membrum, compatiuntur ómnia membra; ſive gloriátur unum membrum, congaudent ómnia membra: vos autem eſtis corpus Chriſti, & membra de membro.

HYMNUS.

O Quàm juvat fratres Deus,
Unum quibus Chriſtus caput
Vitále robur ſúfficit,
Uno movéri ſpíritu!
Quàm dulce laudes dícere
Unâ tibi cunctos domo,
Precumque ceu factâ manu,
Inferre vim gratam tibi!
Hanc quiſque díligat domum;
Hanc pace concors récreet;

Væ dira qui ſpargit malus
Diſſenſiónum fémina.
Sed damna cedunt in lucrum
Te, Chriſte, diligéntibus:
Augent corónas prælia;
Profuntque, dùm nocent, mali.
Vox blanda ſævit tríſtiùs,
Dùm pectus incautum ſubit,
Lapſúque cæco dúlcibus
Laudum venénis ínficit.
Præſta, beáta Trínitas,
Ut caritáte mútuâ
Prosímus álteri,
Regnémus & polo ſimul.
Amen.

℣. In Dómino laudábitur ánima mea: ℟. Audiant manſuéti, & lætentur. *Pſ.* 33.

Ad Magníficat.

Ant. 8. G. Reſpéxit Deus humilitátem áncillæ ſuæ: ex hoc beátam me dicent omnes generatiónes. *Luc.* 1.

AD COMPLETORIUM.

Ant. 7. ç. Tu remiſiſti.

PSALMUS 12.

Animæ fidelis in tribulatione ad Deum deprecatio.

USquequò, Dómine, oblivíſceris me in finem? * úſquequò avertis fáciem tuam à me?

Quámdiù ponam conſília in ánima mea, *dolórem in corde meo per diem?

Uſquequò exaltábitur * inimícus meus ſuper me?

Réſpice & exaudi me, Dómine Deus meus: * illúmina óculos meos, ne unquàm obdórmiam in morte:

Nequandò dicat inimícus meus, Præválui adversùs eum: * qui tríbulant me, exultábunt, ſi motus fúero.

Ego autem in miſericórdia tua ſperávi: * exultábit cor meum in ſalutári tuo.

Cantábo Dómino, qui bona tríbuit mihi, * & pſallam nómini Dómini altíſſimi.

PSALMUS 31.

Miſericordia Dei hominem peccatorem per gratiam ſuam juſtificantis commendatur.

BEáti quorum remiſſæ ſunt iniquitátes, * & quorum tecta ſunt peccáta.

Beátus vir cui non imputávit Dóminus peccátum, * nec eſt in ſpíritu ejus dolus.

Quóniam tácui, inveteravérunt oſſa mea, dùm clamárem totâ die.

Quóniam die ac nocte graváta eſt ſuper me manus tua: * converſus ſum in ærumna mea, dùm confígitur ſpina.

Delictum meum cógnitum tibi feci, * & injuſtítiam meam non abſcondi.

Dixi: Confitébor adversùm me injuſtítiam meam Dómino; * & tu remiſiſti impietátem peccáti mei.

Pro hac orábit ad te omnis ſanctus * & in témpore opportúno.

Verúntamen in dilúvio aquárum multárum, * ad eum non approximábunt.

Tu es refúgium meum à tribulatióne quæ circúmdedit me : * exultátio mea, érue me à circumdántibus me.

Intellectum tibi dabo, & inſtruam te in via hac quâ gradiéris : * firmábo ſuper te óculos meos.

Nolíte fíeri ſicut equus & mulus, * quibus non eſt intellectus.

In camo & fræno maxillas eórum conſtringe, * qui non appróximant ad te.

Multa flagella peccatóris : * ſperantem autem in Dómino miſericórdia circúmdabit.

Lætámini in Dómino, & exultáte, juſti ; * & gloriámini, omnes recti corde.

PSALMUS 78.

Fideles ab Infidelibus vexati opem Dei poſcunt.

DEus, venérunt gentes in hæreditátem tuam : polluérunt templum ſanctum tuum : * poſuérunt Jerúſalem in pomórum cuſtódiam.

Poſuérunt morticína ſervórum tuórum eſcas volatílibus cœli, * carnes ſanctórum tuórum béſtiis terræ.

Effudérunt ſánguinem eórum tanquàm aquam in circúitu Jerúſalem ; * & non erat qui ſepelíret.

Facti ſumus oppróbrium vicínis noſtris, * ſubſannátio & illúſio his qui in circúitu noſtro ſunt.

Uſquequò, Dómine, iraſcéris in finem ? * accendétur velut ignis zelus tuus ?

Effunde iram tuam in gentes quæ te non novérunt, * & in regna quæ nomen tuum non invocavérunt ;

Quia comedérunt Jacob, * & locum ejus deſolavérunt.

Ne memíneris iniquitátum noſtrárum antiquárum : * citò antícipent nos miſericórdiæ tuæ, quia páuperes facti ſumus nimìs.

Adjuva nos, Deus ſalutáris noſter ; * & propter glóriam nóminis tui, Dómine, líbera nos :

Et propítius eſto peccátis noſtris propter nomen tuum ; * ne fortè dicant in géntibus : Ubì eſt Deus eórum ?

Et innoteſcat in natiónibus coram óculis noſtris, * últio ſánguinis ſervórum tuórum, qui effúſus eſt.

Intróeat in conſpectu tuo gémitus compeditórum : * ſecundùm magnitúdinem bráchii tui, póſſide fílios mortificatórum.

Et redde vicínis noſtris ſéptuplum in ſinu eórum

impropérium ipſórum, * quod exprobravérunt tibi, Dómine.

Nos autem pópulus tuus, & oves páſcuæ tuæ, * confitébimur tibi in ſéculum.

In generatiónem & generatiónem, * annuntiábimus laudem tuam.

Ant. Tu remiſiſti impietátem peccáti mei: pro hac orábit ad te omnis ſanctus. *Pſ.* 31.

FERIA QUARTA.

AD OFFICIUM NOCT.

Invit. Deum ſpei, * Veníte, adorémus. *Rom.* 15.

Pſalmus 94. Veníte. 2.

HYMNUS.

MIrámur, ô Deus, tuæ
Recens opus poténtiæ,
Quæ ſcripta ſcintillántibus
Refulget aſtrórum globis.

Ut ſol diéi, cándida
Sic luna nocti præſidet:
Exércitu totum novo
Diſcríminant ſtellæ polum.

At ipſe, cœlórum decus,
Sol novit occáſus ſuos:
Sunt certa lunæ témpora,
Statique lapſus síderum.

Jugi rotáta túrbine
Furantur & reddunt diem:
Tu ſemper idem, néſcius
Mortálium ſpem fállere.

Turbáta quid mens fluctuet?
Curâ paternâ nos regis:
Æterna ſi cordi ſalus,
Æterna nos ſalus manet.

Supréma laus & glória
Uni ſit & trino Deo,
Suo repóni qui jubet
Curas & angóres ſinu.
Amen.

Ant. 3. *a.* Sperent in te.

PSALMUS 9.

Eccleſia de victoriis jam reportatis grates agit & ſpem ſumit, pro reportandis opem poſcit.

COnfitébor tibi, Dómine in toto corde meo: * narrábo ómnia mirabília tua.

Lætábor & exultábo in te; * pſallam nómini tuo, Altíſſime:

In convertendo inimícum meum retrorsùm; * infirmabuntur, & peribunt à fácie tua.

Quóniam feciſti judícium meum & cauſam meam: * ſediſti ſuper thronum, qui júdicas juſtítiam.

Increpaſti gentes, & périit ímpius: * nomen eórum deleſti in æternum, & in ſéculum ſéculi.

Inimíci defecérunt frámeæ in finem, * & civitátes eórum deſtruxiſti.

Périit memória eórum cum ſónitu; * & Dóminus in æternum pérmanet.

Parávit in judício thronum ſuum: * & ipſe judicábit orbem terræ in æquitáte, judicábit pópulos in juſtítia.

Et factus eſt Dóminus refúgium páuperi: * ad-

jútor in opportunitátibus, in tribulatióne.

Et ſperent in te, qui novérunt nomen tuum; * quóniam non dereliquiſti quærentes te, Dómine.

Psállite Dómino qui hábitat in Sion: * annuntiáte inter gentes ſtúdia ejus;

Quóniam requírens sánguinem, eórum recordátus eſt: * non eſt oblítus clamórem páuperum.

Diviſio Pſalmi 9.

MIſerére meî, Dómine: * vide humilitátem meam de inimícis meis, qui exaltas me de portis mortis:

Ut annúntiem omnes laudatiónes tuas in portis fíliæ Sion; * exultábo in ſalutári tuo.

Infixæ ſunt gentes in intéritu quem fecérunt: * in láqueo iſto quem abſcondérunt, comprehenſus eſt pes eórum.

Cognoſcétur Dóminus judícia fáciens: * in opéribus mánuum ſuárum comprehenſus eſt peccátor.

Convertantur peccatóres in infernum, * omnes gentes quæ obliviſcuntur Deum.

Quóniam non in finem oblívio erit páuperis: * patiéntia páuperum non períbit in finem.

Exurge, Dómine; non confortétur homo: * judicentur gentes in conſpectu tuo.

Conſtítue, Dómine, legiſlatórem ſuper eos; * ut ſciant gentes quóniam hómines ſunt.

Altera diviſio Pſalmi 9.

UT quid, Dómine, receſſiſti longè? * déſpicis in opportunitátibus, in tribulatióne?

Dum ſuperbit ímpius, incénditur pauper: * comprehenduntur in consíliis quibus cógitant.

Quóniam laudátur peccátor in deſidériis ánimæ ſuæ, * & iníquus benedícitur.

Exacerbávit Dóminum peccátor: * ſecundùm multitúdinem iræ ſuæ non quæret.

Non eſt Deus in conſpectu ejus: * inquinátæ ſunt viæ illíus in omni témpore.

Auferuntur judícia tua à fácie ejus: * ómnium inimicórum ſuórum dominábitur.

Dixit enim in corde ſuo: * Non movébor à generatióne in generatiónem ſine malo.

Cujus maledictióne os plenum eſt, & amaritúdine, & dolo: * ſub lingua ejus labor & dolor.

Sedet in insídiis cum divítibus in occultis, * ut interfíciat innocentem.

Oculi ejus in páuperem reſpíciunt: * insidiátur in abſcóndito quaſi leo in ſpelunca ſua.

Inſidiátur ut rápiat páuperem; * rápere páuperem, dum áttrahit eum.

In láqueo ſuo humiliábit eum: * inclinábit ſe, & cadet, cùm dominátus fúerit páuperum.

Dixit enim in corde ſuo: Oblítus eſt Deus; * avertit fáciem ſuam, ne vídeat in finem.

Exurge, Dómine Deus; exaltétur manus tua: * ne obliviſcáris páuperum.

Propter quid irritávit ímpius Deum? * dixit enim in corde ſuo: Non requíret.

Vides, quóniam tu labórem & dolórem consíderas, * ut tradas eos in manus tuas.

Tibi derelíctus eſt pauper: * órphano tu eris adjútor.

Cóntere bráchium peccatóris & maligni: * quærétur peccátum illíus, & non inveniétur.

Dóminus regnábit in ætérnum, & in ſéculum ſéculi: * períbitis, gentes, de terra illíus.

Deſidérium páuperum exaudívit Dóminus; * præparatiónem cordis eórum audívit auris tua;

Judicáre pupillo & húmili, * ut non appónat ultrà magnificáre ſe homo ſuper terram.

Ant. Sperent in te, qui novérunt nomen tuum; quóniam non déreliquiſti quærentes te, Dómine.

Ant. 8. G. Filii.

PSALMUS 77.

Beneficia olim Iſraëlitis à Deo præſtita in parabolis enarrantur, ut indè diſcat Chriſtiana plebs ponere in Deo ſpem ſuam, & mandata ejus ſervare.

ATténdite, pópule meus, legem meam: * inclináte aurem veſtram in verba oris mei.

Apériam in parábolis os meum; * loquar propoſitiónes ab inítio:

Quanta audívimus, & cognóvimus ea; * & patres noſtri narravérunt nobis.

Non ſunt occultáta à filiis eórum * in generatióne áltera.

Narrantes laudes Dómini, & virtútes ejus, * & mirabília ejus quæ fecit.

Et ſuſcitávit teſtimónium in Jacob, * & legem póſuit in Iſraël:

Quanta mandávit pátribus noſtris, nota fácere ea filiis ſuis; * ut cognoſcat generátio áltera:

Filii qui naſcentur, & exurgent, * & narrábunt filiis ſuis;

Ut ponant in Deo ſpem ſuam, & non obliviſcantur óperum Dei, * & mandáta ejus exquírant:

Ne fiant ſicut patres eórum, * generátio prava & exáſperans,

Generátio quæ non diréxit cor ſuum, * & non

eſt créditus cum Deo ſpíritus ejus.

Diviſio Pſalmi 77.

FIlii Ephrem intendentes & mittentes arcum, * converſi ſunt in die belli.

Non cuſtodiérunt teſtamentum Dei, * & in lege ejus noluérunt ambuláre.

Et oblíti ſunt benefactórum ejus, * & mirabílium ejus quæ oſtendit eis.

Coram pátribus eórum fecit mirabília in terra Ægypti, * in campo Táneos.

Interrúpit mare, & perduxit eos, * & ſtátuit aquas quaſi in utre.

Et deduxit eos in nube diéi, * & totâ nocte in illuminatióne ignis.

Interrúpit petram in erémo, * & adaquávit eos velut in abyſſo multa.

Et eduxit aquam de petra, * & deduxit tanquam flúmina aquas.

Et appoſuérunt adhuc peccáre ei: * in iram excitavérunt Excelſum in inaquóſo.

Et tentavérunt Deum in córdibus ſuis, * ut péterent eſcas animábus ſuis.

Et malè locúti ſunt de Deo: * dixérunt, Numquid póterit Deus paráre menſam in deſerto?

Quóniam percuſſit petram, & fluxérunt aquæ, * & torrentes inundavérunt:

Numquid & panem póterit dare, aut paráre menſam pópulo ſuo?

Ideò audívit Dóminus, & díſtulit: * & ignis accenſus eſt in Jacob, & ira aſcendit in Iſraël;

Quia non credidérunt in Deo, * nec ſperavérunt in ſalutári ejus.

Et mandávit núbibus déſuper, * & jánuas cœli apéruit.

Et pluit illis manna ad manducandum, * & panem cœli dedit eis.

Panem Angelórum manducávit homo: * cibária miſit eis in abundántia.

Altera diviſio Pſalmi 77.

TRánſtulit [Dóminus] Auſtrum de cœlo: * & induxit in virtúte ſua Africum.

Et pluit ſuper eos ſicut púlverem carnes, * & ſicut arénam maris volatília pennáta.

Et cecidérunt in médio caſtrórum eórum, * circa tabernácula eórum.

Et manducavérunt, & ſaturáti ſunt nimis; & deſidérium eórum áttulit eis: * non ſunt fraudáti à deſidério ſuo.

Adhuc eſcæ eórum erant in ore ipſórum, * & ira Dei aſcendit ſuper eos.

Et occídit pingues eórum, * & electos Iſraël impedívit.

In ómnibus his peccavérunt adhuc, & non cre-

didérunt in mirabílibus ejus.

Et defecérunt in vanitáte dies eórum, * & anni eórum cum feſtinatióne.

Cùm occíderet eos, quærébant eum; * & revertebantur, & dilúculo veniébant ad eum.

Et rememoráti ſunt quia Deus adjútor eſt eórum, * & Deus excelſus redemptor eórum eſt.

Et dilexérunt eum in ore ſuo, * & linguâ ſuâ mentíti ſunt ei.

Cor autem eórum non erat rectum cum eo, * nec fidéles hábiti ſunt in teſtamento ejus.

Ipſe autem eſt miſéricors, & propítius fiet peccátis eórum, * & non diſperdet eos.

Ant. Fílii qui naſcentur, narrábunt fíliis ſuis, ut ponant in Deo ſpem ſuam.

Ant. 7. *d.* Abſtulit.

Ex Pſalmo 77. Et.

ABundávit [Dóminus] ut avérteret iram ſuam, * & non accendit omnem iram ſuam.

Et recordátus eſt quia caro ſunt, * ſpíritus vadens, & non rédiens.

Quóties exacerbavérunt eum in deſerto? * in iram concitavérunt eum in inaquóſo?

Et converſi ſunt, & tentavérunt Deum; * & Sanctum Iſraël exacerbavérunt.

Non ſunt recordáti manûs ejus, * die quâ redémit eos de manu tribulantis:

Sicut póſuit in Ægypto ſigna ſua, * & prodígia ſua in campo Táneos.

Et convertit in ſánguinem flúmina eórum, * & imbres eórum, ne bíberent.

Miſit in eos cœnomyiam, & comédit eos; * & ranum, & diſpérdidit eos.

Et dedit ærúgini fructus eórum, * & labóres eórum locuſtæ.

Et occídit in grándine víneas eórum, * & moros eórum in pruina.

Et trádidit grandini jumenta eórum, * & poſſeſſiónem eórum igni.

Miſit in eos iram indignatiónis ſuæ; * indignatiónem, & iram, & tribulatiónem, immiſſiónes per ángelos malos.

Viam fecit ſémitæ iræ ſuæ: non pepercit à morte animábus eórum, * & jumenta eórum in morte conclúſit.

Et percuſſit omne primogénitum in terra Ægypti, * primítias omnis labóris eórum in tabernáculis Cham.

Diviſio Pſalmi 77. Et.

ABſtulit [Dóminus] ſicut oves pópulum ſuum, * & perduxit eos tanquam gregem in deſerto.

Et deduxit eos in ſpe,

& non timuérunt : * & inimícos eórum opéruit mare.

Et induxit eos in montem ſanctificatiónis ſuæ, * montem quem acquisívit déxtera ejus.

Et ejécit à fácie eórum gentes ; * & ſorte divíſit eis terram in funículo diſtributiónis.

Et habitáre fecit in tabernáculis eórum * tribus Iſraël.

Et tentavérunt, & exacerbavérunt Deum excelſum ; * & teſtimónia ejus non cuſtodiérunt.

Et avertérunt ſe, & non ſervavérunt pactum : * quemádmodùm patres eórum, converſi ſunt in arcum pravum.

In iram concitavérunt eum in cóllibus ſuis, * & in ſculptílibus ſuis ad æmulatiónem eum provocavérunt.

Audívit Deus, & ſprevit ; * & ad níhilum redégit valdè Iſraël.

Et répulit tabernáculum Silo, * tabernáculum ſuum, ubi habitávit in homínibus.

Et trádidit in captivitátem virtútem eórum, * & pulchritúdinem eórum in manus inimíci.

Et conclúſit in gládio pópulum ſuum, * & hæreditátem ſuam ſprevit.

Juvenes eórum comédit ignis, * & vírgines eórum non ſunt lamentátæ.

Sacerdótes eórum, in gládio cecidérunt, * & víduæ eórum non plorabantur.

Altera diviſio Pſalmi 77. Et.

EXcitátus eſt tanquam dórmiens Dóminus, * tanquam potens crapulátus à vino.

Et percuſſit inimícos ſuos in poſterióra : * oppróbrium ſempiternum dedit illis.

Et répulit tabernáculum Joſeph, * & tribum Ephraïm non elégit ;

Sed elégit tribum Juda, * montem Sion quem diléxit.

Et ædificávit ſicut unicórnium ſanctifícium ſuum, * in terra quam fundávit in ſécula :

Et elégit David ſervum ſuum, * & ſúſtulit eum de grégibus óvium.

De poſt fœtantes accépit eum, * páſcere Jacob ſervum ſuum, & Iſraël hæreditátem ſuam.

Et pavit eos in innocéntia cordis ſui, * & in intelléctibus mánuum ſuárum deduxit eos.

Ant. Abſtulit Dóminus ſicut oves pópulum ſuum, & deduxit eos in ſpe.

℣. Ecce non dormitábit, neque dórmiet, ℟. Qui cuſtódit Iſraël. *Pſ.* 120.

Pater noſter.

℣. *Sacerd.* Lætábitur juſtus in Dómino, & ſperábit in eo ; ℟. Et laudabuntur omnes recti corde. *Pſ.* 63.

AD LAUDES.

Ant. 4. E. Omnes.

PSALMUS 5.

Eccleſia à Deo ſummè juſto adversùs iniquos opem fiducialiter poſcit.

VErba mea áuribus pércipe, Dómine: * intéllige clamórem meum.

Intende voci oratiónis meæ, Rex meus & Deus meus: * quóniam ad te orábo.

Dómine, manè exáudies vocem meam; * manè aſtábo tibi & vidébo, quóniam non Deus volens iniquitátem tu es.

Neque habitábit juxtà te malignus, * neque permanébunt injuſti ante óculos tuos.

Odiſti omnes qui operantur iniquitátem; perdes omnes qui loquuntur mendácium: * virum ſánguinum & dolóſum abominábitur Dóminus.

Ego autem in multitúdine miſericórdiæ tuæ introíbo in domum tuam; * adorábo ad templum ſanctum tuum in timóre tuo.

Dómine, deduc me in juſtítia tua: * propter inimícos meos dírige in conſpectu tuo viam meam;

Quóniam non eſt in ore eórum véritas: * cor eórum vanum eſt.

Sepulchrum patens eſt guttur eórum, linguis ſuis dolósè agébant; * júdica illos, Deus.

Décidant à cogitatiónibus ſuis: ſecundùm multitúdinem impietátum eórum expelle eos; * quóniam irritavérunt te, Dómine.

Et lætentur omnes qui ſperant in te; in æternum exultábunt, & habitábis in eis: * & gloriabuntur in te omnes qui díligunt nomen tuum.

Quóniam tu benedíces juſto: * Dómine, ut ſcuto bonæ voluntátis tuæ, coronaſti nos.

Ant. Omnes qui ſperant in te, Dómine, in æternum exultábunt, & habitábis in eis.

Ant. 5. C. In tégmine.

PSALMUS 35.

Impiorum malitia; juſtitia Dei; juſtorum ſpes & gloria.

DIxit injuſtus ut delinquat in ſemetipſo: * non eſt timor Dei ante óculos ejus;

Quóniam dolósè egit in conſpectu ejus, * ut inveniátur iníquitas ejus ad ódium.

Verba oris ejus iníquitas & dolus: * nóluit intellígere, ut benè ágeret.

Iniquitátem meditátus eſt in cubíli ſuo: áſtitit omni viæ non bonæ; * malítiam autem non odívit.

Dómine, in cœlo miſericórdia tua, * & véritas tua uſque ad nubes.

Juſtítia tua ſicut montes

Dei : * judícia tua abyſſus multa.

Hómines & jumenta ſalvábis, Dómine ; * quemadmodùm multiplicaſti miſericórdiam tuam, Deus.

Fílii autem hóminum in tégmine alárum tuarum ſperábunt : * inebriabuntur ab ubertáte domûs tuæ ; & torrente voluptátis tuæ potábis eos.

Quóniam apud te eſt fons vitæ, * & in lúmine tuo vidébimus lumen.

Prætende miſericórdiam tuam ſciéntibus te, * & juſtítiam tuam his qui recto ſunt corde.

Non véniat mihi pes ſupérbiæ, * & manus peccatóris non móveat me.

Ibi cecidérunt qui operantur iniquitátem : * expulſi ſunt, nec potuérunt ſtare.

Ant. In tégmine alárum tuárum ſperábunt, Dómine ; & torrente voluptátis tuæ potábis eos.

Ant. 3. a. Exaudi nos.

PSALMUS 64.

Inter adverſa, Eccleſia in Dei promiſſis ſpem ſuam collocat.

TE decet hymnus, Deus, in Sion ; * & tibi reddétur votum in Jerúſalem.

Exaudi oratiónem meam: * ad te omnis caro véniet.

Verba iniquórum prævaluérunt ſuper nos ; * & impietátibus noſtris tu propitiáberis.

Beátus quem elegiſti, & aſſumpſiſti : * inhabitábit in átriis tuis.

Replébimur in bonis domûs tuæ : * ſanctum eſt templum tuum, mirábile in æquitáte.

Exaudi nos, Deus ſalutáris noſter, * ſpes ómnium fínium terræ, & in mari longè ;

Præparans montes in virtúte tua, accinctus poténtiâ : * qui conturbas profundum maris, ſonum flúctuum ejus.

Turbabuntur gentes, & timébunt qui hábitant términos à ſignis tuis : * éxitus matutíni & véſpere delectábis.

Viſitaſti terram, & inebriaſti eam : * multiplicaſti locupletáre eam.

Flumen Dei replétum eſt aquis : * paraſti cibum illórum, quóniam ita eſt præparátio ejus.

Rivos ejus inébria, multíplica genímina ejus : * in ſtillicídiis ejus lætábitur gérminans.

Benedíces corónæ anni benignitátis tuæ ; * & campi tui replebuntur ubertáte.

Pingueſcent ſpecióſa deſerti, * & exultatióne colles accingentur.

Indúti ſunt aríetes óvium, & valles abundábunt frumento : * clamábunt,

étenim hymnum dicent.

Ant. Exaudi nos, Deus ſalutáris noſter, ſpes ómnium fínium terræ.

Ant. 1. a. Ecce.

In feriis, CANTICUM. *Iſ.* 12.

Anima fidelis in Chriſto ſpem ſuam ponit, & nihil ab homine timet.

Confitébor tibi, Dómine, quóniam irátus es mihi: * converſus eſt furor tuus, & conſolátus es me.

Ecce Deus ſalvátor meus: * fiduciáliter agam, & non timébo.

Quia fortitúdò mea, & laus mea Dóminus, * & factus eſt mihi in ſalútem.

Hauriétis aquas in gáudio de fóntibus Salvatóris; * & dicétis in die illa: Confitémini Dómino, & invocáte nomen ejus.

Notas fácite in pópulis adinventiónes ejus: * mementóte quóniam excelſum eſt nomen ejus.

Cantáte Dómino, quóniam magníficè fecit: * annuntiáte hoc in univerſa terra.

Exulta & lauda, habitátio Sion; * quia magnus in médio tuî Sanctus Iſraël.

Ant. Ecce Deus ſalvátor meus: fiduciáliter agam, & non timébo.

[*In Feſtis*, CANTICUM. *Tob.* 13.

Deus juſtus & miſericors flagellat & ſalvat: in ipſo ſperandum.

Magnus es, Dómine, in æternum, * & in ómnia ſécula regnum tuum.

Quóniam tu flagellas, & ſalvas; dedúcis ad ínferos, & redúcis; * & non eſt qui effúgiat manum tuam.

Confitémini Dómino, fílii Iſraël, * & in conſpectu géntium laudáte eum:

Quóniam ídeò diſperſit vos inter gentes quæ ignórant eum, * ut vos enarrétis mirabília ejus,

Et faciátis ſcire eos * quia non eſt álius Deus omnípotens præter eum.

Ipſe caſtigávit nos propter iniquitátes noſtras; * & ipſe ſalvábit nos propter miſericórdiam ſuam.

Aſpícite ergo quæ fecit nobiſcum, & cum timóre & tremóre confitémini illi; * regemque ſeculórum exaltáte in opéribus veſtris.

Ego autem in terra captivitátis meæ confitébor illi; * quóniam oſtendit majeſtátem ſuam in gentem peccatrícem.

Convertímini ítaque, peccatóres, & fácite juſtítiam coram Deo, * credentes quòd fáciat vobiſcum miſericórdiam ſuam.

Ego autem, & ánima mea, * in eo lætábimur.

Benedícite Dóminum,

omnes electi ejus : * ágite dies lætítiæ , & confitémini illi.]

Ant. 6. Beneplácitum eſt.

PSALMUS 146.

Laudandus Deus , cui beneplacitum eſt in eis qui ſperant ſuper miſericordia ejus.

LAudáte Dóminum , quóniam bonus eſt pſalmus : * Deo noſtro ſit jucunda decóraque laudátio.

Ædíficans Jerúſalem Dóminus : * diſperſiónes Iſraélis congregábit.

Qui ſanat contrítos corde , * & álligat contritiónes eórum.

Qui númerat multitúdinem ſtellárum , * & ómnibus eis nómina vocat.

Magnus Dóminus noſter, & magna virtus ejus ; * & ſapiéntiæ ejus non eſt númerus.

Suſcípiens manſuétos Dóminus : * humílians autem peccatóres uſque ad terram.

Præcínite Dómino in confeſſióne : * psállite Deo noſtro in cíthara.

Qui óperit cœlum núbibus , * & parat terræ plúviam.

Qui prodúcit in móntibus fœnum , * & herbam ſervitúti hóminum.

Qui dat jumentis eſcam ipſórum , * & pullis corvórum invocántibus eum.

Non in fortitúdine equi voluntátem habébit ; * nec in tíbiis viri beneplácitum erit ei.

Beneplácitum eſt Dómino ſuper timentes eum , * & in eis qui ſperant ſuper miſericórdia ejus.

Ant. Beneplácitum eſt Dómino ſuper timentes eum , & in eis qui ſperant ſuper miſericórdia ejus.

CAPITULUM. *Iſ.* 26.

IN ſémita judiciórum tuórum , Dómine , ſuſtinúimus te : nomen tuum & memoriále tuum in deſidério ánimæ. Anima mea deſiderávit te in nocte ; ſed & ſpíritu meo in præcórdiis meis de mane vigilábo ad te.

HYMNUS.

PRomittis , & ſervas datam
Immóbilis fidem , Deus :
Hanc mane primo ſédulâ
Repóſcimus fidem prece.

Promittit atque décipit
Incertus & fallax homo ;
Sic quaſſa , ſi incumbas ſuper ,
Arundo transfiget manum.

Beátus ergo , qui tuo
Se totus abdit in ſinu :
Hâc arce tutum túrbinis
Vis nulla de ſtatu quatit.

Ne cor vacillet, óbligas
Temet ſacramento , Deus :
Spes nixa tanto pignore :
Æterna jam prenſat bona.

Jam mente præſúmens polum ,
Secúra ſublími trhono
Aſſiſtit , & cœléſtium

Prælíbat undas flúminum.
Fons ô perennis grátiæ,
Colenda ſemper Trínitas,
Te ſpem ſalútis únicam
Da mente totâ quærere.
Amen.

℣. Audítam fac mihi manè miſericórdiam tuam;
℟. Quia in te ſperávi. *Pſ.* 142.

Ad Benedictus.

Ant. 1. g. Jurávit Dóminus datúrum ſe nobis, ut ſine timóre de manu inimicórum noſtrórum liberáti, ſerviámus illi. *Luc.* 1.

AD PRIMAM.

Ant. 8. c. Ego.

PSALMUS 30.

Vox Chriſti in cruce morientis, & ſpiritum ſuum Patri fiducialiter commendantis.

IN te, Dómine, ſperávi; non confundar in æternum: * in juſtítia tua líbera me.

Inclina ad me aurem tuam: * accélera ut éruas me.

Eſto mihi in Deum protectórem, & in domum refúgii, * ut ſalvum me fácias;

Quóniam fortitúdo mea & refúgium meum es tu: * & propter nomen tuum dedúces me, & enútries me.

Edúces me de láqueo hoc quem abſcondérunt mihi; * quóniam tu es protector meus.

In manus tuas commendo ſpíritum meum: * redemiſti me, Dómine Deus veritátis.

Odiſti obſervantes vanitátes ſupervácuè: * ego autem in Dómino ſperávi.

Exultábo, & lætábor in miſericórdia tua; * quóniam reſpexiſti humilitátem meam, ſalvaſti de neceſſitátibus ánimam meam.

Nec concluſiſti me in mánibus inimíci: * ſtatuiſti in loco ſpatióſo pedes meos.

Diviſio Pſalmi 30.

MIſerére meî, Dómine, quóniam tríbulor: * conturbátus eſt in ira óculus meus, ánima mea, & venter meus;

Quóniam defécit in dolóre vita mea, * & anni mei in gemítibus.

Infirmáta eſt in paupertáte virtus mea, * & oſſa mea conturbáta ſunt.

Super omnes inimícos meos factus ſum oppróbrium, & vicínis meis valdè, & timor notis meis: * qui vidébant me foràs, fugérunt à me.

Oblivióni datus ſum tanquam mórtuus à corde: * factus ſum tanquam vas pérditum;

Quóniam audívi vituperatiónem multórum commorántium in circúitu: * in eo dum convenírent ſimul adversùm me, accípere ánimam meam conſiliáti ſunt.

Ego autem in te ſperávi,

Dómine ; * dixi : Deus meus es tu ; in mánibus tuis ſortes meæ.

Eripe me de manu inimicórum meórum, * & à perſequéntibus me.

Illuſtra fáciem tuam ſuper ſervum tuum : * ſalvum me fac in miſericórdia tua.

Dómine, non confundar, quóniam invocávi te : * erubeſcant ímpii, & deducantur in infernum.

Muta fiant lábia dolóſa, * quæ loquuntur adversùs juſtum iniquitátem, in ſupérbia, & in abuſióne.

Altera diviſio Pſalmi 30.

QUàm magna multitúdo dulcédinis tuæ, Dómine, quàm abſcondiſti timéntibus te, * perfeciſti eis qui ſperant in te, in conſpectu filiórum hóminum!

Abſcondes eos in abſcóndito faciéi tuæ à conturbatióne hóminum : * próteges eos in tabernáculo tuo à contradictióne linguárum.

Benedictus Dóminus, * quóniam mirificávit miſericórdiam ſuam mihi in civitáte muníta.

Ego autem dixi in exceſſu mentis meæ : * Projectus ſum à fácie oculórum tuórum.

Ideò exaudiſti vocem oratiónis meæ * dum clamárem ad te.

Dilígite Dóminum, omnes ſancti ejus ; * quóniam veritátem requíret Dóminus, & retríbuet abundanter faciéntibus ſupérbiam.

Viríliter ágite, & confortétur cor veſtrum, * omnes qui ſperátis in Dómino.

Ant. Ego in Dómino ſperávi : exultábo, & lætábor in miſericórdia tua.

AD TERTIAM.

Ant. 4. A. Spera in Deo.

PSALMUS 41.

In Deo ſperandum. Juſtus in domo Dei epulans exultabit.

QUemádmodùm deſíderat cervus ad fontes aquárum ; * ita deſíderat ánima mea ad te, Deus.

Sitívit ánima mea ad Deum fortem, vivum : * quando véniam, & apparébo ante fáciem Dei ?

Fuérunt mihi lácrymæ meæ panes die ac nocte, * dum dícitur mihi quotídie : Ubi eſt Deus tuus ?

Hæc recordátus ſum, & effúdi in me ánimam meam, * quóniam tranſíbo in locum tabernáculi admirábilis, uſque ad domum Dei,

In voce exultatiónis & confeſſiónis, * ſonus epulantis.

Quare triſtis es, ánima mea ? * & quare conturbas me ?

Spera in Deo, quóniam adhuc confitébor illi : * ſa-

lutáre vultûs mei, & Deus meus.

Diviſio Pſalmi 41.

AD meipſum ánima mea conturbáta eſt: * proptéreà memor ero tuî de terra Jordánis, & Hermóniim à monte módico.

Abyſſus abyſſum ínvocat * in voce cataractárum tuárum.

Omnia excelſa tua, & fluctus tui * ſuper me tranſiérunt.

In die mandávit Dóminus miſericórdiam ſuam, * & nocte cánticum ejus.

Apud me orátio Deo vitæ meæ; * dicam Deo: Suſceptor meus es.

Quare oblítus es meî, & quare contriſtátus incédo, * dum afflígit me inimícus?

Dum confrínguntur oſſa mea, * exprobravérunt mihi qui tríbulant me inimíci mei,

Dum dicunt mihi per ſíngulos dies: * Ubi eſt Deus tuus?

Quare triſtis es, ánima mea? * & quare conturbas me?

Spera in Deo, quóniam adhuc confitébor illi: * ſalutáre vultûs mei, & Deus meus.

PSALMUS 42.

In Deo ſperandum. Deo duce ad altare ejus introëundum.

JUdica me, Deus, & diſcerne cauſam meam de gente non ſancta: * ab hómine iníquo & dolóſo érue me.

Quia tu es, Deus, fortitúdo mea: * quare me repuliſti? & quare triſtis incédo, dum afflígit me inimícus?

Emitte lucem tuam & véritátem tuam: * ipſa me deduxérunt, & adduxérunt in montem ſanctum tuum, & in tabernácula tua.

Et introíbo ad altáre Dei * ad Deum qui lætíficat juventútem meam.

Confitébor tibi in cíthara, Deus, Deus meus: * quare triſtis es, ánima mea? & quare conturbas me?

Spera in Deo, quóniam adhuc confitébor illi: * ſalutáre vultûs mei, & Deus meus.

Ant. Spera in Deo, ánima mea: ſalutáre vultûs mei, & Deus meus.

CAPITULUM. *Rom.* 15.

QUæcumque ſcripta ſunt, ad noſtram doctrínam ſcripta ſunt; ut per patiéntiam & conſolatiónem Scripturárum, ſpem habeámus.

℟. *br.* Memor eſto verbi tui, Dómine, * In quo mihi ſpem dediſti. Memor eſto. ℣. Hæc me conſoláta eſt, * quia elóquium tuum vivificávit me, * In quo. Glória. Memor.

℣. Reſpondébo exprobrántibus mihi verbum;

℟. Quia ſperávi in ſermónibus tuis. *Pſ.* 118.

AD SEXTAM.

Ant. 2. Qui ſperat in Dómino.

PSALMUS 20.

Chriſtus Rex in Patrem ſperans inimicos ſuos debellat : Eccleſia gratias agit.

DOmine, in virtúte tua lætábitur rex, * & ſuper ſalutáre tuum exultábit vehementer.

Deſidérium cordis ejus tribuiſti ei, * & voluntáte labiórum ejus non fraudaſti eum;

Quóniam præveniſti eum in benedictiónibus dulcédinis, * poſuiſti in cápite ejus corónam de lápide pretióſo.

Vitam pétiit à te, & tribuiſti ei : * longitúdinem diérum in ſéculum, & in ſéculum ſéculi.

Magna eſt glória ejus in ſalutári tuo : * glóriam & magnum decórem impónes ſuper eum.

Quóniam dabis eum in benedictiónem in ſéculum ſéculi : * lætificábis eum in gáudio cum vultu tuo.

Quóniam rex ſperat in Dómino ; * & in miſericórdia Altíſſimi non commovébitur.

Inveniátur manus tua ómnibus inimícis tuis : * déxtera tua invéniat omnes qui te odérunt.

Pones eos ut clíbanum ignis in témpore vultûs tui ; * Dóminus in ira ſua conturbábit eos, & devorábit eos ignis.

Fructum eórum de terra perdes, * & ſemen eórum à fíliis hóminum;

Quóniam declinavérunt in te mala : * cogitavérunt consília, quæ non potuérunt ſtabilíre.

Quóniam pones eos dorſum : * in relíquiis tuis præparábis vultum eórum.

Exaltáre, Dómine, in virtúte tua : * cantábimus & pſallémus virtútes tuas.

PSALMUS 102.

Deus ob immenſa in populum ſuum beneficia benedicendus : & inde ſpes confirmanda.

BEnedic, ánima mea, Dómino ; * & ómnia quæ intrà me ſunt, nómini ſancto ejus.

Bénedic, ánima mea, Dómino ; * & noli oblivíſci omnes retributiónes ejus.

Qui propitiátur ómnibus iniquitátibus tuis ; * qui ſanat omnes infirmitátes tuas.

Qui rédimit de intéritu vitam tuam ; * qui coronat te in miſericórdia & miſeratiónibus.

Qui replet in bonis deſidérium tuum : * renovábitur ut áquilæ juventus tua.

Fáciens miſericórdias Dóminus, * & judícium ómnibus injúriam patiéntibus.

Notas fecit vias ſuas Móyſi, * fíliis Iſraël voluntátes ſuas.

Diviſio Pſalmi 102.

MIſerátor & miſéricors Dóminus ; * longánimis, & multùm miſéricors.

Non in perpétuum iraſcétur, * neque in ætérnum comminábitur.

Non ſecundùm peccáta noſtra fecit nobis, * neque ſecundùm iniquitátes noſtras retríbuit nobis ;

Quóniam ſecundùm altitúdinem cœli à terra, * corroborávit miſericórdiam ſuam ſuper timentes ſe.

Quantùm diſtat ortus ab occidente, * longè fecit à nobis iniquitátes noſtras.

Quómodò miſerétur pater filiórum, * miſertus eſt Dóminus timéntibus ſe ;

Quóniam ipſe cognóvit figmentum noſtrum : * recordátus eſt quóniam pulvis ſumus.

Homo, ſicut fœnum dies ejus : * tanquam flos agri ſic efflorébit ;

Quóniam ſpíritus pertransíbit in illo, & non ſubſiſtet, & non cognoſcet ámpliùs locum ſuum.

Miſericórdia autem Dómini ab æterno & uſque in ætérnum, * ſuper timéntes eum.

Et juſtítia illíus in fílios filiórum his qui ſervant teſtamentum ejus, * & mémores ſunt mandatórum ipsíus ad faciendum ea.

Dóminus in cœlo parávit ſedem ſuam ; * & regnum ipsíus ómnibus dominábitur.

Benedícite Dómino, omnes Angeli ejus, potentes virtúte, facientes verbum illíus, * ad audiendam vocem ſermónum ejus.

Benedícite Dómino, omnes virtútes ejus ; * miniſtri ejus, qui fácitis voluntátem ejus.

Benedícite Dómino, ómnia ópera ejus, in omni loco dominatiónis ejus : * bénedic, ánima mea, Dómino.

Ant. Qui ſperat in Dómino, in miſericórdia Altíſſimi non commovébitur. *Pſ.* 20.

CAPITULUM. 1. *Joan.* 3.

NUnc fílii Dei ſumus, & nondum appáruit quid érimus. Scimus quóniam, cùm apparúerit, símiles ei érimus ; quóniam vidébimus eum ſícuti eſt. Et omnis qui habet hanc ſpem in eo, ſanctíficat ſe, ſicut & ille ſanctus eſt.

℞. *br.* Beátus vir, * Cujus eſt nomen Dómini ſpes ejus. Beátus vir. ℣. Et non reſpexit in vanitátes * & insánias falſas : * Cujus eſt. Glória Patri. Beátus vir. *Pſ.* 39.

℣. Speráte in eo, omnis congregátio pópuli :

℟. Effúndite coram illo corda veſtra. *Pſ.* 61.

AD NONAM.

Ant. 8. c. Factus eſt.

PSALMUS 81.

Diis terræ excelſior Deus, omnium Judex : ad eum fiducialiter confugit humilis.

DEus ſtetit in ſynagóga deórum : * in médio autem deos dijúdicat.

Uſquequò judicátis iniquitátem, * & fácies peccatórum ſúmitis?

Judicáte egéno & pupillo : * húmilem & páuperem juſtificáte.

Erípite páuperem, * & egénum de manu peccatóris liberáte.

Neſciérunt, neque intellexérunt, in ténebris ámbulant : * movebuntur ómnia fundamenta terræ.

Ego dixi : Dii eſtis, * & fílii Excelſi omnes.

Vos autem ſicut hómines moriémini, * & ſicut unus de príncipibus cadétis.

Surge, Deus, júdica terram; * quóniam tu hæreditábis in ómnibus géntibus.

PSALMUS 93.

Eccleſia, inter hujus mundi procellas, auxilium fiducialiter petit à Deo ſuperborum everſore.

DEus ultiónum Dóminus, * Deus ultiónum líberè egit.

Exaltáre, qui júdicas terram : * redde retributiónem ſuperbis.

Uſquequò peccatóres, Dómine, * uſquequò peccatóres gloriabuntur?

Effabuntur & loquentur iniquitátem, * loquentur omnes qui operantur injuſtítiam?

Pópulum tuum, Dómine, humiliavérunt, * & hæreditátem tuam vexavérunt.

Víduam & ádvenam interfecérunt, * & pupillos occidérunt.

Et dixérunt : Non vidébit Dóminus, * nec intélliget Deus Jacob.

Intellígite, inſipientes in pópulo; * & ſtulti, aliquando ſápite.

Qui plantávit aurem, non áudiet? * aut qui finxit óculum, non conſíderat?

Qui córripit gentes, non árguet? * qui docet hóminem ſciéntiam?

Dóminus ſcit cogitatiónes hóminum, * quóniam vanæ ſunt.

Diviſio Pſalmi 93.

BEátus homo, quem tu erudíeris, Dómine, * & de lege tua docúeris eum;

Ut mítiges ei à diébus malis, * donec fodiátur peccatóri fóvea.

Quia non repellet Dóminus plebem ſuam, * & hæreditátem ſuam non derelinquet;

Quoadusque justítia convertátur in judícium, * & qui juxtà illam omnes qui recto sunt corde.

Quis consurget mihi adversùs malignantes? * aut quis stabit mecum adversùs operantes iniquitátem?

Nisi quia Dóminus adjúvit me, * paulò minùs habitasset in inferno ánima mea.

Si dicébam: Motus est pes meus; * misericórdia tua, Dómine, adjuvábat me.

Secundùm multitúdinem dolórum meórum in corde meo, * consolatiónes tuæ lætificavérunt ánimam meam.

Numquid adhæret tibi sedes iniquitátis, * qui fingis labórem in præcepto?

Captábunt in ánimam justi, * & sánguinem innocentem condemnábunt

Et factus est mihi Dóminus in refúgium, * & Deus meus in adjutórium spei meæ.

Et reddet illis iniquitátem ipsórum; & in malítia eórum disperdet eos: * disperdet illos Dóminus Deus noster.

Ant. Factus est mihi Dóminus in refúgium, & Deus meus in adjutórium spei meæ. *Ps.* 93.

CAPITULUM. *Hebr.* 10.

NOlíte amíttere confidéntiam vestram, quæ magnam habet remunera-tiónem: patiéntia enim vobis necessária est; ut voluntátem Dei facientes, reportéris promissiónem.

℟. *br.* Bonum est confídere in Dómino, * Quàm confídere in hómine. Bonum est. ℣. Bonum est * speráre in Dómino, * Quàm. Glória Patri. Bonum est. *Ps.* 117.

℣. Mihi adhærére Deo bonum est, ℟. Pónere in Dómino Deo spem meam. *Ps.* 72.

AD VESPERAS.

Ant. 7. d. Oculi nostri.

PSALMUS 122.

Mens in Deum erigenda tempore tribulationis.

AD te levávi óculos meos, * qui hábitas in cœlis.

Ecce sicut óculi servórum in mánibus dominórum suórum, * sicut óculi ancillæ in mánibus dóminæ suæ:

Ita óculi nostri ad Dóminum Deum nostrum, * donec misereátur nostrî.

Miserére nostrî, Dómine, miserére nostrî; * quia multum repléti sumus despectióne;

Quia multùm repléta est ánima nostra: * oppróbrium abundántibus, & despéctio superbis.

Ant. Oculi nostri ad Dóminum Deum nostrum, donec misereátur nostrî.

Ant. 5. a. Qui confídunt in Dómino.

PSALMUS 124.

Fidelium Deus ipſe tutela : iniqui perituri.

QUi confídunt in Dómino, ſicut mons Sion : * non commovébitur in æternum, qui hábitat in Jerúſalem.

Montes in circúitu ejus, & Dóminus in circúitu pópuli ſui, * ex hoc nunc, & uſque in ſéculum;

Quia non relinquet Dóminus virgam peccatórum ſuper ſortem juſtórum ; * ut non extendant juſti ad iniquitátem manus ſuas.

Bénefac, Dómine, bonis, * & rectis corde.

Declinantes autem in obligatiónes addúcet Dóminus cum operántibus iniquitátem : * pax ſuper Iſraël.

Ant. Qui confídunt in Dómino, ſicut mons Sion: non commovébitur in æternum, qui hábitat in Jerúſalem.

Ant. 8. c. Beátus vir.

PSALMUS 126.

Vani labores hominum quibus Deus non opitulatur.

NIſi Dóminus ædificáverit domum, * in vanum laboravérunt qui ædíficant eam.

Niſi Dóminus cuſtodíerit civitátem, * fruſtrà vígilat qui cuſtódit eam.

Vanum eſt vobis ante lucem ſúrgere : * ſúrgite, poſtquam ſedéritis, qui manducátis panem dolóris.

Cùm déderit dilectis ſuis ſomnum : * ecce hæréditas Dómini, fílii ; merces, fructus ventris.

Sicut ſagittæ in manu potentis, * ita fílii excuſſórum.

Beátus vir qui implévit deſidérium ſuum ex ipſis ; * non confundétur, cùm loquétur inimícis ſuis in porta.

Ant. Beátus vir qui implévit deſidérium ſuum : non confundétur, cùm loquétur inimícis ſuis.

Ant. 1. a. Suſtínuit.

PSALMUS 129.

Oratio pœnitentis veniam à Deo per Chriſtum poſcentis.

DE profundis clamávi ad te, Dómine : * Dómine, exaudi vocem meam.

Fiant aures tuæ intendentes * in vocem deprecatiónis meæ.

Si iniquitátes obſerváveris, Dómine ; * Dómine, quis ſuſtinébit ?

Quia apud te propitiátio eſt, * & propter legem tuam ſuſtínui te, Dómine.

Suſtínuit ánima mea in verbo ejus : * ſperávit ánima mea in Dómino.

A cuſtódia matutína uſque ad noctem * ſperet Iſraël in Dómino ;

Quia apud Dóminum miſericórdia,

ſericórdia, * & copióſa apud eum redémptio.

Et ipſe rédimet Iſraël * ex ómnibus iniquitátibus ejus.

Ant. Suſtínuit ánima mea in verbo ejus: ſperávit ánima mea in Dómino.

Ant. 4. a. Speret.

PSALMUS 130.

Non in ſe, ſed in Deo, ſperandum eſt.

DOmine, non eſt exaltátum cor meum, * neque eláti ſunt óculi mei;

Neque ambulávi in magnis, * neque in mirabílibus ſuper me.

Si non humíliter ſentiébam, ſed exaltávi ánimam meam: * ſicut ablactátus eſt ſuper matre ſua, ita retribútio in ánima mea.

Speret Iſraël in Dómino, * ex hoc nunc, & uſque in ſéculum.

Ant Speret Iſraël in Dómino.

CAPITULUM. *Rom.* 15.

DEus ſpei répleat vos omni gáudio & pace in credendo; ut abundétis in ſpe, & virtúte Spíritûs ſancti.

HYMNUS.

HOrres ſuperbos, nec tuam
Das álteri laudem, Deus:
Humána nil iſthinc ſibi
Decerpat arrogántia.

Ingráta quippe mens tuæ
Fluenta ſiſtit grátiæ;
Triſtique marceſcit ſtatim,
Ceu gramen exuſtum ſiti.

Ut ſervus in manus heri
Intenta figit lúmina;
Sic ora ſacris móntibus
Non dimovémus ánxii.

Deſiderátam ſi dare
Opem moráris; ſpes tamen,
Tenácis inſtar ánchoræ,
Immóta fundat péctora.

Sit ſumma Patri glória:
Sit ſumma Nato, qui dedit
Nobis futúræ Spíritum
Hæreditátis óbſidem.
Amen.

℣. A cuſtódia matutína uſque ad noctem. ℟. Speret Iſraël in Dómino. *Pſ.* 129.

Ad Magníficat.

Ant. 8. G. Miſericórdia ejus à progénie in progénies timéntibus eum. *Luc.* 1.

AD COMPLETORIUM.

Ant. 4. E. Conſerva me.

PSALMUS 10.

Animæ in Deo confidentis ſecuritas.

IN Dómino confído; * quómodò dícitis ánimæ meæ: Tránſmigra in montem ſicut paſſer?

Quóniam ecce peccatóres intendérunt arcum, paravérunt ſagittas ſuas in pháretra; * ut ſagittent in obſcúro rectos corde.

Quóniam quæ perfeciſti, deſtruxérunt: * juſtus autem quid fecit?

Dóminus in templo ſancto ſuo: * Dóminus in cœlo ſedes ejus.

Oculi ejus in páuperem reſpíciunt: * pálpebræ ejus intérrogant fílios hóminum.

Dóminus intérrogat juſ-

tum & ímpium : * qui autem díligit iniquitátem, odit ánimam ſuam.

Pluet ſuper peccatóres láqueos : * ignis, & ſulphur, & ſpíritus procellárum, pars cálicis eórum.

Quóniam juſtus Dóminus, & juſtítias diléxit : * æquitátem vidit vultus ejus.

PSALMUS 13.

Impii fruſtrà ſibi dicunt Deum non eſſe. Chriſti adventus poſtulatur.

DIxit insípiens in corde ſuo : * Non eſt Deus.

Corrupti ſunt, & abominábiles facti ſunt in ſtúdiis ſuis : * non eſt qui fáciat bonum, non eſt uſquè ad unum.

Dóminus de cœlo proſpexit ſuper fílios hóminum, * ut vídeat ſi eſt intélligens, aut requírens Deum.

Omnes declinavérunt, ſimul inútiles facti ſunt : * non eſt qui fáciat bonum, non eſt uſquè ad unum.

Sepulcrum patens eſt guttur eórum ; linguis ſuis dolósè agébant : * venénum áſpidum ſub lábiis eórum.

Quorum os maledictióne & amaritúdine plenum eſt ; * velóces pedes eórum ad effundendum ſánguinem.

Contrítio & infelícitas in viis eórum, & viam pacis non cognovérunt : * non eſt timor Dei ante óculos eórum.

Nonne cognoſcent omnes qui operantur iniquitátem, * qui dévorant plebem meam ſicut eſcam panis ?

Dóminum non invocavérunt : illic trepidavérunt timóre, ubi non erat timor ; * quóniam Dóminus in generatióne juſta eſt.

Consílium ínopis confudiſtis, * quóniam Dóminus ſpes ejus eſt.

Quis dabit ex Sion ſalutáre Iſraël ? * cùm avérterit Dóminus captivitátem plebis ſuæ, exultábit Jacob, & lætábitur Iſraël.

PSALMUS 15.

Chriſti pro nobis patientis oratio cum ſpe reſurgendi.

COnſerva me, Dómine ; * quóniam ſperávi in te.

Dixi Dómino : Deus meus es tu ; * quóniam bonórum meórum non eges.

Sanctis qui ſunt in terra ejus, * mirificávit omnes voluntátes meas in eis.

Multiplicátæ ſunt infirmitátes eórum : * póſteà acceleravérunt.

Non congregábo conventícula eórum de ſanguínibus ; * nec memor ero nóminum eórum per lábia mea.

Dóminus pars hæreditátis meæ & cálicis mei : * tu es qui reſtítues hæreditátem meam mihi.

Funes cecidérunt mihi in præcláris : * étenim hæréditas mea præclára eſt mihi.

Benedícam Dóminum qui

tribuit mihi intellectum : * inſuper & uſque ad noctem increpuérunt me renes mei.

Providébam Dóminum in conſpectu meo ſemper ; * quóniam à dextris eſt mihi, ne commóvear.

Propter hoc lætátum eſt cor meum, & exultávit lingua mea : * inſuper & caro mea requieſcet in ſpe ;

Quóniam non derelinques ánimam meam in inferno, * nec dabis Sanctum tuum vidére corruptiónem.

Notas mihi feciſti vias vitæ ; adimplébis me lætítiâ cum vultu tuo : * delectatiónes in déxtera tua uſquè in finem.

Ant. Conſerva me, Dómine ; quóniam ſperávi in te. *Pſ.* 15.

FERIA QUINTA.
AD OFFICIUM NOCT.

Invit. Deum ex fide juſtificantem : * Veníte, adorémus. *Rom.* 3.

Pſ. 94. Veníte. 2.

HYMNUS.

Iiſdem creáti flúctibus
Piſces natant, volant aves :
Utrumque mortáli genus
Parátur eſca córpori.

Menti ſed æternæ cibus
Debétur alter : hæc Dei
Sermóne vivit : hanc fovet
Cœleſtis & nutrit fides.

Quæsíta Chriſti ſánguine
Manávit in terras fides,
Et impiárum péctora
Victrix ſubégit géntium.

Fax illa puris córdibus
Monſtráre cœlos éfficax,
Æterna dignis íncitat
Factis meréri præmia.

Sancti Leónum, per fidem,
Mulsêre rugítus : truces
Fregêre regnantûm minas ;
Risêre ſtridentes rogos.

Hâc luce ſignátum, Deus,
Calcáre dona trámitem,
Et caritátis úberes
Fructus eundo cárpere.

Incomprehenſa Trínitas,
Quam credit & colit fides,
Tibi decus, laus, glória,
Nunc, & per omne ſéculum.
Amen.

Ant. 3. g. Beáta gens.

PSALMUS 19.

Chriſti ſacrificium pro ſuis acceptari plebs fidelis poſcit.

Exáudiat te Dóminus in die tribulatiónis : * prótegat te nomen Dei Jacob

Mittat tibi auxílium de ſancto, * & de Sion tueátur te.

Memor ſit omnis ſacrifícii tui ; * & holocauſtum tuum pingue fiat.

Tríbuat tibi ſecundùm cor tuum, * & omne conſílium tuum confirmet.

Lætábimur in ſalutári tuo, * & in nómine Dei noſtri magnificábimur.

Impleat Dóminus omnes petitiónes tuas : * nunc cognóvi quóniam ſalvum fecit Dóminus Chriſtum ſuum.

Exáudiet illum de cœlo ſancto ſuo : * in potentáti-

bus ſalus déxteræ ejus.

Hi in cúrribus, & hi in equis; * nos autem in nómine Dómini Dei noſtri invocábimus.

Ipſi obligáti ſunt, & cecidérunt: * nos autem ſurréximus, & erecti ſumus.

Dómine, ſalvum fac Regem; * & exaudi nos in die quâ invocavérimus te.

PSALMUS 32.

Plebs fidelis ad Dei laudem invitatur, ob mundi creationem & redemptionem.

EXultáte, juſti, in Dómino: * rectos decet collaudátio.

Confitémini Dómino in cíthara: * in pſaltério decem chordárum pſállite illi.

Cantáte ei cánticum novum: * benè pſállite ei in vociferatióne.

Quia rectum eſt verbum Dómini, * & ómnia ópera ejus in fide.

Díligit miſericórdiam & judícium: * miſericórdiâ Dómini plena eſt terra.

Verbo Dómini cœli firmáti ſunt; * & ſpíritu oris ejus omnis virtus eórum.

Cóngregans ſicut in utre aquas maris, * ponens in theſauris abyſſos.

Tímeat Dóminum omnis terra; * ab eo autem commoveantur omnes inhabitantes orbem:

Quóniam ipſe dixit, & facta ſunt; * ipſe mandávit, & creáta ſunt.

Dóminus díſſipat conſília géntium: * réproba autem cogitatiónes populórum, & réprobat conſília príncipum.

Conſílium autem Dómini in æternum manet, * cogitatiónes cordis ejus in generatiónem & generatiónem.

Diviſio Pſalmi 32.

BEáta gens, cujus eſt Dóminus Deus ejus: * pópulus quem elégit in hæreditátem ſibi.

De cœlo reſpéxit Dóminus: * vidit omnes fílios hóminum.

De præparáto habitáculo ſuo * reſpéxit ſuper omnes qui hábitant terram.

Qui finxit ſingillátim corda eórum: * qui intélligit ómnia ópera eórum.

Non ſalvátur rex per multam virtútem; * & gigas non ſalvábitur in multitúdine virtútis ſuæ.

Fallax equus ad ſalútem: * in abundántia autem virtútis ſuæ non ſalvábitur.

Ecce óculi Dómini ſuper metuentes eum, * & in eis qui ſperant ſuper miſericórdia ejus;

Ut éruat à morte ánimas eórum, * & alat eos in fame.

Anima noſtra ſúſtinet Dóminum; * quóniam adjútor & protector noſter eſt.

Quia in eo lætábitur cor noſtrum, * & in nómine ſancto ejus ſperávimus.

Fiat miſericórdia tua;

Dómine, ſuper nos, * quemádmodùm ſperávimus in te.

Ant. Beáta gens, cujus eſt Dóminus Deus ejus: pópulus quem elégit in hæreditátem ſibi. *Ps.* 32.

Ant. 4. A. Dóminus.

PSALMUS 67.

Carmen fidei de Chriſti & Eccleſiæ victoriis ab Aſcenſione Chriſti uſquè ad ultimum ejus adventum.

EXurgat Deus, & diſſipentur inimíci ejus; * & fúgiant, qui odérunt eum, à fácie ejus.

Sicut déficit fumus, deficiant: * ſicut fluit cera à fácie ignis, ſic péreant peccatóres à fácie Dei.

Et juſti épulentur, & exultent in conſpectu Dei,* & delectentur in lætítia.

Cantáte Deo, pſalmum dícite nómini ejus: * iter fácite ei qui aſcendit ſuper occáſum.

Dóminus nomen illi: * exultáte in conſpectu ejus.

Turbabuntur à fácie ejus, * patris orphanórum, & júdicis viduárum.

Deus in loco ſancto ſuo:* Deus qui inhabitáre facit uníus moris in domo.

Qui edúcit vinctos in fortitúdine, * ſimíliter eos qui exáſperant, qui hábitant in ſepulcris.

Deus, cùm egrederéris in conſpectu pópuli tui, * cùm pertranſíres in deſerto;

Terra mota eſt; * étenim cœli diſtillavérunt à fácie Dei Sínaï, à fácie Dei Iſraël.

Plúviam voluntáriam ſegregábis, Deus, hæreditáti tuæ: * & infirmáta eſt, tu verò perfeciſti eam.

Animália tua habitábunt in ea: * paraſti in dulcédine tua páuperi, Deus.

Diviſio Pſalmi 67.

DOminus dabit verbum evangelizántibus, * virtúte multâ.

Rex virtútum, dilecti dilecti: * & ſpeciéi domûs divídere ſpólia.

Si dormiátis inter médios cleros, pennæ columbæ deargentátæ; * & poſterióra dorſi ejus in pallóre auri.

Dùm diſcernit cœleſtis reges ſuper eam, * nive dealbabuntur in Selmon.

Mons Dei, mons pinguis: * mons coagulatus, mons pinguis.

Ut quid ſuſpicámini montes coagulátos? * mons in quo beneplácitum eſt Deo habitáre in eo: étenim Dóminus habitábit in finem.

Currus Dei decem míllibus múltiplex, míllia lætántium: * Dóminus in eis in Sina, in ſancto.

Aſcendiſti in altum, cepiſti captivitátem: * accepiſti dona in homínibus.

Etenim non credentes, * inhabitáre Dóminum Deum.

Benedictus Dóminus die

quotídiè : * próſperum iter fáciet nobis Deus ſalutárium noſtrórum.

Deus noſter, Deus ſalvos faciendi ; * & Dómini Dómini éxitus mortis.

Verúmtamen Deus confringet cápita inimicórum ſuórum, * vérticem capilli perambulántium in delictis ſuis.

Dixit Dóminus : Ex Baſan convertam, * convertam in profundum maris ;

Ut intingátur pes tuus in ſánguine, * lingua canum tuórum ex inimícis ab ipſo.

Altera diviſio Pſalmi 67.

Vidérunt ingreſſus tuos, Deus, * ingreſſus Dei mei, Regis mei qui eſt in ſancto.

Prævenérunt príncipes conjuncti pſalléntibus, * in médio juvenculárum tympaniſtriárum.

In eccléſiis benedícite Deo Dómino, * de fóntibus Iſraël.

Ibi Bénjamin adoleſcéntulus in mentis exceſſu : * príncipes Juda, duces eórum ; príncipes Zabúlon, príncipes Néphthali.

Manda Deus, virtúti tuæ : confirma hoc, Deus, quod operátus es in nobis à templo tuo in Jeruſalem : * tibi ófferent reges múnera.

Increpa feras arúndinis ; congregátio taurórum in vaccis populórum, * ut exclúdant eos qui probáti ſunt argento.

Díſſipa gentes quæ bella volunt : * vénient legáti ex Ægypto ; Æthiópia prævéniet manus ejus Deo.

Regna terræ, cantáte Deo ; pſállite Dómino : * pſállite Deo, qui aſcendit ſuper cœlum cœli ad orientem.

Ecce dabit voci ſuæ vocem virtútis : * date glóriam Deo.

Super Iſraël magnificéntia ejus, * & virtus ejus in núbibus.

Mirábilis Deus in ſanctis ſuis ; Deus Iſraël ipſe dabit virtútem & fortitúdinem plebi ſuæ : * benedictus Deus.

Ant. Dóminus dabit verbum evangelizántibus : Deus Iſraël ipſe dabit fortitúdinem plebi ſuæ.

Ant. 8. G. Dómine.

PSALMUS 88.

Miſericordia & veritas Dei in populum ſuum celebrandæ. Promiſſiones, quas Chriſto & Eccleſiæ fecit, immutabiles ſunt, nec adverſis hujus vitæ delentur : hinc firmatur fides.

Miſericórdias Dómini * in æternum cantábo.

In generatiónem & generatiónem * annuntiábo veritátem tuam in ore meo.

Quóniam dixiſti : in æternum miſericórdia ædificábitur in cœlis, * præparábitur véritas tua in eis.

Diſpóſui teſtamentum electis meis ; * ju-

râvi David ſermo meo : Uſque in æternum præparábo ſemen tuum ; * & ædificábo in generatiónem & generatiónem ſedem tuam.

Confitebuntur cœli mirabília tua , Dómine ; * étenim veritátem tuam in ecclésia ſanctórum.

Quóniam quis in núbibus æquábitur Dómino ? * símilis erit Deo in fíliis Dei ?

Deus , qui glorificátur in concílio ſanctórum ; * magnus & terríbilis ſuper omnes qui in circúitu ejus ſunt.

Dómine Deus virtútum , quis símilis tibi ? * potens es , Dómine ; & véritas tua in circúitu tuo.

Tu domináris poteſtáti maris ; * motum autem flúctuum ejus tu mítigas.

Tu humiliaſti ſicut vulnerátum , ſuperbum : * in bráchio virtútis tuæ diſperſiſti inimícos tuos.

Tui ſunt cœli , & tua eſt terra : * orbem terræ & plenitúdinem ejus tu fundaſti ;

Aquilónem & mare tu creaſti : * Thabor & Hermon in nómine tuo exultábunt.

Tuum bráchium cum poténtia : * firmétur manus tua , & exaltétur déxtera tua.

Juſtítia & judícium præparátio ſedis tuæ ; * miſericórdia & véritas præcédent fáciem tuam.

Diviſio Pſalmi 88.

BEátus pópulus qui ſcit jubilatiónem : * Dómine , in lúmine vultûs tui ambulábunt ;

Et in nómine tuo exultábunt totâ die , * & in juſtítia tua exaltabuntur ;

Quóniam glória virtútis eórum tu es , * & in beneplácito tuo exaltábitur cornu noſtrum.

Quia Dómini eſt aſſúmptio noſtra , * & Sancti Iſraël regis noſtri.

Tunc locútus es in viſióne ſanctis tuis , & dixiſti : * Póſui adjutórium in potente , & exaltávi electum de plebe mea.

Invéni David ſervum meum : * óleo ſancto meó unxi eum.

Manus enim mea auxiliábitur ei , * & bráchium meum confortábit eum.

Nihil profíciet inimícus in eo , * & fílius iniquitátis non appónet nocére ei.

Et concídam à fácie ipſíus inimícos ejus , * & odientes eum in fugam convertam.

Et véritas mea & miſericórdia mea cum ipſo ; * & in nómine meo exaltábitur cornu ejus.

Et ponam in mari manum ejus , * & in flumínibus déxteram ejus.

Ipſe invocábit me : Pater meus es tu , * Deus meus , & ſuſceptor ſalútis meæ.

Et ego primogénitum

ponam illum, * excelſum præ régibus terræ.

In æternum ſervábo illi miſericórdiam meam, * & teſtamentum meum fidéle ipſi;

Et ponam in ſéculum ſéculi ſemen ejus, * & thronum ejus ſicut dies cœli.

Si autem derelíquerint fílii ejus legem meam, * & in judíciis meis non ambuláverint;

Si juſtítias meas profanáverint, * & mandáta meá non cuſtodíerint;

Viſitábo in virga iniquitátes eórum, * & in verbéribus peccáta eórum.

Miſericórdiam autem meam non diſpergam ab eo, * neque nocébo in veritáte mea;

Neque profanábo teſtamentum meum; * & quæ procédunt de lábiis meis, non fáciam írrita.

Altera diviſio Pſalmi 88.

SEmel jurávi in ſancto meo, * ſi David méntiar:

Semen ejus in æternum manébit; * & thronus ejus ſicut ſol in conſpectu meo,

Et ſicut luna perfecta in æternum, * & teſtis in cœlo fidélis.

Tu verò repuliſti & deſpexiſti, * diſtuliſti Chriſtum tuum.

Evertiſti teſtamentum ſervi tui: * profanaſti in terra ſanctuárium ejus.

Deſtruxiſti omnes ſepes ejus: * poſuiſti firmamentum ejus formídinem.

Diripuérunt eum omnes tranſeuntes viam: * factus eſt oppróbrium vicínis ſuis.

Exaltaſti déxteram deprimentium eum: * lætificaſti omnes inimícos ejus.

Avertiſti adjutórium gládii ejus, * & non es auxiliátus ei in bello.

Deſtruxiſti eum ab emundatióne; * & ſedem ejus in terram colliſiſti.

Minoraſti dies témporis ejus: * perfudiſti eum confuſióne.

Uſquequò, Dómine, avertis in finem? * exardeſcet ſicut ignis ira tua?

Memoráre quæ mea ſubſtántia: * numquid enim vanè conſtituiſti omnes filios hóminum?

Quis eſt homo qui vivet, & non vidébit mortem; * éruet ánimam ſuam de manu ínferi?

Ubi ſunt miſericórdiæ tuæ antíquæ, Dómine, * ſicut juraſti David in veritáte tua?

Memor eſto, Dómine, oppróbrii ſervórum tuórum, * quod contínui in ſinu meo, multárum géntium;

Quòd exprobravérunt inimíci tui, Dómine, * quòd exprobravérunt commutatiónem Chriſti tui.

Benedictus Dóminus in æternum: * fiat, fiat.

Ant. Dómine, in lúmine vultûs tui ambulábunt, & in nómine tuo exultábunt totâ die, & in juſtítia tuâ exaltábuntur.

℣. Ténebræ non obſcurabuntur à te, Dómine; ℟. Et nox ſicut dies illuminábitur. *Pſ.* 138.

Pater noſter.

℣. *Sacerd.* Cognoſcant quia nomen tibi Dóminus: ℟. Tu ſolus Altíſſimus in omni terra. *Pſ.* 82.

AD LAUDES.

Ant. 4. *E.* Audi.

PSALMUS 80.

In Deo lætandum, qui fideles ſuos cibat ex adipe frumenti cæleſtis & de petra melle divino ſaturat.

EXultáte Deo adjutóri noſtro: * jubiláte Deo Jacob.

Súmite pſalmum, & date tympanum, * pſaltérium jucundum cum cíthara.

Buccináte in Neoménia tubâ, * in inſigni die ſolemnitátis veſtræ;

Quia præceptum in Iſraël eſt, * & judícium Deo Jacob.

Teſtimónium in Joſeph póſuit illud, cùm exíret de terra Ægypti: * linguam quam non nóverat, audívit.

Divertit ab onéribus dorſum ejus: * manus ejus in cóphino ſerviérunt.

In tribulatióne invocaſti me, & liberávi te: * exaudívi te in abſcóndito tempeſtátis: probávi te apud aquam contradictiónis.

Audi, pópulus meus, & conteſtábor te: * Iſraël, ſi audíeris me, non erit in te deus recens, neque adorábis deum aliénum.

Ego enim ſum Dóminus Deus tuus, qui eduxi te de terra Ægypti: * diláta os tuum, & implébo illud.

Et non audívit pópulus meus vocem meam; * & Iſraël non intendit mihi.

Et dimíſi eos ſecundùm deſidéria cordis eórum: * ibunt in adinventiónibus ſuis.

Si pópulus meus audiſſet me; * Iſraël ſi in viis meis ambulaſſet;

Pro níhilo fórſitan inimícos eórum humiliaſſem, * & ſuper tribulantes eos miſiſſem manum meam.

Inimíci Dómini mentiti ſunt ei; * & erit tempus eórum in ſécula.

Et cibávit eos ex ádipe frumenti; * & de petrâ, melle ſaturávit eos.

Ant. Audi, pópulus meus, & conteſtábor te: ego ſum Dóminus Deus tuus.

Ant. 1. g. Parátum.

PSALMUS 107.

Chriſtus in Patrem ſuum fidens, reſurrectionem ſuam & regni ſui dilatationem prænuntiat.

PArátum cor meum, Deus, parátum cor meum: * cantábo & pſallam in glória mea.

Exurge, glória mea; exurge, pſaltérium & cíthara: * exurgam dilúculo.

Confitébor tibi in pópulis, Dómine, * & pſallam tibi in natiónibus;

Quia magna eſt ſuper cœlos miſericórdia tua, * & uſque ad nubes véritas tua.

Exaltáre ſuper cœlos, Deus; * & ſuper omnem terram glória tua.

Ant. Parátum cor meum, Deus; exurgam dilúculo: confitébor tibi, Dómine.

Ant. 6. Dómine.

Dviſio Pſalmi 107.

UT liberentur dilecti tui, [Dómine:] * ſalvum fac dexterâ tuâ, & exaudi me.

Deus locútus eſt in ſancto ſuo: * exultábo, & dívidam Síchimam, & convallem tabernaculórum dimétiar.

Meus eſt Gálaad, & meus eſt Manaſſes; * & Ephraïm ſuſcéptio cápitis mei.

Juda rex meus: * Moab lebes ſpei meæ.

In Idumæam extendam calceamentum meum: * mihi alienígenæ amíci facti ſunt.

Quis dedúcet me in civitátem munítam? * quis dedúcet me uſque in Idumæam?

Nonne tu, Deus, qui repuliſti nos? * & non exíbis, Deus, in virtútibus noſtris?

Da nobis auxílium de tribulatióne, * quia vana ſalus hóminis.

In Deo faciémus virtútem: * & ipſe ad níhilum dedúcet inimícos noſtros.

Ant. Dómine, vana ſalus hóminis: in Deo faciémus virtútem.

Ant. 8. c. Deus.

In Feriis, CANTICUM ANNÆ. 1. *Reg.* 2.

Supremam Dei poteſtatem laudans de Eccleſia & Chriſto prophetat.

EXultávit cor meum in Dómino, * & exaltátum eſt cornu meum in Deo meo.

Dilatátum eſt os meum ſuper inimícos meos; * quia lætáta ſum in ſalutári tuo.

Non eſt ſanctus, ut eſt Dóminus; neque enim eſt álius extra te: * & non eſt fortis ſicut Deus noſter.

Nolíte multiplicáre loqui ſublímia, gloriantes: * recédant vétera de ore veſtro;

Quia Deus ſcientiárum Dóminus eſt, * & ipſi præparantur cogitatiónes.

Arcus fortium ſuperátus eſt; * & infirmi accincti ſunt róbore.

Repléti priùs pro pánibus ſe locavérunt; * & famélici ſaturáti ſunt:

Donec ſtérilis péperit plúrimos; * & quæ mul-

tos habébat fílios, infirmáta eſt.

Dóminus mortíficat, & vivíficat: * dedúcit ad ínferos, & redúcit.

Dóminus páuperem facit, & ditat: * humíliat, & súblevat.

Súſcitat de púlvere egénum, & de ſtércore élevat páuperem;

Ut ſédeat cum princípibus, * & ſólium glóriæ teneat.

Dómini enim ſunt cárdines terræ, * & póſuit ſuper eos orbem.

Pedes ſanctórum ſuórum ſervábit, & ímpii in ténebris conticeſcent; * quia non in fortitúdine ſua roborábitur vir.

Dóminum formidábunt adversárii ejus; * & ſuper ipſos in cœlis tonábit.

Dóminus judicábit fines terræ, & dabit impérium regi ſuo, * & ſublimábit cornu chriſti ſui.

Ant. Deus ſcientiárum Dóminus eſt, & ipſi præparantur cogitatiónes.

[*In Feſtis*, CANTICUM. 1. *Paral.* 29.

Canticum fidei de ſuprema Dei majeſtate.

BEnedictus es, Dómine, Deus Iſraël patris noſtri, * ab æterno in ætérnum.

Tua eſt, Dómine, magnificéntia, & poténtia, & glória, atque victória; * & tibi laus.

Cuncta enim quæ in cœlo ſunt & in terra, * tua ſunt.

Tuum, Dómine, regnum; * & tu es ſuper omnes príncipes.

Tuæ divítiæ, & tua eſt glória: * tu domináris ómnium.

In manu tua virtus & poténtia: * in manu tua magnitúdo, & impérium ómnium.

Nunc ígitur, Deus noſter, confitémur tibi, * & laudámus nomen tuum ínclytum.]

Ant. 5. a. Annuntiát Dóminus.

PSALMUS 147.

Laudandus Deus ob ſua in populum ſuum beneficia.

LAuda, Jerúſalem, Dóminum: * lauda Deum tuum, Sion;

Quóniam confortávit ſeras portárum tuárum, * benedixit fíliis tuis in te;

Qui póſuit fines tuos pacem, * & ádipe frumenti sátiat te.

Qui emittit elóquium ſuum terræ, * velóciter currit ſermo ejus;

Qui dat nivem ſicut lanam, * nébulam ſicut cínerem ſpargit.

Mittit cryſtallum ſuam ſicut buccellas: * ante fáciem frígoris ejus quis ſuſtinébit?

Emittet verbum ſuum, & liquefáciet ea: * flabit ſpíritus ejus, & fluent aquæ.

Qui annúntiat verbum ſuum Jacob, * juſtítias & judícia ſua Iſraël;

Non fecit táliter omni natióni, * & judícia ſua non manifeſtávit eis.

Ant. Annúntiat Dóminus verbum ſuum Jacob, & judícia ſua Iſraël: non fecit táliter omni natióni.

CAPITULUM. 1. *Petr.* 2.

VOs genus electum, regále ſacerdótium, gens ſancta, pópulus acquiſitiónis; ut virtútes annuntiétis ejus qui de ténebris vos vocávit in admirábile lumen ſuum.

HYMNUS.

DIgnas, quis, ô Deus, tibi
Laudes, rependat, qui tuo
Pellis tenébras lúmine,
Salútis & monſtras viam?

Tu, quam jubes, donas fidem;
Hæc cúltui præeſt tuo;
Hæc mentis erróres fugat;
Hæc corda ſursùm dírigit.

Te deſtitúta ſpíritu
Nil pompa ſacrórum juvat:
Secréta puri blándiùs
Tibi litábunt pectoris.

Vox indè cordi cónſona
Vectígal exolvet ſuum,
Et ad ſalútem líbero
Prométur ore véritas.

O, qui ſuperbos réſpuis,
Et símplices amas, Deus,
Ut creſcat in nobis fides,
Cordis tumórem comprime.

Sit ſumma Patri glória:
Sit ſumma Nato, qui fidem
Cruóre fundávit ſuo:
Par ſit tibi laus, Spíritus.
Amen.

℣. Declarátio ſermónum tuórum illúminat, ℟. Et intellectum dat párvulis. *Pſ.* 118.

Ad Benedictus.

Ant. 3. a. Tu, puer, Prophéta Altíſſimi vocáberis, ad dandam ſciéntiam ſalútis plebi ejus. *Luc.* 1.

AD PRIMAM.

Ant. 3. *a.* Illúminet.

PSALMUS 66.

Lumen fidei cunctos populos ad Deum per Chriſtum adducet.

DEus miſereátur noſtrî, & benedícat nobis: * illúminet vultum ſuum ſuper nos, & miſereátur noſtrî;

Ut cognoſcámus in terra viam tuam, * in ómnibus géntibus ſalutáre tuum.

Confiteantur tibi pópuli, Deus, confiteantur tibi pópuli omnes: * lætentur & exultent gentes.

Quóniam júdicas pópulos in æquitáte, * & gentes in terra dírigis.

Confiteantur tibi pópuli, Deus, confiteantur tibi pópuli omnes: * terra dedit fructum ſuum.

Benedícat nos, Deus, Deus noſter, benedícat nos Deus; * & métuant eum omnes fines terræ.

PSALMUS 89.

Inter hujus mundi viciſſitudines & adverſa, fides Deo æterno adhæret, & inde ſolatium ſumit.

DOmine, refúgium factus es nobis, * à generatióne in generatiónem.

Priuſquàm montes fierent, aut formarétur terra & orbis; * à ſéculo & uſque in ſéculum tu es Deus.

Ne avertas hóminem in humilitátem; * & dixiſti: Convertímini, fílii hóminum.

Quóniam mille anni ante óculos tuos, * tanquam dies heſterna quæ prætériit, & cuſtódia in nocte.

Quæ pro níhilo habentur, eórum anni erunt: * mane ſicut herba tránſeat.

Mane flóreat & tránſeat: * véſpere décidat, indúret & areſcat;

Quia defécimus in ira tua, * & in furóre tuo turbáti ſumus.

Poſuiſti iniquitátes noſtras in conſpectu tuo, * ſéculum noſtrum in illuminatióne vultûs tui;

Quóniam omnes dies noſtri defecérunt, & in ira tua defécimus: * anni noſtri ſicut aránea meditabuntur.

Dies annórum noſtrórum in ipſis ſeptuaginta anni; * ſi autem in potentátibus, octogínta anni:

Et ámplius eórum labor & dolor: * quóniam ſupervénit manſuetúdo, & corripiémur.

Diviſio Pſalmi 89.

QUis novit poteſtátem iræ tuæ, * & præ timóre tuo iram tuam dinumeráre?

Déxteram tuam ſic notam fac, * & erudítos corde in ſapiéntia.

Convértere, Dómine, úſquequò? * & deprecábilis eſto ſuper ſervos tuos.

Repléti ſumus mane miſericórdiâ tuâ; * & exultávimus, & delectáti ſumus ómnibus diébus noſtris.

Lætáti ſumus pro diébus quibus nos humiliaſti, * annis quibus vídimus mala.

Réſpice in ſervos tuos, & in ópera tua; * & dírige fílios eórum.

Et ſit ſplendor Dómini Dei noſtri ſuper nos: * & ópera mánuum noſtrárum dírige ſuper nos; * & opus mánuum noſtrárum dírige.

Ant. Illúminet Dóminus vultum ſuum ſuper nos; ut cognoſcámus in terra viam tuam, Dómine. *Pſ.* 66.

AD TERTIAM.

Ant. 4. E. Credo.

PSALMUS 26.

Deus in Chriſto fidelium lumen & ſalus. Auxilium ejus adversùs hoſtes poſcitur.

DOminus illuminátio mea, & ſalus mea; * quem timébo.

Dóminus protector vitæ meæ; * à quo trepidábo?

Dum appròpiant ſuper me nocentes, * ut edant carnes meas.

Qui trìbulant me inimíci mei, * ipſi infirmáti ſunt & cecidérunt.

Si conſiſtant adversùm me caſtra, * non timébit cor meum.

Si exurgat adversùm me prælium, * in hoc ego ſperábo.

Unam pétii à Dómino, hanc requíram, * ut inhábitem in domo Dómini ómnibus diébus vitæ meæ;

Ut vídeam voluptátem Dómini, * & víſitem templum ejus.

Quóniam abſcondit me in tabernáculo ſuo: * in die malórum protexit me in abſcóndito tabernáculi ſui.

In petra exaltávit me: * & nunc exaltávit caput meum ſuper inimícos meos.

Circuívi & immolávi in tabernáculo ejus hóſtiam vociferatiónis: * cantábo, & pſalmum dicam Dómino.

Diviſio Pſalmi 26.

EXaudi, Dómine, vocem meam quâ clamávi ad te: * miſerére meî, & exaudi me.

Tibi dixit cor meum, Exquisívit te fácies mea: * fáciem tuam, Dómine, requíram.

Ne avertas fáciem tuam à me: * ne declínes in ira à ſervo tuo.

Adjútor meus eſto, ne derelinquas me, * neque deſpícias me, Deus ſalutáris meus;

Quóniam pater meus & mater mea dereliquérunt me: * Dóminus autem aſſumpſit me.

Legem pone mihi, Dómine, in via tua; * & dírige me in ſémitam rectam propter inimícos meos.

Ne tradíderis me in ánimas tribulántium me; * quóniam inſurrexérunt in me teſtes iníqui, & mentíta eſt iníquitas ſibi.

Credo vidére bona Dómini * in terra vivéntium.

Expecta Dóminum, virîliter age; * & confortétur cor tuum, & ſúſtine Dóminum.

PSALMUS 83.

Æterna Dei tabernacula unicum animæ fidelis deſiderium.

QUàm dilecta tabernácula tua, Dómine virtútum! * concupiſcit & déficit ánima mea in átria Dómini.

Cor meum & caro mea * exultavérunt in Deum vivum.

Etenim paſſer invénit ſibi domum, * & turtur nidum ſibi, ubi ponat pullos ſuos.

Altária tua, Dómine virtútum, * Rex meus & Deus meus!

Beáti qui hábitant in domo tua, Dómine! * in

ſæcula ſeculórum laudábunt te.

Beátus vir cujus eſt auxílium abs te : * aſcenſiónes in corde ſuo diſpóſuit, in valle lacrymárum, in loco quem póſuit.

Etenim benedictiónem dabit legiſlátor, ibunt de virtúte in virtútem : * vidébitur Deus déorum in Sion.

Dómine Deus virtútum, exaudi oratiónem meam : * áuribus pércipe, Deus Jacob.

Protector noſter, áſpice, Deus, * & réſpice in fáciem chriſti tui;

Quia mélior eſt dies una in átriis tuis * ſuper míllia.

Elégi abjectus eſſe in domo Dei mei, * magis quàm habitáre in tabernáculis peccatórum;

Quia miſericórdiam & veritátem díligit Deus : * grátiam & glóriam dabit Dóminus.

Non privábit bonis eos qui ámbulant in innocéntia : * Dómine virtútum, beátus homo qui ſperat in te.

Ant. Credo vidére bona Dómini in terra vivéntium. *Pſ.* 26.

CAPITULUM. *Hebr.* 11.

EST fides ſperandárum ſubſtántia rerum, argumentum non apparéntium.

℟. *br.* Quàm magna multitúdo dulcédinis tuæ, Dómine, * Quàm abſcondiſti timéntibus te! Quàm magna. ℣. Perfeciſti eis * qui ſperant in te. * Quàm abſcondiſti. Glória Patri. Quàm magna. *Pſ.* 30.

℣. Narravérunt mihi iníqui fabulatiónes; ℟. Sed non ut lex tua. *Pſ.* 118.

AD SEXTAM.

Ant. 8. *G.* Veníte, fílii.

PSALMUS 22.

Menſam in conſpectu fidelium ſuorum paravit Deus.

DOminus regit me, & nihil mihi déerit : * in loco páſcuæ ibi me collocávit.

Super aquam refectiónis educávit me : * ánimam meam convertit.

Deduxit me ſuper ſémitas juſtítiæ, * propter nomen ſuum.

Nam & ſi ambulávero in médio umbræ mortis, non timébo mala; * quóniam tu mecum es.

Virga tua & báculus tuus, * ipſa me conſoláta ſunt.

Paraſti in conſpectu meo menſam, * adversùs eos qui tríbulant me.

Impinguaſti in óleo caput meum : * & calix meus inébrians quàm præclárus eſt!

Et miſericórdia tua ſubſequétur me * ómnibus diébus vitæ meæ;

Et ut inhábitem in domo Dómini, * in longitúdinem diérum.

PSALMUS 33.

Deus ſemper benedicendus : non eſt inopia timentibus eum.

BEnedícam Dóminum in omni témpore : * ſemper laus ejus in ore meo.

In Dómino laudábitur ánima mea : * áudiant manſuéti, & lætentur.

Magnificáte Dóminum mecum ; * & exaltémus nomen ejus in idipſum.

Exquisívi Dóminum ; & exaudívit me, * & ex ómnibus tribulatiónibus meis erípuit me.

Accédite ad eum, & illumináｍini ; * & fácies veſtræ non confundentur.

Iſte pauper clamávit ; & Dóminus exaudívit eum, * & de ómnibus tribulatiónibus ejus ſalvávit eum.

Immittet ángelus Dómini in circúitu timéntium eum ; * & erípiet eos.

Guſtáte, & vidéte quóniam ſuávis eſt Dóminus : * beátus vir qui ſperat in eo.

Timéte Dóminum, omnes ſancti ejus ; * quóniam non eſt inópia timéntibus eum.

Dívites eguérunt & eſuriérunt ; * inquirentes autem Dóminum, non minuentur omni bono.

Diviſio Pſalmi 33.

VEníte, fílii, audíte me : * timórem Dómini docébo vos.

Quis eſt homo qui vul vitam, * díligit dies vidér bonos ?

Próhibe linguam tuam malo ; * & lábia tua n loquantur dolum.

Diverte à malo, & fa bonum : * inquíre pacem & perſéquere eam.

Oculi Dómini ſuper juſtos, * & aures ejus in preces eórum.

Vultus autem Dómini ſuper facientes mala, * ut perdat de terra memóriam eórum.

Clamavérunt juſti ; & Dóminus exaudívit eos ; * & ex ómnibus tribulatiónibus eórum liberávit eos.

Juxta eſt Dóminus iis qui tribuláto ſunt corde, * & húmiles ſpíritu ſalvábit.

Multæ tribulatiónes juſtórum ; * & de ómnibus his liberábit eos Dóminus.

Cuſtódit Dóminus ómnia oſſa eórum : * unum ex his non conterétur.

Mors peccatórum péſſima, * & qui odérunt juſtum, delinquent.

Rédimet Dóminus ánimas ſervórum ſuórum ; * & non delinquent omnes qui ſperant in eo.

Ant. Veníte, fílii, audíte me : timórem Dómini docébo vos. *Pſ.* 33.

CAPITULUM. *Jac.* 2.

SIcut corpus ſine ſpíritu mórtuum eſt, ita & fides ſine opéribus mórtua eſt.

℟. *br.* Greſſus meos dírige, Dómine, * Secundùm elóquium tuum. Greſſus meos. ℣. Ut cuſtódiam * mandáta tua, * Secundùm elóquium tuum. Glória Patri. Greſſus meos.

℣. Bonitátem, & diſciplínam, & ſciéntiam doce me; ℟. Quia mandátis tuis crédidi. *Pſ.* 118.

AD NONAM.

Ant. 1. a. Adjútor meus.

PSALMUS 69.

Inter adverſa hujus mundi, auxilium & ſalutem à Deo fides inſtanter petit.

DEus, in adjutórium meum intende: * Dómine, ad adjuvandum me feſtína.

Confundantur & revereantur, * qui quærunt ánimam meam.

Avertantur retrorsùm, & erubeſcant, * qui volunt mihi mala.

Avertantur ſtatim erubeſcentes, * qui dicunt mihi: Euge, euge.

Exultent & lætentur in te omnes qui quærunt te; * & dicant ſemper, Magnificétur Dóminus, qui díligunt ſalutáre tuum.

Ego verò egénus & pauper ſum; * Deus, ádjuva me.

Adjútor meus & liberátor meus es tu; * Dómine, ne moréris.

PSALMUS 79.

Cunctarum hujus vitæ ærumnarum finem per Chriſti adventum fides poſcit.

QUi regis Iſraël, intende; * qui dedúcis velut ovem Joſeph.

Qui ſedes ſuper Chérubim, * manifeſtáre coram Ephraïm, Bénjamin, & Manaſſe.

Excita poténtiam tuam, & veni: * ut ſalvos fácias nos.

Deus, converte nos, & oſtende fáciem tuam; * & ſalvi érimus.

Dómine Deus virtútum, * quouſquè iraſcéris ſuper oratiónem ſervi tui?

Cibábis nos pane lacrymárum, * & potum dabis nobis in lácrymis in menſúra?

Poſuiſti nos in contradictiónem vicínis noſtris; * & inimíci noſtri ſubſannavérunt nos.

Deus virtútum, converte nos, & oſtende fáciem tuam; * & ſalvi érimus.

Diviſio Pſalmi 79.

[D Omine,] víneam de Ægypto tranſtuliſti: * ejeciſti gentes, & plantaſti eam.

Dux itíneris fuiſti in conſpectu ejus: * plantaſti radíces ejus, & implévit terram.

Opéruit montes umbra ejus, * & arbuſta ejus cedros Dei.

Extendit pálmites ſuos

uſquè ad mare, * & uſquè ad flumen propágines ejus.

Ut quid deſtruxiſti macériam ejus; * & vindémiant eam omnes qui prætergrediuntur viam?

Exterminávit eam aper de ſylva, * & ſinguláris ferus depaſtus eſt eam.

Deus virtútum, convértere: * réſpice de cœlo, & vide, & víſita víneam iſtam.

Et pérfice eam quam plantávit déxtera tua, * & ſuper fílium hóminis quem confirmaſti tibi.

Incenſa igni, & ſuffoſſa: * ab increpatióne vultûs tui períbunt.

Fiat manus tua ſuper virum déxteræ tuæ, * & ſuper fílium hóminis quem confirmaſti tibi.

Et non diſcédimus à te: * vivificábis nos, & nomen tuum invocábimus.

Dómine Deus virtútum, converte nos, & oſtende fáciem tuam; * & ſalvi érimus.

Ant. Adjutor meus & liberátor meus es tu: Dómine, ne moréris.

CAPITULUM. *Rom.* 4.

CRedenti in eum qui juſtíficat ímpium, reputátur fides ejus ad juſtítiam, ſecundùm propóſitum grátiæ Dei.

℟. *br.* Salvávit eos Dóminus, * Et credidérunt verbis ejus. Salvávit. ℣. Et laudavérunt * laudem ejus, * Et credidérunt. Glória Patri. Salvávit. *Pſ.* 105.

℣. In conſpectu géntium revelávit juſtítiam ſuam: ℟. Recordátus eſt miſericórdiæ ſuæ. *Pſ.* 97.

AD VESPERAS.

Ant. 1. Crédidi.

PSALMUS 115.

Calix ſalutaris accipiendus: vota Domino reddenda.

CRédidi, propter quod locútus ſum; * ego autem humiliátus ſum nimis.

Ego dixi in exceſſu meo: * Omnis homo mendax.

Quid retríbuam Dómino * pro ómnibus quæ retríbuit mihi?

Cálicem ſalutáris accípiam, * & nomen Dómini invocábo.

Vota mea Dómino reddam coram omni pópulo ejus: * pretióſa in conſpectu Dómini mors Sanctórum ejus.

O Dómine, quia ego ſervus tuus: * ego ſervus tuus, & fílius ancillæ tuæ.

Dirupiſti víncula mea: * tibi ſacrificábo hóſtiam laudis, & nomen Dómini invocábo.

Vota mea Dómino reddam in conſpectu omnis pópuli ejus, * in átriis domûs Dómini, in médio tuî, Jerúſalem.

Ant. Crédidi, propter quod locútus ſum; ego autem humiliátus ſum nimis.

Ant. 2. g. Confitébor.

PSALMUS 137.

Dei miſericordia & veritas in populum ſuum celebrandæ.

CONfitébor tibi, Dómine, in toto corde meo; * quóniam audíſti verba oris mei.

In conſpectu Angelórum pſallam tibi: * adorábo ad templum ſanctum tuum,

Et confitébor nómini tuo ſuper miſericórdia tua & veritáte tua; * quóniam magnificaſti ſuper omne, nomen ſanctum tuum.

In quacumque die invocávero te, exaudi me: * multiplicábis in ánima mea virtútem.

Confiteantur tibi, Dómine, omnes reges terræ; * quia audiérunt ómnia verba oris tui.

Et cantent in viis Dómini, * quóniam magna eſt glória Dómini;

Quóniam excelſus Dóminus, & humília réſpicit, * & alta à longè cognoſcit.

Si ambulávero in médio tribulatiónis, vivificábis me: * & ſuper iram inimicórum meórum extendiſti manum tuam, & ſalvum me fecit déxtera tua.

Dóminus retríbuet pro me: * Dómine, miſericórdia tua in ſéculum: ópera mánuum tuárum ne deſpícias.

Ant. Confitébor nómini tuo, Dómine, ſuper miſericórdia tua & veritáte tua.

Ant. 7. d. Generátio.

PSALMUS 144.

Dei magnitudo & beneficentia celebruntur.

EXaltábo te, Deus meus rex; * & benedícam nómini tuo in ſéculum, & in ſéculum ſéculi.

Per ſíngulos dies benedícam tibi; * & laudábo nomen tuum in ſéculum, & in ſéculum ſéculi.

Magnus Dóminus, & laudábilis nimis; * & magnitúdinis ejus non eſt finis.

Generátio & generátio laudábit ópera tua, * & poténtiam tuam pronuntiábunt.

Magnificéntiam glóriæ ſanctitátis tuæ loquentur, * & mirabília tua narrábunt.

Et virtútem terribílium tuórum dicent, * & magnitúdinem tuam narrábunt.

Memóriam abundántiæ ſuavitátis tuæ eructabunt, * & juſtítiâ tuâ exultábunt.

Ant. Generátio & generátio laudábit ópera tua, & poténtiam tuam pronuntiábunt.

Ant. 4. *D.* Fidélis.

Diviſio Pſalmi 144.

MIſerátor & miſéricors Dóminus; * pátiens, & multùm miſéricors,

Suávis Dóminus univerſis, * & miſeratiónes ejus ſuper ómnia ópera ejus.

Confiteantur tibi, Dómine, ómnia ópera tua; * & ſancti tui benedícant tibi.

Glóriam regni tui dicent, * & poténtiam tuam loquentur;

Ut notam fáciant fíliis hóminum poténtiam tuam, * & glóriam magnificéntiæ regni tui.

Regnum tuum, regnum ómnium ſeculórum; * & dominátio tua in omni generatióne & generatióne.

Fidélis Dóminus in ómnibus verbis ſuis, * & ſanctus in ómnibus opéribus ſuis.

Allevat Dóminus omnes qui córruunt, * & érigit omnes elíſos.

Oculi ómnium in te ſperant, Dómine; * & tu das eſcam illórum in témpore opportúno.

Aperis tu manum tuam, * & imples omne ánimal benedictióne.

Ant. Fidélis Dóminus in ómnibus verbis ſuis, & ſanctus in ómnibus opéribus ſuis.

Ant. 8. c. Prope eſt Dóminus.

Altera diviſio Pſalmi 144.

JUſtus Dóminus in ómnibus viis ſuis, * & ſanctus in ómnibus opéribus ſuis.

Prope eſt Dóminus ón nibus invocántibus eum, ómnibus invocántibus eu in veritáte.

Voluntátem timéntiu ſe faciet, & deprecatió nem eórum exáudiet, * & ſalvos fáciet eos.

Cuſtódit Dóminus omne diligentes ſe, & omne peccatóres diſperdet.

Laudatiónem Dómini loquétur os meum: * & benedícat omnis caro nómini ſancto ejus in ſéculum, & in ſéculum ſéculi.

Ant. Prope eſt Dóminus ómnibus invocántibus eum in veritáte.

CAPITULUM. *Rom.* 10.

COrde créditur ad juſtítiam, ore autem conféſſio ſit ad ſalútem; dicit enim Scriptúra: Omnis qui credit in illum, non confundétur. Non enim eſt diſtínctio Judæi & Græci: Nam idem Dóminus ómnium, dives in omnes qui invocant illum.

HYMNUS.

O Fortis, ô clemens Deus,
Salútis auctor, tu fidem
Noſtris potenter inſere,
Germen ſalútis, córdibus.
Hinc omne robur dúcimus:
Hæc arma nobis; hoc manus
Protecta ſcuto, flámmea
Retundet hoſtis ſpícula.
Hinc fúndimus preces tibi
Sacri ſub umbra nóminis,

Quo nítitur ſpes ómnium
Uno ſalútis pígnore.
Placátus illo nómine,
Labántibus feres opem;
Dubiſque, ſanctam dégener
Ne vita deturpet fidem.
Sit laus Patri, laus Fílio:
Par ſit tibi laus, Spíritus,
Infúſa per quem córdibus
Relúcet imis véritas.
Amen.

℣. Os meum annuntiábit juſtítiam tuam, ℟. Totâ die ſalutáre tuum. *Pſ.* 70.

Ad Magníficat.

Ant. 7. G. Potens eſt Dóminus, & ſanctum nomen ejus. *Luc.* 1.

AD COMPLETORIUM.

Ant. 1. f. Salvum me fac, Dómine.

PSALMUS 11.

Juſtorum paucitas: eloquiorum Domini ſumma fidelitas.

SAlvum me fac, Dómine, quóniam defecit ſanctus; * quóniam diminútæ ſunt veritátes à fíliis hóminum.

Vana locúti ſunt unuſquiſque ad próximum ſuum: * lábia dolóſa, in corde & corde locúti ſunt.

Diſperdat Dóminus univérſa lábia dolóſa, * & linguam magnílóquam;

Qui dixérunt: Linguam noſtram magnificábimus, lábia noſtra à nobis ſunt: * quis noſter dóminus eſt?

Propter miſériam ínopum, & gémitum páuperum, * nunc exurgam, dicit Dóminus.

Ponam in ſalutári: * fiduciáliter agam in eo.

Elóquia Dómini, elóquia caſta: * argentum igne examinátum, probátum terræ, purgátum ſéptuplum.

Tu, Dómine, ſervábis nos; * & cuſtódies nos à generatióne hac in ætérnum.

In circúitu ímpii ámbulant: * ſecundùm altitúdinem tuam multiplicaſti fílios hóminum.

PSALMUS 38.

Hujus vitæ vanitas & miſeria: Divinum poſtulatur ſubſidium.

DIxi: Cuſtódiam vias meas, * ut non delinquam in lingua mea.

Póſui ori meo cuſtódiam, * cùm conſíſteret peccátor adversùm me.

Obmútui, & humiliátus ſum, & ſílui à bonis; * & dolor meus renovátus eſt.

Concáluit cor meum intra me, & in meditatióne mea exardeſcet ignis: * locútus ſum in lingua mea.

Notum fac mihi, Dómine, finem meum, & númerum diérum meórum, quis eſt; * ut ſciam quid deſit mihi.

Ecce menſurábiles poſuiſti dies meos: * & ſubſtántia mea tanquam níhilum ante te.

Verúmtamen univerſa vá-

nitas, * omnis homo vivens.

Verúmtamen in imágine pertranſit homo; * ſed & fruſtrà conturbátur.

Theſaurízat, * & ignórat cui congregábit ea.

Et nunc quæ eſt expectátio mea? nonne Dóminus? * & ſubſtántia mea apud te eſt.

Diviſio Pſalmi 38.

AB ómnibus iniquitátibus meis érue me: * oppróbrium inſipienti dediſti me.

Obmútui, & non apérui os meum; * quóniam tu feciſti.

Amove à me plagas tuas: * à fortitúdine manûs tuæ ego deféci in increpatiónibus.

Propter iniquitátem corripuiſti hóminem, & tabéſcere feciſti ſicut aráneam ánimam ejus: * verúmtamen vanè corturbátur omnis homo.

Exaudi oratiónem meam, Dómine, & deprecatiónem meam: * áuribus pércipe lácrymas meas.

Ne ſíleas, quóniam ádvena ego ſum apud te, & peregrínus, * ſicut omnes patres mei.

Remitte mihi ut refrígerer: * priuſquàm ábeam, & ámplius non ero.

Ant. Salvum me fac, Dómine, quóniam diminútæ ſunt veritátes à fíliis hóminum. *Pſ.* 11.

FERIA SEXTA

AD OFFICIUM NOCT.

Invit. Deum adjutórem in tribulatiónibus, * Veníte, adorémus. *Pſ.* 45.

Pſ. 94. Veníte. 2.

HYMNUS.

JAm ſánctius moves opus
Tecum, Deus, delíberans:
Mundo recenti príncipem,
Tibíque præcónem paras.

Homo creátur: hunc ſacro
Cœleſtis oris hálitu
Succendis, & vivam tuî
Spiráre das imáginem.

Ergo per omnes æquoris,
Tellúris omnes & ſinus
Regnábit: at memor ſuî
Deo minórem ſe gerat.

Heu, cæca cordis právitas!
Jugum rebellis éxcutit;
Deo ſuperbus nec timet
Æquáre pulvis vérticem.

Hinc quanta lúctuum cohors
Incumbit orbi pérdito!
O Chriſte, ni feras opem,
Spes tota ſontes déſerat.

Qui nos creávit, laus Patri;
Laus, qui redémit, Fílio;
Flamen labóres ſúblevans,
Par ſit tibi laus & decus.
Amen.

Ant. 7. b. Contriſtátus ſum.

PSALMUS 51.

Iniquos manet interitus, juſtos gloria.

QUid gloriáris in malítia, * qui potens es in iniquitáte?

Totâ die injuſtítiam cogitávit lingua tua;

* ſicut novácula acúta feciſti dolum.

Dilexiſti malítiam ſuper benignitátem, * iniquitátem magis quàm loqui æquitátem.

Dilexiſti ómnia verba præcipitatiónis, lingua doloſa: * proptéreà Deus déſtruet te in finem.

Evellet te, & emigrábit te de tabernáculo tuo, * & radícem tuam de terra vivéntium.

Vidébunt juſti, & timébunt, & ſuper eum ridébunt; * & dicent: Ecce homo qui non póſuit Deum adjutórem ſuum;

Sed ſperávit in multitúdine divitiárum ſuárum, * & præváluit in vanitáte ſua.

Ego autem ſicut olíva fructífera in domo Dei: * ſperávi in miſericórdia Dei in æternum, & in ſéculum ſéculi.

Confitébor tibi in ſéculum, quia feciſti; * & expectábo nomen tuum, quóniam bonum eſt in conſpectu ſanctórum tuórum.

PSALMUS 54.

Juſtus ab iniquis vexatus & ab ipſis familiaribus maledictus; in Deo ſpem ſuam ponit.

Exaudi, Deus, oratiónem meam, & ne deſpéxeris deprecatiónem meam: * intende mihi, & exaudi me.

Contriſtátus ſum in exercitatióne mea, * & conturbátus ſum à voce inimíci, & à tribulatióne peccatóris;

Quóniam declinavérunt in me iniquitátes, * & in ira moleſti erant mihi.

Cor meum conturbátum eſt in me, * & formído mortis cécidit ſuper me.

Timor & tremor venérunt ſuper me, * & contexérunt me ténebræ.

Et dixi: Quis dabit mihi pennas ſicut columbæ? * & volábo, & requieſcam.

Ecce elongávi fúgiens, * & manſi in ſolitúdine.

Expectábam eum qui ſalvum me fecit * à puſillanimitáte ſpíritûs & tempeſtáte.

Præcípita, Dómine, dívide linguas eórum; * quóniam vidi iniquitátem & contradictiónem in civitáte.

Die ac nocte circúmdabit eam ſuper muros ejus iníquitas; * & labor in médio ejus, & injuſtítia.

Et non defécit de platéis ejus * uſúra & dolus.

Quóniam ſi inimícus meus maledixiſſet mihi, * ſuſtinuiſſem útique;

Et ſi is qui óderat me, ſuper me magna locútus fuiſſet, * abſcondiſſem me fórſitan ab eo.

Tu verò, homo unánimis, * dux meus & notus meus,

Qui ſimul mecum dulces

capiébas cibos ; * in domo Dei ambulávimus cum conſenſu.

Véniat mors ſuper illos, * & deſcendant in infernum viventes ;

Quóniam nequítiæ in habitáculis eórum, * in médio eórum.

Ego autem ad Deum clamávi ; * & Dóminus ſalvábit me.

Diviſio Pſalmi 54.

VEſpere, & mane, & merídie narrábo & annuntiábo ; * & exáudiet vocem meam.

Rédimet in pace ánimam meam ab his qui appropinquant mihi ; * quóniam inter multos erant mecum.

Exáudiet Deus, & humiliávit illos, * qui eſt ante ſécula.

Non enim eſt illis commutátio, & non timuérunt Deum : * extendit manum ſuam in retribuendo.

Contaminavérunt teſtamentum ejus, divíſi ſunt ab ira vultûs ejus ; * & appropinquávit cor illíus.

Mollíti ſunt ſermónes ejus ſuper óleum ; * & ipſi ſunt jácula.

Jacta ſuper Dóminum curam tuam ; & ipſe te enútriet : * non dabit in æternum fluctuatiónem juſto.

Tu verò, Deus, * dedúces eos in púteum intéritûs.

Viri ſánguinum & dolóſi non dimidiábunt dies ſuos ; * ego autem ſperábo in te, Dómine.

Ant. Contriſtátus ſum in exercitatióne mea, & conturbátus ſum ; quóniam declinavérunt in me iniquitátes. *Pſ.* 54.

Ant. 2. Ab inſurgéntibus in me.

PSALMUS 58.

Chriſtus morti traditus, Patrem ſuum orat : Judæis incredulis diſperſionem prænuntians, regnumque ſuum ſuper gentes.

ERipe me de inimícis meis, Deus meus ; * & ab inſurgéntibus in me líbera me.

Eripe me de operántibus iniquitátem, * & de viris ſánguinum ſalva me ;

Quia ecce cepérunt ánimam meam : * irruérunt in me fortes.

Neque iníquitas mea, neque peccátum meum, Dómine ; * ſine iniquitáte cucurri, & direxi.

Exurge in occurſum meum, & vide ; * & tu, Dómine Deus virtútum, Deus Iſraël.

Intende ad viſitandas omnes gentes : * non miſereáris ómnibus qui operantur iniquitátem.

Convertentur ad véſperam ; * & famem patientur ut canes, & circuíbunt civitátem.

Ecce loquentur in ore ſuo, & gládius in lábiis eórum ; *

eórum ; * quóniam quis audívit ?

Et tu, Dómine, deridébis eos : * ad níhilum dedúces omnes gentes.

Fortitúdinem meam ad te cuſtódiam, quia Deus ſuſceptor meus es : * Deus meus, miſericórdia ejus prævéniet me.

Diviſio Pſalmi 58

Deus oſtendet mihi ſuper inimícos meos : * ne occídas eos, nequando obliviſcantur pópuli mei.

Diſperge illos in virtúte tua, * & depóne eos, protéctor meus, Dómine.

Delíctum oris eórum, ſermónem labiórum ipſórum ; * & comprehendantur in ſupérbia ſua.

Et de execratióne & mendácio annuntiabuntur in conſummatióne ; * in ira conſummatiónis, & non erunt.

Et ſcient quia Deus dominábitur Jacob, * & fínium terræ.

Convertentur ad véſperam ; * & famem patientur ut canes, & circuíbunt civitátem.

Ipſi diſpergentur ad manducandum ; * ſi verò non fúerint ſaturáti, & murmurábunt.

Ego autem cantábo fortitúdinem tuam, * & exultábo mane miſericórdiam tuam ;

Quia factus es ſuſceptor meus & refúgium meum * in die tribulatiónis meæ.

Adjútor meus, tibi pſallam, quia Deus ſuſceptor meus es : * Deus meus, miſericórdia mea.

PSALMUS 60.

Spes noſtra Deus, turris fortitudinis à facie inimici.

Exaudi, Deus, deprecatiónem meam ; * intende oratióni meæ.

A fínibus terræ ad te clamávi, dum anxiarétur cor meum : * in petra exaltaſti me.

Deduxiſti me, quia factus es ſpes mea, * turris fortitúdinis à fácie inimíci.

Inhabitábo in tabernáculo tuo in ſécula : * prótegar in velamento alárum tuárum ;

Quóniam tu, Deus meus, exaudiſti oratiónem meam, * dediſti hæreditátem timéntibus nomen tuum.

Dies ſuper dies regis adjícies, * annos ejus uſque in diem generatiónis & generatiónis.

Pérmanet in æternum in conſpectu Dei : * miſericórdiam & veritátem ejus quis requíret ?

Sic pſalmum dicam nómini tuo in ſéculum ſéculi, * ut reddam vota mea de die in diem.

Ant. Ab inſurgéntibus in me líbera me, Dómine, quia irruérunt in me fortes. *Pſ.* 58.

Ant. 4. a. In conſpectu.

PSALMUS. 68.

Chriſti orantis in monte Oliveti agonia, & aliæ paſſionis ejus circumſtantiæ.

SAlvum me fac, Deus, * quóniam intravérunt aquæ uſque ad ánimam meam.

Infixus ſum in limo profundi, * & non eſt ſubſtántia.

Veni in altitúdinem maris, * & tempeſtas demerſit me.

Laborávi clamans, raucæ factæ ſunt fauces meæ: * defecérunt óculi mei, dum ſpero in Deum meum.

Multiplicáti ſunt ſuper capillos cápitis mei, * qui odérunt me gratìs.

Confortáti ſunt qui perſecúti ſunt me inimíci mei injuſtè: * quæ non rápui, tunc exolvébam.

Deus, tu ſcis inſipiéntiam meam; * & delicta mea à te non ſunt abſcóndita.

Non erubeſcant in me qui expectant te, Dómine, * Dómine virtútum.

Non confundantur ſuper me, * qui quærunt te, Deus Iſraël.

Quóniam propter te ſuſtínui oppróbrium, * opéruit confúſio fáciem meam.

Extráneus factus ſum frátribus meis, * & peregrínus fíliis matris meæ

Quóniam zelus domûs tuæ comédit me, * & oppróbria exprobrántium tib cecidérunt ſuper me.

Et opérui in jejúnio ánimam meam; * & factum eſt in oppróbrium mihi.

Et póſui veſtimentum meum cilícium: * & factus ſum illis in parábolam.

Adversùm me loquebantur qui ſedébant in porta; * & in me pſallébant qui bibébant vinum.

Ego verò oratiónem meam ad te, Dómine: * tempus beneplácitì, Deus.

In multitúdine miſericórdiæ tuæ exaudi me, * in veritáte ſalútis tuæ.

Eripe me de luto, ut non infígar; * líbera me ab iis qui odérunt me, & de profundis aquárum.

Non me demergat tempeſtas aquæ, neque abſórbeat me profundum, * neque úrgeat ſuper me púteus os ſuum.

Diviſio Pſalmi 68.

EXaudi me, Dómine, quóniam benigna eſt miſericórdia tua: * ſecundùm multitúdinem miſerationum tuárum réſpice in me.

Et ne avertas fáciem tuam à púero tuo: * quóniam tríbulor velóciter exaudi me.

Intende ánimæ meæ, & líbera eam: * propter inimícos meos éripe me.

Tu ſcis impropérium meum, & confuſiónem meam, * & reveréntiam meam.

In conſpectu tuo ſunt omnes qui tríbulant me: * impropérium expectávit cor meum, & miſériam.

Et ſuſtínui qui ſimul contriſtarétur, & non fuit, * & qui conſolarétur, & non invéni.

Et dedérunt in eſcam meam fel; * & in ſiti mea potavérunt me acéto.

Fiat menſa eórum coram ipſis in láqueum, * & in retributiónes, & in ſcándalum.

Obſcurentur óculi eórum, ne vídeant; * & dorſum eórum ſemper incurva.

Effunde ſuper eos iram tuam; * & furor iræ tuæ comprehendat eos.

Fiat habitátio eórum deſerta; * & in tabernáculis eórum non ſit qui inhábitet.

Quóniam quem tu percuſſiſti, perſecúti ſunt; * & ſuper dolórem vúlnerum meórum addidérunt.

Appóne iniquitátem ſuper iniquitátem eórum; * & non intrent in juſtítiam tuam.

Deleantur de libro vivéntium; * & cum juſtis non ſcribantur.

Altera diviſio Pſalmi 68.

EGo ſum pauper & dolens: * ſalus tua, Deus, ſuſcépit me.

Laudábo nomen Dei cum cántico, * & magnificábo eum in laude.

Et placébit Deo ſuper vítulum novellum, * cornua producentem & úngulas.

Vídeant páuperes, & lætentur: * quærite Deum, & vivet ánima veſtra;

Quóniam exaudívit páuperes Dóminus, * & vinctos ſuos non deſpexit.

Laudent illum cœli & terra, * mare, & ómnia reptília in eis.

Quóniam Deus ſalvam fáciet Sion, * & ædificabuntur civitátes Juda.

Et inhabitábunt ibi, * & hæreditáte acquírent eam.

Et ſemen ſervórum ejus poſſidébit eam; * & qui díligunt nomen ejus, habitábunt in ea.

Ant. In conſpectu tuo ſunt omnes qui tríbulant me: impropérium expectávit cor meum, & miſériam.

℣. Die ac nocte graváta eſt ſuper me manus tua; ℟. Converſus ſum in ærumna mea, dum confígitur ſpina. *Pſ.* 31.

Pater noſter.

℣. *Sacerd.* Laudans invocábo Dóminum; ℟. Et ab inimícis meis ſalvus ero. *Pſ.* 17.

AD LAUDES.

Ant. 1. a. Auribus.

PSALMUS 53.

Oratio juſti adversùs hoſtes animæ ſuæ.

DEus, in nómine tuo ſalvum me fac, * & in virtúte tua júdica me.

Deus, exaudi oratiónem meam; * áuribus pércipe verba oris mei;

Quóniam aliéni inſurrexerunt adversùm me & fortes quæſiérunt ánimam meam, * & non propoſuérunt Deum ante conſpectum ſuum.

Ecce enim Deus ádjuvat me; * & Dóminus ſuſceptor eſt ánimæ meæ.

Averte mala inimícis meis; * & in veritáte tua diſperde illos.

Voluntáriè ſacrificábo tibi; * & confitébor nómini tuo, Dómine, quóniam bonum eſt.

Quóniam ex omni tribulatióne eripuiſti me; * & ſuper inimícos meos deſpexit óculus meus.

Ant. Auribus pércipe, Dómine, verba oris mei; quóniam aliéni inſurrexérunt adversùm me.

Ant. 7. c. Deus meus.

PSALMUS 70.

Plebs fidelis in ſe adimplens ea quæ deſunt paſſionum Chriſti, auxilium ſibi à Deo poſtulat.

IN te, Dómine, ſperávi; non confundar in ætérnum: * in juſtítia tua líbera me, & éripe me.

Inclína ad me aurem tuam, * & ſalva me.

Eſto mihi in Deum protectórem, & in locum munítum, ut ſalvum me fácias; * quóniam firmaméntum meum & refúgium meum es tu.

Deus meus, éripe me de manu peccatóris, * & de manu contra legem agentis, & iníqui;

Quóniam tu es patiéntia mea, Dómine: * Dómine, ſpes mea à juventúte mea.

In te confirmátus ſum ex útero: de ventre matris meæ tu es protector meus; * in te cantátio mea ſemper.

Tanquam prodígium factus ſum multis, * & tu adjútor fortis.

Repleátur os meum laude, ut cantem glóriam tuam, * totâ die magnitúdinem tuam.

Ne projícias me in témpore ſenectútis, * cùm defécerit virtus mea, ne derelinquas me.

Quia dixérunt inimíci mei mihi; * & qui cuſtodiébant ánimam meam, consílium fecérunt in unum,

Dicentes: Deus derelíquit eum; perſequímini, & comprehéndite eum, * quia non eſt qui erípiat.

Deus, ne elongéris à me:

* Deus meus, in auxílium meum réſpice.

Confundantur & defíciant detrahentes ánimæ meæ: * operiantur confuſióne & pudóre qui quærunt mala mihi.

Ego autem ſemper ſperábo, * & adjíciam ſuper omnem laudem tuam.

Ant. Deus meus, éripe me de manu peccatóris; quóniam tu es patiéntia mea.

Ant. 3. *a.* Lingua mea.

Diviſio Pſalmi 70.

OS meum annuntiábit juſtítiam tuam, * totâ die ſalutáre tuum.

Quóniam non cognóvi litteratúram, introíbo in poténtias Dómini: * Dómine, memorábor juſtítiæ tuæ ſolíus.

Deus, docuiſti me à juventúte mea; * & uſque nunc pronuntiábo mirabília tua:

Et uſque in ſeneſtam & ſénium, * Deus, ne derelinquas me;

Donec annúntiem bráchium tuum * generatióni omni quæ ventúra eſt,

Poténtiam tuam & juſtítiam tuam, Deus, uſque in altíſſima quæ feciſti magnália: * Deus, quis símilis tibi?

Quantas oſtendiſti mihi tribulatiónes multas, & malas? * & converſús, vivificaſti me, & de abyſſis terræ íterùm reduxiſti me.

Multiplicaſti magnificéntiam tuam; * & converſus, conſolátus es me.

Nam & ego confitébor tibi in vaſis pſalmi veritátem tuam, Deus: * pſallam tibi in cíthara, Sanctus Iſraël.

Exultábunt lábia mea, cùm cantávero tibi: * & ánima mea, quam redemiſti.

Sed & lingua mea totâ die meditábitur juſtítiam tuam, * cùm confúſi & revériti fúerint qui quærunt mala mihi.

Ant. Lingua mea totâ die meditábitur juſtítiam tuam, cùm confúſi & revériti fúerint qui quærunt mala mihi.

Ant. 8. G. Cùm irátus fúeris.

In Feriis, CANTICUM HABACUC. *Cap.* 3.

Prophetia de Chriſti & Eccleſiæ Paſſionibus & victoriis.

DOmine, audívi auditiónem tuam, * & tímui.

Dómine, ópus tuum: * in médio annórum vivífica illud.

In médio annórum notum fácies: * cùm irátus fúeris, miſericórdiæ recordáberis.

Deus ab Auſtro véniet, * & Sanctus de monte Pharan.

Opéruit cœlos glória ejus, * & laudis ejus plena eſt terra.

Splendor ejus ut lux erit, córnua in mánibus ejus: * ibi abſcóndita eſt fortitúdo ejus.

Ante fáciem ejus ibit mors; * & egrediétur diábolus ante pedes ejus.

Stetit, & menſus eſt terram: * aſpexit, & diſſolvit gentes; & contríti ſunt montes ſéculi.

Incurváti ſunt colles mundi * ab itinéribus æternitátis ejus.

Pro iniquitáte vidi tentória Æthiópiæ: * turbabuntur pelles terræ Mádian.

Numquid in flumínibus irátus es, Dómine? * aut in flumínibus furor tuus? vel in mari indignátio tua?

Qui aſcendes ſuper equos tuos, * & quadrígæ tuæ ſalvátio;

Súſcitans ſuſcitábis arcum tuum: * juramenta tríbubus quæ locútus es.

Flúvios ſcindes terræ: vidérunt te, & doluérunt montes; * gurges aquárum tránſiit.

Dedit abyſſus vocem ſuam: * altitúdo manus ſuas levávit.

Sol & luna ſtetérunt in habitáculo ſuo: * in luce ſagittárum tuárum ibunt, in ſplendóre fulgurantis haſtæ tuæ.

In frémitu conculcábis terram: * & in furóre obſtupefácies gentes.

Egreſſus es in ſalútem pópuli tui, * in ſalútem cum chriſto tuo.

Percuſſiſti caput de domo ímpii; * denudaſti fundamentum ejus uſque ad collum.

Maledixiſti ſceptris ejus, cápiti bellatórum ejus, veniéntibus ut turbo ad diſpergendum me.

Exultátio eórum, * ſicut ejus qui dévorat páuperem in abſcóndito.

Viam feciſti in mari equis tuis, * in luto aquárum multárum.

Audívi, & conturbátus eſt venter meus: * à voce contremuérunt lábia mea.

Ingrediátur putrédo in óſſibus meis, * & ſubter me ſcáteat;

Ut requieſcam in die tribulatiónis, * ut aſcendam ad pópulum accinctum noſtrum.

Ficus enim non florébit; * & non erit germen in víneis.

Mentiétur opus olívæ; * & arva non áfferent cibum.

Abſcindétur de ovíli pecus; * & non erit armentum in præſépibus.

Ego autem in Dómino gaudébo, * & exultábo in Deo Jeſu meo.

Deus Dóminus, fortitúdo mea; * & ponet pedes meos quaſi cervórum.

Et ſuper excelſa mea dedúcet me victor * in pſalmis canentem.

Ant. Cùm irátus fúeris,

Dómine, miſericórdiæ recordáberis.

[*In Feſtis*, CANTICUM. *Iſaïæ* 26.

Deus ſuperbos humiliabit, exaltabit humiles.

URbs fortitúdinis noſtræ Sion: * Salvátor ponétur in ea murus & antemurále.

Aperíte portas, * & ingrediátur gens juſta, cuſtódiens veritátem.

Vetus error ábiit: ſervábis pacem; * pacem, quia in te ſperávimus.

Speraſtis in Dómino in ſéculis æternis, * in Dómino Deo forti in perpétuum.

Quia incurvábit habitantes in excelſo, * civitátem ſublímem humiliábit.

Humiliábit eam uſque ad terram, * détrahet eam uſque ad púlverem.

Conculcábit eam pes, * pedes páuperis, greſſus egenórum.

Sémita juſti recta eſt, * rectus callis juſti ad ambulandum.

Et in ſémita judiciórum tuórum, Dómine, ſuſtinúimus te: * nomen tuum, & memoriále tuum in deſidério ánimæ.

Anima mea deſiderávit te in nocte; * ſed & ſpíritu meo in præcórdiis meis de mane vigilábo ad te.

Cùm féceris judícia tua in terra, * juſtítiam diſcent habitatóres orbis.

Miſereámur ímpio, & non diſcet juſtítiam: * in terra ſanctórum iníqua geſſit, & non vidébit glóriam Dómini.

Dómine, exaltétur manus tua; * & non vídeant: Vídeant, & confundantur zelantes pópuli; * & ignis hoſtes tuos dévoret.

Dómine, dabis pacem nobis; * ómnia enim ópera noſtra operátus es nobis.]

Ant. 4. *D.* Laudábo.

PSALMUS 145.

Laudandus Deus, qui facit judicium injuriam patientibus.

LAuda, ánima mea, Dóminum: * laudábo Dóminum in vita mea; pſallam Deo meo quámdiù fúero.

Nolíte confídere in princípibus; * in fíliis hóminum, in quibus non eſt ſalus.

Exíbit ſpíritus ejus, & revertétur in terram ſuam: * in illa die períbunt omnes cogitatiónes eórum.

Beátus cujus Deus Jacob adjútor ejus, ſpes ejus in Dómino Deo ipſíus, * qui fecit cœlum & terram, mare, & ómnia quæ in eis ſunt.

Qui cuſtódit veritátem in ſéculum, facit judícium injúriam patiéntibus, * dat eſcam eſuriéntibus.

Dóminus ſolvit compedítos: * Dóminus illúminat cæcos.

Dóminus érigit eliſos, * Dóminus díligit juſtos.

Dóminus cuſtódit ádvenas : pupillum & víduam ſuſcípiet ; * & vias peccatórum diſperdet.

Regnábit Dóminus in ſécula : * Deus tuus, Sion, in generatiónem & generatiónem.

Ant. Laudábo in vita mea Dóminum, qui facit judícium injúriam patiéntibus.

CAPITULUM. *Iſ.* 33.

DOmine, miſerére noſtrî ; te enim expectávimus : eſto bráchium noſtrum in mane, & ſalus noſtra in témpore tribulatiónis.

HYMNUS.

ULtrícibus nos úndiquè
Dum sáucias telis, Deus,
Quis ferre, te præter, queat
Mœréntibus ſolátium ?
Mundus faceſſat:nihil opis
Favóre præſtat fútili :
Fallácibus quin áſperat
Alitque fomentis malum.
Flagella nos terrent tua ;
Non illa ſpem demunt tamen :
Quæ ferre nos jubes,Pater,
Fiunt medéla vulnerum.
At impetus libídinum
Ferocientes cómprime :
Hæc vera nos vexant mala,
Sanáre quæ ſolus potes.
Quid ergo ceſſas? ingruunt
Intùs foríſque prælia ;
Hoſti-ne præda mens erit
Chriſti redempta ſánguine?
Audis precantes : ánxi[...]
Spes blanda jam men[...] redit :
O Chriſte, tetros mors tu[...]
Mortis pavóres díſcutit.
Sit Trinitáti glória,
Quæ ſic flagellis quos am[...]
Exercet, ut cleméntiæ
Rursùm recordétur ſuæ.
Amen.

℣. Exultábo manè m[i]ſericórdiam tuam ; ℟. Qui factus es ſuſceptor meus i[n] die tribulatiónis. *Pſ.* 58.

Ad Benedictus.

Ant. 8. *G.* Per víſcer[a] miſericórdiæ Dei noſtri vi ſitávit nos Oriens ex alto illumináre his qui in ténebris & in umbra morti[s] ſedent. *Luc.* 1.

AD PRIMAM.

Ant. 3. g. Exurge.

PSALMUS 43.

Eccleſia priora in ſe Dei beneficia recolens, poſterioraque exponens mala, opem ſibi à Deo poſcit.

DEus, áuribus noſtris audívimus, patres noſtri annuntiavérunt nobis * opus quod operátus es in diébus eórum, & in diébus antíquis.

Manus tua gentes diſpérdidit, & plantaſti eos : * afflixiſti pópulos, & expuliſti eos.

Nec enim in gládio ſuo poſſedérunt terram, * & bráchium eórum non ſalvávit eos.

Sed déxtera tua, & bráchium tuum, & illuminá-

tio vultûs tui, * quóniam complacuiſti in eis.

Tu es ipſe rex meus, & Deus meus, * qui mandas ſalútes Jacob.

In te inimícos noſtros ventilábimus cornu, * & in nómine tuo ſpernémus inſurgentes in nobis.

Non enim in arcu meo ſperábo, & gládius meus non ſalvábit me.

Salvaſti enim nos de affligéntibus nos, * & odientes nos confudiſti.

Diviſio Pſalmi 43.

IN Deo laudábimur totâ die; * & in nómine tuo confitébimur in ſéculum.

Nunc autem repuliſti, & confudiſti nos; * & non egrédieris, Deus, in virtútibus noſtris.

Avertiſti nos retrorsùm poſt inimícos noſtros; * & qui odérunt nos, diripiébant ſibi.

Dediſti nos tanquam oves eſcárum, * & in géntibus diſperſiſti nos.

Vendidiſti pópulum tuum ſine prétio, * & non fuit multitúdo in commutatiónibus eórum.

Poſuiſti nos oppróbrium vicínis noſtris, * ſubſannatiónem & deríſum his qui ſunt in circúitu noſtro.

Poſuiſti nos in ſimilitúdinem géntibus, * commotiónem cápitis in pópulis.

Totâ die verecúndia mea contra me eſt, * & confúſio faciéi meæ coopéruit me,

A voce exprobrantis & obloquentis, * à fácie inimíci & perſequentis.

Hæc ómnia venérunt ſuper nos; nec oblíti ſumus te, * & iníquè non égimus in teſtamento tuo.

Et non receſſit retrò cor noſtrum, * & declinaſti ſémitas noſtras à via tua;

Quóniam humiliaſti nos in loco afflictiónis, * & coopéruit nos umbra mortis.

Altera diviſio Pſalmi 43.

SI oblíti ſumus nomen Dei noſtri, & ſi expándimus manus noſtras ad deum aliénum.

Nonne Deus requíret iſta? * ipſe enim novit abſcóndita cordis.

Quóniam propter te mortificámur totâ die, * æſtimáti ſumus ſicut oves occiſiónis.

Exurge, quare obdormis, Dómine? * exurge, & ne repellas in finem.

Quare fáciem tuam avertis? * oblivíſceris inópiæ noſtræ & tribulatiónis noſtræ?

Quóniam humiliáta eſt in púlvere ánima noſtra, * conglutinátus eſt in terra venter noſter.

Exurge, Dómine, ádjuva nos; * & rédime nos propter nomen tuum.

Ant. Exurge, quare ob-

dormis, Dómine? exurge, & ne repellas in finem.

AD TERTIAM.

Ant. 2. Circumdedérunt.

PSALMUS 39.

Chriſtus mortis & inferi victor Deo jam pro ſe gratias agit, pro membris ſuis preces offert.

EXpectans expectávi Dóminum, * & inténdit mihi.

Et exaudívit preces meas, * & eduxit me de lacu miſériæ, & de luto fæcis.

Et ſtátuit ſuper petram pedes meos, * & direxit greſſus meos.

Et immíſit in os meum cánticum novum, * carmen Deo noſtro.

Vidébunt multi, & timébunt; * & ſperábunt in Dómino.

Beátus vir cujus eſt nomen Dómini ſpes ejus, * & non reſpexit in vanitátes & insánias falſas.

Multa feciſti tu, Dómine Deus meus, mirabília tua; * & cogitatiónibus tuis non eſt qui ſímilis ſit tibi.

Annuntiávi & locútus ſum: * multiplicáti ſunt ſuper númerum.

Sacrifícium & oblatiónem noluiſti; * aures autem perfeciſti mihi.

Holocauſtum & pro peccáto non poſtulaſti: * tunc dixi, Ecce vénio.

In cápite libri ſcriptum eſt de me, ut fácerem voluntátem tuam: * Deus meus, vólui, & legem tuam in médio cordis mei.

Diviſio Pſalmi 39.

ANnuntiávi juſtítiam tuam in eccléſia magna; * ecce lábia mea non prohibébo: Dómine, tu ſciſti.

Juſtítiam tuam non abſcondi in corde meo: * veritátem tuam & ſalutáre tuum dixi.

Non abſcondi miſericórdiam tuam & veritátem tuam * à concílio multo.

Tu autem, Dómine, ne longè fácias miſeratiónes tuas à me: * miſericórdia tua & véritas tua ſemper ſuſceperunt me.

Quóniam circumdedérunt me mala, quorum non eſt númerus; * comprehendérunt me iniquitátes meæ, & non pótui ut vidérem.

Multiplicátæ ſunt ſuper capillos cápitis mei; * & cor meum derelíquit me.

Compláceat tibi, Dómine, ut éruas me: * Dómine, ad adjuvandum me réſpice.

Confundantur & revereantur ſimul, * qui quærunt ánimam meam, ut áuferant eam.

Convertantur retrorſùm, & revéreantur, * qui volunt mihi mala.

Ferant confeſtim confuſiónem ſuam, * qui dicunt mihi: Euge, euge,

Exultent & lætentur ſu-

per te omnes, quærentes te; * & dicant ſemper, Magnificétur Dóminus, qui díligunt ſalutáre tuum.

Ego autem mendícus ſum & pauper: * Dóminus ſollícitus eſt mei.

Adjútor meus, & protector meus tu es: * Deus meus, ne tardáveris.

PSALMUS 57.

Chriſtus inimicorum ſuorum injuſtitiam arguit, & Dei vindictam in ipſos prænuntiat.

SI verè útiquè juſtítiam loquímini, recta judicáte, fílii hóminum.

Etenim in corde iniquitátes operámini; * in terra injuſtítias manus veſtræ concinnant.

Alienáti ſunt peccatóres à vulva, erravérunt ab útero: * locúti ſunt falſa.

Furor illis ſecundùm ſimilitúdinem ſerpentis: * ſicut áſpidis ſurdæ, & obturantis aures ſuas;

Quæ non exáudiet vocem incantántium, & venéfici incantantis ſapienter.

Deus cónteret dentes eórum in ore ipſórum: * molas leónum confringet Dóminus.

Ad níhilum devénient tanquam aqua decurrens: * intendit arcum ſuum, donec infirmentur.

Sicut cera quæ fluit, auferentur: * ſupercécidit ignis, & non vidérunt ſolem.

Priuſquàm intellígerent ſpinæ veſtræ rhamnum; * ſicut viventes, ſic in ira abſorbet eos.

Lætábitur juſtus, cùm víderit vindictam: * manus ſuas lavábit in ſánguine peccatóris.

Et dicet homo: Si útiquè eſt fructus juſto, * útiquè eſt Deus júdicans eos in terra.

Ant. Circumdedérunt me mala, quórum non eſt número: compláceat tibi, Dómine, ut éruas me. *Pſ.* 39.

CAPITULUM. 2. *Cor.* 1.

SUpra modum graváti ſumus ſupra virtútem, ita ut tædéret nos étiam vívere. Sed ipſi in nobiſmetipſis reſponſum mortis habúimus, ut non ſimus fidentes in nobis, ſed in Deo qui ſúſcitat mórtuos; qui de tantis perículis nos erípuit, & éruit; in quem ſperámus quóniam & adhuc erípiet.

℟. *br.* Multiplicáti ſunt, * Qui odérunt me gratis. Multiplicáti ſunt. ℣. Confortáti ſunt * qui perſecúti ſunt me injuſtè, * Qui odérunt me gratis. Glória Patri. Multiplicáti ſunt. *Pſ.* 68.

℣. Dómine, ne elongáveris auxílium tuum à me: ℟. Ad defenſiónem meam cónſpice. *Pſ.* 21.

AD SEXTAM.

Ant. 5. a Potum meum.

PSALMUS 101.

Eccleſiæ, inter hujus mundi adverſa, ſpes in Dei Verbo per quod omnia facta ſunt.

DOmine, exaudi oratiónem meam; * & clamor meus ad te véniat.

Non avertas fáciem tuam à me: * in quacumque die tríbulor, inclína ad me aurem tuam.

In quacumque die invocávero te, * velóciter exaudi me;

Quia defecérunt ſicut fumus dies mei, * & oſſa mea ſicut crémium aruérunt.

Percuſſus ſum ut fœnum, & áruit cor meum; * quia oblítus ſum comédere panem meum.

A voce gémitûs mei * adhæſit os meum carni meæ.

Símilis factus ſum pelicáno ſolitúdinis: * factus ſum ſicut nycticorax in domicílio.

Vigilávi, * & factus ſum ſicut paſſer ſolitárius in tecto.

Totâ die exprobrábant mihi inimíci mei; * & qui laudábant me, adversùm me jurábant.

Quia cínerem tanquam panem manducábam, * & potum meum cum fletu miſcébam.

A fácie iræ & indignatiónis tuæ; * quia élevans alliſiſti me.

Dies mei ſicut umbra declinavérunt; * & ego ſicut fœnum árui.

Tu autem Dómine, in æternum pérmanes; * & memoriále tuum in generatiónem & generatiónem.

Diviſio Pſalmi 101.

TU exurgens miſeréberis Sion, * quia tempus miſerendi ejus, quia venit tempus;

Quóniam placuérunt ſervis tuis lápides ejus, * & terræ ejus miſerebuntur.

Et timébunt gentes nomen tuum, Dómine, * & omnes reges terræ glóriam tuam;

Quia ædificávit Dóminus Sion, * & vidébitur in glória ſua.

Reſpexit in oratiónem humílium, * & non ſprevit precem eórum.

Scribantur hæc in generatióne áltera: * & pópulus qui creábitur, laudábit Dóminum;

Quia proſpexit de excelſo ſancto ſuo: * Dóminus de cœlo in terram aſpexit;

Ut audíret gémitus compeditórum, * ut sólveret fílios interemptórum;

Ut annúntient in Sion nomen Dómini, * & laudem ejus in Jerúſalem,

In conveniendo pópulos in unum, & reges, * ut ſérviant Dómino.

Reſpondit ei in via virtú-

tis ſuæ: * Paucitátem diérum meórum núntia mihi.

Ne révoces me in dimídio diérum meórum: * in generatiónem & generatiónem anni tui.

Altera diviſio Pſalmi 101.

INítio tu, Dómine, terram fundaſti: * & ópera mánuum tuárum ſunt cœli.

Ipſi períbunt; * tu autem pérmanes:

Et omnes ſicut veſtimentum veteraſcent; * & ſicut opertórium mutábis eos, & mutabuntur.

Tu autem idem ipſe es, * & anni tui non defícient.

Fílii ſervórum tuórum habitábunt; * & ſemen eórum in ſéculum dirigétur.

Ant. Potum meum cum fletu miſcébam, à fácie iræ & indignatiónis tuæ, Dómine.

CAPITULUM. *Hebr.* 12.

VObis, tanquam fíliis, lóquitur [Deus] dicens: Fili mi, noli neglígere diſciplínam Dómini, neque fatigéris dum ab eo argúeris: quem enim díligit Dóminus, caſtígat; flagellat autem omnem fílium quem récipit. In diſciplína perſeveráte.

℞. *br.* Ego, Dómine, * In flagella parátus ſum. Ego. ℣. Et dolor meus * in conſpectu meo ſemper: * In flagella. Glória Patri. Ego, Dómine.

℣. Dómine, ante te omne deſidérium meum; ℞. Et gémitus meus à te non eſt abſcónditus. *Pſ.* 37.

AD NONAM.

Ant. 6. Deus meus.

PSALMUS 21.

Chriſtus in cruce Patrem obſecrat ut ſibi pro nobis adſit.

DEus, Deus meus, réſpice in me: quare me dereliquiſti? * longè à ſalúte meâ verba delictórum meórum.

Deus meus, clamábo per diem, & non exáudies; * & nocte, & non ad inſipiéntiam mihi.

Tu autem in ſancto hábitas, * laus Iſraël.

In te ſperavérunt patres noſtri: * ſperavérunt, & liberaſti eos.

Ad te clamavérunt, & ſalvi facti ſunt: * in te ſperavérunt, & non ſunt confúſi.

Ego autem ſum vermis, & non homo; * oppróbrium hóminum, & abjéctio plebis.

Omnes videntes me, deriſérunt me: * locúti ſunt lábiis, & movérunt caput.

Sperávit in Dómino, erípiat eum; * ſalvum fáciat eum, quóniam vult eum.

Quóniam tu es qui extraxiſti me de ventre; * ſpes mea ab ubéribus matris meæ.

In te projectus ſum ex útero: * de ventre matris meæ Deus meus es tu.

Diviſio Pſalmi 21.

[D]Eus meus] ne diſ-céſſeris à me, * quóniam tribulátio próxima eſt, quóniam non eſt qui ádjuvet.

Circumdedérunt me vítuli multi: * tauri pingues obſedérunt me.

Aperuérunt ſuper me os ſuum, * ſicut leo rápiens & rúgiens.

Sicut aqua effúſus ſum, * & diſperſa ſunt ómnia oſſa mea.

Factum eſt cor meum tanquam cera liqueſcens * in médio ventris mei.

Aruit tanquam teſta virtus mea, & lingua mea adhæſit fáucibus meis; * & in púlverem mortis deduxiſti me.

Quóniam circumdedérunt me canes multi; * concílium malignántium obſédit me.

Fodérunt manus meas & pedes meos: * dinumeravérunt ómnia oſſa mea.

Ipſi verò conſideravérunt & inſpexérunt me: * diviſérunt ſibi veſtimenta mea, & ſuper veſtem meam miſérunt ſortem.

Tu autem, Dómine, ne elongáveris auxílium tuum à me: * ad defenſiónem meam cónſpice.

Erue à frámea, Deus, ánimam meam, * & de manu canis únicam meam.

Salva me ex ore leónis, * & à córnibus unicórnium humilitátem meam.

Narrábo nomen tuum frátribus meis: * in médio eccléſiæ laudábo te.

Altera diviſio Pſalmi 21.

QUi timétis Dóminum, laudáte eum; univerſum ſemen Jacob, glorificáte eum: * tímeat eum omne ſemen Iſraël.

Quóniam non ſprevit, neque deſpexit deprecatiónem páuperis; nec avertit fáciem ſuam à me: * & cùm clamárem ad eum, exaudívit me.

Apud te laus mea in eccléſia magna: * vota mea reddam in conſpectu timéntium eum.

Edent páuperes, & ſaturabuntur; & laudábunt Dóminum qui requírunt eum: * vivent corda eórum in ſéculum ſéculi.

Reminiſcentur & convertentur ad Dóminum univerſi fines terræ: * & adorábunt in conſpectu ejus univerſæ famíliæ géntium.

Quóniam Dómini eſt regnum, * & ipſe dominábitur géntium.

Manducavérunt & adoravérunt omnes pingues terræ: * in conſpectu ejus cadent omnes qui deſcendunt in terram.

Et ánima mea illi vivet; * & ſemen meum ſérviet ipſi.

Annuntiábitur Dómino generátio ventúra; * & annuntiábunt cœli juſtí-

tiam ejus pópulo qui naſcé-tur, quem fecit Dóminus.

Ant. Deus meus, quare me dereliquiſti ? longè à ſalúte meâ verba deliĉtórum meórum.

CAPITULUM. *Thren.* 5.

QUare in perpétuum oblivíſcéris noſtrî ? derelinques nos in longitúdine diérum ? Converte nos, Dómine, ad te, & convertémur : ínnova dies noſtros, ſicut à princípio ; ſed projíciens repuliſti nos, iratus es contra nos vehementer.

℟. *br.* Uſquequò, Dómine, Oblivíſcéris me in finem ? Uſquequò. ℣. Uſquequò exaltábitur * inimícus meus ſuper me ? * Oblivíſcéris. Glória Patri. Uſquequò. *Pſ.* 12.

℣. Exurge, Dómine Deus, exaltétur manus tua : ℟. Ne oblivíſcáris páuperum. *Pſ.* 9.

AD VESPERAS.

Ant. 4. A. Supra dorſum.

PSALMUS 128.

Chriſti & Eccleſiæ prælia & viĉtoriæ.

SÆpè expugnavérunt me à juventúte mea : * dicat nunc Iſraël.

Sæpè expugnavérunt me à juventúte mea ; * étenim non potuérunt mihi.

Supra dorſum meum fabricavérunt peccatóres : * prolongavérunt iniquitátem ſuam.

Dóminus juſtus * concídit cervíces peccatórum.

Confundantur & convertantur retrorsùm * omnes qui odérunt Sion.

Fiant ſicut fœnum teĉtórum, * quod, priuſquàm evellátur, exáruit :

De quo non implévit manum ſuam, qui metit ; * & ſinum ſuum, qui maníſpulos cólligit.

Et non dixérunt qui præteríbant : Benedíĉtio Dómini ſuper vos ; * benedíximus vobis in nómine Dómini.

Ant. Supra dorſum meum fabricavérunt peccatóres : prolongavérunt iniquitátem ſuam.

Ant. 2. Poſuiſti.

PSALMUS 138.

Dei ubiquè præſentis & omnia cognoſcentis mirabilis ſcientia.

DOmine, probaſti me, & cognoviſti me : * tu cognoviſti ſeſſiónem meam, & reſurreĉtiónem meam.

Intellexiſti cogitatiónes meas de longè : * ſémitam meam & funículum meum inveſtigaſti.

Et omnes vias meas prævidiſti, * quia non eſt ſermo in lingua mea.

Ecce, Dómine, tu cognoviſti ómnia, noviſſima & antíqua : * tu formaſti me, & poſuiſti ſuper me manum tuam.

Mirábilis facta eſt ſciéntia tua ex me : * confor-

táta eſt, & non pótero ad eam.

Quò ibo à ſpíritu tuo? * & quò à fácie tua fúgiam?

Si aſcéndero in cœlum, tu illìc es: * ſi deſcéndero in infernum, ades:

Si ſúmpſero pennas meas dilúculo, * & habitávero in extrémis maris;

Etenim illùc manus tua dedúcet me, * & tenébit me déxtera tua.

Et dixi: Fórſitan ténebræ conculcábunt me; * & nox illuminátio mea in delíciis meis.

Quia ténebræ non obſcurabuntur à te; & nox ſicut dies illuminábitur: * ſicut ténebræ ejus, ita & lumen ejus.

Quia tu poſſediſti renes meos: * ſuſcepiſti me de útero matris meæ.

Ant. Poſuiſti ſuper me manum tuam, Dómine: quò à fácie tua fúgiam?

Ant. 6. Confitébor tibi.

Diviſio Pſalmi 138.

Confitébor tibi, [Dómine] quia terribíliter magnificátus es; * mirabília ópera tua, & ánima mea cognoſcit nimìs.

Non eſt occultátum os meum à te, quod feciſti in occulto; * & ſubſtántia mea in inferióribus terræ.

Imperfectum meum vidérunt óculi tui; & in libro tuo omnes ſcribentur: * dies formabuntur, & nemo in eis.

Mihi autem nimìs honorificáti ſunt amíci tui, Deus: * nimìs confortátus eſt principátus eórum.

Dinumerábo eos, & ſuper arénam multiplicabuntur: * exurrexi, & adhuc ſum tecum.

Si occíderis, Deus, peccatóres: * viri ſánguinum, declináte à me;

Quia dícitis in cogitatióne: * Accípient in vanitáte civitátes tuas.

Nonne qui odérunt te, Dómine, óderam? * & ſuper inimícos tuos tabeſcébam?

Perfecto ódio óderam illos; * & inimíci facti ſunt mihi.

Proba me, Deus, & ſcito cor meum: * intérroga me, & cognoſce ſémitas meas;

Et vide ſi via iniquitátis in me eſt, * & deduc me in via æterna.

Ant. Confitébor tibi, Dómine, quia terribíliter magnificátus es; ánima mea cognoſcit nimìs.

Ant. 3. b. Cuſtódi me, Dómine.

PSALMUS 139.

Se ab improbis defendi precatur Eccleſia.

Eripe me, Dómine, ab hómine malo: * à viro iníquo éripe me.

Qui cogitavérunt iniquitátes in corde: * totâ die conſtituébant prælia.

Acuérunt linguas ſuas ſi-

cut ſerpentis : * venénum áſpidum ſub lábiis eórum.

Cuſtódi me, Dómine, de manu peccatóris ; * & ab homínibus iníquis éripe me.

Qui cogitavérunt ſupplantáre greſſus meos : * abſcondérunt ſuperbi láqueum mihi.

Et funes extendérunt in láqueum : * juxtà iter ſcándalum poſuérunt mihi.

Dixi Dómino : Deus meus es tu ; * exaudi, Dómine, vocem deprecatiónis meæ.

Ant. Cuſtódi me, Dómine, de manu peccatóris.

Ant. 7. c. Dómine, Dómine.

Diviſio Pſalmi 139.

DOmine, Dómine, virtus ſalútis meæ, * obumbraſti ſuper caput meum in die belli.

Ne tradas me Dómine, à deſidério meo peccatóri : * cogitavérunt contra me ; ne derelinquas me, ne fortè exaltentur.

Caput circúitûs eórum ; * labor labiórum ipſórum opériet eos.

Cadent ſuper eos carbónes : in ignem dejícies eos ; * in miſériis non ſubſiſtent.

Vir linguóſus non dirigétur in terra : * virum injuſtum mala cápient in intéritu.

Cognóvi quia fáciet Dóminus judícium ínopis, * & vindíctam páuperum.

Veruntamen juſti confitebuntur nómini tuo ; * & habitábunt recti cum vultu tuo.

Ant. Dómine, Dómine, virtus ſalútis meæ, ne derelinquas me.

CAPITULUM. *Hebr.* 12.

DEponentes omne pondus & circumſtans nos peccátum, per patiéntiam currámus ad propóſitum nobis certámen ; aſpicientes in auctórem fídei & conſummatórem Jeſum, qui, propóſito ſibi gáudio, ſuſtínuit crucem, confuſióne contemptâ.

HYMNUS.

LUgéte, pacis Angeli :
Mortális en ultrò Deus,
Culpæ gerens imáginem,
Pœnam nocentûm ſúſtinet.

Amóris ô miráculum !
O cordis humáni ſtupor !
Inſons Deus neci datur ;
Pigébit & ſontes pati !

Nos ſempiternis crux tua,
O Chriſte, flammis éruit :
Hîc ure vindex, hîc ſeca,
Parcas in æternum modò.

Caro reclámat ; ſed Patris
Urget voluntas : nos tuâ
Virtúte da fortes ſequi,
Jeſu, quod exemplo doces.

Livóre ſanátos tuo,
Tuóque lotos ſánguine,
Peccando ne novam ſinas
Paráre nos tibi crucem.

Qui Fílium tradit, Patri,
Natóque ſit laus víctimæ :
Par ſit tibi laus, qui ſacram
Succendis aram, Spíritus.
Amen.

℣. Clamávi ad te, Dó-

mine, totâ die ℟. Expandi ad te manus meas. *Pſ.* 87.

Ad Magníficat.

Ant. 1. D. Fecit Dóminus poténtiam in bráchio ſuo: diſperſit ſuperbos mente cordis ſui. *Luc.* 1.

AD COMPLETORIUM.

Ant. 2. Ne derelinquas me.

PSALMUS 37.

Mala hujus vitæ ſuſtinenda ad obtinendam peccatorum veniam.

DOmine, ne in furóre tuo árguas me, * neque in ira tua corrípias me;

Quóniam ſagittæ tuæ infixæ ſunt mihi, * & confirmaſti ſuper me manum tuam.

Non eſt ſánitas in carne mea à fácie iræ tuæ: * non eſt pax óſſibus meis à fácie peccatórum meórum.

Quóniam iniquitátes meæ ſupergreſſæ ſunt caput meum: * & ſicut onus grave gravátæ ſunt ſuper me.

Putruérunt & corruptæ ſunt cicatríces meæ, * à fácie inſipiéntiæ meæ.

Miſer factus ſum & curvátus ſum uſque in finem: * totâ die contriſtátus ingrediébar.

Quóniam lumbi mei impléti ſunt illuſiónibus; * & non eſt ſánitas in carne mea.

Afflictus ſum & humiliátus ſum nimis: * rugiébam à gémitu cordis mei.

Dómine, ante te omne deſidérium meum; * & gémitus meus à te non eſt abſcónditus.

Cor meum conturbátum eſt, derelíquit me virtus mea; * & lumen oculórum meórum, & ipſum non eſt mecum.

Diviſio Pſalmi 37.

AMíci mei, & próximi mei * adversùm me appropinquavérunt & ſtetérunt.

Et qui juxtà me *erant*, de longè ſtetérunt; * & vim faciébant qui quærébant ánimam meam.

Et qui inquirébant mala mihi, locúti ſunt vanitátes, * & dolos totâ die meditabantur.

Ego autem tanquam ſurdus non audiébam, * & ſicut mutus non apériens os ſuum.

Et factus ſum ſicut homo non áudiens, * & non habens in ore ſuo redargutiónes.

Quóniam in te, Dómine, ſperávi: * tu exáudies me, Dómine Deus meus.

Quia dixi: Nequándo ſupergáudeant mihi inimíci mei; * &, dum commoventur pedes mei, ſuper me magna locúti ſunt.

Quóniam ego in flagella parátus ſum; * & dolor meus in conſpectu meo ſemper.

Quóniam iniquitátem meam annuntiábo ; * & cogitábo pro peccáto meo.

Inimíci autem mei vivunt, & confirmáti ſunt ſuper me ; * & multiplicáti ſunt qui odérunt me iníquè.

Qui retríbuunt mala pro bonis, detrahébant mihi ; * quóniam ſequébar bonitátem.

Ne derelinquas me, Dómine ; Deus meus, ne diſcéſſeris à me : * intende in adjutórium meum, Dómine Deus ſalútis meæ.

PSALMUS 55.

Anima fidelis in Deo ſperans, nihil ab homine timet.

MIſerére meî, Deus, quóniam conculcávit me homo : * totâ die impugnans tribulávit me.

Conculcavérunt me inimíci mei totâ die, * quóniam multi bellantes adversùm me.

Ab altitúdine diéi timébo ; * ego verò in te ſperábo.

In Deo laudábo ſermónes meos, in Deo ſperávi : * non timébo quid fáciat mihi caro.

Totâ die verba mea execrabantur : * adversùm me omnes cogitatiónes eórum in malum.

Inhabitábunt, & abſcondent : * ipſi calcáneum meum obſervábunt.

Sicut ſuſtinuérunt ánimam meam, pro níhilo ſalvos fácies illos : * in ira pópulos confringes.

Deus, vitam meam annuntiávi tibi : * poſuiſti lácrymas meas in conſpectu tuo, ſicut & in promiſſióne tua.

Tunc convertentur inimíci mei retrorsùm * in quacumque die invocávero te.

Ecce cognovi, * quóniam Deus meus es.

In Deo laudábo verbum : * in Dómino laudábo ſermónem.

In Deo ſperávi : * non timébo quid fáciat mihi homo.

In me ſunt, Deus, vota tua ; * quæ reddam laudatiónes tibi ;

Quóniam eripuiſti ánimam meam de morte, & pedes meos de lapſu ; * ut pláceam coram Deo in lúmine vivéntium.

Ant. Ne derelinquas me, Dómine ; Deus meus, ne diſcéſſeris à me. *Pſ.* 37.

SABBATO.

AD OFFICIUM NOCT.

Invit. Remuneratórem inquiréntibus ſe Deum, * Veníte adorémus. *Hebr.* 11.

Pſ. 94 Veníte. 2.

HYMNUS.

TAndem peractis, ô Deus,
Sexto diérum límite,
Ponis modum labóribus,
Orbíque plaudis cóndito.
At dum perenni ſéptimam

Lucem quiéti cónſecras,
En te repoſcit dénuò
Alter creatórem labor.
Te cuncta nempe prædicant;
Te terra, pontus, ſídera
Cantu celébrant æmulo;
Peccátor unus dſſſonat.
Tu pectus aufer ſáxeum;
Tu cárneum pectus crea:
Et caritátis úberes
Fructus canent hymnum tibi.
Hæc te juvant præcónia,
Si facta voci cónſonent:
Sic efficáci fléctitur
Divína majeſtas prece.
Ætérna laus & glória
Uni ſit & trino Deo,
Qui cuncta nutu cóndidit,
Nutúque ſervat cóndita.
Amen.

Ant. 3. a. Propter innocéntiam.

PSALMUS 40.

Chriſtus propter nos egenus; morti traditus reſurrectionem ſuam petit & impetrat.

BEátus qui intélligit ſuper egénum & páuperem; * in die mala liberábit eum Dóminus.

Dóminus conſervet eum, & vivíficet eum, & beátum fáciat eum in terra, * & non tradat eum in ánimam inimicórum ejus.

Dóminus opem ferat illi ſuper lectum dolóris ejus: univerſum ſtratum ejus verſaſti in infirmitáte ejus.

Ego dixi: Dómine, miſerére meî; * ſana ánimam meam, quia peccávi tibi.

Inimíci mei dixérunt mala mihi: * Quando moriétur, & períbit nomen ejus?

Et ſi ingrediebátur ut vidéret, vana loquebátur; * cor ejus congregávit iniquitátem ſibi.

Egrediebátur forás, * & loquebátur in idipſum.

Adversùm me ſuſurrábant omnes inimíci mei: * adversùm me cogitábant mala mihi.

Verbum iníquum conſtituérunt adversùm me: * numquid qui dormit, non adjíciet ut reſurgat?

Etenim homo pacis meæ, in quo ſperávi, qui edébat panes meos, * magnificávit ſuper me ſupplantatiónem.

Tu autem, Dómine, miſerére meî, & reſúſcita me; * & retríbuam eis.

In hoc cognóvi quóniam voluiſti me, * quóniam non gaudébit inimícus meus ſuper me.

Me autem propter innocéntiam ſuſcepiſti, * & confirmaſti me in conſpectu tuo in æternum.

Benedictus Dóminus Deus Iſraël à ſéculo, & uſque in ſéculum: * fiat, fiat.

PSALMUS 48.

Homo de priſtino ſuo ſtatu per peccatum lapſus, divitiis non redimitur; nil contra infernum poſſunt opes.

AUdíte hæc, omnes gentes: * áuribus percípite, omnes qui habitátis orbem,

Quique terrígenæ, & fílii hóminum, * ſimul in unum dives & pauper.

Os meum loquétur ſapiéntiam, * & meditátio cordis mei prudéntiam.

Inclinábo in parábolam aurem meam: * apériam in pſaltério propoſitiónem meam.

Cur timébo in die mala? * iníquitas calcánei mei circúmdabit me.

Qui confídunt in virtúte ſua, * & in multitúdine divitiárum ſuárum gloriantur.

Frater non rédimit, rédimet homo: * non dabit Deo placatiónem ſuam, & prétium redemptiónis ánimæ ſuæ,

Et laborábit in æternum, & vivet adhuc in finem: * non vidébit intéritum, cùm víderit ſapientes morientes.

Simul inſípiens & ſtultus períbunt, * & relinquent aliénis divítias ſuas.

Et ſepulcra eórum domus illórum in æternum; tabernácula eórum in progénie & progénie: * vocavérunt nómina ſua in terris ſuis.

Et homo, cùm in honóre eſſet, non intellexit: * comparátus eſt jumentis inſipiéntibus, & símilis factus eſt illis.

Hæc via illórum ſcándalum ipſis; * & póſteà in ore ſuo complacébunt.

Sicut oves in inferno póſiti ſunt: * mors depaſcet eos.

Et dominabuntur eórum juſti in matutíno; * & auxílium eórum veteraſcet in inferno à glória eórum.

Verúmtamen Deus rédimet ánimam meam de manu inferi, * cùm accéperit me.

Diviſio Pſalmi 48.

NE timúeris, cùm dives factus fúerit homo, * & cùm multiplicáta fúerit glória domûs ejus.

Quóniam, cùm interíerit, non ſumet ómnia; * neque deſcendet cum eo glória ejus.

Quia ánima ejus in vita ipſíus benedicétur: * confitébitur tibi, cùm benefeceris ei.

Introíbit uſque in progénies patrum ſuórum; * & uſque in æternum non vidébit lumen.

Homo, cùm in honóre eſſet, non intellexit: * comparátus eſt jumentis inſipiéntibus, & símilis factus eſt illis.

Ant. Propter innocéntiam ſuſcepiſti me, Deus;

& confirmaſti me in conſpectu tuo in æternum. *Pſ.* 40.

Ant. 5. F. Tibi, Deus.

P S A L M U S 61.

Fruſtrà oppugnatur, qui Deo ſubjectus, in ejus tutela manet.

NOnnè Deo ſubjecta erit ánima mea? * ab ipſo enim ſalutáre meum.

Nam & ipſe Deus meus, & ſalutáris meus: * ſuſceptor meus, non movébor ámpliùs.

Quouſque irrúitis in hóminem? * interfícitis univerſi vos tanquàm paríeti inclináto, & macériæ depulſæ?

Verúmtamen prétium meum cogitavérunt repéllere; cucurri in ſiti: * ore ſuo benedicébant, & corde ſuo maledicébant.

Verúmtamen Deo ſubjecta eſto, ánima mea; * quóniam ab ipſo patiéntia mea.

Quia ipſe Deus meus, & Salvátor meus; * adjútor meus, non emigrábo.

In Deo ſalutáre meum, & glória mea: * Deus auxílii mei; & ſpes mea in Deo eſt.

Speráte in eo, omnis congregátio pópuli; effúndite coram illo corda veſtra: * Deus adjutor noſter in æternum.

Verúmtamen vani fílii hóminum, mendáces filii hóminum in ſtatéris, * ut decípiant ipſi de vanitáte in idipſum.

Nolíte ſperáre in iniquitáte, & rapínas nolíte concupíſcere: * divítiæ ſi áffluant, nolíte cor appónere.

Semel locútus eſt Deus, * duo hæc audívi:

Quia poteſtas Dei eſt, & tibi, Dómine, miſericórdia; * quia tu reddes unicuíque juxta ópera ſua.

P S A L M U S 63.

Anima fidelis Dei juſtitiam contra iniquos deprecatur.

EXaudi, Deus, oratiónem meam, cùm déprecor: * à timóre inimíci éripe ánimam meam.

Protexiſti me à conventu malignántium, * à multitúdine operántium iniquitátem;

Quia exacuérunt ut gládium linguas ſuas: * intendérunt arcum, rem amáram, ut ſagittent in occultis immaculátum.

Súbitò, ſagittábunt eum, & non timébunt: * firmavérunt ſibi ſermónem nequam.

Narravérunt ut abſcónderent láqueos; * dixérunt, Quis vidébit eos.

Scrutáti ſunt iniquitátes: * defecérunt ſcrutantes ſcrutínio.

Accédet homo ad cor altum, * & exaltábitur Deus.

Sagittæ parvulórum factæ ſunt plagæ eórum; * & in-

firmátæ ſunt contra eos linguæ eórum.

Conturbáti ſunt omnes qui vidébant eos ; * & tímuit omnis homo.

Et annuntiavérunt ópera Dei ; * & facta ejus intellexérunt.

Lætábitur juſtus in Dómino, & ſperábit in eo ; * & laudabuntur omnes recti corde.

PSALMUS 74.

Fruſtrà extollunt ſe iniqui : Deus judex eſt.

CONfitébimur tibi, Deus, confitébimur, & invocábimus nomen tuum ; * narrábimus mirabília tua.

Cùm accépero tempus, * ego juſtítias judicábo.

Liquefacta eſt terra, & omnes qui hábitant in ea ; * ego confirmávi columnas ejus.

Dixi iníquis, Nolíte iníquè ágere ; * & delinquéntibus, Nolíte exaltáre cornu.

Nolíte extóllere in altum cornu veſtrum : * nolíte loqui adversùs Deum iniquitátem ;

Quia neque ab oriente, neque ab occidente, * neque à deſertis móntibus.

Quóniam Deus judex eſt : * hunc humíliat, & hunc exaltat.

Quia calix in manu Dómini vini meri plenus mixto ; * & inclinávit ex hoc in hoc.

Verúmtamen fæx ejus non eſt exinaníta : * bibent omnes peccatóres terræ.

Ego autem annuntiábo in ſéculum : * cantabo Deo Jacob.

Et ómnia córnua peccatórum confringam ; * & exaltabuntur córnua juſti.

Ant. Tibi, Deus, confitébimur, & invocábimus nomen tuum : narrábimus mirabília tua. *Pſ.* 74.

Ant. 6. Tu terríbilis es.

PSALMUS 75.

Terribilis eſt Deus in judiciis ſuis ſuper iniquos.

NOtus in Judæa Deus : * in Iſraël magnum nomen ejus.

Et factus eſt in pace locus ejus, * & habitátio ejus in Sion.

Ibi confrégit poténtias árcuum, * ſcutum, gládium, & bellum.

Illúminans tu mirabíliter à móntibus æternis : * turbáti ſunt omnes inſipientes corde.

Dormiérunt ſomnum ſuum ; * & nihil invenérunt omnes viri divitiárum in mánibus ſuis.

Ab increpatióne tua, Deus Jacob, * dormitavérunt qui aſcendérunt equos.

Tu terríbilis es, & quis reſiſtet tibi ? * ex tunc ira tua.

De cælo audítum feciſti judícium : * terra trémuit, & quiévit,

Cùm exúrgeret in judícium Deus, * ut ſalvos

fáceret omnes manſuétos terræ.

Quóniam cogitátio hóminis confitébitur tibi; *& relíquiæ cogitatiónis diem feſtum agent tibi.

Vovéte, & réddite Dómino Deo veſtro, * omnes qui in circúitu ejus affertis munera:

Terríbili, & ei qui auſert ſpíritum príncipum; * terríbili apud reges terræ.

PSALMUS 82.

Infidelium adversùs Eccleſiam motus, ipſorumque confuſio & interitus.

DEus, quis símilis erit tibi? * ne táceas, neque compeſcáris, Deus;

Quóniam ecce inimíci tui ſonuérunt: * & qui odérunt te, extulérunt caput.

Super pópulum tuum malignavérunt consílium, * & cogitavérunt adversùs ſanctos tuos.

Dixérunt: Veníte, & diſperdámus eos de gente; * & non memorétur nomen Iſraël ultrà.

Quóniam cogitavérunt unanímiter: * ſimul adversùm te teſtamentum diſpoſuérunt tabernácula Idumæórum & Iſmahelítæ,

Moab, & Agaréni, Gebal, & Ammon, & Amalec; * alienígenæ cum habitántibus Tyrum.

Etenim Aſſur venit cum illis; * facti ſunt in adjutórium fíliis Lot.

Fac illis ſicut Mádian, & Síſaræ, * ſicut Jabin i torrente Ciſſon.

Diſperiérunt in Endor * facti ſunt ut ſtercus terra

Pone príncipes eórum ſicut Oreb, & Zeb, * & Zébee, & Sálmana;

Omnes príncipes eórum * qui dixérunt: Hæreditáte poſſideámus ſanctuárium Dei.

Diviſio Pſalmi 82.

DEus meus, pone illos ut rotam, * & ſicut ſtípulam ante fáciem venti.

Sicut ignis qui combúrit ſylvam, * & ſicut flamma combúrens montes;

Ita perſequéris illos in tempeſtáte tua, * & in ira tua turbábis eos.

Imple fácies eórum ignominiâ; * & quærent nomen tuum, Dómine.

Erubeſcant & conturbentur in ſéculum ſéculi, * & confundantur, & péreant:

Et cognoſcant quia nomen tibi, Dóminus; * tu ſolus Altíſſimus in omni terra.

Ant. Tu terríbilis es, Deus Jacob, & quis reſiſtet tibi? *Pſ.* 75.

℣. Confiteantur tibi, Dómine, ómnia ópera tua; ℟. Et ſancti tui benedícant tibi. *Pſ.* 144.

Pater noſter.

℣. *Sacerd.* Repleátur os meum laude, ut cantem glóriam tuam, ℟. Totâ die magnitúdinem tuam. *Pſ.* 70.

AD

AD LAUDES.

Ant. 4. a. Pérfice.

PSALMUS 16.

Chriſti pro nobis patientis oratio cum ſpe reſurgendi.

EXaudi, Dómine, juſtítiam meam : * inténde deprecatiónem meam.

Auribus pércipe oratiónem meam, * non in lábiis dolóſis.

De vultu tuo judícium meum pródeat ; * óculi tui vídeant æquitátes.

Probaſti cor meum, & viſitaſti nocte : * igne me examinaſti & non eſt invénta in me iníquitas.

Ut non loquátur os meum ópera hóminum, * propter verba labiórum tuórum ego cuſtodívi vias duras.

Pérfice greſſus meos in ſémitis tuis, * ut non moveantur veſtígia mea.

Ego clamávi, quóniam exaudiſti me, Deus : * inclina aurem tuam mihi, & exaudi verba mea.

Mirífica miſericórdias tuas, * qui ſalvos facis ſperantes in te.

A reſiſténtibus déxteræ tuæ * cuſtódi me ut pupillam óculi.

Sub umbra alárum tuárum prótege me * à fácie impiórum qui me afflixérunt.

Ant. Pérfice greſſus meos in ſémitis tuis, Dómine, ut non moveantur veſtígia mea.

Ant. 7. b. In juſtítia.

Diviſio Pſalmi 16.

INimíci mei ánimam meam circumdedérunt ; ádipem ſuum concluſérunt : * os eórum locútum eſt ſupérbiam.

Projicientes me nunc circumdedérunt me : * óculos ſuos ſtatuérunt declináre in terram.

Suſcepérunt me ſicut leo parátus ad prædam, * & ſicut cátulus leónis hábitans in ábditis.

Exurge, Dómine, præveni eum, & ſupplanta eum : * éripe ánimam meam ab ímpio, frámeam tuam ab inimícis manûs tuæ.

Dómine, à paucis de terra dívide eos in vita eórum : * de abſcónditis tuis adimplétus eſt venter eórum.

Saturáti ſunt fíliis ; * & dimiſérunt relíquias ſuas párvulis ſuis.

Ego autem in juſtítia apparébo conſpéctui tuo : * ſatiábor, cùm apparúerit glória tua.

Ant. In juſtítia apparébo conſpéctui tuo : ſatiábor, cùm apparúerit glória tua.

Ant. 1. *f.* Parátum.

PSALMUS 56.

Chriſti pro nobis patientis oratio ; reſurrectio & aſcenſio ejus prænuntiantur.

MIſerére meî Deus, miſerére meî * quóniam in te confídit ánima mea.

Et in umbra alárum tuárum ſperábo, * donec tránſeat iníquitas.

Clamábo ad Deum altíſſimum, * Deum qui benefécit mihi.

Miſit de cœlo, & liberávit me : * dedit in oppróbrium conculcantes me.

Miſit Deus miſericórdiam ſuam & veritátem ſuam ; * & erípuit ánimam meam de médio catulórum leónum : dormívi conturbátus.

Fílii hóminum, dentes eórum arma & ſagittæ ; * & lingua eórum gládius acútus.

Exaltáre ſuper cœlos, Deus ; * & in omnem terram glória tua.

Láqueum paravérunt pédibus meis ; * & incurvavérunt ánimam meam.

Fodérunt ante fáciem meam fóveam ; * & incidérunt in eam.

Parátum cor meum, Deus, parátum cor meum ; * cantábo & pſalmum dicam.

Exurge, glória mea ; exurge, pſaltérium & cíthara : * exurgam dilúculo.

Confitébor tibi in pópulis, Dómine : * & pſalmum dicam tibi in géntibus ;

Quóniam magnificáta eſt uſque ad cœlos miſericórdia tua, * & uſque ad nubes véritas tua.

Exaltáre ſuper cœlos, Deus ; * & ſuper omnem terram glória tua.

Ant. Parátum cor meum, Deus, parátum cor meum : cantábo, & pſalmum dicam.

Ant. 5. a. Date magnificéntiam.

In Feriis, ALTERUM MOYSI CANTICUM.

Deut. 32.

Populi ſui infidelitates, Deique vindictas & miſerationes prænuntiat.

AUdíte, cœli, quæ loquor : * áudiat terra verba oris mei.

Concreſcat ut plúvia doctrína mea : * fluat ut ros elóquium meum.

Quaſi imber ſuper herbam, * & quaſi ſtillæ ſuper grámina.

Quia nomen Dómini invocábo : * date magnificéntiam Deo noſtro.

Dei perfecta ſunt ópera, & omnes viæ ejus judícia : * Deus fidélis, & abſque ulla iniquitáte, juſtus & rectus.

Peccavérunt ei, & non fílii ejus in sórdibus : * generátio prava atque perverſa.

Hæccine reddis Dómino, * pópule ſtulte & insípiens ?

Numquid non ipſe eſt pater tuus, * qui poſſédit te, & fecit, & creávit te.

Memento diérum antiquórum : * cógita generatiónes síngulas.

Intérroga patrem tuum,

& annuntiábit tibi : * majores tuos & dicent tibi.

Quando dividébat Altíſſimus gentes, * quando ſeparábat fílios Adam,

Conſtítuit términos populórum * juxta númerum filiórum Iſraël.

Pars autem Dómini pópulus ejus : * Jacob funículus hæreditátis ejus.

Invénit eum in terra deſerta, * in loco horróris, & vaſtæ ſolitúdinis.

Circumduxit eum, & dócuit, * & cuſtodívit quaſi pupillam óculi ſui.

Sicut áquila próvocans ad volandum pullos ſuos, * & ſuper eos vólitans,

Expandit alas ſuas, & aſſumpſit eum, * atque portávit in húmeris ſuis.

Dóminus ſolus dux ejus fuit ; * & non erat cum eo deus aliénus.

Conſtítuit eum ſuper excelſam terram, * ut coméderet fructus agrórum,

Ut ſúgeret mel de petra, * oleumque de ſaxo duríſſimo ;

Búty rum de armento, & lac de óvibus, * cum ádipe agnorum & aríetum filiórum Baſan,

Et hircos cum medulla trítici ; * & ſánguinem uvæ bíberet meracíſſimum.

Incraſſátus eſt dilectus, & recalcitrávit ; * incraſſátus, impinguátus, dilatátus.

Derelíquit Deum factórem ſuum, * & receſſit à Deo ſalutári ſuo.

Provocavérunt eum in diis aliénis ; * & in abominatiónibus ad iracúndiam concitavérunt.

Immolavérunt dæmóniis, & non Deo ; * diis quos ignorábant.

Novi recenteſque venérunt, * quos non coluérunt patres eórum.

Deum qui te génuit, dereliquiſti ; * & oblítus es Dómini creatóris tui.

Vidit Dóminus, & ad iracúndiam concitátus eſt ; * quia provocavérunt eum fílii ſui, & fíliæ.

Et ait : abſcondam fáciem meam ab eis, * & conſiderábo noviſſima eórum ;

Generátio enim perverſa eſt, * & infidéles fílii.

Ipſi me provocavérunt in eo qui non erat deus, * & irritavérunt in vanitátibus ſuis.

Et ego provocábo eos in eo qui non eſt pópulus, * & in gente ſtulta irritábo illos.

Ignis ſuccenſus eſt in furóre meo, * & ardébit uſque ad inferni noviſſima ;

Devorabitque terram cum gérmine ſuo, * & móntium fundamenta combúret.

Congregábo ſuper eos mala ; * & ſagittas meas complébo in eis.

Conſumentur fame, * & devorábunt eos aves morſu amariſſimo.

Dentes beſtiárum immittam in eos, cum furóre trahéntium ſuper terram, atque ſerpéntium.

Foris vaſtábit eos gládius, & intùs pavor, * júvenem ſimul ac vírginem, lactentem cum hómine ſene.

Dixi: Ubinàm ſunt? * ceſſáre faciam ex homínibus memóriam eórum.

Sed propter iram inimicórum dïſtuli, * ne fortè ſuperbírent hoſtes eórum;

Et dícerent: Manus noſtra excelſa, & non Dóminus, * fecit hæc ómnia.

Gens abſque consílio eſt, & ſine prudéntia: * útinàm ſáperent, & intellígerent, ac noviſſima providérent!

Quómodò perſequátur unus mille, * & duo fugent decem míllia?

Nonnè ideò quia Deus ſuus véndidit eos, * & Dóminus conclúſit illos?

Non enim eſt Deus noſter ut dii eórum; * & inimíci noſtri ſunt júdices.

De vínea Sodomórum, vínea eórum, * & de ſuburbánis Gomorrhæ.

Uva eórum, uva fellis; * & botri amariſſimi.

Fel dracónum vinum eórum, * & venénum áſpidum inſanábile.

Nonnè hæc cóndita ſunt apud me, * & ſignáta in theſauris meis?

Mea eſt últio, & ego retríbuam in témpore, * ut labátur pes eórum.

Juxtà eſt dies perditiónis; * & adeſſe feſtínant témpora.

Judicábit Dóminus pópulum ſuum, * & in ſervis ſuis miſerébitur.

Vidébit quòd infirmáta ſit manus, * & clauſi quoquè defecérunt, reſiduíque conſumpti ſunt.

Et dicet: Ubi ſunt dii eórum, * in quibus habébant fidúciam;

De quorum víctimis comedébant ádipes, * & bibébant vinum libáminum?

Surgant, & opitulentur vobis, * & in neceſſitáte vos prótegant.

Vidéte quòd ego ſim ſolus, * & non ſit álius Deus præter me.

Ego occídam, & ego vívere fáciam; percútiam, & ego ſanábo: * & non eſt qui de manu mea poſſit erúere.

Levábo ad cœlum manum meam, & dicam: * Vivo ego in æternum.

Si acúero ut fulgur gládium meum, * & arripúerit judícium manus mea:

Reddam ultiónem hóſtibus meis; * & his qui odérunt me, retríbuam:

Inebriábo ſagittas meas ſánguine, * & gládius meus devorábit carnes,

De cruóre occiſórum, * & de captivitáte, nudáti inimicórum cápitis.

Laudáte, gentes, pópulum ejus; * quia ſánguinem ſervórum ſuórum ulciſcétur:

Et vindíctam retríbuet in hoſtes eórum, * & propítius erit terræ pópuli ſui.

Ant. Date magnificéntiam Deo noſtro: Dei perfecta ſunt ópera.

[*In Feſtis*, CANTICUM. *Judith* 16.

Maria Chriſtum pariens inimicum noſtrum confodit.

INcípite Dómino in tympanis: cantáte Dómino in cymbalis.

Modulámini illi pſalmum novum: * exaltáte, & invocáte nomen ejus.

Dóminus cónterens bella: * Dóminus nomen eſt illi.

Qui póſuit caſtra ſua in médio pópuli ſui, ut eríperet nos de manu ómnium inimicórum noſtrórum.

Venit Aſſur ex móntibus ab Aquilóne, * in multitúdine fortitúdinis ſuæ:

Cujus multitúdo obturávit torrentes, * & equi eórum cooperuérunt valles.

Dixit ſe incenſúrum fines meos, * & júvenes meos occiſúrum gládio,

Infantes meos dare in prædam, * & vírgines in captivitátem.

Dóminus autem omnípotens nócuit eum, & trádidit eum in manus féminæ, * & confódit eum.]

Ant. 2. Laudáte Dóminum.

PSALMUS 116.

Miſericordia & veritas Dei in populum ſuum à gentibus laudanda.

LAudáte Dóminum, omnes gentes: * laudáte eum, omnes pópuli.

Quóniam confirmáta eſt ſuper nos miſericórdia ejus; * & véritas Dómini manet in æternum.

Ant. Laudáte Dóminum, omnes pópuli; quóniam confirmáta eſt ſuper nos miſericórdia ejus.

CAPITULUM. *Coloſſ.* 1.

NOn ceſſámus pro vobis orantes, & poſtulantes ut impleámini agnitióne voluntátis Dei, in omni ſapiéntia & intellectu ſpiritáli; ut ambulétis dignè Deo, per ómnia placentes, in omni ópere bono fructificantes, & creſcentes in ſciéntia Dei, in omni virtúte confortáti ſecundùm poténtiam claritátis ejus.

HYMNUS.

RErum Creátor ómnium,
Noſtros labóres ádjuva;
Ut caſta Chriſti nómine
Nos vita dignos árguat.

Tu nempe ſanctus & potens,
Placére das ſolus tibi:
Tu legis auctor das ſequi
Quod lege præmonſtras iter.

Cingunt iter perícula,
Tu lúbricos firma pedes;
Et certióre férvidi
Pergémus ad metam gradu.
O meta felix, pax ubì
Et vera nos manet quies;
Ubì voluptátis ſacro
Torrente potábis tuos!
Te mens, ô alma Trínitas,
Anhélat ardens, te ſitit:
Tuâ redemptis grátiâ
Æterna redde præmia.
Amen.

℣. Deduc me, Dómine, in via tua, & ingrédiar in veritáte tua: ℟. Lætétur cor meum, ut tímeat nomen tuum. *Pſ.* 85.

Ad Benedictus.

Ant. 8, G. Dírige pedes noſtros in viam pacis, Deus Iſraël. *Luc.* 1.

AD PRIMAM.

Ant. 7. *d.* Notam.

PSALMUS 87.

Juſtus ab inimicis vexatus & ab amicis derelictus, ſe Deo commendat.

Dómine Deus ſalútis meæ, * in die clamávi & nocte coram te.

Intret in conſpectu tuo orátio mea: * inclína aurem tuam ad precem meam;

Quia repléta eſt malis ánima mea, * & vita mea inferno appropinquávit.

Æſtimátus ſum cum deſcendéntibus in lacum: * factus ſum ſicut homo ſine adjutório, inter mórtuos liber:

Sicut vulneráti dormientes in ſepulcris, quorum non es memor ámpliùs: * & ipſi de manu tua repulſi ſunt.

Poſuérunt me in lacu inferióri, * in tenebróſis, & in umbra mortis.

Super me confirmátus eſt furor tuus, * & omnes fluctus tuos induxiſti ſuper me.

Longè feciſti notos meos à me: * poſuérunt me abominatiónem ſibi.

Tráditus ſum, & non egrediébar: * óculi mei languérunt præ inópia.

Clamávi ad te, Dómine, totâ die: * expandi ad te manus meas.

Numquid mórtuis fácies mirabília? * aut médici ſuſcitábunt, & confitebuntur tibi?

Numquid narrábit áliquis in ſepulcro miſericórdiam tuam, * & veritátem tuam in perditióne?

Numquid cognoſcentur in ténebris mirabília tua, * & juſtítia tua in terra oblivionis?

Et ego ad te, Dómine, clamávi; * & manè orátio mea prævéniet te.

Ut quid, Dómine, repellis oratiónem meam? * avertis fáciem tuam à me?

Pauper ſum ego, & in labóribus à juventúte mea: * exaltátus autem, humiliátus ſum & conturbátus.

In me tranſiérunt iræ

tuæ, * & terróres tui conturbavérunt me.

Circumdedérunt me ſicut aqua totâ die ; * circumdedérunt me ſimul.

Elongaſti à me amícum & próximum, * & notos meos à miſéria.

PSALMUS 142.

Oratio Pœnitentis auxilium & ſalutem à Deo poſcentis.

DOmine, exaudi oratiónem meam : * áuribus pércipe obſecratiónem meam in veritáte tua; exaudi me in tua juſtítia.

Et non intres in judícium cum ſervo tuo ; * quia non juſtificábitur in conſpectu tuo omnis vivens.

Quia perſecútus eſt inimícus ánimam meam : * humiliávit in terra vitam meam.

Collocávit me in obſcúris ſicut mórtuos ſéculi ; * & anxiátus eſt ſuper me ſpíritus meus : in me turbátum eſt cor meum.

Memor fui diérum antiquórum : meditátus ſum in ómnibus opéribus tuis ; * in factis mánuum tuárum meditábar.

Expandi manus meas ad te : * ánima mea ſicut terra ſine aqua tibi.

Velóciter exaudi me, Dómine, * defécit ſpíritus meus.

Non avertas fáciem tuam à me ; * & símilis ero deſcendéntibus in lacum.

Audítam fac mihi mane miſericórdiam tuam ; * quia in te ſperávi.

Notam fac mihi viam in qua ámbulem ; * quia ad te levávi ánimam meam.

Diviſio Pſalmi 142.

ERipe me de inimícis meis, Dómine ; ad te confúgi : * doce me fácere voluntátem tuam, quia Deus meus es tu.

Spíritus tuus bonus dedúcet me in terram rectam : * propter nomen tuum, Dómine, vivificábis me in æquitáte tua.

Edúces de tribulatióne ánimam meam ; * & in miſericórdia tua diſperdes inimícos meos.

Et perdes omnes qui tríbulant ánimam meam, * quóniam ego ſervus tuus ſum.

Ant. Notam fac mihi viam in qua ámbulem ; quia ad te levávi ánimam meam, Dómine, *Pſ.* 142.

AD TERTIAM.

Ant. 4. a. Afferte Dómino.

PSALMUS 28.

Vox prædicationis Evangelicæ regnum Chriſti prænuntians.

AFferte Dómino, fílii Dei ; * afferte Dómino fílios aríetum.

Afferte Dómino glóriam & honórem ; afferte Dómino glóriam nómini ejus : * adoráte Dóminum in átrio ſancto ejus.

Vox Dómini ſuper aquas; Deus majeſtátis intónuit: * Dóminus ſuper aquas multas.

Vox Dómini in virtúte: * vox Dómini in magnificéntia.

Vox Dómini confringentis cedros; * & confringet Dóminus cedros Líbani,

Et comminuet eas tanquam vítulum Líbani; * & diléctus quemádmodùm fílius unicórnium.

Vox Dómini intercidentis flammam ignis: vox Dómini concutientis deſertum; * & commovébit Dóminus deſertum Cades.

Vox Dómini præparantis cervos, & revelábit condenſa; * & in templo ejus omnes dicent glóriam.

Dóminus dilúvium inhabitáre facit, * & ſedébit Dóminus rex in æternum.

Dóminus virtútem pópulo ſuo dabit: * Dóminus benedícet pópulo ſuo in pace.

PSALMUS 44.

Carmen nuptiale de Chriſti & Eccleſiæ dotibus.

ERuctávit cor meum verbum bonum: * dico ego ópera mea Regi.

Lingua mea * cálamus ſcribæ velóciter ſcribentis.

Speciósus formâ præ fíliis hóminum, diffúſa eſt grátia in lábiis tuis; * proptéreà benedixit te Deus in æternum.

Accíngere gládio tuo ſuper femur tuum, * Potentíſſime.

Spécie tuâ & pulchritúdine tuâ intende, * próſperè procéde,

Et regna, propter veritátem, & manſuetúdinem, & juſtítiam; * & dedúcet te mirabíliter déxtera tua.

Sagittæ tuæ acútæ, pópuli ſub te cadent, * in corda inimicórum regis.

Sedes tua, Deus, in ſéculum ſéculi: * virga directiónis, virga regni tui.

Dilexiſti juſtítiam, & odiſti iniquitátem; * proptéreà unxit te, Deus, Deus tuus, óleo lætítiæ præ consórtibus tuis.

Myrrha, & gutta, & cáſia à veſtimentis tuis, à dómibus ebúrneis; * ex quibus delectavérunt te fíliæ regum in honóre tuo.

Aſtitit regína à dextris tuis in veſtítu deauráto, * circúmdata varietáte.

Audi, fília, & vide, & inclína aurem tuam; * & oblivíſcere pópulum tuum, & domum patris tui:

Et concupiſcet rex decórem tuum, * quóniam ipſe eſt Dóminus Deus tuus, & adorábunt eum.

Et fíliæ Tyri in munéribus: * vultum tuum deprecabuntur omnes dívites plebis.

Omnis glória ejus fíliæ regis ab intùs, * in fim-

bris áureis circumamícta varietátibus.

Adducentur regi vírgines poſt eam : * próximæ ejus afferentur tibi.

Afferentur in lætítia & exultatióne ; * adducentur in templum regis.

Pro pátribus tuis nati ſunt tibi fílii : * conſtítues eos príncipes ſuper omnem terram.

Mémores erunt nóminis tui * in omni generatióne & generatiónem.

Proptéreà pópuli confitebuntur tibi in æternum, * & in ſéculum ſéculi.

PSALMUS 149.

Laudandus Deus qui exaltabit manſuetos in ſalutem.

CAntáte Dómino cánticum novum : * laus ejus in ecclésia ſanctórum.

Lætétur Iſraël in eo qui fecit eum ; * & fílii Sion exultent in rege ſuo.

Laudent nomen ejus in choro : * in tympano & pſaltério pſallant ei ;

Quia beneplácitum eſt Dómino in pópulo ſuo, * & exaltábit manſuétos in ſalútem.

Exultábunt ſancti in glória : * lætabuntur in cubílibus ſuis.

Exaltatiónes Dei in gútture eórum : * & gládii ancípites in mánibus eórum,

Ad fáciendam vindíctam in natiónibus, * increpatiónes in pópulis :

Ad alligandos reges eórum in compédibus, * & nóbiles eórum in mánicis férreis ;

Ut fáciant in eis judícium conſcriptum : * glória hæc eſt ómnibus ſanctis ejus.

Ant. Afferte Dómino glóriam & honórem. *Pſ.* 28.

CAPITULUM. *Coloſſ.* 3.

OMne quodcumque fácitis, in verbo aut in ópere, ómnia in nómine Dómini Jeſu Chriſti ; grátias agentes Deo & Patri per ipſum.

℟. *br.* Benedícam Dóminum * In omni témpore. Benedícam. ℣. Semper laus ejus * in ore meo, * In omni témpore. Glória Patri. Benedícam. *Pſ.* 33.

℣. Laudábo Dóminum in vita mea : ℟. Pſallam Deo meo, quámdiù fúero. *Pſ.* 145.

AD SEXTAM.

Ant. 1. *g.* Adjútor.

PSALMUS 45.

Eccleſia in ſe habens Deum inhabitantem non commovebitur.

DEus noſter refúgium & virtus ; * adjútor in tribulatiónibus quæ invenérunt nos nimis.

Proptéreà non timébimus, dum turbábitur terra, * & transferentur montes in cor maris.

Sonuérunt & turbátæ ſunt aquæ eórum : * conturbáti ſunt montes in fortitúdine ejus.

Flúminis ímpetus lætífi-

cat civitátem Dei : * ſanctificávit tabernáculum ſuum Altíſſimus.

Deus in médio ejus, non commovébitur : * adjuvábit eam Deus manè dilúculo.

Conturbátæ ſunt gentes, & inclináta ſunt regna : * dedit vocem ſuam, mota eſt terra.

Dóminus virtútum nobiſcum, * ſuſceptor noſter Deus Jacob.

Veníte, & vidéte ópera Dómini, quæ póſuit prodígia ſuper terram, * áuferens bella uſque ad finem terræ.

Arcum cónteret, & confringet arma, * & ſcuta combúret igni.

Vacáte, & vidéte quóniam ego ſum Deus : * exaltábor in géntibus, & exaltábor in terra.

Dóminus virtútum nobiſcum, * ſuſceptor noſter Deus Jacob.

PSALMUS 47.

Eccleſia Dei fruſtrà impugnatur : fundavit eam Deus in æternum.

MAgnus Dóminus, & laudábilis nimis, * in civitáte Dei noſtri, in monte ſancto ejus.

Fundátur exultatióne univerſæ terræ mons Sion, * látera Aquilónis, cívitas Regis magni.

Deus in dómibus ejus cognoſcétur, * cùm ſuſcípiet eam.

Quóniam ecce reges terræ congregáti ſunt : * convenérunt in unum.

Ipſi videntes ſic admiráti ſunt, * conturbáti ſunt commóti ſunt.

Tremor apprehendit eos * ibi dolóres ut parturientis.

In ſpíritu vehementi * cónteres naves Tharſis.

Sicut audívimus, ſic vídimus in civitáte Dómini virtútum, in civitáte Dei noſtri : * Deus fundávit eam in æternum.

Suſcépimus, Deus, miſericórdiam tuam * in médio templi tui.

Secundùm nomen tuum, Deus, ſic & laus tua in fines terræ : * juſtítiâ plena eſt déxtera tua.

Lætétur mons Sion, & exultent fíliæ Judæ * propter judícia tua, Dómine.

Circúmdate Sion, & complectímini eam : * narráte in túrribus ejus.

Pónite corda veſtra in virtúte ejus, & diſtribúite domos ejus, * ut enarrétis in progénie áltera ;

Quóniam hic eſt Deus, Deus noſter in æternum, & in ſéculum ſéculi : * ipſe reget nos in ſécula.

PSALMUS 86.

Eccleſiæ Dei dilatatio : ipſe fundavit eam Altiſſimus.

FUndamenta ejus in móntibus ſanctis : * díligit Dóminus portas Sion

ſuper ómnia tabernácula Jacob.

Glorióſa dicta ſunt de te, * cívitas Dei.

Memor ero Rahab & Babylónis, * ſciéntium me.

Ecce alienígenæ & Tyrus, & pópulus Æthiópum; * hi fuérunt illic.

Numquid Sion dicet: Homo, & homo natus eſt in ea; * & ipſe fundávit eam Altíſſimus?

Dóminus narrábit in ſcriptúris populórum & príncipum, * horum qui fuérunt in ea.

Sicut lætántium, * ómnium habitátio eſt in te.

Ant. Adjútor noſter Deus; proptéreà non timébimus. *Pſ.* 45.

Capitulum. 2. *Petr.* 1.

SAtágite ut per bona ópera certam veſtram vocatiónem & electiónem faciátis; hæc enim facientes, non peccábitis aliquandò.

℟. *br.* Quærite Dóminum, * Et confirmámini. Quærite. ℣. Quærite * fáciem ejus ſemper, * Et confirmámini. Glória Patri. Quærite Dóminum. *Pſ.* 104.

℣. Accédite ad eum, & illuminámini; ℟. Et fácies veſtræ non confundentur. *Pſ.* 33.

AD NONAM.

Ant. 8. c. Pauper.

PSALMUS 59.

Chriſtus mala gentis ſuæ deflet: regnique ſui dilatationem prænuntiat.

DEus, repuliſti nos, & deſtruxiſti nos: * irátus es, & miſertus es nobis.

Commoviſti terram, & conturbaſti eam: * ſana contritiónes ejus, quia commóta eſt.

Oſtendiſti pópulo tuo dura: * potaſti nos vino compunctiónis.

Dediſti metuéntibus te ſignificatiónem, * ut fúgiant à fácie arcûs.

Ut liberentur dilecti tui: * ſalvum fac dexterâ tuâ, & exaudi me.

Deus locútus eſt in ſancto ſuo: * lætábor, & partíbor Síchimam, & convallem tabernaculórum metíbor.

Meus eſt Gálaad, & meus eſt Manaſſes; * & Ephraïm fortitúdo cápitis mei.

Juda rex meus, * Moab olla ſpei meæ.

In Idumæam extendam calceamentum meum: * mihi alienígenæ fúbditi ſunt.

Quis dedúcet me in civitátem munítam? * quis dedúcet me uſque in Idumæam?

Nonnè tu, Deus, qui repuliſti nos? * & non egrediéris, Deus, in virtútibus noſtris?

Da nobis auxílium de tribulatióne, * quia vana ſalus hóminis.

In Deo faciémus virtútem; * & ipſe ad níhilum dedúcet tribulantes nos.

PSALMUS 73.

Inter mundi hujus calamitates, refugium noſtrum in Deo omnium Creatore.

UT quid, Deus, repuliſti in finem? * irátus eſt furor tuus ſuper oves páſcuæ tuæ?

Memor eſto congregatiónis tuæ, * quam poſſediſti ab inítio.

Redemiſti virgam hæreditátis tuæ: * mons Sion, in quo habitaſti in eo.

Leva manus tuas in ſupérbias eórum in finem: * quanta malignátus eſt inimícus in ſancto!

Et gloriáti ſunt qui odérunt te, * in médio ſolemnitátis tuæ.

Poſuérunt ſigna ſua, ſigna; & non cognovérunt: * ſicut in éxitu ſuper ſummum.

Quaſi in ſylva lignórum ſecúribus excidérunt jánuas ejus in idipſum: * in ſecúri & áſcia dejecérunt eam.

Incendérunt igni ſanctuárium tuum; * in terra polluérunt tabernáculum nóminis tui.

Dixérunt in corde ſuo cognátio eórum ſimul: * Quiéſcere faciámus omnes dies feſtos Dei à terra.

Signa noſtra non vídimus: jam non eſt prophéta; * & nos non cognoſcet ámpliùs.

Diviſio Pſalmi 73.

USquequò, Deus, improperábit inimícus? * irrítat adverſárius nomen tuum in finem?

Ut quid avertis manum tuam & déxteram tuam * de médio ſinu tuo in finem?

Deus autem, rex noſter ante ſécula, * operátus eſt ſalútem in médio terræ.

Tu confirmaſti in virtúte tua mare; * contribulaſti cápita dracónum in aquis.

Tu confregiſti cápita dracónis: * dediſti eum eſcam pópulis Æthíopum.

Tu dirupiſti fontes & torrentes: * tu ſiccaſti flúvios Ethan.

Tuus eſt dies, & tua eſt nox: * tu fabricátus es auróram & ſolem.

Tu feciſti omnes términos terræ: * æſtátem & ver, tu plaſmaſti ea.

Memor eſto hujus, inimícus improperávit Dómino; * & pópulus inſípiens incitávit nomen tuum.

Ne tradas béſtiis ánimas confitentes tibi; * & ánimas paúperum tuórum ne oblíviſcáris in finem.

Réſpice in teſtamentum tuum; * quia repléti ſunt, qui obſcuráti ſunt terræ, dómibus iniquitátum.

Ne avertátur húmilis factus confúſus: * pauper

& inops laudábunt nomen tuum.

Exurge, Deus, júdica cauſam tuam: * memor eſto improperiórum tuórum, eórum quæ ab inſipiente ſunt totâ die.

Ne oblivìſcáris voces inimicórum tuórum: * ſupérbia eórum qui te odérunt, aſcendit ſemper.

Ant. Pauper & inops laudábunt nomen tuum, Dómine. *Pſ.* 73.

CAPITULUM. *Philipp.* 4.

Quæcumque ſunt vera, quæcumque pudíca, quæcumque juſta, quæcumque ſancta, quæcumque amabília, quæcumque bonæ famæ, ſi qua virtus, ſi qua laus diſciplínæ, hæc cogitáte.

℟. *br.* Mandaſti juſtítiam * Teſtimónia tua. Mandaſti. ℣. Et veritátem tuam * nimis. * Teſtimónia tua. Glória Patri. Mandaſti.

℣. Feci judícium & juſtítiam: ℟. Non tradas me calumniántibus me. *Pſ.* 118.

AD VESPERAS.

Ant. 4. *D.* Beáti omnes.

PSALMUS 127.

Deus timendus: hinc Chriſti & Eccleſiæ proſperi labores.

BEáti omnes qui timent Dóminum, * qui ámbulant in viis ejus.

Labóres mánuum tuárum quia manducábis: * beátus es, & benè tibi erit.

Uxor tua ſicut vitis abundans * in latéribus domûs tuæ.

Fílii tui ſicut novellæ olivárum * in circúitu menſæ tuæ.

Ecce ſic benedicétur homo, * qui timet Dóminum.

Benedícat tibi Dóminus ex Sion; * & vídeas bona Jerúſalem ómnibus diébus vitæ tuæ.

Et vídeas fílios filiórum tuórum, * pacem ſuper Iſraël.

Ant. Beáti omnes qui timent Dóminum, qui ámbulant in viis ejus.

Ant. 1. a. Surge, Dómine.

PSALMUS 131.

Eccleſiam ſuam elegit Deus, hanc per Chriſtum inhabitaturus in perpetuùm.

MEmento, Dómine, David, * & omnis manſuetúdinis ejus.

Sicut jurávit Dómino, * votum vovit Deo Jacob:

Si introíero in tabernáculum domûs meæ, * ſi aſcéndero in lectum ſtrati mei:

Si dédero ſomnum óculis meis, & pálpebris meis dormitatiónem, * & réquiem tempóribus meis,

Donec invéniam locum Dómino, * tabernáculum Deo Jacob.

Ecce audívimus eam in

Éphráta : * invénimus eam in campis ſylvæ.

Introíbimus in tabernáculum ejus : * adorábimus in loco ubi ſtetérunt pedes ejus.

Surge, Dómine, in réquiem tuam ; * tu & arca ſanctificatiónis tuæ.

Sacerdótes tui induantur juſtítiam ; * & ſancti tui exultent.

Propter David ſervum tuum, * non avertas fáciem Chriſti tui.

Ant. Surge, Dómine, in réquiem tuam ; & ſancti tui exultent.

Ant. 7. ç. Sion réquies mea.

Diviſio Pſalmi 131.

JUrávit Dóminus David veritátem, & non fruſtrábitur eam : * De fructu ventris tui ponam ſuper ſedem tuam.

Si cuſtodíerint fílii tui teſtamentum meum, * & teſtimónia mea hæc quæ docébo eos ;

Et fílii eórum uſque in ſéculum * ſedébunt ſuper ſedem tuam.

Quóniam elégit Dóminus Sion : * elégit eam in habitatiónem ſibi.

Hæc réquies mea in ſéculum ſéculi : * hîc habitábo, quóniam elégi eam.

Víduam ejus benedícens benedícam : * páuperes ejus ſaturábo pánibus.

Sacerdótes ejus índuam ſalutári ; * & ſancti ejus exultatióne exultábunt.

Illùc prodúcam cornu David : * parávi lucernam Chriſto meo.

Inimícos ejus índuam confuſióne ; * ſuper ipſum autem efflorébit ſanctificátio mea.

Ant. Sion réquies mea in ſéculum ſéculi : ſancti ejus exultatióne exultábunt.

Ant. 2. Deus meus.

PSALMUS 143.

Chriſtus pro populo ſibi ſubdito gratias agit : Eccleſia ſibi opem poſtulat.

BEnedictus Dóminus Deus meus, qui docet manus meas ad prælium, * & dígitos meos ad bellum.

Miſericórdia mea, & refúgium meum ; * ſuſceptor meus, & liberátor meus.

Protector meus, & in ipſo ſperávi : * qui ſubdit pópulum meum ſub me.

Dómine, quid eſt homo, quia innotuíſti ei ? * aut fílius hóminis, quia réputas eum ?

Homo vanitáti símilis factus eſt : * dies ejus ſicut umbra prætéreunt.

Dómine, inclína cœlos tuos, & deſcende : * tange montes, & fumigábunt.

Fúlgura coruſcatiónem, & diſſipábis eos : * emitte ſagittas tuas, & conturbábis eos.

Emitte manum tuam de alto : éripe me, & líbera me de aquis multis, * de manu filiórum alienórum,

Quorum os locútum eſt vanitátem ; * & déxtera eórum , déxtera iniquitátis.

Ant. Deus meus , miſericórdia mea , & ſuſceptor meus.

Ant. 6. Beátus.

Diviſio Pſalmi 143.

DEus, cánticum novum cantábo tibi : * in pſaltério decachordo pſallam tibi.

Qui das ſalútem régibus ; * qui redemiſti David ſervum tuum de gládio maligno , éripe me ,

Et érue me de manu filiórum alienórum , quorum os locútum eſt vanitátem ; * & déxtera eórum , déxtera iniquitátis :

Quorum fílii ſicut novellæ plantatiónes * in juventúte ſua.

Fíliæ eórum compóſitæ, * circumornátæ ut ſimilitúdo templi.

Promptuária eórum plena , * eructántia ex hoc in illud.

Oves eórum fœtóſæ, abundantes in egréſſibus ſuis ; * boves eórum craſſæ.

Non eſt ruína macériæ , neque tránſitus , * neque clamor in platéis eórum.

Beátum dixérunt pópulum cui hæc ſunt : * beátus pópulus , cujus Dóminus Deus ejus.

Ant. Beátus, pópulus, cujus Dóminus Deus ejus.

CAPITULUM. *Tit.* 2.

SAlvátor noſter Jeſus Chriſtus dedit ſemetipſum pro nobis, ut nos redímeret ab omni iniquitáte, & mundáret ſibi pópulum acceptábilem , ſectatórem bonórum óperum.

HYMNUS.

SUpréme motor córdium,
Tu ſanctitátis frúgibus
Juſtos ab orbe cóndito
Tenóre ditas pérpeti.

Hîc ſpes, fides & cáritas
Dulci cohærent vínculo :
Præſentis ævi poſt diem ,
Manébit una cáritas.

O cáritas ! ô véritas !
O lux perennis ! en erit ,
Poſt tot labóres , ut tuo
Tandem fruámur Sábbato.

Hîc mille per diſcrímina
Semen gementes ſpárgimus
Illîc ovante ſpléndidam
Geſtábimus meſſem manu.

Tu trine, tu, potens Deus,
Fructus adauge quos petis :
Mox dona, juſtus árbiter ,
Cœlo coronábis tua. Amen.

℣. Beneplácitum eſt Dómino in pópulo ſuo ; ℟. Et exaltábit manſuétos in ſalútem. *Pſ.* 149.

Ad Magníficat. *Antiph. & Oratio , ut in Proprio.*

AD COMPLETORIUM.

Ant. 8. G. Miſerére meî.

PSALMUS 50.

Animæ pœnitentis oratio : Eccleſiæ bona deſideranda.

MIſerére meî, Deus, * ſecundùm magnam miſericórdiam tuam.

Et ſecundùm multitúdinem miſeratiónum tuárum * dele iniquitátem meam.

Ampliùs lava me ab iniquitáte mea, * & à peccáto meo munda me;

Quóniam iniquitátem meam ego cognoſco, * & peccátum meum contra me eſt ſemper.

Tibi ſoli peccávi, & malum coram te feci; * ut juſtificéris in ſermónibus tuis, & vincas cùm judicáris.

Ecce enim in iniquitátibus conceptus ſum, * & in peccátis concépit me mater mea.

Ecce enim veritátem dilexiſti: * incerta & occulta ſapiéntiæ tuæ manifeſtaſti mihi.

Aſperges me hyſſópo, & mundábor: * lavábis me, & ſuper nivem dealbábor.

Audítui meo dabis gáudium & lætítiam; * & exultábunt oſſa humiliáta.

Averte fáciem tuam à peccátis meis, * & omnes iniquitátes meas dele.

Cor mundum crea in me, Deus; * & ſpíritum rectum ínnova in viſcéribus meis.

Ne projícias me à fácie tua; * & Spíritum ſanctum tuum ne áuferas à me.

Redde mihi lætítiam ſalutáris tui; * & ſpíritu principáli confirma me.

Docébo iníquos vias tuas; * & ímpii ad te convertentur.

Líbera me de ſanguínibus, Deus, Deus ſalútis meæ; * & exultábit lingua mea juſtítiam tuam.

Dómine, lábia mea apéries; * & os meum annuntiábit laudem tuam.

Quóniam ſi voluiſſes ſacrifícium, dediſſem útiquè; * holocauſtis non delectáberis.

Sacrifícium Deo ſpíritus contribulátus: * cor contrítum & humiliátum, Deus, non deſpícies.

Benignè fac, Dómine, in bona voluntáte tua Sion, * ut ædificentur muri Jerúſalem.

Tunc acceptábis ſacrifícium juſtítiæ, oblatiónes & holocauſta; * tunc impónent ſuper altáre tuum vítulos.

PSALMUS 85.

Chriſtus in anguſtia mortis à Deo Patre ſibi pro nobis ſalutem poſcit.

INclína, Dómine, aurem tuam, & exaudi me; * quóniam inops & pauper ſum ego.

Cuſtódi ánimam meam, quóniam ſanctus ſum: * ſalvum fac ſervum tuum, Deus meus, ſperantem in te.

Miſerére meî, Dómine; * quóniam ad te clamávi totâ die.

Lætífica ánimam ſervi tui; * quóniam ad te,

Dómine, ánimam meam levávi.

Quóniam tu, Dómine, ſuávis & mitis; * & multæ miſericórdiæ ómnibus invocántibus te.

Aúribus pércipe, Dómine, oratiónem meam; * & intende voci deprecatiónis meæ.

In die tribulatiónis meæ clamávi ad te, * quia exaudiſti me.

Non eſt ſímilis tuî in diis, Dómine; * & non eſt ſecundùm ópera tua.

Omnes gentes, quaſcumque feciſti, vénient & adorábunt coram te, Dómine, * & glorificábunt nomen tuum;

Quóniam magnus es tu, & fáciens mirabília: * tu es Deus ſolus.

Diviſio Pſalmi 85.

DEduc me, Dómine, in via tua, & ingrédiar in veritáte tua: * lætétur cor meum, ut tímeat nomen tuum.

Confitébor tibi, Dómine Deus meus, in toto corde meo, * & glorificábo nomen tuum in æternum;

Quia miſericórdia tua magna eſt ſuper me, * & eruiſti ánimam meam ex inferno inferióri.

Deus, iníqui inſurrexérunt ſuper me, & ſynagóga poténtium quæſiérunt ánimam meam; * & non propoſuérunt te in conſpectu ſuo.

Et tu, Dómine, Deus miſerátor & miſéricors, * pátiens, & multæ miſericórdiæ, & verax.

Réſpice in me, & miſerére meî: * da impérium tuum púero tuo, & ſalvum fac fílium ancillæ tuæ.

Fac mecum ſignum in bonum, ut vídeant qui odérunt me, & confundantur; * quóniam tu, Dómine, adjuviſti me, & conſolátus es me.

Ant. Miſerére meî, Dómine; quóniam ad te clamávi totâ die. *Pſ.* 85.

IN FERIIS PER ANNUM

AD LAUDES.

In Feriis IV. Temporum, & Vigiliis ſimplicibus, dicuntur flexis genibus PRECES *ſequentes.*

Kyrie, eléiſon. Chriſte, eléiſon. Kyrie, eléiſon.

Pater noſter. *ſecretò.*

℣. Et ne nos indúcas in tentatiónem; ℟. Sed líbera nos à malo.

℣. Ego dixi: Dómine, miſerére meî: ℟. Sana ánimam meam, quia peccávi tibi. *Pſ.* 40.

℣. Convértere, Dómine: úſquequò! ℟. Et deprecábilis eſto ſuper ſervos tuos. *Pſ.* 89.

℣. Fiat miſericórdia tua, Dómine, ſuper nos; ℟. Quemádmodùm ſperávimus in te. *Pſ.* 32.

℣. Sacerdótes tui induantur juſtítiam; ℟. Et ſancti tui exultent. *Pſ.* 131.

℣. Orémus pro ſummo Pontífice noſtro *N.* ℟. Paſcat hæreditátem Dómini in innocéntia cordis ſui. *Pſ.* 77.

℣. Pro Paſtóre noſtro *N.* ℟. Dóminus conſervet eum, & vivíficet eum. *Pſ.* 40.

℣. Pro univerſa Eccléſia. ℟. Memor eſto congregatiónis tuæ, Dómine, quam poſſediſti ab inítio. *Pſ.* 73.

℣. Pro Rege noſtro ... ℟. Dómine, ſalvum fac ... gem, & exaudi nos in ... quâ invocavérimus te. ... 19.

℣. Pro cuncto pópu... ℟. Salvum fac pópul... tuum, Dómine, & b... nedic hæreditáti tuæ. ... 27.

℣. Rogáte quæ ad pace... ſunt Jerúſalem: ℟. Fia... pax in virtúte tua, & abun... dántia in túrribus tuis... *Pſ.* 121.

℣. Orémus pro frátribu... noſtris abſéntibus. ℟. Bé... nefac, Dómine, bonis &... rectis corde. *Pſ.* 124.

℣. Pro infirmis, afflic... tis, & captívis. ℟. Líbera... Deus, Iſraël ex ómnibus... tribulatiónibus ſuis. *Pſ.* 24.

℣. Pro cunctis fidélibus defunctis. ℟. Edúcat eos Dóminus in lucem, & vídeant juſtítiam ejus. *Mich.* 7.

Deindè dicitur Pſalmus De profundis, *qui habetur ſuprà p.* 96. *& in fine*, Glória Patri.

[*In Veſperis, ejus loco dicitur Pſ.* Miſerére. *ſuprà, p.* 159, *cum* Glória Patri.]

Finito Pſalmo dicitur:

℣. Dómine Deus virtútum, converte nos: ℟. Et

oſtende fáciem tuam, & ſalvi érimus. *Pſ.* 79.

℣. Exurge, Dómine, ádjuva nos; ℟. Et rédime nos propter nomen tuum. *Pſ.* 43.

℣. Dómine, exaudi oratiónem meam; ℟. Et clamor meus ad te véniat. *Pſ.* 101.

℣. Dóminus vobiſcum. ℟. Et cum ſpíritu tuo.

Et dicitur Oratio conveniens. Quando propria non aſſignatur, dicitur de Dominica præcedenti.

Dicto Benedicámus. *ſi facienda ſit Commemoratio de aliquo Sancto, ſit eo loco. Deinde fiunt.*

SUFFRAGIA, ſeu Commemorationes communes, (in Officio Feriali tantùm) ut ſequitur.

De Sancta Cruce.

Ant. Peccáta noſtra Chriſtus pértulit in córpore ſuo ſuper lignum; ut peccátis mórtui, juſtítiæ vivámus. 1. *Petr.* 2.

℣. Ipſe rédimet Iſraël, ℟. Ex ómnibus iniquitátibus ejus. *Pſ* 129.

Orémus.

PErpétuâ nos, quæſumus, Dómine, pace cuſtódi, quos per lignum ſanctæ Crucis redímere dignátus es; Qui vivis & regnas Deus. ℟. Amen.

[*Si ſequatur Officium parvum B. Mariæ, tunc ſit integra concluſio:* Qui vivis & regnas cum Deo Patre in unitáte Spíritûs ſancti Deus, per ómnia ſécula ſeculórum.

℟. Amen.

℣. Dóminus vobiſcum, &c.

℣. Benedicámus Dóm. &c.

Deindè inchoatur Officium parvum.]

Si verò non dicitur, ſit continuò Suffragium ſequens.

De Omnibus Sanctis.

Ant. Fulgébunt juſti ſicut ſol in regno patris eórum. *Matt.* 13.

℣. Beáti qui hábitant in domo tua, Dómine. ℟. In ſécula ſeculórum laudábunt te. *Pſ.* 83.

Orémus.

[*Ubi dicitur Officium parvum, omittuntur verba quæ includuntur duplici parentheſi.*]

ACunctis nos, quæſumus Dómine, mentis & córporis defende perículis; & intercedéntibus (beátâ & glorióſâ ſemper Vírgine Dei genitríce Maríâ,) beátis Apóſtolis tuis Petro & Paulo, atque beát. N. & ómnibus Sanctis, ſalútem nobis tríbue benignus & pacem: ut deſtructis adverſitátibus & erróribus univerſis, Eccléſia tua ſecúrâ tibi ſérviat libertáte; Per (eumdem) Dóminum noſtrum Jeſum Chriſtum Fílium tuum, &c.

[*Nomina Angelorum, Sancti Joannis Baptiſtæ & S. Joſeph, (ſi nominandi*

ſint,) præponuntur Apoſtolis.]

℣. Dóminus vobiſcum, &c.

℣. Benedicámus Dómino, &c.

Si aliud Officium non ſequatur, dicitur ſecretò: Fidélium ánimæ per miſericórdiam Dei requieſcant in pace. Amen.

Deindè, Pater. *& ſic ad alias Horas.*

Antè Primam, Tertiam, Sextam, Nonam, & Veſperas, ubi ſeparantur ab Hora præcedenti, ut & antè Laudes cùm Officium Nocturnum immediatè non ſequuntur, dicitur ſecretò, Pater *&* Ave.

AD PRIMAM.

℣. Deus, † in adjutórium, &c.

HYMNUS.

JAm lucis orto ſídere,
Deum precémur ſúpplices,
Noſtras ut ipſe dírigat,
Lux increáta, ſémitas.

Nil lingua, nil peccet manus;
Nil mens ináne cógitet:
In ore ſimplex véritas,
In corde regnet cáritas.

Incœpta dum fluet dies,
O Chriſte, cuſtos pérvigil,
Quas ſævus hoſtis óbſidet,
Portas tuére ſénſuum.

Præſta diurnus ut tuæ
Subſérviat laudi labor:
Auctóre quæ te cœpimus,
Da te favente próſequi.

Superba ne nimis caro
Menti licenter ímperet,
Carnis domet ſupérbiam
Potûs cibíque párcitas.

Qui nos creávit, laus Patri;
Laus, qui redémit, Fílio;
Qui caritáte nos foves,
Par ſit tibi laus, Spíritus.
Amen.

[*In Feriali Officio, Pſalmi & Antiph. dicuntur ſecundùm Feriam, ut ſingulis diebus aſſignantur.*

In Feſtis verò, Antiph. ſemper ſumitur de Proprio, vel de Communi, & Pſalmi tantùm dicuntur de Feria, niſi aliter notetur.]

CAPITULUM. *Epheſ.* 5.

VIdéte, fratres, quómodò cautè ambulétis, non quaſi inſipientes, ſed ut ſapientes; redimentes tempus, quóniam dies mali ſunt.

℟. *br.* Chriſte, Fili Dei vivi, * Miserére nobis. *Repet.* Chriſte, Fili Dei vivi, * Miſerére nobis.
℣. Qui ſedes * ad déxteram Patris, [*Hic verſus ſæpè mutandus eſt, ut notatur in Proprio, & in Communi.*] * Miſerére nobis. Glória Patri, & Fílio, * & Spirítui ſancto. *Repet.* Chriſte, Fili Dei vivi, * Miſerére nobis. *Matth.* 16. *Tob.* 8. *Hebr.* 1.

℣. Exurge, Dómine, ádjuva nos; ℟. Et rédime nos propter nomen tuum. *Pſ.* 43.

In Feſtis Simplicibus, & ſuprà, necnon intrà Octa-

tur, continuò dicitur : Dóminus vobiſcum. *vel* Dómine exaudi. *&* *Oratio.* Dómine Deus, *infrà, p.* 167.

In Feriis verò adduntur ſequentes

PRECES.

Quando ad Laudes dictæ ſunt preces, hæ dicuntur flexis genibus.

KYrie, eléiſon. Chriſte, eléiſon. Kyrie, eléiſon.

Pater noſter. *ſecretò.*

℣. Et ne nos indúcas in tentatiónem ; ℟. Sed líbera nos à malo.

℣. Et ego ad te, Dómine, clamávi ; ℟. Et manè orátio mea prævéniet te. *Pſ.* 87.

℣. Repleátur os meum laude ; ℟. Ut cantem glóriam tuam, totâ die magnitúdinem tuam. *Pſ.* 70.

℣. Averte fáciem tuam à peccátis meis ; ℟. Et omnes iniquitátes meas dele. *Pſ.* 50.

℣. Cor mundum crea in me, Deus ; ℟. Et ſpíritum rectum ínnova in viſcéribus meis. *Pſ.* 50.

℣. Ne projícias me à fácie tua ; ℟. Et Spíritum ſanctum tuum ne áuferas à me. *Pſ.* 50.

℣. Redde mihi lætítiam ſalutáris tui ; ℟. Et ſpíritu principáli confirma me. *Pſ.* 50.

[*Quando Preces dicuntur flexis genibus, adduntur ſequentes* ℣℣. *antè* Adjutórium.

℣. Eripe me, Dómine, ab hómine malo : ℟. A viro iníquo éripe me. *Pſ.* 139.

℣. Eripe me de inimícis meis, Deus meus ; ℟. Et ab inſurgéntibus in me líbera me. *Pſ.* 58.

℣. Eripe me de operántibus iniquitátem ; ℟. Et de viris ſánguinum ſalva me. *Pſ.* 58.

℣. Sic pſalmum dicam nómini tuo in ſéculum ſéculi, ℟. Ut reddam vota mea de die in diem. *Pſ.* 60.

℣. Dírige me, Dómine, in véritáte tua, & doce me ; ℟. Quia tu es Deus ſalvátor meus. *Pſ.* 24.

℣. Reminíſcere miſeratiónum tuárum, Dómine, ℟. Et miſericordiárum tuárum quæ à ſéculo ſunt. *Pſ.* 24.

℣. Bénedic, ánima mea, Dómino ; ℟. Et ómnia quæ intra me ſunt, nómini ſancto ejus. *Pſ.* 102.

℣. Bénedic, ánima mea Dómino ; ℟. Et noli oblivíſci omnes retributiónes ejus. *Pſ.* 102.

℣. Qui propitiátur ómnibus iniquitátibus tuis ; ℟. Qui ſanat omnes infirmitátes tuas. *Pſ.* 102.

℣. Qui rédimit de intéritu vitam tuam ; ℟. Qui corónat te in miſericórdia & miſeratiónibus. *Pſ.* 102.

℣. Qui replet in bonis deſidérium tuum : ℟. Re-

novábitur ut áquilæ juventus tua. *Pſ.* 102.]

Deindè ſignando ſe ſigno crucis :

℣. Adjutórium noſtrum † in nómine Dómini, ℟. Qui fecit cœlum & terram. *Pſ.* 123.

Hebdomadarius facit Confeſſionem, mediocri voce dicens :

CONfíteor Deo omnipotenti, beátæ Maríæ ſemper vírgini, beáto Michaéli Archángelo, beáto Joanni Baptiſtæ, ſanctis Apóſtolis Petro & Paulo, ómnibus Sanctis, [& vobis, fratres :] quia peccávi nimis cogitatióne, verbo & ópere, [*ad ſequentia verba ter percutitur pectus :*] meâ culpâ, meâ culpâ, meâ maximâ culpâ. Ideò precor beátam Maríam ſemper vírginem, beátum Michaélem Archángelum, beátum Joannem Baptiſtam, ſanctos Apóſtolos Petrum & Paulum, omnes Sanctos, [& vos, fratres,] oráre pro me ad Dóminum Deum noſtrum.

Chorus dicit:

Misereátur tui omnípotens Deus ; &, dimiſſis peccátis tuis, perdúcat te ad vitam æternam. *Hebdomadarius reſpondet,* Amen.

Deindè Chorus facit Confeſſionem ; & ubi dictum eſt vobis, fratres, *&* vos, fratres, *dicit* tibi, pater, *&* te, pater.

[*Mulieres in ſuis Co[nventibus], loco* fratres, pater, *dicunt,* ſorores, mater.]

Factâ Confeſſione à Cho[ro] Hebdomadarius dicit :

MIſereátur veſtrî omn[i]potens Deus ; & dimiſſis peccátis veſtris perdúcat vos ad vitam æte[r]nam. ℟. Amen.

[*Qui ſolus recitat, ſem[el] dicit*, Confíteor. *omiſſ[is] vocibus quæ clauduntur pa[]rentheſi, & additâ parti[]culâ* &, *antè voces* ómnibus *&* omnes.

Deindè. Misereátur. *ſemèl, ad quod dicit,* noſtrî, noſtris, nos.]

Deindè ſignando ſe ſigno crucis.

INdulgéntiam, † abſolutiónem, & remiſſiónem peccatórum noſtrórum tríbuat nobis omnípotens & miséricors Dóminus. ℟. Amen.

Elevans vocem, dicit :

℣. Exaudi nos, Deus, ſalutáris noſter, ℟. Spes ómnium fínium terræ. *Pſ.* 64.

℣. Miſerére noſtrî, Dómine, ℟. Miſerére noſtrî. *Pſ.* 122.

℣. Fiat miſericórdia tua, Dómine, ſuper nos, ℟. Quemádmodùm ſperávimus in te. *Pſ.* 32.

℣. Dómine, exaudi oratiónem meam ; ℟. Et clamor meus ad te véniat. *Pſ.* 101.

℣. Dóminus vobiſcum, &c.

Orémus.

DOmine Deus omnípotens, qui ad princípium hujus diéi nos pervenire feciſti, tuâ nos hódiè ſalva virtúte; ut ad nullum declinémus peccátum, ſed ſemper ad tuam juſtítiam faciendam noſtra procédant elóquia, dirigantur cogitatiónes & ópera; Per Dóminum noſtrum.

℣. Dóminus vobiſcum. ℟. Et cum ſpíritu tuo.

℣. Benedicámus Dómino. ℟. Deo grátias.

Si dicenda ſit Prima de Officio Parvo B. Mariæ, præponitur Off. Capituli.

AD OFFICIUM CAPITULI.

Primò ſit lectio Martyrologii, in cujus fine nihil reſpondetur; ſed ſtatim Hebdomadarius dicit quæ ſequuntur.

Si verò non legatur Martyrologium, Officium Capituli incipitur abſolutè ſic:

℣. Pretióſa in conſpectu Dómini, ℟. Mors Sanctórum ejus. *Pſ.* 115.

SAncta María, & omnes Sancti ádjuvent nos in oratiónibus ſuis pro nobis ad Deum; ut ſecundùm eum qui vocávit nos, Sanctum, & ipſi in omni converſatióne ſancti ſimus. *Rom.* 15. 1. *Petr.* 1.

℟. Amen.

Deindè legitur Necrologium, ſi legendum ſit: & poſt ejus lectionem dicitur Suffragium ſequens pro defunctis.

Si verò nullum legendum ſit Necrologium, ſtatim poſt præcedentem Orationem de Sanctis, ſit Suffragium pro defunctis ſic:

Dicitur Pſ. De profundis. *p.* 96. *& in fine*, Réquiem. *cum* ℣℣. Requieſcant in pace. Dómine, exaudi. Dóminus vobiſcum.

Orémus.

ABſolve, quæſumus, Dómine, ánimas famulórum famularumque tuárum ab omni vínculo delictórum: ut in reſurrectiónis glória, inter Sanctos & Electos tuos reſuſcitáti reſpírent; Per eum qui ventúrus eſt judicáre vivos & mórtuos, & ſéculum per ignem. ℟. Amen.

¶ *In Feriis & Feſtis à populo non feriatis dicuntur ſequentes*

PRECES

ad opus manuum.

℣. Deus, in adjutórium meum intende; ℟. Dómine, ad adjuvandum me feſtína. *Pſ.* 69.

℣. Sit ſplendor Dómini Dei noſtri ſuper nos; ℟. Et ópera mánuum noſtrárum dírige. *Pſ.* 69.

℣. Dómine, exaudi oratiónem meam; ℟. Et clamor meus ad te véniat. *Pſ.* 101.

Orémus.

DIrígere & ſanctificáre, régere & gubernáre dignare, Dómine Deus,

Rex cœli & terræ, hódiè corda & córpora noſtra, ſenſus, ſermónes & actus noſtros, in lege tua, & in opéribus mandatórum tuórum: ut hîc, & in æternum, te auxiliante, ſalvi & líberi eſſe mereámur, Salvátor mundi; Qui vivis & regnas in ſécula ſeculórum. ℟. Amen.]

Hìc denique fit lectio Cononis, ſic:

Lector: Jube, domne, benedícere. [*Lectrix dicit*, domna. *ſolus vel ſola recitans dicit abſolutè*] *Bened.* Det Dóminus leges ſuas in mentem noſtram, & in corde noſtro ſuperſcríbat eas. *Hebr.* 8. ℟. Amen.

Tùm legitur Canon, qui pro ſingulis diebus habetur ad calcem; in cujus fine dicitur: Tu autem, Dómine, miſerére noſtrî. ℟. Deo grátias.

Poſt lectionem, Hebdomadarius dicit ſignando ſe ſigno crucis: Adjutórium noſtrum † in nómine Dómini, ℟. Qui fecit cœlum & terram. *Pſ.* 123.

Submiſſiori voce dicit: Benedícite. *Lector verſus ad eum*, Deus. *Hebd.* Deus pacis aptet nos in omni bono, ut faciámus ejus voluntátem, fáciens in nobis quod pláceat coram ſe, per Jeſum Chriſtum, cui eſt glória in ſécula ſeculórum. *Hebr.* 13. *Lector*, Amen.

Poſt quamlibet Horam, ſi aliud Officium non ſequatur, dicitur ſecretò: Fidélium ánimæ per miſericórdiam Dei requieſcant in pace. Amen. *Deindè*, Pater noſter.

AD TERTIAM.

℣. Deus, † in adjutórium, &c.

HYMNUS.

O Fons amóris, Spíritus, O ſancte donórum parens,
Tuas refúſus íntimis
Accende flammas córdibus.

Qui caritátis vínculo
Cum Patre nectis Fílium,
Et nos amóris mútui
Arctis coapta néxibus.

Qui nos creávit, laus Patri;
Laus, qui redémit, Fílio:
Qui caritáte nos foves,
Par ſit tibi laus, Spíritus.
Amen.

[*In Feriali Officio Pſalmi & Antiphonæ dicuntur ſecundùm Feriam, ut ſingulis diebus aſſignantur.*

In Feſtis verò, Ant. ſemper ſumitur de Proprio, vel de Communi, & Pſalmi tantùm dicuntur de Feria, niſi aliter notetur.]

Capit. & ℟. breve ſumuntur ubi ſumitur Antiph. ſuper Pſalmos; & ſic ad alias Horas.

PRECES.

Quando ad Laudes dictæ ſunt Preces, tunc ad Tertiam, Sextam, & Nonam, hæ dicuntur flexis genibus.

Kyrie, eléiſon. Chriſte, eléiſon. Kyrie, eléiſon.

Pater noſter. *ſecretò.* ℣. Et ne nos indúcas in tentatiónem : ℟. Sed líbera nos à malo.

℣. Dómine Deus virtútum, converte nos; ℟. Et oſtende fáciem tuam, & ſalvi érimus. *Pſ.* 79.

℣. Exurge, Dómine, ádjuva nos, ℟. Et rédime nos propter nomen tuum. *Pſ.* 43.

℣. Dómine, exaudi oratiónem meam; ℟. Et clamor meus ad te véniat. *Pſ.* 101.

℣. Dóminus vobiſcum, ℟. Et cum ſpíritu tuo.

Oratio conveniens.

℣. Dóminus vobiſcum, ℟. Et cum ſpíritu tuo.

℣. Benedicámus Dómino. ℟. Deo grátias.

AD SEXTAM.

℣. Deus, † in adjutórium, &c.

HYMNUS.

Jam ſolis excelſum jubar
Toto coruſcat lúmine;
Sic, Chriſte, tu mundum novâ
Sol verus accendis face.

Fac plena noſtris fúlgeat
Lux veritátis méntibus;
Fac noſtra plenam cáritas
Creſcendo ſurgat ad diem.

Qui nos creávit, laus Patri;
Laus, qui redémit, Fílio:
Qui caritáte nos foves,
Par ſit tibi laus, Spíritus.
Amen.

Ant. Pſalmi, Capit. ℟. *br. & Preces, ſi dicendæ ſint, dicuntur ut ſuprà ad Tertiam.*

Oratio conveniens.

AD NONAM.

℣. Deus, † in adjutórium, &c.

HYMNUS.

Prono volútus ímpetu,
Inclínat in noctem dies;
Sic vita ſuprémam cito
Feſtínat ad metam gradu.

O Chriſte, dùm fixus cruci
Expandis orbi bráchia,
Amáre da crucem; tuo
Da nos in ampléxu mori.

Qui nos creávit, laus Patri;
Laus, qui redémit, Fílio:
Qui caritáte nos foves,
Par ſit tibi laus, Spíritus.
Amen.

Ant. Pſalmi, Capit. ℟. *br. & Preces, ſi dicendæ ſint, dicuntur ut ſuprà ad Tertiam.*

Oratio conveniens.

AD VESPERAS.

Preces, ſi dicendæ ſint, habentur ſuprà ad Laudes. 162. *In iis, loco Pſal.* De profundis. *dicitur Pſ.* Miſerére. *pag.* 159.

SUFFRAGIA, in Officio Feriali tantùm.

DE SANCTA CRUCE.

Ant. Mihi abſit gloriári, niſi in cruce Dómini noſtri Jeſu Chriſti. *Galat.* 6.

℣. In Deo ſalutáre meum, ℟. Et glória mea. *Pſal.* 61.

Orémus.

PErpétuâ nos, quæſumus, Dómine, pace cuſtódi, quos per lignum ſanctæ Crucis redímere dignátus es; Qui vivis & regnas Deus. ℟. Amen.

[*Si ſequantur Veſperæ de B. Maria, tunc fit integra concluſio:* Qui vivis & regnas cum Deo Patre in unitáte Spíritûs ſancti Deus, per ómnia ſécula ſeculórum. ℟. Amen. *& poſt* Benedicámus. *dicitur*, Deus, † in adjutórium.]

Si verò non dicatur Officium parvum, fit continuò Suffragium ſequens.

DE OMNIBUS SANCTIS.

Ant. Hi ſunt ante thronum Dei, & ſérviunt ei die ac nocte in templo ejus, & qui ſedet in throno, habitábit ſuper illos. *Apoc.* 7.

℣. In æternum exultábunt; ℟. Et habitábis in eis. *Pſ.* 5.

Orémus.

[*Ubi dicitur Officium parvum, omittuntur verba quæ includuntur duplici parentheſi.*]

A Cunctis nos, quæſumus, Dómine, mentis & córporis defende perículis; & intercedéntibus (beátâ & glorióſa ſemper Vírgine Dei genitríce Maríâ,) beátis Apóſtolis tuis Petro & Paulo, atque beát. *N.* & ómnibus Sanctis, ſalútem nobis tríbue benignus & pacem: ut deſtructis adverſitátibus & erróribus univerſis, Eccléſia tua ſecúrâ tibi ſérviat libertáte; Per (eundem) Dóminum noſtrum Jeſum Chriſtum Fílium tuum, qui tecum vivit, & regnat in unitáte Spíritûs ſancti Deus, per ómnia ſécula ſeculórum. ℟. Amen.

[*Nomina Angelorum, S. Joann. Bapt. & S. Joſeph, (ſi nominandi ſint,) præponuntur Apoſtolis.*]

℣. Dóminus vobiſcum, ℟. Et cum ſpíritu tuo. ℣. Benedicámus Dóm. &c.

Secretò: Fidélium, & Pater. *ſi Completorium immediatè non ſequatur.*

AD COMPLETORIUM.

Lector: Jube, Domne, benedícere. *Bened.* Cùm dormiérimus, cuſtódiant nos (ſermónes Dómini;) & evigilantes loquámur cum eis. *Prov.* 6. ℟. Amen.

Tùm fit lectio Novi Teſtamenti, ut habetur pro ſingulis diebus ad calcem Breviarii; in fine Lectionis, dicitur; Tu autem, Dómine, miſerére noſtrî. ℟. Deo grátias.

Signando pollice pectus Habdomadarius dicit: ℟. Converte nos, † Deus ſalutáris noſter; ℟. Et averte iram tuam à nobis. *Pſ.* 84.

Hic facienda eſt Confeſſio peccatorum, ut habetur ſuprà ad Primam, pag. 166. *ſcilicèt mediocri voce;* Confiteor, &c.

Deindè

Deindè elevans vocem,
℣. Deus, † in adjutórium.
Antiphona & Pſalmi convenientes.

HYMNUS.

GRates, peracto jam die,
Deus, tibi perſólvimus;
Pronóque, dum nox incipit,
Proſtérnimus vultu preces.
Quod longa peccávit dies,
Amárus éxpiet dolor;
Somno gravátis ne nova
Inflígat hoſtis vúlnera.
Infeſtus usquè circuit
Quærens leo quem dévoret:
Umbrâ ſub alárum tuos
Defende filios, Pater.
O quandò lucеſcet tuus
Qui neſcit occáſum dies!
O quandò ſancta ſe dabit
Quæ neſcit hoſtem pátria!
Qui nos creávit, laus Patri;
Laus, qui redémit, Fílio;
Qui caritáte nos fóves,
Par ſit tibi laus, Spíritus.
Amen.

CAPITULUM. 1. *Petr.* 5.

SObrii eſtóte, & vigiláte; quia adverſárius veſter diábolus, tanquàm leo rúgiens, círcuit quærens quem dévoret: cui reſiſtite fortes in fide.

℟. *br.* In manus tuas, Dómine, * Commendo ſpíritum meum. In manus.
℣. Redemiſti me, Dómine, * Deus veritátis. * Commendo. Glória Patri. In manus. *Pſ.* 30.

℣. Cuſtódi me, Dómine, ut pupillam óculi: ℟. Sub umbra alárum tuárum prótege me. *Pſ.* 16.
Ant. 3. g. Dómine.

CANTICUM SIMEONIS. *Luc.* 2.

De Salvatoris adventu gratiarum actio.

NUnc dimittis ſervum tuum, Dómine, * ſecundùm verbum tuum, in pace;
Quia vidérunt óculi mei * ſalutáre tuum,
Quod paraſti * ante fáciem ómnium populórum,
Lumen ad revelatiónem géntium, * & glóriam plebis tuæ Iſraël.

Ant. Dómine, dabis pacem nobis; ómnia enim ópera noſtra operátus es nobis. *Iſ.* 26.

In Feſtis Simplicibus, & ſuprà, necnon intrà Octavas, continuò dicitur: Dóminus vobiſcum. *vel* Dómine exaudi. *& Oratio* Viſita. *infrà.*
In Feriis verò adduntur ſequentes

PRECES.

Quandò dictæ ſunt Preces in Veſperis, hæ dicuntur flexis genibus.

KYrie, eléiſon. Chriſte, eléiſon. Kyrie, eléiſon.
Pater *ſecretò.* ℣. Et ne

nos indúcas in tentatiónem; ℟. Sed líbera nos à malo.

℣. Benedictus es, Dómine, Deus patrum noſtrorum; ℟. Et laudábilis, & glorióſus, & ſuperexaltátus in ſécula. *Dan.* 3.

℣. Benedictum nomen glóriæ tuæ ſanctum; ℟. Et laudábile, & ſuperexaltátum in ómnibus ſéculis. *Dan.* 3.

℣. Benedictus es in firmamento cœli; ℟. Et laudábilis, & glorióſus in ſécula. *Dan.* 3.

℣. Benedícat nos Deus, Deus noſter: ℟. Benedícat nos Deus. *Pſ.* 66.

℣. Exaudi nos, Deus ſalutáris noſter, ℟. Spes ómnium fínium terræ. *Pſ.* 64.

℣. Miſerére noſtrî, Dómine; ℟. Miſerére noſtrî. *Pſ.* 122.

℣. Fiat miſericórdia tua, Dómine, ſuper nos, ℟. Quemádmodùm ſperávimus in te. *Pſ.* 32.

℣. Dómine, exaudi oratiónem meam; ℟. Et clamor meus ad te véniat. *Pſ.* 101.

℣. Dóminus vobiſcum, ℟. Et cum ſpíritu tuo.

Orémus.

Viſita, quæſumus, Dómine, habitatiónem noſtram, & omnes inſídias inimíci ab ea longè repelle: Angeli tui ſancti hábitent in ea, qui nos in pace cuſtódiant; & benedíctio tua ſit ſuper nos ſemper; Per Dóminum noſtrum Jeſum Chriſtum Fílium ſuum, qui tecum vivit & regnat in unitáte Spíritûs ſancti Deus, per ómnia ſécula ſeculórum. ℟. Amen.

℣. Dóminus vobiſcum, ℟. Et cum ſpíritu tuo.

℣. Benedicámus Dómino. ℟. Deo grátias.

Finito Completorio, ſubmiſsâ voce dicitur ſignando ſe ſigno crucis: Grátia Dómini noſtri Jeſu Chriſti, † & cáritas Dei, & communicátio ſancti Spíritûs ſit cum ómnibus vobis. 2. *Cor.* 13. ℟. Amen.

Secretò, Fidélium ánimæ per miſericórdiam Dei requieſcant in pace. Amen.

Poſteà dicitur,

ANTIPHONA DE BEATA,

Salve, Regína, mater miſericórdiæ; vita, dulcédo & ſpes noſtra, ſalve: ad te clamámus, éxules filii Evæ; ad te ſuſpirámus, gementes & flentes in hac lacrymárum valle: eia ergo, advocáta noſtra, illos tuos miſericordes óculos ad nos convertе; & Jeſum benedictum fructum ventris tui, nobis poſt hoc exílium oſtende; ô clemens, ô pia, ô dulcis virgo María.

℣. Vultum tuum deprecabuntur ℟. Omnes dívites plebis. *Pſ.* 44.

Orémus.

OMnípotens, ſempiterne Deus, qui glorióſæ vírginis matris Maríæ corpus & ánimam, ut dignum Fílii tui habitáculum éffici mereretur, Spíritu ſancto cooperante, præparaſti: da, ut cujus commemoratióne lætamur, ejus piâ interceſſióne, ab inſtántibus malis & à morte perpétua liberémur; Per eumdem Chriſtum Dóminum noſtrum. ℟. Amen.

Poſt Completum Officium dicitur Secretò, Pater, Ave, Credo.

ABSOLUTIONES ET BENEDICTIONES,

Dicendæ in Officio Nocturno ante Lectiones.

DOMINICA,

Et in Officiis ix. Lectionum, quæ non ſunt de Sanctis.

IN I. NOCTURNO.

Et pro II. & V. Feria.

Abſolutio. 2. Mach. 1.

ADapériat Deus cor noſtrum in lege ſua & in præceptis ſuis.

℟. Amen.

Sic reſpondetur ad ſingulas Abſolutiones & Benedictiones.

BENEDICTIONES.

1. Deus Dómini noſtri Jeſu Chriſti, Pater glóriæ, det nobis ſpíritum ſapiéntiæ. *Epheſ.* 1. ℟. Amen.

2. Fílius Dei det nobis ſenſum, ut cognoſcámus verum Deum. 1. *Joan.* 5.

3. Spíritus veritátis dóceat nos omnem veritátem. *Joan.* 16.

IN II. NOCTURNO.

Et pro III. & VI. Feria.

Abſolutio. 3. Reg. 8.

DEus noſter inclínet corda noſtra ad ſe, ut cuſtodiámus mandáta ejus.

BENEDICTIONES.

4. Pater Dómini noſtri Jeſu Chriſti benedícat nos in omni benedictióne ſpirituáli. *Epheſ.* 1.

5. Sciámus ſupereminentem ſciéntiæ caritátem Chriſti, ut impleámur in omnem plenitúdinem Dei. *Epheſ.* 3.

6. Unctio quam accépimus à Deo, máneat in nobis, & dóceat nos de ómnibus. 1. *Joan.* 2.

IN III. NOCTURNO.

Abſolutio. 2. Mach. 1.

DEus det nobis cor ómnibus, ut colámus eum, & faciámus ejus voluntátem corde magno & ánimo volenti.

BENEDICTIONES.

7. Evangélium virtus Dei ſit in ſalútem omni credenti. *Rom.* 1.

8. Occurrámus omnes in unitátem fídei, & agnitiónis Fílii Dei; ut non circumferámur omni vento doctrínæ. *Epheſ.* 4.

9. Deus ſpei répleat nos omni gáudio & pace in credendo; ut abundémus in ſpe & virtúte Spíritûs ſancti. *Rom.* 15.

Si pro ultima Lectione legatur aliud Evang. cum Homilia, tunc nona Benedictio erit : Evangélium non ſit in ſermóne tantùm, ſed & in virtúte. 1. *Theſſ.* 1. 5.

Si tria legantur Evangelia, ſeptima Benedictio erit :

Evangélium virtus Dei ſit in ſalútem omni credenti. *Rom.* 1.

8. Evangélium non ſit in ſermóne tantùm, ſed & in virtúte. 1. *Theſſ.* 1. 5.

9. Permaneámus in fide fundáti, & immóbiles à ſpe Evangélii. *Coloſſ.* 1.

Si nona Lectio ſit de Sancto, Benedictio erit : Digni habeámur regno Dei, cùm vénerit in Sanctis ſuis admirábilis fieri. 2. *Theſſ.* 1.

[*Quando D. Archiepiſcopus, vel Epiſcopus Lectionem lecturus eſt, poſtquàm ipſe præmiſit ex more*, Jube, domne, benedícere. *dignior poſt ipſum dicit illi* : Ora pro nobis, Pater. *Ipſe autem Archiepiſcopus, vel Epiſcopus reſpondet* : Oro ut cáritas veſtra magis ac magis abundet in ſciéntia & in omni ſenſu. *Philipp.* 1. *Chorus*, ℟. Amen.

Idem obſervatur, ubi unicus eſt Presbyter.]

FERIA IV. ET SABBATO.

Abſolutio. 2. Mach. 1.

DEus det nobis cor ómnibus, ut colámus eum, & faciámus ejus voluntátem corde magno & ánimo volenti.

℟. Amen.

BENEDICTIONES.

1. Pater Dómini noſtri Jeſu Chriſti det nobis Chriſtum habitáre per fidem in córdibus noſtris. *Epheſ.* 3.

2. Occurrámus omnes in unitátem fidei, & agnitiónis Fílii Dei ; ut non circumferámur omni vento doctrínæ. *Epheſ.* 4.

3. Deus ſpei répleat nos omni gáudio & pace in credendo ; ut abundémus in ſpe & virtúte Spíritûs ſancti. *Rom.* 15.

Si tertia Lectio ſit de Evangelio, tunc tertia Benedictio erit : Evangélium non ſit in ſermóne tantùm, ſed & in virtúte. 1. *Theſſ.* 1. 5.

Eadem dicitur in omni Feria, quando pro iij. Lectione legendum erit Evangelium cum Homilia.

IN FESTIS B. MARIÆ V. *quæ ſunt ix. Lectionum.*

Abſolut. & Benedict. dicuntur in I. & III. Nocturno, ut ſuprà : in II. verò Nocturno, ut ſequitur.

Abſolutio. Judith 13.

NObiſcum ſit Deus, qui in Ancilla ſua adimplévit miſericórdiam ſuam, quam promíſit dómui Iſraël.

BENEDICTIONES.

4. Deus, à quo miſſus eſt Angelus Gábriël ad Vírginem Maríam, mittat nobis de cœlis ſapiéntiam. *Luc.* 1. *Sap.* 9.

5. Fílius Altíſſimi, quem Virgo concépit & péperit, det nobis fílios Dei fieri. *Luc.* 1. *Joan.* 1.

6. Spíritus ſanctus, de quo eſt, quod in María natum eſt, ſanctíficet nos

per ómnia. *Matth.* 1. *Theſſ.* 5.

Eædem Abſolut. & Benedictiones dicuntur in omni Officio trium Lectionum B. M. V.

In Feriis Adventus, & à Septuageſima ad Quadrageſimam, diebus intrà octavas Domini, ac B. Mariæ, nec-non Anniverſarii Dedicationis, ſi tertia Lectio ſit de Sancto, tunc tertia Benedictio erit:

Digni habeámur regno Dei; cùm vénerit in Sanctis ſuis admirábilis fíeri. 2. *Theſſ.* 1.

In Feſtis Sanctorum, quæ ſunt ix. Lectionum.

Abſol. & Bened. dicuntur in I. & III. Nocturno, ut ſuprà; in II. autem, ut ſequitur.

Abſolutio. 3. Reg. 8.

DEus noſter inclínet corda noſtra ad ſe, ut cuſtodiámus mandáta ejus.

℞. Amen.

Benedictiones.

4. Deus det nobis illumináto óculos cordis, ut ſciámus quæ ſit ſpes vocatiónis ejus in Sanctis. *Epheſ.* 1.

5. Dignos nos fáciat in partem ſortis Sanctórum, qui erípuit nos de poteſtáte tenebrárum. *Coloſſ.* 1.

6. Aperiantur óculi noſtri, ut convertámur à ténebris ad lucem, & accipiámus ſortem inter Sanctos. *Act.* 26.

In Feſtis Sanctorum, quæ ſunt trium Lectionum tantùm.

Abſolutio dicitur ſecundùm Feriam; Benedictiones verò ut ſequitur.

1. Deus det, &c.
2. Dignos nos, &c.
3. Aperiantur, &c. *ut ſuprà.*

Si pro tertia Lectione legendum ſit Evangelium cum Homilia, tunc tertia Benedictio erit.

Evangélium non ſit in ſermóne tantùm, ſed & in virtúte. 1. *Theſſ.* 1. 5.

PROPRIUM DE TEMPORE.

PARS AUTUMNALIS.

FERIA QUARTA
INTRA HEBDOM. XI.
POST PENTECOSTEN.

Officium ut in Pſalterio, additis quæ ſequuntur; & ſic in aliis Feriis.

De libro Sapiéntiæ.

Lectio j. Cap. 7.

EGo natus accépi commúnem áerem, & in ſimíliter factam décidi terram, & primam vocem ſímilem ómnibus emíſi plorans. In involuméntis nutrítus ſum, & curis magnis. Nemo enim ex régibus áliud hábuit nativitátis inítium. Unus ergò intróitus eſt ómnibus ad vitam, & ſímilis éxitus. Propter hoc optávi, & datus eſt mihi ſenſus; & invocávi, & venit in me ſpíritus ſapiéntiæ: & præpóſui illam regnis & ſédibus, & divítias nihil eſſe duxi in comparatióne illíus, nec comparávi illi lápidem pretióſum; quóniam omne aurum, in comparatióne illíus, aréna eſt exígua; & tanquàm lutum æſtimábitur argentum in conſpectu illíus. Super ſalútem & ſpéciem diléxi illam, & propóſui pro luce habére illam; quóniam inextinguíbile eſt lumen illíus.

℟. Beátus homo qui invénit ſapiéntiam: pretióſior eſt cunctis ópibus; * Viæ ejus viæ pulchræ, & omnes ſémitæ illíus pacíficæ. ℣. Quæ deſurſum eſt ſapiéntia, pudíca eſt, pacífica, modeſta, plena miſericórdiâ & frúctibus bonis. * Viæ ejus. *Prov.* 3. *Jac.* 3.

Lectio ij.

VEnérunt autem mihi ómnia bona páriter cum illa, & innumerábilis honeſtas per manus illíus: & lætátus ſum in ómnibus, quóniam antecedébat me iſta ſapiéntia; & ignorábam quóniam horum ómnium mater eſt. Quam ſine fictióne dídici, & ſine invídia commúnico, & honeſtátem illíus non abſcondo. Infinítus enim theſaurus eſt homínibus; quo qui uſi ſunt, partícipes facti ſunt amicítiæ Dei, prop-

ter diſciplínæ dona commendáti. Mihi autem dedit Deus dícere ex ſenténtia, & præſúmere digna horum quæ mihi dantur; quóniam ipſe ſapiéntiæ dux eſt, & ſapiéntium emendátor. In manu enim illíus & nos, & ſermónes noſtri, & omnis ſapiéntia, & óperum ſciéntia, & diſciplína.

℟. Vánitátem & verba mendácia longè fac à me, [Dómine]: * Mendicitátem & divítias ne déderis mihi; tríbue tantùm víctui meo neceſſária. ℣. Qui volunt dívites fíeri, íncidunt in deſidéria multa inutília & nocíva, quæ mergunt hómines in intéritum & perditiónem. * Mendicitátem. *Prov.* 30. 1. *Tim.* 6.

Lectio iij.

QUæcumque ſunt abſconſa & improvíſa, dídici; ómnium enim ártifex dócuit me ſapiéntia. Eſt enim in illa ſpíritus intelligéntiæ, ſanctus, únicus, múltiplex, ſubtílis, diſertus, móbilis, incoinquinátus, certus, ſuávis, amans bonum, acútus, quem nihil vetat, benefáciens, humánus, benignus, ſtábilis, certus, ſecúrus, omnem habens virtútem, ómnia proſpíciens, & qui cápiat omnes ſpíritus: intelligíbilis, mundus, ſubtílis. Omnibus enim mobílibus mobílior eſt ſapiéntia; attingit autem ubíque propter ſuam munditiam. Vapor eſt enim virtútis Dei, & emanátio quædam eſt claritátis omnipoténtis Dei ſincéra; & ídeò nihil inquinátum in eam incurrit: candor eſt enim lucis ætérnæ, & ſpéculum ſine mácula Dei majeſtátis, & imágo bonitátis illíus.

℟. Finem loquendi páriter omnes audiámus: * Deum time, & † Mandáta ejus obſerva; hoc eſt enim omnis homo. ℣. Finis præcepti eſt cáritas de corde puro, & conſciéntiâ bonâ, & fide non fictâ. * Deum. Glória Patri. † Mandáta ejus. *Eccleſ.* 12. 1. *Tim.* 1.

FERIA QUINTA.

De libro Sapientiæ.

Lectio j. Cap. 8.

[S]Apiéntia] attingit à fine uſque ad finem fórtiter, & diſpónit ómnia ſuáviter. Hanc amávi, & exquiſívi à juventúte mea, & quæſívi ſponſam mihi eam aſſúmere, & amátor factus ſum formæ illíus. Generoſitátem illíus gloríficat, contubérnium habens Dei; ſed & ómnium Dóminus diléxit illam: doctrix enim eſt diſciplínæ Dei, & electrix óperum illíus. Et ſi divítiæ appetúntur in vita, quid ſapiéntiâ locuplétius, quæ operátur ómnia? Si autem ſenſus operátur, quis

horum quæ ſunt, magis quàm illa, eſt ártifex? Et ſi juſtítiam quis díligit, labóres hujus magnas habent virtútes: ſobrietátem enim & prudéntiam docet, & juſtítiam, & virtútem, quibus utílius nihil eſt in vita homínibus.

℟. Vani ſunt omnes hómines * In quibus non ſúbeſt ſciéntia Dei; & de his quæ videntur bona, non potuérunt intellígere eum qui eſt. ℣. Inviſibília Dei per ea quæ facta ſunt, intellecta conſpiciuntur; ita ut ſint inexcuſábiles. * In quibus. *Sap.* 13. *Rom.* 1.

Lectio ij.

PRopóſui ergò hanc addúcere mihi ad convivendum; ſciens quóniam mecum communicábit de bonis, & erit allocútio cogitatiónis & tædii mei. Habébo propter hanc claritátem ad turbas, & honórem apud ſenióres júvenis, & acútus invéniar in judício, & in conſpectu potentium admirábilis ero, & fácies príncipum mirabuntur me: tacentem me ſuſtinébunt, & loquentem me reſpícient; &, ſermocinante me plura, manus ori ſuo impónent. Prætéreà habébo per hanc immortalitátem; & memóriam æternam his qui poſt me futúri ſunt, relinquam. Diſpónam pópulos; & natiónes mihi erunt ſúbditæ. Timébunt me audientes reges horrendi: in multitúdine vidébor bonus, & in bello fortis. Intrans in domum meam, conquieſcam cum illa: non enim habet amaritúdinem converſátio illíus, nec tædium convictus illíus, ſed lætítiam & gáudium. Hæc cógitans apud me, & commémorans in corde meo, quóniam immortálitas eſt in cognatióne ſapiéntiæ, & in amicítia illíus delectátio bona, & in opéribus mánuum illíus honeſtas ſine defectióne, & in certámine loquélæ illíus ſapiéntia, & præcláritas in communicatióne ſermónum ipſíus; circuíbam quærens, ut mihi illam aſſúmerem.

℟. Dómine, ne adincreſcant ignorántiæ meæ, & multiplicentur delicta mea, & peccáta mea abundent, & íncidam in conſpectu adverſariórum meórum. * Dómine Pater, & Deus vitæ meæ, ne derelinquas me in cogitátu illóum. ℣. Hujuſcémodi Dómino noſtro non ſérviunt; ſed per dulces ſermónes & benedictiónes ſedúcunt corda innocéntium. * Dómine. *Ecli.* 23. *Rom.* 16.

Lectio iij. Cap. 8. & 9.

ET ut ſcivi quóniam áliter non poſſem eſſe cóntinens, niſi Deus det;

(& hoc ipſum erat ſapiéntiæ ſcire cujus eſſet hoc donum ;) ádii Dóminum, & deprecátus ſum illum, & dixi ex totis præcórdiis meis : Deus patrum meórum, & Dómine misericórdiæ, qui feciſti ómnia verbo tuo, & ſapiéntiâ tuâ conſtituiſti hóminem, ut dominarétur creatúræ quæ à te facta eſt; ut diſpónat orbem terrárum in æquitáte & juſtítia, & in directióne cordis judícium júdicet : da mihi ſédium tuárum aſſiſtrícem ſapiéntiam, & noli me reprobáre à púeris tuis ; quóniam ſervus tuus ſum ego, & fílius ancillæ tuæ, homo infirmus, & exígui témporis, & minor ad intellectum judícii & legum. Nam & ſi quis erit conſummátus inter fílios hóminum, ſi ab illo abfúerit ſapiéntia tua, in níhilum computábitur.

℟. Oculi Dómini multò plus lucidióres ſunt ſuper ſolem, circumſpicientes omnes vias hóminum, & hóminum corda intuentes in abſcónditas partes : * Dómino enim Deo, ántequàm crearentur, ómnia ſunt ágnita. ℣. Non eſt ulla creatúra inviſibilis in conſpectu ejus : ómnia autem nuda & aperta ſunt óculis ejus : * Dómino. Glória Patri. * Dómino. *Eccli.* 23. *Hebr.* 4.

FERIA SEXTA.

De libro Sapiéntiæ.

Lectio j. Cap. 13.

VAni ſunt omnes hómines, in quibus non ſubeſt ſciéntia Dei ; & de his quæ videntur bona, non potuérunt intellígere eum qui eſt, neque opéribus attendentes agnovérunt quis eſſet ártifex : ſed aut ignem, aut ſpíritum, aut citátum áërem, aut gyrum ſtellárum, aut nímiam aquam, aut ſolem & lunam, rectóres orbis terrárum deos putavérunt. Quorum ſi ſpécie delectáti, deos putavérunt, ſciant quantò his dominátor eórum ſpecióſior eſt ; ſpeciéi enim generátor hæc ómnia conſtítuit. Aut ſi virtútem & ópera eórum miráti ſunt, intélligant ab illis, quóniam qui hæc fecit, fórtior eſt illis : à magnitúdine enim ſpeciéi & creatúræ, cognoſcibíliter póterit creátor horum vidéri.

℟. Beátus. 177.

Lectio ij.

SEd tamen adhuc in his minor eſt queréla. Et hi enim fortaſsè errant, Deum quærentes & volentes invenire. Etenim cùm in opéribus illíus converſentur, inquírunt, & perſuáſum habent quóniam bona ſunt quæ videntur. Iterùm autem nec his debet ignoſci. Si enim tantùm

potuérunt ſcire, ut poſſent æſtimáre ſéculum, quómodò hujus Dóminum non facílius invenérunt? Infelíces autem ſunt, & inter mórtuos ſpes illórum eſt, qui appellavérunt deos ópera mánuum hóminum, aurum & argentum, artis inventiónem, & ſimilitúdines animálium, aut lápidem inútilem opus manûs antíquæ.

℟. Vanitátem. 178.

Lectio iij. Cap. 14.

ET hæc fuit vitæ humánæ decéptio; quóniam aut affectui, aut régibus deſervientes hómines, incommunicábile nomen lapídibus & lignis impoſuérunt. Et non ſuffécerat erraſſe eos circà Dei ſciéntiam; ſed & in magno viventes inſciéntiæ bello, tot & tàm magna mala pacem appellant. Aut enim fílios ſuos ſacrificantes, aut obſcúra ſacrifícia facientes, aut insániæ plenas vigílias habentes, neque vitam, neque núptias mundas jam cuſtódiunt; ſed álius álium per invídiam occídit, aut adúlterans contriſtat: & ómnia commiſta ſunt; ſanguis, homicídium, furtum & fictio, corrúptio & infidélitas, turbátio & perjúrium, tumultus bonórum, Dei immemorátio, animárum inquinátio, nativitátis immutátio, nuptiárum inconſtántia, inordinátio mœchiæ & impudicítiæ. Infandórum enim idolórum cultúra omnis mali cauſa eſt, & inítium & finis.

℟. Finem loquendi. 178.

SABBATO.

De libro Sapiéntiæ.

Lectio j. Cap. 15.

TU, Deus noſter, ſuávis & verus es, pátiens, & in miſericórdia diſpónens ómnia. Etenim ſi peccavérimus, tui ſumus, ſcientes magnitúdinem tuam; & ſi non peccavérimus, ſcimus quóniam apud te ſumus computáti. Noſſe enim te, conſummáta juſtítia eſt; & ſcire juſtítiam & virtútem tuam, radix eſt immortalitátis. Non enim in errórem indúxit nos hóminum malæ artis excogitátio, nec umbra pictúræ, labor ſine fructu, effígies ſculpta per vários colóres, cujus aſpectûs inſensáto dat concupiſcéntiam, & díligit mórtuæ imáginis effígiem ſine ánima. Malórum amatóres digni ſunt qui ſpem hábeant in tálibus, & qui fáciunt illos, & qui díligunt, & qui colunt.

[*Si fiat de Sabbato*, ℟℟℟. *ſumentur è Feria quinta præcedenti.*]

Lectio ij.

SEd & fígulus mollem terram premens, laborióſè fingit ad uſus noſtros unumquodque vas, & de eódem luto fingit quæ mun-

da ſunt in uſum vaſa, & ſimíliter quæ his ſunt contrária: horum autem vaſórum quis ſit uſus, judex eſt fígulus. Et cum labóre vano deum fingit de eódem luto: ille qui paulò antè de terra factus fúerat, & poſt puſillum redúcit ſe undè acceptus eſt, repetítus ánimæ débitum quam habébat. Sed cura eſt illi, non quia laboratúrus eſt, nec quóniam brevis illi vita eſt, ſed concertátur aurifícibus & argentáriis; ſed & ærários imitátur, & glóriam præfert, quóniam res ſupervácuas fingit. Cinis eſt enim cor ejus, & terra ſupervácua ſpes illíus, & luto vílior vita ejus; quóniam ignorávit qui ſe finxit, & qui inſpirávit illi ánimam quæ operátur, & qui inſufflávit ei ſpíritum vitálem. Sed & æſtimavérunt luſum eſſe vitam noſtram, & converſatiónem vitæ compóſitam ad lucrum, & oportére undecumquè étiam ex malo acquírere. Hic enim ſcit ſe ſuper omnes delínquere, qui ex terræ matéria fragília vaſa & ſculptília fingit.

Lectio iij.

OMnes enim inſipientes, & infelíces ſupra modum ánimæ ſuperbi, ſunt inimíci pópuli tui, & imperantes illi; quóniam ómnia idóla natiónum deos æſtimavérunt, quibus neque oculórum uſus eſt ad videndum, neque nares ad percipiendum ſpíritum, neque aures ad audiendum, neque dígiti mánuum ad tractandum, ſed & pedes eórum pigri ad ambulandum. Homo enim fecit illos; & qui ſpíritum mutuátus eſt, is finxit illos. Nemo enim ſibi ſímilem homo póterit deum fíngere. Cùm enim ſit mortális, mórtuum fingit mánibus iníquis. Mélior enim eſt ipſe his quos colit; quia ipſe quidèm vixit, cùm eſſet mortális; illi autem nunquàm.

Ad Magníficat.

Ant 3. a. Doctrínam ſapiéntiæ & diſciplínæ ſcripſit Jeſus fílius Sirach: Beátus qui in iſtis verſátur bonis. Si enim hæc fécerit, ad ómnia valébit. *Eccli.* 50.

Oratio, ut infrà ad Laudes.

DOMINICA XII.

poſt Pentecoſten.

Officium ut in Pſalterio, additis quæ ſequuntur.

IN I. NOCTURNO.

Incipit liber Eccleſiáſtici.

Lectio j. Cap. 1.

OMnis ſapiéntia à Dómino Deo eſt, & cum illo fuit ſemper, & eſt ante ævum. Arénam maris, & plúviæ guttas, & dies ſéculi quis dinumerávit? Altitúdinem cœli, & latitúdinem terræ, & profundum abyſſi quis di-

menſus eſt? Sapiéntiam Dei præcedentem ómnia quis inveſtigávit? Prior ómnium creáta eſt ſapiéntia, & intellectus prudéntiæ ab ævo. Fons ſapiéntiæ Verbum Dei in excelſis, & ingreſſus illíus mandáta ætérna. Radix ſapiéntiæ cui reveláta eſt? & aſtútias illíus quis agnóvit? Diſciplína ſapiéntiæ cui reveláta eſt & manifeſtáta? & multiplicatiónem ingreſsûs illíus quis intelléxit? Unus eſt altíſſimus Creátor omnípotens, & Rex potens, & metuendus nimis, ſedens ſuper thronum illíus, & dóminans Deus.

℟. Beátus homo. 177.

Lectio ij.

TImor Dómini delectábit cor, & dabit lætítiam, & gáudium, & longitúdinem diérum. Timenti Dóminum benè erit in extrémis, & in die defunctiónis ſuæ benedicétur. Diléctio Dei honorábilis ſapiéntia. Quibus autem apparúerit in viſu, díligunt eam in viſióne & in agnitióne magnálium ſuórum. Inítium ſapiéntiæ, timor Dómini; & cum fidélibus in vulva concreátus eſt: cum electis féminis gráditur, & cum juſtis & fidélibus agnóſcitur. Timor Dómini, ſciéntiæ religióſitas. Religióſitas cuſtódiet & juſtificábit cor, jucunditátem atque gáudium dabit. Timenti Dóminum benè erit, & in diébus conſummatiónis illíus benedicétur.

℟. Vanitátem. 178.

Lectio iij.

FIli, concupiſcens ſapiéntiam, conſerva juſtítiam; & Deus præbébit illam tibi. Sapiéntia enim & diſciplína, timor Dómini: & quod beneplácitum eſt illi, fides & manſuetúdo; & adimplébit theſauros illíus. Ne ſis incredíbilis timóri Dómini; & ne accéſſeris ad illum dúplici corde. Ne fúeris hypócrita in conſpectu hóminum, & non ſcandalizéris in lábiis tuis. Attende in illis, ne fortè cadas, & addúcas ánimæ tuæ inhonoratiónem, & revélet Deus abſconſa tua, & in médio ſynagógæ elídat te; quóniam acceſſiſti malignè ad Dóminum, & cor tuum plenum eſt dolo & fallácia.

℟. Finem loquendi. 178.

IN II. NOCTURNO.

Ex libro Morálium ſancti Gregórii Papæ.

Lib. 1. Cap. 25.

Lectio iv.

SUnt nonnulli qui vitam ſuam négligunt, & dùm tranſitória áppetunt, dùm æterna vel non intélligunt, vel intellecta contemnunt; nec dolórem ſéntiunt, nec habére consílium ſciunt. Cùmque ſuperna quæ amiſérunt, non consíderant, eſſe ſe

(... miſeri!) in bonis ſe-ſe putant. Nequáquàm enim ad veritátis lucem, cui cónditi fúerant, mentis óculos erigunt: nequáquàm ad contemplatiónem ætérnæ pátriæ, deſidérii áciem tendunt; ſed ſemetipſos in iis ad quæ projecti ſunt, deſerentes, vice pátriæ díligunt exílium quod patiuntur; & in cæcitáte quam tólerant, quaſi in claritáte lúminis exultant.

℟. Vani ſunt. 179.

Lectio v.

AT contrà, electórum mentes, dùm cuncta tranſitória nulla eſſe conſpíciunt, ad quæ ſint cónditæ exquírunt: cùmque eórum ſatisfactióni nihil extra Deum ſúfficit, ipsâ inquiſitiónis exercitatióne fatigáta illórum cogitátio, in Conditóris ſui ſpe & contemplatióne requieſcit, ſupernis intérſeri cívibus áppetit; & unuſquiſque eórum adhuc in mundo, córpore póſitus, mente jam extra mundum ſurgit; ærumnam exílii, quam tólerat, deplórat; & ad ſublímem pátriam inceſſántibus ſe amóris ſtímulis éxcitat. Cùm ergò dolens videt quàm ſit æternum quod pérdidit, ínvenit ſalúbre consílium, temporále hoc deſpícere quod percurrit; & quò magis creſcit consílii ſciéntia, ut peritúra déſerat, eò augétur dolor quòd necdùm ad manſúra pertingat.

℟. Dómine. 179.

Lectio vj.

INtuendum quoque eſt quàm nullus dolor mentis ſit in actióne præcipitatiónis. Qui enim ſine consíliis vivunt, qui ſeipſos rerum evéntibus præcípites déſerunt, nullo ínterim cogitatiónum dolóre fatigantur. Nam qui ſolerter in vitæ consílio figit mentem, cautè ſeſe in omni actióne circumſpiciendo consíderat: & ne ex re quæ ágitur, repentínus finis adverſuſque ſubrípiat, *hunc* priùs mólliter póſito pede cogitatiónis palpat: penſat ne ab his quæ agenda ſunt, formído præpédiat; ne in his quæ differenda ſunt, præcipitátio impellat; ne prava per concupiſcéntiam aperto bello ſúperent; ne recta per inánem glóriam inſidiando ſupplantent.

℟. Oculi. 180.

IN III. NOCTURNO.

Léctio ſancti Evangélii ſecundùm Lucam.

Lectio vij. Cap. 10.

IN illo témpore; Converſus Jeſus ad diſcípulos ſuos, dixit: Beáti óculi qui vident quæ vos vidétis. Dico enim vobis quòd multi prophétæ & reges voluérunt vidére quæ vos vidétis, & non vidérunt. Et réliqua.

Homília ſancti Auguſtíni Epíſcopi.

Lib. 1. de Doct. Chriſt. C. 26.

QUóniam præcepto non opus eſt ut ſe quiſque & corpus ſuum díligat; id eſt, quóniam id quod ſumus, & id quod infra nos eſt, & ad nos tamen pértinet, inconcuſsâ natúræ lege dilígimus; reſtábat ut & de illo quod ſupra nos eſt, & de illo quod juxtà nos eſt, præcepta ſumerémus. Díliges, inquit, Dóminum Deum tuum ex toto corde tuo, & ex tota ánima tua, & ex tota mente tua; &, Díliges próximum tuum tanquàm teipſum. In his duóbus præceptis tota lex pendet, & Prophétæ. Finis ítaque præcepti eſt diléctio; & ea gémina, id eſt, Dei & próximi. Quòd ſi te totum intélligas, id eſt, ánimum & corpus tuum, & próximum totum, id eſt, ánimum & corpus ejus, (homo enim ex ánimo conſtat & córpore) nullum rerum diligendárum genus in his duóbus præceptis prætermiſſum eſt. Cùm enim præcurrat diléctio Dei, ejuſque dilectiónis modus præſcriptus appáreat, ita ut cétera in illum cónfluant, de dilectióne tua nihil dictũ vidétur: ſed cum dictum eſt, Díliges próximum tuum tanquàm teipſum, ſimul & tuî abs te diléctio non prætermiſſa eſt.

℟. Latrónes deſpoliavérunt hóminem; &, plagis impóſitis, abiérunt ſemivívo relicto. * Sacerdos, viſo illo, præterívit; ſimíliter & Levíta: Samaritánus autem videns eum, miſericórdiâ motus eſt. ℣. Fácere miſericórdiam & judícium magis placet Dómino, quàm víctimæ. * Sacerdos. *Luc.* 10. *Prov.* 21.

Cap. 27. *Lectio viij.*

ILle autem juſtè & ſanctè vivit, qui rerum ínteger æſtimátor eſt: ipſe eſt autem qui ordinátam dilectiónem habet, ne aut díligat quod non eſt diligendum, aut non díligat quod eſt diligendum, aut ámpliùs díligat quod minùs eſt diligendum, aut æquè díligat quod vel minùs vel ámpliùs diligendum eſt, aut minùs vel ámpliùs quod æquè diligendum eſt. Omnis peccátor, in quantum peccátor eſt, non eſt diligendus; & omnis homo, in quantum homo eſt, diligendus eſt propter Deum; Deus verò propter ſeipſum. Et ſi Deus omni hómine ámpliùs diligendus eſt, ámpliùs quiſque debet Deum dilígere quàm ſeipſum. Item ámpliùs álius homo diligendus eſt quàm corpus noſtrum; quia propter Deum ómnia iſta diligenda ſunt: & poteſt nobiſcum álius homo Deo pérfrui, quod non poteſt corpus; quia corpus

per ánimam vivit quâ frúimur Deo.

℟. Alligávit Samaritánus vúlnera ejus, infundens óleum & vinum; & * Impónens illum in jumentum ſuum, duxit in ſtábulum, & curam ejus egit. ℣. Qui credit in Dómino, miſericórdiam díligit: miſericórdia & véritas præparant bona. * Impónens. *Luc.* 10. *Prov.* 14.

Cap. 28. & 30. *Lectio ix.*

OMnes autem æquè diligendi ſunt. Nam quòd nullum hóminum excéperit, qui præcépit ut próximum diligámus, ipſe in Evangélio Dóminus oſtendit. Namque ille cui duo ipſa præcepta protúlerat, atque in eis pendére totam legem prophetaſque díxerat, cùm interrogáret eum, dicens: Et quis eſt meus próximus? hominem quemdam propóſuit deſcendentem ab Jerúſalem in Jéricho, incidiſſe in latrónes, & ab eis gráviter vulnerátum, ſaucium, & ſemivívum eſſe derelíctum: cui próximum eſſe non dócuit, niſi qui erga illum recreandum atque curandum miſéricors éxtitit, ita ut hoc qui interrogáverat, interrogátus ipſe faterétur. Cui Dóminus ait: Vade, & tu fac ſimíliter; ut videlicèt eum eſſe próximum intelligámus, cui vel exhibendum eſt offícium miſericórdiæ, ſi índiget, vel exhibendum eſſet, ſi indigéret. Nullum autem exceptum eſſe cui miſericórdiæ denegétur offícium, quis non vídeat? quandò uſque ad inimícos étiam porrectum eſt, eódem Dómino dicente: Dilígite inimícos veſtros, benefácite iis qui odérunt vos.

℟. Quis horum trium vidétur tibi próximus fuiſſe illi qui íncidit in latrónes? Legiſperítus dixit: Qui fecit miſericórdiam in illum. Ait Jeſus: * Vade, & tu fac ſimíliter. ℣. Indicábo tibi, ô homo, quid Dóminus requírat à te: útiquè fácere judícium, & dilígere miſericórdiam. * Vade. Glória. * Vade. *Luc.* 10. *Mich.* 6.

Ad Benedíctus.

Ant. 2. Legiſperítus tentans Jeſum, dixit: Magiſter, quid faciendo vitam ætérnam poſſidébo? At ille dixit ad eum: In lege quid ſcriptum eſt? quómodò legis? Ille reſpondens dixit: Díliges Dóminum Deum tuum. *Luc.* 10.

Oratio.

OMnípotens & miſéricors Deus, de cujus múnere venit ut tibi à fidélibus tuis dignè & laudabíliter ſerviátur: tríbue, quæſumus, nobis, ut ad promiſſiónes tuas ſine offenſióne currámus; Per.

Ad Magníficat.

Ant. 7. G. Díliges Dóminum Deum tuum ex toto corde tuo, & ex tota ánima tua, & ex ómnibus víribus tuis, & ex omni mente tua; & próximum tuum ſicut teipſum: hoc fac, & vives. *Luc.* 10.

FERIA SECUNDA.

De libro Eccleſiáſtici.

Lectio j. Cap. 2.

FIli, accédens ad ſervitútem Dei, ſta in juſtítia & timóre, & præpara ánimam tuam ad tentatiónem. Déprime cor tuum, & ſúſtine: inclína aurem tuam, & ſúſcipe verba intellectûs; & ne feſtínes in témpore obductiónis. Súſtine ſuſtentatiónes Dei: conjúngere Deo, & ſúſtine, ut creſcat in noviſſimo vita tua. Omne quod tibi applícitum fúerit, áccipe: & in dolóre ſúſtine, & in humilitáte tua patiéntiam habe; quóniam in igne probátur aurum & argentum, hómines verò receptíbiles in camíno humiliatiónis. Crede Deo, & recuperábit te; & dírige viam tuam, & ſpera in illum: ſerva timórem illíus, & in illo veteraſce.

℟. Beátus homo. 177.

Lectio ij.

REſpícite, fílii, natiónes hóminum; & ſcitóte quia nullus ſperávit in Dómino, & confúſus eſt. Quis enim permanſit in mandátis ejus, & derelíctus eſt? aut quis invocávit eum, & deſpéxit illum? Quóniam pius & miſéricors eſt Deus, & remittet in die tribulatiónis peccáta; & protector eſt ómnibus exquiréntibus ſe in veritáte. Væ dúplici corde, & lábiis ſceleſtis, & mánibus malefaciéntibus, & peccatóri terram ingrediénti duábus viis. Væ diſſolútis corde, qui non credunt Deo; & ídeò non protegentur ab eo. Væ his qui perdidérunt ſuſtinéntiam, & qui dereliquérunt vias rectas, & divertérunt in vias pravas. Et quid fácient, cùm inſpícere cœperit Dóminus?

℟. Vanitátem. 178.

Lectio iij.

QUi timent Dóminum, non erunt incredíbiles verbo illíus; & qui díligunt illum, conſervábunt viam illíus. Qui timent Dóminum, inquírent quæ beneplácita ſunt ei; & qui díligunt eum, replebuntur lege ipsíus. Qui timent Dóminum, præparábunt corda ſua, & in conſpectu illíus ſanctificábunt ánimas ſuas. Qui timent Dóminum, cuſtódiunt mandáta illíus; & patiéntiam habébunt uſque ad inſpectiónem illíus, dicentes: Si pœniténtiam non egérimus, in-

cidémus in manus Dómini, & non in manus hóminum. Secundùm enim magnitúdinem ipſíus, ſic & miſericórdia illíus cum ipſo eſt.

℟. Finem loquendi 178.

FERIA TERTIA.

De libro Eccléſiaſtici.

Lectio j. Cap. 3.

QUi honórat patrem ſuum, vitâ vivet longióre; & qui óbedit patri, refrigerábit matrem. Qui timet Dóminum, honórat parentes; & quaſi dóminis ſérviet his qui ſe genuérunt. In ópere & ſermóne, & omni patiéntia honóra patrem tuum, ut ſupervéniat tibi benedíctio ab eo, & benedíctio illíus in noviſſimo máneat. Benedíctio patris firmat domos filiórum; maledíctio autem matris eradícat fundamenta. Ne gloriéris in contumélia patris tui; non enim eſt tibi glória, ejus confúſio: glória enim hóminis ex honóre patris ſui; & dédecus fílii pater ſine honóre. Fili, ſúſcipe ſenectam patris tui, & non contriſtes eum in vita illíus; & ſi defécerit ſenſu, véniam da, & ne ſpernas eum in virtúte tua.

℟. Vani ſunt. 179.

Lectio ij.

FIli, in manſuetúdine ópera tua pérfice, & ſuper hóminum glóriam diligéris. Quantò magnus es, humília te in ómnibus, & coram Deo invénies grátiam; quóniam magna poténtia Dei ſolíus, & ab humílibus honorátur. Altióra te ne quæſieris, & fortióra te ne ſcrutátus fúeris; ſed quæ præcépit tibi Deus, illa cógita ſemper, & in plúribus opéribus ejus ne fúeris curióſus. Non eſt enim tibi neceſſárium ea quæ abſcóndita ſunt vidére óculis tuis. In ſupervácuis rebus noli ſcrutári multiplíciter, & in plúribus opéribus ejus non eris curióſus; plúrima enim ſuper ſenſum hóminum oſtenſa ſunt tibi. Multos quoque ſupplantávit ſuſpício illórum, & in vanitáte detínuit ſenſus illórum.

℟. Dómine. 179.

Lectio iij.

COr durum habébit malè in noviſſimo; & qui amat perículum, in illo períbit. Cor ingrédiens duas vias, non habébit ſucceſſus; & pravus corde in illis ſcandalizábitur. Cor nequam gravábitur in dolóribus, & peccátor adjíciet ad peccandum. Synagógæ ſuperbórum non erit ſánitas; frutex enim peccáti radicábitur in illis, & non intelligétur. Cor ſapientis intellígitur in ſapiéntia; & auris bona áudiet cum omni concupiſ-

ſcéntia ſapiéntiam. Sapiens cor & intelligíbile abſtinébit ſe à peccátis; & in opéribus juſtítiæ ſucceſſus habébit. Ignem ardentem extinguit aqua, & eleemóſyna reſiſtit peccátis; & Deus proſpector eſt ejus qui reddit grátiam: méminit ejus in póſterum, & in témpore casûs ſui invéniet firmamentum.

℟. Oculi. 180.

FERIA QUARTA.

De libro Eccleſiáſtici.

Lectio j. Cap. 4.

AB ínope ne avertas óculos tuos propter iram; & non relinquas quæréntibus tibi retrò maledícere: maledicéntis enim tibi in amaritúdine ánimæ, exaudiétur deprecátio illíus; exáudiet autem eum qui fecit illum. Congregatióni páuperum affábilem te fácito; & preſbytero humília ánimam tuam, & magnáto humília caput tuum. Declína páuperi ſine triſtítia aurem tuam, & redde débitum tuum, & reſponde illi pacífica in manſuetúdine. Líbera eum qui injúriam pátitur de manu ſuperbi, & non ácidè feras in ánima tua. In judicando eſto pupillis miſéricors ut pater, & pro viro matri illórum; & eris tu velut fílius Altíſſimi obédiens, & miſerébitur tuî magis quàm mater.

℟. Beátus homo. 177.

Lectio ij.

FIli, conſerva tempus, & devíta à malo. Pro ánima tua ne confundáris dícere verum. Eſt enim confúſio addúcens peccátum, & eſt confúſio addúcens glóriam & grátiam. Ne accípias fáciem adversùs fáciem tuam, nec adversùs ánimam tuam mendácium. Ne revereáris próximum tuum in caſu ſuo, nec retíneas verbum in témpore ſalútis. Non abſcondas ſapiéntiam tuam in decóre ſuo: in lingua enim ſapiéntia dignóſcitur; & ſenſus, & ſciéntia, & doctrína in verbo ſenſáti, & firmamentum in opéribus juſtítiæ. Non contradícas verbo veritátis ullo modo; & de mendácio ineruditiónis tuæ confúndere.

℟. Vanitátem. 178.

Lectio iij.

NOn confundáris confitéri peccáta tua, & ne ſubjícias te omni hómini pro peccáto. Noli reſíſtere contra fáciem poténtis, nec conéris contra ictum flúvii. Pro juſtítia agonizáre pro ánima tua, & uſque ad mortem certa pro juſtítia, & Deus expugnábit pro te inimícos tuos. Noli citátus eſſe in lingua tua; & inútilis, & remiſſus in opéribus tuis. Noli eſſe ſicut leo in domo tua, evertens doméſticos tuos, & ópprimens ſub-

jectos tibi. Non ſit porrecta manus tua ad accipiendum, & ad dandum collecta.

℟. Finem loquendi. 178.

FERIA QUINTA.

De libro Eccleſiáſtici.

Lectio j. Cap. 5.

NOli atténdere ad poſſeſſiónes iníquas, & ne díxeris: Eſt mihi ſufficiens vita; nihil enim próderit in témpore vindictæ & obductiónis. Ne ſequáris in fortitúdine tua concupiſcéntiam cordis tui; & ne díxeris: Quómodò pótui? aut quis me ſubjíciet propter facta mea? Deus enim víndicans vindicábit. Ne díxeris: Peccávi, & quid mihi áccidit triſte? Altíſſimus enim eſt pátiens rédditor. De propitiáto peccáto noli eſſe ſine metu, neque adjícias peccátum ſuper peccátum. Et ne dicas: Miſerátio Dómini magna eſt; multitúdinis peccatórum meórum miſerébitur. Miſericórdia enim & ira ab illo citò próximant, & in peccatóres réſpicit ira illíus.

℟. Vani ſunt. 179.

Lectio ij.

NOn tardes converti ad Dóminum, & ne díſferas de die in diem; ſúbitò enim véniet ira illíus, & in témpore vindictæ diſperdet te. Noli ánxius eſſe in divítiis injuſtis; non enim próderunt tibi in die obductiónis & vindictæ. Non véntiles te in omnem ventum, & non eas in omnem viam; ſic enim omnis peccátor probátur in dúplici lingua. Eſto firmus in via Dómini, & in veritáte ſensûs tui, & ſciéntia; & proſequátur te verbum pacis & juſtítiæ.

℟. Dómine. 179.

Lectio iij.

ESto manſuétus ad audiendum verbum, ut intélligas, & cum ſapiéntia próferas reſponſum verum. Si eſt tibi intellectus, reſponde próximo: ſin autem, ſit manus tua ſuper os tuum, ne capiáris in verbo indiſciplináto, & confundáris. Honor & glória in ſermóne ſenſáti; lingua verò imprudentis ſubvérſio eſt ipsíus. Non appelléris ſuſurro, & linguâ tuâ ne capiáris & confundáris. Super furem enim eſt confúſio & pœniténtia, & denotátio péſſima ſuper bilinguem: ſuſurratóri autem ódium, & inimicítia, & contumélia. Juſtífica puſillum & magnum ſimíliter.

℟. Oculi. 180.

FERIA SEXTA.

De libro Eccleſiáſtici.

Lectio j. Cap. 6.

VErbum dulce multíplicat amícos, & mítigat inimícos: & lingua eúcharis in bono hómine abundat. Multi pacífici ſint tibi, & conſiliá-

rius ſit tibi unus de mille. Si póſſides amícum, in tentatióne póſſide eum; & ne fácilè credas ei. Eſt enim amícus ſecundùm tempus ſuum, & non permanébit in die tribulatiónis. Et eſt amícus qui convértitur ad inimicítiam: & eſt amícus qui ódium & rixam & convícia denudábit. Eſt autem amícus ſócius menſæ, & non permanébit in die neceſſitátis. Amícus ſi permánſerit fixus, erit tibi quaſi coæquális, & in doméſticis tuis fiduciáliter aget.

℞. Beátus homo. 177.

Lectio ij.

AB inimícis tuis ſeparáre, & ab amícis tuis attende. Amícus fidélis, protéctio fortis: qui autem invénit illum, invénit theſaurum. Amíco fidéli nulla eſt comparátio; & non eſt digna ponderátio auri & argenti contra bonitátem fídei illíus. Amícus fidélis, medicamentum vitæ & immortalitátis; & qui métuunt Dóminum, invénient illum. Qui timet Deum, æquè habébit amicítiam bonam; quóniam ſecundùm illum erit amícus illíus.

℞. Vanitátem. 178.

Lectio iij. Cap. 7.

NOli quærere à Dómino ducátum, neque à rege cáthedram honóris. Non te juſtífices ante Deum, quóniam ágnitor córdis ipſe eſt: & penès regem noli velle vidéri ſápiens. Noli quærere fíeri judex, niſi váleas virtúte irrúmpere iniquitátes; ne fortè extimeſcas fáciem potentis, & ponas ſcandálum in æquitáte tua. Non pecces in multitúdinem civitátis, nec te immittas in pópulum: neque álliges duplícia peccáta; nec enim in uno eris immúnis. Noli eſſe puſillánimis in ánimo tuo. Exoráre, & fácere eleemóſynam ne deſpícias. Ne dicas: In multitúdine múnerum meórum reſpíciet Deus; & offerente me Deo altíſſimo, múnera mea ſuſcípiet.

℞. Finem loquendi. 178.

SABBATO.

De libro Eccleſiáſtici.

Lectio j. Cap. 7.

NOn irrídeas hóminem in amaritúdine ánimæ; eſt enim qui humíliat & exáltat circumſpector Deus. Noli aráre mendácium advérsùs fratrem tuum; neque in amícum ſimíliter fácias. Noli velle mentíri omne mendácium; aſſidúitas enim illíus non eſt bona. Noli verbóſus eſſe in multitúdine preſbyterórum; & non íteres verbum in oratióne tua. Non ódeiis laborióſa ópera, & ruſticatiónem creátam ab Altíſſimo. Non te réputes in multitúdine in-

diſciplinatórum. Memento iræ, quóniam non tardábit.

[*Si fiat de Sabbato, ℟℟℟. ſumentur è Feria V. Hebd. XI.*]

Lectio ij.

NOn lædas ſervum in veritáte operantem, neque mercenárium dantem ánimam ſüam. Servus ſenſátus ſit tibi dilectus quaſi ánima tua: non defraudes illum libertáte, neque ínopem derelinquas illum. Pécora tibi ſunt? attende illis; & ſi ſunt utília, perſevérent apud te. Fílii tibi ſunt? érudi illos, & curva illos à pueritia illórum. Fíliæ tibi ſunt? ſerva corpus illárum, & non oſtendas hílarem fáciem tuam ad illas. Trade fíliam, & grande opus féceris; & hómini ſenſáto da illam. Múlier ſi eſt tibi ſecundùm ánimam tuam, non projícias illam; & odíbili non credas te. In toto corde tuo honóra patrem tuum, & gémitûs matris tuæ ne oblviſcáris: memento quóniam niſi per illos natus non fuiſſes; & retríbue illis, quómodò & illi tibi.

Lectio iij.

IN tota ánima tua time Dóminum; & ſacerdótes illíus ſanctífica. In omni virtúte tua dílige eum qui te fecit; & miniſtros ejus ne derelinquas. Honóra Deum ex tota ánima tua; & honoríﬁca ſacerdótes, & propurga te cum bráchiis. Da illis partem, ſicut mandátum eſt tibi, primitiárum & purgatiónis; & de negligéntia tua purga te cum paucis. Datum brachiórum tuórum, & ſacrifícium ſanctificatiónis ófferes Dómino, & inítia ſanctórum. Et páuperi pórrige manum tuam, ut perficiátur propitiátio & benedíctio tua. Grátia dati in conſpectu omnis viventis; & mórtuo non prohíbeas grátiam. Non deſis plorántibus in conſolatióne, & cum lugéntibus ámbula. Non te pígeat viſitáre infirmum; ex his enim in dilectióne firmáberis. In ómnibus opéribus tuis memoráre novíſſima tua, & in æternum non peccábis.

Ad Magníficat.

Ant. 6. Sapiéntia, & diſciplína, & ſciéntia legis apud Deum: diléctio, & viæ bonórum apud ipſum. *Eccli.* 11.

Oratio, ut infrà ad Laudes.

DOMINICA XIII. poſt Pentecoſten.

IN I. NOCTURNO.

De libro Eccleſiáſtici.

Lectio j. Cap. 8.

NOn júdices contra júdicem; quóniam ſecundùm quod juſtum eſt, júdicat. Cum audáce non eas in via, ne fortè gravet mala ſua in te: ipſe enim

enim ſecundùm voluntátem ſuam vadit, & ſimul cum ſtultítia illíus péries. Cum iracundo non fácies rixam, & cum audáce non eas in deſertum; quóniam quaſi nihil eſt ante illum ſanguis: & ubi non eſt adjutórium, elídet te. Cum fátuis consílium non hábeas; non enim póterunt dilígere niſi quæ eis placent. Coram extráneo ne fácias consílium; neſcis enim quid páriet. Non omni hómini cor tuum manifeſtes; ne fortè ínferat tibi grátiam falſam, & conviciétur tibi.

℟. Beátus homo. 177.

Lectio ij. Cap. 10.

JUdex ſápiens judicábit pópulum ſuum, & principátus ſenſáti ſtábilis erit. Secundùm júdicem pópuli, ſic & miniſtri ejus: & qualis rector eſt civitátis, tales & inhábitantes in ea. Rex insípiens perdet pópulum ſuum; & civitátes inhabitabuntur per ſenſum poténtium. In manu Dei poteſtas terræ; & útilem rectórem ſuſcitábit in tempus ſuper illam. In manu Dei proſpéritas hóminis, & ſuper fáciem ſcribæ impónet honórem ſuum. Omnis injúriæ próximi ne memíneris, & nihil agas in opéribus injúriæ.

℟. Vanitátem. 178.

Lectio iij.

ODíbilis coram Deo eſt & homínibus ſupérbia; & execrábilis omnis iníquitas géntium. Regnum à gente in gentem transfertur propter injuſtítias, & injúrias, & contumélias, & diverſos dolos. Aváro autem nihil eſt ſceléſtius. Quid ſuperbit terra & cinis? Nihil eſt iníquius quàm amáre pecúniam. Hic enim & ánimam ſuam venálem habet; quóniam in vita ſua projécit íntima ſua. Omnis potentátûs brevis vita: languor prolíxior gravat médicum. Brevem languórem præcídit médicus: ſic & rex hódiè eſt, & cras moriétur. Cùm enim moriétur homo, hæreditábit ſerpentes, & béſtias, & vermes. Inítium ſupérbiæ hóminis, apoſtatáre à Deo; quóniam ab eo qui fecit illum, receſſit cor ejus: quóniam inítium omnis peccáti eſt ſupérbia. Qui tenúerit illam, adimplébitur maledíctis; & ſubvertet eum in finem. Proptéreà exhonorávit Dóminus conventus malórum, & deſtrúxit eos uſque in finem. Sedes ducum ſuperbórum deſtrúxit Deus, & ſedére fecit mites pro eis.

℟. Finem loquendi. 178.

IN II. NOCTURNO.

Sermo ſancti Joannis Chryſóſtomi.

Homil. 20. in Ep. 2. ad Cor.

Lectio iv.

NE tardes converti ad Dóminum, & ne dífferas de die in

diem; neſcis enim quid paritúra ſit superventúra dies. Perículum enim & metus eſt in dilatióne; ſalus verò certa ac ſecúra, ſi nulla ſit dilátio. Virtútem ígitur cole: ſic enim ſive júvenis hinc abſcédas, tutò abſcédes; ſive ad ſenectútem pervénias, cum amplíſſimis ópibus excédes; duplicemque feſtivitátem per omnem vitam habébis, & à vítio ábſtinens, & virtútem amplexans.

℟. Vani ſunt. 179.

Lectio v.

NE dicas: Erit tempus quando converti licébit; verba enim hæc Deum valdè exáſperant. Cur enim, cùm ipſe tibi ætérna ſécula promíſerit, tu in præſenti vita quæ brevis & momentánea eſt, laboráre non vis; ſed ſic ignávus ac diſſolútus agis, quaſi hâc breviórem áliam quamdam inquíras? Annon eædem quotídiè comeſſatiónes? annon eædem menſæ? annon eádem theátra? annon eædem pecúniæ?

℟. Dómine. 179.

Lectio vj.

INebriátus es? ventri indulſiſti? rapuiſti? Siſte jam gradum, verte te in diverſum; confitére Deo grátiam, quòd non in médiis peccátis te abripúerit: ne quære áliud tibi prorogári tempus, ut malè operéris. Multi áliis fraudem faciéntes abrepti ſunt, & in maniſeſtam damnatiónem abiérunt: time ne idem tibi áccidat. Sed multis, inquis, dedit Deus ſpátium, ut in última ſenecta confiterentur. Quid ígitur? Numquid & tibi dabit? Fortaſsè dabit, inquis. Cur dicis, Fortaſsè? Cóntigit aliquótiès. Cógita quòd de ánima delíberas; & contrárium étiam pone, ac réputa, & dic: Quid autem, ſi non det? Quid autem ſi det, inquis? Dedit quidèm ipſe: verúmtamen hoc illo tútius eſt & utílius.

℟. Oculi. 180.

IN III. NOCTURNO.

Léctio ſancti Evangélii ſecundùm Lucam.

Lectio vij. Cap. 17.

IN illo témpore: Dùm iret Jeſus in Jeruſalem, tranſíbat per médiam Samaríam & Galilæam: & cùm ingrederétur quoddam caſtellum, occurrérunt ei decem viri lepróſi. Et réliqua.

Homília ſancti Bernardi Abbátis.

Serm. 27. de Diverſ. contra vitium ingratitudinis.

NOnne decem mundáti ſunt? Et novem ubi ſunt? Meminiſtis, credo, verba Salvatóris hæc eſſe, novem illórum ingratitúdinem arguentis. Benè ſiquidèm oraſſe, obſecraſſe, poſtulaſſe leguntur, qui levavérunt vocem, dicentes: Jeſu, fili David, miſerére

nobis. Sed déſuit eis quarta, quam adjécit Apóſtolus, gratiárum áctio; quóniam non rediérunt, nec egérunt grátias Deo. Multos quoque vidémus uſque hódiè ſatis importúnè petentes quod ſibi deeſſe cognóverint; ſed paucos ádmodùm nóvimus, qui dignas ſuper acceptis benefíciis grátias ágere videantur. Nec reprehensíbile eſt quod inſtanter pétimus; ſed planè petitióni negat effectum, quod invenímur ingráti. Et fortè hoc étiam clementiæ eſſe vidétur, ingrátis negáre quod póſtulant; ne contingat nobis, ut tantò grávius de ingratitúdine judicémur, quantò magis accumulátis benefíciis ingráti probábimur extitiſſe. Ergò miſericórdiæ res eſt in hac parte ſubtráhere miſericórdiam, quemádmodùm iræ & indignatiónis miſericórdiam exhibére, eam ſanè de qua per Prophétam ipſe Pater miſericordiárum lóquitur, dicens: Miſereámur ímpio, & non diſcet fácere juſtítiam.

℟. Cùm ingrederétur Jeſus quoddam caſtellum, occurrérunt ei decem viri leproſi, qui ſtetérunt à longè, dicentes: * Jeſu præceptor, miſerére noſtri. ℣. Tu es, Dómine, qui líberas ab omni malo: * Jeſu. *Luc. 17. Sap. 16.*

Lectio viij.

Quàm multos enim vidémus & plángimus, fratres, non conſiderantes quemádmodùm ingratitúdinis vermis interióra corródens, ob hoc tantùm córticem, quem vident, transforáre diſſímulet, ne fortè recógitent & erubeſcant, ipsâque verecúndiâ emendentur! Qui ſic interdùm in nonnullis conſúmpta eſſe interióra univerſa præſúmit, ut non vereátur ad ea quoque quæ foris appárent, venenátum prodúcere caput: niſi fortè, quos vidémus manifeſtè apoſtatáre à Deo, repentè fieri péſſimos arbitrámur, & non magis paulátim defeciſſe, cùm comédérint alièni robur eórum, & neſciérunt. Vides ergò non ómnibus prodeſſe, quòd à lepra ſeculáris converſatiónis, cujus peccáta manifeſta ſunt, emundantur; ſed nonnullis pejus in occulto ingratitúdinis ulcus oríri, quod tantò periculóſius ſit quantò intérius. Et benè Salvátor hinc in Evangélio novem illos ubi ſunt quærit, quóniam longè à peccatóribus ſalus. Sic enim & primum hóminem poſt peccátum ubi ſit interrogat, & in judício neſcíre ſeſe profitébitur operários iniquitátis, cùm legámus in Pſalmo: Quóniam no-

vit Dóminus viam juſtórum, & iter impiórum períbit.

℟. Lepróſos ut vidit Jeſus, dixit: * Ite, oſténdite vos ſacerdótibus. ℣. Sacerdótes pópulum docébunt quid ſit inter ſanctum & pollútum, & inter mundum & immundum oſtendent eis. * Ite. *Luc.* 17. *Ezech.* 44.

Lectio ix.

FElix autem Samaritánus ille, qui cognóvit ſe nihil habére quod non accepiſſet: & idcircò ſervávit depóſitum, & cum gratiárum actióne ad Dóminum eſt reverſus. Felix, qui ad ſíngula dona grátiæ redit ad eum, in quo eſt plenitúdo ómnium gratiárum; cui dùm nos pro acceptis non ingrátos exhibémus, locum in nobis fácimus grátiæ, ut majóra adhuc accípere mereámur. Omnínò enim ſola nos à profectu converſatiónis ímpedit ingratitúdo noſtra, dùm quodam modo amiſſum réputans dator quod ingrátus accépit, cavet ſibi de cétero ne tantò plura amítteret, quantò plura conferret ingráto. Felix proindè, qui ſe alienígenam réputans, étiam pro mínimis quibuſque benefíciis non mínimas refert grates, gratúitum eſſe non dúbitans, neque diſsímulans, quod alléno impénditur & ignóto. Nos autem míſeri & miſerábiles, cùm in inítio, dum adhuc aliénos nos æſtimámus, timoráti ſatis, ſatis devóti & húmiles inveniámur, tàm fácilè póſtmodùm oblivíſcimur quàm gratúitum ſit quidquid accépimus: & præſumentes non benè quaſi de familiaritáte Dei, nequáquàm advértimus quod mereámur audíre: Quóniam inimíci Dómini doméſtici ejus.

℟. Dùm irent lepróſi, mundáti ſunt. * Unus autem regreſſus eſt cum magna voce magníficans Deum, & † Cécidit in fáciem ante pedes Jeſu, grátias agens; & hic erat Samaritánus. ℣. Oblíti ſunt benefactórum Dei, & mirabílium ejus. * Unus. Glória. † Cécidit. *Luc.* 17. *Pſ.* 77.

Ad Benedictus.

Ant. 1. g. Dixit Jeſus: Nonnè decem mundáti ſunt? & novem ubì ſunt? Non eſt inventus qui redíret, & daret glóriam Deo, niſi hic alienígena. *Luc.* 17.

Oratio.

OMnípotens, ſempiterne Deus, da nobis fídei, ſpei & caritátis augmentum: & ut mereámur áſſequi quod promittis, fac nos amáre quod præcipis; Per Dóminum.

Ad Magníficat.

Ant. 5. C. Ait Samaritáno Jeſus: Surge, vade; quia

fides tua te ſalvum fecit. *Luc.* 17.

FERIA SECUNDA.

De libro Eccleſiáſtici.

Lectio j. Cap. 11.

IN veſtitu ne gloriéris unquàm, nec in die honóris tui extolláris; quóniam mirabília ópera Altíſſimi ſolíus, & glorióſa, & abſconſa, & invíſa ópera illíus. Multi tyranni ſedérunt in throno, & inſuſpicábilis portávit diadéma. Multi potentes oppreſſi ſunt válidè, & glorióſi tráditi ſunt in manus alterórum. Priuſquàm intérroges, ne vitúperes quemquam; & cùm interrogáveris, córripe juſtè. Priuſquàm áudias, ne reſpóndeas verbum; & in médio ſermónum ne adjícias loqui. De ea re quæ te non moleſtat, ne certéris; & in judício peccántium ne conſiſtas. Fili, ne in multis ſint actus tui; & ſi dives fúeris, non eris immúnis à delicto.

℟. Beátus homo. 177.

Lectio ij. Cap. 13.

QUi terígerit picem, inquinábitur ab ea; & qui communicáverit ſuperbo, índuet ſupérbiam. Pondus ſuper ſe tollet, qui honeſtióri ſe commúnicat: & ditióri te ne ſócius fúeris. Quid communicábit cácabus ad ollam? quandò enim ſe colliſerint, confringétur. Dives injuſtè egit, & fremet; pauper autem læſus tacébit. Si largítus fúeris, aſſúmet te; & ſi non habúeris, derelinquet te. Si habes, convívet tecum, & evacuábit te; & ipſe non dolêbit ſuper te. Si neceſſárius illi fúeris, ſupplantábit te; & ſubrídens ſpem dabit, narrans tibi bona, & dicet: Quid opus eſt tibi?

℟. Vanitatem. 178.

Lectio iij.

ADvocátus à potentióre, diſcéde; ex hoc enim magìs te advocábit. Ne ímprobus ſis, ne impingáris; & ne longè ſis ab eo, ne eas in obliviónem. Ne retíneas ex æquo loqui cum illo, nec credas multis verbis illíus; ex multa enim loquéla tentábit te; & ſubrídens interrogábit te de abſcónditis tuis. Immítis ánimus illíus conſervábit verba tua; & non parcet de malítia, & de vínculis. Cave tibi, & attende diligenter audítui tuo; quòniam cum ſubverſióne tua ámbulas. Audiens verò illa quaſi in ſomnis vide, & vigilábis. Omni vitâ tuâ dílige Deum, & ínvoca illum in ſalúte tua. Omne ánimal díligit símile ſibi; ſic & omnis homo próximum ſibi.

℟. Finem loquendi. 178.

FERIA TERTIA.

De libro Eccleſiáſtici.

Lectio j. Cap. 13.

VEnátio leónis, ónager in erémo; ſic & páſcua dívitum ſunt páuperes: & ſicut abominátio eſt ſuperbo humílitas, ſic & execrátio dívitis pauper. Dives commótus confirmátur ab amícis ſuis; húmilis autem, cùm cecíderit, expellétur & à notis. Díviti decepto multi recuperatóres: locútus eſt ſuperba, & juſtificavérunt illum. Húmilis deceptus eſt, ínſuper & argúitur: locútus eſt ſenſátè, & non eſt datus ei locus. Dives locútus eſt, & omnes tacuérunt, & verbum illíus uſque ad nubes perdúcent. Pauper locútus eſt, & dicunt: Quis eſt hic? & ſi offénderit, ſubvertent illum. Bona eſt ſubſtántia, cui non eſt peccátum in conſciéntia; & nequíſſima paupertas in ore impii.

℟. Vani ſunt. 179.

Lectio ij. Cap. 14.

BEátus vir qui non eſt lapſus verbo ex ore ſuo, & non eſt ſtimulátus in triſtítia delicti. Felix qui non hábuit ánimi ſui triſtítiam, & non éxcidit à ſpe ſua. Viro cúpido & tenáci ſine ratióne eſt ſubſtántia; & hómini lívido ad quid aurum? Qui acervat ex ánimo ſuo injuſtè, áliis cóngregat; & in bonis illíus álius luxuriábitur. Qui ſibi nequam eſt, cui álii bonus erit? & non jucundábitur in bonis ſuis. Qui ſibi ínvidet, nihil eſt illo néquius, & hæc reddítio eſt malítiæ illíus: & ſi benè fécerit, ignoranter & non volens facit; & in novíſſimo maniſeſtat malítiam ſuam.

℟. Dómine. 179.

Lectio iij.

INſatiábilis óculus cúpidi in parte iniquitátis; non ſatiábitur, donec conſúmat arefáciens ánimam ſuam. Oculus malus ad mala, & non ſatiábitur pane; ſed índigens & in triſtítia erit ſuper menſam ſuam. Fili, ſi habes, bénefac tecum, & Deo dignas oblatiónes offer. Memor eſto quóniam mors non tardat, & teſtamentum inferórum quia demonſtrátum eſt tibi; teſtamentum enim hujus mundi, Morte moriétur. Ante mortem bénefac amíco tuo, & ſecundùm vires tuas expórrigens da páuperi. Non defraudéris à die bono, & partícula boni doni non te prætéreat. Nonnè áliis relinques dolóres, & labóres tuos in diviſióne ſortis? Da & áccipe, & juſtífica ánimam tuam. Ante óbitum tuum operáre juſtítiam; quóniam non eſt apud ínferos invenire cibum.

℟. Oculi. 180.

FERIA QUARTA.

De libro Eccleſiáſtici.

Lectio j. Cap. 20. & 21.

XEnia & dona excæcant óculos júdicum, & quaſi mutus in ore avertit correptiónes eórum. Sapiéntia abſconſa, & theſaurus invíſus; quæ utílitas in utriſque? Mélior eſt qui celat inſipiéntiam ſuam, quàm homo qui abſcondit ſapiéntiam ſuam. Fili, peccaſti? non adjícias íterùm; ſed & de príſtinis deprecáre, ut tibi dimittantur. Quaſi à fácie cólubri fuge peccáta: & ſi accéſſeris ad illa, ſuſcípient te. Dentes leónis, dentes ejus, interficientes ánimas hóminum. Quaſi rhomphæa bis acúta omnis iníquitas; plagæ illíus non eſt ſánitas. Objurgátio & injúriæ annullábunt ſubſtántiam: & domus quæ nimis lócuples eſt, annullábitur ſupérbiâ, ſic ſubſtántia ſuperbi eradicábitur.

℟. Beátus homo. 177.

Lectio ij. Cap. 25.

IN tribus plácitum eſt ſpirítui meo, quæ ſunt probáta coram Deo & homínibus; concórdia fratrum, & amor proximórum, & vir & múlier benè ſibi conſentientes. Tres ſpécies odívit ánima mea, & ággravor valdè ánimæ illórum; páuperem ſuperbum, dívitem mendácem, ſenem fátuum & inſenſátum. Quæ in juventúte tua non congregaſti, quómodò in ſenectúte tua invénies? Quam ſpecióſum canítiéi judícium, & preſbyteris cognóſcere consílium! Quàm ſpecióſa veteránis ſapiéntia, & glorióſis intelléctus & consílium! Coróna ſenum, multa perítia; & glória illórum, timor Dei.

℟. Vanitátem. 178.

Lectio iij. Cap. 28.

QUi vindicári vult, à Dómino invéniet vindíctam; & peccáta illíus ſervans ſervábit. Relinque próximo tuo nocenti te; & tunc deprecanti tibi peccáta ſolventur. Homo hómini reſervat iram, & à Deo quærit medélam? In hóminem símilem ſibi non habet miſericórdiam, & de peccátis ſuis deprecátur? Ipſe, cùm caro ſit, reſervat iram; & propitiatiónem petit à Deo? quis exorábit pro delíctis illíus? Memento noviſſimórum, & déſine inimicári: tabitúdo enim & mors ímminent in mandátis ejus. Memoráre timórem Dei, & non iraſcáris próximo. Memoráre teſtamentum Altíſſimi, & déſpice ignorántiam próximi. Abſtine te à lite, & mínues peccáta.

℟. Finem loquendi. 178.

FERIA QUINTA.

De libro Eccleſiáſtici.

Lectio j. Cap. 31.

INtéllige quæ ſunt próximi tui ex teipſo: útere quaſi homo frugi his quæ tibi apponuntur; ne cùm mandúcas multùm, ódio habeáris. Ceſſa prior causâ diſciplínæ; & noli nímius eſſe, ne fortè offendas. Et ſi in médio multórum ſediſti, prior illis ne extendas manum tuam, nec prior poſcas bíbere. Quàm ſuffíciens eſt hómini erudíto vinum exíguum! & in dormiendo non laborábis ab illo, & non ſénties dolórem. Vigília, chólera & tortúra viro infruníto: ſomnus ſanitátis in hómine parco; dórmiet uſque mane, & ánima illíus cum ipſo delectábitur.

℟. Vani ſunt. 179.

Lectio ij.

AUdi me, fili, & ne ſpernas me; & in noviſſimo invénies verba mea. In ómnibus opéribus tuis eſto velox, & omnis infírmitas non occurret tibi. Spléndidum in pánibus benedícent lábia multórum, & teſtimónium veritátis illíus fidéle. Nequiſſimo in pane murmurábit cívitas, & teſtimónium nequítiæ illíus verum eſt. Diligentes in vino noli provocáre; multos enim extermináuit vinum. Ignis probat ferrum durum; ſic vinum corda ſuperbórum árguet in ebrietáte potátum. Æqua vita homínibus, vinum in ſobrietáte: ſi bibas illud moderátè, eris ſóbrius. Quæ vita eſt ei qui minúitur vino? quid defraudat vitam? Mors.

℟. Dómine. 179.

Lectio iij.

VInum in jucunditátem creátum eſt, & non in ebrietátem, ab inítio. Exultátio ánimæ & cordis, vinum moderátè potátum. Sánitas eſt ánimæ & córpori ſóbrius potus. Vinum multum potátum, irritatiónem, & iram, & ruínas multas facit. Amaritúdo ánimæ vinum multum potátum. Ebrietátis animóſitas, imprudentis offénſio, minórans virtútem, & fáciens vúlnera. In convívio vini non árguas próximum, & non deſpícias eum in jucunditáte illíus: verba impropérii non dicas illi, & non premas illum in repetendo.

℟. Oculi. 180.

FERIA SEXTA.

De libro Eccleſiáſtici.

Lectio j. Cap. 42.

AUdi tacens; & pro reveréntia accédet tibi bona grátia. Adoleſcens, lóquere in tua cauſa vix. Si bis interrogátus fúeris, hábeat caput reſponſum tuum. In multis eſto quaſi inſcius.

& audi tacens ſimul, & quærens. In médio magnatórum non præſúmas; & ubi ſunt ſenes, non multùm loquáris. Ante grándinem præíbit coruſcátio, & ante verecúndiam præíbit grátia; & pro reveréntia accédet tibi bona grátia. Et horâ ſurgendi non te trices: præcurre autem prior in domum tuam, & illic avocáre, & illic lude, & age conceptiónes tuas, & non in delictis & verbo ſuperbo. Et ſuper his ómnibus benedícito Dóminum qui fecit te, & inebriantem te ab ómnibus bonis ſuis.

℟. Beátus homo. 177.

Lectio ij. Cap. 32. & 33.

FIli, ſine consílio nihil fácias, & poſt factum non pœnitébis. In via ruínæ non eas, & non offendes in lápides; nec credas te viæ laborióſæ, ne ponas ánimæ tuæ ſcándalum: & à filiis tuis cave, & à doméſticis tuis attende. In omni ópere tuo crede ex fide ánimæ tuæ; hoc eſt enim conſervátio mandatórum. Qui credit Deo, attendit mandátis; & qui confídit in illo, non minorábitur. Timenti Dóminum non occurrent mala; ſed in tentatióne Deus illum conſervábit, & liberábit à malis. Sápiens non odit mandáta & juſtítias, & non illidétur quaſi in procella navis. Homo ſenſenſátus credit legi Dei, & lex illi fidélis.

℟. Vanitátem. 178.

Lectio iij. Cap. 34.

QUi offert ſacrifícium ex ſubſtántia páuperum, quaſi qui víctimat fílium in conſpectu patris ſui. Panis egentium, vita páuperum eſt: qui defraudat illum, homo ſánguinis eſt. Qui aufert in ſudóre panem, quaſi qui occídit próximum ſuum. Qui effundit ſánguinem, & qui fraudem facit mercenário, fratres ſunt. Unus ædíficans, & unus déſtruens; quid prodeſt illis niſi labor? Unus orans, & unus maledícens; cujus vocem exáudiet Deus? Qui baptizátur à mórtuo, & íterùm tangit eum, quid próficit lavátio illíus? Sic homo qui jejúnat in peccátis ſuis, & íterùm eadem fáciens, quid próficit humiliando ſe? Oratiónem illíus quis exáudiet?

℟. Finem loquendi. 178.

SABBATO.

De libro Eccleſiáſtici.

Lectio j. Cap. 37.

CUm viro ſancto aſſíduus eſto, quemcumque cognóveris obſervantem timórem Dei, cujus ánima eſt ſecundùm ánimam tuam; & qui, cùm titubáveris in ténebris, condolébit tibi. Cor boni consílii ſtátue tecum;

non eſt enim tibi áliud plu-ris illo. Anima viri ſancti enúntiat aliquandò vera, quàm ſeptem circumſpec-tóres, ſedentes in excelſo ad ſpeculandum. Et in his ómnibus deprecáre Altíſſi-mum, ut dírigat in veri-táte viam tuam. Ante óm-nia ópera verbum verax præcédat te, & ante om-nem actum consílium ſtá-bile. Verbum nequam im-mutábit cor, ex quo par-tes quátuor oriuntur, bo-num & malum, vita & mors; & dominátrix illó-rum eſt aſsídua lingua. Eſt vir aſtútus multórum eru-dítor, & ánimæ ſuæ inúti-lis eſt. Vir perítus multos erudívit, & ánimæ ſuæ ſuá-vis eſt. Qui ſophíſticè ló-quitur, odíbilis eſt; in omni re defraudábitur.

[*Si fiat de Sabbato*, ℟℟℟. *ſumentur è Feria V. Hebd. XI.*]

Lectio ij. Cap. 41.

O Mors, quàm amára eſt memória tua hómini pacem habenti in ſubſtán-tiis ſuis; viro quiéto, & cujus viæ directæ ſunt in ómnibus, & adhuc valenti accípere cibum! O mors, bonum eſt judícium tuum hómini indigenti, & qui minorátur víribus, defecto ætáte, & cui de ómnibus cura eſt, & incredíbili, qui perdit patiéntiam. Noli metúere judícium mortis. Meménto quæ ante te fué-runt, & quæ ſuperventúra ſunt tibi; hoc judícium à Dómino omni carni. Et quid ſupervéniet tibi in beneplácito Altíſſimi? ſive decem, ſive centum, ſive mille anni: non eſt enim in inferno accuſátio vitæ.

Lectio iij.

VÆ vobis, viri ímpii, qui dereliquiſtis le-gem Dómini Altíſſimi. Et ſi nati fuéritis in maledic-tióne naſcémini; & ſi mór-tui fuéritis, in maledic-tióne erit pars veſtra. Om-nia quæ de terra ſunt, in terram convertentur; ſic ímpii à maledicto in per-ditiónem. Luctus hóminum in córpore ipſórum; no-men autem impiórum delé-bitur. Curam habe de bono nómine; hoc enim magis permanébit tibi, quàm mille theſauri pretióſi, & magni. Bonæ vitæ númerus diérum: bonum autem no-men permanébit in ævum. Diſciplínam in pace con-ſerváte, fílii.

Ad Magníficat.

Ant. 1. D. Numquid conſideraſti ſervum meum Job, quòd non ſit ei ſími-lis in terra, vir ſimplex & rectus, ac timens Deum, & recédens à malo, & adhuc rétinens innocén-tiam? *Job* 2.

Oratio, ut infrà ad Laudes.

DOMINICA XIV. poſt Pentecoſten.

IN I. NOCTURNO.

Incipit liber Job.

Lectio j. Cap. 1.

VIr erat in terra Hus, nómine Job: & erat vir ille ſimplex & rectus, ac timens Deum, & recédens à malo: natíque ſunt ei ſeptem fílii & tres fíliæ. Et fuit poſſéſſio ejus ſeptem míllia óvium, & tria míllia camelórum, quingenta quoque juga boum, & quingentæ áſinæ, ac família multa nimis; eratque vir ille magnus inter omnes Orientáles. Et ibant fílii ejus, & faciébant convívium per domos; unuſquiſque in die ſuo. Et mittentes vocábant tres ſoróres ſuas, ut coméderent & bíberent cum eis. Cùmque in orbem tranſiſſent dies convívii, mittébat ad eos Job, & ſanctificábat illos; conſurgenſque dilúculò, offerébat holocauſta pro ſíngulis. Dicébat enim: Ne fortè peccáverint fílii mei, & benedíxerint Deo in córdibus ſuis. Sic faciébat Job cunctis diébus.

℟. Dóminus dedit, Dóminus ábſtulit: ſicut Dómino plácuit, ita factum eſt: ſit nomen Dómini benedictum. * Si bona ſuſcépimus de manu Dei, mala quarè non ſuſcipiámus? ℣. Quem díligit Dóminus, caſtigat; flagellat autem omnem fílium quem récipit. * Si bona. *Job*, 1. & 2. *Hebr.* 12.

Lectio ij.

QUâdam autem die, cùm veniſſent fílii Dei ut aſſíſterent coram Dómino, áffuit inter eos étiam Satan. Cui dixit Dóminus: Undè venis? Qui reſpondens, ait: Circuívi terram, & perambulávi eam. Dixitque Dóminus ad eum: Numquid conſideraſti ſervum meum Job, quòd non ſit ei ſímilis in terra, homo ſimplex & rectus, ac timens Deum, & recédens à malo? Cui reſpondens Satan, ait: Numquid Job fruſtrà timet Deum? Nonnè tu vallaſti eum, ac domum ejus, univerſamque ſubſtántiam per circúitum; opéribus mánuum ejus benedixiſti, & poſſéſſio ejus crevit in terra? Sed extende páululùm manum tuam, & tange cuncta quæ póſſidet, niſi in fáciem benedíxerit tibi. Dixit ergò Dóminus ad Satan: Ecce, univerſa quæ habet, in manu tua ſunt; tantùm in eum ne extendas manum tuam. Egreſſuſque eſt Satan à fácie Dómini.

℟. Quómodò potúeris, eſto miſéricors: ſi multùm tibi fúerit, abundanter tríbue; * Si exíguum tibi fúerit, étiam exíguum libenter impertíri ſtude: quóniam

eleemóſyna ab omni peccáto & à morte líberat. ℣. Si voluntas prompta eſt, ſecundùm id quod habet, accepta eſt, non ſecundùm id quod non habet. * Si exíguum. *Tob.* 4. 2. *Cor.* 8.

Lectio iij.

CUm autem quâdam die fílii & fíliæ ejus coméderent, & bíberent vinum in domo fratris ſui primogéniti, núntius venit ad Job, qui díceret: Boves arábant, & áſinæ paſcebantur juxtà eos, & irruérunt Sabæi, tuleruntque ómnia, & púeros percuſſérunt gládio; & eváſi ego ſolus ut nuntiárem tibi. Cùmque adhuc ille loquerétur, venit alter, & dixit: Ignis Dei cécidit è cœlo, & tactas oves pueroſque conſumpſit; & effúgi ego ſolus ut nuntiárem tibi. Sed & illo adhuc loquente, venit álius, & dixit: Chaldæi fecérunt tres turmas, & invaſérunt camélos, & tulérunt eos, necnon & púeros percuſſérunt gládio; & ego fugi ſolus ut nuntiárem tibi. Adhuc loquebátur ille, & ecce álius intrávit, & dixit: Fíliis tuis & filiábus veſcéntibus & bibéntibus vinum in domo fratris ſui primogéniti, repentè ventus vehemens irruit à regióne deſerti, & concuſſit quátuor ángulos domûs, quæ córruens oppreſſit líberos tuos, & mórtui ſunt; & effúgi ego ſolus ut nuntiárem tibi.

℟. Noli timére, fili mi: páuperem quidèm vitam gérimus; ſed * Multa bona habébimus, ſi timuérimus Deum, & receſſérimus ab omni peccáto, & fecérimus benè. ℣. Nonnè Deus elégit páuperes in hoc mundo, dívites in fide, & hærédes regni quod repromíſit diligéntibus ſe. * Multa. Glória. * Multa. *Tob.* 4. *Jac.* 2.

IN II. NOCTURNO.

Ex libris Morálium ſancti Gregórii Papæ.

Lib. 2. *Cap.* 18.

Lectio iv.

DOminus dedit, Dóminus ábſtulit; ſicut Dómino plácuit, ita factum eſt. Sanctus vir Job, tentante adverſario, cuncta perdíderat; ſed tamen ſciens quia contrà ſe Satan tentandi vires, niſi permittente Dómino, non habébat, non ait: Dóminus dedit, diábolus ábſtulit; ſed: Dóminus dedit, Dóminus ábſtulit. Fortaſſè enim fúerat dolendum, ſi quod Cónditor déderat, hoſtis abſtuliſſet: at poſtquàm non ábſtulit niſi ipſe qui dedit, ſua recépit, non noſtra ábſtulit. Si enim ab illo accípimus quibus in hac vita útimur, cur doleámus quòd ipſo judi-

cante exſigimur, quo largiente fœnerámur? Nec aliquandò injuſtus eſt créditor, qui dum præfixo reddendi témpore non conſtríngitur, quandò vult, éxigit quod fœnerátur. Ubi & benè ſubjúngitur: Sicut Dómino plácuit, ita factum eſt. Cùm enim in hac vita ea quæ nólumus pátimur, neceſſe eſt ut ad eum qui injuſtum velle nil poteſt, ſtúdia noſtræ voluntátis inclinémus.

℟. Quia pátiens Dóminus eſt, in hoc ipſo pœniteámus, & indulgéntiam ejus fuſis lácrymis poſtulémus. * Nos álterum Deum neſcímus præter ipſum: expectémus húmiles conſolatiónem ejus. ℣. Humiliámini ſub potenti manu Dei, ut vos exaltet in témpore viſitatiónis. * Nos. *Judith*, 8. 1. *Petr.* 5.

Lectio v.

MAgna quippè eſt conſolátio in eo quod díſplicet, quòd illo ordinante erga nos ágitur, cui non niſi juſtum placet. Si ígitur juſta placére Dómino ſcimus, pati autem nulla, niſi quæ Dómino placúerint, póſſumus, juſta ſunt cuncta quæ pátimur; & valdè injuſtum eſt, ſi de juſta paſſióne murmurámus. Sed quia orátor fortis quómodò aſſertiónem partis ſuæ contrà adverſárium allegávit, audívimus; nunc quómodò in orationis ſuæ término júdicem benedicendo laudet, audiámus. Séquitur: Sit nomen Dómini benedictum. Ecce omne quod rectum ſenſit, Dómini benedictióne conclúſit; ut hinc adverſárius inſpíciat, & ad pœnam ſuam victus erubeſcat: quia ipſe Dómino cóntumax, étiam in beatitúdine cónditus éxtitit, cui homo hymnum glóriæ étiam percuſſus dicit.

℟. Non in multitúdine eſt virtus tua, Dómine, nec ſuperbi ab inítio placuérunt tibi; ſed * Humílium & manſuetórum ſemper tibi plácuit deprecátio. ℣. Omnis qui ſe exaltat, humiliábitur; & qui ſe humíliat, exaltábitur. * Humílium. *Judith*, 9. *Luc.* 18.

Lectio vj.

INtuendum verò eſt quia hoſtis noſter tot nos jáculis pércutit, quot tentatiónibus afflígit. Quotídiè namque in ácie ſtamus, quotídiè tentatiónum ejus tela excípimus. Sed & nos contrà illum jácula míttimus, ſi confoſſi tribulatiónibus humília reſpondémus. Beátus ígitur Job percuſſus damno rerum, percuſſus morte filiórum, quia vim dolóris vertit in laudem Conditóris, di-

cens : Dóminus dedit, Dóminus ábſtulit ; ſicut Dómino plácuit, ita factum eſt : ſit nomen Dómini benedictum ; ſuperbum hoſtem humilitáte pérculit, crudélem patiéntiâ ſtravit.

℞. Dómine, Rex omnípotens, in ditióne tua cuncta ſunt póſita, & * Non eſt qui poſſit tuæ reſíſtere voluntáti, ſi decréveris ſalváre Iſraël : † Et nunc, Dómine Rex, miſerére pópuli tui. ℣. Si Deus pro nobis, quis contrà nos ? * Non eſt. Glória. † Et nunc. *Eſther*, 13. *Rom.* 8.

IN III. NOCTURNO.

Léctio ſancti Evangélii ſecundùm Mathæum.

Lectio vij. Cap. 6.

IN illo témpore ; Dixit Jeſus diſcípulis ſuis : Nemo poteſt duóbus dóminis ſervíre. Aut enim unum ódio habébit, & álterum díliget ; aut unum ſuſtinébit, & álterum contemnet. Non poteſtis Deo ſervíre & mammónæ. Et réliqua.

Homília ſancti Auguſtíni Epiſcopi.

Lib. 2. de Serm. Domini in Monte, Cap. 14.

NEmo poteſt duóbus dóminis ſervíre. Ad hanc ipſam intentiónem referendum eſt quod conſequenter expónit, dicens : Aut enim unum ódio habébit, & álterum díliget ; aut álterum patiétur, & álterum contemnet. Quæ verba diligenter conſideranda ſunt ; nam qui ſint duo dómini, deinceps oſtendit, cùm dicit : Non poteſtis Deo ſervíre & mammónæ. Mammóna apud Hebræos divítiæ appellári dicuntur. Cóngruit & Púnicum nomen ; nam lucrum Púnicè mammon dícitur.

℞. Ne ſollíciti ſitis ánimæ veſtræ quid manducétis, neque córpori veſtro quid induámini ? * Nonnè ánima plùs eſt quàm eſca, & corpus plùs quàm veſtimentum ? ℣. Quadraginta annis in deſerto nihil pátribus défuit ; veſtimenta eórum non inveteravérunt. * Nonnè. *Matth.* 6. 2. *Eſdr.* 9.

Lectio viij. Cap. 16

NOlíte ergò ſollíciti eſſe, dicentes : Quid edémus, aut quid bibémus, aut quid veſtiémur ? Hìc maniſeſtíſſimè oſtendit non hæc eſſe appetenda tanquàm tália bona noſtra, ut propter ipſa debeámus benè fácere, ſi quid fácimus ; ſed tamen eſſe neceſſária. Quid enim interſit inter bonum quod appetendum eſt, & neceſſárium quod ſumendum eſt, hâc ſententiâ declarávit, cùm ait : Quærite primùm regnum Dei &

juſtítiam ejus, & hæc ómnia apponentur vobis. Regnum ergò & juſtítia Dei bonum noſtrum eſt: & hoc appetendum, & ibi finis conſtituendus, propter quod ómnia faciámus quæcumque fácimus.

℟. Reſpícite volatília cœli: non ſerunt, neque metunt, neque cóngregant in hórrea; & Pater veſter cœleſtis paſcit illa. * Nonnè vos magìs pluris eſtis illis? ℣. Dat jumentis eſcam ipſórum, & pullis corvórum invocántibus eum. * Nonnè. *Matth.* 6. *Pſ.* 146.

Lectio ix.

SEd quia in hac vita militámus, ut ad illud regnum perveníre poſsímus, quæ vita ſine his neceſſáriis agi non poteſt: Apponentur vobis hæc, inquit; ſed vos regnum Dei & juſtítiam ejus primùm quærite. Cùm enim dixit illud, Primùm, ſignificávit quia hoc poſtériùs quærendum eſt, non témpore, ſed dignitáte: illud, tanquàm bonum noſtrum; hoc, tanquàm neceſſárium noſtrum: neceſſárium autem propter illud bonum. Neque enim, verbi grátiâ, ideò debémus evangelizáre ut manducémus; ſed ídeò manducáre ut evangelizémus: nam ſi proptéreà evangelizámus ut manducémus, vílius habémus Evangélium quàm cibum; & erit jam bonum noſtrum in manducando, neceſſárium autem in evangelizando.

℟. Nolíte ſollíciti eſſe, dicentes: Quid manducábimus, aut quo operiémur? * Hæc ómnia gentes inquírunt: † Scit Pater veſter quia his indigétis. ℣. Peccatóri dedit Deus curam ſupérfluam, ut addat & cóngreget; & hoc vánitas eſt, & caſſa ſollicitúdo. * Hæc. Glória Patri. † Scit. *Matth.* 6. *Eccleſ.* 2.

Ad Benedictus.

Ant. 3. *a.* Nemo poteſt duóbus dóminis ſervíre: non poteſtis Deo ſervíre & mammónæ. *Matth.* 6.

Oratio.

CUſtódi, Dómine, quæſumus, Eccléſiam tuam propitiatióne perpétuâ: & quia ſine te lábitur humána mortálitas, tuis ſemper auxíliis & abſtrahátur à nóxiis, & ad ſalutária dirigátur; Per Dóminum.

Ad Magníficat.

Ant. 1. *g.* Quærite primùm regnum Dei & juſtítiam ejus, & hæc ómnia adjicientur vobis. *Matth.* 6.

FERIA SECUNDA.

De libro Job.

Lectio j. Cap. 1. & 2.

SUrréxit Job, & ſcidit veſtimenta ſua; & tonſo cápite córruens in terram, adorávit, &

dixit : Nudus egreſſus ſum de útero matris meæ , & nudus revertar illuc : Dóminus dedit , Dóminus ábſtulit ; ſicut Dómino plácuit , ita factum eſt : ſit nomen Dómini benedictum. In ómnibus his non peccávit Job lábiis ſuis , neque ſtultum quid contrà Deum locútus eſt. Factum eſt autem cùm quâdam die veniſſent fílii Dei , & ſtarent coram Dómino , veniſſet quoque Satan inter eos & ſtaret in conſpectu ejus, ut díceret Dóminus ad Satan : Undè venis ? Qui reſpondens , ait : Circuívi terram , & perambulávi eam.

℟. Dóminus. 203.

Lectio ij.

ET dixit Dóminus ad Satan : Numquid conſideraſti ſervum meum Job, quòd non ſit ei símilis in terra , vir ſimplex & rectus , ac timens Deum , & recédens à malo , & adhuc rétinens innocéntiam ? Tu autem commoviſti me adversùs eum , ut afflígerem eum fruſtrà. Cui reſpondens Satan , ait : Pellem pro pelle , & cuncta quæ habet homo , dabit pro ánima ſua ; alióquin mitte manum tuam , & tange os ejus & carnem ; & tunc vidébis quòd in fáciem benedícat tibi. Dixit ergò Dóminus ad Satan : Ecce in manu tua eſt ; verúmtamen ánimam illíus ſerva. Egreſſus ígitur Satan à fácie Dómini , percuſſit Job úlcere péſſimo , à planta pedis uſque ad vérticem ejus : qui teſtâ ſániem radébat , ſedens in ſterquilínio. Dixit autem illi uxor ſua : Adhuc tu pérmanes in ſimplicitáte tua ? bénedic Deo , & mórere. Qui ait ad illam : Quaſi una de ſtultis muliéribus locúta es : ſi bona ſuſcèpimus de manu Dei , mala quarè non ſuſcipiámus ? in ómnibus his non peccávit Job lábiis ſuis.

℟. Quómodò. 203.

Lectio iij.

IGitur audientes tres amíci Job omne malum quod accidiſſet ei , venérunt ſínguli de loco ſuo , Elíphaz Themanítes , & Baldad Suhítes , & Sophar Naamathítes. Condíxerant enim ut páriter venientes viſitárent eum , & conſolarentur. Cùmque elevaſſent procul óculos ſuos , non cognovérunt eum : & exclamantes ploravérunt ; ſciſſiſque veſtibus, ſparſérunt púlverem ſuper caput ſuum in cœlum. Et ſedérunt cum eo in terra ſeptem diébus & ſeptem nóctibus , & nemo loquebátur ei verbum ; vidébant enim dolórem eſſe vehementem.

℟. Noli timére. 204.

FERIA TERTIA.

De libro Job.

Lectio j. Cap. 3.

POſt hæc apéruit Job os ſuum, & maledíxit diéi ſuo, & locútus eſt: Péreat dies in qua natus ſum; & nox in qua dictum eſt: Conceptus eſt homo. Dies ille vertátur in ténebras; non requírat eum Deus déſuper, & non illuſtrétur lúmine. Obſcúrent eum ténebræ, & umbra mortis; óccupet eum calígo, & involvátur amaritúdine. Noctem illam tenebróſus turbo poſsídeat, non computétur in diébus anni, nec numerétur in ménſibus. Sit nox illa ſolitária, nec laude digna: maledícant ei qui maledícunt diéi, qui paráti ſunt ſuſcitáre Leviáthan. Obtenebréntur ſtellæ calígine ejus: expectet lucem, & non vídeat, nec ortum ſurgentis auróræ; quia non conclúſit óſtia ventris qui portávit me, nec ábſtulit mala ab óculis meis.

℟. Quia pátiens 205.

Lectio ij. Cap. 4.

REſpondens autem Elíphaz Themanítes, dixit: Si cœpérimus loqui tibi, fórſitan moleſtè accípies; ſed conceptum ſermónem tenére quis póterit? Ecce docuiſti multos, & manus laſſas roboraſti; vacillantes confirmavérunt ſermónes tui, & génua treméntia confortaſti: nunc autem venit ſuper te plaga, & defeciſti; tétigit te, & conturbátus es. Ubi eſt timor tuus, fortitúdo tua, patiéntia tua, & perféctio viárum tuárum? Recordáre, óbſecro te, quis unquàm ínnocens périit? aut quandò recti deléti ſunt? Quin pótiùs vidi eos qui operantur iniquitátem, & ſéminant dolóres, & metunt eos, flante Deo, periiſſe, & ſpíritu iræ ejus eſſe conſumptos.

℟. Non in multitúdine. 205.

Lectio iij. Cap. 6.

REſpondens autem Job, dixit: Utinam appenderentur peccáta mea quibus iram mérui, & calámitas quam pátior, in ſtatéra! quaſi aréna maris hæc grávior apparéret: undè & verba mea dolóre ſunt plena; quia ſagittæ Dómini in me ſunt, quarum indignátio ébibit ſpíritum meum, & terróres Dómini militant contrà me. Numquid rúgiet ónager, cùm habúerit herbam? aut múgiet bos, cùm antè præſépe plenum ſtéterit? aut póterit cómedi inſúlſum, quod non eſt ſale condítum? aut poteſt áliquis guſtáre, quod guſtátum affert mortem? Quæ priùs nolébat tángere ánima mea, nunc præ anguſ-

ria cibi mei ſunt. Quis det ut véniat petítio mea; & quod expecto, tríbuat mihi Deus? & qui cœpit, ipſe me cónterat; ſolvat manum ſuam, & ſuccídat me? Et hæc mihi ſit conſolátio, ut affligens me dolóre non parcat, nec contradícam ſermónibus Sancti.

℟. Dómine, Rex. 206.

FERIA QUARTA.

De libro Job.

Lectio j. Cap. 8.

RESpondens Baldad Suhítes, dixit: Uſquequò loquéris tália, & ſpíritus múltiplex ſermónes oris tui? Numquid Deus ſupplantat judícium? aut Omnípotens ſubvertit quod juſtum eſt? Etiamſi fílii tui peccavérunt ei, & dimíſit eos in manu iniquitátis ſuæ; tu tamen ſi dilúculò conſurréxeris ad Deum, & Omnipotentem fúeris deprecátus; ſi mundus & rectus incéſſeris, ſtatim evigilábit ad te, & pacátum reddet habitáculum juſtítiæ tuæ; in tantùm ut ſi prióra tua fúerint parva, & novíſſima tua multiplicentur nimis.

℟. Dóminus. 203.

Lectio ij. Cap. 9.

ET reſpóndens Job, ait: Verè ſcio quòd ita ſit, & quòd non juſtificétur homo compóſitus Deo. Si volúerit conténdere cum eo, non póterit ei reſpondére unum pro mille. Sápiens corde eſt, & fortis róbore: quis réſtitit ei, & pacem hábuit? Qui tránſtulit montes, & neſciérunt hi quos ſubvertit in furóre ſuo. Qui cómmovet terram de loco ſuo, & columnæ ejus concutiuntur. Qui præcipit ſoli, & non oritur; & ſtellas claudit quaſi ſub ſignáculo. Qui extendit cœlos ſolus, & gráditur ſuper fluctus maris. Qui facit Arctúrum, & Orióna, & Hyadas, & interióra Auſtri. Qui facit magna, & incomprehenſibília & mirabília, quorum non eſt númerus.

℟. Quómodò. 203.

Lectio iij.

SI vénerit ad me, non vidébo eum; ſi abíerit, non intélligam. Si repentè intérroget, quis reſpondébit ei? vel quis dícere poteſt: Cur ita facis? Deus, cujus iræ nemo reſíſtere poteſt, & ſub quo curvantur qui portant orbem. Quantus ergò ſum ego, ut reſpóndeam ei, & loquar verbis meis cum eo? Qui etiamſi habúero quídpiam juſtum, non reſpondébo, ſed meum júdicem deprecábor. Et cùm invocántem exaudíerit me, non credo quòd audíerit vocem meam. In túrbine enim cónteret me, & multiplicábit vúlnera mea étiam ſine cauſa.

Non concédit requiéſcere ſpíritum meum, & implet me amaritudínibus. Si fortitúdo quæritur, robuſtíſſimus eſt: ſi æquitas judícii, nemo audet pro me teſtimónium dícere. Si juſtificáre me voluero, os meum condemnábit me: ſi innocentem oſténdero, pravum me comprobábit.

℟. Noli timére. 204.

FERIA QUINTA.

De libro Job.

Lectio j. Cap. 11.

RESpondens autem Sophar Naamathítes, dixit: Numquid qui multa lóquitur, non & áudiet? aut vir verbóſus juſtificábitur? Tibi ſoli tacébunt hómines? & cùm céteros irríſeris, à nullo confutáberis? Dixiſti enim: Purus eſt ſermo meus, & mundus ſum in conſpectu tuo. Atque útinàm Deus loquerétur tecum, & aperíret lábia ſua tibi, ut oſténderet tibi ſecréta ſapiéntiæ, & quòd múltiplex eſſet lex ejus; & intellígeres quòd multò minóra exigáris ab eo, quàm merétur iníquitas tua!

℟. Quia pátiens. 205.

Lectio ij. Cap. 12.

REſpondens autem Job, dixit: Ergò vos eſtis ſoli hómines, & vobiſcum moriétur ſapiéntia? Et mihi eſt cor ſicut & vobis, nec inférior veſtrî ſum: quis enim hæc quæ noſtis ignórat? Qui deridétur ab amíco ſuo ſicut ego, invocábit Deum, & exáudiet eum: derìdétur enim juſti ſimplícitas. Lampas contempta apud cogitatiónes dívitum, paráta ad tempus ſtatútum. Abundant tabernácula prædónum, & audacter próvocant Deum, cùm ipſe déderit ómnia in manus eórum. Nimírùm intérroga jumenta, & docébunt te; & volatília cœli, & indicábunt tibi. Lóquere terræ, & reſpondébit tibi; & narrábunt píſces maris. Quis ignórat quòd ómnia hæc manus Dómini fécerit? In cujus manu ánima omnis viventis, & ſpíritus univerſæ carnis hóminis.

℟. Non in multitúdine. 205.

Lectio iij. Cap. 13.

AUdíte ergò correptiónem meam, & judícium labiórum meórum atténdite. Numquid Deus índiget veſtro mendácio, ut pro illo loquámini dolos? Numquid fáciem ejus accípitis, & pro Deo judicáre nitímini? Aut placébit ei quem celáre nihil poteſt? aut decipiétur ut homo veſtris frauduléntiis? Ipſe vos árguet, quóniam in abſcóndito fáciem ejus accípitis. Statim ut ſe commóverit, turbábit vos; & terror ejus írruet ſuper vos. Memória veſtra compará-

bitur cíneri, & redigentur in lutum cervíces veſtræ. Tacéte pauliſper, ut loquar quodcumque mihi mens ſuggéſſerit. Quarè lácero carnes meas déntibus meis, & ánimam meam porto in mánibus meis? Etiamſi occíderit me, in ipſo ſperábo: verúmtamen vias meas in conſpectu ejus árguam. Et ipſe erit ſalvátor meus: non enim véniet in conſpectu ejus omnis hypócrita.

℟. Dómine, Rex. 206.

FERIA SEXTA.

De libro Job.

Lectio j. Cap. 32.

OMiſérunt tres viri iſti reſpondére Job, eò quòd juſtus ſibi viderétur. Et irátus, indignatuſque eſt Elíu fílius Bárachel Buzítes, de cognatióne Ram: irátus eſt autem adversùm Job, eò quòd juſtum ſe eſſe díceret coram Deo. Porrò adversùm amícos ejus indignátus eſt, eò quòd non inveniſſent reſponſiónem rationábilem, ſed tantúmmodò condemnaſſent Job. Igitur Elíu expectávit Job loquentem, eò quòd ſenióres eſſent qui loquebantur. Cùm autem vidiſſet quòd tres reſpondére non potuiſſent, irátus eſt vehementer. Reſpondenſque Elíu fílius Bárachel Buzítes, dixit: Júnior ſum témpore, vos autem antquiióres; idcircò demiſſo cápite, véritus ſum vobis indicáre meam ſententiam. Sperábam enim quòd ætas prolíxior loquerétur, & annórum multitúdo docéret ſapiéntiam. Sed, ut vídeo, ſpíritus eſt in homínibus, & inſpirátio Omnipotentis dat intelligéntiam. Non ſunt longævi ſapientes, nec ſenes intélligunt judícium.

℟. Dóminus. 203.

Lectio ij. Cap. 36.

ADdens quoque Elíu, hæc locútus eſt: Súſtine me páululùm, & indicábo tibi; adhuc enim hábeo quod pro Deo loquar. Répetam ſciéntiam meam à princípio, & operatórem meum probábo juſtum. Verè enim abſque mendácio ſermónes mei, & perfecta ſciéntia probábitur tibi. Deus potentes non ábjicit, cùm & ipſe ſit potens. Sed non ſalvat ímpios, & judícium paupéribus tríbuit. Non áuferet à juſto óculos ſuos, & reges in ſólio cóllocat in perpétuum, & illi eriguntur. Et ſi fúerint in caténis, & vinciantur fúnibus paupertátis; indicábit eis ópera eórum & ſcélera eórum, quia violenti fuérunt.

℟. Quómodò. 203.

Lectio iij. Cap. 38.

REſpondens autem Dóminus Job de túrbine, dixit: Quis eſt iſte involvens ſenténtias ſermónibus

imperítis? Accinge ſicut vir lumbos tuos: interrogábo te, & reſponde mihi. Ubi eras quandò ponébam fundamenta terræ? índica mihi, ſi habes intelligéntiam. Quis póſuit menſúras ejus, ſi noſti? vel quis tetendit ſuper eam líneam? Super quo baſes illíus ſolidátæ ſunt? aut quis demíſit lápidem anguláremejus; cùm me laudárent ſimul aſtra matutína, & jubilárent omnes fílii Dei? Quis conclúſit óſtiis mare, quandò erumpébat quaſi de vulva procédens; cùm pónerem nubem veſtimentum ejus, & calígine illud quaſi pannis infántiæ obvólverem? Circúmdedi illud términis meis, & póſui vectem & óſtia. Et dixi: Uſque huc vénies, & non procédes ámpliùs; & hìc confringes tumentes fluctus tuos.

℟. Noli timére. 204.

SABBATO.

De libro Job.

Lectio j. Cap. 42.

RESpondens Job Dómino, dixit: Scio quia ómnia potes, & nulla te latet cogitátio. Quis eſt iſte qui celat conſilium abſque ſciéntia? ideò inſipienter locútus ſum, & quæ ultrà modum excéderent ſciéntiam meam. Audi, & ego loquar: interrogábo te, & reſponde mihi. Audítu auris audívi te, nunc autem óculus meus videt te. Idcircò ipſe me reprehendo, & ago pœniténtiam in favilla & cínere. Poſtquàm autem locútus eſt Dóminus verba hæc ad Job, dixit ad Elíphas Themanítem: Irátus eſt furor meus in te, & in duos amícos tuos; quóniam non eſtis locúti coram me rectum; ſicut ſervus meus Job. Súmite ergò vobis ſeptem tauros & ſeptem aríetes, & ite ad ſervum meum Job, & offerte holocauſtum pro vobis: Job autem ſervus meus orábit pro vobis; fáciem ejus ſuſcípiam, ut non vobis imputétur ſtultítia; neque enim locúti eſtis ad me recta, ſicut ſervus meus Job.

[*Si fiat de Sabbato,* ℟℟. *ſumentur è II. Nocturno Dominicæ præcedentis.*]

Lectio ij.

ABiérunt ergò Elíphaz Themanítes, & Baldad Suhítes, & Sophar Naamathítes, & fecérunt ſicut locútus fúerat Dóminus ad eos; & ſuſcépit Dóminus fáciem Job. Dóminus quoque converſus eſt ad pœniténtiam Job, cùm oráret ille pro amícis ſuis. Et áddidit Dóminus ómnia quæcumque fúerant Job, duplícia. Venérunt autem ad eum omnes fratres ſui, & univerſæ ſoróres ſuæ, & cuncti qui nóverant eum priùs; & comedérunt cum

eo panem in domo ejus: & movérunt ſuper eum caput, & conſoláti ſunt eum ſuper omni malo quod intúlerat Dóminus ſuper eum; & dedérunt ei unuſquiſque ovem unam, & inaurem áuream unam.

Lectio iij.

DOminus autem benedíxit noviſſimis Job magis quàm princípio ejus: & facta ſunt ei quatuórdecim míllia óvium, & ſex míllia camelórum, & mille juga boum, & mille áſinæ. Et fuérunt ei ſeptem fílii & tres fíliæ... Vixit autem Job poſt hæc centum quadraginta annis, & vidit fílios ſuos, & fílios filiórum ſuórum uſque ad quartam generatiónem; & mórtuus eſt ſenex, & plenus diérum.

Ad Magníficat.

Ant. 3. 2. Tobías factus eſt cæcus: hanc autem tentatiónem ídeò Dóminus permíſit evenire illi, ut pósteris darétur exemplum patiéntiæ ejus, ſicut & ſancti Job. *Tob.* 2.

Oratio, ut infrà ad Laudes.

DOMINICA XV. poſt Pentecoſten.

IN I. NOCTURNO.

Incipit liber Tobíæ.

Lectio j. Cap. 1.

TObías ex tribu & civitáte Néphthali, ... cùm captus eſſet in diébus Salmánaſar regis Aſſyriórum, in captivitáte tamen póſitus, viam veritátis non deſéruit; ita ut ómnia quæ habére póterat, quotídiè concaptívis frátribus qui erant ex ejus génere, impertíret. Cùmque eſſet júnior ómnibus in tribu Néphthali, nihil tamen puerîle geſſit in ópere. Déniquè cùm irent omnes ad vítulos áureos quos Jeróboam fécerat rex *Iſraël*, hic ſolus fugiébat consórtia ómnium; ſed pergébat in Jeruſalem ad templum Dómini, & ibi adorábat Dóminum Deum Iſraël, ómnia primitíva ſua & décimas ſuas fidéliter ófferens; ita ut in tértio anno proſélytis & ádvenis miniſtráret omnem decimatiónem. Hæc & his *ſimília* ſecundùm legem Dei puérulus obſervábat.

℞. Dóminus. 203.

Lectio ij.

CUm verò factus eſſet vir, accépit uxórem Annam de tribu ſua; genuítque ex ea fílium, nómen ſuum impónens ei, quem ab infántia timére Deum dócuit, & abſtinére ab omni peccáto. Igitur cùm per captivitátem deveniſſet cum uxóre ſua & fílio in civitátem Níniven, cum omni tribu ſua; cùm omnes éderent ex cibis *gentílium*, iſte cuſtodívit ánimam ſuam, & numquàm contaminátus eſt in *eſcis* eórum. Et quóniam memor

fuit Dómini in toto corde ſuo, dedit illi Deus grátiam in conſpectu Salmánaſar regis; & dedit illi poteſtátem quocumquè vellet ire, habens libertátem quæcumque fácere voluiſſet. Pergébat ergò ad omnes qui erant in captivitáte, & mónita ſalútis dabat eis. Cùm autem veniſſet in Rages civitátem Medórum, & ex his quibus honorátus fúerat à rege, habuiſſet decem talenta argenti; & cùm in multa turba géneris ſui Gabélum egentem vidéret, qui erat ex tribu ejus, ſub chirógrapho dedit illi memorátum pondus argenti.

℟. Quómodò. 203.

Lectio iij.

Poſt multum verò témporis, mórtuo Salmánaſar rege, cùm regnáret Sennácherib fílius ejus pro eo, & fílios Iſraël exóſos habéret in conſpectu ſuo, Tobías quotídiè pergébat per omnem cognatiónem ſuam, & conſolabátur eos, dividebatque unicuíque, prout póterat, de facultátibus ſuis; eſurientes alébat, nudiſque veſtimenta præbébat, & mórtuis atque occíſis ſepultúram ſollícitus exhibébat. Déniquè cùm reverſus eſſet rex Sennácherib, fúgiens à Judæa plagam quam circa eum fécerat Deus propter blaſphémiam ſuam, & irátus multos occíderet ex fíliis Iſraël, Tobías ſepeliébat córpora eórum. At ubì nuntiátum eſt regi, juſſit eum occídi, & tulit omnem ſubſtántiam ejus. Tobías verò cum fílio ſuo & cum uxóre fúgiens, nudus látuit, quia multi diligébant eum. Poſt dies verò quadraginta quinque occidérunt regem fílii ipsíus: & reverſus eſt Tobías in domum ſuam, omniſque facultas ejus reſtitúta eſt ei.

℟. Noli timére. 204.

IN II. NOCTURNO.

Ex libro ſancti Ambróſii Epíſcopi, de Tobía.

Cap. 1. *Lectio iv.*

Lecto prophético libro, qui inſcríbitur Tobías, quamvìs plenè vobis virtútes ſancti Prophétæ Scriptúra inſinuáverit, tamen compendiário mihi ſermóne de ejus méritis recenſendis & opéribus apud vos utendum árbitror; ut ea quæ Scriptúra hiſtórico more digeſſit látiùs, nos ſtrictiùs comprehendámus, virtútum ejus génera velut quodam breviário colligentes. Fuit Tobías vir juſtus, miſéricors, hoſpitális; & hoc virtútum præditus choro, ſúbiit ærumnam captivitátis quam ferébat humíliter atque patienter, commúnem magis injúriam quàm privátam dolens; nec ſibi virtútum ſuffrágia nihil

profuiſſe deplórans, ſed magìs eam ſibi contumélliam minórem peccatórum ſuórum prétio illátam arbitrátus, méruit edíctum, ne quis ex fíliis captivitátis mórtuum ſepultúræ daret.

℟. Quia pátiens eſt. 205.

Lectio v.

AT ille interdícto non revocabátur magìs quàm incitabátur, ne deſérere offícium pietátis, mortis metu, viderétur; erat enim miſericórdiæ prétium mortis pœna. Talis flagítii deprehenſus reus, vix tandem per amícum pótuit, direpto património, egénus & exul reſtítui ſuis. Iterùm in his verſabátur offíciis; & ſi quid alimenti foret, peregrínum cum quo cibum ſúmeret, quærebat. Itaque cùm feſſus à ſepultúræ revertiſſet múnere, appóſitis ſibi edendi ſubſídiis, miſſo fílio, quærébat conſortem convívii. Dùm convíva accérſitur, nuntiátis inſepulti córporis relíquiis, convívium deſerébat: nec putábat pium ut ipſe cibum ſúmeret, cùm in público corpus jacéret exánime. Hoc illi quotidiánum opus, & magnum.

℟. Non in multitúdine. 205.

Lectio vj. Cap. 2.

TAm ſancto feſſus offício Prophéta, dùm requieſcit juxtà paríetem aulæ, cadente de páſſerum nido ſtércore, albúgine cæcitátem íncidit; nec conqueſtus ingémuit, nec dixit: Hæc merces labórum meórum? Fraudári magìs ſe dóluit obſequiórum, quàm oculórum múnere; nec cæcitátem pœnam, ſed impedimentum putábat. Et cùm victum mercéde leváret cónjugis, ne quid furtivum domum ſuam intráret, cavébat. Déniquè plùs honeſtáti quàm neceſſitáti cónſulens, cui ſua déerant, commodáverat próximo ſuo pecúniam quamdam, quam toto vitæ ſuæ témpore in tanta indigéntia non repopoſcit. Vix, ubi ſe feſſum vidit, & depóſitum ſenectúte, inſinuávit fílio, non tàm cúpiens commodátum repóſcere, quàm ſollícitus ne fraudáret hærédem. Quòd ígitur commodávit pecúniam, & non fœnerávit, juſti ſervávit offícium. Malum eſt enim fœnus quo quæruntur uſúræ; ſed non illud fœnus malum de quo ſcriptum eſt: Fœnera próximo tuo in témpore neceſſitátis illíus.

℟. Dómine Rex. 206.

IN III. NOCTURNO.

Léctio ſancti Evangélii ſecundùm Lucam.

Lectio vij. Cap. 7.

IN illo témpore; Ibat Jeſus in civitátem quæ vocátur Naïm; & ibant cum eo diſcípuli ejus, & turba

turba copióſa. Cùm autem appropinquáret portæ civitátis, ecce defunctus efferebátur fílius únicus matris ſuæ. Et réliqua.

Homília ſancti Auguſtíni Epíſcopi.

Serm. 98. de verbis Evang. Luc 7. C. 4.

VIdeámus quid Chriſtus nos díſcere vóluit in tribus mórtuis quos ſuſcitávit. Reſuſcitávit fíliam mórtuam Archiſynagógi, ad quam ægrotantem petebátur ut eam de ægritúdine liberáret. Excitávit & hunc júvenem víduæ fílium, de quo nunc admóniti ſumus; ut hinc iſta quæ ipſe largíri dignátur, cum veſtra caritáte loquerémur. Modò audiſtis quómodò excitátus eſt. Appropinquábat Dóminus civitáti: & ecce efferebátur mórtuus jam extra portam. Miſericórdiâ commótus quòd flebat mater vídua, & deſtitúta único fílio, fecit, quod audiſtis, dicens: Adoleſcens, tibi dico, Surge. Surréxit ille mórtuus, cœpit loqui; & réddidit illum matri ſuæ. Excitávit & Lázarum de ſepulchro.

℞. Defunctus efferebátur fílius únicus matris ſuæ; & hæc vídua erat. Quam cùm vidiſſet * Dóminus, miſericórdiâ motus ſuper eam, dixit illi: Noli flere. ℣. Non deſpíciet Dóminus víduam, ſi effundat loquélam gémitûs. * Dóminus. *Luc. 7. Eccli. 35.*

Lectio viij. Cap. 5.

ISta tria génera mortuórum ſunt tria génera peccatórum, quos hodiéque ſúſcitat Chriſtus. Illa enim mórtua fília Archiſynagógi intùs erat in domo; nondùm erat de ſecrétis pariétibus eláta in públicum. Ibi intùs ſuſcitáta eſt, viva paréntibus réddita. Iſte autem jam quidèm non in domo, ſed tamen nondùm in ſepulcro; pariétibus elátus erat, terræ mandátus non erat. Qui ſuſcitávit mórtuam nondùm elátam, ſuſcitávit mórtuum jam elátum, nondùm ſepultum. Tértium reſtábat, ut & ſepultum ſuſcitáret; & hoc fecit in Lázaro.

℞. Acceſſit Jeſus, & tétigit lóculum; hi autem qui portábant, ſtetérunt. Et * Ait: Adoleſcens, tibi dico, Surge. Et reſédit qui erat mórtuus. ℣. Deus noſter, Deus ſalvos faciendi; & Dómini Dómini éxitus mortis. * Ait. *Luc. 7. Pſ. 67.*

Lectio ix. Cap. 7.

HÆc ergò, caríſſimi, ſic audiámus, ut qui vivunt, vivant, qui mórtui ſunt, revivíſcant. Sive adhuc peccátum in corde conceptum eſt, & non pro-

ceſſit in factum; pœníteat, corrigátur cogitátio, ſurgat mórtuus intrà domum conſciéntiæ. Sive jam quod cogitávit, admíſit; nec ſic deſperétur. Non ſurréxit mórtuus intùs, ſurgat eláṭus. Pœníteat facti; de próximo reviviſcat: non eat in profundum ſepultúræ; non accípiat déſuper conſuetúdinis molem. Sed fortè jam illi loquor, qui jam duro ſui moris lápide prémitur, qui jam urgétur conſuetúdinis póndere, qui jam quatriduánus putet; nec ipſe deſpéret; profundus mórtuus eſt: ſed altus eſt Chriſtus. Novit clamando terréna ónera rúmpere, novit intrínſecùs per ſeipſum vivificáre, ſolvendum diſcípulis trádere. Agant étiam tales pœniténtiam; neque enim Lázaro reſuſcitáto poſt quatríduum ullus putor in vivente remánſerat. Ergò qui vivunt, vivant; quicumque autem mórtui ſunt, in quacumque harum trium morte ſe invénerint, agant ut celériter jam reſurgant.

℟. Sicut Pater ſúſcitat mórtuos, & vivíficat; * Sic & † Fílius quos vult, vivíficat. ℣. Non eſt fortis ſicut Deus noſter; Dóminus mortíficat, & vivíficat. * Sic. Glória Patri. † Fílius. *Joan.* 5. 1. *Reg.* 2.

Ad Benedictus.

Ant. 2. Qui erat mórtuus, cœpit loqui; & dedit illum Jeſus matri ſuæ. *Luc.* 7.

Oratio.

Eccléſiam tuam, Dómine, miſerátio continuáta mundet & múniat; &, quia ſine te non poteſt ſalva consíſtere, tuo ſemper múnere gubernétur; Per Dóminum.

Ad Magníficat.

Ant. 1. D. Accépit omnes timor, & magnificábant Deum, dicentes: Quia Prophéta magnus ſurréxit in nobis, & quia Deus viſitávit plebem ſuam. *Luc.* 7.

FERIA SECUNDA.

De libro Tobíæ.

Lectio j. Cap. 2.

Poſt hæc cùm eſſet dies feſtus Dómini, & factum eſſet prándium bonum in domo Tobíæ, dixit fílio ſuo: Vade, & adduc áliquos de tribu noſtra, timentes Deum, ut epuléntur nobiſcum. Cùmque abiiſſet, reverſus nuntiávit ei unum ex fíliis Iſraël jugulátum jacére in platéa. Statímque exſíliens de accúbitu ſuo, relinquens prándium, jejúnus pervénit ad corpus; tollenſque illud portávit ad domum ſuam occultè; ut, dum ſol occubuiſſet, cautè ſepelíret eum. Cùmque occultaſſet

corpus, manducávit panem cum luctu & tremóre, mémorans illum ſermónem quem dixit Dóminus per Amos prophétam: Dies feſti veſtri convertentur in lamentatiónem & luctum.

℟. Dóminus. 203.

Lectio ij.

CUm verò ſol occubuiſſet, ábiit, & ſepelívit eum. Arguébant autem eum omnes próximi ejus, dicentes: jam hujus rei cauſâ intérfici juſſus es, & vix effugiſti mortis impérium; & iterùm ſépelis mórtuos? Sed Tobías plùs timens Deum quàm regem, rapiébat córpora occiſórum, & occultábat in domo ſua, & médiis nóctibus ſepeliébat ea. Cóntigit autem ut quâdam die fatigátus à ſepultúra, véniens in domum ſuam, jactaſſet ſe juxtà paríetem, & obdormiſſet, & ex nido hirúndinum dormienti illi cálida ſtércora incíderent ſuper óculos ejus, fieretque cæcus. Hanc autem tentatiónem ideò permíſit Dóminus eveníre illi, ut pósteris darétur exemplum patiéntiæ ejus, ſicut & ſancti Job.

℟. Quómodò. 203.

Lectio iij. Cap. 2. & 3.

ANna verò uxor ejus ibat ad opus textrínum quotídiè, & de labóre mánuum ſuárum victum quem cónſequi póterat, deferébat. Undè factum eſt ut hædum caprárum accípiens detuliſſet domi; cujus cùm vocem balantis vir ejus audiſſet, dixit: Vidéte ne fortè furtívus ſit, réddite eum dóminis ſuis; quia non licet nobis aut édere ex furto áliquid, aut contíngere. Ad hæc uxor ejus iráta, reſpondit: Manifeſtè vana facta eſt ſpes tua, & eleemóſynæ tuæ modò apparuérunt. Atque his & áliis hujuſcémodi verbis exprobrábat ei. Tunc Tobías ingémuit, & cœpit oráre cum lácrymis, dicens: Juſtus es, Dómine, & ómnia judícia tua juſta ſunt; & omnes viæ tuæ, miſericórdia, & véritas, & judícium. Et nunc, Dómine, memor eſto meî, & ne vindictam ſumas de peccátis meis, neque reminiſcáris delicta mea, vel parentum meórum. Quóniam non obedívimus præceptis tuis, ideò tráditi ſumus in direptiónem, & captivitátem, & mortem, & in fábulam, & in impropérium ómnibus natiónibus in quibus diſperſiſti nos.... & nunc, Dómine, ſecundùm voluntátem tuam fac mecum, & præcipe in pace récipi ſpíritum meum: éxpedit enim mihi mori magis quàm vívere.

℟. Noli timére. 204.

FERIA TERTIA.

De libro Tobíæ.

Lectio j. Cap. 4.

CUm Tobías putáret oratiónē ſuam exaudíri ut mori potuiſſet, vocávit ad ſe Tobíam filium ſuum, dixitque ei: Audi, fili mi, verba oris mei, & ea in corde tuo quaſi fundamentum cónſtrue. Cùm accéperit Deus ánimam meam, corpus meum ſépeli; & honórem habébis matri tuæ ómnibus diébus vitæ ejus: memor enim eſſe debes quæ & quanta perícula paſſa ſit propter te in útero ſuo. Cùm autem & ipſa compléverit tempus vitæ ſuæ, ſepélias eam circà me. Omnibus autem diébus vitæ tuæ in mente habéto Deum; & cave ne aliquandò peccáto conſéntias, & prætermittas præcépta Dómini Dei noſtri. Ex ſubſtántia tua fac eleemóſynam, & noli avértere fáciem tuam ab ullo páupere: ita enim fiet ut nec à te avertátur fácies Dómini. Quómodò potúeris, ita eſto miſéricors. Si multum tibi fúerit, abundanter tríbue; ſi exíguum tibi fúerit, étiam exíguum libenter impertíri ſtude. Præmium enim bonum tibi theſaurízas in die neceſſitátis; quóniam eleemóſyna ab omni peccáto & à morte líberat, & non patiétur ánimam ire in ténebras. Fidúcia magna erit coram ſummo Deo eleemóſyna ómnibus faciéntibus eam.

℟. Quia pátiens. 205.

Lectio ij.

ATtende tibi, fili mi, ab omni fornicatióne; & præter uxórem tuam nunquàm patiáris crimen ſcire. Supérbiam nunquàm in tuo ſenſu aut in tuo verbo dominári permittas; in ipſa enim inítium ſumpſit omnis perdítio. Quicumque tibi áliquid operátus fúerit, ſtatìm ei mercédem reſtítue; & merces mercenárii tui apud te omnìnò non remáneat. Quod ab álio óderis fíeri tibi, vide ne tu aliquandò álteri fácias. Panem tuum cum eſuriéntibus & egénis cómede, & de veſtimentis tuis nudos tege. Panem tuum & vinum tuum ſuper ſepultúram juſti conſtítue, & noli ex eo manducáre & bíbere cum peccatóribus. Conſílium ſemper à ſapiente perquíre. Omni témpore bénedic Deum; & pete ab eo ut vias tuas dírigat, & ómnia conſília tua in ipſo permáneant. Indico étiam tibi, fili mi, dediſſe me, decem talenta argenti, dùm adhuc infántulus eſſes, Gabélo, in Rages civitáte Medórum; & chirógraphum

ejus apud me hábeo : & ideò perquíre quómodò ad eum pervénias, & recípias ab eo ſupramemorátum pondus argenti, & reſtítuas ei chirógraphum ſuum. Noli timére, fili mi; páuperem quidèm vitam gérimus : ſed multa bona habébimus, ſi timuérimus Deum, & receſſérimus ab omni peccáto, & fecérimus benè.

℟. Non in multitúdine, 205.

Lectio iij. Cap. 5.

Tunc reſpondit Tobías patri ſuo, & dixit : Omnia quæcumque præcepiſti mihi, fáciam, pater. Quómodò autem pecúniam hanc requíram, ignóro. Ille me neſcit, & ego eum ignóro : quod ſignum dabo ei? Sed neque viam per quam pergátur illuc, aliquandò cognóvi. Tunc pater ſuus reſpondit illi, & dixit : Chirógraphum quidèm illíus penès me hábeo; quod dùm illi oſténderis, ſtatìm reſtítuet. Sed perge nunc, & inquíre tibi áliquem fidélem virum, qui eat tecum, ſalvâ mercéde ſuâ; ut, dum adhuc vivo, recípias eam. Tunc egreſſus Tobías, invénit júvenem ſpléndidum, ſtantem præcinctum, & quaſi parátum ad ambulandum. Et ignórans quòd Angelus Dei eſſet, ſalutávit eum, & dixit : Undè te habémus, bone júvenis? At ille reſpondit : Ex filiis Iſraël. Et Tobías dixit ei : Noſti viam quæ ducit in regiónem Medórum? Cui reſpondit : Novi; & ómnia itínera ejus frequenter ambulávi, & manſi apud Gabélum fratrem noſtrum, qui morátur in Rages civitáte Medórum, quæ pósita eſt in monte Ecbátanis.

℟. Dómine, Rex. 206.

FERIA QUARTA.

De libro Tobíæ,

Lectio j. Cap. 6.

Profectus eſt Tobías, & canis ſecútus eſt eum; & manſit primâ manſióne juxtà flúvium Tigris. Et exívit ut laváret pedes ſuos; & ecce piſcis immánis exívit ad devorandum eum. Quem expaveſcens Tobías, clamávit voce magnâ, dicens : Dómine, invádit me. Et dixit ei Angelus : Apprehende bránchiam ejus, & trahe eum ad te. Quod cùm feciſſet, attráxit eum in ſiccum : & palpitáre cœpit ante pedes ejus. Tunc dixit ei Angelus : Exéntera hunc piſcem; & cor ejus, & fel, & jecur repóne tibi : ſunt enim hæc neceſſária ad medicaménta utíliter. Quod cùm feciſſet, aſſávit carnes ejus, & ſecum tulérunt

in via ; cétera ſaliérunt, quæ ſufficerent eis, quouſquè pervenírent in Rages civitátem Medórum. Tunc interrogávit Tobías Angelum, & dixit ei : Obſecro te, Azaría frater, ut dicas mihi quod remédium habébunt iſta, quæ de piſce ſerváre juſſiſti ? Et reſpondens Angelus, dixit ei : Cordis ejus partículam ſi ſuper carbónes ponas, fumus ejus extríſcat omne genus dæmonióru̱m, ſive à viro, ſive à muliere ; ita ut ultrà non accédat ad eos. Et fel valet ad ungendos óculos in quibus fúerit albúgo, & ſanabuntur.

℟. Dóminus. 203.

Lectio ij.

ET dixit ei Tobías : Ubi vis ut maneámus ? Reſpondenſque Angelus, ait : Eſt hic Ráguël nómine, vir propinquus de tribu tua, & hic habet fíliam nómine Saram ; ſed neque máſculum, neque féminam ullam habet áliam præter eam. Tibi debétur omnis ſubſtántia ejus, & oportet eam te accípere cónjugem. Pete ergò eam à patre ejus, & dabit tibi eam in uxórem. Tunc reſpondit Tobías, & dixit : Audio quia trádita eſt ſeptem viris, & mórtui ſunt : ſed & hoc audívi, quia dæmónium occídit illos. Tímeo ergò ne fortè & mihi hæc evéniant ; & cum ſim únicus paréntibus meis, depónam ſenectútem illórum cum triſtítia ad ínferos.

℟. Quómodò. 203.

Lectio iij.

TUnc ángelus Ráphaël dixit ei : Audi me, & oſtendam tibi qui ſunt quibus prævalére poteſt dæmónium. Hi namque qui conjúgium ita ſuſcípiunt, ut Deum à ſe & à ſua mente exclúdant, & ſuæ libídini ita vacent, ſicut equus & mulus quibus non eſt intellectus, habet poteſtátem dæmónium ſuper eos. Tu autem cùm accéperis eam, ingreſſus cubículum, per tres dies cóntinens eſto ab ea ; & nihil áliud, niſi oratiónibus vacábis cum ea. Ipſâ autem nocte, incenſo jécore piſcis, fugábitur dæmónium. Secundâ verò nocte in copulatióne ſanctórum Patriarchárum admittéris. Tertiâ autem nocte benedictiónem conſequéris, ut fílii ex vobis procreentur incólumes. Tranſactâ autem tertiâ nocte, accípies vírginem cum timóre Dómini, amóre filiórum magis quàm libídine ductus, ut in ſémine Abrahæ benedictiónem in fíliis conſequáris.

℟. Noli timére. 204.

FERIA QUINTA.

De libro Tobíæ.

Lectio j. Cap. 7.

INgreſſi ſunt ad Raguélem; & ſuſcépit eos Ráguël cum gáudio. Intuenſque Tobíam Ráguël, dixit Annæ uxóri ſuæ: Quàm ſímilis eſt júvenis iſte conſobríno meo? Et cùm hæc dixiſſet, ait: Undè eſtis, júvenes fratres noſtri? At illi dixérunt: Ex tribu Néphthali ſumus, ex captivitáte Nínive. Dixitque illis Ráguël: Noſtis Tobíam fratrem meum? Qui dixérunt: Nóvimus. Cùmque multa bona loquerétur de eo, dixit Angelus ad Raguélem: Tobías de quo intérrogas, pater iſtíus eſt. Et miſit ſe Ráguël, & cum lácrymis oſculátus eſt eum; & plorans ſupra collum ejus, dixit: Benedíctio ſit tibi, fili mi, quia boni & óptimi viri fílius es. Et Anna uxor ejus & Sara ipſórum fília lacrymátæ ſunt. Poſtquàm autem locúti ſunt, præcépit Ráguël occídi aríetem, & parári convívium. Cùmque hortarétur eos diſcúmbere ad prándium, Tobías dixit: Hîc ego hódiè non manducábo, neque bibam, niſi priùs petitiónem meam confirmes, & promittas mihi dare Saram fíliam tuam.

℟. Quia pátiens. 205.

Lectio. ij.

TUnc dixit Ráguël: Non dúbito quòd Deus preces & lácrymas meas in conſpectu ſuo admíſerit; & credo quóniam ídeò fecit vos veníre ad me, ut iſta conjungerétur cognatióni ſuæ ſecundùm legem Móyſi: & nunc noli dúbium gérere quòd tibi eam tradam. Et apprehendens déxteram fíliæ ſuæ, dextræ Tobíæ trádidit dicens: Deus Abraham, & Deus Iſaac, & Deus Jacob vobiſcum ſit, & ipſe conjungat vos, impleatque benedictiónem ſuam in vobis. Et acceptâ chartâ, fecérunt conſcriptiónem conjúgii. Et poſt hæc epuláti ſunt, benedicentes Deum. Vocavitque Ráguël ad ſe Annam uxórem ſuam, & præcépit ei ut præparáret álterum cubículum. Et introdúxit illuc Saram fíliam ſuam, & lacrymáta eſt. Dixitque ei: Forti ánimo eſto, fília mea: Dóminus cœli det tibi gáudium pro tædio quod perpeſſa es.

℟. Non in multitúdine. 205.

Lectio iij. Cap. 8.

TUnc hortátus eſt vírginem Tobías, dixitque ei: Sara, exurge, & deprecémur Deum hódiè, & cras, & ſecundum cras; quia his tribus nóctibus Deo júngimur; tértiâ au-

tem tranſactâ nocte, in noſtro érimus conjúgio: filii quippè ſanctórum ſumus; & non póſſumus ita conjungi ſicut gentes quæ ignórant Deum. Surgentes autem páriter, inſtanter orábant ambo ſimul, ut ſánitas darétur eis. Dixitque Tobías: Dómine Deus patrum noſtrórum, benedícant te cœli & terræ, máreque & fontes, & flúmina, & omnes creatúræ tuæ quæ in eis ſunt. Tu feciſti Adam de limo terræ, dediſtíque ei adjutórium Evam: & nunc, Dómine, tu ſcis quia non luxúriæ causâ accípio ſorórē meam cónjugem, ſed ſolâ poſteritátis dilectióne, in qua benedicátur nomen tuum in ſécula ſeculórum. Dixit quoque Sara: Miſerére nobis, Dómine, miſerére nobis; & conſeneſcámus ambo páriter ſani.

℟. Dómine, Rex. 206.

FERIA SEXTA.

De libro Tobíæ.

Lectio j. Cap. 8. & 9.

ADjurávit Ráguël Tobíam, ut duas hebdómadas moraréntur apud ſe. De ómnibus autem quæ poſſidébat Ráguël, dimídiam partem dedit Tobíæ; & fecit ſcriptúram, ut pars dimídia quæ ſupérerat poſt óbitum eórum, Tobíæ domínio deveníret. Tunc vocávit Tobías Angelum ad ſe, quem quidèm hóminem exiſtimábat, dixitque ei: Azaría frater, peto ut auſcultes verba mea. Si meipſum tradam tibi ſervum, non ero condignus providéntiæ tuæ: tamen óbſecro te, ut aſſúmas tibi animália ſive ſervítia, & vadas ad Gabélum in Rages civitátem Medórum, reddaſque ei chirógraphum ſuum, & recípias ab eo pecúniam, & roges eum veníre ad núptias meas. Scis enim ipſe quóniam númerat pater meus dies; & ſi tardávero unâ die plùs, contriſtátur ánima ejus. Et certè vides quómodò adjurávit me Ráguël, cujus adjuramentum ſpérnere non poſſum. Tunc Ráphaël, aſſúmens quátuor ex ſervis Raguélis, & duos camélos, in Rages civitátem Medórum perréxit: & invéniens Gabélum, réddidit ei chirógraphum ſuum, & recépit ab eo omnem pecúniam. Indicavítque ei de Tobía fílio Tobíæ, ómnia quæ geſta ſunt; fecitque eum ſecum veníre ad núptias.

℟. Dóminus. 203.

Lectio ij. Cap. 10.

CUm verò moras fáceret Tobías causâ nuptiárum, ſollícitus erat pater ejus Tobías, dicens: Putas quarè morátur fílius meus, aut quarè detentus eſt ibi? Putaſne Gabélus mórtuus eſt, & nemo red-

det illi pecúniam ? Cœpit autem contriſtári nimis ipſe, & Anna uxor ejus cum eo; & cœpérunt ambo ſimul flere, eò quòd die ſtatúto mínimè reverterétur fílius eórum ad eos. Flebat ígitur mater ejus irremediabílibus lácrymis, atque dicébat: Heu, heu me, fili mi! ut quid te mísimus peregrinári, lumen oculórum noſtrórum, báculum ſenectútis noſtræ, ſolátium vitæ noſtræ, ſpem poſteritátis noſtræ? ómnia ſimul in te uno habentes, te non debúimus dimíttere à nobis. Cui dicébat Tobías: Tace, & noli turbári; ſanus eſt fílius noſter: ſatis fidélis eſt vir ille cum quo mísimus eum.

℟. Quómodò. 203.

Lectio iij. Cap. 11.

ANna autem ſedébat ſecùs viam quotídiè in ſupercílio montis, undè reſpícere póterat de longínquo. Et dùm ex eódem loco ſpecularétur adventum ejus, vidit à longè; & íllicò agnóvit veniéntem fílium ſuum; currenſque nuntiávit viro ſuo, dicens: Ecce venit fílius tuus. Dixitque Ráphaël ad Tobíam: At ubi introíeris domum tuam, ſtatim adóra Dóminum Deum tuum; & grátias agens ei, accéde ad patrem tuum, & oſculáre eum. Statimque lini ſuper óculos ejus ex felle iſto piſcis, quod portas tecum: ſcias enim quóniam mox aperiéntur óculi ejus; & vidébit pater tuus lumen cœli, & in aſpectu tuo gaudébit. Tunc præcucurrit canis qui ſimul fúerat in via; & quaſi núntius advéniens, blandiménto ſuæ caudæ gaudébat. Et conſurgens cæcus pater ejus, cœpit offendens pédibus cúrrere; & datâ manu púero, occurit óbviàm fílio ſuo: & ſuſcípiens oſculátus eſt eum cum uxóre ſua, & cœpérunt ambo flere præ gáudio. Cùmque adoraſſent Deum, & grátias egiſſent, conſedérunt. Tunc ſumens Tobías de felle píſcis, linívit óculos patris ſui: & ſuſtínuit quaſi dimídiam ferè horam; & cœpit albúgo ex óculis ejus, quaſi membrána ovi, égredi: quam apprehendens Tobías traxit ab óculis ejus; ſtatimque viſum recépit. Et glorificábant Deum.

℟. Noli timére. 204.

SABBATO.

De libro Tobíæ.

Lectio j. Cap. 12.

VOcávit ad ſe Tobías fílium ſuum, dixitque ei: Quid póſſumus dare viro iſti ſancto qui venit tecum? Reſpondens Tobías, dixit patri ſuo: Pater, quam mercédem dábimus ei? aut quid

dignum póterit eſſe benefíciis ejus? Me duxit & redúxit ſanum, pecúniam à Gabélo ipſe recépit, uxórem ipſe me habére fecit, & dæmónium ab ea ipſe compéſcuit, gáudium paréntibus ejus fecit, meipſum à devoratióne piſcis erípuit, te quoque vidére fecit lúmen cœli, & bonis ómnibus per eum repléti ſumus. Quid illi ad hæc potérimus dignum dare? Sed peto te, pater mi, ut roges eum ſi fortè dignábitur medietátem de ómnibus quæ alláta ſunt, ſibi aſſúmere. Et vocantes eum, pater ſcilicèt & fílius, tulérunt eum in partem, & rogáre cœpérunt ut dignarétur dimídiam partem ómnium, quæ attúlerant, acceptam habére.

[*Si fiat de Sabbato, ℟℟℟. ſumentur è II. Nocturno Dominicæ XIV.*]

Lectio ij.

TUnc dixit eis occultè: .... Manifeſto vobis veritátem, & non abſcondam à vobis occultum ſermónem. Quandò orábas cum lácrymis, & ſepeliébas mórtuos, & derelinquébas prándium tuum, & mórtuos abſcondébas per diem in domo tua, & nocte ſepeliébas eos, ego óbtuli oratiónem tuam Dómino. Et quia acceptus eras Deo, neceſſe fuit ut tentátio probáret te. Et nunc miſit me Dóminus ut curárem te, & Saram uxórem fílii tui à dæmónio liberárem. Ego enim ſum Ráphaël Angelus, unus ex ſeptem qui aſtámus ante Dóminum. Cùmque hæc audiſſent, turbati ſunt, & trementes cecidérunt ſuper terram in fáciem ſuam. Dixitque eis Angelus: Pax vobis, nolíte timére. Etenim cùm eſſem vobiſcum, per voluntátem Dei eram, ipſum benedícite, & cantáte illi. Vidébar quidèm vobiſcum manducáre, & bíbere; ſed ego cibo inviſíbili & potu qui ab homínibus vidéri non poteſt, utor. Tempus eſt ergò ut revertar ad eum qui me miſit: vos autem benedícite Deum, & narráte ómnia mirabília ejus.

Lectio iij. Cap. 14.

POſtquàm illuminátus eſt Tobías, vixit annis quadraginta duóbus, & vidit fílios nepótum ſuórum.... In hora autem mortis ſuæ, vocávit ad ſe Tobíam fílium ſuum, & ſeptem júvenes fílios ejus nepótes ſuos, dixitque eis: Propè erit intéritus Níniveæ; non enim éxcidit verbum Dómini: & fratres noſtri qui diſperſi ſunt à terra Iſraël, revertentur ad eam. Omnis autem deſerta terra ejus replébitur, & domus Dei quæ in ea incen-

ſa eſt, iterùm reædificábitur; ibíque revertentur omnes timentes Deum : & relinquent gentes idóla ſua, & vénient in Jerúſalem, & inhabitábunt in ea; & gaudébunt in ea omnes reges terræ, adorantes Regem Iſraël. Audíte ergò, fílii mei, patrem veſtrum : Servíte Dómino in veritáte, & inquírite ut faciátis quæ plácita ſunt illi; & fíliis veſtris mandáte ut fáciant juſtítias & eleemóſynas, ut ſint mémores Dei, & benedícant eum in omni témpore in veritáte, & in tota virtúte ſua. Nunc ergò, fílii, audíte me, & nolíte manére hìc; ſed quâcumque die ſepeliéritis matrem veſtram circà me in uno ſepulcro, ex eo dirígite greſſus veſtros ut exeátis hinc : vídeo enim quia iníquitas ejus finem dabit ei. Factum eſt autem poſt óbitum matris ſuæ, Tobías abſceſſit ex Nínive, cum uxóre ſua, & fíliis, & filiórum fíliis, & reverſus eſt ad ſóceros ſuos. Invenítque eos incólumes in ſenectúte bona, & curam eórum geſſit, & ipſe clauſit óculos eórum : & omnem hæreditátem domûs Raguélis ipſe percépit, viditque quintam generatiónem, fílios filiórum ſuórum. Et complétis annis nonaginta novem in timore Dómini, cum gáudio ſepeliérunt eum. Omnis autem cognátio ejus, & omnis generátio ejus in bona vita & in ſancta converſatióne permanſit; ita ut accepti eſſent tàm Deo quàm homínibus, & cunctis habitántibus in terra.

Ad Magníficat.

Ant. 5. C. Venit Aſſur in multitúdine fortitúdinis ſuæ : Dóminus autem omnípotens trádidit eum in manus féminæ, & confódit eum. *Judith* 16.

Oratio, ut infrà ad Laudes.

DOMINICA XVI. poſt Pentecoſten.

IN I. NOCTURNO.

Incipit liber Judith.

Lectio j. Cap. 1.

ARphaxad rex Medórum ſubjugáverat multas gentes império ſuo; & ipſe ædificávit civitátem potentíſſimam, quam appellávit Ecbátanis. . . . . Et gloriabátur quaſi potens in poténtia exércitûs ſui, & in glória quadrigárum ſuárum. Anno ígitur duodécimo regni ſui, Nabuchodónoſor rex Aſſyriórum, qui regnábat in Nínive civitáte magna, pugnávit contrà Arphaxad, & obtínuit eum.

℟. Dóminus. 203.

Lectio ij. Cap. 2.

ANno tértio-décimo Nabuchodónoſor regis, vigéſimâ & ſecundâ die menſis primi, factum eſt

verbum in domo Nabuchodónoſor regis Aſſyriórum, ut defénderet ſe. Vocavitque omnes majóres natu, omneſque duces, & bellatóres ſuos; & hábuit cum eis myſtérium consílii ſui: dixitque cogitatiónem ſuam in eo eſſe, ut omnem terram ſuo ſubjugáret império. Quod dictum cùm placuiſſet ómnibus, vocávit Nabuchodónoſor rex Holofernem príncipem milítiæ ſuæ, & dixit ei: Egrédere adversùs omne regnum Occidentis, & contrà eos præcipuè qui contempſérunt impérium meum.

℟. Quómodò. 203.

Lectio iij. Cap. 4.

TUnc audientes hæc fílii Iſraël, qui habitábant in terra Juda, timuérunt valdè à fácie ejus. Tremor, & horror invâſit ſenſus eórum, ne hoc fáceret Jerúſalem & templo Dómini, quod fécerat céteris civitátibus & templis eárum. Et miſérunt in omnem Samaríam per circúitum uſque Jéricho, & præoccupavérunt omnes vértices móntium: & muris circumdedérunt vicos ſuos; & congregavérunt frumenta in præparatiónem pugnæ. Sacerdos étiam Elíachim ſcripſit ad univerſos qui erant contrà Eſdrelon, quæ eſt contrà fáciem campi magni juxtà Dothaïn, & univerſos per quos viæ tránſitus eſſe póterat, ut obtinérent aſcenſus móntium per quos via eſſe póterat ad Jerúſalem, & illic cuſtodírent ubì anguſtum iter eſſe póterat inter montes. Et fecérunt fílii Iſraël ſecundùm quod conſtitúerat eis Sacerdos Dómini Elíachim.

℟. Noli timére. 204.

IN II. NOCTURNO.

Ex libro ſancti Ambróſii Epíſcopi, de Elía & jejúnio.

Lectio iv. Cap. 9.

POtentes vinum prohibentur bíbere, ne cùm bíberint, obliviſcantur ſapiéntiam. Bibébant vinum in ebrietáte potentes, qui Holoferni príncipi milítiæ regis Aſſyriórum ſe trádere geſtiébant: ſed non bibébat fémina Judith, jejúnans ómnibus diébus viduitátis ſuæ, præter feſtórum diérum ſolemnitátes. His armis muníta proceſſit, & omnem Aſſyriórum circumvénit exércitum. Sóbrii vigóre consílii ábſtulit Holofernis caput, ſervávit pudicítiam, victóriam reportávit. Hæc enim ſuccincta jejúnio, in caſtris prætendébat aliénis: ille vino ſepultus jacébat, ut ictum vúlneris ſentíre non poſſet. Itaque uníus mulíeris jejúnium innúmeros ſtravit exércitus Aſſyriórum.

℟. Quia pátiens. 205.

Lectio v.

ESther quoque púlchrior facta eſt jejúnio; Dóminus enim grátiam ſóbriæ mentis augébat. Omne genus ſuum, id eſt, totum pópulum Judæórum à perſecutiónis acerbitátibus liberávit: ita ut regem ſibi fáceret eſſe ſubjectum, non libídinis ardóre flammátum, ſed cœleſti miſeratióne converſum; ita ut & pœna retorquerétur in ímpium, & honor ſacris redderétur altáribus. Itaque illa quæ tríduo jejunávit contínuo, & corpus ſuum aquâ lavit, plùs plácuit, & vindictam rétulit. Aman autem, dum ſe regáli jactat convívio, inter ipſa vina pœnam ſuæ ebrietátis exolvit. Eſt ergò jejúnium reconciliatiónis ſacrifícium, virtútis incrementum, quod fecit étiam féminas fortióres augmento grátiæ.

℟. Non in multitúdine. 205.

Lectio vj. Cap. 10.

NOn omnis fames acceptábile jejúnium facit; ſed fames quæ Dei timóre ſuſcípitur. Non ſola fames quæritur, ſed plena diſciplínâ jejúnii. Aliis dicitur: In diébus jejuniórum veſtrórum inveníſtis voluntátes veſtras, & omnes ſúbditos vobis ſtimulátis. Non tale jejúnium ego elégi, dicit Dóminus. Quod jejúnium improbétur, audívimus: nunc audiámus quod ſit probábile. Sed ſolve omnem colligatiónem injuſtítiæ tuæ: diſſolve obligatiónes violentárum commutatiónum: dimitte confractos in remiſſiónem, & omnem conſcriptiónem iníquam dirumpe: frange eſurienti panem tuum, & egénos non habentes tectum índuc in domum tuam: & ſi víderis nudum, coóperi eum; & doméſticos féminis tui non deſpícias.

℟. Dómine Rex. 206.

IN III. NOCTURNO.

Léctio ſancti Evangélii ſecundùm Lucam.

Lectio vij. Cap. 14.

IN illo témpore; Cùm intráret Jeſus in domum cujuſdam príncipis Phariſæórum ſábbato manducáre panem, & ipſi obſervábant eum: & ecce homo quidam hydrópicus erat ante illum. Et réliqua.

Homília ſancti Gregórii Papæ.

Lib. 16. Moral. in Job, C. 23. & 24.

QUantálibet ſit juſtítia óperis, apud internum Júdicem nulla eſt, ſi hanc élevat tumor mentis. Qui enim humiliátus fúerit, erit in glória; & qui inclináverit óculos ſuos, ipſe ſal-

vábitur. Quæ nímiùm ſenténtia à Veritátis ore non díſcrepat, dicentis: Omnis qui ſe exaltat, humiliábitur; & qui ſe humíliat, exaltábitur. Undè & per Salomónem dícitur: Antequàm conterátur, exaltátur cor hóminis; & ántequàm gloriétur, humiliátur. Rectè autem dícitur: Qui inclináverit óculos ſuos, ipſe ſalvábitur; quia quantùm per membrórum miniſtérium deprehendi poteſt, prima ſupérbiæ oſténſio eſſe in óculis ſolet. Oculos ergò inclináre, eſt nullum reſpiciendo deſpícere, ſed ſe minórem atque ímparem cunctis quos áſpicit, æſtimáre. Salvábitur qui óculos inclínat; quia qui falſum ſupérbiæ vérticem déſerit, veritátis altitúdinem aſcendit.

℟. Cùm invitátus fúeris ad núptias, * Non diſcumbas in primo loco, ne fortè honorátior te ſit invitátus, & qui te vocávit, dicat tibi: Da huic locum. ℣. Ubi fúerit ſupérbia, ibi erit & contumélia; ubi autem eſt humílitas, ibi & ſapiéntia. * Non. *Luc.* 14. *Prov.* 11.

Homil. 7. *in Evang.* *n.* 4.

Lectio viij.

RESſtat ergò ut in omne quod ſcit, ſeſe mens déprimat; ne quod virtus ſciéntiæ cóngregat, ventus elatiónis tollat. Cùm bona, fratres, ágitis, ſemper ad memóriam malè acta revocáte; ut dùm cautè culpa conſpícitur, numquàm de bono ópere incautè ánimus lætétur. Superióres ínvicèm, eos máximè qui vobis commiſſi non ſunt, próximos veſtros atténdite; quia & quos ágere áliqua prava conſpícitis, quæ in eis láteant bona neſcítis. Magnus ergò unuſquiſque eſſe ſtúdeat, ſed tamen áliquo modo eſſe ſe néſciat; ne dùm ſibi magnitúdinem arroganter tríbuit, amittat. Hinc étenim per Prophétam dícitur: Væ qui ſapientes eſtis in óculis veſtris, & coram vobiſmetipſis prudentes. Hinc Paulus ait: Nolíte prudentes eſſe apud voſmetipſos. Hinc contrà ſuperbientem Saül dícitur: Cùm eſſes párvulus in óculis tuis, caput in tríbubus Iſraël factus es. Ac ſi apertè diceréttur: Cùm tu te párvulum conſpíceres, ego te præ céteris magnum feci. Quia verò tu te magnum cónſpicis; à me parvus æſtimáris.

℟. Recumbe in noviſſimo loco, ut qui te invitávit, dicat tibi: Amíce, aſcende ſupériùs. * Tunc erit tibi glória coram ſimul diſcumbéntibus. ℣. Mélius eſt ut dicátur tibi, Aſcende, quàm ut humiliéris. * Tunc. *Luc.* 14. *Prov.* 25.

Lectio ix.

SI ergò ſancti viri, étiam cùm agunt fórtia, de ſemetipſis vília ſéntiunt; quid in ſua excuſatióne dictúri ſunt qui ſine ópere virtútis intumeſcunt? Sed etſi quælibet bona adſint ópera, nulla ſunt, niſi ex humilitáte condiantur. Miranda quippè áctio cum elatióne non élevat, ſed gravat. Qui enim ſine humilitáte virtútes cóngregat, in ventum púlverem portat; & undè áliquid ferre cérnitur, indè detériùs cæcátur. In cunctis ergò quæ ágitis, fratres mei, radícem boni óperis humilitátem tenéte; nec quibus jam ſuperióres, ſed quibus adhuc inferióres eſtis aſpícite; ut dùm meliórum vobis exempla propónitis, ad majóra ſemper aſcéndere ex humilitáte valeátis.

℟. Superbum ſéquitur humílitas; * Et † Húmilem ſpíritu ſuſcípiet glória. ℣. Qui potens eſt, diſperſit ſuperbos, & exaltávit húmiles; * Et húmilem. Glória Patri. † Húmilem. *Prov.* 29. *Luc.* 1.

Ad Benedictus.

Ant. 1. Jeſus dixit ad Legiſperítos & Phariſæos: Si licet ſábbato curáre? At illi tacuérunt. Ipſe verò apprehenſum ſanávit hydrópicum, ac dimíſit. *Luc.* 14.

Oratio.

TUa nos, quæſumus, Dómine, grátia ſemper & prævéniat & ſequátur, ac bonis opéribus júgiter præſtet eſſe intentos. Per Dóminum.

Ad Magníficat.

Ant. 7. a. Reſpondens Jeſus ad Legiſperítos, dixit: Cujus veſtrûm áſinus aut bos in púteum cadet, & non contínuò éxtrahet illum die ſábbati? & non póterant ad hæc reſpondére illi. *Luc.* 14.

FERIA SECUNDA.

De libro Judith.

Lectio j. Cap. 8.

ERat Judith relicta vídua jam annis tribus, & ménſibus ſex. Et in ſuperióribus domûs ſuæ fecit ſibi ſecrétum cubículum, in quo cum puellis ſuis clauſa morabátur. Et habens ſuper lumbos ſuos cilícium, jejunábat ómnibus diébus vitæ ſuæ, præter ſábbata, & neoménias, & feſta domûs Iſraël. Erat autem eleganti aſpectu nimìs; cui vir ſuus relíquerat divítias multas, & famíliam copióſam, ac poſſeſſiónes armentis boum & grégibus óvium plenas. Et erat hæc in ómnibus famoſíſſima, quóniam timébat Dóminum valdè; nec erat qui loquerétur de illa verbum malum.

℟. Dóminus. 203.

Lectio ij. Cap. 10.

FActum eſt autem cùm deſcénderet montem circà ortum diéi, occurrérunt ei exploratóres Aſſyriórum, & tenuérunt eam, dicentes: Undè venis? aut quò vadis? Quæ reſpondit: Fília ſum Hebræórum; ídeò ego fugi à fácie eórum, quóniam futúrum agnóvi quòd dentur vobis in deprædatiónem; pro eo quòd contemnentes vos, noluérunt ultrò trádere ſeipſos, ut inveníreut miſericórdiam in conſpectu veſtro. Hac de cauſa cogitávi mecum, dicens: Vadam ad fáciem príncipis Holofernis, ut índicem illi ſecréta illórum, & oſtendam illi quo áditu poſſit obtinére eos, ita ut non cadat vir unus de exércitu ejus.... Et dixérunt ad eam: Conſervaſti ánimam tuam, eò quòd tale reperiſti consílium, ut deſcénderes ad dóminum noſtrum. Hoc autem ſcias, quóniam cùm ſtéteris in conſpectu ejus, benè tibi fáciet, & eris gratíſſima in corde ejus. Duxeruntque illam ad tabernáculum Holofernis, annuntiantes eam. Cùmque intraſſet ante fáciem ejus, ſtatìm captus eſt in ſuis óculis Holofernes.

℟. Quómodò. 203.

Lectio iij. Cap. 13.

ERat Judith ſola in cubículo. Porrò Holofernes jacébat in lecto nímiâ ebrietáte ſopítus. Dixitque Judith puellæ ſuæ, ut ſtaret foris ante cubículum, & obſerváret. Stetitque Judith ante lectum, orans cum lácrymis, & labiórum motu in ſiléntio, dicens: Confirma me, Dómine Deus Iſraël, & réſpice in hac hora ad ópera mánuum meárum: ut, ſicut promiſiſti, Jerúſalem civitátem tuam érigas; & hoc quod credens per te poſſe fíeri cogitávi, perfíciam. Et cùm hæc dixiſſet, acceſſit ad columnam quæ erat ad caput léctuli ejus; & pugiónem ejus, qui in ea ligátus pendébat, exolvit. Cùmque evaginaſſet illum, apprehendit comam cápitis ejus, & ait: Confirma me, Dómine Deus, in hac hora. Et percuſſit bis in cervícem ejus; & abſcídit caput ejus.

℟. Noli timére. 204.

FERIA TERTIA.

De libro Judith.

Lectio j. Cap. 15.

CUm omnis exércitus decollátum Holofernem audiſſet, fugit mens & consílium ab eis, & ſolo tremóre & metu agitáti, fugæ præsídium ſumunt; ita ut nullus loquerétur cum próximo ſuo: ſed inclináto cápite, relictis ómnibus, evádere feſtinábant Hebræos, quos armátos ſuper ſe ve-

nire audiébant, fugientes per vias campórum & ſémitas cóllium. Videntes ítaque fílii Iſraël fugientes, ſecúti ſunt illos; deſcenderuntque clangentes tubis, & ululantes poſt ipſos. Et quóniam Aſſyrii non adunáti, in fugam ibant præcípites; fílii autem Iſraël uno ágmine perſequentes, debilitábant omnes quos inveníre potuiſſent.

℟. Quia pátiens. 205.

Lectio ij.

JOacim autem ſummus Póntifex de Jerúſalem venit in Bethúliam cum univerſis preſbyteris ſuis, ut vidéret Judith. Quæ cùm exiſſet ad illum, benedixérunt eam omnes, unâ voce dicentes: Tu glória Jerúſalem, tu lætítia Iſraël, tu honorificéntia pópuli noſtri; quia fecíſti viríliter, & confortátum eſt cór tuum; eò quòd caſtitátem amáveris, & poſt virum tuum, álterum neſcíeris: ídeò & manus Dómini confortávit te, & ídeò eris benedicta in æternum. Et dixit omnis pópulus: Fiat, fiat. Per dies autem triginta vix collecta ſunt ſpólia Aſſyriórum à pópulo Iſraël.

℟. Non in multitúdine. 205.

Lectio iij. Cap. 16.

ET factum eſt poſt hæc, omnis pópulus poſt victóriam venit in Jerúſalem adoráre Dóminum & mox ut purificáti ſunt, obtulérunt omnes holocauſta, & vota, & repromiſſiónes ſuas. Porrò Judith univerſa vaſa béllica Holofernis quæ dedit illi pópulus, & conópeum quod ipſa ſuſtúlerat de cubíli ipsíus; óbtulit in anathéma oblivionis. Erat autem pópulus jucundus ſecundùm fáciem ſanctórum, & per tres menſes gáudium hujus victóriæ celebrátum eſt cum Judith. Poſt dies autem illos unuſquiſque rédiit in domum ſuam; & Judith magna facta eſt in Bethúlia, & præclárior erat univerſæ terræ Iſraël. Erat étiam virtúti cáſtitas adjuncta, ita ut non cognóſceret virum ómnibus diébus vitæ ſuæ, ex quo defunctus eſt Manaſſes vir ejus. Erat autem diébus feſtis procédens cum magna glória. Manſit autem in domo viri ſui annos centum quinque, & dimíſit abram ſuam líberam, & defuncta eſt, ac ſepulta cum viro ſuo in Bethúlia. Luxitque illam omnis pópulus diébus ſeptem.

℟. Dómine, Rex. 206.

FERIA QUARTA.

Incipit liber Eſther.

Lectio j. Cap. 16.

IN diébus Aſſuéri, qui regnávit ab India uſque Æthiópiam ſuper

centum viginti ſeptem províncias, quandò ſedit in ſólio regni ſui : Suſan cívitas regni ejus exórdium fuit. Tértio ígitur anno impérii ſui fecit grande convívium cunctis princípibus, & púeris ſuis, fortíſſimis Perſárum, & Medórum ínclytis, & præfectis provinciárum coram ſe, ut oſténderet divítias glóriæ regni ſui, ac magnitúdinem atque jactántiam poténtiæ ſuæ, multo témpore, centum vidélicèt & octoginta diébus.

℟. Dóminus. 203.

Lectio ij.

VAſthi quoque regína fecit convívium feminárum in palátio, ubi rex Aſſuérus manére conſuéverat. Itaque die ſéptimo, cùm rex eſſet hilárior, & poſt nímiam potatiónem incaluiſſet mero, præcépit.... ſeptem eunúchis qui in conſpectu ejus miniſtrábant, ut introdúcerent regínam Vaſthi coram rege, póſito ſuper caput ejus diadémate, ut oſténderet cunctis pópulis & princípibus pulchritúdinem illíus ; erat enim pulchra valdè. Quæ rénuit, & ad regis impérium, quod per eunúchos mandáverat, veníre contempſit.

℟. Quómodò. 203.

Lectio iij. Cap. 2.

ERat vir Judæus in Suſan civitáte, vocábulo Mardochæus.... qui tranſlátus fúerat de Jerúſalem eo témpore quo Jechoníam regem Juda Nabuchodónoſor rex Babylónis tranſtúlerat ; qui fuit nutrítius fíliæ fratris ſui Ediſſæ, quæ áltero nómine vocabátur Eſther, & utrumque parentem amíſerat, pulchrà nimìs, & decórâ fácie. Mortuiſque patre ejus ac matre, Mardochæus ſibi eam adoptávit in fíliam. Cùmque percrebuiſſet regis impérium, & juxtà mandátum illíus multæ pulchræ vírgines adduceréntur Suſan, & Egéo traderéntur eunúcho ; Eſther quoque inter céteras puellas ei trádita eſt, ut ſervarétur in número feminárum. Quæ plácuit ei, & invénit grátiam in conſpectu illíus.

℟. Noli timére. 204.

FERIA QUINTA.

De libro Eſther.

Lectio j. Cap. 2.

EVolúto témpore per órdinem, inſtábat dies quo Eſther fília Abſhaïl fratris Mardochæi, quam ſibi adoptáverat in fíliam, debéret intráre ad regem. Quæ non quæſívit mulíebrem cultum ; ſed quæcumque voluit Egéus eunúchus cuſtos vírginum, hæc ei ad ornátum dedit. Erat enim formóſa valdè, & incredíbili pulchritú-

dine; ómnium óculis gratióſa & amábilis videbátur. Ducta eſt ítaque ad cubículum regis Aſſuéri menſe décimo, qui vocátur Tebeth, ſéptimo anno regni ejus. Et adamávit eam rex pluſquàm omnes mulíeres; habuitque grátiam & miſericórdiam coram eo ſuper omnes mulíeres; & póſuit diadéma regni in cápite ejus, fecitque eam regnáre in loco Vaſthi.

℟. Quia pátiens. 205.

Lectio ij. Cap. 3.

POſt hæc rex Aſſuérus exaltávit Aman fílium Amadáthi, qui erat de ſtirpe Agag; & póſuit ſólium ejus ſuper omnes príncipes quos habébat. Cunctíque ſervi regis, qui in fóribus palátii verſabantur, flectébant génua, & adorábant Aman; ſic enim præcéperat eis imperátor: ſolus Mardochæus non flectébat genu, neque adorábat eum. Cui dixérunt púeri regis, qui ad fores palátii præſidébant: Cur præter céteros non obſervas mandátum regis? Cùmque hoc crébriùs dícerent, & ille nollet audíre, nuntiavérunt Aman, ſcire cupientes utrùm perſeveráret in ſenténtia: díxerat enim eis ſe eſſe Judæum. Quod cùm audíſſet Aman, & experimento probaſſet quòd Mardochæus non flécteret ſibi genu, nec ſe adoráret; irátus eſt valdè, & pro níhilo duxit in unum Mardochæum míttere manus ſuas: audíerat enim quòd eſſet gentis Judææ; magíſque vóluit omnem Judæórum, qui erant in regno Aſſuéri, pérdere natiónem.

℟. Non in multitúdine, 205.

Lectio iij. Cap. 4.

QUæ cùm audíſſet Mardochæus, ſcidit veſtimenta ſua, & indútus eſt ſacco, ſpargens cínerem cápiti; & in platéa médiæ civitátis, voce magnâ clamábat, oſtendens amaritúdinem ánimi ſui, & hoc ejulátu uſque ad fores palátii grádiens. Non enim erat lícitum indútum ſacco aulam regis intráre. In ómnibus quoque provínciis, óppidis, ac locis, ad quæ crudéle regis dogma pervénerat, planctus ingens erat apud Judæos, jejúnium, ululátus, & fletus, ſacco & cínere multis pro ſtrato uténtibus. Ingreſſæ autem ſunt puellæ Eſther & eunúchi, nuntiaveruntque ei. Quod áudiens conſternáta eſt; & veſtem miſit, ut abláto ſacco indúerent eum, quam accípere nóluit. Accitóque Athac eunúcho, quem rex miniſtrum ei déderat, præcépit ei ut iret

ad Mardochæum, & diſceret ab eo cur hoc fáceret.

℟. Dómine, Rex. 206.

FERIA SEXTA.

De libro Eſther.

Lectio j. Cap. 5.

Die tértio indúta eſt Eſther regálibus veſtimentis, & ſtetit in átrio domûs régiæ, quod erat intérius, contrà baſílicam regis: at ille ſedébat ſuper sólium ſuum in conſiſtório palátii contrà óſtium domûs. Cùmque vidiſſet Eſther regínam ſtantem, plácuit óculis ejus, & extendit contrà eam virgam áuream quam tenébat manu. Quæ accédens, oſculáta eſt ſummitátem virgæ ejus. Dixitque ad eam rex: Quid vis, Eſther regína? Quæ eſt petítio tua? Etiamſi dimídiam partem regni petíeris, dábitur tibi. At illa reſpondit: Si regi placet, óbſecro ut vénias ad me hódiè, & Aman tecum, ad convívium quod parávi. Statímque rex, Vocáte, inquit, citò Aman, ut Eſther obédiat voluntáti.

℟. Dóminus. 203.

Lectio ij. Cap. 6.

Noctem duxit rex inſomnem, juſſitque ſibi afferri hiſtórias & annáles priórum témporum. Quæ cùm illo præſente legerentur, ventum eſt ad illum locum ubi ſcriptu[m] erat, quómodò nuntiáſſ[et] Mardochæus inſídias B[a]gathan, & Thares eun[u]chórum, regem Aſſuéru[m] juguláre cupiéntium. Quo[d] cùm audiſſet rex, ait: Quid pro hac fide hono[]ris ac præmii Mardochæ[us] conſecútus eſt? Dixérun[t] ei ſervi illíus ac miniſtri: Nihil omnínò mercédi[s] accépit. Statímque rex: Quis eſt, inquit, in átrio? Aman quippè intériu[s] átrium domûs régiæ intrá[] verat, ut ſuggéreret regi, & jubéret Mardochæum affígi patíbulo, quod ei fúerat præparátum. Reſpondérunt púeri: Aman ſtat in átrio. Dixitque rex: ingrediátur. Cùmque eſſet ingreſſus, ait illi: Quid debet fíeri viro quem rex honoráre deſíderat? Cógitans autem in corde ſuo Aman, & réputans quòd nullum álium rex, niſi ſe, vellet honoráre, reſpondit: Homo quem rex honoráre cupit, debet índui véſtibus régiis, & impóni ſuper equum qui de ſella regis eſt, & accípere régium diadéma ſuper caput ſuum; & primus de régiis princípibus ac tyrannis téneat equum ejus, & per platéam civitátis incédens, clamet & dicat: Sic honorábitur, quemcumque volúerit rex honoráre. Dixitque ei rex: Feſ-

tina, & ſumptâ ſtolâ & equo, fac, ut locútus es, Mardochæo Judæo qui ſedet ante fores palátii. Cave ne quidquam de his quæ locútus es, prætermittas.

℟. Quómodò. 203.

Lectio iij.

TUlit ítaque Aman ſtolam & equum, indutumque Mardochæum in platéa civitátis, & impóſitum equo præcedébat, atque clamábat: Hoc honóre condignus eſt, quemcumque rex volúerit honoráre. Reverſuſque eſt Mardochæus ad jánuam palátii: & Aman feſtinávit ire in domum ſuam, lugens & operto cápite; narravitque Zares uxóri ſuæ & amícis ómnia quæ eveniſſent ſibi. Cui reſpondérunt ſapientes quos habébat in consílio, & uxor ejus: Si de ſémine Judæórum eſt Mardochæus, ante quem cádere cœpiſti, non póteris ei resíſtere; ſed cades in conſpectu ejus.

℟. Noli timére. 204.

SABBATO.

De libro Eſther.

Lectio j. Cap. 7.

INtrávit rex & Aman, ut bíberent cum regína. Dixitque ei rex étiam ſecundâ die, poſtquàm vino incalúerat: Quæ eſt petítio tua, Eſther, ut detur tibi? & quid vis fieri? Etiamſi dimídiam partem regni mei petíeris, impetrábis. Ad quem illa reſpondit: Si invéni grátiam in óculis tuis, ô rex, & ſi tibi placet, dona mihi ánimam meam pro qua rogo, & pópulum meum pro quo óbſecro: tráditi enim ſumus ego & pópulus meus, ut conterámur, jugulémur, & pereámus. Atque útinàm in ſervos & fámulas venderémur! eſſet tolerábile malum, & gemens tacérem: nunc autem hoſtis noſter eſt, cujus crudélitas redundat in regem. Reſpondenſque rex Aſſuérus, ait: Quis eſt iſte, & cujus poténtiæ, ut hæc áudeat fácere? Dixitque Eſther: Hoſtis & inimícus noſter péſſimus iſte eſt Aman. Quod ille áudiens, íllicò obſtúpuit, vultum regis ac regínæ ferre non ſúſtinens.

[*Si fiat de Sabbato, ℟℟℟. ſumentur è II. Nocturno Dominicæ XIV.*]

Lectio ij. Cap. 7. & 8.

DIxitque Harbóna, unus de eunúchis qui ſtabant in miniſtério regis: En lignum quod paráverat Mardochæo qui locútus eſt pro rege, ſtat in domo Aman, habens altitúdinis quinquaginta cúbitos. Cui dixit rex: Appéndite eum in eo. Suſpenſus eſt ítaque Aman in patíbulo quod paráverat Mardochæo; & regis ira quiévit. Die illo

dedit rex Aſſuérus Eſther regínæ domum Aman adverſárii Judæórum, & Mardochæus ingreſſus eſt ante fáciem regis. Confeſſa eſt enim ei Eſther, quòd eſſet pátruus ſuus. Tulitque rex ánnulum quem ab Aman recipi júſſerat, & trádidit Mardochæo. Eſther autem conſtítuit Mardochæum ſuper domum ſuam.

Lectio iij. Cap. 9.

IGitur duodécimi menſis, quem Adar vocári antè jam díximus, tértiâ-décimâ die, quandò cunctis Judæis interféctio parabátur, & hoſtes eórum inhiábant ſánguini, versâ vice Judæi ſuperióres eſſe cœpérunt, & ſe de adversàriis vindicáre. Congregatíque ſunt per ſíngulas civitátes, óppida & loca, ut exténderent manum contrà inimícos & perſecutóres ſuos. Nulluſque auſus eſt reſíſtere, eò quòd omnes pópulos magnitúdinis eórum formído penetrárat. Nam & provinciárum júdices, & duces, & procuratóres, omniſque dígnitas quæ ſíngulis locis ac opéribus præerat, extollébant Judæos timóre Mardochæi, quem príncipem eſſe palátii, & plúrimùm poſſe cognóverant: fama quoque nóminis ejus creſcébat quotídiè, & per cunctórum ora volitábat.

Ad Magníficàt.

Ant. 1. *D.* In diébus Nehemíæ ducis, & Eſdræ ſacerdótis, in dedicatióne muri Jerúſalem, requiſiérunt Levítas de ómnibus locis ſuis, ut addúcerent eos, & fácerent dedicatiónem & lætítiam in actióne gratiárum. *Nah.* 12.

Oratio, ut infrà ad Laudes.

DOMINICA XVII. poſt Pentecoſten.

IN I. NOCTURNO.

Incipit liber Eſdræ.

Lectio j Cap. 1.

IN anno primo Cyri regis Perſárum, ut compleétur verbum Dómini ex ore Jeremíæ, ſuſcitávit Dóminus ſpíritum Cyri regis Perſárum; & tradúxit vocem in omni regno ſuo, étiam per ſcriptúram, dicens: Hæc dicit Cyrus rex Perſárum: Omnia regna terræ dedit mihi Dóminus Deus cœli, & ipſe præcépit mihi, ut ædificárem ei domum in Jerúſalem, quæ eſt in Judæa. Quis eſt in vóbis de univerſo pópulo ejus? Sit Deus illíus cum ipſo. Aſcendat in Jerúſalem quæ eſt in Judæa, & ædíficet domum Dómini Dei Iſraël; ipſe eſt Deus qui eſt in Jerúſalem. Et omnes réliqui in cunctis locis ubicumquè hábitant, ádjuvent eum viri de loco ſuo, argento & auro, & ſubſtántiâ, & pecóribus, excepto quod voluntáriè

óbferunt templo Dei quod eſt in Jerúſalem. Et ſurrexérunt príncipes patrum de Juda & Bénjamin, & Sacerdótes & Levítæ, & omnis cujus Deus ſuſcitávit ſpíritum, ut aſcénderent ad ædificandum templum Dómini quod erat in Jerúſalem. Universíque qui erant in circúitu, adjuvérunt manus eórum in vaſis argénteis & áureis, in ſubſtántia & juméntis, in ſupelléctili, exceptis his quæ ſpontè obtúlerant. Rex quoque Cyrus prótulit vaſa templi Dómini, quæ túlerat Nabuchodónoſor de Jerúſalem, & poſúerat ea in templo Dei ſui.

℟. Deus meus, erubéſco leváre fáciem meam ad te; quóniam iniquitátes noſtræ multiplicátæ ſunt: numquid irátus es nobis uſque ad conſummatiónem? * Dómine Deus Iſraël, juſtus es tu: quóniam derelícti ſumus, qui ſalvarémur. ℣. Numquid Deus répulit pópulum ſuum? Abſit. * Dómine. *Eſdr.* 9. *Rom.* 11.

Lectio ij. Cap. 3.

JAmque vénerat menſis ſéptimus, & erant fílii Iſraël in civitátibus ſuis; congregátus eſt ergò pópulus quaſi vir unus in Jerúſalem. Et ſurréxit Jóſue fílius Jóſedec, & fratres ejus ſacerdótes, & Zoróbabel fílius Saláthiel, & fratres ejus; & ædificavérunt altáre Dei Iſraël, ut offerrent in eo holocautómata, ſicut ſcriptum eſt in lege Móyſi viri Dei. Collocavérunt autem altáre Dei ſuper baſes ſuas, deterréntibus eos per circúitum pópulis terrárum; & obtulérunt ſuper illud holocauſtum Dómino mane & véſpere: fecerúntque ſolemnitátem tabernaculórum, ſicut ſcriptum eſt, & holocauſtum diébus ſíngulis per órdinem ſecundùm præceptum, opus diéi in die ſuo. Et poſt hæc holocauſtum juge, tam in Calendis, quàm in univerſis ſolemnitátibus Dómini, quæ erant conſecrátæ, & in ómnibus in quibus ultrò offerebátur munus Dómino. A primo die menſis ſéptimi cœpérunt offerre holocauſtum Dómino; porrò templum Dei nondùm fundátum erat. Dedérunt autem pecúnias látomis & cæmentáriis; cibum quoque, & potum, & óleum Sidóniis Tyriiſque, ut deferrent ligna cédrina de Líbano ad mare Joppe, juxtà quod præcéperat Cyrus rex Perſárum eis.

℟. Dómine, Deus cœli, fortis, magne & terríbilis, peccávimus: vanitáte ſedúcti ſumus, & non cuſtodívimus mandátum tuum. * Obſecro, Dómine, ſit auris tua attendens ad

oratiónem ſervórum tuórum, qui volunt timére nomen tuum. ℣. Unus eſt Legiſlátor & Judex, qui poteſt pérdere & liberáre. * Obſecro. *Neh.* 1. *Jac.* 4.

Lectio iij.

FUndáto ígitur à cæmentáriis templo Dómini, ſtetérunt Sacerdótes in ornátu ſuo cum tubis, & Levítæ fílii Aſaph in cymbalis, ut laudárent Deum per manus David regis Iſraël. Et concinébant in hymnis & confeſſióne Dómino: Quóniam bonus, quóniam in æternum miſericórdia ejus ſuper Iſraël. Omnis quoque pópulus vociferabátur clamóre magno in laudando Dóminum, eó quòd fundátum eſſet templum Dómini. Plúrimi étiam de Sacerdótibus & Levítis, & príncipes patrum, & ſenióres qui víderant templum priùs cúm fundátum eſſet, & hoc templum in óculis eórum, flebant voce magnâ: & multi vociferantes in lætítia, elevabant vocem. Nec póterat quiſquam agnóſcere vocem clamóris lætántium, & vocem fletûs pópuli; commixtìm enim pópulus vociferabátur clamóre magno, & vox audiebátur procul.

℟. Deus noſter, magne, fortis & terríbilis, cuſtódiens pactum & miſericórdiam, ne avertas à fácie tua omnem labórem qui invénit nos: * Et tu Juſtus es in ómnibus quæ venérunt ſuper nos, quia veritátem feciſti. ℣. Juſtæ & veræ ſunt viæ tuæ, Rex ſeculórum. * Et tu. Glória. † Juſtus es. *Neh.* 9. *Apoc.* 15.

IN II. NOCTURNO.

Sermo ſancti Cyrilli Alexandrini.

Lib. 2. *Glaphyr. in Geneſ.* C. 4.

Lectio iv.

CYrus Cambyſis fílius, Medórum ſimul & Perſárum cópiis conjunctis, bellum Aſſyriis finítimis ac vicínis íntulit: demùm Babylóne ipsâ vi captâ, liberávit Judæos Aſſyriórum tyránnidem lamentantes, nec ſine lácrymis accurrentes affirmanteſque prædictum eſſe á Deo per vocem ſanctórum, quòd ventúrus eſſet opportúnè, & adverſários debellatúrus, atque ipſe liberáret é vínculis oppreſſos, quòdque rursùm ædificáret templum in Jeroſólymis, quod Aſſyrii impiè in Deum agentes incénderant. Porrò quòd nequáquàm hâc in re mentíti ſint Iſraëlítæ, fácilè nobis conſtíterit, ſi ſanctórum Prophetárũ ſcripta inquirámus. Ait enim ita Deus per vocem Iſaïæ: Hæc dicit Dóminus Deus chriſto meo Cyro, cujus

apprehendi

apprehendi déxteram, ut ſubjíciam ante eum gentes. Propter ſervum meum Jacob, & Iſraël electum meum, ego vocábo te nómine tuo, & ſuſcípiam te: tu autem non cognoviſti me. Audis quo pacto manifeſtè, Non cognoviſti me, ait, neque inter eos qui Deum nôrunt collocáre dignátur ádeò præclárum, quem ipſe & régibus ſuperiórem & innumerárum géntium dóminum conſtitúerat. Quæ enim de ipſo dicuntur, typi erant óperum per Chriſtum edendórum.

℟. Nunc confortáta eſt ſupérbia & caſtigátio, & tempus everſiónis, & ira indignatiónis. * Nunc ergò, ô fílii, æmulatóres eſtóte legis, & date ánimas veſtras pro teſtamento patrum veſtrórum. ℣. Multi pſeudoprophétæ ſurgent, & ſedúcent multos: & quóniam abundávit iníquitas, refrigeſcet cáritas multórum. * Nunc ergò. 1. *Mach.* 2. *Math.* 24.

Lectio v.

ET quidèm Cyrus dominátus eſt in innúmeris géntibus, atque omnis eum recépit cívitas. Accépit autem & theſauros in ténebris latentes, abſcónditos, & à ſǽculo némini viſos, & diuturnâ ſervitúte Iſraëlem exémit. At regnávit per univerſam terram Emmánuël, quem tanquàm ómnium ſalvatórem ac redemptórem tota cívitas ſuſcípiens commóta eſt; & totum genus humánum jam à ſervitúte ac tyránnide diabólica liberátum eſt, ipsíque ſúbditum. Deſcendens autem in infernum, ábſtulit theſauros tenebróſos, abſcónditos, invisíbiles; portas æreas contrívit, & vectes férreos confrégit, iis qui in vínculis erant, dicens, Exíte; & his qui in ténebris verſabantur, Revelámini. Idcircò étiam olim ad patientíſſimum atque invictum athlétam Job ita ait: Veniſti ad fontem maris, in veſtígiis autem abyſſi ambulaſti, apertæque tibi ſunt timóre portæ mortis. Janitóres autem inferni videntes te, expavérunt. Légimus enim véluti per interrogatiónem hæc, demonſtrante nimírum ſermóne ea quæ per Chriſtum in ipſis inferni penetrálibus præclárè geſta ſunt. Ideò enim Chriſtus mórtuus eſt & vixit, ut & mortuórum & vivéntium dominétur.

℟. Mementóte óperum patrum, quæ fecérunt in generatiónibus ſuis: * Cogitáte per generatiónem & generatiónem, quia omnes qui ſperant in eum,

non infirmantur. ℣. Tribulátio patiéntiam operátur, patiéntia autem probatiónem, probátio verò ſpem: ſpes autem non confundit.* Cogitáte. 1. *Mach.* 2. *Rom.* 5.

Lectio vj.

AT olìm quidèm Cyrus, datis pecúniis, templum Jeroſólymis reædificári juſſit. Fundávit autem Eccléſiam, ſanctam reverà & celebérrimam civitátem Emmánuël, tanquam Babylóna quamdam evertens ſuperbam, & contumelióſam idololatríam. Quòd verò in typum glóriæ Chriſti ea quæ de Cyro dicuntur, póſita ſint, ex iis quæ deinceps à Prophéta narrantur, manifeſtum fiet: Ego feci terram & hóminem ſuper eam, ego manu meâ firmávi cœlum, ego ſuſcitávi eum cum juſtítia; ipſe ædificábit civitátem meam. Qui enim creávit terram, & hóminem ſuper eam, quique cœlum ſtellis ornávit, excitávit nobis juſtítiam Jeſum redimentem gratis, (juſtificáti enim ſumus per fidem in ſánguine ejus,) liberantem à vínculis & captivitáte, & ædificantem ſpirituáliter intellectuálem Jerúſalem, & fundantem Eccléſiam quæ ab ipſis inferni portis commovérì non poſſit, nec ab homínibus vinci. Hunc Deum cognoſcentes qui olìm erravérunt, dicunt: Tu es Deus noſter, & neſcívimus. Hunc adorábunt, & omne ſe flectet illi genu, & confitébitur omnis lingua. Huic quidam ex Iſraëlítis obsíſtere conáti ſunt; confúſi verò ſunt, & concidérunt, & retrorsùm iérunt juxtà Prophétæ vocem. Cyrus ítaque Cambyſis fílius fundávit templum Dei Jeroſólymis, in typum Chriſti.

℟. In áliis natiónibus, Dóminus patienter expectat, ut eas, cùm judícii dies advénerit, in plenitúdine peccatórum púniat: * Corrípiens verò in adverſis, † Pópulum ſuum non derelinquit. ℣. Novit Dóminus iníquos in diem judícii reſerváre cruciandos. * Corrípiens. Glória. † Pópulum. 2. *Mach.* 6. 2. *Petr.* 2.

IN III. NOCTURNO.

Léctio ſancti Evangélii ſecundùm Matthæum.

Lectio vij. Cap. 22.

IN illo témpore: Phariſæi audientes quòd ſiléntium impoſuiſſet Jeſus Sadducæis, convenérunt in unum; & interrogávit eum unus ex eis legis doctor, tentans eum: Magiſter, quod eſt mandátum magnum in lege? Et réliqua.

Homília ſancti Auguſtíni Epíſcopi.

Epiſt. 155. *C.* 4. *n.* 14. *&* 15.

CHriſtus, id eſt, Véritas, dicit in his duóbus præceptis totam Legem Prophetaſque pendére, Ut diligámus Deum ex toto corde, ex tota ánima, ex tota mente; & , Diligámus próximos tanquàm noſmetipſos. Próximus ſanè hoc loco non ſánguinis propinquitáte, ſed ratiónis ſocietáte penſandus eſt, in qua ſócii ſunt omnes hómines. Cùm ergò illâ dilectióne quam divína lex ímperat, débeat homo dilígere Deum, & ſeipſum, & próximum, non tamen ex hoc tria præcepta data ſunt; nec dictum eſt, in his tribus; ſed, In his duóbus præceptis tota Lex pendet & Prophétæ; id eſt, in dilectióne Dei ex toto corde, ex tota ánima, & ex tota mente, & próximi tanquàm ſuî ipsíus: vidélicèt ut intelligerétur nullam eſſe áliam dilectiónem, quâ quiſque díligit ſeipſum, niſi quòd díligit Deum.

℟. Interrogávit Jeſum unus legis doctor, tentans eum: Magiſter, quod eſt mandátum magnum in lege? Ait illi Jeſus: Díliges Dóminum Deum tuum ex toto corde tuo: * Hoc eſt máximum & primum mandátum. ℣. Quid Dóminus Deus tuus petit à te, niſi ut díligas eum, ac ſérvias Dómino Deo tuo in toto corde tuo & in tota ánima tua? * Hoc. *Matth.* 22. *Deut.* 10.

Lectio viij. *n.* 15.

QUi enim áliter ſe díligit, pótiùs ſe odiſſe dicendus eſt. Fit quippè iníquus, privaturque luce juſtítiæ, cùm à potióre ac præſtantióre bono averſus, atque indè vel ad ſeipſum converſus, ad inferióra & egéna útiquè convértitur; fitque in ipſo quod veracíſſimè ſcriptum eſt: Qui autem amat iniquitátem, odit ánimam ſuam. Quia ígitur nemo, niſi Deum diligendo, díligit ſeipſum; non opus erat, ut dato de Dei dilectióne præcepto, étiam ſeipſum homo dilígere juberétur, cùm in eo díligat ſeipſum quòd díligit Deum.

℟. Secundum mandátum símile eſt huic: * Díliges próximum tuum ſicut teipſum. ℣. Dílige próximum, & conjúngere fide cum illo. * Díliges. *Matth.* 22. *Eccli.* 27.

Lectio ix. *n.* 15. & 16.

DEbet ergò & próximum dilígere tanquàm ſeipſum; ut quem potúerit hóminem, vel beneficéntiæ conſolatióne, vel informatióne doctrínæ, vel diſciplínæ coercitióne, addúcat ad colendum Deum, ſciens in his duóbus præceptis totam Legem Pro-

phetaſque pendére. Hoc qui ſóbriâ diſcretióne éligit, prudens eſt: qui nullâ hinc afflictióne avértitur, fortis eſt: qui nullâ áliâ delectatióne, témperans eſt: qui nullâ elatióne, juſtus eſt. His virtútibus divínitùs impertítis, per grátiam Mediatóris Dei cum Patre, & nobiſcum hóminis Jeſu Chriſti, per quem poſt inimicítias iniquitátis reconciliámur Deo in ſpíritu caritátis; his, inquam, virtútibus divínitùs impertítis, & bona vita nunc ágitur, & poſteà præmium ejus, quæ niſi æterna eſſe non poteſt, beáta vita perſólvitur. Hìc enim ſunt eædem virtútes in actu, ibi in effectu: hìc in ópere, ibi in mercéde: hìc in offício, ibi in fine.

℟. Benè, Magiſter, in veritáte dixiſti, Quia unus eſt Deus; &, Ut diligátur ex toto corde: * Et, dilígere próximum tanquàm ſeipſum, majus eſt ómnibus holocautomátibus & ſacrifíciis. ℣. Qui facit miſericórdiam, offert ſacrifícium: beneplácitum eſt Dómino recédere ab injuſtítia. * Et. Glória Patri. * Et. *Marc.* 12. *Eccli.* 35.

Ad Benedictus.

Ant. 6. Primum ómnium mandátum eſt: Audi, Iſraël; Dóminus Deus tuus, Deus unus eſt; &, Díliges Dóminum Deum tuum ex toto corde tuo, & ex tota ánima tua, & ex tota mente tua, & ex tota virtúte tua. *Marc.* 12.

Oratio.

SAncti nóminis tui, Dómine, timórem páriter & amórem fac nos habére perpétuum; quia nunquàm tuâ gubernatióne deſtítuis, quos in ſoliditáte tuæ dilectiónis inſtítuis; Per Dóminum.

Ad Magníficat.

Ant. 4. *E.* Interrogávit Phariſæos Jeſus, dicens: Quid vobis vidétur de Chriſto? cujus fílius eſt? Dicunt ei: David. Ait illis: Quómodò ergò David in ſpíritu vocat eum Dóminum, dicens: Dixit Dóminus Dómino meo, Sede à dextris meis? *Matth.* 22.

FERIA SECUNDA.

De Libro Eſdræ.

Lectio j. Cap. 4.

AUdiérunt hoſtes Judæ & Bénjamin, quia fílii captivitátis ædificárent templum Dómino Deo Iſraël; & accedentes ad Zoróbabel & ad príncipes patrum, dixérunt eis: Ædificémus vobiſcum, quia ita ut vos, quærimus Deum veſtrum: ecce nos immolávimus víctimas à diebus Aſor Haddan regis Aſſur, qui addúxit nos huc. Et dixit eis Zoróbabel, & Jóſue, & réliqui príncipes patrum Iſraël: Non eſt vobis & nobis ut ædificé-

mus domum Deo noſtro, ſed nos ipſi ſoli ædificábimus Dómino Deo noſtro, ſicut præcépit nobis Cyrus rex Perſárum. Factum eſt ígitur ut pópulus terræ impedíret manus pópuli Judæ, & turbáret eos in ædificando. Conduxérunt autem adversùs eos conſiliatóres, ut deſtrúerent consílium eórum ómnibus diébus Cyri regis Perſárum, & uſque ad regnum Daríi regis Perſárum.

℟. Deus meus. 239.

Lectio ij. Cap. 4. & 5.

TUnc intermiſſum eſt opus domûs Dómini in Jerúſalem, & non fiébat uſque ad annum ſecundum regni Daríi regis Perſárum. Prophetavérunt autem Aggæus prophéta, & Zacharías fílius Addo, prophetantes ad Judæos qui erant in Judæa & Jerúſalem, in nómine Dei Iſraël. Tunc ſurrexérunt Zoróbabel fílius Saláthiel, & Jóſue fílius Jóſedec, & cœpérunt ædificáre templum Dei in Jerúſalem, & cum eis Prophétæ Dei adjuvantes eos. In ipſo autem témpore venit ad eos Thathánaï, qui erat dux trans flumen, & Stharbuzánaï, & conſiliárii eórum; ſicque dixérunt eis: Quis dedit vobis consílium ut domum hanc ædificarétis, & muros ejus inſtaurarétis? Ad quod reſpóndimus eis quæ eſſent nómina hóminum auctórum ædificatiónis illíus. Oculus autem Dei eórum factus eſt ſuper ſenes Judæórum, & non potuérunt inhibére eos. Placuitque ut res ad Daríum referrétur, & tunc ſatisfácerent adversùs accuſatiónem illam.

℟. Dómine. 239.

Lectio iij. Cap. 6.

TUnc Daríus rex præcépit: & recenſuérunt in bibliothéca librórum qui erant repóſiti in Babylóne, & inventum eſt in Ecbátanis, quod eſt caſtrum in Medéna província, volúmen unum; taliſque ſcriptus erat in eo commentárius: Anno primo Cyri regis, Cyrus rex decrévit ut domus Dei ædificarétur, quæ eſt in Jerúſalem, in loco ubi ímmolent hóſtias, & ut ponant fundamenta ſupportántia altitúdinē cubitórum ſexaginta, & latitúdinem cubitórum ſexaginta; órdines de lapídibus impolítis tres, & ſic órdines de lignis novis: ſumptus autem de domo regis dabuntur. Sed & vaſa templi Dei áurea & argéntea, quæ Nabuchodónoſor túlerat de templo Jerúſalem, & attúlerat ea in Babylónem, reddantur, & referantur in templum in Jerúſalem in locum ſuum, quæ &

póſita ſunt in templo Dei. Nunc ergò, Thathánaï dux regiónis quæ eſt trans flumen, Stharbuzánaï, & conſiliárii veſtri Apharſachæi qui eſtis trans flumen, procul recédite ab illis; & dimíttite fíeri templũ Dei illud à duce Judæórum, & à ſenióribus eórum, ut domum Dei illam ædíficent in loco ſuo.

℟. Deus noſter. 240.

FERIA TERTIA.

De libro Eſdræ.

Lectio j. Cap. 6.

IGitur Thathánaï dux regiónis trans flumen, & Stharbuzánaï, & conſiliárii ejus, ſecundùm quod præcéperat Daríus rex, ſic diligenter executi ſunt. Senióres autem Judæórum ædificábant, & proſperabantur juxtà prophetíam Aggæi prophétæ, & Zacharíæ fílii Addo, & ædificavérunt, & conſtruxérunt, jubente Deo Iſraël, & jubente Cyro, & Darío, & Artaxerxe régibus Perſárum; & complevérunt domum Dei iſtam, uſque ad diem tértium menſis Adar, qui eſt annus ſextus regni Daríi regis. Fecérunt autem fílii Iſraël, Sacerdótes & Levítæ, & réliqui filiórum tranſmigratiónis, dedicatiónem domûs Dei in gáudio. Et obtulérunt in dedicatiónem domûs Dei vítulos centum, aríetes ducentos, agnos quadringentos, hircos caprárum pro peccáto totíus Iſraël duódecim, juxtà númerum tríbuum Iſraël. Et ſtatuérunt Sacerdótes in ordínibus ſuis, & Levítas in vícibus ſuis ſuper ópera Dei in Jerúſalem, ſicut ſcriptum eſt in libro Móyſi.

℟. Nunc confortáta eſt. 241.

Lectio ij. Cap. 6. & 7.

FEcérunt autem fílii Iſraël tranſmigratiónis Paſcha quartâ-décimâ die menſis primi. Purificáti enim fúerant Sacerdótes & Levítæ quaſi unus: omnes mundi ad immolandum Paſcha univerſis fíliis tranſmigratiónis, & frátribus ſuis Sacerdótibus, & ſibi. Et comedérunt fílii Iſraël qui reverſi fúerant de tranſmigratióne, & omnes qui ſe ſeparáverant à coinquinatióne géntium terræ ad eos, ut quærerent Dóminum Deum Iſraël. Et fecérunt ſolemnitátem azymórum ſeptem diébus in lætítia, quóniam lætificáverat eos Dóminus, & convérterat cor regis Aſſur ad eos, ut adjuváret manus eórum in ópere domûs Dómini Dei Iſraël. Poſt hæc autem verba, in regno Artaxerxis regis Perſárum, Eſdras fílius Saraíæ, fílii Azaríæ, fílii Helcíæ, fílii Sellum, fílii Sadoc, fílii Achítob, fílii Amaríæ,

filii Azaríæ, fílii Maraíoth, fílii Zarahíæ, fílii Ozi, fílii Bocci, fílii Abiſúe, fílii Phíneeś, fílii Eléazar, fílii Aáron Sacerdótis ab inítio. Ipſe Eſdras aſcendit de Babylóne, & ipſe ſcriba velox in lege Móyſi, quam Dóminus Deus dedit Iſraël: & dedit ei rex ſecundùm manum Dómini Dei ejus ſuper eum, omnem petitiónem ejus. Et aſcendérunt de fíliis Iſraël, & de fíliis Sacerdótum, & de fíliis Levitárum, & de cantóribus, & de janitóribus, & de Nathinæis in Jerúſalem anno ſéptimo Artaxerxis regis. Et venérunt in Jerúſalem menſe quinto, ipſe eſt annus ſéptimus regis. Quia in primo die menſis primi cœpit aſcéndere de Babylóne, & in primo die menſis quinti venit in Jerúſalem, juxtà manum Dei ſui bonam ſuper ſe. Eſdras enim parávit cor ſuum, ut inveſtigáret legem Dómini, & fáceret, & docéret in Iſraël præceptum & judícium.

℟. Mementóte. 241.

Lectio iij Cap. 9.

POſtquàm autem hæc compléta ſunt, acceſſérunt ad me [Eſdram] príncipes, dicentes: Non eſt ſeparátus pópulus Iſraël, Sacerdótes & Levítæ, à pópulis terrárum, & abominatiónibus eórum, Chananæi vidélicèt, & Hethæi, & Pherezæi, & Jebuſæi, & Ammonitárum, & Moabitárum, & Ægyptiórum, & Amorrhæórum: tulérunt enim de filiábus eórum ſibi & fíliis ſuis, & commiſcuérunt ſemen ſanctum cum pópulis terrárum: manus étiam príncipum & magiſtrátuum fuit in tranſgreſſióne hac prima. Cùmque audiſſem ſermónem iſtum, ſcidi pállium meum & túnicam, & evelli capillos cápitis mei & barbæ, & ſedi mœrens. Convenérunt autem ad me omnes qui timébant verbum Dei Iſraël, pro tranſgreſſióne eórum qui de captivitáte vénerant, & ego ſedébam triſtis uſque ad ſacrifícium veſpertínum; & in ſacrifício veſpertíno ſurréxi de afflictióne mea, & ſciſſo pállio & túnicâ, curvávi génua mea, & expandi manus meas ad Dóminum Deum meum.

℟. In áliis. 242.

FERIA QUARTA.

De libro Eſdræ.

Lectio j. Cap. 10.

SIc orante Eſdrâ, & implorante eo, & flente, & jacente ante templum Dei, collectus eſt ad eum de Iſraël cœtus grandis nimis virórum, & mulíerum, & puerórum; & flevit pópulus fletu multo. Et reſpon-

dit Sechenías fílius Jéhiel de fíliis Ælam, & dixit Eſdræ: Nos prævaricáti ſumus in Deum noſtrum, & dúximus uxóres aliení-genas de pópulis terræ: & nunc, ſi eſt pœniténtia in Iſraël ſuper hoc, percu-tiámus fœdus cum Dómino Deo noſtro, ut projiciá-mus univerſas uxóres, & eos qui de his nati ſunt, juxtà voluntátem Dómini, & eórum qui timent præ-ceptum Dómini Dei noſ-tri; ſecundùm legem fiat. Surge, tuum eſt decérnere; noſque érimus tecum: confortáre, & fac. Sur-réxit ergò Eſdras, & ad-jurávit príncipes Sacerdó-tum & Levitátum, & omnem Iſraël, ut fáce-rent ſecundùm verbum hoc: & juravérunt. Et ſurréxit Eſdras ante do-mum Dei, & ábiit ad cu-bículum Jóanan fílii Elía-ſib, & ingreſſus eſt illuc; panem non comédit, & aquam non bibit: lugé-bat enim tranſgreſſiónem eórum qui vénerant de captivitáte.

℟. Deus meus. 239.

Lectio ij.

ET miſſa eſt vox in Juda & in Jerúſalem omnibus fíliis tranſmigra-tiónis, ut congregarentur in Jerúſalem; & omnis qui non vénerit in tribus diébus juxtà consílium príncipum & seniórum, auferétur univerſa ſubſ-tántia ejus, & ipſe abji-ciétur de cœtu tranſmi-grationis. Convenérunt igi-tur omnes viri Juda & Bénjamin in Jerúſalem tri-bus diébus, ipſe eſt men-ſis nonus, vigéſimo die menſis: & ſedit omnis pó-pulus in platéa domûs Dei, trementes pro peccáto & plúviis. Et ſurréxit Eſdras ſacerdos, & dixit ad eos: Vos tranſgreſſi eſtis, & duxiſtis uxóres alieníge-nas, ut adderétis ſuper delictum Iſraël. Et nunc date confeſſiónem Dómino Deo patrum veſtrórum, & fácite plácitum ejus, & ſeparámini à pópulis ter-ræ, & ab uxóribus alie-nígenis.

℟. Dómine. 239.

Lectio iij.

ET reſpondit univerſa multitúdo, dixitque voce magnâ: Juxtà ver-bum tuum ad nos, ſic fiat. Verúmtamen quia pó-pulus multus eſt, & tem-pus plúviæ, & non ſuſti-némus ſtare foris, & opus non eſt diéi unius, vel duórum, (vehementer quippè peccávimus in ſer-móne iſto) conſtituantur príncipes in univerſa mul-titúdine: & omnes in ci-vitátibus noſtris qui duxé-runt uxóres alienígenas, véniant in tempóribus ſta-tútis, & cum his ſeniores per civitátem & civitátem,

& júdices ejus, donec avertátur ira Dei noſtri à nobis ſuper peccáto hoc. Igitur Jónathan fílius Azahel, & Jaazía fílius Thécue, ſtetérunt ſuper hoc; & Meſollam, & Sebéthaï Levítes adjuvérunt eos: feceruntque ſic fílii transmigratiónis. Et abiérunt Eſdras ſacerdos & viri príncipes familiárum in domos patrum ſuórum, & omnes per nómina ſua; & ſedérunt in die primo menſis décimi, ut quærerent rem. Et conſummáti ſunt omnes viri qui dúxerant uxóres alienígenas, uſque ad diem primam menſis primi.

℟. Deus noſter. 240.

FERIA QUINTA.

Incipit liber Nehemíæ, qui & Eſdræ ſecundus dícitur.

Lectio j. Cap. 1.

VErba Nehemíæ fílii Helchíæ. Et factum eſt in menſe Caſleu, anno vigéſimo, & ego eram in Suſis caſtro. Et venit Hanáni unus de frátribus meis, ipſe & viri ex Juda: & interrogávi eos de Judæis qui remánſerant & ſupérerant de captivitáte, & Jerúſalem. Et dixérunt mihi: Qui remanſérunt, & relicti ſunt de captivitáte ibi in província, in afflictióne magna ſunt & in oppróbrio: & murus Jerúſalem diſſipátus eſt, & portæ ejus combuſtæ ſunt igni. Cùmque audiſſem verba hujuſcémodi, ſedi & flevi, & luxi diébus multis: jejunábam, & orábam ante fáciem Dei cœli. Et dixi: Quæſo, Dómine Deus cœli, fortis, magne atque terríbilis, qui cuſtódis pactum & miſericórdiam cum his qui te díligunt, & cuſtódiunt mandáta tua: fiant aures tuæ auſcultantes, & óculi tui aperti, ut áudias oratiónem ſervi tui, quam ego oro coram te hódiè nocte & die pro fíliis Iſraël ſervis tuis: & confíteor pro peccátis filiórum Iſraël, quibus peccavérunt tibi.

℟. Nunc confortáta eſt. 241.

Lectio ij. Cap. 1. & 2.

EGo enim eram pincerna regis. Factum eſt autem in menſe Niſan, anno vigéſimo Artaxerxis regis: & vinum erat ante eum, & levávi vinum, & dedi regi; & eram quaſi lánguidus ante fáciem ejus. Dixitque mihi rex: Quarè vultus tuus triſtis eſt, cùm te ægrótum non vídeam? non eſt hoc fruſtrà, ſed malum néſcio quod in corde tuo eſt. Et tímui valdè ac nimis; & dixi regi: Rex, in æternum vive; quarè non mœreat vultus meus, quia cívitas domûs ſepulcrórum patris mei

deſerta eſt, & portæ ejus combuſtæ ſunt igni? Et ait mihi rex: Pro qua re póſtulas? Et orávi Deum cœli, & dixi ad regem: Si vidétur regi bonum, & ſi placet ſervus tuus ante fáciem tuam, ut mittas me in Judæam, ad civitátem ſepulcri patris mei, & ædificábo eam. Dixitque mihi rex, & regína quæ ſedébat juxtà eum: Uſque ad quod tempus erit iter tuum, & quandò revertéris? Et plácuit ante vultum regis, & miſit me: & conſtítui ei tempus.

℟. Mementóte. 241.

Lectio iij.

ET veni Jerúſalem, & eram ibi tribus diébus; & ſurréxi nocte ego, & viri pauci mecum; & non indicávi cuíquam quid Deus dediſſet in corde meo ut fácerem in Jerúſalem; & jumentum non erat mecum, niſi ánimal cui ſedébam. Et egreſſus ſum per portam Vallis nocte, & ante fontem Dracónis, & ad portam Stércoris, & conſiderábam murum Jerúſalem diſſipátum, & portas ejus conſumptas igni. Et transívi ad portam Fontis, & ad aquæductum regis: & non erat locus jumento cui ſedébam, ut transíret. Et aſcendi per torrentem nocte, & conſiderábam murum; & reverſus, veni ad portam Vallis, & rédii. Magiſtrátus autem neſciébant quò abiiſſem, aut quid ego fácerem: ſed & Judæis, & ſacerdótibus, & optimátibus, & magiſtrátibus, & réliquis qui faciébant opus, uſque ad id loci nihil indicáveram. Et dixi eis: Vos noſtis afflictiónem in qua ſumus; quia Jerúſalem deſerta eſt, & portæ ejus conſumptæ ſunt igni: veníte, & ædificémus muros Jerúſalem, & non ſimus ultrà oppróbrium. Et indicávi eis manum Dei mei, quòd eſſet bona mecum, & verba regis quæ locútus eſſet mihi, & áio: Surgámus, & ædificémus. Et confortátæ ſunt manus eórum in bono.

℟. In áliis. 242.

FERIA SEXTA.

De libro Nehemíæ.

Lectio j. Cap. 4.

FActum eſt, cùm audiſſet Sanaballát quòd ædificarémus murum, irátus eſt valdè; & motus nimìs, ſubſannávit Judæos, & dixit coram frátribus ſuis & frequéntia Samaritanórum: Quid Judæi fáciunt imbecilles? Nùm dimittent eos gentes? Nùm ſacrificábunt, & complébunt in una die? Numquid ædificáre póterunt lápides de acervis púlveris, qui com-

buſti ſunt ? Sed & Tobías Ammanítes próximus ejus, ait : Ædíficent ; ſi aſcénderit vulpes, tranſíliet murum eórum lapídeum. Audi, Deus noſter, quia facti ſumus deſpéctui : convérte oppróbrium ſuper caput eórum, & da eos in deſpectiónem in terra captivitátis. Ne opérias iniquitátem eórum ; & peccátum eórum coram fácie tua non deleátur, quia irriſérunt ædificantes.

℟. Deus meus. 239.

Lectio ij.

FActum eſt autem, cùm audiſſet Sanaballat, & Tobías, & Arabes, & Ammanítæ, & Azótii, quód obducta eſſet cicátrix muri Jerúſalem, & quòd cœpiſſent interrupta conclúdi, iráti ſunt nimìs, & congregáti ſunt omnes páriter, ut veníꝛent, & pugnárent contrà Jerúſalem, & molirentur inſídias. Et orávimus Deum noſtrum, & poſúimus cuſtódes ſuper murum die ac nocte contrà eos. Dixit autem Judas : Debilitáta eſt fortitúdo portantis, & humus nímia eſt, & nos non potérimus ædificáre murum. Et dixérunt hoſtes noſtri : Néſciant & ignórent, donec veniámus in médium eórum, & interficiámus eos, & ceſſáre faciámus opus.

℟. Dómine. 239.

Lectio iij.

ET perſpéxi atque ſurréxi ; & áio ad optimátes, & magiſtrátus, & ad réliquam partem vulgi : Nolíte timére à fácie eórum. Dómini magni & terríbilis mementóte, & pugnáte pro frátribus veſtris, fíliis veſtris, & filiábus veſtris, & uxóribus veſtris, & dómibus veſtris. Factum eſt autem, cùm audiſſent inimíci noſtri nuntiátum eſſe nobis, diſſipávit Deus consílium eórum. Et reverſi ſumus omnes ad muros, unuſquiſque ad opus ſuum. Et factum eſt à die illa, média pars júvenum eórum faciébat opus, & média paráta erat ad bellum : & lánceæ, & ſcuta, & arcus, & lorícæ, & príncipes poſt eos in omni domo Juda. Ædificántium in muro, & portántium ónera, & imponéntium, unâ manu ſuâ faciébat opus, & álterâ tenébat gládium ; ædificántium enim unuſquiſque gládio erat accinctus renes. Et ædificábant, & clangébant búccinâ juxtà me.

℟. Deus noſter. 240.

SABBATO.

De libro Nehemíæ.

Lectio j. Cap. 7. & 8.

HAbitavérunt Sacerdótes, & Levítæ, & janitóres, & can-

tóres, & réliquum vulgus, & Nathinæi, & omnis Iſraël in civitátibus ſuis. Et vénerat menſis ſéptimus, fílii autem Iſraël erant in civitátibus ſuis. Congregatuſque eſt omnis pópulus quaſi vir unus ad platéam quæ eſt ante portam Aquárum: & dixérunt Eſdræ ſcribæ, ut afferret librum legis Móyſi, quam præcéperat Dóminus Iſraël. Attulit ergò Eſdras ſacerdos legem coram multitúdine virórum & mulíerum, cunctiſque qui póterant intellígere, in die prima menſis ſéptimi. Et legit in eo apertè in platéa quæ erat ante pórtam Aquárum, de mane uſque ad médiam diem, in conſpectu virórum & mulíerum, & ſapiéntium; & aures omnis pópuli erant erectæ ad librum.

[*Si fiat de Sabbato, ℟℟℟. ſumentur è II. Nocturno Domínicæ præcedentis.*]

Lectio ij. Cap. 13.

IN diébus illis, vidi in Juda calcantes torculária in Sábbato, portantes acervos, & onerantes ſuper áſinos vinum, & uvas, & ficus, & omne onus, & inferentes in Jeruſalem die Sábbati. Et conteſtátus ſum ut in die quâ véndere licéret, vénderent. Et Tyrii habitavérunt in ea, inferentes piſces, & ómnia venália; & vendébant in Sábbatis fíliis Juda in Jerúſalem: & objurgávi optimátes Juda, & dixi eis: Quæ eſt hæc res mala quam vos fácitis, & profanátis diem Sábbati? Numquid non hæc fecérunt patres noſtri, & addúxit Deus noſter ſuper nos omne malum hoc, & ſuper civitátem hanc? Et vos ádditis iracúndiam ſuper Iſraël, violando Sábbatum. Factum eſt autem, cùm quieviſſent portæ Jerúſalem in die Sábbati, dixi: & clauſérunt jánuas, & præcépi ut non aperírent eas uſque poſt Sábbatum: & de púeris meis conſtítui ſuper portas, ut nullus inferret onus in die Sábbati.

Lectio iij.

SEd & in diébus illis vidi Judæos ducentes uxóres Azótidas, Ammonítidas, & Moabítidas. Et fílii eórum ex média parte loquebantur Azóticè, & neſciébant loqui Judáicè, & loquebantur juxtà linguam pópuli & pópuli. Et objurgávi eos, & maledíxi. Et cecídi ex eis viros, & decalcávi eos, & adjurávi in Deo, ut non darent fílias ſuas fíliis eórum, & non accíperent de filiábus eórum fíliis ſuis & ſibime-

tipſis, dicens: Numquid non in hujuſcémodi re peccávit Sálomon rex Iſraël? Et certè in géntibus multis non erat rex símilis ei, & dilectus Deo ſuo erat, & póſuit eum Deus regem ſuper omnem Iſraël: & ipſum ergò duxérunt ad peccátum mulíeres alienígenæ. Numquid & nos inobedientes faciémus omne malum grande hoc, ut prævaricémur in Deo noſtro, & ducámus uxóres peregrínas? De fíliis autem Joíada fílii Eliáſib Sacerdótis magni, gener erat Sanaballat Horonítes, quem fugávi à me. Recordáre, Dómine Deus meus, adversùm eos qui pólluunt Sacerdótium, juſque Sacerdotále & Levíticum. Igitur mundávi eos ab ómnibus alienígenis, & conſtítui órdines Sacerdótum & Levitárum, unumquemque in miniſtério ſuo; & in oblatióne lignórum in tempóribus conſtitútis, & in primitívis. Memento meî, Deus meus, in bonum. Amen.

Ad Magníficat.

Ant. 5. C. Multi de pópulo Iſraël definiérunt apud ſe, ut non manducárent immunda; & elegérunt mágis mori, quàm cibis coinquinári immundis. 1. *Machab.* 1.

Oratio, ut infrà ad Laudes.

DOMINICA XVIII. poſt Pentecoſten.

IN I. NOCTURNO.

Incípiunt libri Machabæórum.

Lectio j. Lib. 1. *C.* 1.

ET factum eſt, poſtquàm percuſſit Alexander Philippi Mácedo, (qui primus regnávit in Græcia, egreſſus de terra Cethim,) Daríum regem Perſárum & Medórum; conſtítuit prælia multa, & obtínuit ómnium munitiónes, & interfécit reges terræ, & pertránſiit uſque ad fines terræ, & accépit ſpólia multitúdinis géntium; & síluit terra in conſpectu ejus. Et congregávit virtútem, & exércitum fortem nimis; & exaltátum eſt & elevátum cor ejus; & obtínuit regiónes géntium & tyrannos: & facti ſunt illi in tribútum. Et poſt hæc décidit in lectum, & cognóvit quia morerétur. Et vocávit púeros ſuos nóbiles, qui ſecum erant nutríti à juventúte; & divíſit illis regnum ſuum, cùm adhuc víveret. Et regnávit Alexander annis duódecim, & mórtuus eſt. Er obtinuérunt púeri ejus regnum, unuſquiſque in loco ſuo.

℟. Deus meus. 239.

Lectio ij. Lib. 2. *C.* 3.

IGitur cùm ſancta cívitas habitarétur in omni pace, leges étiam adhuc óp-

timè cuſtodirentur, propter Oníæ pontíficis pietátem, & ánimos ódio habentes mala, fiébat ut & ipſi reges & príncipes locum ſummo honóre dignum dúcerent, & templum máximis munéribus illuſtrárent; ita ut Seleucus Aſiæ rex de reddítibus ſuis præſtáret omnes ſumptus ad miniſtérium ſacrificiórum pertinentes. Simon autem de tribu Bénjamin præpóſitus templi conſtitútus, contendébat, obſiſtente ſibi príncipe Sacerdótum, iníquum áliquid in civitáte molíri. Sed cùm víncere Oníam non poſſet, venit ad Apollónium Tharſææ fílium, qui eo témpore erat dux Cœleſyriæ & Phœnícis; & nuntiávit ei pecúniis innumerabílibus plenum eſſe ærárium Jeroſólymis, & commúnes cópias immenſas eſſe, quæ non pértinent ad ratiónem ſacrificiórum, eſſe autem poſsíbile ſub poteſtáte regis cádere univerſa.

℟. Dómine. 239.

Lectio iij.

CUmque retuliſſet ad regem Apollónius de pecúniis quæ delátæ erant, ille accítum Heliodórum qui erat ſuper negótia ejus, miſit cum mandátis, ut prædictam pecúniam tranſportáret. Statìmque Heliodórus iter eſt aggreſſus, ſpécie quidèm quaſi per Cœleſyriam & Phœnícen civitáres eſſet peragratúrus, revérà autem regis propóſitū perfectúrus. Sed, cùm veniſſet Jeroſólymam, & benignè à ſummo Sacerdóte in civitáte eſſet exceptus, narrávit de dato indício pecuniárum; & cujus rei grátiâ adeſſet, apéruit: interrogábat autem ſi verè hæc ita eſſent. Tunc ſummus Sacerdos oſtendit depóſita eſſe hæc, & victuália viduárum & pupillórum; quædam verò eſſe Hircáni Tobíæ viri valdè eminentis, in his quæ detúlerat ímpius Simon: univerſa autem argenti talenta eſſe quadringenta, & auri ducenta; décipi verò eos qui credidiſſent loco & templo quod per univerſum mundum honorátur pro ſui veneratióne & ſanctitáte, omnínò impoſsíbile eſſe.

℟. Deus noſter. 240.

IN II. NOCTURNO.

Sermo ſancti Gregórii Nazianzéni.

Orat. 22. *Lectio iv.*

QUinam Machabæi fúerint, quâque primùm ex inſtitutióne atque doctrína in tantam virtútis frugem gloriamque pervénerint, perſpícuè liber ille declárat, qui ratiónem ánimi perturbatiónibus imperáre docet, in ejuſque arbítrio eſſe, ùt in utramvis partem, hoc eſt, vel ad

virtútem vel ad vítium propendeámus. Nam libri illíus auctor, cùm pléraque ália teſtimónia, tùm horum quoque dimicatiónes in hujus argumenti confirmatiónem áttulit. Mihi verò hæc tantùm commemoráre ſufficiet. Eleázarus primítiæ eórum qui ante Chriſtum paſſi ſunt, quemádmodùm poſt Chriſtum Stéphanus, ſacerdos, & ſenex, canus capillis, canus & prudéntiâ, priùs quidèm pro pópulo ſacrificábat & orábat. Tandèm autem & ſemetipſum hóſtiam óbtulit Deo perfectíſſimam, ac totíus pópuli expiatrícem, fauſtum certáminis inítium, ad quod loquens páriter ac tacens cohortabátur. Obtulit autem & fílios ſeptem, ſuæ fructus diſciplínæ, hóſtiam viventem, ſanctam, Deo placentem, omni legáli ſacrifício ſplendidiórem & puriórem; quæ ſunt enim filiórum, ad patrem referri æquíſſimum ac juſtíſſimum eſt.

℟. Nunc confortáta. 241.

Lectio v.

IBi fortes & magnámini filii, generóſæ matris generóſa sóboles, glorióſi veritátis propugnatóres, Antíochi tempóribus excelſióres, veri Mosáicæ legis diſcípuli, paternórum rituum obſervantíſſimi; numerus apud Hebræos laudábilis, & propter ſeptenáriæ quiétis myſtérium venerábilis, unum ſpirantes, unum ſectantes, unum illud ad vitam iter agnoſcentes, ut mortem Dei causâ ſuſcíperent; non minùs ánimis fratres quàm corpóribus, inter ſe mútuæ mortis æmuli. O rem admirandam! tormenta quaſi theſauros præripientes, pro magiſtra lege perícula ſubeuntes; illáta non magìs formidantes, quàm quæ ſupérerant requirentes; unum illud vériti ne tyrannus à pœnis desíſteret, ne quis ipſórum ſine corónæ præmio diſcéderet, ne invíti fratres álii ab álio ſejungerentur, & ne in eo diſcrímine, cruciátibus erepti, malâ victóriâ ſuperárent.

℟. Mementóte. 241.

Lectio vj.

ERat ibi fortis & generóſa mater, puerórum ſimul ac Dei amans, cujus materna víſcera ſupra natúræ conſuetúdinem dilaniabantur. Non enim filiórum qui in tormentis erant, miſerebátur; ſed timóre angebátur, ne non ea ſuſcíperent: neque magìs eos qui è vita migráverant deſiderábat, quàm precabátur ut réliqui cum illis conjungerentur; de quibus fíliis magìs quàm de mórtuis erat ſollícita. Horum enim dúbium erat certá-

men, at illórum ſecúrus vitæ éxitus. Atque illos quidèm jam Deo adjúnxerat; de his verò quómodò Deus eos ſuſcíperet, laborábat. O virílem ánimum in córpore mulíebri! ô admirábile magni ánimi incrementum!

℟. In áliis 242.

IN III. NOCTURNO.

Léctio ſancti Evangélii ſecundùm Matthæum.

Lectio vij. Cap. 9.

IN illo témpore: Aſcendens Jeſus in navículam, transfretávit, & venit in civitátem ſuam. Et réliqua.

Homília ſancti Petri Chryſólogi.

Serm. 50.

CHriſtum in humánis áctibus divína geſſiſſe myſtéria, & in rebus viſibílibus inviſibília exercuiſſe negótia, léctio hodierna monſtrávit. Nonnè ipſe eſt qui, fugátis flúctibus, maris profunda nudávit, ut Iſraëlíticus pópulus inter ſtupentes undas, ſicco veſtígio, velut móntium cóncava pertranſíret? Nonnè hic eſt qui Petri pédibus marínos vórtices inclinávit, ut inter líquidum humánis gréſſibus ſólidum præbéret obſéquium? Et quid eſt quòd ipſe ſibi maris ſic déneget ſervitútem, ut breviſſimi lacûs tránſitum ſub náutica mercéde transfretáret? Quid mirum, fratres? Chriſtus venit ſuſcípere infirmitátes noſtras, & ſuas nobis conferre virtútes; humána quærere, præſtáre divína; accípere injúrias, réddere dignitátes; ferre tædia, referre ſanitátes; quia médicus qui non fert infirmitátes, curáre neſcit; & qui non fúerit cum infirmo infirmátus, infirmo non poteſt conferre ſanitátem.

℟. Ecce viri portantes hóminem qui erat paralyticus, quærébant eum pónere ante Jeſum. Et * Non invenientes quâ parte illum inferrent præ turba, per tégulas ſummiſérunt eum cum lecto in médium. ℣. Spes illórum in ſalvantem illos, & óculi Dei in diligentes ſe. * Non. *Luc.* 5. *Eccli.* 34.

Lectio viij.

CHriſtus ergò ſi in ſuis manſiſſet virtútibus, commúne cum homínibus nihil habéret; & ſi non impleſſet carnis órdinem, carnis in illo eſſet otióſa ſuſcéptio. Suſtínuit ergò has neceſſitátes, ut homo verus humánis neceſſitátibus probarétur. Et venit in civitátem ſuam. Creátor rerum, orbis Dóminus, poſtéaquàm ſe propter nos noſtra coanguſtávit in carne, cœpit habére humánam pátriam: cœpit civitátis Judáicæ eſſe civis: pa-

ſentes habére cœpit, parentum ómnium ipſe parens; ut invitáret amor, attráheret cáritas, vincíret affé€tio, ſuadéret humánitas quos fugárat dominátio, metus diſpérſerat, & fécerat ejus poteſtátis extorres. Et ecce offerébant ei paralyticum jacentem in lecto; & reſpíciens Jeſus fidem illórum, dixit paralytico: Confíde, fili; remittuntur tibi peccáta tua. Audit véniam, & tacet paralyticus, nec ullam reſpondet grátiam, quia plùs córporis quàm ánimæ tendébat ad curam; & temporáles ærumnas reſolúti córporis ſic deflébat, ut æternas pœnas reſolutiónis ánimæ non defléret, gratiórem ſibi præſentem vitam júdicans, quàm futúram. Méritò Chriſtus operántium fidem réſpicit, & vecórdiam déſpicit ſic jacentis, ut fídei aliénæ ſuffrágio paralytici ánima antè curarétur quàm corpus.

℟. Videns Jeſus fidem illórum, dixit paralytico: * Confíde, fili; remittuntur tibi peccáta tua. ℣. Per miſericórdiam & fidem purgantur peccáta. * Confíde. *Matth.* 9. *Prov.* 15.

Lectio ix.

CÉrnitis in hoc loco, fratres, Deum non interrogáre inſipiéntium hóminum voluntátes, non expectáre ignorántium fidem, non infirmórum ſtulta deſidéria perſcrutári, ſed ad altérius fidem ſubveníre, quòd per ſolam grátiam conferébat, cùm quidquid divínæ voluntátis eſt non negáret. Et revérà, fratres, quandò médicus languéntium aut quærit aut réſpicit voluntátes, cùm ſemper contrária deſíderet aut requírat infirmus? Hinc eſt quòd nunc ferrum, nunc ignem, nunc amára pócula íngerit & appónit invítis; ut curam ſani ſéntiant, quam non póterant ſentíre ægrotantes. Et ſi homo injúrias déſpicit, maledicta contemnit, ut ſauciátis morbo ſpontè vitam cónferat & ſalútem; quantò magìs Chriſtus médicus bonitáte divínâ, morbis ſáucios peccatórum, & phréneſi críminum laborantes, ad ſalútem étiam invítos áttrahit & nolentes? O ſi velímus, fratres, ô ſi velímus omnem mentis noſtræ parályſim pervidére, ánimam noſtram virtútibus deſtitutam jacére in vitiórum ſtratis cernerémus. Lucéret nobis quemádmodùm Chriſtus & noſtras quotídiè nóxias réſpicit voluntátes, & ad ſalutária nos remédia pértrahit & perurget invítos.

℟. Ego ſum, ego ſum ipſe qui * Déleo iniquitátes tuas propter me; & † Peccatórum tuórum non

recordábor. ℣. Dixit Jeſus: Homo, remittuntur tibi peccáta tua. * Déleo. Glória. † Peccatórum. *Iſ.* 43. *Luc.* 5.

Ad Benedictus.

Ant. J. Ait Jeſus paralytico: Surge, tolle lectum tuum, & vade in domum tuam. Et ſurréxit, & ábiit in domum ſuam. *Matth.* 9.

Oratio.

DIrigat corda noſtra, quæſumus, Dómine, tuæ miſeratiónis operátio; quia tibi ſine te placére non póſſumus; Per Dóminum.

Ad Magnificat.

Ant. 8. *G.* Videntes turbæ, timuérunt, & glorificavérunt Deum qui dedit poteſtátem talem homínibus. *Matth.* 9.

FERIA SECUNDA.

De libris Machabæórum.

Lectio j. Lib. 2. *C.* 3.

HEliodórus quod decréverat, perficiébat eódem loco ipſe cum ſatellítibus circà ærárium præſens. Sed ſpíritus omnipotentis Dei magnam fecit ſuæ oſtenſiónis evidéntiam; ita ut omnes qui auſi fúerant parére ei, ruentes Dei virtúte, in diſſolutiónem & formídinē converterentur. Appáruit enim illis quidam equus terríbilem habens ſeſſórem, óptimis operimentis adornátus: iſque cum ímpetu Heliodóro prióres calces eliſit; qui autem ei ſedébat, videbátur arma habére áurea. Alii étiam apparuérunt duo júvenes virtúte decóri, óptimi glóriâ, ſpecioſíque amictu, qui circumſtetérunt eum, & ex utráque parte flagellábant, ſine intermiſſióne multis plagis verberantes.

℟. Deus meus. 239.

Lectio ij.

SUbitò autem Heliodórus cóncidit in terram; eumque multâ calígine circumfúſum rapuérunt, atque in ſella geſtatória póſitum ejecérunt. Et is qui cum multis curſóribus & ſatellítibus prædictum ingreſſus eſt ærárium, portabátur, nullo ſibi auxílium ferente, manifeſtâ Dei cógnitâ virtúte: & ille quidèm per divínam virtútem jacébat mutus, atque omni ſpe & ſalúte privátus. Hi autem Dóminum benedicébant, quia magnificábat locum ſuum: & templum quod paulò antè timóre ac tumultu erat plenum, apparente omnipotente Dómino, gáudio & lætítiâ implétum eſt. Tunc verò ex amícis Heliodóri quidam rogábant confeſtìm Oníam, ut invocáret Altíſſimum, ut vitam donáret ei qui in ſuprémo ſpíritu erat conſtitútus.

℟. Dómine. 239.

Lectio iij.

CONſíderans autem ſummus Sacerdos, ne fortè rex ſuſpicarétur malítiam áliquam ex Judæis circà Heliodórum conſummátam, óbtulit pro ſalúte viri hóſtiam ſalutárem. Cùmque ſummus Sacerdos exoráret, iídem júvenes eiſdem véſtibus amicti, aſtantes Heliodóro, dixérunt: Oníæ ſacerdóti grátias age; nam propter eum Dóminus tibi vitam donávit: tu autem à Deo flagellátus, núntia ómnibus magnália Dei & poteſtátem. Et his dictis, non comparuérunt. Heliodórus autem, hóſtiâ Deo oblátâ, & votis magnis promiſſis ei qui vívere illi conceſſit, & Oníæ grátias agens, recepto exércitu, repedábat ad regem. Teſtabátur autem ómnibus ea quæ ſub óculis ſuis víderat ópera magni Dei. Cùm autem rex interrogaſſet Heliodórum qui eſſet aptus adhuc ſemèl Jeroſólymam mitti, ait: Si quem habes hoſtem, aut regni tui inſidiatórem, mitte illuc; & flagellátum eum recípies, ſi tamen eváſerit; eò quòd in loco ſit verè Dei quædam virtus. Nam ipſe qui habet in cœlis habitatiónem, viſitátor & adjútor eſt loci illíus, & venientes ad malefaciendum pércutit ac perdit. Igitur de Heliodóro, & ærárii cuſtódia, ita res ſe habet.

℟. Deus noſter. 240.

FERIA TERTIA.

De libris Machabæórum.

Lectio j. Lib. 2. C. 4.

POſt Seleuci vitæ exceſſum, cùm ſuſcepiſſet regnum Antíochus qui Nóbilis appellabátur, ambiébat Jaſon frater Oníæ ſummum Sacerdótium: ádito rege, promittens ei argenti talenta trecenta ſexaginta, & ex reddítibus áliis talenta octoginta. Super hæc promittébat & ália centum quinquaginta, ſi poteſtáti ejus concederétur gymnáſium & ephébiam ſibi conſtitúere, & eos qui in Jeroſólymis erant Antiochénos ſcríbere. Quod cùm rex annuiſſet, & obtinuiſſet principátum, ſtatìm ad gentílem ritum contríbules ſuos transferre cœpit. Et amótis his quæ humanitátis cauſâ Judæis à régibus fúerant conſtitúta, per Joannem patrem Eupólemi qui apud Romános de amicítia & ſocietáte functus eſt legatióne legítimâ, cívium jura deſtítuens, prava inſtitúta ſanciébat. Etenim auſus eſt ſub ipſa arce gymnáſium conſtitúere, & óptimos quoſque ephebórum in lupanáribus pónere. Erat autem hoc non inítium,

ſed incrementum quoddam, & profectus gentílis & alienígenæ conversatiónis, propter ímpii, & non ſacerdótis Jaſónis nefárium & inaudítum ſcelus.

℟. Nunc confortáta eſt 241.

Lectio ij.

ET poſt triénnii tempus miſit Jaſon Meneláum ſupradicti Simónis fratrem, portantem pecúnias regi, & de negótiis neceſſáriis reſponſa perlatúrum. At ille commendátus regi, cùm magnificaſſet fáciem poteſtátis ejus, in ſemetipſum retorſit ſummum Sacerdótium, ſuperpónens Jaſóni talenta argenti trecenta. Acceptiſque à rege mandátis, venit, nihil quidèm habens dignum Sacerdótio, ánimos verò crudélis tyranni & feræ béllua iram gerens. Et Jaſon quidèm qui próprium fratrem captiváverat, ipſe deceptus, prófugus in Ammanítem expulſus eſt regiónem. Meneláus autem principátum quidèm obtínuit: de pecúniis verò regi promiſſis nihil agébat, cùm exactiónem fáceret Sóſtratus qui arci erat præpóſitus; (nam ad hunc exáctio vectigálium pertinébat:) quam ob cauſam utríque ad regem ſunt evocáti. Et Meneláus amótus eſt à Sacerdótio, ſuccedente Lyſímacho fratre ſuo; Sóſtratus autem prælátus eſt Cypriis.

℟. Mementóte. 241.

Lectio iij.

RAtus autem Meneláus accepiſſe ſe tempus opportúnum, áurea quædam vaſa è templo furátus, donávit Andronico, & ália vendíderat Tyri & per vicínas civitátes. Quod cùm certíſſimè cognoviſſet Onías, arguébat eum, ipſe in loco tuto ſe cóntinens Antiochíæ ſecùs Daphnem. Undè Meneláus accédens ad Andronícum, rogábat ut Oníam interfíceret. Qui cùm veniſſet ad Oníam, & datis dextris cum jurejurando, (quamvis eſſet ei ſuſpectus,) ſuaſiſſet de áſylo procédere, ſtátim eum perémit, non véritus juſtítiam. Ob quam cauſam non ſolùm Judæi, ſed áliæ quoque natiónes, indignabantur, & moleſtè ferébant de nece tanti viri injuſtâ. Sed regreſſum regem de Cilíciæ locis, adiérunt Judæi apud Antiochíam ſimul & Græci, conquerentes de iníqua nece Oníæ. Contriſtátus ítaque ánimo Antíochus propter Oníam, & flexus ad miſericórdiam, lácrymas fudit, recordátus defuncti ſobrietátem & modéſtiam. Accenſiſque ánimis, Andronícum púrpurâ

exíſtum per totam civitátem jubet circumdúci, & in eódem loco in quo in Oníam impietátem commíſerat, ſacrílegum vitâ privári, Dómino illi condignam retribuente pœnam.

℟. In áliis. 242.

FERIA QUARTA.

De libris Machabæórum.

Lectio j. Lib. 1. *C.* 1.

PArátum eſt Regnum in conſpectu Antíochi, & cœpit regnáre in terra Ægypti, ut regnáret ſuper duo regna. Et intrávit in Ægyptum in multitúdine gravi, in cúrribus, & elephantis, & equítibus, & copióſâ návium multitúdine: & conſtítuit bellum adversùs Ptolemæum regem Ægyptì; & véritus eſt Ptolemæus à fácie ejus, & fugit, & cecidérunt vulneráti multi. Et comprehendit civitátes munítas in terra Ægypti, & accépit ſpólia terræ Ægypti. Et convertit Antíochus, poſtquàm percuſſit Ægyptum in centéſimo & quadragéſimo tértio anno; & aſcendit ad Iſraël, & aſcendit Jeroſólymam in multitúdine gravi, & intrávit in ſanctificatiónem cum ſupérbia.

℟. Deus meus. 239.

Lectio ij.

ET accépit altáre áureum, & candelábrum lúminis, & univerſa vaſa ejus, & menſam propoſitiónis, & libatória, & phíalas, & mortaríola áurea, & velum, & corónas, & ornamentum áureum quod in fácie templi erat; & commínuit ómnia. Et accépit argentum & aurum, & vaſa concupiſcibília, & accépit theſauros occultos quos invénit; &, ſublátis ómnibus, ábiit in terram ſuam. Et fecit cædem hóminum, & locútus eſt in ſupérbia magna. Et factus eſt planctus magnus in Iſraël, & in omni loco eórum. Et ingemuérunt príncipes & senióres: vírgines & júvenes infirmáti ſunt; & ſpecióſitas mulíerum immutáta eſt. Omnis marítus ſumpſit lamentum; & quæ ſedébant in thoro maritáli, lugébant: & commóta eſt terra ſuper habitantes in ea, & univerſa domus Jacob índuit confuſiónem.

℟. Dómine. 239.

Lectio iij.

ET miſit rex libros per manus nuntiórum in Jerúſalem, & in omnes civitátes Juda; ut ſequerentur leges géntium terræ, & prohibérent holocauſta, & ſacrifícia, & placatiónes fíeri in templo Dei; & prohibérent celebrári Sábbatum, & dies ſolemnes: & juſſit coin-

quinári ſancta, & ſanctum pópulum Iſraël. Et juſſit ædificári aras, & templa, & idóla, & immolári carnes ſuillas, & pécora commúnia, & relínquere fílios ſuos incircumcíſos, & coinquinári ánimas eórum in ómnibus immundis & abominatiónibus, ita ut oblivíſcerentur legem, & immutárent omnes juſtificatiónes Dei; & quicumque non fecíſſent ſecundùm verbum regis Antíochi, moreréntur. Secundùm ómnia verba hæc ſcripſit omni regno ſuo: & præpóſuit príncipes pópulo, qui hæc fíeri cógerent. Et juſſérunt civitátibus Juda ſacrificáre.

℟. Deus noſter. 240.

FERIA QUINTA.

De libris Machabæórum.

Lectio j. Lib. 2. *C.* 6.

ELeázarus unus de primóribus Scribárum, vir ætáte provectus, & vultu decórus, aperto ore hians compellebátur carnem porcínam manducáre. At ille glorioſíſſimam mortem magis quàm odíbilem vitam complectens, voluntáriè præíbat ad ſupplícium. Intuens autem quemádmodùm oportéret accédere, patienter ſúſtinens, deſtinávit non admíttere illícita propter vitæ amórem. Hi autem qui aſtábant iníquâ miſeratióne commóti, propter antíquam viri amicítiam, tollentes eum ſecrétò, rogábant afferri carnes, quibus veſci ei licébat, ut ſimularétur manducaſſe, ſicut rex imperáverat, de ſacrifícii cárnibus; ut, hoc facto, à morte liberarétur: & propter véterem viri amicítiam, hanc in eo faciébant humanitátem.

℟. Nunc confortáta eſt, 241.

Lectio ij.

AT ille cogitáre cœpit ætátis ac ſenectútis ſuæ eminéntiam dignam, & ingénitæ nobilitátis canítiem, atque à púero óptimæ converſatiónis actus: & ſecundùm ſanctæ & à Deo cónditæ legis conſtitúta, reſpondit citò, dicens, præmitti ſe velle in inférnum. Non enim ætáti noſtræ dignum eſt, inquit, fíngere; ut multi adoleſcéntium, arbitrantes Eleázarum nonaginta annórum tranſiſſe ad vitam alienigenárum, & ipſi propter meam ſimulatiónem, & propter módicum corruptíbilis vitæ tempus decipiantur, & per hoc máculam atque execratiónem meæ ſenectúti conquíram. Nam, etſi in præſenti témpore ſupplíciis hóminum erípiar, ſed manum Omnipotentis nec vivus, nec defunctus effúgiam: quamobrem fórtiter vitâ excedendo, ſenectúte quidèm

dignus apparébo; adoleſcéntibus autem exemplum forte relinquam, ſi prompto ánimo, ac fórtiter pro graviſſimis ac ſanctiſſimis légibus honeſtâ morte perfungar. His dictis, confeſtìm ad ſupplícium trahebátur.

℟. Mementóte. 241.

Lectio iij.

HI autem qui eum ducébant, & paulò antè fúerant mitióres, in iram converſi ſunt propter ſermónes ab eo dictos, quos illi per arrogántiam prolátos arbitrabantur. Sed cùm plagis perimerétur, ingémuit, & dixit: Dómine, qui habes ſanctam ſciéntiam, manifeſtè tu ſcis quia, cùm à morte poſſem liberári, duros córporis ſuſtíneo dolóres; ſecundùm ánimam verò propter timórem tuum libenter hæc pátior. Et iſte quidèm hoc modo vitâ deceſſit, non ſolùm juvénibus, ſed & universæ genti memóriam mortis ſuæ ad exemplum virtútis & fortitúdinis derelinquens.

℟. In áliis. 242.

FERIA SEXTA.

De libris Machabæórum.

Lectio j. Lib. 2. *C.* 7.

COntigit & ſeptem fratres unà cum matre ſua apprehenſos, compelli à rege édere contrà fas carnes porcínas, flagris & táureis cruciátos. Unus autem ex illis qui erat primus, ſic ait: Quid quæris, & quid vis díſcere à nobis? Paráti ſumus mori, magis quàm pátrias Dei leges prævaricári. Irátus ítaque rex, juſſit ſartágines & ollas æneas ſuccendi: quibus ſtatìm ſuccenſis, juſſit ei qui prior fúerat locútus, amputári linguam; & cute cápitis abſtractâ, ſummas quoque manus & pedes ei præſcindi, céteris ejus fratribus & matre inſpiciéntibus. Et cùm jam per ómnia inútilis factus eſſet, juſſit ignem admovéri, & adhuc ſpirantem torréri in ſartágine: in qua cùm diù cruciarétur, céteri ùnà cum matre ínvicèm ſe hortabantur mori fórtiter, dicentes: Dóminus Deus aſpíciet veritátem, & conſolábitur in nobis; quemádmodùm in proteſtatióne cántici declarávit Móyſes: Et in ſervis ſuis conſolábitur. Mórtuo itáque illo primo hoc modo, ſequentem deducébant ad illudendum; & cute cápitis ejus cum capillis abſtractâ, interrogábant ſi manducáret, priuſquàm toto cópore per membra ſíngula puniretur. At ille, reſpondens pátriâ voce dixit: Non fáciam. Propter quod & iſte, ſequenti loco, primi tormenta ſuſcé-

pit; & in última ſpíritu conſtitútus, ſic ait: Tu quidèm, ſceleſtiſſime, in præſenti vita nos perdis; ſed Rex mundi defunctos nos pro ſuis légibus in æternæ vitæ reſurrectióne ſuſcitábit.

℟. Deus meus. 239.

Lectio ij.

POſt hunc tértius illúditur, & linguam poſtulátus citò prótulit, & manus conſtanter extendit, & cum fidúcia ait: E cœlo iſta poſsídeo; ſed propter Dei leges nunc hæc ipſa deſpício, quóniam ab ipſo me ea receptúrum ſpero: ita ut rex, & qui cum ipſo erant, mirarentur adoleſcentis ánimum, quòd tanquàm níhilum dúceret cruciátus. Et hoc ita defuncto, quartum vexábant ſimíliter torquentes. Et cùm jam eſſet ad mortem, ſic ait: Pótiùs eſt ab homínibus morti datos ſpem expectáre à Deo, íterùm ab ipſo reſuſcitandos; tibi enim reſurréctio ad vitam non erit. Et cùm admoviſſent quintum, vexábant eum. At ille reſpíciens in eum, dixit: Poteſtátem inter hómines habens, cùm ſis corruptíbilis, facis quod vis; noli autem putáre genus noſtrum à Deo eſſe derelictum: tu autem patienter ſúſtine, & vidébis magnam poteſtátem ipsíus, quáliter te & ſemen tuum torquébit. Poſt hunc ducébant ſextum; & is mori incípiens, ſic ait: Noli fruſtrà erráre; nos enim propter noſmetipſos hæc pátimur, peccantes in Deum noſtrum, & digna admiratióne facta ſunt in nobis: tu autem ne exíſtimes tibi impúnè futúrum, quòd contrà Deum pugnáre tentáveris.

℟. Dómine. 239.

Lectio iij.

SUpra modum autem mater mirábilis, & bonórum memóriâ digna, quæ pereuntes ſeptem fílios ſub uníus diéi témpore conſpíciens, bono ánimo ferébat propter ſpem quam in Deum habébat; síngulos illórum hortabátur voce pátriâ fórtiter, replêta ſapiéntiâ; & femíneæ cogitatióni maſculínum ánimum ínſerens, dixit ad eos: Néſcio quáliter in útero meo apparuiſtis; neque enim ego ſpíritum & ánimam donávi vobis & vitam, & ſingulórum membra non ego ipſa compégi: ſed enim mundi Creátor, qui formávit hóminis nativitátem, quique ómnium invénit oríginem, & ſpíritum vobis íterùm cum miſericórdia reddet & vitam, ſicut nunc voſmetipſos deſpícitis propter leges ejus.

℟. Deus noſter. 240.

SABBATO.

SABBATO.

De libris Machabæórum.

Lectio j. Lib. 2. *C.* 7.

ANtíochus contemni ſe arbitrátus, ſimul & exprobrantis voce deſpectâ, cùm adhuc adoleſcéntior ſupereſſet, non ſolùm verbis hortabátur, ſed & cum juramento affirmábat ſe dívitem & beátum factúrum, & tranſlátum à pátriis légibus amícum habitúrum, & res neceſſárias ei præbitúrum. Sed ad hæc cùm adoleſcens nequáquàm inclinarétur, vocávit rex matrem, & ſuadébat ei ut adoleſcenti fíeret in ſalútem. Cùm autem multis eam verbis eſſet hortátus, promíſit ſuaſúram ſe fílio ſuo.

[*Si fiat de Sabbato, ℟℟℟. ſumentur è II. Nocturno Dominicæ XVII.*]

Lectio ij.

ITaque inclináta ad illum, irrídens crudélem tyrannum, ait pátriâ voce: Fili mi, miserére meî, quæ te in útero novem ménſibus portávi; & lac triénnio dedi & álui, & in ætátem iſtam perdúxi. Peto, nate, ut aſpícias ad cœlum & terram, & ad ómnia quæ in eis ſunt; & intélligas quia ex níhilo fecit illa Deus, & hóminum genus: ita fiet ut non tímeas carníficem iſtum; ſed dignus frátribus tuis effectus párticeps, ſúſcipe mortem, ut in illa miſeratióne cum frátribus tuis te recípiam.

Lectio iij.

CUm hæc illa adhuc díceret, ait adoleſcens: Quem ſuſtinétis? non obédio præcepto regis, ſed præcepto legis quæ data eſt nobis per Móyſen. Tu verò qui inventor omnis malítiæ factus es in Hebræos, non effúgies manum Dei. Nos enim pro peccátis noſtris hæc pátimur: & ſi nobis propter increpatiónem & correptiónem Dóminus Deus noſter módicùm irátus eſt, ſed íterùm reconciliábitur ſervis ſuis. Tu autem, ô ſceleſte, & ómnium hóminum flagitioſíſſime, noli fruſtrà extolli vanis ſpebus in ſervos ejus inflammátus; nondũ enim omnipotentis Dei, & ómnia inſpicientis, judícium effugiſti. Nam fratres mei, módico nunc dolóre ſuſtentáto, ſub teſtamento ætérnæ vitæ effecti ſunt: tu verò judício Dei juſtas ſupérbiæ tuæ pœnas exolves. Ego autem, ſicut & fratres mei, ánimam & corpus meum trado pro pátriis légibus, ínvocans Deum matúriùs genti noſtræ propítium fíeri, teque cum tormentis & verbéribus confitéri quòd ipſe eſt Deus ſolus. In me verò & in frátribus meis déſinet Omnipotentis ira, quæ ſu-

per omne genus noſtrum juſtè ſuperducta eſt. Tunc rex accenſus irâ, jn hunc ſuper omnes crudéliùs deſævit, indignè ferens ſe deríſum. Et hic ítaque mundus óbiit, per ómnia in Dómino confídens. Noviſſimè autem poſt fílios & mater conſumpta eſt.

Ad Magníficat.

Ant. 7. G. Simon Mathathíæ fílius, & fratres ejus dedérunt ſe perículo, & reſtitérunt adverſáriis gentis ſuæ, ut ſtarent ſancta ipſórum, & lex: & glóriâ magnâ glorificavérunt gentem ſuam. 1. *Mach.* 14.

Oratio, ut infrà ad Laudes.

DOMINICA XIX. poſt Pentecoſten.

IN I. NOCTURNO.

De libris Machabæórum.

Lectio j. Lib. 1. *C.* 2.

IN diébus illis ſurréxit Mathathías fílius Joannis, fílii Simeónis, ſacerdos ex fíliis Jóarib ab Jerúſalem, & conſédit in monte Modin. Et habébat fílios quinque; Joannem, qui cognominabátur Gaddis; & Simónem, qui cognominabátur Thaſi; & Judam, qui vocabátur Machabæus; & Eleázarum, qui cognominabátur Abaron; & Jónathan, qui cognominabátur Apphus. Hi vidérunt mala quæ fiébant in pópulo Juda & in Jerúſalem. Et dixit Mathathías: Væ mihi! ut quid natus ſum vidére contritiónem pópuli mei, & contritiónem civitátis ſanctæ, & ſedére illic, cùm datur in mánibus inimicórum? Sancta in manu extraneórum facta ſunt; templum ejus ſicut homo ignóbilis. Vaſa glóriæ ejus captíva abducta ſunt; trucidáti ſunt ſenes ejus in platéis, & júvenes ejus cecidérunt in gládio inimicórum. Quæ gens non hæreditávit regnum ejus, & non obtínuit ſpólia ejus? Omnis compoſítio ejus abláta eſt: Quæ erat líbera, facta eſt ancilla. Et ecce ſancta noſtra, & pulchritúdo noſtra, & cláritas noſtra deſoláta eſt, & coinquinavérunt ea gentes. Quò ergò nobis adhuc vívere?

℟. Deus meus. 239.

Lectio ij.

ET ſcidit veſtimenta ſua Mathathías, & fílii ejus; & operuérunt ſe cilíciis, & planxérunt valdè. Et venérunt illuc qui miſſi erant à rege Antíocho, ut cógerent eos qui confúgerant in civitátem Modin, immoláre & accéndere thura, & à lege Dei diſcédere. Et multi de pópulo Iſraël conſentientes, acceſſérunt ad eos; ſed Mathathías & fílii ejus conſtanter ſtetérunt. Et reſ-

pondentes qui miſſi erant ab Antíocho, dixérunt Mathathíæ: Princeps, & claríſſimus, & magnus es in hac civitáte, & ornátus fíliis & frátribus: ergò accéde prior, & fac juſſum regis, ſicut fecérunt omnes gentes, & viri Juda, & qui remanſérunt in Jerúſalem; & eris tu, & fílii tui, inter amícos regis, & amplificátus auro, & argento, & munéribus multis.

℟. Dómine. 239.

Lectio iij.

ET reſpondit Mathathías, & dixit magnâ voce: Et ſi omnes gentes regi Antíocho obédiunt, ut diſcédat unuſquiſque à ſervitúte legis patrum ſuorum, & conſéntiat mandátis ejus; ego, & fílii mei, & fratres mei obediémus legi patrum noſtrórum. Propítius ſit nobis Deus: non eſt nobis útile relínquere legem & juſtítias Dei; non audiémus verba regis Antíochi, nec ſacrificábimus tranſgredientes legis noſtræ mandáta, ut eámus alterâ viâ. Et ut ceſſávit loqui verba hæc, acceſſit quidam Judæus in ómnium óculis ſacrificáre idólis ſuper aram in civitáte Modin ſecundùm juſſum regis: & vidit Mathathías, & dóluit, & contremuérunt renes ejus, & accenſus eſt furor ejus ſecundùm judícium legis; & insíliens trucidávit eum ſuper aram: ſed & virum quem rex Antíochus míſerat, qui cogébat immoláre, occídit in ipſo témpore, & aram deſtrúxit.

℟. Deus noſter. 240.

IN II. NOCTURNO.

Sermo ſancti Joannis Chryſóſtomi.

In Pſalm. 43. Lectio iv.

MAchabæi, cùm invaſiſſet Judæam Antíochus, qui dictus eſt Epíphanes, & ómnia devaſtaſſet, & multos qui tunc erant, à pátriis inſtitútis reſilíre coegiſſet, permanſérunt illæſi ab illis tentatiónibus. Et quandò grave quidèm bellum ingruébat, nec quidquam póterant fácere quod prodeſſet, ſe abſcondébant; nam hoc quoque fecérunt Apóſtoli. Non enim ſemper in média irruébant perícula; ſed nonnunquàm fugientes, & latentes cedébant. Poſtquàm autem parùm reſpiráverant, tanquàm generóſi quidam leúnculi ex antris exilientes, & è látebris emergentes, ſtatuébant ſe non ampliùs ſolos ſerváre, ſed álios quoſcumque poſſent: & civitátem & omnem regiónem obeuntes, collegérunt quot-

quot invenérunt adhuc ſanos & íntegros; & multos étiam qui laborábant & corrupti erant, in ſtatum príſtinum redegérunt, eis perſuadentes redíre ad legem pátriam.

℟. Nunc confortáta eſt. 141.

Lectio v.

DEum enim dicébant eſſe benignum & clementem, nec unquàm adímere ſalútem quæ proficíſcitur ex pœniténtia. Hæc autem dicentes, habuérunt delectum virórum fórtium. Non enim pro uxóribus, líberis, & ancillis, patriæque everſióne, & captivitáte, ſed pro lege & pátria república pugnábant. Eórum autem dux erat Deus. Cùm ergò áciem dirígerent, & próprias exponerent ánimas, fundébant adverſários, non armis fidentes, ſed loco omnis armatúræ pugnæ cauſam ſufficere ducentes. Ad bellum autem euntes, non tragœdias excitábant; non pæána canébant, ſicut nonnulli fáciunt: non adciſcébant tibícines, ut fit in áliis caſtris; ſed Dei ſupernè auxílium invocábant, ut adeſſet, opem ferret, & manum præbéret, propter quem bellum gerébant, pro cujus glória decertábant.

℟. Mementóte. 141.

Lectio vj.

VIdeámus ergò quid hæc caſtra Dei loquantur, quæ ſunt ſpiritáli muníta auxílio, cùm ſunt hoſtes aggreſſúra. Deus, áuribus noſtris audívimus. Quia enim nonnulli eórum qui cum ipſis ſtabant in ácie, Antíochi multitúdinem, inſtructam áciem, & victóriam videntes, quódque ómnia primo ímpetu cepiſſet, propriamque imbecillitátem & paucitátem conſiderantes, mollióres erant & imbecilliores; eórum ánimos ſpiritúſque éxcitans, & oſtendens in Dei ductu univerſum ſitum eſſe, & abſque exércitu, ſi is opem ferat, poſſe parári victóriam, inſtar precatiónis compóſitam ſuaſiónem & exhortatiónem effert ad commilitónes, & Deum álloquens, eos promptióres reddit & alacrióres. Sed tanquàm hæc eis deeſſent quæ jure afferre poſſent, nec fidúciam ex ſuis factis habérent, ad ea quæ Deus majóribus illórum fécerat, confúgiunt. Eos enim qui fidúciæ cauſam non habent, hæc fácere non eſt mirum, cùm eos ipſos trahat ad hoc necéſſitas. Cùm autem illi qui quóniam rectè fecérunt, magnífice loqui poſſunt, nolunt ex iis ſervári, ſed ex Dei benignitáte quâ in

patres uſus eſt, hoc eſt magnum argumentum eórum humilitátis: prompti autem & álacris ánimi ſui non parvam hinc quoque cauſam ſtátuunt.

℟. In áliis. 242.

IN III. NOCTURNO.

Léctio ſancti Evangélii ſecundùm Matthæum.

Lectio vij. Cap. 22.

IN illo témpore: Reſpondens Jeſus, dixit íterùm in parábolis Princípibus Sacerdótum, & Phariſæis; dicens: Símile factum eſt regnum cœlórum hómini regi, qui fecit núptias fílio ſuo. Et réliqua.

Homília ſancti Gregórii Papæ.

38. *In Evang. hab. in Baſil. S. Clementis. n. 3.*

IN hoc Pater regi Fílio núptias fecit, quo ei per Incarnatiónis myſtérium ſanctam Eccléſiam ſociávit. Uterus autem genitrícis Vírginis hujus ſponſi thálamus fuit. Undè & Pſalmiſta dicit: In ſole póſuit tabernáculum ſuum, & ipſe tanquàm ſponſus procédens de thálamo ſuo. Tanquàm ſponſus quippè de thálamo ſuo proceſſit, quia ad conjungendam ſibi Eccléſiam incarnátus Deus de incorrupto útero Vírginis exívit. Miſit ergò ſervos ſuos ut ad iſtas núptias amícos invitárent. Miſit ſemèl, miſit íterùm; quia Incarnatiónis Domínicæ prædicatóres, & priùs Prophétas; & póſtmodùm Apóſtolos fecit.

℟. Símile factum eſt regnum cœlórum hómini regi qui fecit núptias fílio ſuo, & miſit ſervos ſuos vocáre invitátos: * Et nolébant veníre. ℣. Hæc dicit Dóminus: Miſi ſervos meos Prophétas, & non audiérunt me, ſed induravérunt cervícem ſuam. * Et. *Matth.* 22. *Jerem.* 7. *n.* 5.

Lectio viij.

SEquitur: Illi autem neglexérunt; & abiérunt, álius in villam ſuam, álius verò in negotiatiónem ſuam. In villam quippè ire, eſt labóri terréno immoderátè incúmbere: in negotiatiónem verò ire, eſt actiónum ſeculárium lucris inhiáre. Quia enim álius intentus labóri terréno, álius verò mundi hujus actiónibus déditus, myſtérium Incarnatiónis Domínicæ penſáre, & ſecundùm illud vívere diſſímulat, quaſi ad villam vel negótium pergens, veníre ad regis núptias recúſat.

℟. Miſit álios ſervos, dicens: Dícite invitátis, Veníte ad núptias. Illi neglexérunt; & * Abiérunt, álius in villam ſuam, álius ad negotiatiónem ſuam. ℣. Ecce verbum Dómini factum eſt eis in oppróbrium, & non ſuſcípient

illud ; à minóre quippè uſque ad majórem omnes avarítiæ ſtudent. * Abiérunt. *Matth.* 22. *Jerem.* 6.

℟. 9. *Lectio ix.*

INtrávit autem rex ut vidéret diſcumbentes : & vidit ibi hóminem non veſtítum veſte nuptiáli. Quid debémus intellígere per nuptiálem veſtem, niſi caritátem ? Intrat enim ad núptias ; ſed cum nuptiáli veſte non intrat, qui in ſancta Eccléſia aſſiſtens, fidem habet, ſed caritátem non habet. Rectè enim cáritas nuptiális veſtis vocátur ; quia hanc in ſe Cónditor noſter hábuit, dùm ad ſociandæ ſibi Eccléſiæ núptias venit. Solâ quippè dilectióne Deì actum eſt, ut ejus Unigénitus mentes ſibi electórum hóminum uníret. Undè & Joannes dicit : Sic enim diléxit Deus mundum, ut Fílium ſuum unigénitum daret pro nobis.

℟. Rex ait ſervis ſuis : Núptiæ quidèm parátæ ſunt ; ſed qui invitáti erant, non fuérunt digni : * Ite ergò ad éxitus viárum ; & † Quoſcumque invenéritis, vocáte ad núptias. ℣. Sapiéntia propóſuit menſam ſuam : miſit ancillas ſuas ut vocárent ad arcem. * Ite. Glória. † Quoſcumque. *Matth.* 22. *Prov.* 9.

Ad Benedictus.

Ant. 8. G. Intrávit rex ut vidéret diſcumbentes, & vidit ibi hóminem non veſtítum veſte nuptiáli, & ait illi ; Amíce, quómodò huc intraſti non habens veſtem nuptiálem ? At ille obmútuit. *Matth.* 22.

Oratio.

OMnípotens & miſéricors Deus, univérſa nobis adverſántia propitiátus exclúde, ut mente & córpore páriter expedíti, quæ tua ſunt líberis méntibus exequámur ; Per Dóminum.

Ad Magníficat.

Ant. 2. Dixit rex miniſtris : Ligátis mánibus & pédibus ejus, míttite eum in ténebras exterióres ; ibi erit fletus & ſtridor déntium. Multi enim ſunt vocáti, pauci verò electi. *Matth.* 22.

FERIA SECUNDA.

De libris Machabæórum.

Lectio j. Lib. 1. *C.* 2.

EXclamávit Máthathías voce magnâ in civitáte, dicens : Omnis qui zelum habet legis, ſtátuens teſtaméntum, éxeat poſt me. Et fugit ipſe, & fílii ejus in montes ; & reliquérunt quæcumque habébant in civitáte. Tunc deſcendérunt multi quærentes judícium & juſtítiam, in deſértum : & ſedérunt ibi ipſi, & fílii eórum, &

mulíeres eórum, & pécora eórum; quóniam inundavérunt ſuper eos mala. Et renuntiátum eſt viris regis, & exercítui qui erat in Jerúſalem civitáte David, quóniam diſceſſiſſent viri quidam qui diſſipavérunt mandátum regis, in loca occulta in deſerto, & abiiſſent poſt illos multi. Et ſtatìm perrexérunt ad eos, & conſtituérunt adversùs eos prælium in die ſabbatórum, & dixérunt ad eos: Resíſtitis & nunc adhuc? Exíte, & fácite ſecundùm verbum regis Antíochi, & vivétis. Et dixérunt: Non exíbimus, neque faciémus verbum regis, ut polluámus diem ſabbatórum. Et concitavérunt adversùs eos prælium. Et non reſpondérunt eis, nec lápidem miſérunt in eos, nec oppilavérunt loca occulta, dicentes: Moriámur omnes in ſimplicitáte noſtra; & teſtes erunt ſuper nos cœlum & terra, quòd injuſtè pérditis nos.

℟. Deus meus 239.

Lectio ij.

ET appropinquavérunt dies Mathathíæ moriendi, & dixit fíliis ſuis: Nunc confortáta eſt ſupérbia, & caſtigátio, & tempus everſiónis, & ira indignatiónis. Nunc ergò, ò fílii, æmulatóres eſtóte legis, & date ánimas veſtras pro teſtamento patrum veſtrórum: & mementóte óperum patrum, quæ fecérunt in generatiónibus ſuis; & accipiétis glóriam magnam & nomen æternum. Abraham nonnè in tentatióne inventus eſt fidélis, & reputátum eſt ei ad juſtítiam? Joſeph in témpore augúſtiæ ſuæ cuſtodívit mandátum, & factus eſt dóminus Ægypti. Phínees pater noſter, zelando zelum Dei, accépit teſtamentum ſacerdótii æterni.

℟. Dómine. 239.

Lectio iij.

VOs ergò, fílii, confortámini, & viríliter ágite in lege; quia in ipſa glorióſi éritis. Et ecce Simon frater veſter, ſcio quòd vir consílii eſt: ipſum audíte ſemper, & ipſe erit vobis pater. Et Judas Machabæus fortis víribus à juventúte ſua ſit vobis princeps milítiæ: & ipſe aget bellum pópuli. Et adducétis ad vos omnes factóres legis; & vindicáte vindictam pópuli veſtri. Retribúite retributiónem géntibus, & inténdite in præceptum legis. Et benedíxit eos, & appóſitus eſt ad patres ſuos. Et defunctus eſt anno centéſimo & quadragéſimo ſexto; & ſepultus eſt à fíliis ſuis in ſepulcris patrum ſuórum in Modin:

& planxérunt eum omnis Iſraël planctu magno.

℟. Deus noſter. 240.

FERIA TERTIA.

De libris Machabæórum.

Lectio j. Lib. 1. *C.* 3.

SUrréxit Judas qui vocabátur Machabæus, fílius [Mathathíæ] pro eo; & adjuvábant eum omnes fratres ejus, & univerſi qui ſe conjúnxerant patri ejus, & præliabantur prælium Iſraël cum lætítia. Et dilatávit glóriam pópulo ſuo, & índuit ſe loricam ſicut gigas, & ſuccinxit ſe arma béllica ſua in præliis, & protegébat caſtra gládio ſuo. Símilis factus eſt leóni in opéribus ſuis, & ſicut cátulus leónis rúgiens in venatióne. Et perſecútus eſt iníquos, perſcrútans eos: & qui conturbábant pópulum ſuum, eos ſuccendit flammis; & repulſi ſunt inimíci ejus præ timóre ejus, & omnes operárii iniquitátis conturbáti ſunt; & direcța eſt ſalus in manu ejus. Et exacerbábat reges multos, & lætificábat Jacob in opéribus ſuis, & in ſéculum memória ejus in benedictióne. Et perambulávit civitátes Juda, & pérdidit ímpios ex eis, & avertit iram ab Iſraël. Et nominátus eſt uſque ad novíſſimum terræ, & congregávit pereuntes. Et congregávit Apollónius gentes, & à Samaría virtútem multam & magnam, ad bellandum contrà Iſraël. Et cognóvit Judas, & éxiit óbviàm illi, & percuſſit, & occídit illum; & cecidérunt vulneráti multi, & réliqui fugérunt; & accépit ſpólia eórum, & gládium Apollónii ábſtulit Judas, & erat pugnans in eo ómnibus diébus.

℟. Nunc confortáta. 241.

Lectio ij.

ET vidit Judas, & fratres ejus, quia multiplicáta ſunt mala, & exércitus applicábant ad fines eórum: & cognovérunt verba regis, quæ mandávit pópulo fácere in intéritum & conſummatiónem; & dixérunt unuſquiſque ad próximum ſuum: Erigámus dejectiónem pópuli noſtri, & pugnémus pro pópulo noſtro & ſanctis noſtris. Et congregátus eſt conventus, ut eſſent paráti in prælium, & ut orárent, & péterent miſericórdiam & miſeratiónes. Et Jerúſalem non habitabátur, ſed erat ſicut deſertum: non erat qui ingrederétur & egrederétur de natis ejus; & ſanctum conculcabátur: & fílii alienigenárum erant in arce; ibi erat habitátio géntium: & abláta eſt voluptas à Jacob, & defécit ibi tíbia & cíthara. Et congregáti ſunt, & venérunt in Maſpha contrà Jerúſalem; quia locus oratiónis

erat in Maſpha antè in Iſraël. Et jejunavérunt illâ die, & induérunt ſe cilíciis, & cínerem impoſuérunt cápiti ſuo; & diſcidérunt veſtimenta ſua: & expandérunt libros legis, de quibus ſcrutabantur gentes ſimilitúdinem ſimulacrórum ſuórum.

℟. Mementóte. 241.

Lectio iij.

ET poſt hæc conſtítuit Judas duces pópuli, tribúnos, & centurióꝛes, & pentacontarchos, & & decuriónes. Et dixit his qui ædificábant domos, & ſponſábant uxóres, & plantábant víneas, & formidolóſis, ut redírent unuſquiſque in domum ſuam ſecundùm legem. Et movérunt caſtra, & collocavérunt ad auſtrum Emmaüm. Et ait Judas: Accingímini, & eſtóte fílii potentes; & eſtóte paráti in mane, ut pugnétis adversùs natiónes has quæ convenérunt adversùs nos diſpérdere nos & ſancta noſtra; quóniam méliùs eſt nos mori in bello, quàm vidére mala gentis noſtræ & ſanctórum. Sicut autem fúerit voluntas in cœlo, ſic fiat.

℟. In áliis. 242.

FERIA QUARTA.

De libris Machabæórum.

Lectio j. Lib. 1. *C.* 4.

COmmiſérunt prælium: & cecidérunt de exército Lyſiæ quinque míllia virórum. Videns autem Lyſias fugam ſuórum, & Judæórum audáciam, & quòd paráti ſunt aut vívere, aut mori fórtiter, ábiit Antiochíam, & elégit mílites, ut multiplicáti rursùs venírent in Judæam. Dixit autem Judas, & fratres ejus: Ecce contríti ſunt inimíci noſtri; aſcendámus nunc mundáre ſancta, & renováre. Et congregátus eſt omnis exércitus, & aſcendérunt in montem Sion. Et vidérunt ſanctificatiónem deſertam, & altáre profanátum, & portas exuſtas, & in átriis virgulta nata ſicut in ſaltu vel in móntibus, & paſtophória díruta. Et ſcidérunt veſtimenta ſua, & planxérunt planctu magno, & impoſuérunt cínerem ſuper caput ſuum; & cecidérunt in fáciem ſuper terram, & exclamavérunt tubis ſignórum, & clamavérunt in cœlum.

℟. Deus meus. 239.

Lectio ij.

TUnc ordinávit Judas viros ut pugnárent adversùs eos qui erant in arce, donec emundárent ſancta. Et elégit ſacerdótes ſine mácula, voluntátem habentes in lege Dei: & mundavérunt ſancta, & tulérunt lápides contaminatiónis in locum immundum. Et cogitávit de altári holocauſtórum, quod

profanátum erat, quid de eo fáceret. Et íncidit illis consílium bonum ut deſtrúerent illud, ne fortè illis eſſet in oppróbrium, quia contaminavérunt illud gentes: & demolíti ſunt illud. Et repoſuérunt lápides in monte domûs in loco apto, quoadusquè veníret Prophéta, & reſpondéret de eis. Et accepérunt lápides íntegros secundùm legem; & ædificavérunt altáre novum, secundùm illud quod fuit priùs: & ædificavérunt ſancta, & quæ intra domum erant intrínſecùs; & ædem & átria ſanctificavérunt.

℟. Dómine. 239.

Lectio iij.

ET obtulérunt ſacrifícium secundùm legem ſuper altáre holocauſtórum novum quod fecérunt. Secundùm tempus & secundùm diem, in qua contaminavéruut illud gentes, in ipſa renovátum eſt in cánticis, & cítharis, & cínyris, & in cymbalis. Et cécidit omnis pópulus in fáciem, & adoravérunt, & benedixérunt in cœlum eum qui proſperávit eis. Et fecérunt dedicatiónem altáris diebus octo, & obtulérunt holocauſta cum lætítia, & ſacrifícium ſalutáris & laudis. Et ornavérunt fáciem templi corónis áureis & ſcútulis; & dedicavérunt portas & paſtophória, & impoſuérunt eis jánuas. Et facta eſt lætítia in pópulo magna valdè, & avérſum eſt oppróbrium géntium. Et ſtátuit Judas & fratres ejus, & univerſa eccléſia Iſraël, ut agátur dies dedicatiónis altáris in tempóribus ſuis, ab anno in annum.

℟. Deus noſter. 240.

FERIA QUINTA.

De libris Machabæórum.

Lectio j. Lib. 2. *C.* 9.

EOdem témpore Antíochus inhoneſtè revertebátur de Pérſide. Intráverat enim in eam quæ dícitur Perſépolis, & tentávit expoliáre templum, & civitátem opprímere: ſed multitúdine ad arma concurrente, in fugam verſi ſunt; & ita cóntigit ut Antíochus poſt fugam túrpiter rediret. Et cùm veniſſet circà Ecbátanam, recognóvit quæ erga Nicánorem & Timótheum geſta ſunt. Elátus autem in ira, arbitrabátur ſe injúriam illórum qui ſe fugáverant, poſſe in Judæos retorquére; ideóque juſſit agitári currum ſuum, ſine intermiſſióne agens iter, cœleſti eum judício perurgente, eò quòd ita ſuperbè locútus eſt ſe ventúrum Jeroſólymam, & congériem ſepulcri Judæórum eam factúrum. Sed qui univerſa cónſpicit Dóminus Deus Iſraël, percuſſit eum inſanábili & inviſíbili plagâ. Ut enim fini-

vit hunc ipſum ſermónem, apprehendit eum dolor dirus víſcerum, & amára internórum tormenta, & quidèm ſatis juſtè; quippè qui multis & novis cruciátibus aliórum tórſerat víſcera, licèt ille nullo modo à ſua malítia ceſsáret. Super hoc autem ſupérbia replétus, ignem ſpirans ánimo in Judæos, & præcípiens accelerári negótium, cóntigit illum ímpetu euntem de curru cádere, & gravi córporis colliſióne membra vexári.

℞. Nunc confortáta eſt. 241.

Lectio ij.

ISque qui ſibi videbátur étiam flúctibus maris imperáre, ſupra humánum modum ſupérbiâ replétus, & móntium altitúdines in ſtatéra appéndere, nunc humiliátus ad terram in geſtatório portabátur, manifeſtam Dei virtútem in ſemetipſo conteſtans: ita ut de córpore ímpii vermes ſcaturírent, ac viventis in dolóribus carnes ejus efflúerent, odóre étiam illíus & fœtóre exércitus gravarétur; &, qui pauló antè sídera cœli contíngere ſe arbitrabátur, eum nemo póterat propter intolerántiam fœtóris portáre. Hinc ígitur cœpit ex gravi ſupérbia deductus ad agnitiónem ſuî venire, divínâ admónitus plagâ, per momenta ſíngula dolóribus ſuis augmenta capiéntibus. Et cùm nec ipſe jam fœtórem ſuum ferre poſſet, ita ait: Juſtum eſt ſúbditum eſſe Deo, & mortálem non pária Deo ſentíre. Orábat autem hic ſceleſtus Dóminum, à quo non eſſet miſericórdiam conſecuturus.

℞. Mementóte. 241.

Lectio iij.

SEd non ceſſántibus dolóribus, (ſupervénerat enim in eum juſtum Dei judícium) deſpérans, ſcripſit ad Judæos in modum deprecatiónis epíſtolam hæc continentem: Optimis cívibus Judæis plúrimam ſalútem, & benè valére, & eſſe felíces, rex & princeps Antíochus. Si benè valétis & fílii veſtri, & ex ſenténtia vobis cuncta ſunt, máximas ágimus grátias. Et ego in infirmitáte conſtitútus, veſtrî autem memor benignè, reverſus de Pérſidis locis, & infirmitáte gravi apprehenſus, neceſſárium duxi pro commúni utilitáte curam habére; non deſpérans memetipſum, ſed ſpem multam habens effugiendi infirmitátem. Reſpíciens autem quòd & pater meus, quibus tempóribus in locis ſuperióribus ducébat exércitum, oſtendit qui poſt ſe ſuſcíperet principátum; ut ſi quid contrárium accíderet, aut diffi-

cile nuntiarétur, ſcientes hi qui in regiónibus erant, cui eſſet rerum ſumma derelicta, non turbarentur. Ad hæc consíderans de próximo potentes quoſque, & vicínos tempóribus inſidiantes, & eventum expectantes, deſignávi fílium meum Antíochum regem; quem ſæpè recurrens in ſuperióra regna multis veſtrûm commendábam: & ſcripſi ad eum quæ ſubjecta ſunt. Oro ítaque vos, & peto, mémores beneficiórum públicè & privátim, ut unuſquiſque conſervet fidem ad me & ad fílium meum. Confído enim eum modeſtè & humánè actúrum, & ſequentem propóſitũ meum, & commúnem vobis fore. Igitur homicída & blaſphémus péſſimè percuſſus, & ut ipſe álios tractáverat, péregrè in móntibus miſerábili óbitu vitâ functus eſt.

℟. In áliis. 242.

FERIA SEXTA.

De libris Machabæórum.

Lectio j. Lib. 2. C. 10.

AT Timótheus qui priùs à Judæis fúerat ſuperátus, convocáto exércitu peregrínæ multitúdinis, & congregáto equitátu Aſiáno, advénit quaſi armis Judæam captúrus. Machabæus autem, & qui cum ipſo erant, appropinquante illo, deprecabantur Dóminum; caput terrâ aſpergentes, lumboſque cilíciis præcincti, ad altáris crepídinem provolúti, ut ſibi propítius, inimícis autem eórum eſſet inimícus, & adverſáriis adverſarétur, ſicut lex dicit. Et ita poſt oratiónem, ſumptis armis, lóngiùs de civitáte procedentes, & próximi hóſtibus effecti, reſedérunt. Primo autem ſolis ortu utríque commiſérunt: iſti quidèm victóriæ & proſperitátis ſponſórem cum virtúte Dóminum habentes; illi autem ducem belli ánimum habébant. Sed cùm véhemens pugna eſſet, apparuérunt adversárii de cœlo viri quinque in equis, frænis áureis decóri, ducátum Judæis præſtantes: ex quibus duo Machabæum médium habentes, armis ſuis circumſeptum incólumem conſervábant; in adverſários autem tela & fúlmina jaciébant, ex quo & cæcitáte confúſi, & repléti perturbatióne cadébant. Interfecti ſunt autem viginti míllia quingenti, & équites ſexcenti. Timótheus verò confúgit in Gázaram præſídium munítum, cui præerat Chæreas.

℟. Deus meus. 239.

Lectio ij. Cap. 11.

[LYſias autẽ] ingreſſus Judæam, & appróprians Bethsúræ quæ erat

in anguſto loco, ab Jeroſólyma intervallo quinque ſtadiórum, illud præſídium expugnábat. Ut autem Machabæus, & qui cum eo erant, cognovérunt expugnári præſídia, cum fletu & lácrymis rogábant Dóminum, & omnis turba ſimul, ut bonum Angelum mítteret ad ſalútem Iſraël. Et ipſe primus Machabæus, ſumptis armis, céteros adhortátus eſt ſimul ſecum perículum ſubíre, & ferre auxílium frátribus ſuis. Cùmque páriter prompto ánimo procéderent, Jeroſólymis appáruit præcédens eos eques in veſte cándida, armis áureis haſtam vibrans. Tunc omnes ſimul benedixérunt miſericordem Dóminum, & convaluérunt ánimis, non ſolùm hómines, ſed & béſtias ferocíſſimas, & muros férreos paráti penetráre. Ibant ígitur prompti, de cœlo habentes adjutórem, & miſerantem ſuper eos Dóminum. Leónum autem more, ímpetu irruentes in hoſtes, proſtravérunt ex eis úndecim míllia péditum, & équitum mille ſexcentos: univerſos autem in fugam vertérunt; plures autem ex eis vulneráti, nudi evaſérunt. Sed & ipſe Lyſias túrpiter fúgiens eváſit.

℟. Dómine. 239.

Lectio iij. Cap. 15.

NIcánor quidèm cum ſumma ſupérbia erectus, cogitáverat commúne trophæum ſtatúere de Juda. Machabæus autem ſemper confidébat cum omni ſpe auxílium ſibi à Deo affutúrum; & hortabátur ſuos, ne formidárent ad adventum natiónum, ſed in mente habérent adjutória ſibi facta de cœlo, & nunc ſperárent ab Omnipotente ſibi affutúram victóriam. Et allocútus eos de lege & Prophétis, ádmonens étiam certámina quæ fécerant priùs, promptióres conſtítuit eos: & ita ánimis eórum erectis, ſimul oſtendébat géntium falláciam, & juramentórum prævaricatiónem. Síngulos autem illórum armávit, non clypei & haſtæ munitióne, ſed ſermónibus óptimis & exhortatiónibus, expóſito digno fide ſómnio, per quod univerſos lætificávit. Erat autem hujuſcémodi víſus: Oníam qui fúerat ſummus ſacerdos, virum bonum & benignum, verecundum viſu, modeſtum móribus, & elóquio decórum, & qui à púero in virtútibus exercitátus ſit, manus protendentem, oráre pro omni pópulo Judæórum. Poſt hoc apparuiſſe & álium virum ætáte & glóriâ mirábilem, & mag-

ni decóris habitúdine circà illum ; reſpondentem verò Oníam dixiſſe : Hic eſt fratrum amátor, & pópuli Iſraël : hic eſt qui multum orat pro pópulo & universa ſancta civitáte, Jeremías prophéta Dei. Extendiſſe autem Jeremíam dextram, & dediſſe Judæ gládium áureum, dícentem : Accipe ſanctum gládium munus à Deo, in quo dejícies adverſários pópuli mei Iſraël. Exhortáti itaque Judæ ſermónibus bonis valdè, de quibus extolli poſſet ímpetus, & ánimi júvenum confortári, ſtatuérunt dimicáre.

℟. Deus noſter. 240.

SABBATO.

De libris Machabæórum.

Lectio j. Lib. 2. *C.* 15.

NIcánor & qui cum ipſo erant, cum tubis & cánticis admovébant. Judas verò, & qui cum eo erant, invocáto Deo, per oratiónes congreſſi ſunt : manu quidèm pugnantes, ſed Dóminum córdibus orantes, proſtravérunt non minùs triginta quinque míllia, præſentiâ Dei magnífice delectáti. Cùmque ceſſaſſent, & cum gáudio redírent, cognovérunt Nicánorem ruiſſe cum armis ſuis. Facto itaque clamóre, & perturbatióne excitátâ, pátriâ voce omnipotentem Dóminum benedicébant. Præcépit autem Judas, qui per ómnia córpore & ánimo mori pro cívibus parátus erat, caput Nicánoris, & manum cum húmero abſciſſam, Jeroſólymam perferri. Quò cùm perveniſſet, convocátis contribúlibus & ſacerdótibus ad altáre, accérſiit & eos qui in arce erant. Et oſtenſo cápite Nicánoris, & manu nefáriâ quam extendens contrà domum ſanctam omnipoténtis Dei, magnífice gloriátus eſt : linguam étiam ímpii Nicánoris præcíſam juſſit particulátim ávibus dari, manum autem dementis contrà templum ſuſpendi. Omnes ígitur cœli benedixérunt Dóminum, dicentes : Benedictus qui locum ſuum incontaminátum ſervávit. Suſpendit autem Nicánoris caput in ſumma arce, ut évidens eſſet & manifeſtum ſignum auxílii Dei.

[*Si fiat de Sabbato*, ℟℟℟. *ſumentur è II. Nocturno Dominicæ XVII.*]

Lectio ij. Lib. 1. *C.* 9.

CÆtera verba bellórum Judæ, & virtútum quas fecit, & magnitúdinis ejus, non ſunt deſcripta : multa enim erant valdè. Et factum eſt, poſt óbitum Judæ emerſérunt iníqui in ómnibus fínibus Iſraël ; & exorti ſunt om-

-nes qui operabantur iniquitátem. In diébus illis facta eſt fames magna valdè, & trádidit ſe Bácchidi omnis régio eórum cum ipſis. Et elégit Bácchides viros ímpios, & conſtítuit eos dóminos regiónis: & exquirébant, & perſcrutabantur amícos Judæ, & adducébant eos ad Bácchidem: & vindicábat in illos, & illudébat. Et facta eſt tribulátio magna in Iſraël, qualis non fuit ex die quâ non eſt viſus Prophéta in Iſraël. Et congregáti ſunt omnes amíci Judæ, & dixérunt Jónathæ: Ex quo frater tuus Judas defunctus eſt, vir ſímilis ei non eſt qui éxeat contrà inimícos noſtros, Bácchidem, & eos qui inimíci ſunt gentis noſtræ. Nunc ítaque te hódiè elégimus eſſe pro eo nobis in príncipem & ducem ad bellandum bellum noſtrū. Et ſuſcépit Jónathas témpore illo principátum, & ſurréxit loco Judæ fratris ſui.

Lectio iij. Cap. 13.

ET audívit Simon quòd congregávit Tryphon exércitum copióſum, ut veníret in terram Juda, & attéreret eam. Videns quia in tremóre pópulus eſt & in timóre, aſcendit Jeruſálem, & congregávit pópulum, & adhortans, dixit: Vos ſcitis quanta ego, & fratres mei, & domus patris mei, fécimus pro légibus & pro ſanctis prælia, & angúſtias quales vídimus: horum grátiâ periérunt fratres mei omnes propter Iſraël, & relictus ſum ego ſolus. Et nunc non mihi contingat párcere ánimæ meæ in omni témpore tribulatiónis; non enim mélior ſum frátribus meis. Vindicábo ítaque gentem meam & ſancta, natos quoque noſtros & uxóres; quia congregátæ ſunt univerſæ gentes contérere nos inimicítiæ grátiâ. Et accenſus eſt ſpíritus pópuli ſimul ut audívit ſermónes iſtos; & reſpondérunt voce magnâ, dicentes: Tu es dux noſter loco Judæ & Jónathæ fratris tui: pugna prælium noſtrum; & ómnia quæcumque díxeris nobis, faciémus.

Ad Magníficat.

Ant. 5. *a.* Ezéchiel vidit conſpectum glóriæ, quam oſtendit illi Deus in curru Chérubim. *Eccli.* 49.

Oratio, ut infrà ad Laudes

DOMINICA XX.
poſt Pentecoſten.

IN I. NOCTURNO.

Incipit liber Ezechiélis Prophétæ.

Lectio j. Cap. 1.

ET factum eſt in triгéſimo anno, in quarto, in quinta

menſis, cùm eſſem in médio captivórum juxtà flúvium Chobar, aperti ſunt cœli, & vidi viſiónes Dei. In quinta menſis, ipſe eſt annus quintus tranſmigratiónis regis Jóachin; factum eſt verbum Dómini ad Ezechiélem fílium Buzi, ſacerdótem in terra Chaldæórum, ſecùs flumen Chobar: & facta eſt ſuper eum ibi manus Dómini. Et vidi, & ecce ventus túrbinis veniébat ab Aquilóne; & nubes magna, & ignis involvens, & ſplendor in circúitu ejus, & de médio ejus quaſi ſpécies electri, id eſt, de médio ignis.

℟. Ego paſcam oves meas, & ego eas accubáre fáciam, dicit Dóminus Deus: & ſuſcitábo ſuper eas paſtórem unum qui paſcat eas, ſervum meum David: * Ipſe paſcet eas, & ipſe erit eis in paſtórem. ℣. Deus pacis edúxit de mórtuis paſtórem magnum óvium, in ſánguine teſtamenti æterni, Dóminum noſtrum Jeſum Chriſtum. * Ipſe. *Ezech.* 34. *Hebr.* 13.

Lectio ij.

ET in médio ejus ſimilitúdo quátuor animálium, & hic aſpectus eórum, ſimilitúdo hóminis in eis. Quátuor fácies uni, & quátuor pennæ uni. Pedes eórum pedes recti; & planta pedis eórum quaſi planta pedis vítuli; & ſcintillæ quaſi aſpectus æris candentis. Et manus hóminis ſub pennis eórum in quátuor pártibus: & fácies & pennas per quátuor partes habébant. Junctæque erant pennæ eórum altérius ad álterum; non revertebantur, cùm incéderent: ſed unumquodque ante fáciem ſuam gradiebátur.

℟. Ab éxitu ſermónis ut íterùm ædificétur Jeruſalem, uſque ad Chriſtum ducem, hebdómades ſeptem, & hebdómades ſexaginta duæ erunt: & * Poſt hebdómades ſexaginta duas occidétur Chriſtus, & non erit ejus pópulus qui eum negatúrus eſt. ℣. O ſtulti, & tardi corde ad credendum in ómnibus quæ locúti ſunt Prophétæ! Nonnè hæc opórtuit pati Chriſtum, & ita intráre in glóriam ſuam? * Poſt hebdómades. *Dan.* 9. *Luc.* 24.

Lectio iij.

SImilitúdo autem vultus eórum, fácies hóminis, & fácies leónis à dextris ipſórum quátuor; fácies autem bovis à ſiniſtris ipſórum quátuor, & fácies áquilæ déſuper ipſórum quátuor. Fácies eórum, & pennæ eórum extentæ déſuper: duæ pennæ ſingulórum jungebantur, & duæ tegébant córpora eórum; & unumquodque eórum

coram fácie ſua ambulábat : ubi erat ímpetus ſpíritûs , illuc gradiebantur ; nec revertebantur , cùm ambulárent. Et ſimilitúdo animálium , aſpectus eórum quaſi carbónum ignis ardéntium , & quaſi aſpectus lampadárum. Hæc erat víſio diſcurrens in médio animálium , ſplendor ignis , & de igne fulgur egrédiens. Et animália ibant & revertebantur , in ſimilitúdinem fúlguris coruſcantis.

℟. Dies multos ſedébunt fílii Iſraël ſine rege & ſine príncipe , & ſine ſacrifício & ſine altári : & poſt hæc * Revertentur , & quærent Dóminum Deum ſuum , & David regem ſuum ; & † Pavébunt ad Dóminum & ad bonum ejus. ℣. Cæcitas ex parte cóntigit in Iſraël , donec plenitúdo géntium intráret ; & ſic omnis Iſraël ſalvus fíeret. * Revertentur. Glória. † Pavébunt. *Oſée*, 3. *Rom.* 11.

IN II. NOCTURNO.

Ex Commentáriis ſancti Hierónymi Presbyteri, in Ezechiélem Prophétam.

Lib. 11. *In Cap.* 37.

Lectio iv.

FActus eſt ſermo Dómini ad me , dicens : Et tu , fili hóminis , ſume tibi lignum unum , & ſcribe ſuper illud : Judæ, & filiórum Iſraël ſociórum ejus ; & tolle lignum álterum , & ſcribe ſuper illud : Joſeph , lignum Ephraim , & omnis domûs Iſraël ſociorumque ejus. Et adjunge illa unum ad álterum tibi in lignum unum. Præſens prophetía hæc ex ore Dómini pollicétur quòd utrumque ſibi jungátur impérium , hoc eſt , regnum Judæ & regnum Iſraël ; tollaturque virga Ephraim , qui de Joſeph ſtirpe generátus eſt , cum réliquis tríbubus quæ ei ſociátæ ſunt , & jungátur virgæ Juda , ut nequáquàm vocétur Juda & Iſraël , ſed uno nómine appellentur Juda : & ſub figúra Prophétæ qui præcédit in typo Dómini Salvatóris , nequáquàm duábus mánibus , ſed unâ Chriſti teneantur manu. Dicit enim ſe aſſúmere fílios Iſraël de médio natiónum ad quas captívi ducti ſunt , & reductúrum eos in terram , & in montes Iſraël , & appellandam unam gentem , uniuſque regis regendam império : ut ultrà non polluantur in idólis , & abominatiónibus ſuis ; ſed cùm fúerint de captivitátis ſédibus liberáti in quibus peccavérunt , ómnibus vítiis eſſe mundandos , & futúros pópulum Dei ; ita ut Dóminus ſit Deus eórum.

℟. Surge & tritúra , fília Sion : * Et tu , Béth-

lehem Ephráta, párvulus es in míllibus Juda: ex te mihi egrediétur qui ſit dominátor in Iſraël, & magnificábitur uſque ad términos terræ. ℣. Cóngregans Heródes omnes príncipes ſacerdótum & ſcribas pópuli, ſciſcitabátur ab eis, ubi Chriſtus naſcerétur. At illi dixérunt ei: In Béthlehem Juda; ſic enim ſcriptum eſt per Prophétam: * Et tu Béthlehem. *Mich.* 4. & 5. *Matt.* 2.

Lectio v.

ET ſervus, inquit, meus David rex ſuper eos. De quo & Angelus lóquitur in Evangélio, quòd regnatúrus ſit ſuper domum Jacob, & regni ejus non ſit finis: tantæque erit cleméntiæ, ut non ſolùm rex, ſed & paſtor appellétur; eò quòd ſuperbum nomen impérii, paſtóris vocábulo mítiget. Qui poſtquàm fúerint in gentem unam, & in terra Iſraël, ac móntibus habitáverint, ambulatúri ſint in ómnibus judíciis Dómini, & præcepta illíus cuſtoditúri: habitatúri autem non in ália terra, ſed in ea quam dedit ſervo ſuo Jacob; in qua habitavérunt patres eórum Abraham, Iſaac, & Jacob, & réliqui ſancti: & non ſolùm ipſi habitatúri ſint, ſed & fílii eórum ac nepótes; habitentque non ad breve tempus, ſed in perpétuum. Vultis autem, ait, ſcire quis ſit iſte rex & paſtor? Ipſe eſt de quo ſuprà dixi, ſervus meus David. Qui cùm in forma Dei eſſet, non eſt rapínam arbitrátus eſſe ſe æquálem Deo: ſed ſe exinanívit, formam ſervi accípiens: & factus eſt obédiens Patri uſque ad mortem, mortem autem crucis. Cùmque ſub tali rege fúerint, percútiam illis fœdus pacis: nequáquàm ut in véteri teſtamento, certáminum atque bellórum; ſed pactum pacis, quæ exſúperat omnem ſenſum, de qua Salvátor lóquitur ad Apóſtolos: Pacem meam do vobis, pacem meam relinquo vobis. Et Prophéta dicit: Factus eſt in pace locus ejus.

℟. Adhuc unum módicum eſt, & movébo omnes gentes: & *Véniet deſiderátus cunctis géntibus, & implébo domum iſtam glóriâ, dicit Dóminus exercítuum. ℣. Péperit María fílium ſuum; & poſtquàm impléti ſunt dies purgatiónis ejus, tulérunt illum in Jeruſalem, ut ſíſterent eum Dómino. * Véniet. *Agg.* 2. *Luc.* 2.

Lectio vj.

QUos cùm in Eccléſia fundáverit & ſtabilíe-

rit, tunc multiplicabuntur vel credéntiū número, vel multiplicatióne virtútum. Et dabo, inquit, ſanctificatiónem meam, ſive ſanctuárium in médio eórum in perpétuum: quod Judæi de templo interpretantur, quod ſub Zoróbabel extructum eſt. Sed quómodò ſtare póterit hoc quod dícitur, In perpétuum; cùm templum illud quod à Zoróbabel extructum eſt, & pôſteà à multis inſtaurátum, Románo igne ſuccenſum ſit? Quæ ómnia referenda ſunt ad Eccléſiam, & ad témpora Salvatóris, quandò tabernáculum ejus póſitum eſt in Eccléſia, ubi factus eſt Deus noſter, & nos pópulus ejus. Profectuſque ómnium eſt, ut ſciant quòd ipſe ſit Dóminus, & ipſe ſanctíficet Iſraël, non juxtà carnem, ſed juxtà ſpíritum, quandò ſanctificátio ejus in médio credéntium facta eſt in perpétuum. Quòd autem Dóminus abjécerit tribum Éphraim, & elégerit tribum Juda, & in Pſalmis légimus, in quibus ſcriptum eſt: Et répulit tabernáculum Joſeph, & tribum Éphraim non elégit: ſed elégit tribum Juda, de qua ſcriptum eſt: Non defíciet princeps ex Juda, neque dux de femóribus ejus, donec veníat cui repóſitum eſt: & ipſe erit expectátio Géntium. Verè enim in adventu Dómini Salvatóris duæ virgæ & duo ligna in unum juncta ſunt ſceptrum, & in baptíſmate Chriſti dudùm ſeparáta ſociantur; ut fiant in unum novum hóminem & in unam gentem, neque polluantur ultrà in idólis & abominatiónibus; ſed mundi lavácro ſint pópulus Dei, & ímperet eis Chriſtus.

℟. Ecce ego mittam vobis Elíam Prophétam, ántequàm véniat dies Dómini, magnus & horríbilis: * Et † Convertet cor patrum ad fílios, & cor filiórum ad patres eórum, ne fortè véniam & percútiam terram anathémate. ℣. Elías quidèm ventúrus eſt, & reſtítuet ómnia. * Et convertet. Glória. † Convertet. *Mal.* 4. *Matt.* 17.

IN III. NOCTURNO.

Léctio ſancti Evangélii ſecundùm Joannem.

Lectio vij. Cap. 4.

In illo témpore; Erat quidam régulus, cujus fílius infirmabátur Capharnaüm. Hic cùm audiſſet quia Jeſus adveníret à Judæa in Galilæam, ábiit ad eum, & rogábat eum ut deſcenderet, & ſanáret fílium ejus; (incipiébat enim mori.) Et réliqua.

Homília ſancti Gregórii Papæ.

28. *In Evang. hab. ad Tumbam SS. Nerei & Achillei.*

QUid eſt quòd régulus rogat ut ad ejus fílium véniat, & tamen ire corporáliter recúſat; ad ſervum verò Centuriónis non invitátur, & tamen ſe corporáliter ire pollicétur? Quid eſt hoc, niſi quòd ſupérbia noſtra retúnditur, qui in homínibus non natúram quâ ad imáginem Dei facti ſunt, ſed honóres & divítias venerámur? Cùmque penſámus quæ circà eos ſunt, profectò interióra mínimè providémus, dùm ea conſiderámus quæ in corpóribus deſpecta ſunt, neglígimus penſáre quod ſunt. Redemptor verò noſter, ut oſténderet quia quæ alta ſunt hóminum, deſpicienda ſunt, & quæ deſpecta ſunt hóminum, ſanctis deſpicienda non ſunt, ad fílium réguli ire nóluit, ad ſervum Centuriónis ire parátus fuit.

℟. Cùm audiſſet régulus quia Jeſus adveníret à Judæa in Galilæam, ábiit ad eum: * Et rogábat eum ut deſcénderet, & ſanáret fílium ejus; incipiébat enim mori. ℣. Deprecabátur Dóminum, dicens: Dómine mi, ádjuva me; præter te nullus eſt auxiliátor álius. * Et. *Joan.* 4. *Eſther* 14.

Lectio viij.

CErtè ſi nos cujúſpiam ſervus rogáret ut ad eum ire deberémus, prótinùs nobis noſtra ſupérbia in cogitatióne tácita reſpondéret, dicens: Non eas, quia temetipſum degéneras, honor tuus deſpícitur, locus vileſcit. Ecce de cœlo venit, qui ſervo in terra occúrrere non déſpicit; & tamen humiliári in terra contémnimus, qui de terra ſumus. Quid verò apud Deum vílius, quid deſpéctius eſſe poteſt, quàm ſerváre honórem apud hómines, & interni teſtis óculos non timére? Undè & in ſacro Evangélio ad Phariſæos Dóminus ait: Vos eſtis qui juſtificátis vos coram homínibus, Deus autem novit corda veſtra: quia quod homínibus altum eſt, abominábile eſt apud Deum.

℟. Dixit Jeſus: Niſi ſigna & prodígia vidéritis, non créditis. Dicit régulus: Dómine, deſcende, priuſquàm moriátur fílius meus. * Dicit ei Jeſus: Vade, fílius tuus vivit. ℣. Sermo tuus, Dómine, hos qui in te credíderint, conſervat. * Dicit. *Joan.* 4. *Sap.* 16.

Lectio ix.

NOtáte, fratres, notáte quod dícitur. Si enim quod homínibus altum eſt, abominábile eſt

apud Deum, cordis noſtri cogitátio tantò apud Deum in imo eſt, quantò homínibus in alto; & humílitas cordis noſtri tantò apud Deum in alto eſt, quantò homínibus in imo. Deſpiciámus ergò, ſi quid boni gérimus: nulla nos noſtra inflet operátio, non rerum abundántia, non glória extollat. Si quibúſlibet ex bonis affluéntibus íntùs intuméſcimus, Deo deſpecti ſumus. Hæc ergò cogitáte, fratres: hæc totâ intentióne penſáte. Nolíte in próximis veſtris mundi hujus bona venerári. Hoc propter Deum honoráte in homínibus, quòd facti ſunt ad imáginem Dei.

℟. Crédidit homo ſermóni quem dixit ei Jeſus, & ibat. Jam autem * Eo deſcendente, † Servi occurrérunt ei, dicentes: Quia fílius ejus víveret. ℣. Nullus ſperávit in Dómino, & confúſus eſt. * Eo. Glória Patri. † Servi. *Joan.* 4. *Eccli.* 2.

Ad Benedictus.

Ant. 3. a. Dixérunt ſervi: Quia herì horâ ſéptimâ relíquit eum febris. Cognóvit ergò pater quia illa hora erat in qua dixit ei Jeſus: Fílius tuus vivit. *Joan.* 4.

Oratio.

LArgíre, quæſumus, Dómine, fidélibus tuis indulgéntiam placátus, & pacem; ut páriter ab ómnibus mundentur offenſis, & ſecúrâ tibi mente deſérviant; Per Dóminum.

Ad Magníficat.

Ant. 5. C. Crédidit régulus, & domus ejus tota. Hoc ſecundum ſignum fecit Jeſus, cùm veniſſet à Judæa in Galilæam. *Joan.* 4.

FERIA SECUNDA.

De Ezechiéle Prophéta.

Lectio j. Cap. 2.

FIlli hóminis, mitto ego te ad fílios Iſraël, ad gentes apoſtatríces quæ receſſérunt à me: ipſi & patres eórum prævaricáti ſunt pactum meum uſque ad diem hanc. Et fílii durâ fácie & indomábili corde ſunt, ad quos ego mitto te; & dices ad eos: Hæc dicit Dóminus Deus: Si fortè vel ipſi áudiant, & ſi fortè quieſcant, quóniam domus exáſperans eſt; & ſcient quia Prophéta fúerit in médio eórum. Tu ergò, fili hóminis, ne tímeas eos, neque ſermónes eórum métuas; quóniam incréduli & ſubverſóres ſunt tecum, & cum ſcorpiónibus hábitas. Verba eórum ne tímeas, & vultus eórum ne formídes, quia domus exáſperans eſt. Loquéris ergò verba mea ad eos, ſi fortè áudiant, & quieſcant, quóniam irritatóres ſunt.

℟. Ego paſcam. 280.

Lectio ij. Cap. 3.

ET dixit ad me : Fili hóminis, vade ad domum Iſraël, & loquéris verba mea ad eos. Non enim ad pópulum profundi ſermónis & ignótæ linguæ, tu mittéris ad domum Iſraël : neque ad pópulos multos profundi ſermónis, & ignótæ linguæ, quorum non poſſis audíre ſermónes : & ſi ad illos mitteréris, ipſi audírent te. Domus autem Iſraël nolunt audíre te, quia nolunt audíre me : omnis quippè domus Iſraël attrítâ fronte eſt & duro corde. Ecce dedi fáciem tuam valentiórem faciébus eórum, & frontem tuam duriórem fróntibus eórum. Ut adamantem & ut sílicem dedi fáciem tuam : ne tímeas eos, neque métuas à fácie eórum ; quia domus exáſperans eſt.

℟. Ab éxitu. 280.

Lectio iij.

FIli hóminis, ſpeculatórem dedi te dómui Iſraël ; & áudies de ore meo verbum, & annuntiábis eis ex me. Si dicente me ad ímpium, Morte moriéris, non annuntiáveris ei, neque locútus fúeris ut avertátur à via ſua ímpia, & vivat ; ipſe ímpius in iniquitáte ſua moriétur, ſánguinem autem ejus de manu tua requíram. Si autem tu annuntiáveris ímpio, & ille non fúerit converſus ab impietáte ſua & à via ſua ímpia ; ipſe quidèm in iniquitáte ſua moriétur, tu autem ánimam tuam liberaſti. Sed & ſi converſus juſtus à juſtítia ſua fúerit, & fécerit iniquitátem, ponam offendículum coram eo ; ipſe moriétur, quia non annuntiaſti ei : in peccáto ſuo moriétur, & non erunt in memória juſtítiæ ejus quas fecit ; ſánguinem verò ejus de manu tua requíram. Si autem tu annuntiáveris juſto ut non peccet juſtus, & ille non peccáverit, vivens vivet, quia annuntiaſti ei ; & tu ánimam tuam liberaſti.

℟. Dies multos, 281.

FERIA TERTIA.

De Ezechiéle Prophéta.

Lectio j. Cap. 9.

GLória Dómini Iſraël aſſumpta eſt de Cherub, quæ erat ſuper eum ad limen domûs : & vocávit virum qui indútus erat líneis & atramentárium ſcriptóris habébat in lumbis ſuis. Et dixit Dóminus ad eum : Tranſi per médiam civitátem in médio Jerúſalem, ſigna Thau ſuper frontes virórum geméntium & & doléntium ſuper cunctis abominatiónibus quæ fiunt in médio ejus. Et illis dixit, audiente me : Tranſíte per civitátem ſequentes

eam, & percútite : non parcat óculus veſter, neque misereámini : ſenem, adoleſcéntulum & vírginem, párvulum & mulíeres, interfícite uſque ad interneciónem ; omnem autem ſuper quemidéritis Thau, ne occidátis ; & à ſanctuário meo incípite. Cœpérunt ergò à viris ſenióribus qui erant ante fáciem domûs. Et dixit ad eos : Contamináte domum, & impléte átria interfectis : egredímini. Et egreſſi ſunt, & percutiébant eos qui erant in civitáte.

℟. Surge. 281.

Lectio ij. Cap. 13.

ET factus eſt ſermo Dómini ad me, dicens : Fili hóminis, vaticináre ad prophétas Iſraël, qui prophétant ; & dices prophetántibus de corde ſuo : Audíte verbum Dómini : Hæc dicit Dóminus Deus : Væ prophétis inſipiéntibus, qui ſequuntur ſpíritū ſuum, & nihil vident. Quaſi vulpes in deſertis, prophétæ tui, Iſraël, erant. Non aſcendiſtis ex adverſo, neque oppoſuiſtis murum pro domo Iſraël, ut ſtarétis in prælio in die Dómini. Vident vana, & divínant mendácium, dicentes : Ait Dóminus, cùm Dóminus non míſerit eos : & perſeveravérunt confirmáre ſermónem. Numquid non viſiónem caſſam vidiſtis, & divinatiónem mendácem locúti eſtis ? Et dícitis, ait Dóminus ; cùm ego non ſim locútus.

℟. Adhuc. 282.

Lectio iij.

PRoptéreà hæc dicit Dóminus Deus : Quia locúti eſtis vana, & vidiſtis mendácium ; ídeò ecce ego ad vos, dicit Dóminus Deus. Et erit manus mea ſuper prophétas, qui vident vana & divínant mendácium : in concílio pópuli mei non erunt, & in ſcriptúra domûs Iſraël non ſcribentur, nec in terram Iſraël ingredientur ; & ſciétis quia ego Dóminus Deus. Eò quòd decéperint pópulum meum, dicentes : Pax, & non eſt pax : & ipſe ædificábat paríetem, illi autem liniébant eum luto abſque páleis. Dic ad eos qui líniunt abſque temperatúra, quòd caſúrus ſit : erit enim imber inundans, & dabo lápides prægrandes déſuper irruentes, & ventum procellæ diſſipantem.

℟. Ecce. 283.

FERIA QUARTA.

De Ezechiéle Prophéta.

Lectio j. Cap. 13.

HÆc dicit Dóminus Deus : Væ quæ consuunt pulvillos ſub omni cúbito manûs, & fáciunt cervicália ſub cápite univerſæ ætátis ad capien-

das ánimas : & cùm cáperent ánimas pópuli mei, vivificábant ánimas eórum. Et violábant me ad pópulum meum propter pugillum hórdei & fragmen panis, ut interfícerent ánimas quæ non moriuntur, & vivificárent ánimas quæ non vivunt, mentientes pópulo meo credenti mendáciis. Propter hoc, hæc dicit Dóminus Deus : Ecce ego ad pulvillos veſtros quibus vos cápitis ánimas volantes, & dirumpam eos de bráchiis veſtris; & dimittam ánimas quas vos cápitis, ánimas ad volandum. Et dirumpam cervicália veſtra, & liberábo pópulum meum de manu veſtra, neque erunt ultrà in mánibus veſtris ad prædandum; & ſciétis quia ego Dóminus.

℟. Ego paſcam. 280.

Lectio ij. Cap. 14.

HÆc dicit Dóminus Deus : Homo, homo de domo Iſraël, qui poſúerit immundítias ſuas in corde ſuo, & ſcándalum iniquitátis ſuæ ſtatuérit contrà faciem ſuam, & vénerit ad prophétam intérrogans per eum me ; ego Dóminus reſpondébo ei in multitúdine immunditiárum ſuárum, ut capiátur domus Iſraël in corde ſuo, quo receſſérunt à me in cunctis idólis ſuis. Proptéreà dic ad domum Iſraël : Hæc dicit Dóminus Deus : Convertímini, & recédite ab idólis veſtris, & ab univerſis contaminatiónibus veſtris avértite fácies veſtras. Quia homo, homo de domo Iſraël, & de proſélytis quicumque ádvena fúerit in Iſraël, ſi alienátus fúerit à me, & poſúerit idóla ſua in corde ſuo, & ſcándalum iniquitátis ſuæ ſtatúerit contrà fáciem ſuam, & vénerit ad prophétam, ut intérroget per eum me; ego Dóminus reſpondébo ei per me. Et ponam fáciem meã ſuper hóminem illum, & fáciam eum in exemplum, & in provérbium & diſperdam eum de médio pópuli mei : & ſciétis quia ego Dóminus.

℟. Ab éxitu. 280.

Lectio iij.

ET prophéta cùm errâverit & locútus fúerit verbum, ego Dóminus decépi prophétam illum, & extendam manum meam ſuper illum, & delébo eum de médio pópuli mei Iſraël. Et portábunt iniquitátem ſuam : juxtà iniquitátem interrogantis, ſic iníquitas prophétæ erit ; ut non erret ultrà domus Iſraël à me, neque polluátur in univerſis prævaricatiónibus ſuis, ſed ſint mihi in pópulum, & ego ſim eis in Deum, ait Dóminus exercítuum.

℟.

℟. Dies multos. 281.

FERIA QUINTA.

De Ezechiéle Prophéta.

Lectio j. Cap. 18.

ECce omnes ánimæ meæ ſunt; ut ánima patris, ita & ánima fílii mea eſt: ánima quæ peccáverit, ipſa moriétur. Et vir ſi fúerit juſtus, & fécerit judícium & juſtítiam, in móntibus non coméderit, & óculos ſuos non leváverit ad idóla domûs Iſraël, & uxórem próximi ſui non violáverit, & ad mulíerem menſtruátam non accéſſerit, & hóminem non contriſtáverit; pignus debitóri reddíderit, per vim nihil rapúerit; panem ſuum eſurienti déderit, & nudum operúerit veſtimento; ad uſúram non commodáverit, & ámpliùs non accéperit; ab iniquitáte avérterit manum ſuam, & judícium verum fécerit inter virum & virum; in præceptis meis ambuláverit, & judícia mea cuſtodíerit ut fáciat veritátem: hic juſtus eſt, vitâ vivet, ait Dóminus Deus.

℟. Surge. 281.

Lectio ij.

QUòd ſi genúerit fílium latrónem effundentem ſánguinem, & fécerit unùm de iſtis, & hæc quidèm ómnia non faciéntem; ſed in móntibus comedentem, & uxórem próximi ſui polluentem, egénum & páuperem contriſtantem, rapientem rapínas, pignus non reddentem, & ad idóla levantem óculos ſuos, abominatiónem faciéntem; ad uſúram dantem, & ámpliùs accipientem: numquid vivet? Non vivet: cùm univerſa hæc deteſtanda fécerit, morte moriétur; ſanguis ejus in ipſo erit. Quòd ſi genúerit fílium, qui videns ómnia peccáta patris ſui, quæ fecit, timúerit, & non fécerit símile eis; ſuper montes non coméderit, & óculos ſuos non leváverit ad idóla domûs Iſraël, & uxórem próximi ſui non violáverit, & virum non contriſtáverit, pignus non retinúerit, & rapínam non rapúerit; panem ſuum eſurienti déderit, & nudum operúerit veſtimento, à páuperis injúria avérterit manum ſuam, uſúram & ſuperabundántiam non accéperit, judícia mea fécerit, in præceptis meis ambuláverit: hic non moriétur in iniquitáte patris ſui, ſed vitâ vivet.

℟. Adhuc. 282.

Lectio iij.

ANima quæ peccáverit, ipſa moriétur. Fílius non portábit iniquitátem patris, & pater non portábit iniquitátem fílii: juſtítia juſti ſuper eum erit, & impíetas ímpii erit ſuper

eum. Si autem ímpius égerit pœniténtiam ab ómnibus peccátis ſuis quæ operátus eſt, & cuſtodíerit ómnia præcepta mea, & fécerit judícium & juſtítiam; vitâ vivet, & non moriétur. Omnium iniquitátum ejus quas operátus eſt, non recordábor: in juſtítia ſua quam operátus eſt, vivet. Numquid voluntátis meæ eſt mors ímpii, dicit Dóminus Deus; & non ut convertátur à viis ſuis, & vivat?

℟. Ecce. 283.

FERIA SEXTA.

De Ezechiéle Prophéta.

Lectio j. Cap. 33.

DIc ad domum Iſraël: Vivo ego, dicit Dóminus Deus; nolo mortem ímpii, ſed ut convertátur ímpius à via ſua, & vivat. Convertímini, convertímini à viis veſtris péſſimis: & quarè moriémini, domus Iſraël? Tu ítaque, fili hóminis, dic ad fílios pópuli tui: Juſtítia juſti non liberábit eum in quacumque die peccáverit; & impíetas ímpii non nocébit ei in quacumque die converſus fúerit ab impietáte ſua: & juſtus non póterit vívere in juſtítia ſua, in quacumque die peccáverit. Etiamſi díxero juſto quòd vitâ vivat, & confíſus in juſtítia ſua fécerit iniquitátem; omnes juſtítiæ ejus oblivióni tradentur, & in iniquitáte ſua quam operátus eſt, in ipſa moriétur. Si autem díxero ímpio: Morte moriéris; & égerit pœniténtiam à peccáto ſuo, feceritque judícium & juſtítiam, & pignus reſtitúerit ille ímpius, rapinamque reddíderit, in mandátis vitæ ambuláverit, nec fécerit quidquam injuſtum, vitâ vivet, & non moriétur.

℟. Ego paſcam. 280.

Lectio ij. Cap. 34.

HÆc dicit Dóminus Deus: Væ paſtóribus Iſraël qui paſcebant ſemetipſos: nonnè greges à paſtóribus paſcuntur? Lac comedebátis, & lanis operiebámini, & quod craſſum erat occidebátis; gregem autem meum non paſcebátis. Quod infirmum fuit non conſolidaſtis, & quod ægrótum non ſanaſtis; quod confractum eſt non alligaſtis, & quod abjectum eſt non reduxiſtis, & quod períerat non quæſíſtis; ſed cum auſteritáte imperabátis eis, & cum poténtia. Et diſperſæ ſunt oves meæ, eò quòd non eſſet paſtor; & factæ ſunt in devoratiónem ómnium beſtiárum agri, & diſperſæ ſunt. Erravérunt greges mei in cunctis móntibus & in univerſo colle excelſo, & ſuper omnem fáciem terræ diſperſi ſunt greges

mei; & non erat qui requíreret: non erat, inquam, qui requíreret.

℟. Ab éxitu. 280.

Lectio iij.

PRoptéreà, paſtóres, audíte verbum Dómini, Vivo ego, dicit Dóminus Deus: quia pro eo quòd facti ſunt greges mei in rapínam, & oves meæ in devoratiónem ómnium beſtiárum agri, eò quòd non eſſet paſtor; neque enim quæſiérunt paſtóres mei gregem meum, ſed paſcébant paſtóres ſemetipſos, & greges meos non paſcébant: proptéreà, paſtóres, audíte verbum Dómini: Hæc dicit Dóminus Deus: Ecce ego ipſe ſuper paſtóres; requíram gregem meum de manu eórum, & ceſſáre fáciam eos ut ultrà non paſcant gregem, nec paſcant ámpliùs paſtóres ſemetipſos; & liberábo gregem meum de ore eórum, & non erit ultrà eis in eſcam. Quia hæc dicit Dóminus Deus: Ecce ego ipſe requíram oves meas, & viſitábo eas. Sicut víſitat paſtor gregem ſuum, in die quandò fúerit in médio óvium ſuárum diſſipatárum; ſic viſitábo oves meas, & liberábo eas de ómnibus locis in quibus diſperſæ fúerant in die nubis & calíginis.

℟. Dies multos. 281.

SABBATO.

De Ezechiéle Prophéta.

Lectio j. Cap. 34.

HÆc dicit Dóminus Deus ad vos: Ecce ego ipſe júdico inter pecus pingue & macilentum; pro eo quòd latéribus & húmeris impingebátis, & córnibus veſtris ventilabátis ómnia infirma pécora, donec diſpergerentur foràs: ſalvábo gregem meum, & non erit ultrà in rapínam; & judicábo inter pecus & pecus. Et ſuſcitábo ſuper eas paſtórem unum, qui paſcat eas, ſervum meum David: ipſe paſcet eas, & ipſe erit eis in paſtórem. Ego autem Dóminus ero eis in Deum, & ſervus meus David princeps in medio eórum: ego Dóminus locútus ſum.

[*Si fiat de Sabbato,* ℟℟℟. *ſumentur è II. Nocturno Dominicæ præcedentis.*]

Lectio ij. Cap. 36.

PEperci nómini ſancto meo quod pollúerat domus Iſraël in géntibus, ad quas ingreſſi ſunt. Idcircò dices dómui Iſraël: Hæc dicit Dóminus Deus: Non propter vos ego fáciam, domus Iſraël, ſed propter nomen ſanctū meum quod polluiſtis in géntibus, ad quas intraſtis. Et ſanctificábo nomen meum magnum, quod pollútum eſt inter gentes, quod polluiſ-

tis in médio eárum ; ut ſciant gentes quia ego Dóminus, ait Dóminus exercítuum, cùm ſanctificátus fuero in vobis coram eis. Tollam quippè vos de géntibus, & congregábo vos de univerſis terris, & addúcam vos in terram veſtram.

Lectio iij.

ET effundam ſuper vos aquam mundam, & mundabímini ab ómnibus inquinamentis veſtris ; & ab univerſis idólis veſtris mundábo vos. Et dabo vobis cor novum, & ſpíritum novum ponam in médio veſtrî : & áuferam cor lapídeum de carne veſtra, & dabo vobis cor cárneum. Et ſpíritum meum ponam in médio veſtrî ; & fáciam ut in præceptis meis ambulétis, & judícia mea cuſtodiátis & operémini. Et habitábitis in terra quam dedi pátribus veſtris ; & éritis mihi in pópulum, & ego ero vobis in Deum. Et ſalvábo vos ex univerſis inquinamentis veſtris.

Ad Magníficat.

Ant. 7. a. Ananías & Azarías, & Miſaël credentes, liberáti ſunt de flamma. Dániel in ſua ſimplicitáte liberátus eſt de ore leónum. 1. *Mach.* 2.

Oratio, ut infrà ad Laudes.

DOMINICA XXII. poſt Pentecoſten.

IN I. NOCTURNO.

Incipit liber Daniélis Prophétæ.

Lectio j. Cap. 1.

ANno tértio regni Jóakim regis Juda, venit Nabuchodónoſor rex Babylónis in Jerúſalem, & obſédit eam ; & trádidit Dóminus in manu ejus Jóakim regem Juda, & partem vaſórum domûs Dei ; & aſportávit ea in terram Sénnaar in domum dei ſui, & vaſa íntulit in domum theſauri dei ſui. Et ait rex Aſphenez præpóſito eunuchórum, ut introdúceret de fíliis Iſraël, & de ſémine régio & tyrannórum, púeros in quibus nulla eſſet mácula, decóros formâ, & erudítos omni ſapiéntiâ, cautos ſciéntiâ, & doctos diſciplínâ, & qui poſſent ſtare in palátio regis, ut docéret eos lítteras & linguam Chaldæórum. Et conſtítuit eis rex annónam per ſíngulos dies de cibis ſuis, & de vino undè bibébat ipſe ; ut enutríti tribus annis, póſteà ſtarent in conſpectu regis. Fuérunt ergò inter eos de fíliis Juda, Dániël, Ananías, Miſaël & Azarías. Et impóſuit eis præpóſitus eunuchórum nómina : Daniéli, Baltaſſar ; Ananíæ, Sidrach ; Mi-

ſaëli, Miſach; & Azaríæ, Abdénago.

℟. Ego paſcam. 280.

Lectio ij.

PRopóſuit autem Dániël in corde ſuo, ne pollueretur de menſa regis, neque de vino potûs ejus; & rogávit eunuchórũ præpóſitum, ne contaminarétur. Dedit autem Deus Daniéli grátiam & miſericórdiam in conſpectu príncipis eunuchórum. Et ait princeps eunuchórũ ad Daniélem: Tímeo ego dóminum meum regem, qui conſtítuit vobis cibum & potum; qui, ſi víderit vultus veſtros macilentióres præ céteris adoleſcéntibus coævis veſtris, condemnábitis caput meum regi. Et dixit Dániël ad Málaſar, quem conſtitúerat princeps eunuchórum ſuper Daniélem, Ananíam, Miſaélem & Azaríam: Tenta nos; óbſecro, ſervos tuos diébus decem, & dentur nobis legúmina ad veſcendum, & aqua ad bibendum; & contempláre vultus noſtros, & vultus puerórum qui veſcuntur cibo régio; & ſicut víderis, fácies cum ſervis tuis. Qui, audíto ſermóne hujuſcémodi, tentávit eos diébus decem. Poſt dies autem decem, apparuérunt vultus eórum melióres & corpulentióres præ ómnibus púeris qui veſcebantur cibo régio.

℟. Ab éxitu. 280.

Lectio iij.

POrrò Málaſar tollébat cibária & vinum potûs eórum; dabatque eis legúmina. Púeris autem his dedit Deus ſciéntiam & diſciplínam in omni libro & ſapiéntia; Daniéli autem intelligéntiam ómnium viſiónum & ſomniórũ. Complétis ítaque diébus, poſt quos díxerat rex ut introducerentur; introdúxit eos præpóſitus eunuchórum in conſpectu Nabuchodónoſor. Cùmque eis locútus fuiſſet rex, non ſunt inventi tales de univerſis ut Dániël, Ananías, Míſaël & Azarías; & ſtetérunt in conſpectu regis: & omne verbum ſapiéntiæ & intellectûs, quod ſciſcitátus eſt ab eis rex, invénit in eis décuplum ſuper cunctos aríolos & magos qui erant in univerſo regno ejus. Fuit autem Dániel uſque ad annum primum Cyri regis.

℟. Dies multos. 281.

IN II. NOCTURNO.

Sermo ſancti Ambróſii Epíſcopi.

De Off. Miniſt. Lib. 2. C. 10. & 11.

Lectio iv.

DAniël ex captívis, regálium conſultórum árbiter factus, consíliis ſuis emendávit

præſéntia, annuntiávit futúra. Ex his enim quæ frequenter interpretátus oſténderat veri ſe eſſe annúntium, fides ei in ómnibus deferebátur. Quis Daniélis consílium refúgeret, de quo Deus ipſe dixit: Quis Daniéle ſapiéntior? Aut quómodò hómines de eórum dubitáre méntibus poſſent, quibus Deus tantam conferébat grátiam? Quàm purus Daniélis ánimus, ut mulcéret bárbaros mores, mitigáret leónes! quæ in illo temperántia! quanta ánimi & córporis continéntia! Nec immérito mirábilis factus ómnibus, quandò (quod vehementer admirantur hómines) regálibus fultus amicítiis, aurum non quærébat, nec delátum ſibi honórem pluris faciébat quàm fidem. Quinétiam periclitári malébat pro lege Dómini, quàm pro grátia hóminis inflecti.

℞. Surge. 281.

L. 3. de Spiritu ſancto. C. 6.
Lectio v.

PEr Spíritum datur ſermo ſapiéntiæ. Dániël, niſi accepiſſet Dei Spíritum, nunquàm potuiſſet deprehéndere adultérium libídinis, mendácium fraudis. Nam cùm Suſanna presbyterórum conjuratiónibus appetíta, infléxam pópuli mentem vidéret contemplatióne ſeniórum; & ómnibus deſtitúta ſubsídiis, ſola inter hómines pudicítiæ ſuæ cónſcia Deum árbitrũ precarétur: Exaudívit, inquit, Dóminus vocem ejus, cùm ducerétur ut períret; & excitávit Dóminus ſpíritum ſanctum púeri adoleſcentis, cui nomen Dániël. Itaque ſecundùm accepti Spíritûs ſancti grátiam, vacillántia perfidórum teſtimónia deprehendit: neque enim ália niſi divínæ fuit operátio poteſtátis, ut eos vox ſua próderet, quorum latébat affectus. Ac ne quis fortè exíſtimet, quia, dicente Scriptúrâ, Excitávit Deus ſpíritum ſanctũ púeri adoleſcentis, ſpíritum in eo putet fuiſſe hóminis, non Spíritum ſanctum; legat in poſterióribus, & invéniet quia Spíritũ ſanctum accépit Dániël, & ídeò prophetávit. Dénique & rex eum prætulit, quia habébat grátiam ſpiritálem. Sic enim dicit: Tu autem, Dániël, potes; quia Spíritus ſanctus Dei in te eſt. Et infrà Scriptúra dicit: Et fuit Dániël præpóſitus illis; quóniam Spíritus erat ſúperans in eo.

℞. Adhuc. 282.

Sermo ſancti Auguſtíni Epíſcopi.

In Ep. Joan. Trac. 8. C. 4. n. 7.
Lectio vj.

INténdite quid dicam. Homo, agnoſce eum

qui ſupra te eſt, ut agnoſcant te quæ infra te ſunt. Ideò cùm Dániël agnoviſſet ſupra ſe Deum, agnovérunt illum ſupra ſe leónes. Si autem non agnoſcis illum qui ſupra te eſt, ſuperiórem contemnis, ſubdéris inferióri. Proptéreà ſupérbia Ægyptióru undè dómita eſt? De ranis & muſcis. Póterat Deus & leónes míttere; ſed áliquis magnus leóne terrendus eſt. Quantò illi erant ſuperbióres, tantò de rebus contemptibílibus & abjectis fracta eſt eórum cervix mala. Sed Daniélem agnovérunt leónes, quia ille ſúbditus Deo erat. Quid! Mártyres qui ad béſtias pugnavérunt, & ferárum mórſibus laceráti ſunt, non erant ſub Deo? Aut erant ſervi Dei tres viri, & non erant ſervi Dei Machabæi? Agnóvit ignis ſervos Dei tres viros, quos non uſſit, quorum nec veſtimenta corrípit: & non agnóvit Machabæos? Agnóvit Machabæos: ſed opus erat quodam flagello, permittente Dómino, qui dixit in Scriptúra: Flágellat omnem fílium quem récipit. Viſibíliter quoſdam viſus eſt deſeruiſſe, quoſdam viſus eſt eripuiſſe. Ideò quoſdam erípuit, ne putes illum non potuiſſe erípere. Teſtimónium dedit, quia poteſt; ut ubi non facit, ſecretiórem intélligas voluntátem, non ſuſpicéris difficultátem.

℟. Ecce. 283.

IN III. NOCTURNO.

Léctio ſancti Evangélii ſecundùm Matthæum.

Lectio vij. Cap. 18.

IN illo témpore; Dixit Jeſus: Aſſimilátum eſt regnum cœlórum hómini regi, qui vóluit ratiónem pónere cum ſervis ſuis. Et réliqua.

Homília ſancti Joannis Chryſóſtomi.

Hom. 27. in Geneſ.

UT diſcámus parábolam hanc ob animárum noſtrárum ſalútem à Dómino adductam, audi quæ inferuntur: Sic & Pater veſter cœleſtis fáciet vobis, inquit, ſi non unuſquiſque fratri ſuo remiſéritis è córdibus veſtris delícta illórum. Magnum parábolæ lucrum, modò atténdere voluérimus. Quid enim tantùm potérimus dimíttere, quantùm nobis à Dómino dimíttitur? Et nos quidèm, ſi hoc voluérimus, conſervis remíttimus; ipſi verò à Dómino remiſſiónem accípimus. Et vide ut diligenter ſíngula ſunt dicta. Non enim dixit ſimplíciter, Si non dimíſeris homínibus peccáta; ſed, Si non unuſquiſque fratri ſuo remiſéritis è córdibus veſtris de-

licta illórum. Adverte quómodò vult cor noſtrum in quiéte & tranquillitáte eſſe, & mentem noſtram à perturbatiónibus aliénam, affectionibuſque ómnibus líberam, plurimumque nos erga próximum dilectiónis ſtúdium declaráre.

℟. Prócidens ſervus orábat dóminum : Patiéntiam habe in me. Miſertus dóminus débitum dimíſit ei. Egreſſus autem * Servus unum de conſervis ſuis ſuffocábat, dicens : Redde quod debes. ℣. Homo hómini reſervat iram, & à Deo quærit medélam ? * Servus. *Matth.* 18. *Eccli.* 28.

Lectio viij.

ALio quoque loco íterùm dicentem audíre licet : Si dimiſéritis homínibus delicta illórum, dimittet & vobis Pater veſter cœleſtis. Ne ígitur putémus, dùm hoc fácimus, non álteri gratificári, aut magnum quoddam benefícium apud illum depónere. Nam ipſi ſumus qui benefício frúimur, & multùm lucri indè nobis conciliámus : ſicut étiam ſi hoc non fecérimus, omnínò nihil eos lædere poterimus, nobis ipſis autem intolerábilem gehennæ pœnam parámus. Idcircò óbſecro ut cogitantes hæc, nunquàm admittámus, ut eórum qui nos contriſtárunt vel áliàs offendérunt, injúriæ reminiſcámur, vel inimíco ánimo erga illos afficiámur : ſed conſiderantes quanta hoc nobis ásferat benefícia, & quantam apud Dóminum fidúciam ; & ante ómnia, quòd reconciliári cum iis qui nos injúriâ affecére, peccatórum noſtrórum aſſúmptio quædam ſit : feſtinémus, & anhelémus ut parátum indè lucrum reputantes, tàm officióſi in eos ſimus qui nos offendérunt, quàm ſumus in eos qui verè nobis benefáciunt. Nam ſi ſápimus non ita nobis prodeſſe póterunt qui benévoli in nos ſunt, & demeréri cúpiunt ; ut iſtórum cultus & obſervátio divínum favórem nobis conciliábit, noſque ſárcinâ peccatórum levábit.

℟. Prócidens conſervus ejus, rogábat eum : Patiéntiam habe in me, & ómnia reddam tibi. Ille nóluit, ſed * Miſit eum in cárcerem, donec rédderet débitum. ℣. In hóminem símilem ſibi non habet miſericórdiam : quis exorábit pro delictis illíus ? * Miſit. *Matth.* 18. *Eccli.* 28.

Lectio ix.

COgita, óbſecro, dilecte, quanta ſit hujus virtútis magnitúdo, & diſce vel ex præmiis quæ

propter illam univerſi Dóminus promíſit. Nam cùm dixiſſet : Dilígite inimícos veſtros, benedícite eis qui perſequuntur vos, oráte pro calumniántibus vos; quia ſublímia ſunt præcepta, ſummumque vérticem tangéntia, inquit: Ut efficiámini símiles Patri veſtro qui in cœlis eſt; quia ſolem ſuum oríri facit ſuper bonos & malos, & pluit ſuper juſtos & injuſtos. Vidiſti quantùm facultas fert humána, cui símilis fiat qui non ſolùm non ulcíſcitur eum qui offendit, ſed & pro eo oráre ſtudet? Ne ígitur negligéntiâ noſtrâ tálibus nos fraudémus bonis & præmiis, quæ omnem ſermónem traſcendunt; ſed modis ómnibus boni hujus óperis nobis cura ſit, cogaturque & erudiátur mens, ut páreat Dei præceptis. Nam proptéreà hanc admonitiónem & ego nunc feci, & parábolam in médium áttuli; & quanta ſit hujus boni óperis magnitúdo, & quantum indè lucrum nobis accreſcat, oſtendi; ut cùm adhuc tempus eſt, ſi quis ex vobis eſt qui álium hábeat ſibi infenſum, óperam det ut officióſè reconciliétur.

℟. Nolíte condemnáre, & non condemnabímini; * Dimíttite, & dimittémini; eâdem quippè menſurâ quâ menſi fuéritis, remetiétur vobis. ℣. Meménto noviſſimórum, & déſine inimicári. * Dimíttite. Glória. * Dimíttite. *Luc.* 6. *Eccli.* 28.

Ad Benedictus.

Ant. 8. G. Omne débitum dimíſi tibi, ſerve nequam, quóniam rogaſti me: nonnè ergò opórtuit & te miſeréri conſervi tui, ſicut & ego tuî miſertus ſum? *Matth.* 18.

Oratio.

FAmíliæ tuæ, quæſumus, Dómine, contínuam prætende miſericórdiam; ut à cunctis adverſitátibus, te protegente, ſit líbera, & in bonis áctibus tuo nómini ſit devóta; Per Dóminum.

Ad Magníficat.

Ant. 2. Irátus Dóminus trádidit ſervum tortóribus, quoadúſque rédderet univérſum débitum: ſic & Pater cœleſtis fáciet vobis, ſi non remiſéritis unuſquiſque fratri ſuo de córdibus veſtris. *Matth.* 18.

FERIA SECUNDA.

De Daniéle Prophéta.

Lectio j. Cap. 2.

IN anno ſecundo regni Nabuchodónoſor, vidit Nabuchodónoſor ſómnium, & contérritus eſt ſpíritus ejus, & ſómnium ejus fugit ab eo. Præcépit autem rex ut convocaréntur aríoli, & magi, & maléfici, & Chaldæi, ut

indicárent regi ſómnia ſua: qui cùm veniſſent, ſtetérunt coram rege. Et dixit ad eos rex: Vidi ſómnium, & mente confúſus ignóro quid víderim. Reſponderuntque Chaldæi regi Syríacè: Rex, in ſempiternum vive; dic ſómnium ſervis tuis, & interpretatiónem ejus indicábimus. Et reſpondens rex, ait Chaldæis: Sermo receſſit à me; niſi indicavéritis mihi ſómnium, & conjectúram ejus, períbitis vos, & domus veſtræ publicabuntur: ſi autem ſómnium & conjectúram ejus narravéritis, præmia, & dona, & honórẽ multum accipiétis à me.

℟. Ego paſcam. 280.

Lectio ij.

RESpondentes ergò Chaldæi coram rege, dixérunt: Non eſt homo ſuper terrã qui ſermónem tuum, rex, poſſit implére; ſed neque regum quiſquam magnus & potens verbum hujuſcémodi ſciſcitátur ab omni aríolo, & mago, & Chaldæo: ſermo enim quem tu quæris, rex, gravis eſt; nec reperiétur quiſquam qui índicet illum in conſpectu regis, exceptis diis quorum non eſt cum homínibus cõverſátio. Quo audíto, rex in furóre & in ira magna præcépit ut perírent omnes ſapientes Babylónis. Et egreſsâ ſenténtiâ, ſapientes interficiebantur; quærebantúrque Dániël & ſócii ejus, ut perírent. Tunc Dániël requisívit de lege atque ſenténtia ab Aríoch príncipe milítiæ regis.

℟. Ab éxitu. 280.

Lectio iij.

CUm ergò rem indicaſſet Aríoch Daniéli, Dániël ingreſſus rogávit regem, ut tempus daret ſibi ad ſolutiónem indicandam regi. Et ingreſſus eſt domum ſuam: Ananiæque, & Miſaéli, & Azaríæ ſóciis ſuis indicávit negótium, ut quærerent miſericórdiam à fácie Dei cœli ſuper ſacramento iſto, & non perírent Dániël & ſócii ejus, cum céteris ſapiéntibus Babylónis. Tunc Daniéli myſtérium per viſiónem nocte revelátum eſt: & benedíxit Dániël Deum cœli. Et locútus, ait: Sit nomen Dómini benedictum à ſéculo & uſque in ſéculum; quia ſapiéntia & fortitúdo ejus ſunt, & ipſe mutat témpora & ætátes, transfert regna, atque conſtítuit; dat ſapientiam ſapiéntibus, & ſciéntiam intelligéntibus diſciplínã. Ipſe revélat profunda & abſcóndita, & novit in ténebris conſtitúta; & lux cum eo eſt. Tibi, Deus patrum noſtrórum, confíteor, teque laudo; quia ſapiéntiam & fortitúdinem dediſti mihi: & nunc oſ-

tendiſti mihi quæ rogávimus te, quia ſermónem regis aperuiſti nobis.

℟. Dies multos. 281.

FERIA TERTIA.

De Daniéle Prophéta.

Lectio j. Cap. 2.

DAniël ingreſſus ad Arioch quem conſtitúerat rex ut pérderet ſapientes Babylónis, ſic ei locútus eſt: Sapientes Babylónis ne perdas; introduc me in conſpectu regis, & ſolutiónem regi narrábo. Tunc Arioch feſtínus introdúxit Daniélem ad regem, & dixit ei: Invéni hóminem de fíliis tranſmigratiónis Juda, qui ſolutiónem regi annúntiet. Reſpondit rex, & dixit Daniéli, cujus nomen erat Baltaſſar: Putaſne verè potes mihi indicáre ſómnium quod vidi, & interpretatiónem ejus? Et reſpondens Dániël coram rege, ait: Myſtérium quod rex intérrogat, ſapientes, magi, aríoli & arúſpices néqueunt indicáre regi; ſed eſt Deus in cœlo revélans myſtéria, qui indicávit tibi, rex Nabuchodónoſor, quæ ventúra ſunt in noviſſimis tempóribus.

℟. Surge. 281.

Lectio ij.

TU, rex, vidébas, & ecce quaſi ſtátua una grandis, ſtátua illa magna; & ſtatúrâ ſublímis ſtabat contrà te; & intúitus ejus erat terríbilis. Hujus ſtátuæ caput ex auro óptimo erat; pectus autem & bráchia de argento: porrò venter & fémora ex ære; tíbiæ autem férreæ; pedum quædam pars erat férrea, quædam autem fíctilis. Vidébas ita, donec abſciſſus eſt lapis de monte ſine mánibus, & percuſſit ſtátuam in pédibus ejus férreis & fictílibus, & comminuit eos. Tunc contríta ſunt páriter ferrum, teſta, æs, argentum, & aurum; & redacta quaſi in favillam æſtívæ áreæ, quæ rapta ſunt vento; nulluſque locus inventus eſt eis: lapis autem qui percúſſerat ſtátuam, factus eſt mons magnus, & implévit univerſam terram. Hoc eſt ſómnium.

℟. Adhuc. 282.

Lectio iij.

INterpretatiónem quoque ejus dicémus coram te, rex. Tu rex regum es; & Deus cœli regnum, & fortitúdinem, & impérium, & glóriam dedit tibi: & ómnia in quibus hábitant fílii hóminum & béſtiæ agri, vólucres quoque cœli dedit in manu tua, & ſub ditióne tua univerſa conſtítuit: tu es ergò caput áureum. Et poſt te conſurget regnum áliud minus te, argénteum. Et regnum tértium áliud, æreum, quod imperábit univerſæ terræ.

Et regnum quartum erit velut ferrum; quómodò ferrum commínuit & domat ómnia, ſic commínuet & cónteret ómnia hæc. Porrò quia vidiſti pedum & digitórum partem teſtæ fíguli, & partem férream; regnum divíſum erit, quod tamen de plantário ferri oriétur, ſecundùm quòd vidiſti ferrum miſtum teſtæ ex luto. Et dígitos pedum ex parte férreos, & ex parte fíctiles; ex parte regnum erit sólidum, & ex parte contrítum. Quòd autem vidiſti ferrum miſtum teſtæ ex luto, commiſcebuntur quidèm humáno ſémine, ſed non adhærébunt ſibi, ſícuti ferrum miſcéri non poteſt teſtæ. In diébus autem regnórum illórum ſuſcitábit Deus cœli regnum quod in æternum non diſſipábitur; & regnum ejus álteri pópulo non tradétur: commínuet autem & conſúmet univerſa regna hæc; & ipſum ſtabit in æternum.

℟. Ecce. 283.

FERIA QUARTA.

De Daniéle Prophéta.

Lectio j. Cap. 3.

NAbuchodónoſor rex fecit ſtátuam áuream, altitúdine cubitórum ſexaginta, latitúdine cubitórum ſex, & ſtátuit eam in campo Dura provínciæ Babylónis. Itaque Nabuchodónoſor rex miſit ad congregandos ſátrapas, magiſtrátus & júdices, duces, & tyrannos, & præfectos, omneſque príncipes regiónum, ut convenírent ad dedicatiónem ſtátuæ quam eréxerat Nabuchodónoſor rex. Tunc congregáti ſunt ſátrapæ, magiſtrátus & júdices, duces & tyranni, & optimátes qui erant in poteſtátibus conſtitúti, & univerſi príncipes regiónum, ut convenírent ad dedicatiónem ſtátuæ quam eréxerat Nabuchodónoſor rex. Stabant autem in conſpectu ſtátuæ quam poſúerat Nabuchodónoſor rex; & præco clamábat valenter: Vobis dícitur pópulis, tríbubus & linguis: In hora quâ audiéritis ſónitum tubæ, & fíſtulæ, & cítharæ, ſambúcæ, & pſaltérii, & ſymphóniæ, & univerſi géneris muſicórum, cadentes adoráte ſtátuam áuream quam conſtítuit Nabuchodónoſor rex. Si quis autem non proſtrátus adoráverit, eâdem horâ mittétur in fornácem ignis ardentis.

℟. Ego paſcam. 280.

Lectio ij.

STatimque in ipſo témpore accedentes viri Chaldæi accuſavérunt Judæos, dixeruntque Nabuchodónoſor regi: Rex, in æternum vive; tu, rex,

poſuiſti decrétum, ut omnis homo qui audíerit ſónitum tubæ, fíſtulæ, & cítharæ, ſambúcæ, & pſaltérii, & ſymphóniæ, & univerſi géneris muſicórum, proſternat ſe, & adóret ſtátuam áuream; ſi quis autem non prócidens adoráverit, mittátur in fornácem ignis ardentis. Sunt ergò viri Judæi quos conſtituiſti ſuper ópera regiónis Babylónis; Sidrach, Miſach, & Abdénago: viri iſti contempſérunt, rex, decrétum tuum; deos tuos non colunt; & ſtátuam áuream quam erexiſti, non adórant. Tunc Nabuchodónoſor in furóre & in ira præcépit ut adducerentur Sidrach, Miſach & Abdénago; qui confeſtìm adducti ſunt in conſpectu regis. Pronuntianſque Nabuchodónoſor rex, ait eis: Veréne, Sidrac, Miſach & Abdénago, deos meos non cólitis; & ſtátuam áuream quam conſtítui, non adorátis?... Quòd ſi non adoravéritis, mittémini in fornácem ignis ardentis: & quis eſt Deus, qui erípiet vos de manu mea?

℟. Ab éxitu. 280.

Lectio iij.

Reſpondentes Sidrach, Miſach & Abdénago, dixérunt regi Nabuchodónoſor: Non oportet nos de hac re reſpondére tibi; ecce enim Deus noſter quem cólimus, poteſt erípere nos de camíno ignis ardentis, & de mánibus tuis, ô rex, liberáre. Quod ſi nolúerit, notum ſit tibi, rex, quia deos tuos non cólimus; & ſtátuam áuream quam erexiſti, non adorámus. Tunc Nabuchodónoſor replétus eſt furóre; & aſpectus faciéi illíus immutátus eſt ſuper Sidrach, Miſach & Abdénago: & præcépit ut ſuccenderétur fornax ſéptuplùm quàm ſuccendi conſuéverat. Et viris fortíſſimis de exércitu ſuo juſſit, ut, ligátis pédibus Sidrach, Miſach & Abdénago, mítterent eos in fornácem ignis ardentis. Et confeſtìm viri illi vincti cum braccis ſuis, & tiáris, & calceamentis, & véſtibus, miſſi ſunt in médium fornácis ignis ardentis; nam júſſio regis urgébat: fornax autem ſuccenſa erat nimìs. Porrò viros iſtos qui miſerant Sidrach, Miſach & Abdénago, interfécit flamma ignis. Viri autem hi tres, id eſt, Sidrach, Miſach & Abdénago, cecidérunt in médio camíno ignis ardentis, colligáti. Et ambulábant in médio flammæ, laudantes Deum, & benedicentes Dómino.

℟. Dies multos. 281.

FERIA QUINTA.

De Daniéle Prophéta.

Lectio j. Cap. 3.

ANgelus Dómini deſcendit cum Azaría & ſóciis ejus in fornácem : & excuſſit flammam ignis de fornáce, & fecit médium fornácis quaſi ventum roris flantem : & non tétigit eos, omnínò ignis, neque contriſtávit, nec quidquam moléſtiæ íntulit. Tunc hi tres, quaſi ex uno ore laudábant, & glorificábant, & benedicébant Deum in fornáce.

℟. Surge. 281.

Lectio ij.

NAbuchodónoſor rex obſtúpuit, & ſurréxit próperè, & ait optimátibus ſuis : Nonnè tres viros míſimus in médium ignis compedítos ? Qui reſpondentes regi, dixérunt : Verè, rex. Reſpondit, & ait : Ecce ego vídeo quátuor viros ſolútos, & ambulantes in médio ignis : & nihil corruptiónis in eis eſt, & ſpécies quarti símilis Fílio Dei. Tunc acceſſit Nabuchodónoſor ad óſtium fornácis ignis ardentis, & ait : Sidrach, Miſach & Abdénago, ſervi Dei excelſi, egredímini, & veníte. Statímque egreſſi ſunt Sidrach, Miſach & Abdénago de médio ignis. Et congregáti ſátrapæ, & magiſtrátus, & júdices, & potentes regis, contemplabantur viros illos, quóniam nihil poteſtátis habuiſſet ignis in corpóribus eórum, & capillus cápitis eórum non eſſet aduſtus, & ſarábala eórum non fuiſſent immutáta, & odor ignis non tranſiſſet per eos.

℟. Adhuc. 282.

Lectio iij.

ET erumpens Nabuchodónoſor, ait : Benedictus Deus eórum, Sidrach vidélicèt, Miſach & Abdénago, qui miſit Angelum ſuum, & éruit ſervos ſuos qui credidérunt in eum : & verbum regis immutavérunt, & tradidérunt córpora ſua, ne ſervírent, & ne adorárent omnem deum, excepto Deo ſuo. A me ergò póſitum eſt hoc decrétum : Ut omnis pópulus, tribus, & lingua, quæcumque locúta fúerit blaſphémiam contrà Deum Sidrach, Miſach & Abdénago, diſpéreat, & domus ejus vaſtétur ; neque enim eſt álius Deus qui poſſit ita ſalváre. Tunc Rex promóvit Sidrach, Miſach & Abdénago in província Babylónis.

℟. Ecce. 283.

FERIA SEXTA.

De Daniéle Prophéta.

Lectio j. Cap. 3. & 4.

NAbuchodónoſor rex, ómnibus pópulis, géntibus & linguis, qui hábitant in univerſa

terra : pax vobis multiplicétur. Signa & mirabília fecit apud me Deus excelſus. Plácuit ergò mihi prædicáre ſigna ejus, quia magna ſunt; & mirabília ejus, quia fórtia : & regnum ejus regnum ſempiternum, & poteſtas ejus in generatiónem & generatiónem. Ego Nabuchodónoſor quiétus eram in domo mea, & florens in palátio meo; ſómnium vidi, quod pertérruit me; & cogitatiónes meæ in ſtrato meo, & viſiónes cápitis mei, conturbavérunt me. Et per me propóſitum eſt decrétum ut introducerentur in conſpectu meo cuncti ſapientes Babylónis, & ut ſolutiónem ſómnii indicárent mihi. Tunc ingrediebantur arioli, magi, Chaldæi & aruſpices, & ſómnium narrávi in conſpectu eórum; & ſolutiónem ejus non indicavérunt mihi, donec colléga ingreſſus eſt in conſpectu meo Dániël, cui nomen Baltaſſar, ſecundùm nomen Dei mei, qui habet ſpíritum Deórum ſanctórum in ſemetipſo; & ſómnium coram ipſo locútus ſum.

℟. Ego paſcam. 280.

Lectio ij. Cap. 4.

DAniël cujus nomen Baltaſſar, cœpit intrà ſemetipſum tácitus cogitáre quaſi unâ horâ, & cogitatiónes ejus conturbábant eum. Reſpondens autem rex, ait : Baltaſſar, ſómnium & interpretátio ejus non conturbent te. Reſpondit Baltaſſar, & dixit : Dómine mi, ſómnium his qui te odérunt, & interpretátio ejus hóſtibus tuis ſit. Arborem quam vidiſti ſublímem atque robuſtam, cujus altitúdo pertingit ad cœlum, & aſpectus illíus in omnem terram, & rami ejus pulchérrimi, & fructus ejus nímius, & eſca ómnium in ea; ſubter eam habitantes béſtiæ agri, & in ramis ejus commorantes aves cœli : tu es rex qui magnificátus es, & invaluiſti; & magnitúdo tua crevit, & pervénit uſque ad cœlum; & poteſtas tua in términos univerſæ terræ.

℟. Ab éxitu. 280.

Lectio iij.

QUòd autem vidit rex Vígilem & Sanctum deſcéndere de cœlo, & dícere : Succídite árborem, & diſſipáte illam; áttamen germen radícum ejus in terra dimíttite. Et vinciátur ferro & ære in herbis foris, & rore cœli conſpergátur, & cum feris ſit pábulum ejus, donec ſeptem témpora mutentur ſuper eum : hæc eſt interpretátio ſenténtiæ Altíſſimi, quæ pervénit ſuper dóminum meum re-

gem. Ejícient te ab homínibus, & cum béſtiis feriſque erit habitátio tua; & fœnum ut bos cómedes, & rore cœli infundéris: ſeptem quoque témpora mutabuntur ſuper te, donec ſcias quòd dominétur Excelſus ſuper regnum hóminum; & cuicumque volúerit, det illud. Quòd autem præcépit ut relinquerétur germen radícum ejus, id eſt, árboris: regnum tuum tibi manébit, poſtquàm cognóveris poteſtátem eſſe cœleſtem. Quamobrem, rex consílium meum pláceat tibi; & peccáta tua eleemóſynis rédime, & iniquitátes tuas miſericórdiis páuperum: fórſitan ignoſcet delíctis tuis. Omnia hæc venérunt ſuper Nabuchodónoſor regem.

℟. Dies multos. 281.

SABBATO.

De Daniéle Prophéta.

Lectio j. Cap. 7.

Anno primo Baltaſſar regis Babylónis, Dániël ſómnium vidit. Víſio autem cápitis ejus in cubíli ſuo: & ſómnium ſcribens, brevi ſermóne comprehendit; ſummatímque perſtringens, ait: Vidébam in viſióne mea, nocte; & ecce quátuor venti cœli pugnábant in mari magno. Et quátuor béſtiæ grandes aſcendébant de mari, diverſæ inter ſe. Prima quaſi leæna, & alas habébat áquilæ: aſpiciébam, donec evulſæ ſunt alæ ejus, & ſubláta eſt de terra, & ſuper pedes quaſi homo ſtetit, & cor hóminis datum eſt ei. Et ecce béſtia ália símilis urſo in parte ſtetit: & tres órdines erant in ore ejus, & in déntibus ejus; & ſic dicébant ei: Surge: cómede carnes plúrimas. Poſt hæc aſpiciébam, & ecce ália quaſi pardus; & alas habébat quaſi avis quátuor ſuper ſe, & quátuor cápita erant in béſtia: & poteſtas data eſt ei. Poſt hæc aſpiciébam in viſióne noctis; & ecce béſtia quarta terríbilis atque mirábilis, & fortis nimis, dentes férreos habébat magnos, cómedens atque comminuens, & réliqua pédibus ſuis conculcans: diſſímilis autem erat céteris béſtiis, quas vidébam ante eam, & habébat córnua decem. Conſiderábam córnua, & ecce cornu áliud párvulum ortum eſt de médio eórum.

[*Si fiat de Sabbato*, ℟℟℟. *ſumentur è II. Nocturno Dominicæ XX.*]

Lectio ij.

Aſpiciébam ergò in viſióne noctis: & ecce cum núbibus cœli quaſi Fílius hóminis veniébat, & uſque ad Antíquum diérum pervénit; & in conſpectu ejus obtulérunt eum.

Et dedit ei poteſtàtem, & honórem, & regnum; & omnes pópuli tribus & linguæ ipſi ſérvient: poteſtas ejus, poteſtas æterna, quæ non auferétur; & regnum ejus, quod non corrūpétur. Hórruit ſpíritus meus: ego Dániël térritus ſum in his, & viſiónes cápitis mei conturbavérunt me. Acceſſi ad unum de aſſiſténtibus: & veritátem quærébam ab eo de ómnibus his. Qui dixit mihi interpretatiónem ſermónum, & dócuit me: Hæ quátuor béſtiæ magnæ quátuor ſunt regna quæ conſurgent de terra. Suſcípient autem regnum Sancti Dei altíſſimi; & obtinébunt regnum uſque in ſéculum, & ſéculum ſeculórum.

Lectio iij.

POſt hoc vólui diligenter díſcere de béſtia quarta, quæ erat diſſímilis valdè ab ómnibus, & terríbilis nimìs: dentes & ungues ejus férrei; comedébat, & comminuébat, & réliqua pédibus ſuis conculcábat: & de córnibus decem quæ habébat in cápite, & de álio quod ortum fúerat, ante quod ceciderant tria córnua; & de cornu illo quod habébat óculos & os loquens grándia, & majus erat céteris. Aſpiciébam, & ecce cornu illud faciébat bellum adversùs ſanctos, & prævalébat eis, donec venit Antíquus diérum, & judícium dedit ſanctis Excelſi: & tempus advénit, & regnum obtinuérunt ſancti. Et ſic ait: Béſtia quarta regnum quartum erit in terra, quod majus erit ómnibus regnis, & devorábit univerſam terram, & conculcábit & commínuet eam. Porrò córnua decem, ipsíus regni decem reges erunt: & álius conſurget poſt eos, & ipſe poténtior erit prióribus, & tres reges humiliábit, & ſermónes contrà Excelſum loquétur, & ſanctos Altíſſimi cónteret, & putábit quòd poſſit mutáre témpora & leges; & tradentur in manu ejus uſque ad tempus, & témpora, & dimídium témporis. Et judícium ſedébit ut auferátur poténtia, & conterátur, & diſpéreat uſque in finem.

¶ *Si duæ tantùm ſuperſint hebdomadæ uſque ad Adventum, (quod contingit quando Paſcha accidit* XXIV. *vel* XXV. *Aprilis.) Ant.* Dániël. *cum omnibus Lectionibus ſequentis hebdomadæ, quæ de Daniele ſunt, prætermittitur, & pro Officio Dominicæ & hebdomadæ XXII. ponitur Officium Dominicæ & hebdomadæ XXIII. Sabbato verò hujus hebdomadæ fit de Pſalterio & in eo*

ponitur pro iij. Lectione Homilia Dominicæ XXII. cum ſuo ℞. *Ad Laudes verò ponitur Ant. ad* Benedictus. *& Oratio de eadem Dominica, quæ dicetur etiam ad omnes Horas uſque ad Nonam incluſivè, niſi occurrat Feſtum Semiduplex aut ſuprà : quo caſu fit tantùm Commem. prædictæ Dominicæ per Homiliam in Officio Noct. & in Laudibus per Antiphonam ad* Benedictus. *& Orationem.*

Ad Magníficat.

Ant. 5. F. Dániël ſuperábat omnes príncipes & ſátrapas, quia Spíritus Dei ámplior erat in illo. *Dan.* 6.

Oratio, ut infrà ad Laudes.

DOMINICA XXII. poſt Pentecoſten.

IN I. NOCTURNO.

De Daniéle Prophéta.

Lectio j. Cap. 8.

ANno tértio regni Baltaſſar regis, víſio appáruit mihi. Ego Dániël, poſt id quod víderam in princípio, vidi in viſióne mea, cùm eſſem in Suſis caſtro quod eſt in Ælam regióne : vidi autem in viſióne eſſe me ſuper portam Ulaï. Et levávi óculos meos, & vidi : & ecce áries unus ſtabat ante palúdem, habens córnua excelſa, & unum excélſius áltero atque ſuccreſcens. Póſteà vidi aríetem córnibus ventilantem contrà occidentem, & contrà aquilónem, & contrà merídiem; & omnes béſtiæ non póterant reſíſtere ei, neque liberári de manu ejus : fecitque ſecundùm voluntátem ſuam, & magnificátus eſt. Et ego intelligébam : ecce autem hircus caprárum veniébat ab occidente ſuper fáciem totíus terræ, & non tangébat terram : porrò hircus habébat cornu inſigne inter óculos ſuos. Et percuſſit aríetem, & commínuit duo córnua ejus. Cùmque creviſſet, fractum eſt cornu magnum, & orta ſunt quátuor córnua ſubter illud per quátuor ventos cœli. De uno autem ex eis egreſſum eſt cornu unum módicum, & factum eſt grande. Et uſque ad Príncipem fortitúdinis magnificátum eſt, & ab eo tulit juge ſacrifícium, & dejécit locum ſanctificatiónis ejus.

℞. Ego paſcam. 280.

Lectio ij.

ET audívi unum de ſanctis loquentem. Et dixit unus ſanctus álteri, néſcio cui loquenti : Uſquequò víſio, & juge ſacrifícium, & peccátum deſolatiónis quæ facta eſt; & ſanctuárium, & fortitúdo conculcábitur? Et dixit ei : Uſque ad véſperam & mane, dies duo míllia trecenti : & mundábitur ſanc-

ſuárium. Factum eſt autem, cùm vidérem ego Dániël viſiónem, & quærerem intelligéntiam, ecce ſtetit in conſpectu meo quaſi ſpécies viri. Et audívi vocem viri inter Ulaï; & clamávit, & ait: Gábriël, fac intellígere iſtum viſiónem. Et venit, & ſtetit juxta ubi ego ſtabam: cùmque veniſſet, pavens córrui in fáciem meam; & ait ad me: Intéllige, fili hóminis, quóniam in témpore finis complébitur víſio. Cùmque loquerétur ad me, collapſus ſum pronus in terram.

℞. Ab éxitu. 280.

Lectio iij.

ET tétigit me, & ſtátuit me in gradu meo, dixitque mihi: Ego oſtendam tibi quæ futúra ſunt in noviſſimo maledictiónis; quóniam habet tempus finem ſuum. Aries quem vidiſti habére córnua, rex Medórum eſt atque Persárum. Porrò hircus caprárum, rex Græcorum eſt; & cornu grande quod erat inter óculos ejus, ipſe eſt rex primus. Quòd autem fracto illo, ſurrexérunt quátuor pro eo; quátuor reges de gente ejus conſurgent, ſed non in fortitúdine ejus. Et poſt regnum eórum, cùm créverint iniquitátes, conſurget rex ímpudens fácie, & intélligens propoſitiónes. Et roborábitur fortitúdo ejus, ſed non in víribus ſuis; & ſupra quàm credi poteſt, univerſa vaſtábit, & proſperábitur, & fáciet; & interfíciet robuſtos, & pópulum ſanctórum ſecundùm voluntátem ſuam, & dirigétur dolus in manu ejus. Et cor ſuum magnificábit, & in cópia rerum ómnium occídet plúrimos; & contrà Príncipem príncipum conſurget, & ſine manu conterétur.

℞. Dies multos. 281.

IN II. NOCTURNO.

De Expoſitióne ſancti Hierónymi Preſbyteri in Daniélem Prophétam. *C.* 9.

Lectio iv.

AFricánus in quinto Témporum volúmine, de ſeptuaginta hebdomádibus hæc locútus ad verbum eſt: Capítulum quod in Daniéle de ſeptuaginta hebdomádibus légimus, multa & mirabília cóntinet, quæ nunc longum eſt dícere: ergò, quod ad præſens opus pértinet, de tempóribus diſſerendum eſt. Nullíque dúbium quin de adventu Chriſti prædicátio ſit; qui poſt ſeptuaginta hebdómadas mundo appáruit, poſt quem conſummáta ſunt delicta, & finem accépit peccátum, & deléta eſt iníquitas, & annuntiáta juſtítia ſempiterna quæ legis juſtítiam vínceret; & im-

pléta eſt víſio & prophetía, quia lex & prophétæ uſque ad Baptiſtam Joannem; & unctus eſt Sanctus ſanctórum: quæ ómnia priuſquàm Chriſtus humánum corpus aſſúmeret, ſperabantur magis quàm tenebantur.

℟. Surge. 281.

Lectio v.

Dicit autem ipſe Angelus, ſeptuaginta annórum hebdómadas, id eſt, annos quadringentos nonaginta, ab éxitu ſermónis, ut reſpondeátur, & ut ædificétur Jerúſalem, vicéſimum Artaxerxis regis Perſárum annum habére princípium. Nehemías quippè, hujus pincerna, ſicut in Eſdræ libro légimus, rogávit regem, accepitque reſponſum ut ædificarétur Jerúſalem. Et iſte egreſſus eſt ſermo qui extruendæ urbis & circumdandæ muris daret licéntiam; quæ uſque ad illud tempus vicinárum géntium patébat incúrſibus; ſiquidèm ad Cyri regis impérium, qui voléntibus reverti Jeroſólymam déderat poteſtátem, Jeſus póntifex, & Zoróbabel, & póſteà Eſdras ſacerdos, & céteri qui cum eis proficiſci volúerant, templum & urbem & muros ejus ædificáre conáti ſunt, prohibéntibus in circúitu natiónibus, ne implerétur opus, quaſi hoc rex non juſſiſſet.

℟. Adhuc. 282.

Lectio vj.

Manſit ítaque imperfectum opus uſque ad Nehemíam, & vicéſimum annum regis Artaxerxis: quo témpore, regni Perſárum centum & quíndecim anni fúerant evolúti; captivitátis autem Jerúſalem centéſimus octogéſimus & quintus annus erat: & tunc primùm Artaxerxes juſſit muros éxtrui Jerúſalem, cui óperi præfuit Nehemías; & ædificáta eſt platéa, & muri circúmdati; & ex illo témpore, ſi numeráre velis, ſeptuaginta annórum hebdómadas uſque ad Chriſtum póteris invéníre.

℟. Ecce. 283.

IN III. NOCTURNO.

Léctio ſancti Evangélii ſecundùm Matthæum.

Lectio vij. Cap. 22.

In illo témpore; Abeuntes Phariſæi, conſílium iniérunt ut cáperent Jeſum in ſermóne. Et réliqua.

Homília ſancti Auguſtíni Epíſcopi.

Expoſit. quarumd. Propoſit. Epiſt. ad Rom. Prop. 72.

Cum conſtémus ex ánimâ & córpore, & quámdiù in hac vita temporáli ſumus, étiam rebus temporálibus ad ſubſídium degendæ hujus vitæ utámur; oportet

hos ex ea parte quæ ad hanc vitam pértinet, ſúbditos eſſe poteſtátibus, id eſt, homínibus res humánas cum áliquo honóre adminiſtrántibus. Ex illa verò parte quâ crédimus Deo & in regnum ejus vocámur, non nos oportet eſſe ſúbditos cuíquam hómini, idipſum in nobis evértere cupienti, quod Deus ad vitam ætérnam donáre dignátus eſt. Si quis ergò putat, quóniam Chriſtiánus eſt, non ſibi eſſe vectígal reddendum, aut tribútum, aut non eſſe exhibendum honórem débitum eis quæ hæc curant poteſtátibus, in magno erróre versátur. Item ſi quis ſic ſe putat eſſe ſubdendum, ut étiam in ſuam fidem habére poteſtátem arbitrétur eum qui temporálibus adminiſtrandis áliquâ ſublimitáte præcellit, in majórem errórem lábitur. Sed modus iſte ſervandus eſt, quem Dóminus ipſe præſcríbit, ut reddámus Cæſari quæ Cæſaris ſunt, & Deo quæ Dei ſunt. Quanquam enim ad illud regnum vocémur, ubi nulla erit poteſtas hujúſmodi; in hoc tamen itínere dùm ágimus, donec perveniámus ad illud ſéculum ubi ſit evacuátio omnis principátûs & poteſtátis, conditiónem noſtram pro ipſo rerum humanárum órdine tolerémus, nihil ſimulátè facientes, & in eo ipſo non tàm homínibus quàm Deo qui hæc jubet, obtemperantes.

℟. Príncipes Sacerdótum & Scribæ * Miſérunt inſidiatóres qui ſe juſtos ſimulárent, ut cáperent Jeſum in ſermóne, ut tráderent illum poteſtáti Præſidis. ℣. Conſília impiórum fraudulenta, verba impiórum inſidiantur ſánguini. * Miſérunt. *Luc.* 20. *Prov.* 12. *Serm.* 31. *Enarr. in Pſ.* 118.

Lectio viij.

NUmquid Chriſtianórum Rex mílites ſuos prohíbuit impéndere & exhibére quæ debentur régibus terræ? Nonnè tribútum de ore piſcis étiam ipſe perſolvit? Nonnè præcurſor ejus milítibus regni hujus quid fácere debérent pro æterna ſalúte quæréntibus non ait: Cíngulum ſólvite, arma projícite, regem veſtrum deſérite, ut poſsítis Dómino militáre; ſed ait; Néminem concuſſéritis, nulli calúmniam fecéritis, ſuffíciat vobis ſtipéndium veſtrum? Nonnè unus mílitum ejus, & dilectíſſimus comes ejus, commilitónibus ſuis, & quodámmodò Chriſti provinciálibus dixit; Omnis ánima poteſtátibus ſublimióribus ſúbdita ſit? Et paulò pòſt ait: Réddite ómnibus débita; cui tribútum, tri-

bútum ; cui vectígal, vectígal ; cui timórem, timórem ; cui honórem, honórem. Némini quidquam debeátis, niſi ut ínvicèm dilígátis. Nonnè præcépit ut pro ipſis étiam régibus oráret Eccléſia ?

℟. Mittunt quoſdam ex Phariſæis & Herodiánis, qui * Dicunt ei : Magiſter, ſcimus quia in veritáte viam Dei doces ; licet dari tribútum Cæſari, an non dábimus ? ℣. Loquuntur pacem cum próximo ſuo, mala autem in córdibus eórum. * Dicunt ei. *Marc.* 12. *Pſ.* 27.

Serm. 62. *De verb. Evang. C.* 8.

Lectio ix.

NUmquid in ſupérbiam vos erígimus, aut dícimus vobis ut adversùs poteſtátes ordinátas contemptóres ſitis ? Non hoc dícimus. Non eſt poteſtas niſi à Deo : quæ autem ſunt, à Deo ordinátæ ſunt. Qui autem reſiſtit poteſtáti, Dei ordinatióni reſiſtit. Sed quid, ſi illud júbeat quod non debes fácere ? Hìc ſanè contemne poteſtátem, timendo poteſtátem. Ipſos humanárum rerum gradus advértite. Si áliquid júſſerit Curátor, nonnè faciendum eſt ? Tamen ſi contrà Procónſulem júbeat, non útiquè contemnis poteſtátem : ſed éligis majóri servíre. Nec hinc debet minor iraſci, ſi major prælátus eſt. Rursùm, ſi áliquid ipſe Proconſul júbeat, & áliud júbeat Imperátor ; numquid dubitátur, iſto contempto, illi eſſe ſerviendum ? Ergò ſi áliud Imperátor, & áliud Deus ; quid judicátis ? Solve tribútum, eſto mihi in obſéquium. Rectè ; ſed non in idólio. In idólio próhibet. Quis próhibet ? Major poteſtas. Da véniam : tu cárcerem, ille gehennam minátur. Hinc jam tibi aſſuménda eſt fides tua tanquàm ſcutum, in quo poſſis ómnia igníta jácula inimíci extínguere.

℟. Abyſſum & cor hóminum inveſtigávit Deus ; & in aſtútia eórum excogitávit. * Non præterit illum omnis cogitátus, & † Non abſcondit ſe ab eo ullus ſermo. ℣. Cógnitâ Jeſus nequítiâ eórum, ait : Quid me tentátis, hypócritæ ? * Non præterit. Glória Patri. † Non abſcondit. *Eccli.* 42. *Matt.* 22.

Ad Benedictus.

Ant. 1. D. Obtulérunt ei denárium. Et ait illis Jeſus : Cujus eſt imágo hæc, & ſuperſcríptio ? Dicunt ei : Cæſaris. Tunc ait illis : Réddite ergò quæ ſunt Cæſaris, Cæſari ; & quæ ſunt Dei, Deo. *Matth.* 22.

Oratio.

DEus, qui domináris ómnium, & à quo omnis poteſtas eſt: præſta, quæſumus, ut & tibi reddámus noſtra ómnia quæ tua ſunt; & ordinátis à te poteſtátibus promptâ ſimus voluntáte ſubjecti; Per Dóminum.

Ad Magníficat.

Ant. 3. a. Non potuérunt verbum ejus reprehéndere coram plebe; & miráti in reſponſo ejus, tacuérunt. *Luc.* 20.

FERIA SECUNDA.

De Daniéle Prophéta.

Lectio j. Cap. 5.

BAltaſſar rex fecit grande convívium optimátibus ſuis mille; & unuſquiſque ſecundùm ſuam bibébat ætátem. Præcépit ergò jam temulentus, ut afferrentur vaſa áurea & argéntea, quæ aſportáverat Nabuchodónoſor pater ejus de templo quod fuit in Jerúſalem, ut bíberent in eis rex & optimátes ejus, uxoreſque ejus & concubínæ. Tunc alláta ſunt vaſa áurea & argéntea, quæ aſportáverat de templo quod fúerat in Jerúſalem; & bibérunt in eis rex & optimátes ejus, uxóres & concubínæ illíus. Bibébant vinum, & laudábant deos ſuos áureos & argénteos, æreos, férreos, ligneoſque & lapídeos. In eadem hora apparuérunt dígiti, quaſi manûs hóminis ſcribentis contrà candelábrum in ſuperfície paríetis aulæ régiæ: & rex aſpiciébat artículos manûs ſcribentis. Tunc fácies regis commutáta eſt, & cogitatiónes ejus conturbábant eum, & compáges renum ejus ſolvebantur, & génua ejus ad ſe invicèm collidebàntur.

℟. Ego paſcam. 280.

Lectio ij.

IGitur introductus eſt Dániël coram rege. Ad quem præfátus rex ait: Tu es Dániël de fíliis captivitátis Judæ, quem addúxit pater meus rex de Judæa? Audívi de te quóniam ſpíritum deórum hábeas; & ſciéntia, intelligentíaque ac ſapiéntia amplióres inventæ ſunt in te. Et nunc introgreſſi ſunt in conſpectu meo ſapientes magi, ut ſcriptúram hanc légerent, & interpretatiónem ejus indicárent mihi; & nequivérunt ſenſum hujus ſermónis edícere. Porrò ego audívi de te, quòd poſſis obſcúra interpretári, & ligáta diſſólvere: ſi ergò vales ſcriptúram légere, & interpretatiónem ejus indicáre mihi, púrpurâ veſtiéris, & torquem auream circa collum tuum habébis, & tértius in regno meo princeps eris. Ad quæ reſpondens Dániël, ait coram rege:

Múnera tua ſint tibi, & dona domûs tuæ álteri da: ſcriptúram autem legam tibi, rex, & interpretatiónem ejus oſtendam tibi.

℟. Ab éxitu. 280.

Lectio iij.

HÆc eſt autem ſcriptúra quæ digeſta eſt: Mane, Thecel, Phares. Et hæc eſt interpretátio ſermónis. Mane: Numerávit Deus regnum tuum, & complévit illud. Thecel: Appenſus es in ſtatéra, & inventus es minus habens. Phares: Divíſum eſt regnum tuum, & datum eſt Medis & Perſis. Tunc, jubente rege, indútus eſt Dániël purpurâ, & circúmdata eſt torques áurea collo ejus; & prædicátum eſt de eo quòd habéret poteſtátem tértius in regno ſuo. Eâdem nocte interfectus eſt Baltaſſar rex Chaldæus: & Daríus Medus ſucceſſit in regnum, annos natus ſexaginta duos.

℟. Dies multos. 281.

FERIA TERTIA.

De Daniéle Prophéta.

Lectio j. Cap. 6.

PLácuit Darío, & conſtítuit ſuper regnum ſátrapas centũ viginti, ut eſſent in toto regno ſuo; & ſuper eos príncipes tres, ex quibus Dániël unus erat; ut ſátrapæ illis rédderent ratiónem, & rex non ſuſtinéret moléſtiam. Igitur Dániël ſuperábat omnes príncipes & ſátrapas, quia Spíritus Dei ámplior erat in illo. Porrò rex cogitábat conſtitúere eum ſuper omne regnum; undè príncipes & ſátrapæ quærébant occaſiónem ut invenírent Daniéli ex látere regis; nullamque cauſam & ſuſpiciónem reperíre potuérunt, eò quòd fidélis eſſet, & omnis culpa & ſuſpício non invenirétur in eo. Dixérunt ergò viri illi: Non inveniémus Daniéli huic áliquam occaſiónem, niſi fortè in lege Dei ſui.

℟. Surge 281.

Lectio ij.

TUnc príncipes & ſátrapæ ſurripuérunt regi, & ſic locúti ſunt ei: Dari rex, in ætérnum vive: conſílium iniérunt omnes príncipes regni tui, magiſtrátus & ſátrapæ, ſenatóres & júdices, ut decrétum imperatórium éxeat & edictum; ut omnis qui petíerit áliquam petitiónem à quocumque deo & hómine, uſque ad triginta dies, niſi à te, rex, mittátur in lacum leónum. Nunc ítaque, rex, confirma ſenténtiam, & ſcribe decrétum; ut non immutétur quod ſtatútum eſt à Medis & Perſis, nec prævaricári cuíquam líceat. Porrò rex Daríus propóſuit edic[tum,]

&

ſtátuit. Quod cùm Dániël comperiſſet, id eſt, conſtitútam legem, ingreſſus eſt domum ſuam; & feneſtris apertis in cœnáculo ſuo contrà Jerúſalem, tribus tempóribus in die flectébat génua ſua, & adorábat, confitebaturque coram Deo ſuo, ſicut & antè fácere conſuéverat.

℟. Adhuc. 282.

Lectio iij.

Viri ergò illi curióſiùs inquirentes, invenérunt Daniélem orantem & obſecrantem Deum ſuum. Et accedentes locúti ſunt regi ſuper edicto: Rex, numquid non conſtituiſti, ut omnis homo qui rogáret quemquam de diis & homínibus uſque ad dies triginta, niſi te, rex, mitterétur in lacum leónum? Ad quos reſpondens rex, ait: Verus eſt ſermo juxtà decrétum Medórum atque Perſárum, quod prævaricári non licet. Tunc reſpondentes, dixérunt coram rege: Dániël de fíliis captivitátis Juda non curávit de lege tua & de edicto quod conſtituiſti; ſed tribus tempóribus per diem orat obſecratióne ſuâ. Quod verbum cùm audiſſet rex, ſatis contriſtátus eſt; & pro Daniéle póſuit cor ut liberáret eum, & uſque ad occáſum ſolis laborábat ut erueret illum.

℟. Ecce. 283.

FERIA QUARTA

De Danièle Prophéta.

Lectio j. Cap. 6.

Viri illi intelligentes regem, dixérunt ei: Scito, rex, quia lex Medórum atque Perſárum eſt, ut omne decrétum quod conſtitúerit rex, non liceat immutári. Tunc rex præcépit; & adduxérunt Daniélem, & miſérunt eum in lacum leónum. Dixitque rex Daniéli: Deus tuus, quem colis ſemper, ipſe liberábit te. Allatúſque eſt lapis unus, & póſitus eſt ſuper os laci; quem obſignávit rex ánnulo ſuo & ánnulo optimátum ſuórum, ne quid fieret contrà Daniélem. Et ábiit rex in domum ſuam, & dormívit incœnátus, cibíque non ſunt alláti coram eo; ínſuper & ſomnus receſſit ab eo.

℟. Ego paſcam. 280.

Lectio ij.

Tunc rex primo dilúculo conſurgens, feſtínus ad lacum leónum perréxit; appropinquanſque lácui, Daniélem voce lacrymábili inclamávit, & affátus eſt eum: Dániël, ſerve Dei viventis, Deus tuus cui tu ſervis ſemper, putaſne váluit te liberáre à leónibus? Et Dániël regi reſpondens, ait: Rex, in ætérnum vive. Deus meus miſit Angelum ſuum, & conclúſit ora leónum;

& non nocuérunt mihi; quia coram eo juſtítia inventa eſt in me: ſed & coram te, rex, delíctum non feci. Tunc vehementer gavíſus eſt ſuper eo, & Daniélem præcépit edúci de lacu: eductúſque eſt Dániël de lacu, & nulla læſio inventa eſt in eo, quia crédidit Deo ſuo. Jubente autem rege, adducti ſunt viri illi qui accuſáverant Daniélem, & in lacum leónum miſſi ſunt ipſi, & fílii, & uxóres eórum; & non pervenérunt uſque ad pavimentum laci, donec arríperent eos leónes; & ómnia oſſa eórum comminuérunt.

℟. Ab éxitu. 280.

Lectio iij.

Tunc Daríus rex ſcripſit univerſis pópulis, tríbubus, & linguis habitántibus in univerſa terra: Pax vobis multiplicétur. A me conſtitútum eſt decrétum, ut in univerſo império & regno meo tremiſcant & páveant Deum Daniélis: ipſe eſt enim Deus vivens, & ætérnus in ſécula; & regnum ejus non diſſipábitur, & poteſtas ejus uſque in ætérnum: ipſe liberátor atque ſalvátor, fáciens ſigna & mirabília in cœlo & in terra; qui liberávit Daniélem de lacu leónum. Porro Dániël perſeverávit uſque ad regnum Darii, regnúmque Cyri Perſæ.

℟. Dies multos. 281.

FERIA QUINTA.

De Daniéle Prophéta.

Lectio j. Cap. 9.

In anno primo Daríi fílii Aſſuéri, de ſémine Medórum, qui imperávit ſuper regnum Chaldæórum; anno uno regni ejus, ego Dániël intelléxi in libris númerum annórum, de quo factus eſt ſermo Dómini ad Jeremíam prophétam, ut complerentur deſolatiónis Jerúſalem ſeptuaginta anni. Et póſui fáciem meam ad Dóminum Deum meum rogáre & deprecári in jejúniis, ſacco & cínere. Et orávi Dóminum Deum meum, & conféſſus ſum, & dixi: Obſecro, Dómine Deus magne & terríbilis, cuſtódiens pactum & miſericórdiam diligéntibus te, & cuſtodiéntibus mandáta tua: peccávimus, iniquitátem fécimus, ímpie égimus, & receſſimus & declinávimus à mandátis tuis ac judíciis: non obedívimus ſervis tuis Prophétis qui locúti ſunt in nómine tuo régibus noſtris, princípibus noſtris, pátribus noſtris, omníque pópulo terræ.

℟. Surge. 282.

Lectio ij.

Adhuc me loquente in oratióne, ecce vi

Gábriël quem víderam in viſióne à princípio, citò volans tétigit me in témpore ſacrifícii veſpertíni. Et dócuit me, & locútus eſt mihi, dixítque: Dániël, nunc egréſſus ſum ut docérem te, & intellígeres. Ab exórdio precum tuárum egréſſus eſt ſermo; ego autem veni ut indicárem tibi, quia vir deſideriórum es: tu ergò animadvérte ſermónem, & intéllige viſiónem. Septuagínta hebdómades abbreviátæ ſunt ſuper pópulum tuum & ſuper urbem ſanctam tuam, ut conſummétur prævaricátio, & finem accípiat peccátum, & deleátur iníquitas, & adducátur juſtítia ſempitérna, & impleátur víſio & prophetía, & ungátur Sanctus ſanctórum.

℟. Adhuc. 282.

Lectio ij.

SCito ergò, & animadvérte: Ab éxitu ſermónis, ut íterum ædificétur Jeruſalem, uſque ad Chriſtum ducem, hebdómades ſeptem, & hebdómades ſexagínta duæ erunt: & rurſum ædificábitur platéa, & muri in anguſtia témporum. Et poſt hebdómades ſexagínta duas occidétur Chriſtus; & non erit ejus pópulus, qui eum negatúrus eſt. Et civitátem & ſanctuárium diſſipábit pópulus cum duce ventúro: & finis ejus váſtitas, & poſt finem belli ſtatúta deſolátio. Confirmábit autem pactum multis hebdómada una: & in dimídio hebdómadis defíciet hóſtia & ſacrifícium: & erit in templo abominátio deſolatiónis; & uſque ad conſummatiónem & finem perſeverábit deſolátio.

℟. Ecce. 283.

FERIA SEXTA.

De Daniële Prophéta.

Lectio j. Cap. 13. & 14.

REx Aſtyages appóſitus eſt ad patres ſuos; & ſuſcépit Cyrus Perſes regnum ejus. Erat autem Dániël convíva regis, & honorátus ſuper omnes amícos ejus. Erat quoque idólum apud Babylónios, nómine Bel: & impendebántur in eo per dies ſíngulos ſímilæ ártabæ duódecim, & oves quadragínta, viníque ámphoræ ſex. Rex quoque colébat eum, & ibat per ſíngulos dies adoráre eum: porrò Dániël adorábat Deum ſuum. Dixítque ei rex: Quare non adóras Bel? Qui reſpóndens, ait ei: Quia non colo idóla manufácta, ſed vivéntem Deum, qui creávit cœlum & terram, & habet poteſtátem omnis carnis. Et dixit rex ad eum: Non vidétur tibi eſſe Bel vivens deus? an non vides quanta cómedat & bibat quotí-

diè ? Et ait Dániël arrídens : Ne erres, rex, iſte enim intrínſecùs lúteus eſt, & forínſecùs æreus, neque cómedit aliquandò.

℟. Ego páſcam. 280.

Lectio ij.

ET irátus rex vocávit ſacerdótes ejus, & ait eis : Niſi dixéritis mihi quis eſt qui cómedat impenſas has, moriémini : ſi autem oſtendéritis quóniam Bel cómedat hæc, moriétur Dániël, quia blaſphemávit in Bel. Et dixit Dániël regi : Fiat juxtà verbum tuum. Erant autem ſacerdótes Bel ſeptuaginta, exceptis uxóribus, & párvulis, & fíliis. Et venit rex cum Daniéle in templum Bel. Et dixérunt ſacerdótes Bel : Ecce nos egrédimur foràs ; & tu, rex, pone eſcas, & vinum miſce, & claude óſtium, & ſigna ánnulo tuo ; & cùm ingreſſus fúeris manè, niſi invéneris ómnia comeſta à Bel, morte moriémur, vel Dániël qui mentítus eſt adversùm nos. Contemnébant autem, quia fécerant ſub menſa abſcónditum intróitum, & per illum ingrediebantur ſemper, & devorábant ea. Factum eſt ígitur, poſtquàm egreſſi ſunt illi, rex póſuit cibos ante Bel. Præcépit Dániël púeris ſuis, & attulérunt cínerem ; & cribrávit per totum templum coram rege : & egreſſi clauſérunt óſtium ; & ſignantes ánnulo regis, abiérunt.

℟. Ab éxitu. 280.

Lectio iij.

SAcerdótes autem ingreſſi ſunt nocte juxtà conſuetúdinem ſuam, & uxóres, & fílii eórum ; & comedérunt ómnia, & bibérunt. Surréxit autem rex primo dilúculo, & Dániël cum eo. Et ait rex : Sálvane ſunt ſignácula, Dániël ? Qui reſpondit : Salva, rex. Statímque cùm aperuiſſet óſtium, intúitus rex menſam, exclamávit voce magnâ : Magnus es, Bel ; & non eſt apud te dolus quiſquam. Et riſit Dániël, & ténuit regem ne ingrederétur intrò ; & dixit : Ecce pavimentum : animadverte cujus veſtígia ſint hæc. Et dixit rex : Vídeo veſtígia virórum, & mulíerum, & infántium. Et irátus eſt rex. Tunc apprehendit ſacerdótes, & uxóres, & fílios eórum : & oſtendérunt ei abſcóndita oſtíola per quæ ingrediebantur, & conſumébant quæ erant ſuper menſam. Occídit ergò illos rex, & trádidit Bel in poteſtátem Daniélis, qui ſubvertit eum, & templum ejus.

℟. Dies multos. 281.

SABBATO.

De Daniéle Prophéta.

Lectio j. Cap. 10.

IN diebus illis, ego Dániël lugébam trium hebdomadárum diébus: panem deſiderábilem non comédi, & caro & vinum non introiérunt in os meum; ſed neque unguento unctus ſum, donec complerentur trium hebdomadárum dies. Die autem vigéſimâ & quartâ menſis primi eram juxtà flúvium magnum, qui eſt Tigris. Et levávi óculos meos, & vidi: & ecce vir unus veſtítus líneis, & renes ejus accincti auro obrízo: & corpus ejus quaſi chryſólithus, & fácies ejus velut ſpécies fúlguris, & óculi ejus ut lampas ardens; & bráchia ejus, & quæ deorſum ſunt uſque ad pedes, quaſi ſpécies æris candentis, & vox ſermónum ejus ut vox multitúdinis.

[*Si fiat de Sabbato, ℟℟ ſumentur è II. Nocturno Dominicæ XX.*]

Lectio ij. Cap. 12.

ET ecce quaſi duo álii ſtabant; unus hinc ſuper ripam flúminis, & álius indè ex áltera ripa flúminis. Et dixi viro qui erat indútus líneis, qui ſtabat ſuper aquas flúminis: Uſquequò finis horum mirabílium? Et audívi virum qui indútus erat líneis, qui ſtabat ſuper aquas flúminis, cùm elevaſſet déxteram & ſiniſtram ſuam in cœlum, & juraſſet per viventem in ætérnum, quia in tempus, & témpora, & dimídium témporis; & cùm compléta fúerit diſpérſio manûs pópuli ſancti, complebuntur univerſa hæc. Et ego audívi, & non intelléxi.

Lectio iij.

ET dixi: Dómine mi, quid erit poſt hæc? Et ait: Vade, Dániël, quia clauſi ſunt ſignatíque ſermónes uſque ad præfinítum tempus. Eligentur, & dealbabuntur, & quaſi ignis probabuntur multi: & ímpiè agent ímpii, neque intélligent omnes ímpii; porrò docti intélligent. Et à témpore cùm ablátum fúerit juge ſacrifícium, & pósita fúerit abominátio in deſolatiónem, dies mille ducenti nonaginta. Beátus qui expectat & pervénit uſque ad dies mille trecentos triginta quinque. Tu autem vade ad præfinítum, & requieſces, & ſtabis in ſorte tua in finem diérum.

Ad Magníficat.

Ant. 1. *D.* Duódecim Prophetárum oſſa púllulent de loco ſuo; nam corroboravérunt Jacob, & redemérunt ſe in fide virtútis. *Eccli.* 49.

Oratio, ut infrà ad Laudes.

DOMINICA XXIII. poſt Pentecoſten.

IN I. NOCTURNO.

Incipit Oſée Prophéta.

Lectio j. Cap. 1.

VErbum Dómini, quod factum eſt ad Oſée fílium Beéri, in diébus Oziæ, Jóathan, Achaz, Ezechíæ regum Juda, & in diébus Jeróboam fílii Joas regis Iſraël. Princípium loquéndi Dómino in Oſee. Et dixit Dóminus ad Oſée: Vade, ſume tibi uxórem fornicatiónum, & fac tibi fílios fornicatiónum; quia fórnicans fornicábitur terra à Dómino. Et ábiit, & accépit Gomer fíliam Debélaïm: & concépit, & péperit ei fílium. Et dixit Dóminus ad eum: Voca nomen ejus, Jézrahel, quóniam adhuc módicum, & viſitábo ſánguinem Jézrahel ſuper domum Jehu, & quiéſcere fáciam regnum domûs Iſraël. Et in illa die cónteram arcum Iſraël in valle Jézrahel.

℟. Ego paſcam. 280.

Lectio ij.

ET concépit adhuc, & péperit fíliam. Et dixit ei: Voca nomen ejus, Abſque miſericórdia; quia non addam ultrà miſeréri dómui Iſraël, ſed oblivióne obliviſcar eórum. Et dómui Juda miſerébor, & ſalvábo eos in Dómino Deo ſuo; & non ſalvábo eos in arcu & gládio, & in bello, & in equis, & in equítibus. Et ablactávit eam quæ erat Abſque miſericórdia. Et concépit, & péperit fílium. Et dixit: Voca nomen ejus, Non pópulus meus; quia vos non pópulus meus; & ego non ero veſter. Et erit númerus filiórum Iſraël quaſi aréna maris, quæ ſine menſúra eſt, & non numerábitur. Et erit in loco ubi dicétur eis, Non pópulus meus vos; dicétur eis, Fílii Dei viventis. Et congregabúntur fílii Juda, & fílii Iſraël páriter: & ponent ſibimet caput unum, & aſcendent de terra; quia magnus dies Jézrahel.

℟. Ab éxitu. 280.

Lectio iij. Cap. 2.

DIcite frátribus veſtris, Pópulus meus; & forori veſtræ, Miſericórdiam conſecúta. Judicáte matrem veſtram, judicáte; quóniam ipſa non uxor mea, & ego non vir ejus. Auferat fornicatiónes ſuas à fácie ſua, & adultéria ſua de médio úberum ſuórum; ne fortè expóliem eam nudam, & ſtátuam eam ſecúndùm diem nativitátis ſuæ; & ponam eam quaſi ſolitúdinem, & ſtátuam eam velut terram ínviam, & in-

ſterſciam eam ſiti. Et filiórum illíus non miſerébor, quóniam fílii fornicatiónum ſunt; quia fornicáta eſt mater eórum, confúſa eſt quæ concépit eos; quia dixit: Vadam poſt amatóres meos, qui dant panes mihi & aquas meas, lanam meam & linum meum, óleum meum & potum meum. Propter hoc ecce ego ſépiam viam tuam ſpinis, & ſépiam eam macériâ, & ſémitas ſuas non invéniet. Et ſequétur amatóres ſuos, & non apprehendet eos; & quæret eos, & non invéniet, & dicet: Vadam, & revertar ad virum meum priórem; quia benè mihi erat tunc magis quàm nunc.

℟. Dies multos. 281.

IN II. NOCTURNO.

Ex libro ſancti Auguſtíni Epíſcopi, de Civitáte Dei.

Lib. 18. C. 27.

Lectio iv.

IN cápite libri Oſée Prophétæ, qui primus in duódecim pónitur, ita ſcriptum eſt: Verbum Dómini quod factum eſt ad Oſée in diébus Oziæ, & Jóathan, & Achaz, & Ezechíæ, regum Juda. Amos quoque diébus regis Oziæ prophetaſſe ſe ſcribit. Michæas étiam eádem ſuæ prophetíæ commémorat témpora poſt dies Oziæ; nam tres qui ſequuntur, reges nóminat, quos & Oſée nominávit, Jóathan, & Achaz, & Ezechíam. His adjúngitur Jonas, eódem Oziâ rege regnante; & Joël, cùm jam regnáret Jóathan, qui ſucceſſit Oziæ. Ac per ea témpora iſti velut fontes prophetíæ páriter erupérunt, quandò regnum defécit Aſſyrium, cœpitque Románum: ut ſcílicet quemádmodùm regni Aſſyriórum primo témpore éxtitit Abraham, cui promiſſiónes apertíſſimæ fierent in ejus ſémine benedictiónis ómnium géntium; ita occidentális Babylónis exórdio, quâ fúerat Chriſtus imperante ventúrus, in quo implerentur illa promiſſa, orácula Prophetárum, non ſolùm loquéntium, verùm étiam ſcribéntium, in tantæ rei futúræ teſtimónium ſolveréntur.

℟. Surge. 281.

Cap. 28. & 30. Lectio v.

OSée ígitur prophéta, quantò profúndiùs quidèm lóquitur, tantò operóſiùs penetrátur. Sed áliquid indè ſumendum eſt, & hic ex noſtra promiſſióne ponendum. Et erit, inquit, in loco quo dictum eſt eis, Non pópulus meus vos, vocabuntur & ipſi fílii Dei vivi. Hoc teſtimónium prophéticum de vocatióne pópuli géntium, qui priùs non pertinébat ad Deum, étiam Apóſtoli intellexé-

[illegible] Amos quoque de re- [illegible] ſic prophétat: [illegible], inquit, te, ut [illegible] Deum tuum, Iſ- [illegible] quia ecce ego firmans [illegible] tuum, & creans ſpí- [illegible], & annúntians in homínibus Chriſtum ſuum. Michæas prophéta Chriſtum in figúra ponens cujuſdam magni montis, hæc lóquitur: Erit in noviſſimis diébus manifeſtus mons Dómini parátus ſuper vértices móntium. Prædícens iſte Prophéta & locum in quo natus eſt Chriſtus: Et tu, inquit, Béthlehem domus Ephráta, nequáquàm mínima es, ut ſis in míllibus Juda: ex te mihi pródiet, ut ſit in príncipem Iſraël; & egreſſus ejus ab inítio, & ex diébus æternitátis.

℟. Adhuc. 182.

Cap. 30. & 31. *Lectio vj.*

Jonas autem prophéta, non tàm ſermóne Chriſtum, quàm ſuâ quâdam paſſióne prophetávit; profectò apértiùs, quàm ſi ejus mortem & reſurrectiónem voce clamáret. Ut quid enim exceptus eſt ventre belluíno, & die tértio rédditus, niſi ut ſignificáret Chriſtum de profundo inferni die tértio reditúrum? Joël ómnia quæ prophétat, multis verbis compellit expóni, ut quæ pértinent ad Chriſtum & Eccléſiam dilucéſcant. Unum tamen quod étiam Apóſtoli commemoravérunt, quandò in congregátos credentes Spíritus Sanctus, ſicut à Chriſto promiſſus fúerat, déſuper venit, non prætermittam. Et erit, inquit, poſt hæc, & effundam de Spíritu meo ſuper omnem carnem; & prophetábunt fílii veſtri & fíliæ veſtræ. Abdías, quantùm ad ſcriptúram ejus áttinet, ómnium breviſſimus Prophetárum, adversùs Idumæam lóquitur. Porrò, ſi Idumæam modo locutiónis, quo intellígitur à parte totum, accipiámus póſitam eſſe pro Géntibus, de Chriſto agnóſcere póſſumus quod ait inter cétera: In monte autem Sion erit ſalus, & erit ſanctum: & paulo pòſt in fine ipſíus prophetíæ: Et aſcendent, inquit, reſalváti ex monte Sion, ut defendant montem Eſaü; & erit Dómino regnum.

℟. Ecce. 283.

IN III. NOCTURNO.

Léctio ſancti Evangélii ſecundùm Matthæum.

Lectio vij. Cap. 9.

In illo témpore: Loquente Jeſu ad diſcípulos Joannis, ecce princeps unus acceſſit, & adorábat eum, dicens: Dómine, fília mea modò defuncta eſt; ſed veni, impóne manum tuam ſuper eam, & vivet. Et réliqua.

Homília ſancti Ambróſii Epíſcopi.

In Luc. Lib. 6. *n.* 60.

CConſiderémus quòd Chriſtus ſuſcitatúrus mórtuam, ad faciendam fidem, hemorrhoüſam antè curávit. Et ut ſcias exempli grátiâ ſtetiſſe ſánguinis fluxum, dùm illa pétitur, iſta curátur. Sic & reſurrectio temporális in Dómini paſſióne celebrátur, ut & perpétua illa credátur. Sic & Maríæ paritúra ſtérilis indicátur, ut conceptúra virgo credátur. Déniquè audívit paritúram Eliſabeth María, nec de ſua generatióne dubitávit. Venérunt, inquit, ſervi dicentes príncipi: Noli vexáre illum. Adhuc & hi incréduli ad reſurrectiónem quam Jeſus in lege prædíxit, in Evangélio complévit. Itaque cùm veniſſet in domum, paucos futúræ árbitros reſurrectiónis aſcívit; non enim à multis continuò eſt crédita reſurréctio.

℟. Quidam de Archiſynagógis prócidit ad pedes Jeſu, dicens: Fília mea in extrémis eſt: * Veni; impóne manum ſuper eam, ut ſalva ſit. ℣. Tu, Dómine, vitæ & mortis habes poteſtátem; dedúcis ad portas mortis, & redúcis. * Veni. *Marc.* 5. *Sap.* 16.

Lectio viij.

DIcente Dómino, Non eſt mórtua puella; ſed dormit, deridébant eum. Quicumque enim non credit, irrídet. Fleant ígitur mórtuos ſuos, qui putant mórtuos: ubi reſurrectiónis fides eſt, non mortis eſt ſpécies, ſed quiétis. Nec abhorret illud Matthæi, quod ait tibícines fuiſſe in domo príncipis, & turbam tumultuantem; quia more véteri tibícines ad incendendos excitandoſque luctus videbantur adhibéri.

℟. Véniunt ab Archiſynagógo, dicentes: Fília tua mórtua eſt; quid ultrà vexas Magiſtrum? Jeſus ait: * Noli timére; tantúmmodò crede. ℣. Dabit tibi Dóminus petitiónes cordis tui: ſpera in eo, & ipſe fáciet. * Noli. *Marc.* 5. *Pſ.* 36.

Lectio ix.

TEnens ergò manum puellæ Jeſus, ſanávit eam: & juſſit ei dari manducáre; quod eſt teſtimónium vitæ, ut non phantaſma, ſed véritas crederétur. Beátus ille cui manum Sapiéntia tenet. Utinàm meos quoque téneat actus, téneat manum juſtítia, téneat Dei Verbum, indúcat in penetrália ſua, ſpíritum avertat erróris, convertat ſalútis, dari mihi júbeat manducáre. Panis enim cœ-

lectis, Dei Verbum eſt. Inde & illa Sapiéntia quæ divini córporis & sánguinis ſacroſancta altária replévit aliméntis: Veníte, inquit, édite panes meos, & bíbite vinum quod míſcui vobis.

℞. Cùm veniſſet Jeſus domum, tenens manum puellæ, * Clamávit, dicens: Puella, ſurge: & † Reverſus eſt ſpíritus ejus; & ſurréxit contínuò. ℣. In omni neceſſitáte ómnia obáudiunt ei. * Clamávit. Glória. † Reverſus. *Luc.* 8. *Eccli.* 42.

Ad Benedictus.

Ant. 6. Dicébat múlier intrà ſe: Si tetígero tantùm veſtiméntum ejus, ſalva ero. *Matth.* 9.

Oratio.

ABſolve, quæſumus, Dómine, tuórum delícta populórum; ut à peccatórum néxibus, quæ pro noſtra fragilitáte contráximus, tuâ benignitáte liberémur; Per.

Ad Magníficat.

Ant. 8. Jeſus converſus, dixit: Confíde, fília; fides tua te ſalvam fecit. Et ſalva facta eſt múlier ex illa hora. *Matth.* 9.

FERIA SECUNDA.

De Oſée Prophéta.

Lectio j. Cap. 16.

IN tribulatióne ſua manè conſurgent ad me: Veníte, & revertámur ad Dóminum; quia ipſe cœpit, & ſanábit nos; percútiet, & curábit nos. Vivificábit nos poſt duos dies, in die tértia ſuſcitábit nos, & vivémus in conſpectu ejus. Sciémus, ſequemurque ut cognoſcámus Dóminum: quaſi dilúculum præparátus eſt egreſſus ejus, & véniet quaſi imber nobis temporáneus & ſerótinus terræ. Quid fáciam tibi, Éphraïm? quid fáciam tibi, Juda? Miſericórdia veſtra quaſi nubes matutína, & quaſi ros manè pertránſiens. Propter hoc dolávi in Prophétis, occídi eos in verbis oris mei; & judícia tua quaſi lux egrediéntur. Quia miſericórdiam vólui, & non ſacrifícium; & ſciéntiam Dei, pluſquàm holocauſta.

℞. Ego paſcam. 280.

Lectio ij. Cap. 11.

SIcut mane tranſiit, pertránſiit rex Iſraël. Quia puer Iſraël, & diléxi eum: & ex Ægypto vocávi fílium meum. Vocavérunt eos, ſic abiérunt à fácie eórum. Báalim immolábant, & ſimulácris ſacrificábant. Et ego quaſi nutrítius Éphraï, portábam eos in bráchiis meis; & neſciérunt quòd curárem eos. In funículis Adam traham eos, in vínculis caritátis: & ero eis quaſi exaltans jugum ſuper maxillas eórum; & de-

clinávi ad eum, ut veſce-rétur.

℞. Ab éxitu. 280.

Lectio iij. Cap. 13.

PErdítio tua, Iſraël, tantúmmodò in me auxílium tuum. Ubi eſt rex tuus? máximè nunc ſálvet te in ómnibus úrbibus tuis; & júdices tui, de quibus dixiſti: Da mihi regem, & príncipes. Dabo tibi regem in furóre meo, & & áuferam in indignatióne mea. Colligáta eſt iníquitas Ephraïm, abſcónditum peccátum ejus. Dolóres parturientis vénient ei: ipſe filius non ſápiens; nunc enim non ſtabit in contritióne filiórum. De manu mortis liberábo eos, de morte rédimam eos: ero mors tua, ô mors; morſus tuus ero, inferne: conſolátio abſcóndita eſt ab óculis meis.

℞. Dies multos. 281.

FERIA TERTIA.

Incipit Joël Prophéta.

Lectio j. Cap. 1.

VErbum Dómini, quod factum eſt ad Joël fílium Phathúël. Audíte hoc, ſenes; & áuribus percípite, omnes habitatóres terræ: ſi factum eſt iſtud in diébus veſtris, aut in diébus patrum veſtrórum? Super hoc fíliis veſtris narráte, & fílii veſtri fíliis ſuis, & fílii eórum generatióni álteræ. Resíduum erúcæ comédit locuſta, & resíduum locuſtæ comédit bruchus, & resíduum bruchi comédit rubígo.

℞. Surge. 281.

Lectio ij. Cap. 2.

ET erit poſt hæc: Effundam Spíritum meum ſuper omnem carnem; & prophetábunt fílii veſtri & fíliæ veſtræ: ſenes veſtri ſómnia ſomniábunt, & júvenes veſtri viſiónes vidébunt. Sed & ſuper ſervos meos & ancillas in diébus illis effundam Spíritum meum. Et dabo prodígia in cœlo & in terra, ſánguinem, & ignem, & vapórem fumi. Sol convertétur in ténebras, & luna in ſánguinem, ántequàm véniat dies Dómini magnus & horríbilis. Et erit: Omnis qui invocáverit nomen Dómini, ſalvus erit; quia in monte Sion & in Jeruſalem erit ſalvátio, ſicut dixit Dóminus, & in resíduis quos Dóminus vocáverit.

℞. Adhuc. 282.

Lectio iij. Cap. 3.

COnſurgant & aſcendant gentes in vallem Jóſaphat; quia ibi ſedébo ut júdicem omnes gentes in circúitu. Míttite falces, quóniam maturávit meſſis: veníte, & deſcéndite, quia plenum eſt tórcular, exúberant torculária, quia multiplicáta eſt malítia eórum. Pópuli,

pópuli, in valle conciſiónis; quia juxtà eſt dies Dómini in valle conciſiónis. Sol & luna obtenebráti ſunt, & ſtellæ retraxérunt ſplendórem ſuum. Et Dóminus de Sion rúgiet, & de Jerúſalem dabit vocem ſuam; & movebuntur cœli & terra: & Dóminus ſpes pópuli ſui, & fortitúdo filiórum Iſraël. Et ſciétis quia ego Dóminus Deus veſter, hábitans in Sion monte ſancto meo: & erit Jerúſalem ſancta, & alièni non tranſibunt per eam ámplius.

℟. Ecce. 383.

FERIA QUARTA.

Incipit Amos Prophéta.

Lectio j. Cap. 1.

VErba Amos qui fuit in paſtóribus de Thecúe, quæ vidit ſuper Iſraël in diébus Ozíæ regis Juda, & in diébus Jeróboam fílii Joas regis Iſraël, ante duos annos terræ motûs. Et dixit: Dóminus de Sion rúgiet, & de Jerúſalem dabit vocem ſuam: & luxérunt ſpecióſa paſtórum, & exſiccátus eſt vertex Carméli. Hæc dicit Dóminus: Super tribus ſceléribus Damaſci, & ſuper quátuor non convertam eum, eò quòd trituráverint in plauſtris férreis Gálaad. Et mittam ignem in domum Azaël, & devorábit domos Bénadad. Et cónteram vectem Damaſci: & diſperdam habitatórem de campo idóli, & tenentem ſceptrum de domo voluptátis; & transferétur pópulus Syriæ Cyrénen, dicit Dóminus.

℟. Ego paſcam. 280.

Lectio ij. Cap. 6.

VÆ qui opulenti eſtis in Sion, & confíditis in monte Samaríæ; optimátes cápita populórum, ingredientes pompáticè domum Iſraël. Tranſíte in Chálane, & vidéte, & ite indè in Emath magnam; & deſcéndite in Geth Palæſthinórum, & ad óptima quæque regna horum, ſi látior términus eórum término veſtro eſt. Qui ſeparáti eſtis in diem malum, & appropinquátis ſólio iniquitátis: qui dormítis in lectis ebúrneis, & laſcivítis in ſtratis veſtris: qui comeditis agnum de grege, & vítulos de médio armenti. Qui cánitis ad vocem pſaltérii; ſicut David putavérunt ſe habére vaſa cántici. Bibentes vinum in phíalis, & óptimo unguento delibúti; & nihil patiebantur ſuper contritióne Joſeph. Quaproptet nunc migrábunt in cápite tranſmigrántium, & auferétur fáctio laſciviéntium.

℟. Ab éxitu. 280.

Lectio iij. Cap. 7.

ET miſit Amasías ſacerdos Bethel ad Jeróboam regem Iſraël, dicens: Rebellávit contrà te Amos in médio domûs Iſraël: non póterit terra ſuſtinére univerſos ſermónes ejus. Hæc enim dicit Amos: In gládio moriétur Jeróboam, & Iſraël captívus migrábit de terra ſua. Et dixit Amasías ad Amos: Qui vides, grádere, fuge in terram Juda, & cómede ibi panem, & prophetábis ibi: & in Bethel non adjícies ultrà ut prophétes; quia ſanctificátio regis eſt, & domus regni eſt. Reſponditque Amos, & dixit ad Amasíam: Non ſum Prophéta, & non ſum fílius Prophétæ; ſed armentárius ego ſum, véllicans ſycómoros; & tulit me Dóminus, cùm ſéquerer gregem; & dixit Dóminus ad me: Vade, prophéta ad pópulum meum Iſraël. Et nunc audi verbum Dómini: Tu dicis: Non prophetábis ſuper Iſraël, & non ſtillábis ſuper domum idóli. Propter hoc hæc dicit Dóminus: Uxor tua in civitáte fornicábitur, & fílii tui & fíliæ tuæ in gládio cadent, & humus tua funículo metiétur: & tu in terra pollúta moriéris; & Iſraël captívus migrábit de terra ſua.

℟. Dies multos. 281.

FERIA QUINTA.

Incipit Abdías Prophéta.

Lectio j.

VIſio Abdíæ. Hæc dicit Dóminus Deus ad Edom: Audítum audívimus à Dómino, & legátum ad gentes miſit: Súrgite, & conſurgámus adversùs eum in prælium. Ecce párvulum dedi te in géntibus: contemptíbilis tu es valdè. Supérbia cordis tui éxtulit te, habitantem in sciſſúris petrárum, exaltantem ſólium tuum; qui dicis in corde tuo: Quis détrahet me in terram? Si exaltátus fúeris ut áquila, & ſi inter ſídera poſúeris nidum tuum; indè détraham te, dicit Dóminus.

℟. Surge. 281.

Lectio ij.

NUmquid non in die illa, dicit Dóminus, perdam ſapientes de Idumæa, & prudéntiam de monte Éſaü? Et timébunt fortes tui à Merídie, ut intéreat vir de monte Éſaü. Propter interfectiónem, & propter iniquitátem in fratrem tuum Jacob, opériet te confúſio, & períbis in æternum. In die cùm ſtares adversùs eum, quandò capiébant aliéni exércitum ejus, & extránei ingrediebantur portas ejus, & ſuper Jeruſalem mittébant ſortem; tu quo-

que eras quaſi unus ex eis.

℟. Adhuc. 282.

Lectio iij.

IN monte Sion erit ſalvátio, & erit ſanctus: & poſſidébit domus Jacob eos qui ſe poſſéderant. Et erit domus Jacob, ignis; & domus Joſeph, flamma; & domus Éſaü, ſtípula: & ſuccendentur in eis, & devorábunt eos; & non erunt relíquiæ domûs Éſaü, quia Dóminus locútus eſt. Et hæreditábunt hi qui ad Auſtrum ſunt, montem Éſaü, & qui in campéſtribus Philíſthiim: & poſſidébunt regiónem Éphraïm, & regiónem Samaríæ: & Bénjamin poſſidébit Gálaad. Et tranſmigrátio exércitûs hujus filiórum Iſraël, ómnia loca Chananæórum uſque ad Sareptam: & tranſmigrátio Jerúſalem, quæ in Bóſphoro eſt, poſſidébit civitátes Auſtri. Et aſcendent ſalvatóres in montem Sion judicáre montem Éſaü; & erit Dómino regnum.

℟. Ecce 283.

FERIA SEXTA.

Incipit Jonas Prophéta.

Lectio j. Cap. 1.

ET factum eſt verbum Dómini ad Jonam fílium Amathi, dicens: Surge, & vade in Níniven civitátem grandem; & prædica in ea: quia aſcendit malítia ejus coram me. Et ſurréxit Jonas, ut fúgeret in Tharſis à fácie Dómini; & deſcendit in Joppen, & invénit navem euntem in Tharſis; & dedit naulum ejus, & deſcendit in eam ut iret cum eis in Tharſis à fácie Dómini. Dóminus autem miſit ventum magnum in mare, & facta eſt tempeſtas magna in mari, & navis periclitabátur cónteri. Et timuérunt nautæ, & clamavérunt viri ad deum ſuum, & miſérunt vaſa quæ erant in navi, in mare, ut alleviarétur ab eis. Et Jonas deſcendit ad interióra navis, & dormiébat ſopóre gravi. Et acceſſit ad eum gubernátor, & dixit ei: Quid tu ſopóre deprímeris? ſurge, ínvoca Deum tuum, ſi fortè recógitet Deus de nobis, & non pereámus.

℟. Ego paſcam. 280.

Lectio ij. Cap. 1. & 2.

ET dixit ad eos: Tóllite me, & míttite in mare, & ceſſábit mare à vobis; ſcio enim ego quóniam propter me tempeſtas hæc grandis venit ſuper vos. Et remigábant viri ut reverterentur ad áridam, & non valébant; quia mare ibat, & intumeſcébat ſuper eos. Et clamavérunt ad Dóminum, & dixérunt: Quæſumus, Dómine, ne pereámus in

ánima viri iſtíus, & ne des ſuper nos ſánguinem innocentem; quia tu, Dómine, ſicut voluiſti, feciſti. Et tulérunt Jonam, & miſérunt in mare: & ſtetit mare à fervóre ſuo. Et timuérunt viri timóre magno Dóminum; & immolavérunt hóſtias Dómino, & vovérunt vota. Et præparávit Dóminus piſcem grandem, ut deglutíret Jonam. Et erat Jonas in ventre piſcis tribus diébus & tribus nóctibus. Et orávit Jonas ad Dóminum Deum ſuum de ventre piſcis.

℟. Ab éxitu. 280.

Lectio iij. Cap. 2. & 3.

ET dixit Dóminus piſci: & evómuit Jonam in áridam. Et factum eſt verbum Dómini ad Jonam ſecundò, dicens: Surge, & vade in Níniven civitátem magnam; & prædica in ea prædicatiónem quam ego loquor ad te. Et ſurréxit Jonas, & ábiit in Níniven juxtà verbum Dómini: & Nínive erat cívitas magna itínere trium diérum. Et cœpit Jonas introíre in civitátem itínere diéi uníus; & clamávit, & dixit: Adhuc quadraginta dies, & Nínive ſubvertétur. Et credidérunt viri Ninivítæ in Deum, & prædicavérunt jejúnium, & veſtíti ſunt ſaccis à majóre uſque ad minórem. Et pervénit verbum ad regem Nínive; & ſurréxit de ſólio ſuo, & abjécit veſtimentum ſuum à ſe, & indútus eſt ſacco, & ſedit in cínere. Et clamávit, & dixit in Nínive ex ore regis & príncipum ejus, dicens: Hómines, & jumenta, & boves, & pécora non guſtent quidquam, nec paſcantur, & aquam non bibant: & operiantur ſaccis hómines & jumenta, & clament ad Dóminum in fortitúdine; & convertátur vir à via ſua mala, & ab iniquitáte quæ eſt in mánibus eórum. Quis ſcit ſi convertátur, & ignoſcat Deus, & revertátur à furóre iræ ſuæ, & non períbimus? Et vidit Deus ópera eórum, quia converſi ſunt de via ſua mala: & miſertus eſt Deus ſuper malítiam quam locútus fúerat ut fáceret eis, & non fecit.

℟. Dies multos. 281.

SABBATO.

Incipit Michæas Prophéta.

Lectio j. Cap. 1.

VErbū Dómini quod factum eſt ad Michæam Moraſthíten in diébus Jóathan, Achaz, & Ezechíæ, regum Juda; quod vidit ſuper Samaríam & Jeruſalem. Audíte, pópuli omnes; & attendat terra, & plenitúdo ejus: & ſit Dóminus Deus vobis in

teſtem, Dóminus de templo ſancto ſuo. Quia ecce Dóminus egrediétur de loco ſuo, & deſcendet, & calcábit ſuper excelſa terræ. Et conſumentur montes ſubtùs eum; & valles ſcindentur ſicut cera à fácie ignis, & ſicut aquæ quæ decurrunt in præceps. In ſcélere Jacob omne iſtud, & in peccátis domûs Iſraël. Quod ſcelus Jacob? nonnè Samaría? & quæ excelſa Judæ? nonnè Jerúſalem? Et ponam Samaríam quaſi acervum lápidum in agro, cùm plantátur vínea; & détraham in vallem lápides ejus, & fundamenta ejus revelábo.

[*Si fiat de Sabbato*, ℟℟℟. *ſumentur è II. Nocturno Dominicæ XX.*]

Lectio ij. Cap. 3.

HÆc dicit Dóminus ſuper Prophétas qui ſedúcunt pópulum meum, qui mordent déntibus ſuis, & prædicant pacem: & ſi quis non déderit in ore eórum quíppiam, ſanctíficant ſuper eum prælium. Proptéreà nox vobis pro viſióne erit, & ténebræ vobis pro divinatióne; & occumbet ſol ſuper Prophétas, & obtenebrábitur ſuper eos dies. Et confundentur qui vident viſiónes, & confundentur divíni; & opérient omnes vultus ſuos, quia non eſt reſponſum Dei. Verúmtamen ego replétus ſum fortitúdine Spíritûs Dómini, judício, & virtúte ut annúntiem Jacob ſcelus ſuum, & Iſraël peccátum ſuum.

Lectio iij. Cap. 5.

ET tu, Béthlehem Ephráta, párvulus es in míllibus Juda: ex te mihi egrediétur qui ſit dominátor in Iſraël; & egreſſus ejus ab inítio, à diébus æternitátis. Propter hoc dabit eos uſque ad tempus in quo partúriens páriet; & relíquiæ fratrum ejus convertentur ad fílios Iſraël. Et ſtabit, & paſcet in fortitúdine Dómini, in ſublimitáte nóminis Dómini Dei ſui; & convertentur, quia nunc magnificábitur uſque ad términos terræ. Et erit iſte pax.

Ad Magníficat.

Ant. 5. C. Prophetavérunt Aggæus & Zacharías ad Judæos qui erant in Jerúſalem, in nómine Dei Iſraël. Et cœpérunt ædificáre templum Dei, & cum eis Prophétæ Dei adjuvantes eos. *Eſdr.* 5.

Oratio, ut infrà ad Laudes.

DOMINICA XXIV.
poſt Pentecoſten.

IN I. NOCTURNO.

Incipit Nahum Prophéta.

Lectio j. Cap. 1.

ONus Níníve: Liber viſiónis Nahum Elceſæi. Deus æmulátor, & ulciſcens Dómi-

nus: ulciſcens Dóminus, & habens furórem: ulciſcens Dóminus in hoſtes ſuos, & iraſcens ipſe inimícis ſuis. Dóminus pátiens, & magnus fortitúdine, & mundans non fáciet innocentem. Dóminus in tempeſtáte & túrbine viæ ejus, & nébulæ pulvis pedum ejus. Increpans mare, & exſiccans illud, & ómnia flúmina ad deſertum dedúcens. Infirmátus eſt Baſan & Carmélus; & flos Líbani elánguit. Montes commóti ſunt ab eo, & colles deſoláti ſunt; & contrémuit terra à fácie ejus, & orbis, & omnes habitantes in eo. Ante fáciem indignatiónis ejus quis ſtabit? & quis reſiſtet in ira furóris ejus? Indignátio ejus effúſa eſt ut ignis, & petræ diſſolútæ ſunt ab eo.

℟. Ego paſcam. 280.

Lectio ij.

BOnus Dóminus, & confortans in die tribulatiónis, & ſciens ſperantes in ſe. Et in dilúvio prætereunte conſummatiónem fáciet loci ejus; & inimícos ejus perſequentur ténebræ. Quid cogitátis contrà Dóminum? Conſummatiónem ipſe fáciet: non conſurget duplex tribulátio. Quia ſicut ſpinæ ſe ínvicèm complectuntur, ſic convívium eórum páriter potántium: conſumentur quaſi ſtípula ariditáte plena. Ex te exíbit cógitans contrà Dóminum malítiam, mente pertractans prævaricatiónem.

℟. Ab éxitu. 280.

Lectio iij.

HÆc dicit Dóminus: Si perfecti fúerint, & ita plures; ſic quoque attondentur, & pertranſíbit. Afflíxi te, & non afflígam te ùltrà. Et nunc cónteram virgam ejus de dorſo tuo & víncula tua diſrumpam. Et præcípiet ſuper te Dóminus, non ſeminábitur ex nómine tuo ámplius: de domo dei tui interfíciam ſcúlptile & conflátile: ponam ſepulcrum tuum, quia inhonorátus es. Ecce ſuper montes pedes evangelizantis & annuntiantis pacem. Célebra, Juda, feſtivitátes tuas, & redde vota tua; quia non adjíciet ultrà ut pertránſeat in te Bélial: univerſus intériit.

℟. Dies multos. 281.

IN II. NOCTURNO.

Ex libro ſancti Auguſtíni Epíſcopi, de Civitáte Dei. *Lib.* 18. *Cap.* 31. & 32.

Lectio iv.

NAhum prophéta, imò per illum Deus: Exterminábo, inquit, ſculptília & conflatília: ponam ſepultúram tuam; quia velóces ecce ſuper montes pedes evangelizantis & annuntiantis pacem. Célebra, Juda,

dies feſtos tuos, redde vota tua; quia jam non adjícient ultrà, ut tránſeant in vetuſtátem. Conſummátum eſt, conſumptum eſt, ablátum eſt. Aſcendit qui inſufflat in fáciem tuam, erípiens te ex tribulatióne. Quis aſcénderit ab ínferis, & inſuffláverit in fáciem Judæ, hoc eſt, Judæórum diſcipulórum, Spíritum ſanctum, récolat, qui méminit Evangélium. Hábacuc de quo álio, quàm de Chriſti adventu qui futúrus fúerat, intellígitur dícere: Et reſpondit Dóminus ad me, & dixit: Scribe viſum apertè in buxo, ut aſſequátur qui legit ea; quia adhúc víſio ad tempus, & oriétur in fine, & non in vácuum: ſi tardáverit ſúſtine eum; quia véniens véniet, & non morábitur. In oratióne autem ſua cum cántico, cui niſi Dómino Chriſto, dicit: Dómine, audívi audítiónem tuam, & tímui; Dómine, conſiderávi ópera tua, & expávi? Quid enim hoc eſt, niſi præcógnitæ novæ ac repentínæ ſalútis hóminum ineffábilis admirátio?

℟. Surge. 281.

Cap. 33. *&* 35. *Lectio v.*

Sophoníæ autem prophétæ, qui cum Jeremía prophetábat, hæc prædicta de Chriſto ínterim ponam: Expecta me, dicit Dóminus, in die reſurrectiónis meæ, in futúrum; quia judícium meum, ut cóngregem gentes, & cólligam regna. Reſtant tres minóres Prophétæ, qui prophetavérunt in fine captivitátis, Aggæus, Zacharías, Malachías. Quorum Aggæus Chriſtum & Eccléſiam hâc apértiùs brevitáte prophétat: Hæc dicit Dóminus exercítuum: Adhuc unum módicum eſt, & ego commovébo cœlum, & terram, & mare, & áridam; & movébo omnes gentes: & véniet Deſiderátus cunctis géntibus.

℟. Adhuc. 282.

Lectio vj.

Zacharías de Chriſto & Eccléſia, Exulta, inquit, valdè, fília Sion; júbila, fília Jeruſalem: ecce Rex tuus véniet tibi, juſtus & ſalvátor, ipſe pauper, & aſcendens ſuper áſinam & ſuper pullum fílium áſinæ; & poteſtas ejus à mari uſque ad mare, & à flumínibus uſque ad fines terræ. Hoc quandò factum ſit, ut Dóminus Chriſtus in itínere jumento hujus géneris uterétur, in Evangélio légitur. Malachías prophétans Eccléſiam, quam per Chriſtum cérnimus propagátam, Judæis apertíſſimè dicit ex perſóna Dei: Non eſt mihi volúntas in vobis; & múnus non ſuſcípiam de manu veſtra. Ab ortu enim ſolis

uſque ad occáſum; magnum eſt nomen meum in géntibus; & in omni loco ſacrificábitur & offerétur nómini meo oblátio munda. Hoc ſacrifícium per ſacerdótium Chriſti ſecundùm órdinem Melchíſedech, cùm in omni loco à ſolis ortu uſque ad occáſum Deo jam videámus offerri; ſacrifícium autem Judæórum, quibus dictum eſt: Non eſt mihi voluntas in vobis, nec accípiam de mánibus veſtris munus, ceſſaſſe negáre non poſſunt: quid adhuc expectant álium Chriſtum, cùm hoc quod prophetárum legunt & implétum vident, impléri non potúerit, niſi per ipſum?

℟. Ecce. 283.

IN III. NOCTURNO.

Léctio ſancti Evangélii ſecundùm Matthæum.

Lectio vij. Cap. 24.

In illo témpore; Dixit Jeſus diſcípulis ſuis: Cùm vidéritis abominatiónem deſolatiónis quæ dicta eſt à Daniéle prophéta, ſtantem in loco ſancto; qui legit, intélligat. Et réliqua.

Homília ſancti Joannis Chryſóſtomi.

Homil. 77. in Matth.

Chriſtus nec principáliter, nec à ſeipſo ad hunc ſermónem devenit; ſed deflendo primùm civitátem diſcípulos in quamdam véluti neceſſitátem oſtendendi moles ædificiórum, & interrogándi cómpulit; ut quaſi ad interrogáta reſpondens, futúra prænúntiet. Tu autem diſpenſatiónem Spíritûs consídera. Nihil enim horum Joannes ſcripſit; ne, quóniam poſt Judæórum illas ærumnas longo témpore ſupérſtes fuit, ab eventu rerum, non à prædicatióne Chriſti ſcríbere videátur. Qui autem ante illam Hieroſolymórum deſolatiónem vivis excesſérunt, quique nihil horum vidérunt; ipſi, ut úndiquè prædictiónis véritas reſplendéret, iſta ſcripſérunt. Tunc ſi quis, inquit, vobis díxerit: Ecce hic eſt Chriſtus, aut illic, nolíte crédere. Voce illâ, Tunc, non quæ ſtatim póſteà forent ſignificat; ſed tempus deſignat quo hæc ab illo prædicta futúra eſſent. Si quis vobis díxerit: Ecce hic eſt Chriſtus, aut illic, nolíte crédere. A loco primùm ipſos cautióres facit, dùm ſigna quædam ſecundi adventûs ſui, & seductórum oſtenta expónit. Non enim quemádmodùm in primo ſuo adventu in Béthlehem apparúerat, & in parvo orbis ángulo, nec ullo hóminum & à princípio ſciente, ita & tunc, inquit; ſed apertè & cum ſplendóre,

ita ut res nuntio non égeat. Neque parvum illud ſignum eſt ipſum non latenter ventúrum eſſe.

℟. Cùm vidéritis abominatiónem deſolatiónis quæ dicta eſt à Daniéle prophéta, ſtantem in loco ſancto; qui legit, intélligat. * Erit tunc tribulátio magna, qualis non fuit ab inítio, neque fiet. ℣. Erit in templo abominátio deſolatiónis, & uſque ad conſummatiónem & finem perſeverábit deſolátio. * Erit. *Matth.* 24. *Dan.* 9.

Lectio viij.

C Onſídera autem quóniam non ámpliùs hic de bello díſputat; ſed cùm de adventu díſſerat ſuo, de ſeductóribus verba facit. Multi enim quidem, Apoſtolórum étiam témpore, ſeductóres fuérunt: qui verò ante ſecundùm adventum ſedúcent, multò illis erunt deterióres. Tunc de ſeipſo demùm expónit: Sicut fulgur exit ab oriente, & paret uſque ad occidentem; ſic erit adventus Fílii hóminis, ubíquè ſimul majeſtátis ſplendóre clareſcens. Tùm áliud ſignum adjécit, dicens: Ubi corpus, ibi & áquilæ; Angelórum, Mártyrum, ceterorumque Sanctórum cœtum ſigníficans. Dénique ſigna terróris plena percenſet. Quæ autem hæc ſigna ſunt? Statim poſt tribulatiónem diérum illórum, ſol ob[...]nebrábitur. Quorum d[...]rum? Antichriſti vidélic[...] & falsórum prophetáru[...] Magna enim tunc tribul[...]tio futúra, cùm ſic mu[...] futúri ſunt ſeductóres, quanquàm non in lon[...] témpora producenda ea t[...]bulátio eſt. Nam cùm b[...]lum illud Judáicum pro[...]ter electos intrà brevió[...] moras coactum ſit, [...] diſſolútum; quantò ma[...] propter eos ipſos tentáti[...] illa contrahétur? Præter[...] non dixit, Poſt tribulati[...]nem; ſed, Statim poſt tr[...]bulatiónem. Ita ferè ſim[...] ómnia peraguntur: tùm nempè pſeudoprophétæ & pſeudochriſti turbas cient, tùm ipſe confeſtim præſtò venit.

℟. Ecce prædíxi vobis ómnia; ſed in illis diébus, poſt tribulatiónem illam, ſol contenebrábitur, & luna non dabit ſplendórem ſuum: * Et ſtellæ cœli erunt decidentes; & virtútes quæ in cœlis ſunt, movebuntur. ℣. Obtenebrátus eſt ſol in ortu ſuo, & luna non ſplendébit in lúmine ſuo: & viſitábo ſuper orbis mala, & contrà ímpios iniquitátem eórum: * Et. *Marc.* 13. *Iſ.* 13.

Lectio ix.

T Unc apparébit ſignum Fílii hóminis in cœlo, crux nimírùm ſole fulgéntior: quippè cùm ille obſ-

curétur, crux autem perſpléndeat; quòd fieri non poſſet, niſi lucis ſuæ fulgóribus ſolis rádios ſuperáret. Cujus autem rei grátiâ ſignum illud appáret? Ut magno cúmulo Judæórum imprudéntia opprimátur. Crucem in ſuam juſtificatiónem ſecum habens, in judícium véniet; non vúlnera ſolùm, ſed & acerbum ac ignomínioſum mortis ſuæ genus oſtendens. Tunc plangent ſe tribus. Non enim accuſántibus opus erit, cùm crucem víderint. Plangent igitur, quia ex morte ipſíus nihil profecérunt; quia quem adoráre oportébat, cruci affixérunt. Vides quómodò terribíliter advéntum ſuum deſcripſit? quómodò diſcipulórum ſuórum ánimos ſuſcitávit? Idcircò priùs triſtia póſuit; deindè jucunda commémorat; ut vel hoc modo eos conſolétur. Quin & paſſiónis rurſùs ac reſurrectiónis cómmonet, ſplendidioríſque hábitu circumveſtítæ crucis commémінit, ut jam non púdeat eos, nec dolor invádat cùm ſigni locò atque vexilli eam oſtendens ventúrus ſit.

℟. Plangent omnes tribu terræ; & vidébunt Fílium hóminis veniéntem in núbibus cœli cum virtúte multa & majeſtáte. * Et mittet Angelos ſuos cum tuba & voce magna; & congregábunt electos ejus. ℣. Pópule meus, ſtat ad judicandum Dóminus, & ſtat ad judicandos pópulos. * Et mittet. Glória. † Mittet. *Matth.* 24. *Iſ.* 3.

Ad Benedictus.

Ant. 2. Surgent pſeudochriſti & pſeudoprophétæ, & dabunt ſigna magna, ita ut in errórem inducantur, ſi fieri poteſt, étiam electi. Ecce prædíxi vobis. *Matt.* 24.

Oratio.

Excita, quæſumus, Dómine, tuórum fidélium voluntátes; ut divíni óperis fructum propénſius exequentes, pietátis tuæ remédia majóra percípiant; Per.

Ad Magníficat.

Ant. 1. f. Amen dico vobis quia non præteríbit generátio hæc, donec ómnia fiant. Cœlum & terra tranſíbunt, verba autem mea non præteríbunt. *Matt.* 24.

FERIA SECUNDA.

Incipit Hábacuc Prophéta.

Lectio i. Cap. 1.

Onus quod vidit Hábacuc prophéta. Uſquequò, Dómine, clamábo, & non exáudies? vociferábor ad te vim patiens, & non ſalvábis? Quarè oſtendiſti mihi

iniquitátem & labórem, vidére prædam & injuſtítiam contrà me? Et factum eſt judícium, & contradíctio poténtior. Propter hoc laceráta eſt lex, & non pervénit uſque ad finem judícium: quia ímpius prævalet adversùs juſtum; proptéreà egréditur judícium perverſum.

℟. Ego paſcam. 280.

Lectio ij. Cap. 2.

SUper cuſtódiam meam ſtabo, & figam gradum ſuper munitiónem: & contemplábor, ut vídeam quid dicátur mihi: & quid reſpóndeam ad arguentem me. Et reſpondit mihi Dóminus, & dixit: Scribe viſum, & explána eum ſuper tábulas, ut percurrat qui légerit eum. Quia adhuc viſus procul, & apparébit in finem, & non mentiétur: ſi moram fécerit, expecta illum; quia véniens véniet, & non tardábit. Ecce qui incrédulus eſt, non erit recta ánima ejus in ſemetipſo: juſtus autem in fide ſua vivet. Et quómodò vinum potántem décipit; ſic erit vir ſuperbus, & non decorábitur: qui dilatávit quaſi inférnus ánimam ſuam, & ipſe quaſi mors, & non adimplétur; & congregábit ad ſe omnes gentes, & coacervábit ad ſe omnes pópulos. Numquid non omnes iſti ſuper eum parábolam ſument, & loquélam ænigmatum ejus; & dicétur: Væ ei qui multíplicat non ſua! uſquequò & aggravat contrà ſe denſum lutum?

℟. Ab exitu. 280.

Lectio iij.

NUmquid non repentè conſurgent qui mórdeant te, & ſuſcitabuntur lacerantes te, & eris in rapínam eis? Quia tu ſpoliaſti gentes multas, ſpoliábunt te omnes qui réliqui fúerint de pópulis, propter ſánguinem hóminis, & iniquitátem terræ civitátis, & ómnium habitántium in ea. Væ qui cóngregat avarítiam malam dómui ſuæ, ut ſit in excelſo nidus ejus, & liberári ſe putat de manu mali. Cogitaſti confuſiónem dómui tuæ, concidiſti pópulos multos, & peccávit ánima tua. Quia lapis de paríete clamábit; & lignum quod inter junctúras ædificiórum eſt, reſpondébit. Væ qui ædíficat civitátem in ſanguínibus, & præparat urbem in iniquitáte. Numquid non hæc ſunt à Dómino exercítuum? Laborábunt enim pópuli in multo igne, & gentes in vácuum, & deficient.

℟. Dies multos. 281.

FERIA TERTIA.

Incipit Sophonías Prophéta.

Lectio j. Cap. 1.

VErbũ Dómini quod factum eſt ad Sophoníam filium Chuſi, filii Godolíæ, filii Amaríæ, filii Ezecíæ in diébus Joſíæ, filii Amon regis Judæ. Cóngregans congregábo ómnia à fácie terræ, dicit Dóminus. Cóngregans hóminem & pecus, cóngregans volatília cœli & piſces maris; & ruínæ impiórum erunt: & diſperdam hómines à fácie terræ, dicit Dóminus. Et extendam manum meam ſuper Judam, & ſuper omnes habitantes Jeruſalem; & diſperdam de loco hoc relíquias Baal, & nómina æditnórum cum ſacerdótibus; & eos qui adórant ſuper tecta milítiam cœli, & adórant & jurant in Dómino, & jurant in Melchom; & qui avertúntur de poſt tergum Dómini; & qui non quæſiérunt Dóminum, nec inveſtigavérunt eum.

℟. Surge. 281.

Lectio ij.

IN témpore illo ſcrutábor Jeruſalem in lucérnis: & viſitábo ſuper viros defíxos in fæcibus ſuis: qui dicunt in córdibus ſuis: Non fáciet bene Dóminus, & non fáciet malè. Et erit fortitúdo eórum in direptiónem, & domus eórum in deſertum: & ædificábunt domos, & non habitábunt; & plantábunt víneas, & non bibent vinum eárum. Juxtà eſt dies Dómini magnus, juxtà eſt, & velox nimis: vox diéi Dómini amára, tribulábitur ibi fortis. Dies iræ dies illa, dies tribulatiónis & anguſtiæ, dies calamitátis & miſériæ, dies tenebrárum & calíginis, dies nébulæ & túrbinis, dies tubæ & clangóris ſuper civitátes munítas & ſuper ángulos excélſos. Et tribulábo hómines, & ambulábunt ut cæci, quia Dómino peccavérunt; & effundétur ſanguis eórum ſicut humus, & córpora eórum ſicut ſtércora. Sed & argentum eórum, & aurum eórum non póterit liberáre eos in die iræ Dómini.

℟. Adhuc. 282.

Lectio iij. Cap. 3.

EXpecta me, dicit Dóminus, in die reſurrectiónis meæ in futúrum, quia judícium meum ut cóngregem gentes, & cólligam regna; & effundam ſuper eos indignatiónem meam, omnem iram furóris mei: in igne enim zeli mei devorábitur omnis terra. Quia tunc reddam pópulis lábium electum, ut invocent omnes in nómine Dómini, &

ſervient ei húmero uno. Ultrà flúmina Æthiópiæ, indè ſúpplices mei ; filii diſperſórum meórum déferent munus mihi. In die illa non confundéris ſuper cunctis adinventiónibus tuis, quibus prævaricáta es in me ; quia tunc áuferam de médio tuî magníloquos ſupérbiæ tuæ, & non adjícies exaltári ámpliùs in monte ſancto meo. Et derelinquam in médio tuî pópulum páuperem & egénum ; & ſperábunt in nómine Dómini. Relíquiæ Iſraël non fácient iniquitátem, nec loquentur mendácium : & non inveniétur in ore eórum lingua doloſa ; quóniam ipſi paſcentur & accubábunt, & non erit qui extérreat.

℟. Ecce. 183.

FERIA QUARTA.

Incipit Aggæus Prophéta.

Lectio j. Cap. 1.

IN anno ſecundo Darii regis, in menſe ſexto, in die una menſis factum eſt verbum Dómini in manu Aggæi prophétæ ad Zoróbabel fílium Saláthiel, ducem Juda, & ad Jeſum fílium Jóſedec, ſacerdótem magnum, dicens : Hæc ait Dóminus exercítuum, dicens : Pópulus iſte dicit : Nondùm venit tempus domûs Dómini ædificandæ. Et factum eſt verbum Dómini in manu Aggæi prophétæ, dicens : Numquid tempus vobis eſt ut habitétis in dómibus laqueátis ; & domus iſta deſerta ?

℟. Ego paſcam. 280.

Lectio ij.

HÆc dicit Dóminus exercítuum : Pónite corda veſtra ſuper vias veſtras : aſcéndite in montem, portáte ligna, & ædificáte domum : & acceptábilis mihi erit, & glorificábor, dicit Dóminus. Reſpexiſtis ad ámpliùs, & ecce factum eſt minus ; & intuliſtis in domum, & exſufflávi illud : quam ob cauſam, dicit Dóminus exercítuum ? Quia domus mea deſerta eſt, & vos feſtinátis unuſquiſque in domum ſuam. Propter hoc ſuper vos prohíbiti ſunt cœli ne darent rorem, & terra prohíbita eſt ne daret germen ſuum.

℟. Ab éxitu. 280.

Lectio iij. Cap. 2.

HÆc dicit Dóminus exercítuum : Adhuc unum módicum eſt, & ego commovébo cœlum, & terram, & mare, & áridam. Et movébo omnes gentes ; & véniet Deſiderátus cunctis géntibus : & implébo domum iſtam glória, dicit Dóminus exercítuum. Meum eſt argentum, & meum eſt aurum, dicit Dóminus exercítuum. Magna erit glória domûs iſtíus noviſſimæ pluſquàm primæ, dicit Dóminus.

exercítuum

exercítuum: & in loco iſto dabo pacem, dicit Dóminus exercítuum.

℟. Dies multos. 281.

FERIA QUINTA.

Incipit Zacharías Prophéta.

Lectio j. Cap. 1.

IN menſe octávo, in anno ſecundo Daríi regis, factum eſt verbum Dómini ad Zacharíam fílium Barachíæ filii Addo, prophétam, dicens: Irátus eſt Dóminus ſuper patres veſtros iracúndiâ. Et dices ad eos: Hæc dicit Dóminus exercítuum: Convertímini ad me, ait Dóminus exercítuum; & convertar ad vos, dicit Dóminus exercítuum. Ne ſitis ſicut patres veſtri, ad quos clamábant Prophétæ prióres, dicentes: Hæc dicit Dóminus exercítuum: Convertímini de viis veſtris malis, & de cogitatiónibus veſtris péſſimis; & non audiérunt, neque attendérunt ad me, dicit Dóminus.

℟. Surge. 281.

Lectio ij. Cap. 3.

OStendit mihi Dóminus Jeſum ſacerdótem magnum ſtantem coram Angelo Dómini. Et conteſtabátur Angelus Dómini Jeſum, dicens: Hæc dicit Dóminus exercítuum: Si in viis meis ambuláveris, & cuſtódiam meam cuſtodíeris; tu quoque judicábis domum meam, & cuſtódies átria mea, & dabo tibi ambulantes de his qui nunc hic aſſiſtunt. Audi, Jeſu ſacerdos magne, tu & amíci tui qui hábitant coram te, quia viri portendentes ſunt. Ecce enim ego addúcam ſervum meum Orientem. Quia ecce lapis quem dedi coram Jeſu: ſuper lápidem unum ſeptem óculi ſunt: ecce ego cælábo ſculptúram ejus, ait Dóminus exercítuum, & áuferam iniquitátem terræ illíus in die una. In die illa, dicit Dóminus exercítuum, vocábit vir amícum ſuum ſubter vitem & ſubter ficum.

℟. Adhuc. 282.

Lectio iij. Cap. 9.

EXulta ſatis, fília Sion; júbila, fília Jerúſalem. Ecce Rex tuus véniet tibi juſtus & ſalvátor; ipſe pauper, & aſcendens ſuper áſinam, & ſuper pullum fílium áſinæ. Et diſperdam quadrígam ex Ephraïm, & equum de Jerúſalem, & diſſipábitur arcus belli: & loquétur pacem géntibus; & poteſtas ejus à mari uſque ad mare, & à flumínibus uſque ad fines terræ. Tu quoque in ſánguine teſtamenti tui emiſiſti vinctos tuos de lacu in quo non eſt aqua. Convertímini ad munitiónem, vincti ſpei; hódiè quoque annúntians duplícia red-

dam tibi. Quóniam extendi mihi Judam quaſi arcum, implévi Ephraïm; & ſuſcitábo fílios tuos, Sion, ſuper fílios tuos, Græcia; & ponam te quaſi gládium fórtium. Et Dóminus Deus ſuper eos vidébitur; & exíbit ut fulgur jáculum ejus: & Dóminus Deus in tuba canet, & vadet in túrbine Auſtri. Dóminus exercítuum próteget eos; & devorábunt, & ſubjícient lapídibus fundæ: & bibentes inebriabuntur quaſi à vino; & replebuntur ut phíalæ, & quaſi córnua altáris. Et ſalvábit eos Dóminus Deus eórum in die illa, ut gregem pópuli ſui; quia lápides ſancti elevabuntur ſuper terram ejus. Quid enim bonum ejus eſt, & quid pulchrum ejus, niſi frumentum electórum, & vinum gérminans vírgines?

℟. Ecce. 283.

FERIA SEXTA.

De Zacharía Prophéta.

Lectio j. Cap. 11.

TUli virgam meam, quæ vocabátur Decus; & abſcídi eam, ut írritum fácerem fœdus meum quod percuſſi cum ómnibus pópulis. Et in írritum deductum eſt in die illa: & cognovérunt ſic páuperes gregis, qui cuſtódiunt mihi, quia verbum Dómini eſt. Et dixi ad eos: Si bonum eſt in óculis veſtris, afferte mercédem meam; & ſi non, quiéſcite. Et appendérunt mercédem meam triginta argénteos. Et dixit Dóminus ad me: Prójice illud ad ſtatuárium, decórum prétium, quo appretiátus ſum ab eis. Et tuli triginta argénteos, & projéci illos in domum Dómini ad ſtatuárium. Et præcídi virgam meam ſecundam, quæ appellabátur Funículus, ut diſſólverem germanitátem inter Judam & Iſraël. Et dixit Dóminus ad me: Adhuc ſume tibi vaſa paſtóris ſtulti; quia ecce ego ſuſcitábo paſtórem in terra, qui derelícta non viſitábit, diſperſum non quæret, & contrítum non ſanábit, & id quod ſtat non enútriet, & carnes pínguium cómedet, & úngulas eórum diſſolvet. O paſtor, & idólum, derelinquens gregem: gládius ſuper bráchium ejus, & ſuper óculum dextrum ejus; bráchium ejus ariditáte ſiccábitur, & óculus dexter ejus tenebreſcens obſcurábitur.

℟. Ego paſcam. 280.

Lectio ij. Cap. 12.

IN die illa próteget Dóminus habitatóres Jeruſalem: & erit qui offénderit ex eis in die illa,

quaſi David ; & domus David, quaſi Dei, ſicut Angelus Dómini in conſpectu eórum. Et erit in die illa, quæram contérere omnes gentes quæ véniunt contrà Jeruſalem. Et effundam ſuper domum David & ſuper habitatóres Jerúſalem ſpíritum grátiæ & precum ; & aſpícient ad me quem confixérunt : & plangent eum planctu quaſi ſuper unigénitum, & dolébunt ſuper eum, ut doléri ſolet in morte primogéniti.

℟. Ab éxitu. 280.

Lectio iij. Cap. 13.

ET erit : In die illa confundentur prophétæ, unuſquiſque ex viſióne ſua cùm prophetáverit ; nec operientur pállio ſáccino, ut mentiantur ; ſed dicet : Non ſum prophéta, homo agrícola ego ſum ; quóniam Adam exemplum meum ab adoleſcéntia mea. Et dicétur ei : Quid ſunt plagæ iſtæ in médio mánuum tuárum ? Et dicet : His plagátus ſum in domo eórum qui diligébant me. Frámea, ſuſcitáre ſuper paſtórem meum, & ſuper virum cohærentem mihi, dicit Dóminus exercítuum : pércute paſtórem, & diſpergentur oves : & convertam manum meam ad párvulos.

℟. Dies multos. 281.

SABBATO.

Incipit Malachías Prophéta.

Lectio j. Cap. 1.

ONus verbi Dómini ad Iſraël in manu Malachíæ. Diléxi vos, dicit Dóminus ; & dixiſtis : In quo dilexiſti nos ? Nonnè frater erat Éſaü Jacob, dicit Dóminus ? Et diléxi Jacob, Éſaü autem ódio hábui ; & póſui montes ejus in ſolitúdinem, & hæreditátem ejus in dracónes deſerti. Quòd ſi díxerit Idumæa : Deſtructi ſumus, ſed revertentes ædificábimus quæ deſtructa ſunt ; hæc dicit Dóminus exercítuum : Iſti ædificábunt, & ego déſtruam : & vocabuntur términi impietátis, & pópulus cui irátus eſt Dóminus uſque in æternum. Et óculi veſtri vidébunt ; & vos dicétis : Magnificétur Dóminus ſuper términum Iſraël. Fílius honórat patrem, & ſervus dóminum ſuum : ſi ergò pater ego ſum, ubi eſt honor meus ? & ſi Dóminus ego ſum, ubi eſt timor meus, dicit Dóminus exercítuum ? Ad vos, ô ſacerdótes, qui deſpícitis nomen meum, & dixiſtis : In quo deſpéximus nomen tuum ? Offertis ſuper altáre meum panem pollútum ; & dícitis : In quo pollúimus te ?

In eo quod dícitis : Menſa Dómini deſpecta eſt.

[*Si fiat de Sabbato*, ℞℞℞. *ſumentur è II. Nocturno Dominicæ XX.*]

Lectio ij.

SI offerátis cæcum ad immolandum, nonnè malum eſt ? & ſi offerátis claudum & lánguidum, nonnè malum eſt ? Offer illud duci tuo, ſi placúerit ei, aut ſi ſuſcéperit fáciem tuam, dicit Dóminus exercítuum. Et nunc deprecámini vultum Dei, ut misereátur veſtrî, (de manu enim veſtra factum eſt hoc,) ſi quómodò ſuſcípiat fácies veſtras, dicit Dóminus exercítuum. Quis eſt in vobis qui claudat óſtia, & incendat altáre meum gratúitò ? Non eſt mihi voluntas in vobis, dicit Dóminus exercítuum; & munus non ſuſcípiam de manu veſtra. Ab ortu enim ſolis uſque ad occáſum, magnum eſt nomen meum in géntibus : & in omni loco ſacrificátur, & offertur nómini meo oblátio munda ; quia magnum eſt nomen meum in géntibus, dicit Dóminus exercítuum.

Lectio iij. Cap. 4.

ECce dies véniet ſuccenſa quaſi camínus ; & erunt omnes ſuperbi, & omnes faciéntes impietátem, ſtípula ; & inflammábit eos dies véniens, dicit Dóminus exercítuum, quæ non derelinquet eis radícem & germen. Et oriétur vobis timéntibus nomen meum Sol juſtítiæ, & ſánitas in pennis ejus ; & egrediémini, & ſaliétis ſicut vítuli de armento. Et calcábitis ímpios, cùm fúerint cinis ſub planta pedum veſtrórum in die quâ ego fácio, dicit Dóminus exercítuum. Mementóte legis Móyſi ſervi mei, quam mandávi ei in Horeb ad omnem Iſraël, præcepta & judícia. Ecce ego mittam vobis Elíam prophétam, ántequàm véniat dies Dómini magnus & horríbilis. Et convertet cor patrum ad fílios, & cor filiórum ad patres eórum ; ne fortè véniam, & percútiam terram anathémate.

¶ *Si Dominica ſequens non ſit prima Adventûs, Officium proſequetur ſic.*

Ad Magníficat.

Ant. 5. C. Surréxit Nathan prophéta in diébus David : & quaſi adeps ſeparátus à carne, ſic David à fíliis Iſraël. *Eccli.* 47.

Oratio, ut infrà ad Laudes.

DOMINICA XXV. poſt Pentecoſten.

IN I. NOCTURNO.

Incipit liber primus Paralipómenon.

Lectio j. Cap. 1.

ADam, Seth, Enos, Cáinan, Maláleel, Jared, Henoch,

Mathúſale, Lamech, Noë, Sem, Cham & Japheth.... Sem, Arphaxad, Sale, Heber, Phaleg, Rágaü, Serug, Nachor, Thare, Abram : iſte eſt Abraham; Fílii autem Abraham, Iſaac & Iſmaël.

℟. Dómine, non eſt símilis tuî, & non eſt álius Deus abſque te, ex ómnibus quos audívimus áuribus noſtris; * Quis enim eſt álius ut pópulus tuus Iſraël, gens una in terra? ℣. Quis non timébit te, Dómine, & magnificábit nomen tuum? * Quis. 1. *Par.* 17. *Apoc.* 15.

Lectio ij. Cap. 1. & 2.

GEnuit autem Abraham Iſaac, cujus fuérunt fílii, Éſaü & Iſraël.... Fílii autem Iſraël, Ruben, Símeon, Levi, Juda, Iſſachar & Zabúlon; Dan, Joſeph, Bénjamin, Néphthali, Gad & Aſer. Fílii Juda : Her, Onan & Sela : hi tres nati ſunt ei de fília Sue Chananítide.... Thamar autem natus ejus péperit ei Pharez & Zara.

℟. Cérnitis quòd Dóminus Deus veſter vobiſcum ſit, & déderit vobis réquiem, & ſubjecta ſit terra coram Dómino : * Præbéte ígitur corda veſtra & ánimas veſtras, ut quærátis Dóminum Deum veſtrum. ℣. Nunc facta eſt ſalus, & virtus, & regnum Dei noſtri, & poteſtas Chriſti ejus. * Præbéte 1. *Par.* 22. *Apoc.* 12.

Lectio iij. Cap. 2.

FIlii autem Phares : Heſron & Hamul. Fílii autem Heſron, qui nati ſunt ei : Jerámeel, & Ram, & Calúbi. Porrò Ram génuit Amínadab : Amínadab autem génuit Nahaſſon, príncipem filiórum Juda. Nahaſſon quoque génuit Salma, de quo ortus eſt Booz; Booz verò génuit Obed, qui & ipſe génuit Iſai. Iſai autem génuit... David.

℟. Tua eſt, Dómine, magnificentia, & poténtia, & glória atque victória, & tibi laus : cuncta enim quæ in cœlo ſunt & in terra, tua ſunt. * Tuum, Dómine, regnum, † In manu tua virtus & poténtia; in manu tua magnitúdo & impérium ómnium. ℣. Quis prior dedit Dómino, & retribuétur ei? quóniam ex ipſo & per ipſum & in ipſo ſunt ómnia. * Tuum. Glória. † In manu. 1. *Par.* 29. *Rom.* 2.

IN II. NOCTURNO.

Sermo ſancti Auguſtíni Epíſcopi.

Contra Fauſtum, l. 12. *c.* 8.

Lectio iv.

SEx diébus in Géneſi conſummávit Deus ómnia ópera ſua, & ſéptimo requiévit. Sex ætátibus humánum genus hoc ſéculo per ſucceſſiónes témporum, Dei ópera in-

ſigniunt : quarum prima eſt ab Adam uſque ad Noë, ſecunda à Noë uſque ad Abraham, tértia ab Abraham uſque ad David, quarta à David uſque ad tranſmigratiónem in Babylóniam, quinta indè uſque ad húmilem adventum Dómini noſtri Jeſu Chriſti. Sexta quæ nunc ágitur, donec Excelſus véniat ad judícium, ſéptima verò intellígitur in réquie Sanctórum, non in hac vita, ſed in ália, ubi vidit requieſcentem páuperem dives ille, cùm apud ínferos torquerétur ; ubi non fit véſpera, quia nullus ibi rerum defectus eſt.

℟. Dómine Deus Iſraël, non eſt ſímilis tuî Deus in cœlo & in terra : * Qui cuſtódis pactum & miſericórdiam cum ſervis tuis qui ámbulant coram te in toto corde ſuo. ℣. Magna & mirabília ſunt ópera tua, Dómine Deus omnípotens. * Qui. 2. *Par.* 6. *Apoc.* 15.

Lectio v.

SExto die in Géneſi formátur homo ad imáginem Dei : ſextâ ætáte ſéculi manifeſtátur reformátio noſtra in novitáte mentis, ſecundùm imáginem ejus qui creávit nos, ſicut dicit Apóſtolus. Fit viro dormienti conjux de látere : fit Chriſto morienti Eccléſia de ſacramento ſánguinis, qui de látere mórtui proflúxit. Vocátur Heva vita & mater vivórum, quæ de viri ſui látere facta eſt : Et dicit Dóminus in Evangélio, ſi quis non manducáverit carnem meam, & bíberit ſánguinem meum, non habébit in ſe vitam. Et ómnia quæ illic leguntur enucleátè minutatìmque tractáta, Chriſtum & Eccléſiam præloquuntur ſive in bonis Chriſtianis, ſive in malis.

℟. Transíbunt multi dies in Iſraël abſque Deo vero, & abſque Sacerdóte doctóre, & abſque lege : * Cùmque reverſi fúerint in angúſtia ſua ad Dóminum Deum Iſraël, & quæſíerint eum, repérient eum. ℣. Si non permánſerint in incredulitáte, inſerentur : potens eſt enim Deus íterùm inſérere illos. * Cùmque. 2. *Par.* 15. *Rom.* 11.

Lectio vj.

NEque enim fruſtrà dixit Apóſtolus, Adam qui eſt forma futúri : & illud, relinquet homo patrem & matrem, & adhærébit uxóri ſuæ, & erunt duo in carne una. Sacramentum, inquit, hoc magnum eſt, ego autem dico in Chriſto & in Eccléſia. Quis enim non agnoſcat Chriſtum eo modo reliquiſſe patrem, qui cum in forma Dei eſſet, non rapínam arbitrátus eſt eſſe æquális Deo, ſed ſemetipſum exinanívit, formam

ſervi accípiens ; reliquiſſe étiam matrem Synagógam Judæórum, véteri Teſtamento carnáliter inhæréntem, & adhæſiſſe uxóri ſuæ ſanctæ Eccléſiæ, ut in pace novi Teſtamenti eſſent duo in carne una ? quia cùm ſit Deus apud patrem, per quem facti ſumus, factus eſt per carnem párticeps noſtrî, ut illíus cápitis corpus eſſe poſſímus.

℟. Deus noſter, in nobis non eſt tanta fortitúdo, ut poſsímus huic multitúdini reſíſtere quæ írruit ſuper nos : * Sed cùm ignorémus quid ágere debeámus, † Hoc ſolum habémus reſsídui, ut óculos noſtros dirigámus ad te. ℣. Dómine, ſalva nos ; perímus. * Sed. Glória. † Hoc. 2. *Par.* 20. *Math.* 8.

IN III. NOCTURNO.

Léctio ſancti Evangélii ſecundùm Matthæum.

Lectio vij. Cap. 13.

IN illo témpore : Parábolam propóſuit turbis Jeſus, dicens : Símile eſt regnum cœlórum grano ſinápis, quod accípiens homo ſeminávit in agro ſuo. Et réliqua.

Homília ſancti Hierónymi Preſbyteri.

Lib. 2. in Matth.

REgnum cœlórum, prædicátio Evangélii eſt, & notítia Scripturárum, quæ ducit ad vitam, & de qua dícitur ad Judæos : Auferétur à vobis regnum Dei, & dábitur genti facienti fructus ejus. Símile eſt ergò hujuſcémodi regnum grano ſinápis, quod accípiens homo ſeminávit in agro ſuo. Homo qui ſéminat in agro ſuo, à pleriſque Salvátor intellígitur, quod in ánimis credéntium ſéminet. Ab áliis, ipſe homo ſéminans in agro ſuo, hoc eſt, in ſemetipſo, & in corde ſuo.

℟. Locútus eſt Jeſus in parábolis ad turbas, ut impleréтur quod dictum eſt per Prophétam : * Eructábo abſcóndita à conſtitutióne mundi. ℣. Apériam in parábolis os meum ; loquar propoſitiónes ab inítio : * Eructábo abſcóndita. *Matth.* 13. *Pſ.* 77.

Lectio viij.

QUis eſt iſte qui ſéminat, niſi ſenſus noſter & ánimus ; qui ſuſcípiens granum prædicatiónis, & fovens ſeméntem humóre fídei, facit in agro ſui péctoris pulluláre ? Prædicátio Evangélii mínima eſt ómnibus diſciplínis. Ad primam quippè doctrínam fidem non habet veritátis, hóminem Deum, Deum mórtuum, & ſcándalum crucis prædicans. Confer hujuſcémodi doctrínam dogmátibus philoſophórum, & libris eórum, &

ſplendóri eloquéntiæ, & compoſitióni ſermónum; & vidébis quantò minor ſit céteris semínibus ſementis Evangélii.

℟. Dimiſſis turbis, venit Jeſus in domum; & * Acceſſérunt ad eum diſcípuli ejus, dicentes: Edíſſere nobis parábolam. ℣. Cor ſapientis quærit doctrínam. * Acceſſérunt. *Matth.* 13. *Prov.* 15.

Lectio ix.

SEd illa cùm créverit, nihil mordax, nihil vívidum, nihil vitále demonſtrat: ſed totum flàccidum marcidumque & mollítum ebullit in ólera, & in herbas quæ citò areſcunt & córruunt. Hæc autem prædicátio, quæ parva videbátur in princípio, cùm vel in ánima credentis, vel in toto mundo ſata fúerit, non exurgit in ólera, ſed creſcit in árborem; ita ut vólucres cœli (quas vel ánimas credéntium, vel fortitúdines Dei ſervítio mancipátas ſentíre debémus) véniant & hábitent in ramis ejus. Ramos puto Evangélicæ árboris, quæ de grano ſinápis créverit, dógmatum eſſe diverſitátes, in quibus ſupradictárum vólucrum unaquæque requieſcit.

℟. Quæ ſemináverit homo, hæc & metet; quóniam qui ſéminat in carne ſua, de carne & metet corruptiónem: * Qui autem ſéminat in ſpíritu, de ſpíritu metet vitam ætérnam. ℣. Qui ſéminat iniquitátem, metet mala: * Qui autem. Glória. * Qui autem. *Galat.* 6. *Prov.* 22.

Ad Benedictus.

Ant. 7. *d.* Símile eſt regnum cœlórum grano ſinápis, quod mínimum quidèm eſt ómnibus semínibus: cùm autem créverit, majus eſt ómnibus oléribus. *Matth.* 13.

Oratio.

PRæſta, quæſumus, omnípotens Deus, ut ſemper rationabília meditantes, quæ tibi ſunt plácita, & dictis exequámur & factis; Per.

Ad Magníficat.

Ant. 1. a. Símile eſt regnum cœlórum fermento quod acceptum múlier abſcondit in farínæ ſatis tribus, donec fermentátum eſt totum. *Matth.* 13.

FERIA SECUNDA.

De libro primo Paralipómenon.

Lectio j. Cap. 10.

PHiliſthiim autem pugnábant contrà Iſraël, fugeruntque viri Iſraël Palæſthínos, & cecidérunt vulneráti in monte Gélboë. Cùmque appropinquaſſent Philiſthæi perſequentes Saül & fílios ejus; percuſſérunt Jónathan, & Abínadab, & Melchíſua fílios Saül. Et aggravátum

eſt prælium contrà Saül, invenerúntque eum ſagittárii, & vulneravérunt jáculis. Et dixit Saül ad armígerum ſuum: Evagína gládium tuum, & intérfice me: ne fortè véniant incircumcíſi iſti, & illúdant mihi. Nóluit autem ármiger ejus hoc fácere, timóre perterritus: arrípuit ergò Saül enſem, & írruit in eum. Quod cùm vidiſſet ármiger ejus, vidélicèt mórtuum eſſe Saül, írruit étiam ipſe in gládium ſuum, & mórtuus eſt.

℟. Dómine. 341.

Lectio ij.

INtériit ergò Saül, & tres fílii ejus, & omnis domus illíus páriter cóncidit. Quod cùm vidiſſent viri Iſraël, qui habitábant in campéſtribus, fugérunt: & Saül ac fíliis ejus mórtuis, dereliquérunt urbes ſuas, & huc illúcque diſperſi ſunt: veneruntque Philíſthiim, & habitavérunt in eis. Die ígitur áltero detrahentes Philíſthiim ſpólia cæſórum, invenérunt Saül, & fílios ejus jacentes in monte Gélboë. Cùmque ſpoliaſſent eum, & amputaſſent caput, armiſque nudaſſent, miſérunt in terram ſuam, ut circumferrétur, & oſtenderétur idolórum templis, & pópulis: arma autem ejus conſecravérunt in fano Dei ſui, & caput affixérunt in templo Dagon.

℟. Cérnitis. 341.

Lectio iij.

HOc cùm audiſſent viri Jabes Gálaad, ómnia ſcílicèt quæ Philíſthiim fécerant ſuper Saül, conſurrexérunt ſínguli virórum fórtium, & tulérunt cadávera Saül & filiórum ejus: attulerúntque ea in Jabes, & ſepeliérunt oſſa eórum ſubter quercum, quæ erat in Jabes, & jejunavérunt ſeptem diébus. Mórtuus eſt ergò Saül propter iniquitátes ſuas, eò quòd prævaricátus ſit mandátum Dómini quod præcéperat, & non cuſtodíerit illud: ſed ínſuper étiam Pythoniſſam conſulúerit, nec ſperáverit in Dómino: proptèr quod interfécit eum, & tránſtulit regnum ejus ad David fílium Iſai.

℟. Tua eſt. 341.

FERIA TERTIA.

De libro primo Paralipómenon.

Lectio j. Cap. 11.

COngregátus eſt ígitur omnis Iſraël ad David in Hebron dicens: Os tuum ſumus, & caro tua. Heri quoque, & nudiuſtértius, cùm adhuc regnáret Saül, tu eras qui educébas, & introducébas Iſraël: tibi enim dixit Dóminus Deus tuus: Tu paſces pópulum meum Iſraël, & tu eris princeps ſuper eum. Venérunt ergò

omnes majóres natu Iſraël ad regem in Hebron, & íniit David cum eis fœdus coram Dómino: unxeruntque eum regem ſuper Iſraël, juxtà ſermónem Dómini, quem locútus eſt in manu Sámuël.

℟. Dómine Deus. 342.

Lectio ij.

ABiit quoque David, & omnis Iſraël in Jerúſalem. Hæc eſt Jebus, ubi erant Jebuſæi habitatóres terræ. Dixeruntque qui habitábant in Jebus ad David: Non ingrediéris huc. Porrò David cepit arcem Sion, quæ eſt Cívitas David. Dixitque: Omnis qui percúſſerit Jebuſæum in primis, erit princeps & dux. Aſcendit ígitur primus Joab fílius Sarvíæ, & factus eſt princeps. Habitávit autem David in arce, & idcircò appelláta eſt Cívitas David. Ædificavitque urbem in circúitu à Mello uſque ad gyrum, Joab autem réliqua urbis extrúxit. Proficiebatque David vadens & creſcens, & Dóminus exercítuum erat cum eo.

℟. Tranſíbunt. 342.

Lectio iij.

DEſcendérunt autem tres de triginta princípibus ad petram, in qua erat David, ad ſpeluncam Odollam, quandò Philíſthiim fíerant caſtrametáti in Valle Ráphaïm. Porrò David erat in præſídio, & ſtátio Philiſthinórum in Béthlehem. Deſiderávit ígitur David, & dixit: O ſi quis daret mihi aquam de ciſterna Béthlehem, quæ eſt in porta. Tres ergò iſti per média caſtra Philiſthinórum perrexérunt, & hauſérunt aquam de ciſterna Béthlehem, quæ erat in porta, & attulérunt ad David ut bíberet: qui nóluit, ſed magis libávit illam Dómino, dicens: Abſit ut in conſpectu Dei mei hoc fáciam, & ſánguinem iſtórum virórum bibam: quia in perículo animárum ſuárum attulérunt mihi aquam. Et ob hanc cauſam nóluit bíbere: hæc fecérunt tres robuſtíſſimi.

℟. Deus noſter. 343.

FERIA QUARTA.

De libro primo Paralipómenon.

Lectio j. Cap. 13.

INiit autem conſílium David cum tribúnis, & centuriónibus, & univerſis princípibus, & ait ad omnem cœtum Iſraël: Si placet vobis: & à Dómino Deo noſtro egréditur ſermo, quem loquor: mittámus ad fratres noſtros réliquos in univerſas regiónes Iſraël, & ad ſacerdótes, & Levítas, qui hábitant in ſuburbánis úrbium, ut congregentur ad nos, & reducámus arcam Dei noſtri ad nos: *non*

enim requiſívimus eam in diébus Saül. Et reſpondit. univerſa multitúdo ut ita fíeret: placúerat enim ſermo omni pópulo.

℟. Dómine. 341.

Lectio ij.

COngregávit ergò David cunctum Iſraël à Sihor Ægypti, uſque dum ingrediáris Emath, ut addúceret arcam Dei de Cariathíarim. Et aſcendit David, & omnis vir Iſraël ad collem Cariathíarim, qui eſt in Juda, ut afferret indè arcam Dómini Dei ſedentis ſuper chérubim, ubi invocátum eſt nomen ejus. Impoſueruntque arcam Dei ſuper plauſtrum novum; de domo Abínadab: Oza autem & frater ejus minábant plauſtrum. Porrò David, & univerſus Iſraël, ludébant coram Deo omni virtúte in cánticis, & in cítharis, & pſaltériis, & tympanis, & cymbalis, & tubis.

℟. Cérnitis. 341.

Lectio iij.

CUm autem perveniſſent ad Aream Chidon, teténdit Oza manum ſuam, ut ſuſtentáret arcam: bos quippè laſcíviens páululùm inclináverat eam. Irátus eſt itaque Dóminus contrà Ozam, & percuſſit eum, eò quòd tetigiſſet arcam: & mórtuus eſt ibi coram Dómino. Contriſtatuſque eſt David, eò quòd diviſiſſet Dóminus Ozam: vocavitque locum illum: Diviſio Ozæ, uſque in præſentem diem. Et tímuit Deum tunc témporis, dicens: Quómodò poſſum ad me introdúcere arcam Dei? Et ob hanc cauſam non addúxit eam ad ſe, hoc eſt in Civitátem David, ſed avertit in domum Obédedom Gethæi. Manſit ergò arca Dei in domo Obédedom tribus ménſibus: & benedíxit Dóminus dómui ejus, & ómnibus quæ habébat.

℟. Tua eſt. 341.

FERIA QUINTA.

De libro primo Paralipómenon.

Lectio j. Cap. 14.

MIſit quoque Hiram rex Tyri núntios ad David, & ligna cédrina, & artífices paríetum, lignorumque: ut ædificárent ei domum. Cognovitque David quòd confirmaſſet eum Dóminus in regem ſuper Iſraël, & ſublevátum eſſet regnum ſuum ſuper pópulum ejus Iſraël. Accépit quoque David álias uxóres in Jerúſalem: genuítque fílios & fílias.

℟. Dómine Deus. 342.

Lectio ij.

AUdientes autem Philiſthiim eò quòd unctus eſſet David in regem ſuper univerſum Iſraël, aſcendérunt omnes ut quærerent eum: quod cùm audiſſet

David, egreſſus eſt óbviàm eis. Porrò Philiſthiim venientes, diffúſi ſunt in Valle Ráphaïm. Conſuluitque David Dóminum, dicens: Si aſcendam ad Philiſthæos, & ſi trades eos in manu mea? Et dixit ei Dóminus: Aſcende, & tradam eos in manu tua. Cùmque illi aſcendiſſent in Baalphárasim, percuſſit eos ibi David, & dixit: Divíſit Deus inimícos meos per manum meam, ſicut dividuntur aquæ: & idcircò vocátum eſt nomen illíus loci Baalphárasim. Dereliqueruntque ibi deos ſuos, quos David juſſit exúri.

℟. Transíbunt. 342.

Lectio iij.

ALiâ étiam vice Philíſthiim irruérunt, & diffúſi ſunt in valle. Conſuluitque rursùm David Deum, & dixit ei Deus: Non aſcendas poſt eos, recéde ab eis, & vénies contrà illos ex adverſo pyrórum. Cùmque audíeris ſónitum gradientis in cacúmine pyrórum, tunc egrediéris ad bellum. Egreſſus eſt enim Deus ante te, ut percútiat caſtra Philíſthiim. Fecit ergò David ſicut præcéperat ei Deus, & percuſſit caſtra Philiſthinórum, de Gábaon uſque Gazéra. Divulgatumque eſt nomen David in univerſis regiónibus, & Dóminus dedit pavórem ejus ſuper omnes gentes.

℟. Deus noſter. 343.

FERIA SEXTA.

De libro primo Paralipómenon.

Lectio j. Cap. 15.

FEcit quoque ſibi domos in Civitáte David: & ædificávit locum arcæ Dei, tetenditque ei tabernáculum. Tunc dixit David: Illícitum eſt ut à quocumque portétur arca Dei niſi à Levítis, quos elégit Dóminus ad portandum eam, & ad miniſtrandum ſibi uſque in æternum. Congregavitque univerſum Iſraël in Jeruſalem, ut afferrétur arca Dei in locum ſuum, quem præparáverat ei. Necnon & fílios Aáron, & Levítas.

℟. Dómine. 341.

Lectio ij.

VOcavitque David Sadoc, & Abíathar Sacerdótes, & Levítas, Uriël, Aſaíam, Joël, Semeíam, Éliel, & Amínadab: & dixit ad eos: Vos qui eſtis príncipes familiárum Leviticárum, ſanctificámini cum frátribus veſtris, & afferte arcam Dómini Dei Iſraël ad locum, qui ei præparátus eſt: ne ut à princípio, quia non erátis præſentes, percuſſit nos Dóminus; ſic & nunc fiat, illícitum quid nobis agéntibus. Sanctifi-

ſáti ſunt ergò ſacerdótes & Levítæ, ut portárent arcam Dómini Dei Iſraël. Et tulérunt fílii Levi arcam Dei, ſicut præcéperat Móyſes juxtà verbum Dómini, húmeris ſuis, in véctibus. Dixitque David princípibus Levitárum, ut conſtitúerent de frátribus ſuis cantóres in órganis muſicórum, nablis vidélicèt, & lyris, & cymbalis; ut reſonáret in excelſis ſónitus lætítiæ.

℟. Cérnitis. 341.

Lectio iij. Cap. 15. & 16.

IGitur David & omnes majóres natu Iſraël, & tribúni, iérunt ad deportandam arcam fœderis Dómini de domo Obédedom cum lætítia. Cùmque adjuviſſet Deus Levítas, qui portábant arcam fœderis Dómini, immolabantur ſeptem tauri, & ſeptem arietes. Porrò David erat indútus ſtolâ byſſinâ, & univerſi Levítæ qui portábant arcam, cantoreſque & Chonenías princeps prophetíæ inter cantóres: David autem étiam indútus erat ephod líneo. Univerſuſque Iſraël deducébant arcam fœderis Dómini in júbilo, & ſónitu búccinæ, & tubis, & cymbalis, & nablis, & cítharis concrepantes. Cùmque perveniſſet arca fœderis Dómini uſque ad Civitátem David, Michol fília Saül proſpíciens per feneſtram, vidit regem David ſaltantem atque ludentem, & deſpéxit in eum corde ſuo. Attulérunt ígitur arcam Dei, & conſtituérunt eam in médio tabernáculi, quod teténderat ei David: & obtulérunt holocauſta, & pacífica coram Deo.

℟. Tua eſt. 341.

SABBATO.

De libro primo Paralipómenon.

Lectio j. Cap. 17.

CUm autem habitáret David in domo ſua, dixit ad Nathan prophétam: Ecce ego hábito in domo cédrina: arca autem fœderis Dómini ſub péllibus eſt. Et ait Nathan ad David: Omnia, quæ in corde tuo ſunt, fac: Deus enim tecum eſt. Igitur nocte illâ factus eſt ſermo Dei ad Nathan, dicens: vade, & lóquere David ſervo meo: Hæc dicit Dóminus: Non ædificábis tu mihi domum ad habitandum. Neque enim manſi in domo ex eo témpore, quo edúxi Iſraël, uſque ad diem hanc: ſed fui ſemper mutans loca tabernáculi, & in tentório manens cum omni Iſraël. Numquid locútus ſum ſaltem uni júdicum Iſraël, quibus præcéperam, ut páſcerent pópulum meum, & dixit: Quarè non ædificaſtis mihi domum cédrinam?

[*Si fiat de Sabbato* ℟℟℟. *ſumentur è II. Noct. Dominicæ præcedentis.*

Lectio ij.

NUnc ítaque ſic loquéris ad ſervum meum David : Hæc dicit Dóminus exercítuum : Ego tuli te, cùm in páſcuis ſequeréris gregem, ut eſſes dux pópuli mei Iſraël. Et fui tecum quocumquè perrexiſti : & interféci omnes inimícos tuos coram te, feci̇́que tibi nomen quaſi uníus magnórum, qui celebrantur in terra. Et dedi locum pópulo meo Iſraël : plantábitur, & habitábit in eo, & ultrà non commovébitur : nec fílii iniquitátis átterent eos, ſicut à princípio, ex diébus quibus dedi júdices pópulo meo Iſraël, & humiliávi univerſos inimícos tuos. Annúntio ergò tibi, quòd ædificatúrus ſit tibi Dóminus domum.

Lectio iij.

CUmque impléveris dies tuos ut vadas ad patres tuos, ſuſcitábo ſemen tuum poſt te, quod erit de fíliis tuis : & ſtabíliam regnum ejus. Ipſe ædificábit mihi domum, & firmábo ſólium ejus uſque in ætérnum. Ego ero ei in patrem, & ipſe erit mihi in fílium : & miſericórdiam meam non áuferam ab eo, ſicut ábſtuli ab eo, qui ante te fuit. Et ſtátuam eum in domo mea, & in regno meo, uſque in ſempitérnum : & thronus ejus erit firmíſſimus in perpétuum. Juxtà ómnia verba hæc, & juxtà univerſam viſiónem iſtam, ſic locútus eſt Nathan ad David.

Ad Magníficat.

Ant. 6. De omni corde ſuo David laudávit Dóminum, & diléxit Deum qui fecit illum, & dedit illi contrà inimícos poténtiam. *Eccli.* 47.

Oratio, ut ſuprà ad Laudes.

DOMINICA XXVI. poſt Pentecoſten.

IN I. NOCTURNO.

De libro primo Paralipómenon.

Lectio j. Cap. 17.

CUmque veniſſet rex David, & ſediſſet coram Dómino, dixit : Quis ego ſum, Dómine Deus, & quæ domus mea, ut præſtáres mihi tália? Sed & hoc parùm viſum eſt in conſpectu tuo, ideóque locútus es ſuper domum ſervi tui étiam in futúrum : & feciſti me ſpectábilem ſuper omnes hómines, Dómine Deus. Quid ultrà áddere poteſt David, cùm ita glorificáveris ſervum tuum, & cognóveris eum? Dómine, propter fámulum tuum juxtà cor tuum feciſti omnem magnificéntiam hanc, & nota eſſe voluiſti univerſa magnália.

℟. Dómine. 541.

Lectio ij.

DOmine, non eſt ſímilis tui : & non eſt álius Deus abſque te, ex ómnibus, quos audívimus áuribus noſtris. Quis enim eſt álius, ut pópulus tuus Iſraël, gens una in terra, ad quam perréxit Deus, ut liberáret, & fáceret pópulum ſibi, & magnitúdine ſuâ atque terróribus ejíceret natiónes à fácie ejus, quem de Ægypto liberárat ? Et poſuiſti pópulum tuum Iſraël tibi in pópulum uſque in æternum, & tu, Dómine, factus es Deus ejus. Nunc ígitur Dómine, ſermo, quem locútus es fámulo tuo, & ſuper domum ejus, confirmétur in perpétuum, & fac ſicut locútus es.

℟. Cérnitis. 341.

Lectio iij.

PErmaneatque & magnificétur nomen tuum uſque in ſempiternum : & dicátur : Dóminus exercítuum Deus Iſraël, & domus David ſervi ejus pérmanens coram eo. Tu enim, Dómine Deus meus, revelaſti aurículam ſervi tui, ut ædificáres ei domum : & idcircò invénit ſervus tuus fidúciam, ut oret coram te. Nunc ergò, Dómine, tu es Deus : & locútus es ad ſervum tuum tanta benefícia. Et cœpiſti benedícere dómui ſervi tui, ut ſit ſemper coram te : te enim, Dómine, benedicente, benedicta erit in perpétuum.

℟. Tua eſt. 341.

IN II. NOCTURNO.

Sermo ſancti Auguſtíni Epíſcopi.

De Civit. Dei. L. 17. C. 4.

Lectio iv.

PRocurſus ígitur Civitátis Dei, ubì pervénit ad regum témpora, quandò David Saúle reprobáto ita regnum primùs obtínuit, ut ejus deindè póſteri in terréna Jerúſalem diuturnâ ſucceſſióne regnárent, dedit figúram, re geſtâ ſigníficans atque prænúntians, quod non eſt prætereundum ſiléntio, de rerum mutatióne futurárum, quod áttinet ad duo Teſtamenta, vetus & novum : ubì ſacerdótium regnumque mutátum eſt per ſacerdótem eumdemque regem novum ac ſempiternum, qui eſt Chriſtus Jeſus. Nam & Heli ſacerdóte reprobáto ſubſtitútus in Dei miniſtérium Sámuël, ſimul officio functus ſacerdótis & júdicis, & Saúle abjecto Rex David fundátus in regno, hoc quod dico figuravérunt.

℟. Dómine Deus. 342.

Lectio v.

NOn fruſtrà moveri quídpiam poteſt, ac dícere, Quómodò confídimus veníre ómnia, quæ

in libris illis ventúra prædicta ſunt, ſi hoc ipſum quod ibi divínitùs dictum eſt, domus tua & domus patris tui transíbunt coram me in æternum, effectum habére non pótuit? Quóniam vidémus illud ſacerdótium fuiſſe mutátum; & quod illi dómui promiſſum eſt, nec ſperári aliquandò complendum: quia illud quod ei reprobáto mutatóque ſuccédit, hoc pótiùs prædicátur æternum. Hoc qui dicit, nondùm intélligit, aut non récolit, étiam ipſum ſecundùm órdinem Aáron ſacerdótium, tamquàm umbram futúri æterni ſacerdótii conſtitútum: ac per hoc quandò ei ætérnitas promiſſa eſt, non ipſi umbræ ac figúræ, ſed ei quod per ipſam adumbrabátur figurabaturque, promiſſum eſt. Sed ne putarétur ipſa umbra eſſe manſúra, ídeò étiam mutátio ejus débuit prophetári.

℟. Transíbunt. 342.

Lectio vj.

REgnum quoque iſto modo étiam Saúlis ipſius, qui certè reprobátus atque rejectus eſt, futúri regni erat umbra in æternitáte mansúri. Oleum quippè illud quo unctus eſt, & ab eo chríſmate Chriſtus eſt dictus, myſticè accipiendum, & magnum ſacramentum intelligendum eſt: quod in eo tantùm venerátus eſt ipſe David, ut percuſſo corde pavitáverit, quandò in tenebróſo occultátus antro, quò étiam Saül urgente intráverat neceſſitáte natúræ, exíguam partículam veſtis ejus retrorsùm latenter abſcídit, ut habéret undè monſtráret, quómodò ei pepércerit, cùm poſſet occídere; atque ita ſuſpiciónem de ánimo ejus, quâ ſanctum David putans inimícum ſuum vehementer perſequebátur, auferret. Ne ítaque reus eſſet tanti ſacramenti in Saúle violáti, quia vel indumentum ejus ſic attrectávit, extímuit. Huic ergò umbræ futúri non propter ipſam, ſed propter illud quod præfigurábat, tanta venerátio exhibebátur.

℟. Deus noſter. 345.

IN III. NOCTURNO.

Léctio ſancti Evangélii ſecundùm Matthæum.

Lectio vij. Cap. 13.

IN illo témpore; Parábolam propóſuit turbis Jeſus, dicens: Símile factum eſt regnum cœlórum hómini qui ſeminávit bonum ſemen in agro ſuo. Et réliqua.

Homília ſancti Auguſtíni Epíſcopi.

De verbis Evang. Serm. 88. *C.* 18.

HOc in myſtério lectiónis hujus cognóvimus, fratres,

eſſe intùs in Eccléſia bonos & malos, quod ſæpè dícimus frumentum & páleam. Nemo ante tempus déſerat aream, tóleret páleam in trituíra, tóleret in área: quod enim tóleret, in hórreo non habébit. Véniet ventilátor qui dívidet malos à bonis. Erit étiam corporális ſeparátio, quam modò ſpiritális præcédit. A malis corde ſemper disjungímini, ad tempus cautè córpore copulámini. Nec tamen negligentes ſitis in corrigendis veſtris, ad curam ſcílicèt veſtram quoquómodò pertinéntibus, monendo, docendo, hortando, terrendo.

℟. Símile factum eſt regnum cœlórum hómini qui * Seminávit bonum ſemen in agro ſuo: cùm autem dormírent hómines, inimícus ſuperſeminávit zizánia. ℣. Ad imáginem ſimilitúdinis ſuæ Deus fecit hóminem; invídiâ autem diáboli, mors introívit in orbem terrárum. * Seminávit. *Matth.* 13. *Sap.* 2.

Lectio viij.

DUóbus modis non te máculat malus; ſi non conſéntias, & ſi redárguas: hoc eſt, non communicáre, non conſentíre. Communicátur quippè, quandò facto ejus consórtium voluntátis vel approbatiónis adiúngitur. Hoc ergò nos ádmonens Apóſtolus, ait: Nolíte communicáre opéribus infructuóſis tenebrárum. Et quia parùm erat non conſentíre, ſi ſequerétur negligéntia diſciplínæ: Magìs autem, inquit, & redargúite. Vidéte quemádmodùm utrumque complexus eſt: Nolíte communicáre; magìs autem & redargúite. Quid eſt, Nolíte communicáre? Nolíte conſentíre, nolíte laudáre, nolíte approbáre. Quid eſt, Magìs autem & redargúite? Reprehéndite, corrípite, coercéte. Deindè in ípſa correctióne vel coercitióne alienórum peccatórum cavendum eſt ne ſe extollat qui álterum córripit. Neque ergò conſentientes ſitis malis, ut approbétis; neque negligentes, ut non arguátis; neque ſuperbientes, ut inſultanter arguátis.

℟. Zizánia fílii ſunt nequam; inimícus autem qui ſeminávit ea, eſt diábolus. * Sicut colliguntur zizánia & igni comburuntur, ſic erit in conſummatióne ſéculi. ℣. In diem perditiónis ſervátur malus, & ad diem furóris ducétur. * Sicut. *Matth.* 13. *Job.* 21.

Lectio ix.

QUi deſerúerit unitátem, víolat caritátem; & quiſquis víolat caritátem, quódlibet magnum hábeat, ipſe nihil eſt. Si linguis hóminum loquátur & Angelórum, ſi ſciat

ómnia ſacramenta, ſi hábeat ómnem fidem ut montes tránsferat, ſi diſtríbuat ómnia ſua paupéribus, ſi corpus ſuum tradat ut árdeat, caritátem autem non hábeat; nihil eſt, nihil ei prodeſt. Univerſa inutíliter habet, qui unum illud quo univerſis utátur, non habet. Ampleĉtámur ítaque caritátem ſtudentes ſerváre unitátem ſpíritûs in vínculo pacis. Non nos ſedúcant qui carnáliter intélligunt, & corporálem ſeparatiónem facientes, ab Eccléſiæ frumentis toto orbe diffúſis ſpiritáli ſacrilégio ſeparantur. Per totum enim mundum ſeminátum eſt bonum ſemen.

℟. Mittet Fílius hóminis Angelos ſuos; & cólligent eos qui fáciunt iniquitátem, & mittent eos in camínum ignis: * Tunc † Juſti fulgébunt ſicut ſol in regno Patris eórum. ℣. Juſtum & ímpium judicábit Deus, & tempus omnis rei tunc erit. * Tunc. Glória Patri. † Juſti. *Matth.* 13. *Ecclef.* 3.

Ad Benedíĉtus.

Ant. 3. g. Dómine, nonnè bonum ſemen ſeminaſti in agro tuo? undè ergò habet zizánia? Et ait illis: Inimícus homo hoc fecit. *Matth.* 13.

Oratio.

Famíliam tuam, quæſumus, Dómine, contínuâ pietáte cuſtódi; ut quæ in ſola ſpe grátiæ cœleſtis innítitur, tuâ ſemper protectióne muniátur; Per Dóminum.

Ad Magníficat.

Ant. 1. g. Collígite primùm zizánia, & alligáte ea in faſcículos ad comburendum; tríticum autem congregáte in hórreum meum. *Matth.* 13.

FERIA SECUNDA.

De libro primo Paralipómenon.

Lectio j. Cap. 18.

Factum eſt autem poſt hæc, ut percúteret David Philíſthiim, & humiliáret eos, & tólleret Geth, & fílias ejus, de manu Philíſthiim, percuteretque Moab, & fíerent Moabítæ ſervi David, offerentes ei múnera. Eo témpore percuſſit David étiam Adarézer regem Soba regiónis Hemath, quandò perréxit ut dilatáret impérium ſuum uſque ad flumen Euphráten. Cepit ergò david mille quádrigas ejus, & ſeptem míllia équitum, ac viginti míllia virórum péditum, ſubnervavitque omnes equos cúrruum, exceptis centum quádrigis, quas reſervávit ſibi. Supervénit autem & Syrus Damaſcénus, ut auxílium præbéret Adarézer regi Soba: ſed & hujus percuſſit David viginti duo míllia virórum. Et póſuit mílites in Da-

maſco, ut Syria quoque ſervíret ſibi, & offerret múnera. Adjuvitque eum Dóminus in cunctis ad quæ perréxerat.

℟. Dómine. 341.

Lectio ij.

TUlit quoque David phàretras áureas, quas habúerant ſervi Adarézer, & áttulit eas in Jerúſalem. Necnon de Thebath & Chun, úrbibus Adarézer, æris plúrimùm, de quo fecit Sálomon mare æneum, & columnas, & vaſa ænea. Quod cùm audiſſet Thoü rex Hemath, percuſſiſſe videlicèt David omnem exércitum Adarézer regis Sóba, miſit Adóram fílium ſuum ad regem David, ut poſtuláret ab eo pacem, & congratularétur ei, quòd percuſſiſſet & expugnaſſet Adarézer: adverſárius quippè erat Thoü Adarézer. Sed & ómnia vaſa áurea, & argéntea, & ænea conſecrávit David rex Dómino, cum argento & auro, quod túlerat ex univerſis géntibus, tàm de Idumæa, & Moab, & fíliis Ammon, quàm de Philíſtiim & Amalec.

℟. Cérnitis. 341.

Lectio iij.

ABíſaï verò fílius Sarvíæ percuſſit Edom in valle Salinárum, decem & octo míllia: & conſtítuit in Edom præsídium, ut ſervíret Idumæa David: ſalvavitque Dóminus David in cunctis, ad quæ perréxerat. Regnávit ergò David ſuper univerſum Iſraël, & faciébat judícium atque juſtítiam cuncto pópulo ſuo.

℟. Tua eſt. 341.

FERIA TERTIA.

De libro primo Paralipómenon.

Lectio j. Cap. 21.

COnſurréxit autem Satan contrà Iſraël: & concitávit David ut numeráret Iſraël. Dixitque David ad Joab, & ad príncipes pópuli: Ite, & numeráte Iſraël à Berſábee uſque Dan: & afferte mihi númerum ut ſciam. Reſponditque Joab: Augeat Dóminus pópulum ſuum céntuplùm, quàm ſunt: nonne, dómine mi rex, omnes ſervi tui ſunt: quarè hoc quærit dóminus meus, quod in peccátum reputétur Iſraéli? Sed ſermo regis magìs præváluit: egreſſuſque eſt Joab, & circuívit univerſum Iſraël; & reverſus eſt Jerúſalem: deditque Davídi númerum eorum, quos circuíerat: & inventus eſt omnis númerus Iſraël, mille míllia & centum míllia virórum educéntium gládium: de Juda autem quadringenta ſeptuaginta míllia bellatórum. Nam Levi, & Bénjamin non numerávit: eò quòd

Joab invítus exequerétur regis impérium.

℟. Dómine Deus. 342.

Lectio ij.

DIſplícuit autem Deo quod juſſum erat, & percuſſit Iſraël. Dixitque David ad Deum: Peccávi nimis ut hoc fácerem: óbſecro, aufer iniquitátem ſervi tui, quia inſipienter egi. Et locútus eſt Dóminus ad Gad Vidéntem Davídis, dicens: Vade, & lóquere ad David, & dic ei: Hæc dicit Dóminus: Trium tibi optiónem do; unum, quod volúeris, élige, & fáciam tibi. Cùmque veniſſet Gad ad David, dixit ei: Hæc dicit Dóminus: Élige quod volúeris: aut tribus annis famem: aut tribus ménſibus te fúgere hoſtes tuos, & gládium eórum non poſſe evádere: aut tribus diébus gládium Dómini, & peſtiléntiam verſári in terra, & Angelum Dómini interfícere in univerſis fínibus Iſraël: nunc ígitur vide quid reſpóndeam ei, qui miſit me.

℟. Transíbunt. 342.

Lectio iij.

ET dixit David ad Gad: Ex omni parte me angúſtiæ premunt: ſed mélius mihi eſt, ut íncidam in manus Dómini, quia multæ ſunt miſeratiónes ejus, quàm in manus hóminum. Miſit ergò Dóminus peſtiléntiam in Iſraël: & cec dérunt de Iſraël ſeptuagin millia virórum. Miſit qu que Angelum in Jeruſalem ut percúteret eam: cùm que percuterétur, vidit D minus, & miſertus eſt ſ per magnitúdine mali; & imperávit Angelo, qui pe cutiébat: Súfficit, jam ce ſet manus tua. Porrò An gelus Dómini ſtabat juxt áream Ornan Jebuſæi.

℟. Deus noſter. 343.

FERIA QUARTA.

De libro primo Paralipómenon.

Lectio j. Cap. 21.

LEvans David óculo ſuos, vidit Angelum Dómini ſtantem inter cœlum & terram, & evaginátum gládium in manu ejus, & verſum contrà Jeruſalem: & cecidérunt tàm ipſe, quàm majóres natu veſtíti cilíciis, proni in terram. Dixitque David ad Deum: Nonnè ego ſum, qui juſſi ut numerarétur pópulus? Ego, qui peccávi: Ego, qui malum feci: iſte grex quid comméruit? Dómine Deus meus, vertátur, óbſecro, manus tua in me, & in domum patris mei: pópulus autem tuus non percutiátur. Angelus autem Dómini præcépit Gad, ut díceret Davídi ut aſcénderet, extrueretque altáre Dómino Deo in área Ornan Jebuſæi. Aſcendit er-

ergò David juxtà ſermónem Gad, quem locútus ei fúerat ex nómine Dómini.

℟. Dómine. 341.

Lectio ij.

POrrò Ornan cùm ſuſpexiſſet, & vidiſſet Angelum, quatuorque fílii ejus cum eo, abſcondérunt ſe: nam eo tempore terébat in área tríticum. Igitur cùm veníret David ad Ornan, conſpéxit eum Ornan, & proceſſit ei óbviàm de área, & adorávit eum pronus in terram. Dixitque ei David: Da mihi locum áreæ tuæ, ut ædíficem in ea altáre Dómino: ita ut quantùm valet argenti accípias, & ceſſet plaga à pópulo. Dixit autem Ornan ad David: Tolle, & fáciat dóminus meus rex quodcumque ei placet; ſed & boves do in holocauſtum, & tríbulas in ligna, & tríticum in ſacrifícium: ómnia libens præbébo. Dixitque ei rex David: Nequáquàm ita fiet, ſed argentum dabo quantùm valet: neque enim tibi auferre débeo, & ſic offerre Dómino holocauſta gratúita.

℟. Cérnitis. 341.

Lectio iij.

DEdit ergò David Ornan pro loco ſiclos auri juſtíſſimi pónderis ſexcentos. Et ædificávit ibi altáre Dómino: obtulitque holocauſta, & pacífica, & invocávit Dóminum, & exaudívit eum in igne de cœlo ſuper altáre holocauſti. Præcepitque Dóminus Angelo: & convertit gládium ſuum in vagínam. Prótinùs ergò David, videns quòd exaudiſſet eum Dóminus in área Ornan Jebuſæi, immolávit ibi víctimas. Tabernáculum autem Dómini, quod fécerat Móyſes in deſerto, & altáre holocauſtórum, eâ tempeſtáte erat in excelſo Gábaon. Et non præváluit David ire ad altáre, ut ibi obſecráret Deum: nímio enim fúerat in timóre pertérritus, videns gládium Angeli Dómini.

℟. Tua eſt. 341.

FERIA QUINTA.

De libro primo Paralipómenon.

Lectio j. Cap. 22.

DIxitque David: Hæc eſt domus Dei, & hoc altáre in holocauſtum Iſraël. Et præcépit ut congregarentur omnes proſélyti de Terra Iſraël, & conſtítuit ex eis látomos ad cædendos lápides & poliendos, ut ædificarétur domus Dei. Ferrum quoque plúrimum ad clavos januárum, & ad commiſſúras atque junctúras præparávit David: & æris pondus innumerábile. Ligna quoque cédrina non póterant æſtimári, quæ Sidónii, & Tyrii deportá-

verant ad David. Et dixit David : Sálomon fílius meus puer párvulus eſt & delicátus, domus autem, quam ædificári volo Dómino, talis eſſe debet, ut in cunctis regiónibus nominétur : præparábo ergò ei neceſſária. Et ob hanc cauſam ante mortem ſuam omnes præparávit impenſas.

℟. Dómine Deus. 342.

Lectio ij.

VOcavitque Salomónem fílium ſuum : & præcépit ei ut ædificáret domum Dómino Deo Iſraël. Dixitque David ad Salomónem : Fili mi, voluntátis meæ fuit ut ædificárem domum nómini Dómini Dei mei, ſed factus eſt ſermo Dómini ad me, dicens : Multum ſánguinem effudiſti, & plúrima bella bellaſti : non póteris ædificáre domum nómini meo, tanto effúſo ſánguine coram me : fílius, qui naſcétur tibi, erit vir quietíſſimus : fáciam enim eum requiéſcere ab ómnibus inimícis ſuis per circúitum : & ob hanc cauſam Pacíficus vocábitur : & pacem & ótium dabo in Iſraël cunctis diébus ejus. Ipſe ædificábit domum nómini meo, & ipſe erit mihi in fílium, & ego ero illi in patrem : firmabóque ſólium regni ejus ſuper Iſraël in ætérnum. Nunc ergò, fili mi, ſit Dóminus tecum ; & proſperáre, & ædífica domum Dómino Deo tuo, ſicut locútus eſt de te.

℟. Tranſíbunt. 342.

Lectio iij.

DEt quoque tibi Dóminus prudéntiam & ſenſum, ut régere poſſis Iſraël, & cuſtodíre legem Dómini Dei tui. Tunc enim profícere póteris, ſi cuſtodíeris mandáta & judícia, quæ præcépit Dóminus Móyſi ut docéret Iſraël : confortáre & viríliter age, ne tímeas, neque páveas. Ecce ego in paupertáte mea præparávi impenſas domûs Dómini, auri talenta centum míllia, & argenti mille míllia talentórum : æris verò, & ferri non eſt pondus, víncitur enim númerus magnitúdine : ligna & lápides præparávi ad univerſa impéndia. Habes quoque plúrimos artífices, látomos & cæmentários, artificeſque lignórum, & ómnium ártium, ad faciendum opus prudentíſſimos, in auro, & argento, & ære, & ferro, cujus non eſt númerus. Surge ígitur, & fac, & erit Dóminus tecum.

℟. Deus noſter. 343.

FERIA SEXTA.

De libro primo Paralipómenon.

Lectio j. Cap. 23.

IGitur David ſenex & plenus diérum, regem conſtítuit Salomónem

filium ſuum, ſuper Iſraël. Et congregávit omnes príncipes Iſraël, & Sacerdótes atque Levítas. Numeratíque ſunt Levítæ à triginta annis, & ſuprà: & inventa ſunt triginta octo míllia virórum. Ex his electi ſunt, & diſtribúti in miniſtérium domûs Dómini, viginti quátuor míllia: præpoſitórum autem & júdicum ſex míllia. Porrò quátuor míllia janitóres: & tótidem pſaltæ canentes Dómino in órganis, quæ fécerat ad canendum. Et diſtríbuit eos David per vices filiórum Levi, Gerſon vidélicèt, & Caath, & Merári.

℟. Dómine. 341.

Lectio ij. Cap. 28.

CОnvocávit ígitur David omnes príncipes Iſraël, duces tríbuum, & præpóſitos turmárum, qui miniſtrábant regi: tribúnos quoque & centuriónes, & qui præerant ſubſtántiæ & poſſeſſiónibus regis, filioſque ſuos cum eunúchis, & potentes, & robuſtíſſimos quoſque in exércitu Jerúſalem. Cùmque ſurrexiſſet rex, & ſtetiſſet, ait: Audíte me, fratres mei, & pópulus meus: Cogitávi ut ædificárem domum, in qua requiéſceret arca fœderis Dómini, & ſcabellum pedum Dei noſtri: & ad ædificandum, ómnia præparávi. Deus autem dixit mihi: Non ædificábis domum nómini meo, eò quòd ſis vir bellátor, & ſánguinem fúderis. Sed elégit Dóminus Deus Iſraël me de univerſa domo patris mei, ut eſſem rex ſuper Iſraël in ſempiternum: de Juda enim elégit príncipes: porrò de domo Juda, domum patris mei: & de fíliis patris mei, plácuit ei ut me elígeret regem ſuper cunctum Iſraël. Sed & de fíliis meis (fílios enim mihi multos dedit Dóminus) elégit Salomónem fílium meum, ut ſedéret in throno regni Dómini ſuper Iſraël.

℟. Cérnitis. 341.

Lectio iij.

DIxitque mihi: Sálomon fílius tuus ædificábit domum meam, & átria mea: ipſum enim elégi mihi in fílium, & ego ero ei in patrem. Et firmábo regnum ejus uſque in æternum, ſi perſeveráverit fácere præcepta mea, & judícia, ſicut & hódiè. Nunc ergò coram univerſo cœtu Iſraël, audiente Deo noſtro, cuſtodíte, & perquírite cuncta mandáta Dómini Dei noſtri: ut poſſideátis terram bonam, & relinquátis eam fíliis veſtris poſt vos uſque in ſempiternum. Tu autem Sálomon fili mi, ſcito Deum patris tui, & ſervíto ei corde perfecto, & ánimo voluntário: ómnia enim corda

ſcrutátur Dóminus, & univerſas méntium cogitatiónes intélligit. Si quæsíeris eum, invénies: ſi autem derelíqueris eum, projíciet te in æternum. Nunc ergò quia elégit te Dóminus ut ædificáres domum ſanctuárii, confortáre, & pérfice.

℟. Tua eſt. 341.

SABBATO.

De libro primo Paralipómenon.

Lectio j. Cap. 29.

LOcutuſque eſt David rex ad omnem Eccléſiam: Salomónem fílium meum unum elégit Deus, adhuc púerum & tenellum: opus namque grande eſt, neque enim hómini præparátur habitátio, ſed Deo. Ego autem totis víribus meis præparávi impenſas domûs Dei mei. Aurum ad vaſa áurea, & argentum in argéntea, æs in ænea, ferrum in férrea, ligna ad lígnea: & lápides onychínos, & quaſi ſtibínos, & diverſórum colórum, omnemque pretióſum lápidem, & marmor Párium abundantíſſimè: & ſuper hæc, quæ óbtuli in domum Dei mei de pecúlio meo aurum & argentum, do in templum Dei mei, exceptis his, quæ præparávi in ædem ſanctam. Tria míllia talenta auri de auro Ophir: & ſeptem míllia talentórum argenti probatíſſimi, ad deaurandos paríetes templi. Et, ubicumquè opus eſt aurum de auro, & ubicumquè opus eſt argentum de argento, ópera fiant per manus artíficum: & ſi qui ſponte offert, ímpleat manum ſuam hódiè, & ófferat quod volúerit Dómino.

[*Si fiat de Sabbato* ℟℟℟. *ſumentur è II. Noct. Dominicæ XXV.*]

Lectio ij.

PRæcépit autem David univerſæ Eccléſiæ: Benedícite Dómino Deo noſtro. Et benedíxit omnis Eccléſia Dómino Deo patrum ſuórum: & inclinavérunt ſe, & adoravérunt Deum, & deindè regem. Immolaveruntque víctimas Dómino: & obtulérunt holocauſta die ſequenti, tauros mille, aríetes mille, agnos mille, cum libamínibus ſuis, & univerſo ritu abundantíſſimè in omnem Iſraël. Et comedérunt, & bibérunt coram Dómino in die illo cum grandi lætítia. Et unxérunt ſecundò Salomónem fílium David. Unxérunt autem eum Dómino in príncipem, & Sadoc in pontíficem. Seditque Sálomon ſuper ſólium Dómini in regem pro David patre ſuo, & cunctis plácuit: & páruit illi omnis Iſraël. Sed & univerſi príncipes, & potentes, & cuncti fílii regis David dedérunt

dérunt manum, & ſubjecti fuérunt Salomóni regi.

Lectio iij.

MAgnificávit ergò Dóminus Salomónem ſuper omnem Iſraël: & dedit illi glóriam regni, qualem nullus hábuit ante eum rex Iſraël. Igitur David fílius Iſaï regnávit ſuper univerſum Iſarël. Et dies, quibus regnávit ſuper Iſraël, fuérunt quadraginta anni: in Hebron regnávit ſeptem annis, & in Jeruſalem annis triginta tribus. Et mórtuus eſt in ſenectúte bona, plenus diérum, & divítiis, & glóriâ: & regnávit Sálomon fílius ejus pro eo.

Ad Magníficat.

Ant. 1. D. Sálomon imperávit in diébus pacis, cui ſubjécit Deus omnes hoſtes, ut cónderet domum in nómine ſuo & paráret ſanctitátem in ſempitérnum. *Eccli.* 47.

Oratio, ut infrà ad Laudes.

DOMINICA XXVII. poſt Pentecoſten.

IN I. NOCTURNO.

Incipit liber ſecundus Paralipómenon.

Lectio j. Cap. 1.

COnfortátus eſt ergò Sálomon fílius David in regno ſuo, & Dóminus Deus ejus erat cum eo, & magnificávit eum in excelſum. Præcepitque Sálomon univerſo Iſraéli, tribúnis, & centuriónibus, & dúcibus, & judícibus omnis Iſraël, & princípibus familiárum: & ábiit cum univerſa multitúdine in Excelſum Gábaon, ubì erat tabernáculum fœderis Dei, quod fecit Móyſes fámulus Dei in ſolitúdine. Arcam autem Dei addúxerat David de Cariathíarim in locum, quem præparáverat ei, & ubì fíxerat illi tabernáculum, hoc eſt, in Jeruſalem. Altáre quoque æneum, quod fabricátus fúerat Beſéleel fílius Uri fílii Hur, ibi erat coram tabernáculo Dómini: quod & requiſívit Sálomon, & omnis Eccléſia. Aſcenditque Sálomon ad altáre æneum, coram tabernáculo fœderis Dómini, & óbtulit in eo mille hóſtias.

℟. Dómine. 341.

Lectio ij.

ECce autem in ipſa nocte appáruit ei Deus, dicens: Póſtula quod vis, ut dem tibi. Dixitque Sálomon Deo: Tu feciſti cum David patre meo miſericórdiam magnam: & conſtituiſti me regem pro eo. Nunc ergò Dómine Deus, impleátur ſermo tuus, quem pollícitus es David patri meo: tu enim me feciſti regem ſuper pópulum tuum multum, qui tam innumerábilis eſt, quàm pulvis terræ. Da mihi ſapiéntiam, & intelligéntiam, ut ingrédiar & egrédiar coram pó-

pulo tuo : quis enim poteſt hunc pópulum tuum dignè, qui tàm grandis eſt, judicáre? Dixit autem Deus ad Salomónem ; Quia hoc magis plácuit cordi tuo, & non poſtulaſti divítias, & ſubſtántiam, & glóriam, neque ánimas eórum qui te óderant, ſed nec dies vitæ plúrimos : petiſti autem ſapiéntiam & ſciéntiam, ut judicáre poſſis pópulum meum, ſuper quem conſtítui te regem. Sapiéntia & ſciéntia data ſunt tibi : divítias autem & ſubſtántiam & glóriam dabo tibi, ita ut nullus in régibus nec ante te nec poſt te fúerit símilis tui. Venit ergò Sálomon ab Excelſo Gábaon in Jerúſalem coram tabernáculo fœderis, & regnávit ſuper Iſraël.

℟. Cérnitis. 341.

Lectio iij. Cap. 2.

DEcrévit autem Sálomon ædificáre domum nómini Dómini, & palátium ſibi. Et numerávit ſeptuaginta míllia virórum portántium húmeris, & octoginta míllia qui cæderent lápides in móntibus, præpoſitoſque eórum tria míllia ſexcentos. Miſit quoque ad Hiram regem Tyri, dicens ; Sicut egiſti cum David patre meo, & miſiſti ei ligna cédrina, ut ædificáret ſibi domum, in qua & habitávit : ſic fac mecúm ut ædíficem domum nómini Dómini Dei mei, ut cónſecrem eam ad adolendum incenſum coram illo, & fumiganda arómata, & ad propoſitiónem panum ſempiternam, & ad holocautómata manè, & veſperè, ſábbatis quoque, & neoméniis, & ſolemnitátibus Dómini Dei noſtri in ſempiternum, quæ mandáta ſunt Iſraéli. Domus enim, quam ædificáre cúpio, magna eſt : magnus eſt enim Deus noſter ſuper omnes deos. Quis ergò póterit prævalére, ut ædíficet ei dignam domum? ſi cœlum, & cœli cœlórum cápere eum nequeunt : quantus ego ſum, ut poſſim ædificáre ei domum? ſed ad hoc tantùm, ut adoleátur incenſum coram illo.

℟. Tua eſt. 341.

IN II. NOCTURNO.

Sermo ſancti Auguſtini Epíſcopi.

De Civ. Dei l. 17. c. 20.

Lectio iv.

REgnávit ergò David in terréna Jerúſalem, fílius cœleſtis Jerúſalem, divíno multùm teſtimónio prædicátus ; quia & delicta ejus tantâ pietáte ſuperáta ſunt, per ſaluberrimam pœnitendi humilitátem, ut prorsùs inter eos ſit, de quibus ipſe ait, Beáti quorum remiſſæ ſunt iniquitátes, & quorum tecta ſunt peccáta. Poſt hunc

regnávit eídem pópulo univerſo Sálomon ejus fílius, qui, ut ſuprà dictum eſt, patre ſuo vivente cœpit regnáre. Hic bonis inítiis, malos éxitus hábuit. Quippè ſecundæ res, quæ ſapiéntium ánimos fatígant, magìs huic obfuérunt, quàm prófuit ipſa ſapiéntia, étiam nunc & deinceps memorábilis, & tunc longè latéque laudáta.

℟. Dómine Deus. 342.

Lectio v. Cap. 21.

CÆteri poſt Salomónem reges Hebræórum vix inveniuntur per áliqua ænígmata dictórum ſuórum rerumve geſtárum, quod ad Chriſtum & Eccléſiam pertíneat, prophetaſſe, ſive in Juda, ſive in Iſraël. Sic enim appellátæ ſunt illíus pópuli partes, ex quo propter Salomónis offenſam témpore fílii ejus Róboam, qui patri ſucceſſit in regnum, Deo vindicante divíſus eſt. Proindè tribus decem, quas accépit Jeróboam ſervus Salomónis, rex eis in Samaría conſtitútus, próprié vocabantur Iſraël, quamvis hoc univérſi pópuli illíus nomen eſſet. Duábus verò tribubus, Judæ ſcílicet & Bénjamin; quæ propter David, ne pénitùs regnum ſtirpis ejus fuiſſet eradicátum, remánſerant ſubjacentes civitáti Jerúſalem, Judæ nomen fuit; quia ipſa erat tribus undè David. Bénjamin verò tribus áltera ad idem regnum, ſicut dixi, pértinens, erat undè fuit Saül rex antè David.

℟. Transſbunt. 342.

Lectio vj.

SEd ſimul iſtæ duæ tribus, ut dictum eſt, Juda vocabantur; & hoc nómine diſcernebantur ab Iſraël, quod appellabantur próprié decem tribus habentes ſuum regem. Nam tribus Levi, quóniam Sacerdotális fuit, Dei, non regum ſervítio mancipáta, tertia-décima numerabátur. Joſeph quippè unus ex duódecim fíliis Iſraël, non unam, ſicut céteri síngulas, ſed duas tribus fecit, Ephrem & Manaſſen. Verúmtamen étiam tribus Levi ad regnum Jeroſolymitánum pertinébat magìs, ubi erat Dei templum, cui ſerviébat. Divíſo ígitur pópulo, primus regnávit in Jerúſalem Róboam rex Juda fílius Salomónis, & in Samaría Jeróboam rex Iſraël ſervus Salomónis. Et cùm voluiſſet Róboam tamquàm tyránnidem divíſæ illíus partis bello pérſequi, prohíbitus eſt pópulus pugnáre cum frátribus ſuis, dicente Deo per Prophétam, ſe hoc feciſſe. Undè appáruit nullum in ea re, vel regis Iſraël, vel pópuli

fuiſſe peccátum, ſed voluntátem Dei vindicántis implétam. Quâ cógnitâ, pars útraque intrà ſe pacáta conquiévit: non enim religiónis, ſed regni fúerat facta diviſio.

℟. Deus noſter. 343.

IN III. NOCTURNO.

Léctio ſancti Evangélii ſecundùm Matthæum.

Lectio vij. Cap. 8.

IN illo témpore; Aſcendente Jeſu in navículam, ſecúti ſunt eum diſcípuli ejus: & ecce motus magnus factus eſt in mari, ità ut navícula operirétur flúctibus; ipſe verò dormiébat. Et réliqua.

Homília ſancti Auguſtíni Epíſcopi.

Enarr. 2. in Pſalm. 25.

AUdiſtis in Evangélio: Periclitabátur navígium in ſtagno, & dormiébat Jeſus. Navigámus per quoddam ſtagnum, & ventus & procellæ non deſunt; tentatiónibus quotidiánis hujus ſéculi propè opplétur noſtrum navígium. Undè autem fit, niſi quia dormit Jeſus? Si non dormíret in te Jeſus, tempeſtátes iſtas non paterēris; ſed tranquillitátem habéres intériùs, convigilante tecum Jeſu.

℟. Ecce motus magnus factus eſt in mari, ita ut navícula operirétur flúctibus; Jeſus verò dormiébat, Et diſcípuli ejus ſuſcitavérunt eum, dicéntes; * Dómine, ſalva nos, perímus. ℣. Exurge, quarè obdórmis, Dómine? ádjuva nos: * Dómine, ſalva nos. *Matth. 8. Pſ. 43.*

Lectio viij.

QUid eſt autem, Dormit Jeſus? Fides tua, quæ eſt de Jeſu, obdormívit. Surgunt procellæ ſtagni hujus; vides malos floreré, bonos laboráre: tentátio eſt, fluctus eſt. Et dicit ánima tua: O Deus, ipſa eſt juſtítia tua, ut mali flóreant, boni labórent? Dicis Deo, Ipſa eſt juſtítia tua? & Deus tibi, Ipſa eſt fides tua? Hæc enim tibi promíſi? ad hoc Chriſtiánus factus es, ut in ſéculo iſto floréres? Undè hoc dicis? undè flúctibus ſtagni & tempeſtáte turbáris? Quia dormit Jeſus, id eſt, quia fides tua, quæ eſt de Jeſu, ſopíta eſt in corde tuo.

℟. Exurgens Jeſus, ait diſcípulis: * Quid tímidi eſtis? necdùm habétis fidem? ℣. Qui timet Dóminum, non pavébit; quóniam ipſe eſt ſpes ejus. * Quid. *Marc. 4. Eccli. 34.*

Lectio ix.

QUid facis ut liberéris? Excita Jeſum, & dic ... Magiſter, perímus. Movent enim incerta ſtagni: perímus. Evigilábit ille, id eſt, rédiet ad

fides tua ; & , adjuvante illo , conſiderábis in ánima tua quia quæ dantur modò malis , non cum illis perſeverábunt ; tibi autem quod promíttitur , manébit in ætérnum. Evigilante Chriſto , jam tempeſtas illa non quátiet cor tuum, non opplébunt flúctus navim tuam ; quia fides tua ímperat ventis & flúctibus , & tránſiet perículum.

℟. Vidérunt ópera Dómini, & mirabília ejus in profundo. Clamavérunt ad Dóminum : * Et ſtátuit procellam in auram ; & † Siluérunt fluctus maris. ℣. Comminátus eſt Jeſus vento, & dixit mari : Tace , obmutéſce ; * Et ſtátuit. Glória Patri. † Siluérunt. Pſ. 106. Marc. 4.

Ad Benedictus.

Ant. 8. G. Surgens Jeſus , imperávit ventis & mari : & facta eſt tranquíllitas magna. *Matth.* 8.

Orátio.

Deus , qui nos in tantis perículis conſtitútos , pro humána ſcis fragilitáte non poſſe ſubſíſtere : da nobis ſalútem mentis & córporis , ut ea quæ pro peccátis noſtris pátimur , te adjuvante , vincámus : Per Dóminum.

Ad Magníficat.

Ant. 8. G. Hómines miráti ſunt , dicentes : Qualis eſt hic , quia venti & mare obédiunt ei ? *Matth.* 8.

FERIA SECUNDA.

De libro ſecundo Paralipómenon.

Lectio j. Cap. 3.

Cœpit Sálomon ædificáre domum Dómini in Jeruſalem, in monte Mória , qui demonſtrátus fúerat David patri ejus , in loco quem paráverat David in área Ornan Jebuſæi. Cœpit autem ædificáre menſe ſecundo , anno quarto regni ſui. Et hæc ſunt fundamenta , quæ jecit Sálomon , ut ædificáret domum Dei , longitúdinis cúbitos in menſúra prima ſexaginta , latitúdinis cúbitos viginti. Pórticum verò ante frontem , quæ tendebátur in longum juxtà menſúram latitúdinis domûs , cubitórum viginti : porrò altitúdo centum viginti cubitórum erat ; & deaurávit eam intrínſecùs auro mundíſſimo. Domum quoque majórem texit tábulis lígneis abiegnis , & láminas auri obrizi affíxit per totum : ſculpſitque in ea palmas , & quaſi catênulas ſe invicèm complectentes. Stravit quoque pavimentum templi pretioſíſſimo mármore , decóre multo. Porrò aurum erat probatíſſimum , de cujus láminis texit domum , & trabes ejus , & poſtes , & pa-

riétes, & óſtia: & cælávit chérubim in pariétibus.

℟. Dómine. 341.

Lectio ij.

FEcit quoque domum Sancti ſanctórum: longitúdinem juxtà latitúdinem domûs, cubitórum viginti: & latitúdinem ſimíliter viginti cubitórum: & láminis áureis texit eam, quaſi talentis ſexcentis. Sed & clavos fecit áureos, ita ut ſínguli clavi ſiclos quinquagénos appénderent: cœnácula quoque texit auro. Fecit étiam in domo Sancti ſanctórum chérubim duos, ópere ſtatuário: & texit eos auro. Alæ chérubim viginti cúbitis extendebantur, ita ut una ala habéret cúbitos quinque, & tángeret parietem domûs: & áltera quinque cúbitos habens, alam tángeret altérius cherub. Simíliter cherub altérius ala, quinque habébat cúbitos, & tangébat parietem: & ala ejus áltera quinque cubitórum, alam cherub altérius contingébat. Igitur alæ utriuſque chérubim expanſæ erant, & extendebantur per cúbitos viginti: ipſi autem ſtabant erectis pédibus, & fácies eórum erant verſæ ad exterióremdomum.

℟. Cérnitis. 341.

Lectio iij.

FEcit quoque velum ex hyacintho, púrpurâ, cocco, & byſſo: & intéxuit ei chérubim. Ante fores étiam templi duas columnas, quæ triginta & quinque cúbitos habébant altitúdinis: porrò cápita eárum, quinque cubitórum. Necnon & quaſi caténulas in oráculo, & ſuperpóſuit eas capítibus columnárum: malogranáta étiam centum, quæ caténulis interpóſuit. Ipſas quoque columnas póſuit in veſtíbulo templi, unam à dextris, & álteram à ſiniſtris: eam, quæ à dextris erat, vocávit Jachin: & quæ ad lævam, Booz.

℟. Tua eſt. 341.

FERIA TERTIA.

De libro ſecundo Paralipómenon.

Lectio j. Cap. 5.

INtulit ígitur Sálomon ómnia, quæ vóverat David pater ſuus, argentum, & aurum, & univérſa vaſa póſuit in theſauris domûs Dei. Poſt quæ congregávit majóres natu Iſraël, & cunctos príncipes tribuum, & cápita familiárum de fíliis Iſraël in Jeruſalem, ut addúcerent arcam fœderis Dómini de Civitáte David, quæ eſt Sion. Venérunt ítaque ad regem omnes viri Iſraël in die ſolemni menſis ſéptimi. Cùmque veniſſent cuncti ſeniórum Iſraël, portavérunt Levítæ arcam, & intulérunt eam, & omnem paratúram taberná-

culi. Porrò vaſa ſanctuárii, quæ erant in tabernáculo, portavérunt Sacerdótes cum Levítis.

℟. Dómine Deus. 341.

Lectio ij.

Rex autem Sálomon, & univerſus cœtus Iſraël, & omnes qui fuérunt congregáti ante arcam, immolábant aríetes, & boves abſque ullo número: tanta enim erat multitúdo victimárum. Et intulérunt Sacerdótes arcam fœderis Dómini in locum ſuum, id eſt, ad oráculum templi, in Sancta ſanctórum ſubter alas chérubim: ita ut chérubim expánderent alas ſuas ſuper locum, in quo pósita erat arca, & ipſam arcam tégerent cum véctibus ſuis. Vectium autem, quibus portabátur arca, quia páululùm longióres erant, cápita parébant ante oráculum: ſi verò quis páululùm fuiſſet extrínſecùs, eos vidére non póterat. Fuit ítaque arca ibi uſque in præſentem diem. Nihilque erat áliud in arca, niſi duæ tábulæ, quas poſúerat Móyſes in Horeb, quandò legem dedit Dóminus fíliis Iſraël egrediéntibus ex Ægypto.

℟. Transíbunt. 342.

Lectio iij.

Egreſſis autem Sacerdótibus de ſanctuário, (omnes enim Sacerdótes, qui ibi potúerant inveníri, ſanctificáti ſunt: nec adhuc in illo témpore vices, & miniſteriórum ordo inter eos divíſus erat) tàm Levítæ quàm cantóres, id eſt, & qui ſub Aſaph erant, & qui ſub Eman, & qui ſub Idithun, fílii, & fratres eórum, veſtíti byſſinis, cymbalis, & pſaltériis, & cítharis concrepábant, ſtantes ad Orientálem plagam altáris, & cum eis Sacerdótes centum viginti canentes tubis. Igitur cunctis páriter, & tubis, & voce, & cymbalis, & órganis, & diverſi géneris muſicórum concinéntibus, & vocem in ſublíme tolléntibus, longè ſónitus audiebátur; ita ut cùm Dóminum laudáre cœpiſſent & dícere: Confitémini Dómino quóniam bonus, quóniam in æternum miſericórdia ejus: impleréntur domus Dei nube, nec poſſent Sacerdótes ſtare & miniſtráre propter calígiaem. Compléverat enim glória Dómini domum Dei.

℟. Deus noſter. 343.

FERIA QUARTA.

De libro ſecundo Paralipómenon.

Lectio j. Cap. 7.

Majeſtas Dómini implévit domum. Nec póterant ſacerdótes íngredi templum Dómini, eò quòd impleſſet majeſtas Dómini templum Dómini. Sed & omnes fílii

Iſraël vidébant deſcendentem ignem, & glóriam Dómini ſuper domum: & corruentes proni in terram ſuper pavimentum ſtratum lápide, adoravérunt, & laudavérunt Dóminum: Quóniam bonus, quóniam in ſéculum miſericórdia ejus. Rex autem, & omnis pópulus immolábant víctimas coram Dómino. Mactávit ígitur rex Sálomon hóſtias, boum viginti-duo míllia, aríetum centum viginti míllia: & dedicávit domum Dei rex, & univerſus pópulus.

℟. Dómine. 341.

Lectio ij.

COmplevitque Sálomon domum Dómini, & domum regis, & ómnia quæ diſpoſúerat in corde ſuo, ut fáceret in domo Dómini, & in domo ſua, & proſperátus eſt. Appáruit autem ei Dóminus nocte, & ait: Audívi oratiónem tuam, & elégi locum iſtum mihi in domum ſacrifícii. Si cláuſero cœlum, & plúvia non flúxerit, & mandávero & præcépero locuſtæ, ut dévoret terram; & míſero peſtiléntiam in pópulum meum: converſus autem pópulus meus, ſuper quos invocátum eſt nomen meum, deprecátus me fúerit, & exquiſíerit fáciem meam, & égerit pœniténtiam à viis ſuis péſſimis: & ego exáudiam de cœlo, & propítius ero peccátis eórum, & ſanábo terram eórum. Oculi quoque mei erunt aperti, & aures meæ erectæ ad oratiónem ejus, qui in loco iſto oráverit. Elégi enim, & ſanctificávi locum iſtum, ut ſit nomen meum ibi in ſempiternum, & permáneant óculi mei, & cor meum ibi cunctis diébus.

℟. Cérnitis. 341.

Lectio iij.

TU quoque ſi ambuláveris coram me, ſicut ambulávit David pater tuus, & féceris juxta ómnia, quæ præcépi tibi, & juſtítias meas judiciáque ſerváveris: ſuſcitábo thronum regni tui, ſicut pollícitus ſum David patri tuo, dicens: Non auferétur de ſtirpe tua vir, qui ſit princeps in Iſraël. Si autem averſi fuéritis, & dereliquéritis juſtítias meas, & præcepta mea, quæ propóſui vobis, & abeuntes ſerviéritis diis aliénis, & adoravéritis eos, evellam vos de terra mea, quam dedi vobis: & domum hanc, quam ſanctificávi nómini meo, projíciam à fácie mea, & tradam eam in parábolam, & in exemplum cunctis pópulis. Et domus iſta erit in provérbium univerſis tranſeúntibus, & dicent ſtupentes: Quarè fecit Dóminus ſic terræ huic, & domui

hujus ? Reſpondebuntque : Quia dereliquérunt Dóminum Deum patrum ſuórum, qui edúxit eos de Terra Ægypti, & apprehendérunt deos aliénos, & adoravérunt eos, & coluérunt : idcircò venérunt ſuper eos univerſa hæc mala.

℟. Tua eſt. 341.

FERIA QUINTA.

De libro ſecundo Paralipómenon.

Lectio j. Cap. 9.

REgína quoque Saba, cùm audiſſet famam Salomónis, venit ut tentáret eum in ænigmátibus in Jeruſalem, cum magnis ópibus & camélis, qui portábant arómata, & auri plúrimum, gemmaſque pretióſas. Cùmque veniſſet ad Salomónem, locuta eſt ei quæcumque erant in corde ſuo. Et expóſuit ei Salomon ómnia quæ propoſúerat : nec quidquam fuit, quod non perſpícuum ei fécerit. Quæ poſtquàm vidit, ſapiéntiam ſcílicèt Salomónis, & domum quam ædificáverat, necnon & cibaria menſæ ejus, & habitácula ſervórum, & officia miniſtrórum ejus, & veſtimenta eórum, pincernas quoque & veſtes eórum, & víctimas quas immolábat in domo Dómini : non erat præ ſtupóre ultrà in ea ſpíritus.

℟. Dómine Deus. 342.

Lectio ij.

DEdit autem regi centum viginti talenta auri, & arómata multa nimis, & gemmas pretioſíſſimas : non fuérunt arómata tália ut hæc, quæ dedit regína Saba regi Salomóni. Sed & ſervi Hiram cum ſervis Salomónis attulérunt aurum de Ophir, & ligna thyina, & gemmas pretioſíſſimas : de quibus fecit rex, de lignis ſcílicèt thyinis, gradus in domo Dómini, & in domo régia, cítharas quoque, & pſaltéria cantóribus, numquàm viſa ſunt in terra Juda ligna tália. Rex autem Salomon dedit regínæ Saba cuncta quæ vóluit, & quæ poſtulávit, & multò plura quàm attúlerat ad eum : quæ reverſa, ábiit in terram ſuam cum ſervis ſuis.

℟. Tranſíbunt 342.

Lectio iij.

EXércuit étiam Salómon poteſtátem ſuper cunctos reges à flúmine Euphráte uſque ad terram Philiſthinórum, & uſque ad términos Ægypti. Tantamque cópiam præbuit argenti in Jeruſalem quaſi lápidum ; & cedrórum tantam multitúdinem velut ſycomorórum, quæ gignuntur in campeſtribus. Adducebántur autem ei equi de Ægypto, cunctiſque regiónibus. Réliqua autem óperum Salomónis priórum & noviſſi-

mórum, ſcripta ſunt in verbis Nathan Prophétæ, & in libris Ahíæ Siloníſtis, in viſióne quoque Addo Vidéntis, contrà Jeróboam fílium Nabat. Regnávit autem Sálomon in Jerúſalem ſuper omnem Iſraël quadraginta annis. Dormivítque cum pátribus ſuis, & ſepeliérunt eum in Civitáte David: regnavítque Róboam fílius ejus pro eo.

℟. Deus noſter. 343.

FERIA SEXTA.

De libro ſecundo Paralipómenon.

Lectio j. Cap. 10.

PRofectus eſt autem Róboam in Sichem: illuc enim cunctus Iſraël convénerat ut conſtitúerent eum regem. Quod cùm audiſſet Jeróboam fílius Nabat, qui erat in Ægypto (fúgerat quippè illuc ante Salomónem) ſtatim reverſus eſt. Vocaverúntque eum, & venit cum univerſo Iſraël, & locúti ſunt ad Róboam, dicentes: pater tuus duríſſimo jugo nos preſſit, tu levióra ímpera patre tuo, qui nobis impóſuit gravem ſervitútem, & páululùm de ónere ſúbleva, ut serviámus tibi. Qui ait: Poſt tres dies revertímini ad me. Cùmque abiiſſet pópulus, iniit conſílium cum ſénibus, qui ſtéterant coram patre ejus Salomóne dùm adhuc víveret, dicens: Quid datis conſílii ut reſpóndeam pópulo? Qui dixérunt ei: Si placúeris pópulo huic, & leníveris eos verbis cleméntibus, ſérvient tibi omni témpore.

℟. Dómine. 341.

Lectio ij.

AT ille relíquit conſílium ſenum: & cum juvénibus tractáre cœpit, qui cum eo nutríti fúerant, & erant in comitátu illíus. Dixítque ad eos: Quid vobis vidétur? vel reſpondére quid débeo pópulo huic, qui dixit mihi: Súbleva jugum quod impóſuit nobis pater tuus? At illi reſpondérunt ut júvenes, & nutríti cum eo in delíciis, atque dixérunt: Sic loquéris pópulo, qui dixit tibi: Pater tuus aggravávit jugum noſtrum, tu ſúbleva: & ſic reſpondébis ei: Mínimus dígitus meus gróſſior eſt lumbis patris mei. Pater meus impóſuit vobis grave jugum, & ego majus pondus appónam: pater meus cecídit vos flagellis, ego verò cædam vos ſcorpiónibus. Venit ergò Jeróboam, & univerſus pópulus ad Róboam die tértio, ſicut præcéperat eis. Reſpondítque rex dura, derelícto conſílio ſeniórum.

℟. Cernítis. 341.

Lectio iij.

LOcutúſque eſt juxtà júvenum voluntátem:

Pater meus grave vobis impóſuit jugum, quod ego grávius fáciam: pater meus cecídit vos flagellis, ego verò cædam vos ſcorpiónibus. Et non acquiévit pópuli précibus: erat enim voluntátis Dei, ut compleréturſermo ejus, quem locútus fúerat per manum Ahíæ Siloni̇́tis ad Jeróboam filium Nabat. Pópulus autem univerſus, rege durióra dicente, ſic locútus eſt ad eum, Non eſt nobis pars in David, neque hærédítas in fílio Iſai. Revértere in tabernácula tua Iſraël: tu autem paſce domum tuam David. Et ábiit Iſraël in tabernácula ſua. Super fílios autem Iſraël, qui habitábant in civitátibus Juda, regnávit Róboam. Miſitque rex Róboam Adúram, qui præerat tribútis, & lapidavérunt eum fílii Iſraël, & mórtuus eſt: porrò rex Róboam currum feſtinávit aſcéndere, & fugit in Jeruſalem. Receſſitque Iſraël à domo David, uſque ad diem hanc.

℟. Tua eſt. 341.

SABBATO.

De libro ſecundo Paralipómenon.

Lectio j. Cap. 12. & 13.

DOrmívit Róboam cum pátribus ſuis, ſepultuſque eſt in Civitáte David. Et regnávit Abía fílius ejus pro eo. Anno octavo-décimo regis Jeróboam, regnávit Abía ſuper Judam. Tribus annis regnávit in Jeruſalem, nomenque matris ejus Michaía, fília Uriel de Gábaa: & erat bellum inter Abíam & Jeróboam. Cùmque iniiſſet Abía certámen, & habéret bellicoſíſſimos viros, & electórum quadringenta míllia: Jeróboam inſtrúxit econtrà áciem octingenta míllia virórum, qui & ipſi electi erant, & ad bella fortíſſimi.

[*Si fiat de Sabbato,* ℟℟℟. *Sumentur è II. Noct. Dominicæ XXV.*]

Lectio ij. Cap. 13.

STetit ergò Abía ſuper montem Sémeron, qui erat in Ephraïm, & ait: Audi Jeróboam, & omnis Iſraël. Nùm ignorátis quòd Dóminus Deus Iſraël déderit regnum David ſuper Iſraël in ſempiternum, ipſi & fíliis ejus in pactum ſalis? Et ſurréxit Jeróboam fílius Nabat, ſervus Salomónis fílii David: & rebellávit contrà dóminum ſuum. Congregatíque ſunt ad eum viri vaníſſimi, & fílii Bélial: & prævaluérunt contrà Róboam fílium Salomónis: Porrò Róboam erat rudis, & corde pávido, nec pótuit resíſtere eis. Nunc ergò vos

dícitis quòd resíſtere poſſítis regno Dómini, quod póſſidet per fílios David, habetíſque grandem pópuli multitúdinem, atque vítulos áureos, quos fecit vobis Jeróboam in deos. Et ejeciſtis Sacerdótes Dómini, fílios Aáron, atque Levítas: & feciſtis vobis Sacerdótes ſicut omnes pópuli terrárum: quicumque vénerit, & initiáverit manum ſuam in tauro de bobus, & in ariétibus ſeptem, fit ſacerdos eórum, qui non ſunt dii. Noſter autem Dóminus, Deus eſt, quem non relínquimus, Sacerdotéſque miniſtrant Dómino de fíliis Aáron, & Levítæ ſunt in órdine ſuo: holocauſta quoque ófferunt Dómino per ſíngulos dies manè & véſperè, & thymiáma juxtà legis præcepta confectum, & proponuntur panes in menſa mundíſſima, eſtque apud nos candelábrum áureum, & lucernæ ejus, ut accendantur ſemper ad véſperam: nos quippè cuſtodímus præcepta Dómini Dei noſtri, quem vos reliquiſtis. Ergò in exércitu noſtro dux Deus eſt, & Sacerdótes ejus qui clangunt tubis, & résonant contrà vos: fílii Iſraël, nolíte pugnáre contrà Dóminum Deum patrum veſtrórum, quia non vobis expedit.

Lectio iij.

HÆc illo loquente, Jeróboam retrò moliebátur inſídias. Cùmque ex adverſo hóſtium ſtaret, ignorantem Judam ſuo ámbiébat exércitu. Reſpiciénſque Judas vidit inſtáre bellum ex adverſo & poſt tergum, & clamávit ad Dóminum: ac Sacerdótes tubis cánere cœpérunt. Omneſque viri Juda vociferáti ſunt: & ecce illis clamántibus, pertérruit Deus Jeróboam, & omnem Iſraël qui ſtabat ex adverſo Abía & Juda. Fugeruntque fílii Iſraël Judam, & trádidit eos Deus in manu eórum. Percuſſit ergò eos Abía, & pópulus ejus plagâ magnâ: & corruérunt vulneráti ex Iſraël quingenta míllia virórum fórtium. Humiliatíque ſunt fílii Iſraël in témpore illo, & vehementíſſimè confortáti fílii Juda, eò quòd ſperaſſent in Dómino Deo patrum ſuórum. Perſecútus eſt autem Abía fugientem Jeróboam, & cepit civitátes ejus, Bethel & fílias ejus, & Jéſana cum filiábus ſuis, Ephron quoque & fílias ejus: nec váluit ultrà resíſtere Jeróboam in diébus Abía: quem percuſſit Dóminus, & mórtuus eſt.

Ad Magníficat,

Ant. 4. E. Reliquérunt legem Altíſſimi Reges Juda, & contempſérunt Altiſſimum

rem Dei : dedérunt enim regnum ſuum áliis, & glóriam ſuam alienígenæ genti. *Eccli.* 49.

Oratio, ut infrà ad Laudes.

DOMINICA XXVIII. poſt Pentecoſten.

IN I. NOCTURNO.

De libro ſecundo Paralipómenon.

Lectio j. Cap. 14.

DOrmívit Abía cum pátribus ſuis, & ſepeliérunt eum in Civitáte David : regnavítque Aſa fílius ejus pro eo, in cujus diébus quiévit terra annis decem. Fecit autem Aſa quod bonum & plácitum erat in conſpectu Dei ſui, & ſubvertit altária peregríni cultûs, & excelſa, & confrégit ſtátuas, lucoſque ſuccídit, & præcépit Judæ ut quæreret Dóminum Deum patrum ſuórum, & fáceret legem, & univerſa mandáta : & ábſtulit de cunctis úrbibus Juda aras, & fana, & regnávit in pace.

℟. Dómine. 341.

Lectio ij. Cap. 16. & 17.

ÆGrotávit étiam Aſa anno trigéſimo nono regni ſui, dolóre pedum vehementíſſimo, & nec in infirmitáte ſua quæſívit Dóminum, ſed magis in medicórum arte confíſus eſt. Dormivítque cum pátribus ſuis : & mórtuus eſt anno quadragéſimo primo regni ſui. Et ſepeliérunt eum in ſepulcro ſuo quod fóderat ſibi in Civitáte David : poſuerúntque eum ſuper lectum ſuum plenum aromátibus & unguentis meretríciis, quæ erant pigmentariórum arte confecta, & combuſſérunt ſuper eum ambitióne nímiâ. Regnávit autem Jóſaphat fílius ejus pro eo, & inváluit contrà Iſraël. Conſtituítque mílitum númeroſ in cunctis úrbibus Juda, quæ erant vallátæ muris. Præſidíaque diſpóſuit in terra Juda, & in civitátibus Éphraïm, quas céperat Aſa pater ejus. Et fuit Dóminus cum Jóſaphat, quia ambulávit in viis David patris ſui primis : & non ſperávit in Báalim, ſed in Deo patris ſui, & perréxit in præceptis illíus, & non juxtà peccáta Iſraël.

℟. Cérnitis. 341.

Lectio iij. Cap. 21.

DOrmívit Jóſaphat cum pátribus ſuis, & ſepultus eſt cum eis in Civitáte David : regnavítque Joram fílius ejus pro eo. Qui hábuit fratres, fílios Jóſaphat, Azaríam, & Jáhiel, & Zacharíam, & Azaríam, & Míchaël, & Saphatíam, omnes hi, fílii Jóſaphat regis Juda. Dedítque eis pater ſuus multa múnera argenti, & auri, & penſitatiónes, cum civitátibus munitíſſimis in Juda : regnum autem trádi-

verecúndia non repreſſit. Oſtendit vulnus, remédium poſtulávit; & ipſa religiónis & fídei plena confeſſio eſt. Si vis, inquit, potes me mundáre. In voluntáte Dómini tríbuit poteſtátem: de voluntáte autem Dómini, non quaſi pietátis incrédulus dubitávit, ſed quaſi colluviónis ſuæ cónſcius, non præſumpſit.

℟. Cùm deſcendiſſet Jeſus de monte, ecce leprósus véniens, adorábat eum, dicens: Dómine, * Si vis, potes me mundáre. ℣. Dómine Deus, non erit tibi diffícile omne verbum: * Si vis. *Matth.* 8. *Jerem.* 32.

Lectio viij.

Cui moráli quâdam Dóminus ſanctitáte reſpondit: Volo; mundáre. Et contínuò lepra diſceſſit ab eo. Nihil enim médium eſt inter opus Dei, atque præceptum; quia in præcepto eſt opus. Déniquè dixit, & facta ſunt. Vidétis ígitur quòd dubitári non poteſt, quia volúntas Dei poteſtas eſt. Itaque ſtatim lepra diſceſſit, ut intélligas medentis affectum qui veritátem óperi áddidit. Déniquè ſecundùm Marcum miſerátus eſt eum Dóminus: quod pulchrè eſt pófitum. Et pléraque tália poſuérunt Evangeliſtæ, qui nos in utróque fundáre voluérunt, deſcribentes ſigna virtútis ad fidem, exprimentes ópera virtútis ad imitatiónem. Undè & tangit non dedignátus, & ímperat non diffíſus; hoc enim eſt indícium poteſtátis, quia quaſi habens poteſtátem ſanandi & jubendi auctoritátem, operandi teſtimónium non réfugit. Volo, ergò dicit propter Photínum, ímperat propter Aríum, tangit propter Manichæum.

℟. Jeſus miſertus ejus, extendit manum ſuam; & tangens eum, * Ait illi: Volo; mundáre: & ſtatim mundátus eſt. ℣. Omne quod volúerit, fáciet; & ſermo illíus poteſtáte plenus eſt. * Ait. *Marc.* 1. *Eccleſ.* 8.

Lectio ix.

Simul illud mirábile, quòd eo ſanávit génere, quo fúerat obſecrátus. Si vis, potes me mundáre. Volo, inquit; mundáre. Habes voluntátem, habes étiam pietátis effectum. Et extendens manum, tétigit illum. Lex tangi leprósos próhibet; ſed qui Dóminus legis eſt, non obſéquitur legi, ſed legem facit. Non ergò tetigit, quia ſine tactu mundáre non póterat; ſed ut probáret quia ſubjectus non erat legi, nec contágium timébat ut hómines; ſed quia contamináni non póterat, qui álios liberábat; ſimul ut è con-

ſtrário lepra tactu Dómini fugarétur, quæ ſolébat contamináre tangentem. Oſténdere autem ſe ſacerdóti jubétur, ut intellígeret ſacerdos non legis órdine, ſed Dei grátiâ ſuper legem eſſe curátum; & dum mandáto jubet offerre ſacrifícium præceptū Móyſi, oſténderet Dóminus quia legem non ſólveret, ſed impléret, qui ſecundùm legem grádiens, ſupra legem ſanáre eos quos remédia legis non ſanáverant, viderétur. Et benè áddidit, Sicut præcépit Móyſes. Lex enim ſpiritális eſt, ideóque vidétur ſacrifícium ſpiritále mandaſſe.

℟. Ait Jeſus: Vide, némini díxeris; ſed vade, * Oſtende te ſacerdóti, & † Offer munus quod præcépit Móyſes in teſtimónium illis. ℣. Hic eſt ritus lepróſi, quando mundandus eſt: Adducétur ad ſacerdótem, qui præcípiet ei ut ófferat. * Oſtende. Glória Patri. † Offer. *Matth.* 8. *Levit.* 14.

Ad Benedictus.

Ant. 1. a. Dómine, puer meus jacet in domo paralyticus, & malè torquétur. Et ait illi Jeſus: Ego véniam, & curábo eum. *Matth.* 8.

Oratio.

Omnípotens, ſempitérne Deus, infirmitátem noſtram propítius réſpice; atque, ad protegendum nos, déxteram tuæ majeſtátis extende; Per Dóminum.

Ad Magníficat.

Ant. 8. *G.* Dixit Jeſus Centurióni: Vade; & ſicut credidiſti fiat tibi. Et ſanátus eſt puer in illa hora. *Matth.* 8.

FERIA SECUNDA.

De libro ſecundo Paralipómenon.

Lectio j. Cap. 21. & 22.

Mortuus eſt (Joram) in infirmitáte péſſima, & non fecit ei pópulus ſecundùm morem combuſtiónis, exéquias, ſicut fécerat majóribus ejus. Triginta-duórum annórum fuit, cùm regnáre cœpiſſet, & octo annis regnávit in Jeruſalem. Ambulavitque non rectè, & ſepeliérunt eum in civitáte David: verúmtamen non in ſepulcro regum. Conſtituérunt autem habitatóres Jerúſalem Ochozíam fílium ejus mínimum, regem pro eo: omnes enim majóres natu, qui ante eum fúerant, interfécerant latrónes Arabum, qui irrúerant in caſtra: regnavítque Ochozías fílius Joram regis Juda. Quadraginta-duórum annórum erat Ochozías cum regnáre cœpiſſet, & uno anno regnávit in Jerúſalem, & nomen matris ejus Athalía fília Amri.

regum : regnávit autem Amaſías fílius ejus pro eo.

℟. Deus noſter. 343.

FERIA QUARTA.

De libro ſecundo Paralipómenon.

Lectio j. Cap. 25. & 26.

POſtquã receſſit (Amaſías) à Dómino, tetendérunt ei inſídias in Jerúſalem. Cùmque fugiſſet in Lachis, miſérunt, & interfecérunt eum ibi. Reportantéſque ſuper equos, ſepeliérunt eum cum pátribus ſuis in Civitáte David. Omnis autem pópulus Juda fílium ejus Ozíam annórum ſédecim, conſtítuit regem pro Amaſía patre ſuo. Ipſe ædificávit Ailath, & reſtítuit eam ditióni Juda, poſtquàm dormívit rex cum pátribus ſuis. Sédecim annórum erat Ozías cùm regnáre cœpiſſet, & quinquaginta duóbus annis regnávit in Jerúſalem, nomen matris ejus Jechélia de Jerúſalem. Fecitque quod erat rectum in óculis Dómini, juxtà ómnia quæ fécerat Amaſías pater ejus. Et exquiſívit Dóminum in diébus Zacharíæ intelligentis & videntis Deum : cùmque requíreret Dóminum, diréxit eum in ómnibus.

℟. Dómine. 341.

Lectio ij. Cap. 26. & 27.

DOrmívit Ozías cum pátribus ſuis, & ſepeliérunt eum in agro regálium ſepulcrórum, eò quòd eſſet leprósus : regnavitque Jóatham fílius ejus pro eo. Viginti quinque annórum erat Jóatham cùm regnáre cœpiſſet, & ſédecim annis regnávit in Jerúſalem : nomen matris ejus Jerúſa fília Sadoc. Fecitque quod rectum erat coram Dómino, juxtà ómnia quæ fécerat Ozías pater ſuus, excepto quòd non eſt ingreſſus templum Dómini, & adhuc pópulus delinquébat. Ipſe ædificávit portam domûs Dómini excelſam, & in muro Ophel multa conſtrúxit. Urbes quoque ædificávit in móntibus Juda, & in ſáltibus caſtella & turres. Ipſe pugnávit contrà regem filiórum Ammon, & vicit eos, dederúntque ei fílii Ammon in témpore illo centum talenta argenti, & decem míllia coros trítici, ac tótidem coros hórdei : hæc ei præbuérunt fílii Ammon, in anno ſecundo & tértio. Corroboratúſque eſt Jóatham eò quòd direxiſſet vias ſuas coram Dómino Deo ſuo.

℟. Cernitis. 341.

Lectio iij. Cap. 27. & 28.

DOrmívit Jóatham cum pátribus ſuis, & ſepeliérunt eum in civitáte David : & regnávit Achaz fílius ejus pro eo. Viginti annórum erat Achaz cùm regnáre cœpiſſet : & ſéde-

cim annis regnávit in Jeruſalem : non fecit rectum in conſpectu Dómini ſicut David pater ejus : ſed ambulávit in viis regum Iſraël, ínſuper & ſtátuas fudit Báalim. Ipſe eſt, qui adolévit incenſum in Valle Benennon, & luſtrávit fílios ſuos in igne, juxtà ritum géntium, quas interfécit Dóminus in adventu filiórum Iſraël. Sacrificábat quoque, & thymiáma ſuccendébat in excelſis, & in cóllibus, & ſub omni ligno frondóſo. Tradiditque eum Dóminus Deus ejus, in manu regis Syriæ, qui percuſſit eum, magnamque prædam cepit de ejus império, & addúxit in Damaſcum : mánibus quoque regis Iſraël tráditus eſt, & percuſſus plagâ grandi. Occiditque Phácee, fílius Romelíæ, de Juda centum viginti míllia in die uno, omnes viros bellatóres : eò quòd reliquiſſent Dóminum Deum patrum ſuórum.

℟. Tua eſt. 341.

FERIA QUINTA.

De libro ſecundo Paralipómenon.

Lectio j. Cap. 28. & 29.

DOrmívit Achaz cum pátribus ſuis, & ſepeliérunt eum in civitáte Jeruſalem : neque enim recepérunt eum in ſepulcra regum Iſraël. Regnavitque Ezechías fílius ejus pro eo. Igitur Ezechías regnáre cœpit, cùm viginti quinque eſſet annórum, & viginti novem annis regnávit in Jerúſalem : nomen matris ejus Abia, fília Zacharíæ. Fecitque quod erat plácitum in conſpectu Dómini, juxtà ómnia quæ fécerat David pater ejus. Ipſe anno, & menſe primo regni ſui, apéruit valvas domûs Dómini, & inſtaurávit eas : adduxitque Sacerdótes atque Levítas, & congregávit eos in platéam Orientálem. Dixitque ad eos : Audíte me Levítæ, & ſanctificámini : mundáte domum Dómini Dei patrum veſtrórum, & auferte omnem immundítiam de ſanctuário.

℟. Dómine Deus. 342.

Lectio ij. Cap. 32. & 33.

DOrmívit Ezechías cum pátribus ſuis, & ſepeliérunt eum ſuper ſepulcra filiórum David : & celebrávit ejus exéquias univerſus Juda, & omnes habitatóres Jerúſalem : regnavitque Manaſſes fílius ejus pro eo. Duodecim annórum erat Manaſſes cùm regnáre cœpiſſet, & quinquaginta quinque annis regnávit in Jerúſalem. Fecit autem malum coram Dómino juxtà abominatiónes géntium, quas ſubvertit Dóminus coram fíliis Iſraël ; & converſus

inſtaurávit excelſa, quæ demolítus fúerat Ezechías pater ejus: conſtruxítque aras Báalim, & fecit lucos, & adorávit omnem milítiam cœli, & cóluit eam. Ædificávit quoque altária in domo Dómini, de qua díxerat Dóminus: In Jerúſalem erit nomen meum in ætérnum. Ædificávit autem ea cuncto exercítui cœli in duóbus átriis domûs Dómini.

℟. Transíbunt. 342.

Lectio iij. Cap. 33.

IGitur Manaſſes ſedúxit Judam, & habitatóres Jerúſalem, ut fácerent malum ſuper omnes gentes, quas ſubvérterat Dóminus à fácie filiórum Iſraël. Locutúſque eſt Dóminus ad eum, & ad pópulum illíus, & atténdere noluérunt. Idcircò ſuperindúxit eis príncipes exércitûs regis Aſſyriórum: ceperúntque Manaſſen, & vinctum caténis, atque compédibus duxérunt in Babylónem. Qui poſtquàm coanguſtátus eſt, orávit Dóminum Deum ſuum: & egit pœniténtiam valdè coram Deo patrum ſuórum. Deprecatúſque eſt eum, & obſecrávit intentè: & exaudívit oratiónem ejus, reduxítque eum Jerúſalem in regnum ſuum, & cognóvit Manaſſes quòd Dóminus ipſe eſſet Deus.

℟. Deus noſter. 343.

FERIA SEXTA.

De libro ſecundo Paralipómenon.

Lectio j. Cap. 33. & 34.

DOrmívit Manaſſes cum pátribus ſuis, & ſepeliérunt eum in domo ſua: regnavítque pro eo fílius ejus Amon. Vigínti duórum annórum erat Amon cùm regnáre cœpiſſet, & duóbus annis regnávit in Jerúſalem. Fecítque malum in conſpectu Dómini, ſicut fécerat Manaſſes pater ejus; & cunctis idólis, quæ Manaſſes fúerat fabricátus, immolávit atque ſervívit. Et non eſt revéritus fáciem Dómini, ſicut revéritus eſt Manaſſes pater ejus: & multò majóra delíquit. Cùmque conjuraſſent adversùs eum ſervi ſui, interfecérunt eum in domo ſua. Porrò réliqua pópuli multitúdo, cæſis iis, qui Amon percúſſerant, conſtítuit regem Joſíam fílium ejus pro eo. Octo annórum erat Joſías cum regnáre cœpiſſet, & trigínta & uno anno regnávit in Jerúſalem. Fecítque quod erat rectum in conſpectu Dómini, & ambulávit in viis David patris ſui: non declinávit neque ad déxteram neque ad ſiniſtram.

℟. Dómine. 341.

Lectio ij. Cap. 35.

POſtquàm inſtauráverat Joſías templum, aſ

tendit Néchao rex Ægypti ad pugnandum in Charcámis juxtà Euphráten : & proceſſit in occurſum ejus Joſías. At ille, miſſis ad eum núntiis, ait : Quid mihi & tibi eſt, rex Juda ? non adversùm te hódiè vénio, ſed contrà áliam pugno domum, ad quam me Deus feſtinátò ire præcépit : déſine adversùm Deum fácere, qui mecum eſt, ne interfíciat te. Nóluit Joſías reverti, ſed præparávit contrà eum bellum, nec aquiévit ſermónibus Néchao ex ore Dei : verùm perréxit ut dimicáret in campo Mageddo. Ibíque vulnerátus à ſagittáriis, dixit púeris ſuis : Edúcite me de prælio, quia óppidò vulnerátus ſum. Qui tranſtulérunt eum de curru in álterum currum, qui ſequebátur eum more régio, & aſportavérunt eum in Jerúſalem, mortuuſque eſt, & ſepultus in mauſoléo patrum ſuórum : & univerſus Juda & Jerúſalem luxérunt eum.

℟. Cérnitis. 341.

Lectio iij. Cap. 36.

TUlit ergò pópulus terræ Jóachaz fílium Joſíæ, & conſtítuit regem pro patre ſuo in Jerúſalem. Viginti trium annórum erat Jóachaz cùm regnáre cœpiſſet, & tribus ménſibus regnávit in Jerúſalem. Amóvit autem eum rex Ægypti cùm veniſſet in Jerúſalem, & condemnávit terram centum talentis argenti, & talento auri. Conſtituitque pro eo regem, Elíakim fratrem ejus, ſuper Judam & Jerúſalem : & vertit nomen ejus Jóakim : ipſum verò Jóachaz tulit ſecum, & abdúxit in Ægyptum.

℟. Tua eſt. 341.

S A B B A T O.

De libro ſecundo Paralipómenon.

Lectio j. Cap. 36.

VIginti quinque annórum erat Jóakim cùm regnáre cœpiſſet, & úndecim annis regnávit in Jerúſalem : fecitque malum coram Dómino Deo ſuo. Contrà hunc aſcendit Nabuchodónoſor rex Chaldæórum, & vinctum caténis duxit in Babylónem. Ad quam & vaſa Dómini tránſtulit, & póſuit ea in templo ſuo. Réliqua autem verbórum Jóakim, & abominatiónum ejus, quas operátus eſt, & quæ inventa ſunt in eo, continentur in Libro regum Juda & Iſraël. Regnávit autem Jóachin fílius ejus pro eo. Octo annórum erat Jóachin cùm regnáre cœpiſſet, & tribus ménſibus, ac decem diébus regnávit in Jerúſalem, fecitque malum in conſpectu Dómini. Cùmque anni círculus volverétur, miſit Na-

buchódónoſor rex, qui adduxérunt eum in Babylónem, aſportátis ſimul pretioſíſſimis vaſis domûs Dómini. Regem verò conſtítuit Sedecíam pátruum ejus ſuper Judam & Jerúſalem.

[*Si fiat de Sabbato*, ℟℟℟. *Sumentur è II. Nocturno Dominicæ XXV.*]

Lectio ij.

Viginti & unius anni erat Sedecías cùm regnáre cœpiſſet, & úndecim annis regnávit in Jerúſalem. Fecitque malum in óculis Dómini Dei ſui, nec erúbuit fáciem Jeremíæ prophétæ, loquentis ad ſe ex ore Dómini. A rege quoque Nabuchodónoſor receſſit, qui adjuráverat eum per Deum: & indurávit cervícem ſuam & cor, ut non reverterétur ad Dóminum Deum Iſraël. Sed & univerſi príncipes ſacerdótum, & pópulus prævaricáti ſunt iníquè juxtà univerſas abominatiónes Gentium, & polluérunt domum Dómini, quam ſanctificáverat ſibi in Jerúſalem. Mittébat autem Dóminus Deus patrum ſuórum ad illos per manum nuntiórum ſuórum de nocte conſurgens, & quotídiè cómmonens: eò quòd párceret pópulo & habitáculo ſuo. At illi ſubſannábant núntios Dei, & parvipendébant ſermónes ejus, illudebántque prophétis, donec aſcénderet furor Dómini in pópulum ejus, & eſſet nulla curátio.

Lectio iij.

Addúxit enim ſuper eos regem Chaldæórum, & interfécit júvenes eórum gládio in domo ſanctuárii ſui: non eſt miſertus adoleſcentis, & vírginis, & ſenis, nec decrépiti quidèm, ſed omnes trádidit in mánibus ejus. Univérſaque vaſa domûs Dómini, tàm majóra, quàm minóra, & theſauros templi, & regis, & príncipum, tránſtulit in Babylónem. Incendérunt hoſtes domum Dei, deſtruxeruntque murum Jerúſalem, univerſas turres combuſſérunt, & quidquid pretióſum fúerat, demolíti ſunt. Si quis eváſerat gládium, ductus in Babylónem ſervívit regi & fíliis ejus, donec imperáret rex Perſárum, & compleRétur ſermo Dómini ex ore Jeremíæ, & celebráret terra ſábbata ſua: cunctis enim diébus deſolatiónis egit ſábbatum uſque dùm complerentur ſeptuaginta anni.

PROPRIUM SANCTORUM.

PARS AUTUMNALIS.

De B. Maria Virgine fiet ſaltem Commem. tanquàm de Feſto Simplici in Veſperis Feriæ vj. & in Laudibus Sabbati cujuſvis Hebdomadis, ut infrà in Officio de B. Maria in Sabbato; niſi de ea fiat Officium.

FESTA SEPTEMBRIS.

¶ *Feſta Semiduplicia (niſi cum ſimili Officio aut ſuprà concurrant) habent primas Veſperas integras hoc modo: Pſalmi dicuntur ſub unica Antiphona, que eſt prima è I. Veſperis in Communi, vel propria, ſi adſit.*

DIE I.
In Feſto SANCTI LUPI, Senonenſis Epiſcopi.
Semiduplex.

Omnia de Communi Pontificum, additis quæ ſequuntur. Or. Deus, qui. *infrà.*

AD NOCT. Lectio j. de Scriptura occurrente, tribus in unam junctis; & ſic in omnibus Semiduplicibus.

Lectio ij.

Ex vita S. Lupi ab autore antiquo ſcripta, apud le Cointe.

LUpus in território Aurelianenſi ad Lígerim natus eſt ex nobilíſſimis paréntibus, Bettóne & Auſtregilde; quibus illúſtrem fore pontíficem, dum adhuc útero geſtarétur, divínâ revelatióne innótuit. Ab avúnculis ſuis, Auſtréno Aurelianenſi & Aunachário Autiſſiodorenſi Epíſcopis, adhuc puer propter déditos religióni mores in clerum cooptátus, creſcéntibus cum ætáte méritis, Artémio in cáthedra Senonenſi ſuffectus eſt, clero & pópulo id apud regem agéntibus. Quo in múnere admirandis tùm pietátis, tùm ſollicitúdinis paſtorális, tùm patiéntiæ opéribus eluxit. Audiens ſe à quodam in aula Theodoríci Burgundiónum regis, calumniis proſcindi, Nihil, inquit, aliórum dicta nocent ei quem própria non máculat conſciéntia. Mórtuo Theodoríco, miſſas à Clotário ſecundo contrà Sénones cópias ſuis

ad Deum précibus répulit. Hic póſteà Burgúndiæ regno potítus, Sénonas ad tractanda negótia Farulſum miſit. Qui cum eſſet conqueſtus quod ſibi cum munéribus Lupus non veniſſet óbviàm, reſpondit Lupus: Sacerdótis eſt plebem régere, & príncipes ſéculi divína præcepta docére; ítaque par eſt illos ad eum pótiùs accédere.

Lectio iij.

EXardeſcens ígitur Farulſus, tot apud Clotárium calúmniis Lupum inſectátus eſt, ut eum rex in occidentáles Neúſtriæ partes relegáverit, ubi multos infidéles ſanctus Præſul ad fidem adduxit. Agnóvit póſteà ejus innocéntiam Clotárius, id agente beáto Vinebaldo Abbáte apud Trecas; unde eum non ſolùm ab exílio revocávit, ſed étiam ad ejus pedes advolútus véniam deprecátus eſt. Obviàm ſuo Antíſtiti Rothómagum uſque proceſſit clerus Senonenſis, eumque cum Vinebaldo redeuntem ad ſedem ſuam comitátus eſt. Plúribus ſignis, quà transíbat beátus Póntifex, Paríſiis præcípuè & Melodúni, ejus réditum Deus illuſtrávit. Summa fuit ſemper, ſed longè major ſub vitæ finem, illíus auſtéritas. Tandem adverſâ correptus valetúdine, circà annum ſexcentéſimum vigéſimum tertium óbiit in prædio Briennonenſi ſuæ diœcéſis, quod ſibi património contígerat; cujuſque Eccléſiam Senonenſem hærédem conſtítuit. Sepultus eſt, ut ipſe júſſerat, ſub ſtillicídio baſílicæ ſanctæ Columbæ mártyris, quam ſingulári cultu ſemper fúerat proſecútus.

Oratio.

DEus, qui beátum Pontíficem Lupum caritátis tuæ miniſtrum, in adverſis quoque patientem effeciſti: præſta, ut qui tibi ejus exemplo benè miniſtráverint, æternæ cum eo glóriæ mereantur eſſe partícipes; Per Dóminum.

VESPERÆ de ſequenti.

DIE II.

In Feſto

SS. LAZARI, MARTHÆ, ET MARIÆ,

Chriſti hoſpitum.

Duplex-minus.

IN I. VESPERIS.

Pſalmi de Feria; & ſic in toto Officio.

Ant. 6. INtrávit Jeſus in quoddam caſtellum; & múlier quædam, Martha nómine, excépit illum in domum ſuam. *Luc.* 10.

Ant. 8. G. Huic erat ſoror, nómine María, quæ étiam ſedens ſecus pedes Dómini, audiébat verbum illíus; Martha autem ſa-

tagébat circà frequens miniſtérium. *Luc.* 10.

Ant. 3. a. Stetit Martha, & ait: Dómine, non eſt tibi curæ quòd ſoror mea relíquit me ſolam miniſtráre? dic ergò illi ut me ádjuvet. *Luc.* 10.

Ant. 5. a. Dixit illi Dóminus: Martha, Martha, ſollícita es, & turbáris erga plúrima: porrò unum eſt neceſſárium. *Luc.* 10.

Ant. 1. D. María óptimam partem elégit, quæ non auferétur ab ea. *Luc.* 10.

Capitulum. *Hebr.* 13.

CAritas fraternitátis máneat in vobis: & hoſpitalitátem nolíte oblivíſci; per hanc enim latuérunt quidam, Angelis hoſpítio receptis.

HYMNUS.

FLagrans amóre, perditos
Dùm nos Redemptor quæreret,
Defeſſus ad Martham Deus
Seſe recépit hóſpitam.
Beáta, quæ tantum ſuis
Amíca tectis hóſpitem
Fovére gaudet, & Deo
Inferre convívæ dapes!
Dùm Martha paſcit, páſcitur
María felix, ac ſedens,
Magnóque tuta júdice,
Partem potítur óptimam.
Nunc, Martha, nunc ſedens Deo,
Et ipſa Verbo páſceris;
Et juge ſe tuus tibi
Convíva dat convívium.
Da, Chriſte, ſanctórum quies,
Sic nos ad unum téndere
Per multa, poſthàc óptima
Ut parte poſsímus frui.
Amen.

℣. Oculi mei ad fidéles terræ, ut ſédeant mecum: ℟. Ambulans in via immaculáta, hic mihi miniſtrábat. *Pſ.* 100.

Ad Magníficat.

Ant. 5. C. Diligébat Jeſus Martham, & ſorórem ejus Maríam, & Lázarum. *Joan.* 11.

Fit Commem. S. Lupi. *Ant.* Sacerdótes. ℣. Salvum. xxviij. *Oratio*, Deus, qui beátum. *ſuprà.*

Deindè S. Antonini, Mart. Ant. Ecce Deus. ℣. In Deo. ix. *Oratio*, Adeſto. xij.

AD COMPLETORIUM.

Ant. 2. Deus in terris viſus eſt, & cum homínibus converſátus eſt. *Baruch.* 3.

Doxologia, Per quem. *ut cras ad Horas.*

Ad Nunc dimittis.

Ant. 5. a. Verbum caro factum eſt; & habitávit in nobis. *Joan.* 1.

AD OFFICIUM NOCT.

Invit. Deum cum homínibus converſátum, * Veníte, adorémus. *Baruch.* 3.

Pſ. 94. Veníte. 2.

HYMNUS.

REdditum luci, Dómino vocante,
Lázarum, turbæ, domi-

tamque mortem
Láudibus feſtis, moduliſque ſacri
Dícite cantûs.

Ille qui Chriſtum méruit frequenti
Hóſpitem gaudens recreáre mensâ,
Fœtidus clauſo, data prædа morti,
Cónditur antro.

Heu! tuâ præſens ope ſi jacenti,
Fata qui præſcis, Deus, aſtitiſſes;
Víveret, necdùm premerentur atrâ
Lúmina nocte.

Jamque mors, vitæ Dómino ſolútam,
Si jubes, reddet ſpoliáta prædam:
Nunc & extinctus ſúperas, amícus
Surget ad auras.

Ecce dilecti lácrymis honóras
Hóſpitis funus, fremitúque prodis,
Quàm pio plangas, Pater, impiórum
Corde ruínam.

Ut Patrem ſemper pia Spiritumque
Omne plebs tecum célebret per ævum,
Chriſte, credentes ánimas ſecundæ
Éripe morti.
Amen.

IN I. NOCTURNO.

Ant. 1. a. Erat quidam languens Lázarus à Bethánia, de caſtello Maríæ & Marthæ ſorôris éjus. *Joan.* 11.

Ant. 6. María érat quæ unxit Dóminum unguento, & exterſit pedes ejus capillis ſuis: cujus frater Lázarus infirmabátur. *Joan.* 11.

Ant. 3. c. Miſérunt ſorôres ejus ad Jeſum, dicentes: Dómine, ecce quem amas, infirmátur. *Joan.* 11.

℣. Dóminus opem ferat illi ſuper lectum dolóris ejus: ℟. Univerſum ſtratum ejus verſaſti in infirmitáte ejus. *Pſ.* 40.

Lectiones de Scriptura occurrente.

Poſt j. Lect. ℟. Audiens Jeſus quia Lázarus infirmabátur, dixit: * Infírmitas hæc non eſt ad mortem, ſed pro glória Dei, ut glorificétur Fílius Dei per eam. ℣. Tentat vos Dóminus Deus veſter, ut palàm fiat utrùm diligátis eum, an non, in toto corde, & in tota ánima veſtra. * Infírmitas. *Joan.* 11. *Deut.* 13.

Poſt ij. Lect. ℟. Dixit Jeſus diſcípulis ſuis: Lázarus amícus noſter dormit; ſed * Vado, ut à ſomno éxcitem eum: díxerat autem de morte ejus. ℣. Numquid qui dormit, non adjíciet ut reſurgat? * Vado. *Joan.* 11. *Pſ.* 40.

Poſt iij. Lect. ℟. Dixit Jeſus manifeſtè: * Lázarus mórtuus eſt; & gáudeo, ut credátis; quóniam

non eram ibi : ſed † Eámus ad eum. ℣. Dilectus, vivens inter peccatóres, tranſlátus eſt : * Lázarus. Glória Patri. † Eámus. *Joan.* 11. *Sap.* 4.

IN II. NOCTURNO.

Ant. 8. c. Venit Jeſus, & invénit Lázarum quátuor dies jam in monumento habentem. *Joan.* 11.

Ant. 4. *E.* Multi ex Judæis vénerant ad Martham & Maríam, ut conſolarentur eas de fratre ſuo. *Joan.* 11.

Ant. 5. a. Martha, ut audívit quia Jeſus venit, occurrit illi; María autem domi ſedébat. *Joan.* 11.

℣. Defecérunt óculi mei, Dómine, ℟. Dicentes : Quandò conſoláberis me ? *Pſ.* 118.

Sermo ſancti Bernardi Abbátis.

Serm. 2. *in Aſſumpt. n.* 6. & 7.

Lectio iv.

NOn ſola inveniátur in nobis exercitátio corporális, ad módicum valens : ſed inveniátur útilis ad ómnia píetas, & exercítium ſpirituále. Múlier, Martha nómine, excépit Jeſum in domum ſuam; & huic erat ſoror, nómine María. Soróres ſunt, & debent eſſe contubernáles. Occupátur hæc circà frequens miniſtérium; illa Domínicis eſt intenta ſermónibus. Ad Martham ſpectat ornátus, ſed implétio ad Maríam. Vacat enim Dómino, ut non ſit domus vacans. Sed mundatiónem cui póſſumus attribúere ? Erit enim, ſi & hoc invenérimus, domus, in qua Salvátor ſuſcípitur, & munda, & ornáta, & non vacans. Demus eam Lázaro, ſi & vobis ita vidétur. Et ei ſiquidèm fraternitátis jure cum ſoróribus eſt domus iſta commúnis. Dico autem Lázarum, quem quatriduánum, jamjamque fœtentem à mórtuis éxcitat vox virtútis; ut videátur ſatis cóngruè formam gérere pœniténtis. Intret ergò domum Salvátor, & frequenter víſitet eam, quam pœnitens Lázarus mundat, ornat Martha, & María replet internæ dédita contemplatióni.

℟. Dixit Martha ad Jeſum : Dómine, ſi fuiſſes hìc, frater meus non fuiſſet mórtuus; ſed & nunc * Sciò quia quæcúmque popóſceris à Deo, dabit tibi Deus. ℣. Exaudi oratiónem meam, Dómine, & deprecatiónem meam : áuribus pércipe lácrymas meas. * Scio. *Joan.* 11. *Pſ.* 38.

Serm. 3. *n.* 1. 2. & 4.

Lectio v.

MArtha in domum ſuam excípit Salvatórem in terris : María pótiùs cógi-

tat quemádmodùm ſuſcipiátur ab eo in domô non manufacta, æterna in cœlis. María tacet, & pro ea lóquitur Chriſtus. Optimam, inquit, partem elégit ſibi María, quæ non auferétur ab ea in ætérnum. Hoc Unum illud, quod neceſsárium eſt; hæc Una, quam Prophéta tàm ſédulò requirébat: Unam, inquit, pétii à Dómino, hanc requíram. Sed conſiderémus, fratres, quemádmodùm tria hæc diſtribúerit ordinátio caritátis, Marthæ adminiſtratiónem, Maríæ contemplatiónem, Lázari pœniténtiam. Habet hæc ſimul quæcumque perfecta eſt ánima: magis tamen videntur ad ſíngulos ſíngula pertinére, ut álii vacent ſanctæ contemplatióni, álii déditi ſint fraternæ adminiſtratióni, álii in amaritúdine ánimæ ſuæ recógitent annos ſuos, tamquàm vulneráti dormientes in ſepulcris. Sic planè, ſic opus eſt, ut María piè & ſublímiter ſéntiat de Deo ſuo, Martha benignè & miſericórditer de próximo, Lázarus míſerè & humíliter de ſeipſo.

℟. Dixit Jeſus Marthæ: Reſurget frater tuus. Dicit ei Martha: * Scio quia reſurget in reſurectióne in noviſſimo die. ℣. In manu Dómini ánima omnis viventis, & ſpíritus univerſæ carnis. * Scio. *Joan.* 11. *Job.* 12.

Lectio vj. *n.* 4. 5. & 7.

Quibus nulla crédita eſt diſpenſátio, adminiſtrátio nulla commiſſa, his omnínò ſedendum erit, aut ſecùs pedes Jeſu cum María, aut certè cum Lázaro intrà ſepta ſepulcri. Quidni erga multa turbétur Martha, quæ ſollícita eſt pro multis? Tibi verò, cui necéſſitas hæc non incumbit, è duóbus unum eſt neceſſárium; aut non turbári pénitùs, ſed delectári magis in Dómino; aut, ſi id necdùm potes, turbári non erga plúrima, ſed (ut de ſe Prophéta lóquitur) ad teipſum. Sed & ipſam quoque Martham admónitam eſſe neceſſe eſt, id máximè quæri inter diſpenſatóres, ut fidélis quis inveniátur. Erit autem fidélis, ſi neque quæ ſua ſunt quærat, ſed quæ Jeſu Chriſti, ut ſit inténtio pura; nec ſuam fáciat, ſed Dómini voluntátem, ut ſit áctio ordináta. Vídeat María quemádmodùm vacet, & vídeat quóniam ſuávis eſt Dóminus. Vídeat, inquam, quàm devótâ mente, quàm tranquillo ſédeat ánimo ſecùs pedes Jeſu, próvidens eum ſemper in conſpectu ſuo, & verba ex

ore ejus excípiens, cujus & aſpectus delectábilis, & elóquium dulce. Gaude & grátias age, María, quæ partem óptimam elegiſti. Beáti enim óculi qui vident quæ tu vides, & aures quæ merentur audíre quod audis. Beáta planè, quæ venas ſuſurri divíni pércipis in ſiléntio, in quo útiquè bonum eſt hómini Dóminum expectáre.

℟. Dixit Marthæ Jeſus: Ego ſum reſurréctio & vita. Credis hoc? Ait illi: Utiquè, Dómine, ego crédidi quia * Tu es Chriſtus Fílius Dei vivi, qui in hunc mundum veniſti. ℣. Tu es, Dómine, qui vitæ & mortis habes poteſtátem, & dedúcis ad portas mortis, & redúcis: * Tu. Glória. * Tu. *Joan.* 11. *Sap.* 16.

IN III. NOCTURNO.

Ant. 1. Abiit Martha, & vocávit Maríam ſorórem ſuam ſiléntio, dicens: Magiſter adeſt, & vocat te. *Joan.* 11.

Ant. 7. d. María ut audívit, ſurgit citò, & venit ad eum. *Joan.* 11.

Ant. 1. f. Judæi qui erant cum ea in domo, & conſolabantur eam, cùm vidiſſent Maríam quia citò ſurréxit & éxiit, ſecúti ſunt eam. *Joan.* 11.

℣. Veníte, & vidéte ópera Dómini; ℟. Quæ póſuit prodígia ſuper terram. *Pſ.* 45.

Léctio ſancti Evangélii ſecundùm Joannem.

Lectio vij. Cap. 11.

In illo témpore; Erat quidam languens Lázarus à Bethánia de caſtello Maríæ, & Marthæ ſoróris ejus. Et réliqua.

Homília ſancti Joannis Chryſóſtomi.

Homil. 61. *in Joan. n.* 1.

Multi cùm áliquos vident hómines Deo acceptos in ærumnam quámpiam, ut morbum, paupertátem, aut quid símile incidiſſe, perturbantur, néſcii Deo amícis id máximè compétere. Nam Lázarus ex Chriſti amícis erat, & infirmabátur; id quod dicébant ii qui miſérunt: Ecce quem amas, infirmátur. Narrat autem Evangeliſta ſorόres quoque ipſum amaviſſe; & tamen Lázarum mori permíſit. Amábat autem Jeſus Martham, & ſorórem ejus, & Lázarum. Ne unquàm indignémur, vel ægrè ferámus, ſi viri virtúte præditi, & Dei amíci, in morbum incídant. Ecce quem amas, infirmátur. In commiſeratiónem Chriſtum pertráhere volébant. Adhuc enim hóminem eſſe putábant, quod ex dictis eórum argúitur: Si fuiſſes hìc, non fuiſſet mórtuus; neque dixérunt, Ecce Lázarus infirmátur; ſed, Ecce quem

amas, infirmátur. Quid ergò Chriſtus? Hæc infírmitas non eſt ad mortem, ſed pro glória Dei, ut glorificétur Fílius Dei per eam. Vide quómodò rursùm eamdem dicat glóriam ſuam & Patris; cùm enim dixiſſet, Dei, ſubdidit, Ut glorificétur Fílius Dei. Hæc infírmitas non eſt ad mortem. Cùm enim illic bíduo manſúrus eſſet, remittit illos ut hæc núntient. Quâ in re mirandum eſt quòd foróres cùm audiſſent non eſſe ad mortem, & póſteà mori vidiſſent, offenſæ non fúerint, rem contrà ceſſiſſe cernentes. Verùm acceſſérunt, nec putárunt mentítum illum eſſe.

℟. María cùm veniſſet ubi erat Jeſus, videns eum, cécidit ad pedes ejus, & dixit ei: * Dómine, ſi fuiſſes hìc non eſſet mórtuus frater meus. ℣. Fuérunt mihi lácrymæ meæ panes die ac nocte, dùm dícitur mihi quotídiè: Ubi eſt Deus tuus? * Dómine. *Joan.* 11. *Pſ.* 41.

Lectio viij. *n.* 2. & 3.

MUlti ex Judæis adfuérunt qui conſolarentur Maríam & Martham. Hæc dicit Evangeliſta, Lázari mortem confirmans. Cur porrò Martha Chriſto óbviàm venit ſine foróre cómite? Vult ſeorsìm illum adíre, & rem nuntiáre. Poſtquàm autem Chriſtus ſpem bonam indíderat, tunc abit, & Maríam vocat; & hæc occurrit illi, luctu adhuc vigente. Vidên amóris magnitúdinem? Hæc eſt de qua dicébat: María verò óptimam partem elégit. Quómodò ergò, ínquies, Martha nunc fervéntior vidétur? Non erat hæc ferventior; ſed illa nihil didícerat. Nam Martha imbecíllior erat. Cùm enim tot tántaque audiſſet, adhuc tamen dicit: Jam fœtet, quatriduánus eſt enim. Illa verò, etſi nihil dùm audiſſet, nihil hujúſmodi locúta eſt; ſed ſtatìm credens dixit: Dómine, ſi fuiſſes hìc, frater meus non fuiſſet mórtuus. Vidéte quanta ſit mulíerum philoſóphia, etiamſi imbecillâ mente eſſent. Viſo namque Chriſto, non ſtatìm in luctum, in planctum, in gémitum erumpunt, ut nos ſolémus quandò notos quóſpiam ad luctum venientes conſpícimus. Sed ſtatìm illæ Magiſtrum mirantur. Credébant útiquè ambæ in Chriſtum; ſed non ut par erat. Nondùm enim perfectè ſciébant, nec Deum eſſe, neque ſuâ poteſtáte & auctoritáte hæc fácere: quod utrumque ipſas edócuit.

℟. Jeſus, ut vidit Maríam plorantem, & Judæos qui vénerant cum

ea, plorantes, infrémuit ſpíritu, & turbávit ſeipſum, & dixit: Ubi poſuiſtis eum? Dicunt ei: * Dómine, veni, & vide. ℣. Homo, cùm mórtuus fúerit, & nudátus atque conſumptus, ubi, quæſo, eſt? * Dómine. *Joan.* 11. *Job.* 14.

[*Si transferatur Feſtum SS. Lazari, &c.*

Lectio ix.

Homil. 63. n. 2.

VEnit ergò ad monumentum. Ait autem: Tóllite lápidem. Cur non abſens vocávit, & ſúrgere juſſit? Imò, cur non adhuc, ſuperpóſito lápide, ſuſcitávit? Nam qui póterat corpus mórtuum voce movére, & animátum oſténdere, multò magis voce lápidem removiſſet: qui vinctum fáſciis, & impedítum voce ut ambuláret effécit, longè faciliùs lápidem remóviſſet. Cur non fecit? Ut ipſos miráculi teſtes fáceret, nec ídipſum dícerent quod circà cæcum: Hic eſt, Non eſt hic. Ipſæ namque manus, & quòd veniſſet ad ſepulcrum, teſtimónio erant eumdem ipſum eſſe. Quarè ſi non eò adveniſſent, putatúri erant aut phantaſma eſſe, aut álium, & non illum eſſe quem vidébant. Nunc autem cùm ad ſepulcrum vénerint, lápidem remóverint, juſsíque ligátum à vínculis ſólverint, & amíci qui ex ſepulcro retúlerant, ex pannis illum agnóverint, quòd ſorores non abſceſſerint, quòd áltera díxerit: Jam fœtet, quatriduánus enim eſt; jam hæc ómnia abundè póterant ímprobos ipſi miráculi teſtes cohibére. Ideò præcipit illis ut lápidem à ſepulcro amóverent, oſtendens ſeipſum ſuſcitáre. Ideò étiam intérrogat, Ubi poſuiſtis eum? ut qui díxerant, Veni, & vide; & qui dúxerant illum, dícere non poſſint álium fuiſſe ſuſcitátum: ut & vox & manus teſtificarentur; vox dicendo, Veni, & vide; manus lápidem tollendo, & fáſcias ſolvendo; viſus quoque & audítus, hic vocem audiendo, ille exeuntem videndo; olfactus quoque teſtis, qui odórem excépit: Jam fœtet, inquit; quatriduánus enim eſt. Res enim ſtupenda erat, quatriduánum & corruptum cadáver ſuſcitáre.]

De ſancto Antonino,

Lectio ix.

Ex Gallia Chriſt. Tillem. Bail.

ANtoníni Mártyris Gallicáni memória celebris eſt tàm in Aquitánia, território Ruthenenſi, quàm in Gállia Narbonenſi, ad illam agri Toloſáni partem, quæ diœcéſis Apamienſis fínibus hódiè

circumſcribitur. In utróque loco inſigne monaſtérium fuit ejus patrocínio conſecrátum, & inter utrumque jam à plúribus ſǽculis ipſius reliquiæ diviſæ ſunt. Nam cùm Pipínus, caput ſecundæ regum Francórum ſtirpis, bellum adversùs Waifrédum in Aquitánia géreret, ingreſſus vallem nóbilem territórii Ruthenenſis, ſtatim veniſſe ſcríbitur ad Eccléſiam in qua beáti Antoníni caput cum córporis parte non módica ſervabátur, eamque, quòd Mártyrem ipſe cum exércitu ſuo protectórem expértus eſſet, copióſis redítibus & donáriis auxit. Conſtat páriter ex certis inſtrumentis anno nongentéſimo ſexageſimo álterum in Toloſána paróchia, apud Caſtrum Fredelácum, ſancti Antoníni Mártyris monaſtérium extitiſſe, in quo inſignes ejus relíquiæ abſque cápite, & aliis quibuſdam membris anno nongentéſimo octogéſimo ſéptimo repertæ ſunt, & agente Rogério cómite Carcaſſonenſi, ſolémniter tranſlátæ in Eccléſiam, que póſteà novæ Apamiárum civitátis & diœceſis Cathedrális facta eſt.

℟. Lacrymátus eſt Jeſus. Dixérunt ergò Judæi: * Ecce quómodò amábat eum! ℣. Omni témpore díligit qui amícus eſt, & frater in angúſtiis comprobátur: * Ecce. Glória Patri. * Ecce. *Joan.* 11. *Prov.* 17.

Te Deum.

℣. *Sacerd.* Numquid confitébitur tibi pulvis? ℟. Audívit Dóminus, & miſertus eſt meî. *Pſ.* 29.

AD LAUDES.

Ant. 3. *a.* Jeſus venit ad monumentum Lázari. Erat autem ſpelunca, & lapis ſuperpóſitus erat ei. Ait Jeſus: Tóllite lápidem. *Joan.* 11.

Ant. 8. G. Dicit Martha, ſoror ejus qui mórtuus fúerat: Dómine, jam fœtet; quatriduánus eſt enim. *Joan.* 11.

Ant. 4. A. Dicit Marthæ Jeſus: Nonnè dixi tibi quóniam, ſi credíderis, vidébis glóriam Dei? *Joan.* 11.

Ant. 7. a. Voce magnâ clamávit Jeſus: Lázare, veni foràs; & ſtatim pródiit qui fúerat mórtuus. *Joan.* 11.

Ant. 1. a. Pródiit Lázarus, ligátus pedes & manus inſtitis, & fácies illíus ſudário erat ligáta. Dixit Jeſus: Sólvite eum. *Joan.* 11.

Capitulum. *Ezech.* 37.

Hæc dicit Dóminus Deus: Ecce ego apériam túmulos veſtros, & edúcam vos de ſepulcris veſtris; & sciétis quia ego Dóminus.

HYMNUS.

PAnditur ſaxo túmulus remóto,
Intimos clamor pénetrat receſſus,
Et Deum ſentit dócili jubentem
Aure cadáver.

Proh ſtupor! notas répetit medullas
Spíritus; cæcam pédibus revinctus
Dùm viam carpit, ſibimet ſuperſtes
Prodit & hæres.

Ipſa ſic ruptis inimíca vinclîs
Mors fugit, vinci pátiens: futúris
Summa prælúdit tua ſic triumphis,
Chriſte, poteſtas.

Ut Patrem ſemper pia Spiritumque
Omne plebs tecum célebret per ævum,
Chriſte, credentes ánimas ſecundæ
Eripe morti.
Amen.

℣. Eripuiſti ánimam meam de morte, ℟. Ut pláceam coram Deo in lúmine vivéntium. *Pſ.* 55.

Ad Benedictus.

Ant. 1. Multi ex Judæis, qui vénerant ad Maríam & Martham, & víderant quæ fecit Jeſus, crediderunt in eum. *Joan.* 11.

Oratio.

DEus, qui in terris converſátus, in domo Lázari, Marthæ & Maríæ hoſpitári dignátus es; præſta, quæſumus, ut cum Lázaro in novitáte vitæ ambulantes, te in tuis cum Martha páſcere, & à te cum María verbi tui meditatióne paſci mereámur; Qui vivis.

Pro Commem. ſancti Antonini, Ant. Bonum. ℣. Adjútor. *Oratio*, Adeſto. xij.

AD HORAS,

Doxologia.

Per quem reſurgunt mórtui,
Jeſu, tibi ſit glória
Cum patre, cumque Spíritu,
In ſempiterna ſécula.
Amen.

AD PRIMAM.

Ant. 3. *a.* Jeſus venit.
In ℟. *br.* ℣. Qui es reſurréctio * & vita. *Joan.* 11.

AD TERTIAM.

Ant. 8. G. Dicit Martha.

CAPITULUM. *Thren.* 3.

LApſa eſt in lacum vita mea, & poſuérunt lápidem ſuper me. Inundavérunt aquæ ſuper caput meum: dixi, Perii: invocávi nomen tuum de lacu noviſſimo.

℟. *br.* De ventre ínferi clamávi, * Et exaudiſti vocem meam. De ventre. ℣. Projeciſti me * in profundum, * Et exaudiſti. Glória Patri. De ventre.

℣. Sublevábis de corruptióne vitam meam, ℟. Dó-

mine Deus meus. *Cant. Jonæ* 2.

AD SEXTAM.

Ant. 4. A. Dicit Marthæ.

CAPITULUM. *Eccli.* 2.

SUſtine, & in humilitáte tua patiéntiam habe; quóniam in igne probátur aurum & argentum, hómines verò receptíbiles in camíno humiliatiónis. Crede Deo, & recuperábit te.

℟. *br.* Spera in Dómino, * Et ipſe fáciet. Spera. ℣. Et dabit tibi * petitiónes cordis tui, * Et ipſe. Glória Patri. Spera.

℣. Dóminus amat judícium, ℟. Et non derelinquet ſanctos ſuos. *Pſ.* 36.

AD NONAM.

Ant. 1. a. Pródiit.

CAPITULUM. *Oſee* 13.

DE manu mortis liberábo eos, de morte rédimam eos: ero mors tua, ô mors; morſus tuus ero, inferne.

℟. *br.* Humiliátus ſum, * Et liberávit me Dóminus. Humiliátus ſum. ℣. Erípuit ánimam meam* de morte, * Et liberávit me. Glória Patri. Humiliátus ſum. *Pſ.* 114.

℣. Conſcidiſti ſaccum meum, ℟. Ut cantet tibi glória mea. *Pſ.* 29.

AD II. VESPERAS.

Ant. 4. d. JEſus venit Betháníam, ubi Lázarus fúerat mórtuus, quem ſuſcitávit Jeſus. *Joan.* 12.

Ant. 8. G. Cognóvit turba multa ex Judæis quia illic eſt; & venérunt, non propter Jeſum tantùm, ſed ut Lázarum vidérent, quem ſuſcitávit à mórtuis. *Joan.* 12.

Ant. 7. *d.* Fecérunt ei cœnam ibi, & Martha miniſtrábat; Lázarus verò unus erat ex diſcumbéntibus cum eo. *Joan.* 12.

Ant 6. María accépit libram unguenti nardi píſtici, pretióſi, & unxit pedes Jeſu, & exterſit capillis ſuis; & domus impléta eſt ex odóre unguenti. *Joan.* 12.

Ant. 1. D. Ubicumquè prædicátum fúerit Evangélium iſtud in univerſo mundo, & quod fecit hæc, narrábitur in memóriam ejus. *Marc.* 14.

A Capitulo fit de ſancto Gregorio, Papa & Eccleſiæ Doct. in Communi Doctorum, xxix. cum Commem. SS. Lazari & Sororum, per Ant Veníte. ℣. Myrrha. *infrà, & Orat.* Deus, qui in terris. *ſuprà ad Laudes.*

¶ *Si autem transferatur Feſtum S. Lazari, continuatur ejus Officium ut ſequitur.*

CAPITULUM. *Apoc.* 3.

ECce ſto ad óſtium, & pulſo: ſi quis audíerit vocem meam, & aperúerit mihi jánuam, intrábo ad illum, & cœnábo cum illo, & ipſe mecum.

HYMNUS.

INtrante Chriſto Bethánicam domum,
Currámus omnes : hóſpite ſpléndidam
Simóne cœnam præparante,
Tàm célebrem penetrémus aulam.

Hîc dùm miniſtrat Martha celer gradu,
Fraterque lætas áſſidet ad dapes ;
María, Chriſto tu fragranti
Vaſa reples pretióſa nardo.

Pedes inungens, térgere crínibus
Gaudes ; liquórem fundis & in caput ;
Et vaſe fracto, mox inundans,
Tecta novo récreas odóre.

Sed cur íniquo dente lacéſſeris,
Dùm glorióſis obſéquiis vacas ?
Unguenta fundens, antevertis
Exéquias morientis Agni.

Quantùm per orbem Chriſtíadum fides
Diffúſa vaſtas ſubjíciet plagas,
Tantùm Maríæ grande factum
Per pópulos reſonábit omnes.

Laus ſumma Patri, ſúmmaque Filio :
Sanctóque compar glória Flámini,
Quo dante jam nunc ſponſa Chriſti
Perpétuâ frúitur quiéte. Amen.

℣. Myrrha, & gutta, & cáſia à veſtimentis tuis,
℟. Ex quibus delectavérunt te fíliæ regum. *Pſ.* 44.

Ad Magníficat.

Ant. 6. Veníte, benedicti Patris mei, poſſidéte parátum vobis regnum : eſurívi enim, & dediſtis mihi manducáre : ſitívi, & dediſtis mihi bíbere : hoſpes eram, & collegiſtis me. *Matth.* 25.

Oratio, ut ſuprà ad Laudes.

AD COMPLETORIUM, *ut ſuprà poſt I. Veſperas.*]

DIE III.

In Feſto

S. GREGORII, PAPÆ, & Eccleſiæ Doctoris.

Duplex-minus.

Omnia ut in Communi Doctorum, additis quæ ſequuntur. Oratio, Deus, coróna. *infrà.*

IN I. NOCT. Lectiones de Scriptura occurrente.

IN II. NOCTURNO.

Lectio iv.

Greg. Tur. Beda. Paul. diac. & ipſius Greg. Papæ Op.

GRegórius magnus Gordiáni ex Senatório génere, & ſanctæ Sylviæ fílius, Urbánâ præfectúrâ functus, mórtuo patre, ex própriis facultátibus ſex in Sicília monaſtéria, ſéptimum Ro-

mæ ſancti Andréæ nómine in ſuis ædibus ad clivum Scauri extrúxit; ubi ſub Valentióne Abbáte mónachi vitam profeſſus, póſteà Abbas fuit; évocátus indè, Diáconus ordinátur. Nec multò pòſt à Pelágio ſecundo Conſtantinópolim Apocriſiárius mittitur, ſedis apoſtólicæ reſponſa factúrus; ubi ne aulæ conſuetúdine, & curis ſeculáribus píetas refrigéſceret, Scripturárum meditatióni, & conſcribendis Morálium libris ánimum adhíbuit. Eâ in urbe Eutychium Patriarcham, qui contrà veram & contrectábilem córporum reſurrectiónem ſcrípſerat, ita convícit, ut & Imperátor ejus librum in ignem conjécerit, & ipſe paulò pòſt Euthychius inter morbi dolóres, inſtante morte, pellem manûs ſuæ contrectans, multis aſtántibus díxerit: Confíteor quia omnes in hac carne reſurgémus.

Lectio v.

ROmam reverſus Gregórius, Pelágio peſtiléntiâ ſubláto, ómnium votis Póntifex elígitur, anno Chriſti quingentéſimo nonagéſimo. Totíſque licèt víribus renítens, non ſine multis lácrymis ordinátus eſt tértio Nonas Septembris, quæ dies póſteà in multis Eccléſiis ejus memóriæ celebrandæ conſecráta eſt. In Epíſtola ſynódica, quam pro more tunc ſcripſit ad Patriarchas, profeſſus eſt ſe ſicut ſancti Evangélii quátuor libros, ſic ſuſcípere quátuor Concília; Nicænum nempè, Conſtantinopolitánum, Epheſínum, & Chalcedonenſe: quintum quoque páriter venerári; quas illa Concília perſónas reſpuunt, ſe reſpúere; quaſque venerantur, amplecti. Vétuit ne ullus in Sicília Subdiáconus fíeret, niſi qui contiséntiam ſe ſervatúrum pollicerétur. Joanni Patriarchæ Conſtantinopolitáno fórtiter óbſtitit, qui ſibi nomen univerſális Epíſcopi arrogábat. Quâ de re ad Conſtantínam Auguſtam ita ſcripſit: Etſi peccáta Gregórii tanta ſunt, ut pati tália débeat; Petri tamen peccáta nulla ſunt, ut veſtris tempóribus pati iſta mereátur. Ipſe verò præ modéſtia ſervum ſervórum Dei ſe, primus Romanórum Pontíficum, in ſuis Epíſtolis inſcripſit.

Lectio vj.

DIvíni Offícii órdinem cantûſque Eccleſiáſtici méthodum melióri formæ reſtítuit. Scripſit ad Theodoricum & Theodebertum reges, ut ſynodum in Gálliis congregárent, in qua conſtituerétur; ne ullus pro Eccleſiáſtico órdine áliquid unquàm daret, aut

accíperet, nec quiſquam de láicis ad ſacerdótium contínuò transíret; prohiberentque, ne Judæi Chriſtiána mancípia poſſidérent. Donatiſtas repreſſit in Africa. Manichæos in poſſeſſiónibus ſuis in Sicília degentes ab erróre revocári curávit. Cénſuit ut Judæi prædicatióne pótiùs quàm vi ac neceſſitáte, ad baptiſmum compellerentur. Anglórum gentem, miſſis in Británniam Auguſtíno & áliis mónachis, ad fidem addúxit; undè Anglórum Apóſtolus à Beda vocátus eſt. Admirabília ſunt quæ dixit, fecit, ſcripſit, decrévit, præſertìm ínfirmâ ſemper valetúdine. Déniquè, multis éditis miráculis, Pontificátûs anno décimo-tértio, menſe ſexto, ad cœleſtem beatitúdinem eſt evocátus. Corpus ejus máximâ ex parte in Gállias ad Sueſſiónenſe ſancti Medardi monaſtérium nono ſéculo tranſlátum eſt.

IN III. NOCTURNO.

Léctio ſancti Evangélii ſecundùm Matthæum.

Lectio vij. Cap. 5.

IN illo témpore; Dixit Jeſus diſcípulis ſuis: Vos eſtis ſal terræ: quòd ſi ſal evanúerit, in quo ſaliétur? Ad níhilum valet ultrà, niſi ut mittátur foràs, & conculcétur ab homínibus. Vos eſtis lux mundi. Et réliqua.

Homília ſancti Gregórii Papæ.

Homil. 17. in Evang. n. 16.

VOs eſtis ſal terræ. Si cibus Dei eſt pópulus, condimentum cibi ſacerdótes eſſe debuérunt. Penſémus ergò qui unquàm per linguam noſtram converſi, qui de perverſo ſuo ópere noſtrâ increpatióne correpti, pœniténtiam egérunt. Quis luxúriam ex noſtra eruditióne deſéruit? quis avarítiam, quis ſupérbiam declinávit? penſémus quod lucrum Deo fécimus nos, qui, accepto talento, ab eo ad negótium miſſi ſumus; étenim dicit: Negotiámini, dùm vénio. Ecce jam venit, ecce de noſtro negótio lucrum requírit. Quale ei animárum lucrum de noſtra negotiatióne monſtrábimus?

Lectio viij. *n. 17.*

POnámus ante óculos noſtros illum tantæ diſtrictiónis diem, quo Judex véniet, & ratiónem cum ſervis ſuis, quibus talenta crédidit, ponet. In illo tanto exámine, electórum ómnium, & reprobórum multitúdo deducétur; & unuſquiſque quid ſit operátus, oſtendétur. Ibi Petrus cum Judæa converſa, quam poſt ſe traxit, apparébit. Ibi Paulus converſum, ut ita díxerim, mundum ducens. Ibi An-

dréas poſt ſe Achaíam, ibi Joannes Aſiam, Thomas Indiam in conſpectu ſui Regis converſam ducet. Ibi omnes Domínici gregis aríetes, cum animárum lucris apparébunt, qui ſanctis ſuis prædicatiónibus Deo poſt ſe ſúbditum gregem trahent. Cùm ígitur tot paſtóres cum grégibus ſuis ante æterni Paſtóris óculos vénerint, nos míſeri quid dictúri ſumus, qui ad Dóminum noſtrum poſt negótium vácui redímus; qui paſtórum nomen habúimus, & oves quas ex nutrimento noſtro debeámus oſténdere, non habémus? Hic paſtóres vocáti ſumus, & ibi gregem non dúcimus.

Lectio ix. *n.* 18.

ET per nos quidèm fidéles ad ſanctum baptíſma véniunt, noſtris précibus benedicuntur, & per impoſitiónem noſtrárum mánuum à Deo Spíritum ſanctum percípiunt; atque ipſi ad regnum cœlórum pertingunt; & ecce nos per negligéntiam noſtram deorsùm téndimus. Ingrediúntur elécti, ſacerdótum mánibus expiáti, cœleſtem pátriam: & ſacerdótes ipſi per vitam réprobam ad inferni ſupplícia feſtínant. Cui ergò rei, cui símiles díxerim ſacerdótes malos, niſi aquæ baptíſmatis, quæ peccáta baptizatórum díluens, illos ad regnum cœleſte mittit, & ipſa póſteà in clóacas deſcendit? Timeámus hæc, fratres: convéniat actióni noſtræ ipſum miniſtérium noſtrum.

Oratio.

DEus, coróna Pontíficum & lucerna Doctórum, qui beátum Gregórium Eccléſiæ tuæ providiſti Pontíficem & Doctórem: quæſumus, ut ejus nos ſemper & documentis erúdias, & exemplis informes; Qui vivis & regnas.

AD VESP. ſit Commem. S. Ægidii Abbat. Ant. Egrédere. ℣. Potens. xxxvij. *Oratio*, Deus, bonórum. *infrà.*

DIE IV.

In Feſto

S. ÆGIDII, ABBATIS.

Semiduplex.

Lectio ij.

Ex Mabill. le Cointe, Baron. Conc. tom. 4. & Hiſt. gen. Occit.

ÆGídius Athénis natus, adoleſcens pátriam propter Chriſtum relíquit, & Maſsíliam appulſus, Arelátem ad beátum Cæſárium, audítâ ſanctitátis ejus famâ, contendit. Per biénnium ejus magiſtério erudítus, cùm vitæ ſolitáriæ deſidério æſtuáret, ſecretiórem erémum, primùm ad ripam Vardónis amnis in agro Ucetienſi

cum ſancto Veredémio pétiit : mox, cùm illìc quoque frequentióri hóminum concurſu gravarétur, ad oram Rhódani reverſus, tandem qualem optábat locum in valle Flaviána, quà paróchiæ Nemauſenſis ad Arelatenſis fines porrígitur, réperit. Illìc diútius ſolis ferè herbárum radícibus paſtus, demùm per magnátes quoſdam de família regis qui tunc Gothórum tenébat monárchiam, detectus eſt; & céteris detractis munéribus, eò tandem adductus, ut in loco ſpelunc æ monaſtérium éxtrui paterétur.

Lectio iij.

MOnaſtérii nuper erecti Abbas, jubente rege, factus, Ægídius Romam miſſus eſt à ſancto Cæſário Arelatenſi Epíſcopo cum notário Meſſiáno ad Symmachum Papam, pro defenſióne júrium Eccléſiæ Arelatenſis, quibus contradicébat Aquenſis Epíſcopus. Redux in Septimániam Ægídius, Childeberto Francórum regi, cùm bellum illìc gereret, innotuiſſe, & Pariſios ab eódem invitátus eſſe tráditur. Ubi in aula aliquándiù detentus, tandem impetrátâ abeundi facultáte, in monaſtério ſuo defunctus eſt die Domínicâ, anno quingentéſimo quadragéſimo ſéptimo. Ejus ſanctitátem Deus multis mirácúlis pródidit. Corpus ejus in eódem monaſtério aſſervátum eſt, donec ad vitandum furórem Albigénſium, Tolóſam ad baſílicam ſancti Saturníni delátum eſt, ubi etiamnùm quieſcit.

Oratio.

DEus, bonórum óperum auctor & remunerátor, qui in beáto Ægídio Abbáte humilitátis & pœniténtiæ exemplar oſtendiſti : da, quæſumus, ut anguſtam viam, per quam ille præceſſit, fidéliter inſiſtentes, ad cœleſte regnum perveníre mereámur; Per Dóminum, &c.

DIE VII.

In Feſto

SANCTI CLODOALDI,

Preſbyteri.

Simplex.

Omnia de Communi Juſtorum. ℣. Oculi. *Ad* Magníficat *Ant.* Notum. xiv. *Oratio*, Deus, qui beátum. *infrà.*

Ad Noct. Lectiones duæ priores de Scriptura occurrente, tribus in duas reductis; & ſic in omnibus Simplicibus.

Lectio iij.

Ex S. Greg. Tur. Fredeg. Mabill.

CLodoaldus, Clodovéi Magni, regis Francórum, ex Clodomére Aurelianénſium rege nepos, cæſo à Burgundiónibus pa-

tre, cum duóbus frátribus Theodovaldo, & Guntário, pupillus ſub áviæ Clotildis tutela relictus eſt: ſed pátrui eórum Childebertus Pariſiórum & Clotárius Sueſſiónum rex, ut regnum pupillórum inváderent, ex his duos álterum decennem, ſeptennem álterum, vi & fraude occídere decrevérunt: quos manu Clotárii interfectos Clotildis magno luctu proſecúta, Paríſiis in Basílica ſancti Petri, nunc ſanctæ Genovéfæ dicta, ſepeliendos curávit. Tértius verò Clodoaldus, cùm ad símile exítium quærerétur, ope virórum fórtium, imò protegente Deo, ſervátus eſt. Itaque Clodoaldus fugâ elapſus, exhæres factus in terris, hæreditátem quæ de cœlo eſt, toto ánimo concupívit: neque tàm ſpretus à mundo, quàm mundum ipſe ſpernens, ſibi própriâ manu capillos in ſignum contempti regni incídit; & cléricus factus, divíno ſe cúltui mancipávit. Tùm vitam egit duram & áſperam, humi ſubſtráto cilício decumbens, sacrórum librórum lectióni, crebriſque oratiónibus intentus; & quod ſibi réliquum erat facultátum paupéribus diſtríbuit. Sub idem tempus Severínum ádiit mónachum, qui Paríſiis cellâ inclúſus, divínæ contemplatióni vacábat; & ab eo mónachi hábitum accépit. In extrémam deindè Gálliæ partem quæ Província dícitur, ſolitáriæ vitæ libériùs vacatúrus diſceſſit. Paríſios reverſus, & acclamante pópulo, ab Euſébio Epíſcopo Préſbyter conſecrátus, monaſtérium cóndidit eo in loco qui dicebátur Novigentum, quem morte, ſepultúrâ, mirâculis ac nómine ſuo illuſtrem fecit.

AD LAUDES, *poſt Hymnum*, ℣. Emitte. *Ad* Benedictus. *Ant.* Fidúciam. *in Comm. Juſt. pro Preſbyteris.* xliv.

Oratio.

DEus, qui beátum Clodoaldum propter te humiliátum in ſéculo, & Sacerdótii múnere, & virtútum ſplendóre ſublimaſti: tríbue nos ejus exemplo tibi dignè miniſtráre, & per ejus interceſſiónem grátiâ ſemper & mérito profícere; Per Dóminum.

VESPERÆ de ſequenti.

DIE VIII.

IN FESTO NATIVITATIS B. MARIÆ VIRGINIS.

SOLEMNE-MAJUS.

IN I. VESPERIS.

Pſalmi de Feria

Ant. 3. a. ORiétur ſtella ex Jacob, & conſurget virga de Iſraël. *Num.* 24.

Ant. 1. f. Egrediétur virga de radíce Jeſſe, & flos de radíce ejus aſcendet. *Iſ.* 11.

Ant. 4. E. Erit radix Jeſſe, & qui exurget régere gentes: in eum gentes ſperábunt. *Rom.* 15.

Ant. 6. Requieſcet ſuper eum Spíritus Dómini, & replébit eum. *Iſ.* 11.

Ant. 5. C. In diébus illis ſalvábitur Juda, & Iſraël habitábit confidenter. *Jer.* 23.

CAPITULUM. *Jerem.* 23.

ECce dies véniunt, dicit Dóminus, & ſuſcitábo David germen juſtum: & regnávit rex, & ſápiens erit; & fáciet judícium & juſtítiam in terra.

℟. Hæc dicit Dóminus: * Si írritum poteſt fieri pactum meum cum die & nocte; & pactum meum írritum eſſe póterit cum David, ut non ſit ex eo fílius qui regnet in throno ejus. ℣. Volens Deus oſtendere pollicitatiónis hærédibus immobilitátem conſílii ſui, interpóſuit jusjurandum. * Si írritum. Glória. *Repetitur.* ℟. Hæc dicit. *uſquè ad* ℣. *Jérem.* 33. *Hebr.* 6.

HYMNUS.

DÉbitam morti ſóbolem creárat
Eva peccátrix: nova deſtinátur,
Quæ ſacro partu ſcelus atque mortem
Déſtruat, Eva.
Victa ſerpentis fuit illa fraude;
Intimis virus récipit medullis.

Vulnus hæc ſanat, tumidíſque colla
Cónterit anguis.
Quò dolus ceſſit! Dómitâ parente,
Tótius ſperat ſóbolis ruínam:
Omnibus reddet Sóboles parentis
Una ſalútem.
Sic lucro cedunt, Dómino volente,
Damna, dùm gratâ vice per Maríam
Delet antíquam nova vita mortem,
Grátia culpam.
Díceris mater quoque noſtra, Virgo;
Te proba noſtram, pia Virgo, matrem,
Éfficax blandis précibus ſevérum
Fléctere Numen.
Laus ſit æternæ ſua Trinitáti,
Quæ laborantem miſeráta mundum,
Próximos Chriſti, præeunte matre,
Núntiat ortus.
Amen.

℣. Uſquè in æternum præparabo ſemen tuum,
℟. Et ædificabo in generatiónem & generatiónem ſedem tuam. *Pſ.* 88.

Ad Magníficat.

Ant. 1. D. *duplicanda.* Dómine, ſermo quem locútus es David & ſuper domum ejus confirmétur in perpétuum, & magnificétur nomen tuum uſquè in ſempiternum. 1. *Paral.* 17.

Oratio, ut infrà ad Laudes.

AD COMPLET. *Pſalmi & Capitulum de Feria; Antiphonæ & Hymnus, ut infrà poſt II. Veſperas.*

AD OFFICIUM NOCT.

Invit. Jeſum de María natum * Veníte, adorémus. *Matth.* 1.

Pſ. 94. Veníte. 2.

HYMNUS.

LÆtis terra ſonet pláuſibus; huic Dei
Mater virgo datur: múnere quo nova
Se rerum fácies prótinùs éxerit,
Mundo pax redit áurea.
Hæc eſt illa domus, quâ Deus ádvena
In terris hábitat, digna Deo domus;
Templum grande, ſibi Quod própriâ manu
Summus cóndidit Artifex.
Aureis arca vetus fúlſerit úndiquè
Scintillans rádiis: hæc vácuas decent
Umbras: intérior Núminis ípſius
Arcam nobílitas decet.
Non hìc manna latet, légifer aut lapis,
Non ramus ſtérilis: flos viget hìc ferax
Virtútum; ſacer hìc panis, homo Deus;
Hìc legis réſidet dator.
Sit laus ſumma Patri, ſúm-

maque Filio:
Ambórum ſit idem Spirítui decus,
Arcánis hábilem qui thálamum modis
Chriſto præparat hóſpiti.
Amen.

IN I. NOCTRUNO.

Pſ. Dómine Dóminus noſter. 46.

Verbum incarnatum, Angelis per mortalitatem minoratum, per divinitatem ſuperexaltatum.

Ant. 4. *E.* Appáruit Moyſi Dóminus in flamma ignis de médio rubi; & vidébat quòd rubus ardéret, & non combureretur. *Exod.* 3.

Pſ. Cœli enarrant. *Cum ſua diviſione.* 58.

Cœlum, Apoſtoli: ſol, Chriſtus: Lex, Evangelium.

Ant. 8. *G.* Cùm virgas poſuiſſet Móyſes coram Dómino, invénit germinaſſe virgam Aáron. *Num.* 17.

Pſ. Eructávit cor meum. 152.

Chriſtus, Rex: Regina, Virgo Mater.

Ant. 5. a. Abciſſus eſt lapis de monte ſine mánibus; lapis autem factus eſt mons magnus, & implévit univerſam terram. *Dan.* 2.

℣. Mons in quo beneplácitum eſt Deo habitáre in eo: ℟. Etenim Dóminus habitábit in finem. *Pſ.* 67.

De Cánticis Canticórum.
Lectio j. Cap. 2.

Surge, amíca mea, ſpecióſa mea, & veni: Columba mea, in foramínibus petræ, in caverna macériæ; oſtende mihi fáciem tuam: ſonet vox tua in áuribus meis; vox enim tua dulcis, & fácies tua decóra. Cápite nobis vulpes párvulas, quæ demoliuntur víneas; nam vínea noſtra flóruit. Dilectus meus mihi, & ego illi qui páſcitur inter lília, donec aſpíret dies, & inclinentur umbræ. Revértere: ſímilis eſto, dilecte mi, cápreæ, hinnulóque cervórum ſuper montes Bether.

℟. Noli timére; quia redémi te, & vocávi te nómine tuo: * Ego Dóminus Deus tuus, Sanctus Iſraël, Salvátor tuus.
℣. Dóminus tecum: ne tímeas; inveniſti enim grátiam apud Deum: * Ego. *Iſ.* 43. *Luc.* 1.

Lectio ij. Cap. 4.

Favus diſtillans lábia tua, ſponſa: mel & lac ſub lingua tua; & odor veſtimentórum tuórum ſicut odor thuris. Hortus conclúſus, ſoror mea ſponſa; hortus conclúſus, fons ſignátus. Emiſſiónes tuæ paradíſus malórum punicórum cum pomórum frúctibus. Cypri cum nardo, nardus & crocus, fíſtula & cinnamómum cum uni-

verſis lignis Líbani, myrrha & alóe, cum ómnibus primis unguentis. Fons hortórum, púteus aquárum vivéntium quæ fluunt ímpetu de Líbano. Surge, Aquilo; & veni, Auſter: perfla hortum meum, & fluant atómata illius.

℟. Hæc dicit Dóminus, fáciens & formans te ab útero: * Effundam Spíritum meum ſuper ſemen tuum, & benedictiónem meam ſuper ſtirpem tuam. ℣. Quod naſcétur ex te, Sanctum, vocábitur Fílius Dei. * Effundam. *Iſ.* 44. *Luc.* 1.

Lectio iij. Cap. 5.

VEniat dilectus meus in hortum ſuum, & cómedat fructum pomórum ſuórum. Veni in hortum meum, ſoror mea, ſponſa; méſſui myrrham meam cum aromátibus meis, comédi favum cum melle meo, bibi vinum meum cum lacte meo: comédite, amíci, & bíbite; & inebriámini, cariſſimi. Ego dórmio, & cor meum vígilat. Vox dilecti mei pulſantis: Aperi mihi, ſoror mea, amíca mea, columba mea, immaculáta mea; quia caput meum plenum eſt rore, & cincinni mei guttis nóctium. Expoliávi me túnicâ meâ, quómodò índuar illâ? lavi pedes meos, quómodò inquinábo illos?

℟. Benedícam tibi, con plens juramentum quc ſpopondi Abraham pat tuo: * Et benedicentur i ſémine tuo omnes gent terræ. ℣. Benedicta tu ir ter mulíeres, & benedic tus fructus ventris tui: * E Glória. *Repetitur* ℟. Be nedícam tibi. *uſquè ad* ℣. *Gen.* 26. *Luc.* 1.

IN II. NOCTURNO

Pſ. Deus noſter refú gium. 153.

Vivum Dei tabernaculum non commovebitur.

Ant. 1. g. Dixit Gédeon Si ros in ſolo véllere fúerit & in omni terra síccitas ſciam, Dómine, quòd ſi cut locútus es, liberábi Iſraël. *Judic.* 6.

Pſ. Deus, judícium tuum regi da. *cum ſua diviſione* 59.

Incarnati Verbi ortus ineffabilis & immenſa poteſtas.

Ant. 8. G. Ecce nubécula parva quaſi veſtígium hóminis aſcendébat de mari, & facta eſt plúvia grandis. 3. *Reg.* 18.

Pſ. Benedixiſti Dómine, terram tuam. 63.

Terra Iſraël hoſtibus liberata dat fructum ſuum Chriſtum.

Ant. 6. Fons párvus crevit in flúvium: lux & ſol ortus eſt, & húmiles exaltáti ſunt. *Eſther.* 11.

℣. Deſcendet Dóminus ſicut plúvia in vellus. ℟. Et ſicut ſtillicídia ſtil-

lántia ſuper terram. *Pſ.* 71.

Abſol. & Bened. de B. M. V.

Sermo ſancti Joannis Damaſcéni.

In Nat. B. M. *Lectio iv.*

ADeſte, gentes omnes, omne hóminum genus, omnes cujuſvis linguæ, ætátis ac dignitátis orbis univerſi. Lætítiæ natálem lætis ánimis celebrémus: Dei Genitrícis natálem complectámur, per quam mortálium genus redintegrátum eſt, per quam primigéniæ matris Evæ mœror in lætítiam mutátus eſt. Etenim illa per divínam ſenténtiam hoc audívit, In dolóre páries líberos; hæc, Ave, grátiâ plena: illa, Ad virum convérſio tua; hæc, Dóminus tecum.

℟. Exultáte in lætítia, Jacob: perſonáte, & cánite, quia creávit Dóminus novum ſuper terram: * Fémina circúmdabit virum. ℣. Sacramentum abſcónditum à ſéculis in Deo qui ómnia creávit: * Fémina. *Jerem.* 31. *Epheſ.* 3.

Lectio v.

QUid autem quòd Virgo mater orta ſit ex ſtérili? Quia ſcilícèt oportébat ut ad id quod ſolum ſub ſole novum futúrum erat, ac miraculórum caput, via per mirácula ſternerétur, ac paulátim ab humilióribus ad ſublimióra progreſſus fieret; quanquàm ália quoque áltior ac divínior rátio à me afferri poteſt. Etenim natúra grátiæ cedit, ſtatque ſubtrémula, non ſúſtinens prógredi. Quóniam itaque futúrum erat ut Dei génitrix Virgo ex Anna naſcerétur, natúra grátiæ fœtum antevértere mínimè auſa eſt; ſed manſit infructuóſa dùm grátia fructum edidiſſet.

℟. Miſericórdia & véritas obviavérunt ſibi; juſtítia & pax oſculátæ ſunt: * Etenim Dóminus dabit benignitátem, & terra noſtra dabit fructum ſuum. ℣. Propóſuit Deus in diſpenſatióne plenitúdinis témporum, inſtauráre ómnia quæ in cœlis & quæ in terra ſunt: * Etenim. *Pſ.* 84. *Epheſ.* 1.

Lectio vj.

HOdiè ſtériles portæ aperiuntur, & virgínea ac divína jánua prodit, ex qua & per quam Deus, qui rebus ómnibus ſupérior eſt, in orbem terrárum corporáliter introívit. Hódiè de radíce Jeſſe virga orta eſt, ex qua mundo flos divínitùs exiſtens aſcendit. Hódiè ex terréna natúra cœlum in terra ille cóndidit, qui olim firmamentum ex aquis finxerat, atque in altum extúlerat. Ac ſanè hoc illo longè divínius eſt. Nam qui in illo con-

díderat ſolem, ex hoc ipſe juſtítiæ Sol ortus eſt.

℟. Ego ſum, ego ſum quæ Dómino canam;* Ceſſavérunt fortes in Iſraël, & quievérunt, donec ſúrgeret mater in Iſraël. ℣. Ubi venit plenitúdo témporis, miſit Deus Fílium ſuum factum ex muliere, factum ſub lege; ut eos qui ſub lege erant, redímeret. * Ceſſavérunt. Glória Patri. *Repetitur* ℟. Ego ſum. *uſquè ad* ℣. *Judic.* 5. *Gal.* 4.

IN III. NOCTURNO.

Pſ. Fundamenta ejus. 154.

Gloria civitatis Dei, in qua natus eſt Chriſtus.

Ant. 7. d. Egreſſa eſt glória Dómini, & ſtetit in intróitu portæ domûs Dómini orientális. *Ezech.* 10.

Pſ. Dóminus regnávit, exultet terra. 64.

Regnat Chriſtus; indè lætatur Sion, exultantque filiæ Judæ.

Ant. 2. Dixit Dóminus: Porta hæc clauſa erit, & non aperiétur; quóniam Dóminus Deus Iſraël ingreſſus eſt per eam. *Ezech.* 44.

Pſ. Cantáte Dómino... quia. 50.

Chriſti Salvatoris manifeſtatio: indè univerſæ terræ gaudium.

Ant. 3. g. Erit clauſa príncipi: princeps ipſe ſedébit in ea. *Ezech.* 44.

℣. Dómini eſt aſſúmptio noſtra, ℟. Et Sancti Iſraël regis noſtri. *Pſ.* 88.

Lectio ſancti Evangélii ſecundùm Matthæum.

Lectio vij. Cap. 1.

LIber generatiónis Jeſu Chriſti fílii David, fílii Abraham. Abraham génuit Iſaac, Iſaac autem génuit Jacob. Et réliqua.

Homília ſancti Bernardi Abbátis.

Serm. de 12. *Prærog. B. M. V. n.* 8.

QUid micat in generatióne Maríæ? Planè quòd ex régibus orta, quòd ex ſémine Abrahæ, quòd generóſa ex ſtirpe David. Si id parùm vidétur, adde quòd generatióni illiob ſinguláre privilégium ſanctitátis divínitùs nóſcitur eſſe conceſſa; quòd longè antè eiſdem pátribus cœlitùs repromiſſa; quòd myſticis præfiguráta miráculis; quòd oráculis prænuntiáta prophéticis. Hanc enim ſacerdotális virga, dùm ſine radíce flóruit; hanc Gedeónis vellus, dùm in médio ſiccæ áreæ máduit; hanc in Ezechiélis viſióne orientális porta quæ nulli unquàm pátuit, præſignábat.

℟. Abrahæ promittens Deus, jurávit per ſemetipſum, dicens: Benedícens benedícam te. * Et ſic longanímiter ferens, adeptus eſt repromiſſiónem. ℣. Dixit Abrahæ Deus; Reges ex te egredientur,

egredientur, & ſtátuam pactum meum inter me, & te, & ſemen tuum poſt te: * Et. *Hebr.* 6. *Gen.* 17.

Lectio viij.

HAnc dénique præ céteris Iſaías, nunc virgam de radíce Jeſſe oritúram promittébat; nunc evidéntiùs vírginem paritúram. Méritò ſignum hoc magnum in cœlo apparuíſſe ſcríbitur, quod tantò antè de cœlo nóſcitur fuiſſe promiſſum. Dóminus ait: Ipſe dabit vobis ſignum: Ecce virgo concípiet. Magnum profectò ſignum dedit, quia & magnus ipſe qui dedit. Hujus ergò prærogatívæ fulgor quorum non vehementer revérberat áciem oculórum?

℟. Semèl jurávi in ſancto meo, ſi David méntiar: * Semen ejus in æternum manébit, & thronus ejus ſicut ſol in conſpectu meo. ℣. Antè promíſerat Deus per Prophétas de Fílio ſuo, qui factus eſt ei ex fémine David ſecundùm carnem: * Semen ejus. *Pſ.* 88. *Rom.* 1.

Lectio ix. *n.* 9.

NIhilóminùs fulget étiã novus ille conceptiónis modus, ut non in iniquitáte, quemádmodùm céteræ omnes, ſed ſuperveniente Spíritu ſancto, ſola, & de ſola ſanctificatióne María concíperet. Nam quòd verum Deum, & Dei Fílium génuit, ut idem ipſe Dei atque hóminis Fílius, unus omnínò Deus & homo prodíret ex María, abyſſus eſt lúminis; nec fácilè díxerim quòd vel angélicus óculus ad hujus fulgóris veheméntiam non calíget. De cétero ſanè & virginitátem carnis, & propóſitum virginitátis, máximè & ipsíus quoque propóſiti nóvitas evidenter illuſtrat; quòd vidélicèt in libertáte ſpíritûs, legis Moſáicæ decréta tranſcendens, illibátam Deo córporis ſimul & ſpíritûs ſanctimóniam vovit.

℟. Erat virgo deſponſáta viro, cui nomen erat Joſeph, de domo David; * Et nomen vírginis María. ℣. Tu ipſe, Dómine Deus, qui elegiſti, poſuiſti nomen ejus. * Et. Glória. *Repetitur* ℟. Erat virgo. *uſquè ad* ℣. *Luc.* 1. 2. *Eſd.* 9.

Te Deum.

℣. *Sacerd.* Confitémini Dómino, quóniam bonus; ℟. Quóniam in ſéculum miſericórdia ejus. *Pſ.* 117.

AD LAUDES.

Pſalmi de Dominica.

Ant. 1. g. QUæ eſt iſta, quæ progréditur quaſi auróra conſurgens, pulchra ut luna, electa ut ſol? *Cant.* 6.

Ant. 4. E. Una eſt columba mea, perfecta mea, una eſt matris ſuæ, electa genitríci ſuæ. *Cant.* 6.

Ant. 6. Vidérunt eam fíliæ, & beatíſſimam prædicavérunt; regínæ, & laudavérunt eam. *Cant.* 6.

Ant. 5. a. Surge.

CANTICUM. *Judicum* 5.

Chriſti Mariæ filii victoria de generis humani hoſtibus reportata celebratur.

AUdíte, reges; áuribus percípite, príncipes: * Ego ſum, ego ſum quæ Dómino canam, pſallam Dómino Deo Iſraël.

Dómine, cùm exíres de Seïr, * & transíres per regiónes Edom,

Terra mota eſt, * cœlíque ac nubes diſtillavérunt aquis.

Montes fluxérunt à fácie Dómini, * & Sínaï à fácie Dómini Dei Iſraël.

Ceſſavérunt fortes in Iſraël & quievérunt, * donec ſúrgeret mater in Iſraël.

Nova bella elégit Dóminus, * & portas hóſtium ipſe ſubvertit.

Salvátæ ſunt relíquiæ pópuli: * Dóminus in fórtibus dimicávit.

Benedícta inter mulíeres; * benedicátur in tabernáculo ſuo.

Qui autem díligunt te, Dómine, * ſicut ſol in ortu ſuo ſplendet, ita rútilent.

[*Et dicitur per Octavam, quando fit de ea.*]

Ant. Surge & veni, columba mea: oſtende mihi fáciem tuam. *Cant.* 2.

Ant. 3. a. Quàm pulchra es, & quàm decóra, cariſſima, in delíciis! *Cant.* 7.

CAPITULUM. *Baruch* 5.

DEus oſtendet ſplendórem ſuum in te, omni qui ſub cœlo eſt. Nominábitur enim tibi nomen tuum à Deo: Pax juſtítiæ, & honor pietátis.

HYMNUS.

MOrtále, cœlo tolle, genus, caput:
En noctis horror déſiit; en jubar
Naſcentis auróræ propinquum
Admónuit properáre Solem.

Sacro tumentes gérmine jam polus
Terras amícis ímbribus írrigat:
De ſtirpe Jeſſe virga ſurgit,
Conſpícuum paritúra florem.

Cœleſtis illum grátia Spíritûs
Inunget; illi Juſtítia & Fides,
Timorque caſtus, Veritaſque
Et Píetas cómites præíbunt.

Hunc ergò, quem tot ſecla fidélibus
Votis anhélant; quem míſero Deus
Promíſit, orbi ſpem ſalútis,
Accélera, pia Virgo, fructum.

Sit Trinitáti perpétuum decus,

Inflicta mundo quæ miſerans mala,
In mátre pignus naſcitúri
Non dúbium dat habére Chriſti. Amen.

℣. Vultum tuum deprecabuntur ℟. Omnes dívites plebis. *Pſ.* 44.

Ad Benedictus.

Ant. 7. G. *duplicanda.* Benedicta tu à Deo tuo in omni tabernáculo Jacob : quóniam in omni gente quæ audíerit nomen tuum, magnificábitur ſuper te Deus Iſraël. *Judith* 13.

Oratio.

Deus, qui ſecundùm propóſitum voluntátis tuæ mundum tibi reconciliáre voluiſti : præſta, quæſumus, ut qui Nativitátem Vírginis Maríæ, de qua natus eſt nobis Chriſtus Salvátor, cum gáudio celebrámus, ipſam quam Fílius operátus eſt ſalútem, Matris interceſſióne conſequámur; Per eumdem Dóminum.

AD HORAS,

Doxologia.

Qui natus es de Vírgine,
Jeſu, tibi ſit glória
Cum Patre, cumque Spíritu,
In ſempiterna ſǽcula.
Amen.

[*Dicitur per Oct. etiam in Feſt. occur. niſi prop. aſſig.*]

Pſalmi de Dominica.

AD PRIMAM.

Non dicitur Symbolum, Quicumque.

Ant. 1. g. Quæ eſt iſta.

In. ℟. *br.* ℣. Qui natus es, * de María Vírgine. *Matth.* 1.

Canon proprius. clxv.

AD TERTIAM.

Ant. 4. E. Una eſt.

Capitulum. *Eccli.* 24.

Qui creávit me, requiévit in tabernáculo meo, & dixit mihi : In Jacob inhábita, & in Iſraël hæreditare, & in electis meis mitte radíces.

℟. *br.* De ventre matris meæ * Deus meus es tu, * Allelúia, allelúia. De ventre. ℣. Spes mea * ab ubéribus, * Allelúia. Glória. De ventre. *Pſ.* 21.

℣. Dómine, ſpes mea à juventúte mea : ℟. In te cantátio mea ſemper. *Pſ.* 70.

AD SEXTAM.

Ant. 6. Vidérunt.

Capitulum. *Judith.* 13.

Laudáte Dóminum Deũ noſtrum, qui non deſéruit ſperantes in ſe, & in me ancillâ ſuâ adimplévit miſericórdiam ſuam quam promíſit dómui Iſraël.

℟. *br.* Propè timentes Dóminum * ſalutáre ipſíus, * Allelúia, allelúia. Propè. ℣. Ut inhábitet glória * in terra noſtra, * Allelúia. Glória. Propè.

℣. Véritas de terra orta eſt, ℟. Et juſtítia de cœlo proſpéxit. *Pſ.* 84.

AD NONAM.

Ant. 3. a. Quàm pulchra es.

Capitulum. *Iſaïæ* 41.

E Légi te, & non abjéci te: ne tímeas, quia ego tecum ſum.

℞. *br.* Pópuli confitébuntur tibi * in æternum, * Allelúia, allelúia. Pópuli.

℣. Mémores erunt * nóminis tui, * Allelúia. Glória. Populi.

℣. Concupiſcet rex decórem tuum; ℞. Quóniam ipſe eſt Dóminus Deus tuus, & adorábunt eum. *Pſ.* 44.

AD II. VESPERAS.

Pſalmi de Officio parvo.

Ant. 6. LAuda & lætáre, fília Sion: quia ecce ego vénio, & habitábo in médio tuî, ait Dóminus. *Zach.* 2.

Ant. 8. G. Rex Iſraël Dóminus in médio tuî; non timébis malum ultrà. *Soph.* 3.

Ant. 1. D. Dóminus Deus tuus in médio tuî; fortis, ipſe ſalvábit. *Soph.* 3.

Ant. 5. C. Gaudébit ſuper te in lætítia, ſilébit in dilectióne ſua, exultábit ſuper te in laude. *Soph.* 3.

Ant. 4. E. Applicabuntur gentes multæ ad Dóminum in die illa, & erunt mihi in pópulum; & habitábo in médio tuî. *Zach.* 2.

Capitulum. *Apoc.* 21.

ECce tabernáculum Dei cum homínibus, & habitábit cum eis: & ipſi pópulus ejus erunt; & ipſe Deus cum eis erit eórum Deus.

Allelúia, allelúia. ℣. Dominus virtútum nobiſcum: ſuſceptor noſter Deus Jacob. Allelúia. *Pſ.* 45.

HYMNUS.

UNus bonórum fons, Deus, ómnium,
Quàm liberáli fundis opes manu!
Non antè conceſſis Maríam
Quot próperas cumuláre donis!

Inter rigentes, ceu roſa, cláuditur
Spinas, & acres vincit acúleos;
Præſens amáram virulenti
Grátia vim frúticis retundit.

Quantùm pudícas ínclyta vírgines
Præſtat, remóto quæ dóminam gradu
Sequuntur, & Regis parentem
Sidéreâ comitantur aulâ!

Nec Angelórum par decus: hi Deo
Adſtant ſedenti; fert hóminem Deum
María, nomen dulce matris
Virgíneo ſocians honóri.

Regína mundi, Virgo cliéntium
Tutéla, mœſtis perfúgium reis,
Fer noſtra Nato vota: triſtem

Non pátitur génitrix re-
pulſam.
Sit Trinitáti perpétuum de-
cus,
Inflicta mundo quæ mí-
ſerans mala,
In matre pignus naſci-
túri
Non dúbium dat habére
Chriſti. Amen.

℣. Sanctificávit tabernáculum ſuum Altíſſimus: ℟. Deus in médio ejus. *Pſ.* 45.

Ad Magníficat.

Ant. 3. a. *duplicanda.* Ex te egrediétur qui ſit dominátor in Iſraël, & egreſſus ejus ab inítio, à diébus æternitátis; & erit iſte pax, allelúia. *Mich.* 5.

Oratio, ut ſuprà ad Laudes.

AD COMPLETORIUM.

Pſalmi & Capit. de Domin.

Ant. 1. Ecce ténebræ opérient terram, & calígo pópulos; ſuper te autem oriétur Dóminus. *Iſ.* 60.

Hymnus, Virgíneis títulis. *ut in Officio de B. in Sabbato.* lxxxviij. [*Et dicitur per Octavam, etiam in Feſtis occurrentibus, excepto tamen Feſto Exaltationis S. Crucis.*]

Ant. 1. g. In ſplendóre ortûs tui, omnes vénient, laudem Dómino annuntiantes. *Iſ.* 60.

DIEBUS
INTRA OCTAVAM
NATIVITATIS B. M.

Semiduplex.

Omnia ut in die, exceptis quæ ſequuntur. Pſalmi de Feria.

AD OFFICIUM NOCT.

Tres Ant. ℣. ℟℟℟. *ſumuntur ex Noct. diei, ſecundùm Feriam, dempto ritu ſolemni.*

Lectio j. de Scriptura occurrente tribus in unam junctis.

Lectio ij. & iij. habentur infrà, in qualibet die.

AD LAUDES.

Ant. ſola 5. a. Surge. 410.

AD HORAS, non dicitur Allelúia *in* ℟℟℟. *brevibus.*

AD VESPERAS.

Ant. ſola 6. Lauda. 412.

Omittitur Allel. *cum ſuo* ℣.

DOMINICA
INTRA OCTAVAM.

Totum Officium fit de Dominica, ut in Pſalterio, incipiendo à I. Veſperis, quæ erunt integræ de Sabbato ante Dominicam occurrentem, cum commem. Nativitatis B. M. in utriſque Veſperis & Laudibus.

DIE IX.
DE OCTAVA.

Ex Epiſtola ſancti Athanáſii Epíſcopi, ad Epictétum.

Lectio ij.

NOn peccávit Verbum, quod aliórum peccáta redémit; ut mutátum in corpus, ſeipſum pro ſeipſo in ſacrifícium offerret, ac ſeipſum redímeret: ſed non ita ſe res habet; abſit. Nam ſemen Abrahæ apprehéndit, ut ait Apóſtolus: undè débuit per ómnia frátribus

ſimilári, & corpus aſſúmere nobis símile. Proptéreà ígitur adeſt verè María, ut ab ea illud aſſúmat, & tanquàm próprium pro nobis illud ófferat. Ad réliquos quidèm ſanctos Verbum factum eſt, ut prophetárent : ex María autem Verbum, carne aſſumptâ, homo pródiit, qui natúrâ quidèm & ſubſtántiâ Verbum Dei erat; ſecundùm carnem autem ex fémine David, & ex carne Maríæ homo factus eſt, ut ait Paulus.

Ex libro ſancti Fulgéntii Epíſcopi, de fide ad Petrum.

Lectio iij. Cap. 2.

DEus factus eſt fílius vírginis Maríæ, & María virgo facta eſt mater Unigéniti Dei; ut quem Pater génuit ex æternitáte, ipſum Virgo conceptum proferret in témpore : illa útiquè Virgo, quam Deus qui de ea fúerat naſcitúrus, ita ſingulári grátiâ prævénit atque replévit, ut ipſum habéret ventris ſui fructum quem ex inítio habet univérſitas Dóminum; & ipſum ſibi vidéret naſcendi ſolemnitáte ſúbditum, quem in unitáte paternæ ſubſtántiæ, non ſolùm humána, ſed étiam angélica creatúra cognoſcit & adórat Altíſſimum.

AD VESP. fit à Capitulo de ſeq. cum Comm. Octav.

DIE X.

In Feſto

SANCTI SALVII,

Albigenſis Epiſcopi.

Semiduplex.

Omnia de Communi Pontificum, Oratio, Eccléſiam tuam. *infrà.*

Lectio ij.

Ex Greg. Tur. & Hiſt. gen. Occit.

SAlvius ex ipſa diœcéſi Albigenſi, ut créditur, oriundus, cùm adhuc júvenis in cauſis agendis aliquándiù cum laude óperam dediſſet, forenſem tumultum póſteà exóſus, áliud vitæ genus pietáti colendæ magìs idóneum éxpetens, monaſtérium eſt ingreſſus. In eo per annos áliquot commorátus, humilitáte, obediéntiâ, caritáte, ódio ſui, ceteríſque vitæ monáſticæ virtútibus ità excelluit; ut, diffusâ póſtmodum ſanctitátis ejus famâ, ad Epiſcopátum Albigenſem ómniũ votis electus fúerit, invitúſque ordinátus. Eo ferè témpore, cùm Múmmolus Patrícius, Didiérum Tolóſæ ducem, qui Lemovicenſem províneiam armis occupáre moliebátur, ingenti clade profligaſſet, expugnatâque ac devaſtátâ Albigenſi urbe, plúrimos hinc captívos victor ſecum addúceret, gravi dolóre pércitus pius Póntifex, Múmmolo óbviàm occurrit; tantamque apud

ipſum caritátis ac ſanctitátis ſplendóre ſibi grátiam conciliávit, ut emptâ captivórum libertáte, plúrimum ipſi de prétio concederétur.

Lectio iij.

ANno quingentéſimo octogéſimo, Concílio Brennacenſi Sálvius interfuiſſe perhibétur; in quo, innocentiæ veritatiſque aſſertor integérrimus, unà cum áliis Concílii Epíſcopis, Gregórium Turonenſem, in quem Fredegunda várias accuſatiónes arte conflàverat, objecti críminis inſontem declarávit. Chilperíco regi divínas res ſcriptis tractáre geſtienti, ac pérperàm de Perſonárum in Deo diſtinctióne ſentienti, forti ánimo paríque ſapiéntiâ réſtitit. Albígam póſtmodùm reverſus, cùm omnes paſtorális múneris partes acrióri ſtúdio impléret, cœpit per totam latè regiónem acerbíſſima peſtis exoríri. Tùm máximè ſumma illíus in plebem ſuam cáritas enítuit. Nam cùm in civitáte Albigenſi dira lues crudeliſſimè ſævíret, infirmos eo morbo laborantes diu noctúque invíſens, in iis ſolandis reficiendiſque, nullâ própriæ ſalútis hábitâ ratióne, totus incúbuit. Ipſe tandem peſtiléntiâ correptus, ægrotántium domos adíre non déſtitit, donec inter oves lethíferâ labe affectas confectaſque, bonus Paſtor miſericórdiam Dei exorans, intentum cœlo beátum ſpíritum exhalávit anno quingentéſimo octogéſimo quarto. De eo ſcribens Gregórius Turonenſis, Fuit, inquit, magnæ ſanctitátis, minimæque cupiditátis, aurum nunquàm habére volens: nam ſi coactus accepiſſet, prótinùs paupéribus erogábat. Corpus beáti Sálvii apud Albigam, in Eccléſia collegiáta ejus nómine in ſigníta, religióſè ſervàtur ac cólitur.

Oratio.

ECcléſiam tuam, Dómine, interveniente beáto Sálvio Pontífice, perpétuâ miſeratióne proſéquere: ut inter ſéculi túrbines conſtitúta, & præſenti jucunditáte reſpíret, & æternæ beatitúdinis gáudia percípiat; Per Dóminum.

AD LAUDES Commemoratio de Octava.

AD VESPERAS, *fit à Capitulo de Octava*, *cum commemoratione S. Salvii.* *Ant.* Sacerdótes. ℣. Salvum. xxviij. *Oratio*, Eccléſiam. *ſuprà.*

Deindè ſanctæ Eugeniæ, *Virginis & Mart.* *Ant.* Infirma. ℣. Deus. liv. *Oratio*, Deus, qui inter. lviij.

Die xi.
DE OCTAVA.
Sermo ſancti Petri Chryſólogi.
Serm. 143. *Lectio ij.*

VIdétis quibus eſt Virgo oppigneráta munéribus. Ave, grátiâ plena. Hæc eſt grátia quæ dedit cœlis glóriam, terris Deum, fidem Géntibus, finem vítiis, vitæ órdinem, móribus diſciplínam. Hanc grátiam détulit Angelus, accépit Virgo, ſalútem ſéculis reddituróra. Ave, grátiâ plena. Quia ſíngulis grátia ſe eſt largíta per partes: Maríæ verò ſimul ſe totam dedit grátiæ plenitúdo. Omnes, inquit Evangeliſta, de plenitúdine ejus accépimus. Undè & David dicit: Deſcendit ſicut plúvia in vellus. Vellus cùm ſit de córpore, neſcit córporis paſſiónes: ſic virgínitas cùm ſit in carne, vítia carnis ignórat. Benedicta tu inter mulíeres. Verè benedicta Virgo, quæ & virginitátis póſſidet decus, matris & pértulit dignitátem. Verè benedicta, quæ & ſuperni conceptûs méruit grátiam, & ſúſtulit integritátis corónam. Verè benedicta, quæ & divíni gérminis ſuſcépit glóriam, & regína totíus éxtitit caſtitátis. Verè benedicta, quæ fuit major cœlo, fórtior terrâ, orbe látior, nam Deum quem mundus non capit, ſola cepit. Portávit eum qui portat orbem, génuit genitórem ſuum, nutrívit ómnium vivéntium nutritórem.

De ſancta Eugenia,
Lectio iij.
Ex Actis apud Sur. Avito Vienn. Fortunato, & aliis.

EUgénia Virgo, anno circiter trecentéſimo quarto, martyrium Romæ ſúbiit octávo calendas Januárii, viâ Latínâ, extrà portam; & in vicíno Aproniáni cœmetério cóndita eſt. Illic ad nonum uſquè ſéculum in Eccléſia ſui nóminis requieviſſe innúitur in vita Leónis Papæ tértii, qui ornamenta quædam adjécit huic Baſílicæ, ad quam Adriánus ante Leónem monaſtérium Puellárum extrúxerat. Eugéniam inter celeberrimas Mártyres annúmerat ſanctus Avítus, Vienneſis Epíſcopus, libro ſexto de libro caſtitátis; & Fortunátus, octávo Cárminum libro, celebrátis Theclæ & complúrium aliárum Vírginum láudibus, hanc quoque ſacro pudóre invectam cœlo canit. Hujus méminit vetus Sacramentárium Gallicánum, in Miſſa pro Vigília Natális Dómini, in qua memória ejus olìm celebrabátur. Nunc autem in plúribus Eccléſiis honorá-

tur Eugénia tértio idus Septembris, quo die páriter recoluntur ſancti Mártyres Protus & Hiacynthus, quos miniſtros ejus fuiſſe tradunt, & Romæ cum ea deprehenſos, ibídem pro Chriſto ſánguinem fudiſſe. Extábat olim, in uno ex ſubúrbiis civitátis Narbonenſis, cœnóbium ſub nómine ſanctæ Eugéniæ erectum; quod, duodécimo ſéculo ineunte, monaſtério Fontis-frígidi in eádem diœcéſi unítum fuit.

AD LAUD. pro ejuſdem Commem. Ant. Factus eſt. ℣. Hæréditas. *Oratio*, Deus, qui inter. lviij

DIE XII.

DE OCTAVA.

Ex libro ſancti Auguſtíni Epíſcopi, de ſancta Virginitáte.

Lectio ij. Cap. 5.

UNíus ſanctæ Vírginis partus ómnium ſanctárum vírginum eſt decus. Et ipſæ cum María matres Chriſti ſunt, ſi Patris ejus fáciunt voluntátem. Hinc enim & María laudabíliùs atque beátiùs Chriſti mater eſt, ſecundùm ejus ſenténtiam: Quicumque facit voluntátem Patris mei qui in cœlis eſt, ipſe mihi frater, & ſoror, & mater eſt. Has ſibi omnes propinquitátes in pópulo quem redémit, ſpirituáliter éxhibet: fratres & ſorores habet ſanctos viros & ſanctas féminas, quóniam ſunt illi in cœleſti hæreditáte cohærédes. Mater ejus eſt tota Eccléſia, quia membra ejus, ideſt, fidéles ejus, per Dei grátiam ipſa útiquè parit. Item mater ejus eſt omnis ánima pia, fáciens voluntátem Patris ejus fœcundíſſimâ caritáte in iis quos párturit, donec in eis ipſe formétur.

Lectio iij. Cap. 5. & 6.

MAría ergò fáciens voluntátem Dei corporáliter Chriſti tantúmmodò mater eſt, ſpirituáliter autem & ſoror & mater. Ac per hoc illa una fémina, non ſolùm ſpíritu, verùm étiam córpore, & mater eſt & virgo. Et mater quidèm ſpíritu, non cápitis noſtri, quod eſt ipſe Salvátor, ex quo magis illa ſpirituáliter nata eſt; quia omnes qui in eum crédiderint, in quibus & ipſa eſt, rectè fílii ſponſi appellantur: ſed planè mater membrórum ejus quod nos ſumus; quia cooperáta eſt caritáte, ut fidéles in Eccléſia naſcerentur, qui illíus cápitis membra ſunt. Córpore verò ipſíus cápitis mater. Oportébat enim caput noſtrum, propter inſigne miráculum, ſecundùm carnem naſci de Vírgine: quò ſignificáret membra ſua de vírgine Eccléſia ſecundùm ſpíritum naſcitúra.

Die xiii.

DE OCTAVA.

Sermo ſancti Bernardi Abbátis.

In Nativit. B. M. V. n. 7.

Lectio ij.

TOtis medullis córdium, totis præcordiórum affectibus, & votis ómnibus Maríam venerémur; quia ſic eſt volúntas ejus qui totum nos habére vóluit per Maríam. Hæc, inquam, voluntas ejus eſt, ſed pro nobis. In ómnibus ſíquidèm, & per ómnia próvidens míſeris, trepidatiónem noſtram ſolátur, fidem éxitat, ſpem róborat, diffidéntiam ábigit, érigit puſillanimitátem. Ad Patrem verebáris accédere, Jeſum tibi dedit mediatórem, hunc tibi fratrem María dedit. Sed fórſitan & in ipſo majeſtátem vereáre divínam, quòd licèt factus ſit homo, mánſerit tamen Deus. Advocátum habére vis & ad ipſum? Ad Maríam recurre: pura ſíquidèm humánitas in María, non modò pura ab omni contaminatióne, ſed & pura ſingularitáte natúræ. Nec dúbius díxerim, exaudiétur & ipſa pro revérentia ſua. Exáudiet útiquè matrem Fílius, & exáudiet Fílium Pater. Filíoli, hæc peccatórum ſcala, hæc mea máxima fidúcia eſt, hæc tota rátio ſpei meæ.

Lectio iij.

INveniſti, ait Angelus, grátiam apud Deum. Felíciter. Semper hæc invéniet grátiam, & ſola eſt grátia, quâ egémus. Prudens Virgo non ſapiéntiam, ſicut Sálomon, non divítias, non honóres, non poténtiam, ſed grátiam requirébat. Nimírùm ſola eſt grátia, quâ ſalvámur. Quid nos ália concupíſcimus, fratres? Quærámus grátiam, & per Maríam quærámus; quia quod quærit, ínvenit, & fruſtrári non poteſt. Quærámus grátiam, ſed grátiam apud Deum; nam apud hómines grátia fallax. Quærant álii méritum; nos inveníre grátiam ſtudeámus. Quid enim? Num grátiæ eſt quòd hìc ſumus? Profectò miſericórdiæ Dómini eſt, quòd non ſumus conſumpti nos. Qui nos? Nos perjúri, nos adúlteri, nos homicídæ, nos raptóres, purgamenta útiquè mundi hujus. Conſúlite conſciéntias veſtras, fratres, & vidéte quia ubì abundávit delictum, ſuperabundat & grátia. Maria non prætendit méritum, ſed grátiam quærit.

VESPERÆ de ſequenti.

DIE XIV.

IN FESTO EXALTATIONIS SANCTÆ CRUCIS.

SOLEMNE-MINUS.

IN I. VESPERIS.

Pſalmi de Feria ; & ſic in toto Officio.

Ant. 8.G. RAdix Jeſſe, qui ſtat in ſignum populórum, ipſum gentes deprecabuntur ; & erit ſepulcrum ejus glorióſum. *Iſ.* 11.

Ant. 3. a. Aſcendet ſicut virgultum coram eo, & ſicut radix de terra ſitienti : non eſt ſpécies ei, neque decor. *Iſ.* 53.

Ant. 4. E. Sicut ovis ad occiſiónem ducètur; & quaſi agnus coram tondente ſe, non apériet os ſuum. *Iſ.* 53.

Ant. 1. D. Si poſúerit pro peccáto ánimam ſuam, vidébit ſemen longævum ; & voluntas Dómini in manu ejus dirigétur. *Iſ.* 53.

Ant. 7. d. Juſtificábit ipſe juſtus multos, & iniquitátes eórum ipſe portábit. *Iſ.* 53.

CAPITULUM. *Iſaïæ* 11.

LEvábit Dóminus ſignum in natiónes, & congregábit prófugos Iſraël, & diſperſos Juda cólliget à quátuor plagis terræ.

℟. Fílius hóminis tradétur Princípibus Sacerdótum, & Scribis ; & condemnábunt eum morte, & * Tradent eum géntibus, ad crucifigendum ; & tértiâ die reſurget. ℣. Occidétur Chriſtus ; & non erit ejus pópulus qui eum negatúrus eſt. * Tradent. Glória Patri. *Repetitur* ℟. Fílius hóminis. *uſquè ad* ℣. *Matth.* 20. *Dan.* 9.

HYMNUS.

CRux alma, ſalve, Crux venerábilis,
Torrente Chriſti ſánguinis ébria ;
Teſtis dolórum, tu ſupréma
Verba Dei morientis audis.
Tu celſa ſedes, undè ſuos docet ;
Vitális, in quo nos péperit, thorus ;
Currus triumphantis, tribúnal

Júdicis, atque litantis ara.
Non rapta cæſis hóſtibus ímpia
Hic arma fulgent; nec dómiti duces
Graves caténis hic trahuntur:
Nobílior Crucis eſt triumphus.
Orbis redempti quália pígnora!
Crux tincta Chriſti ſánguine adhuc madet:
Speráte, mortáles: ſalútem
Plena necis monumenta præſtant.
Crux certa cœli ſémita, quæ Patris
Thronum petenti pandis iter Deo:
Nunc álterâ nobis nefas eſt
Ire viâ malè delicátos.
Laus ſumma Patri qui creat ómnia,
Natóque mundum qui réparat Cruce:
Qui cuncta replet, ſumma ſancto
Spíritui: tribus una ſemper. Amen.

℣. Accípere ánimam meam conſiliáti ſunt: ℟. Ego autem in te ſperávi, Dómine. *Pſ.* 30.

Ad Magníficat.

Ant. J. *duplicanda.* Ego quaſi agnus qui portátur ad víctimam; cogitavérunt ſuper me conſília, dicentes: Eradámus eum de terra vivéntium, & nomen ejus non memorétur ámpliùs. *Jerem.* 11.

Oratio, ut infrà ad Laudes.

Fit commem. de Nativitate B. Mariæ. 413.

Completorium, *ut infrà poſt II. Veſperas.*

AD OFFICIUM NOCT.

Invit. Jeſum, qui crucifixus eſt, * Veníte, adorémus. *Matth.* 28.

Pſ. 94. Veníte. 2.

HYMNUS.

Lignum Crucis mirábile
Totum per orbem próminet,
In qua pependit ínnocens
Chriſtus, Redemptor ómnium.
Hanc nulla cedrus árborem
Adæquat alto vértice,
Quæ poma neſcit nóxia,
Sed ferre vitæ præmia.
Tu, Chriſte, Rex piiſſime,
Hujus Crucis ſignáculo,
Diébus, horis ómnibus,
Muníre nos non ábnuas;
Ut lingua cordi cónſona,
Comeſque cordis púritas,
Laudis tibi perénniter
Munus rependat débitum.
Qui per Crucem nos líberas,
Fili, tibi laus máxima
Cum Patre; nec tibi minor
Laus, utriuſque Spíritus.
Amen.

IN I. NOCTURNO.

Ant. 1. *a.* Benedictum eſt lignum, per quod fit juſtítia. *Sap.* 14.

Ant. 3. *a.* Ab inítio cùm perírent ſuperbi gigantes, ſpes orbis terrárum ad ratem confúgiens, remíſit ſéculo ſemen nativitátis. *Sap.* 14.

Ant. 8. G. Quóniam potens es, Dómine, ex ómnibus ſalváre; tranſeúntes mare hómines, exíguo ligno liberáti ſunt. *Sap.* 14.

℣. Laudábunt ligna ſaltûs coram Dómino; ℟. Quia venit judicáre terram. 1. *Paral.* 16.

De libro Géneſis.

Lectio j. Cap. 7.

FActum eſt dilúvium quadraginta diébus ſuper terram; & multiplicátæ ſunt aquæ, & elevavérunt arcam in ſublíme à terra. Vehementer enim inundavérunt, & ómnia replevérunt in ſuperfície terræ: porrò arca ferebátur ſuper aquas. Et aquæ prævaluérunt nimis ſuper terram: opertíque ſunt omnes montes excelſi ſub univerſo cœlo. Quíndecim cúbitis áltior fuit aqua ſuper montes quos operúerat. Conſúmptaque eſt omnis caro quæ movebátur ſuper terram, vólucrum, animántium, beſtiárum, omniumque reptílium quæ reptant ſuper terram: univerſi hómines & cuncta in quibus ſpiráculum vitæ eſt in terra, mórtua ſunt. Et delévit omnem ſubſtántiam quæ erat ſuper terram, ab hómine uſquè ad pecus, tàm réptile quàm vólucres cœli; & deléta ſunt de terra: remanſit autem ſolus Noë, & qui cum eo erant in arca.

℟. Cùm aqua deléret terram, ſanávit iterùm ſapiéntia, * Per contemptíbile lignum juſtum gubernans. ℣. Quem vos interemiſtis, ſuſpendentes in ligno, hunc príncipem Deus exaltávit, ad dandam pœniténtiam Iſraëli; * Per. *Sap.* 10. *Act.* 5.

Lectio ij. Cap. 22.

TEntávit Deus Abraham, & dixit ad eum: Abraham, Abraham. At ille reſpondit: Adſum. Ait illi: Tolle fílium tuum unigénitum quem díligis, Iſaac, & vade in terram viſiónis; atque ibi ófferes eum in holocauſtum ſuper unum móntium quem monſtrávero tibi. Igitur Abraham de nocte conſurgens, ſtravit áſinum ſuum; ducens ſecum duos júvenes & Iſaac fílium ſuum. Cùmque concidiſſet ligna in holocauſtum, ábiit ad locum quem præcéperat ei Deus. Die autem tértio, elevátis óculis, vidit locum procul; dixitque ad púeros ſuos: Expectáte hic cum áſino; ego & puer illùc uſquè properantes, poſtquàm adoravérimus, revertémur ad vos. Tulit quoque ligna holocauſti,

& impóſuit ſuper Iſaac fílium ſuum : ipſe verò portábat in mánibus ignem & gládium.

℟. Ducens Abraham ſecum Iſaac fílium ſuum, ábiit ad locum quem præcéperat ei Deus, ut immoláret eum ; * Ligna quoque holocauſti impóſuit ſuper eum, & póſuit eum in altáre ſuper ſtruem lignórum. ℣. Próprio Fílio ſuo non pepercit Deus ; ſed pro nobis ómnibus trádidit illum. * Ligna. *Gen.* 22. *Rom.* 8.

De libro Éxodi.

Lectio iij. Cap. 12.

DIxit Dóminus ad Móyſen & Aáron in terra Ægypti : Menſis iſte vobis princípium ménſium ; primus erit in ménſibus anni. Loquímini ad univerſum cœtum filiórum Iſraël, & dícite eis : Décimâ die menſis hujus tollat unuſquiſque agnum per famílias & domos ſuas. Sin autem minor eſt númerus, ut ſufficere poſſit ad veſcendum agnum, aſſúmet vicínum ſuum qui junctus eſt dómui ſuæ, juxtà númerum animárum quæ ſufficere poſſunt ad eſum agni. Erit autem agnus abſque mácula, máſculus, anniculus : juxtà quem ritum tollétis & hœdum. Et ſervábitis eum uſquè ad quartam décimam diem menſis hujus : immolabitque eum univerſa multitúdo filiórum Iſraël ad véſperam. Et ſument de ſánguine eius, ac ponent ſuper utrumque poſtem, & in ſuperlimináribus domórum, in quibus cómedent illum.

℟. De ſánguine agni ponent fílii Iſraël ſuper utrumque poſtem, & in ſuperlimináribus domórum : * Erit autem ſanguis vobis in ſignum, † Nec erit in vobis plaga diſperdens. ℣. Redempti eſtis pretióſo ſánguine quaſi agni immaculáti Chriſti : * Erit. Glória. † Nec. *Exod.* 12. 1. *Petr.* 1.

IN II. NOCTURNO.

Ant. 1. Dóminus oſtendit Móyſi lignum : quod cùm miſiſſet in aquas, in dulcédinem verſæ ſunt. *Exod.* 15.

Ant. 7. b. Nonnè à ligno indulcáta eſt aqua amára ? & dedit homínibus ſciéntiam Altíſſimus, honorári in mirabílibus ſuis. *Eccli.* 38.

Ant. 4. A. In hoc oſtendiſti inimícis noſtris, quia tu es qui líberas ab omni malo. *Sap.* 16.

℣. In te ſperavérunt patres noſtri, Dómine : ℟. Speravérunt, & liberaſti eos. *Pſ.* 21.

Lectio iv.

Chron. Paſch. Theophan. Cedren. Suid. Baron.

CHóſroes Perſárum rex, extrémis Phocæ impérii tempó-

ribus, Ægypto & Africâ occupátis, ac Jeroſólymâ captâ, multiſque ibi Chriſtianórum míllibus, partìm in captivitátem cum Zacharía Patriarcha abductis, crucem étiam Dómini quam Hélena in monte Calváriæ collocârat, poſt innúmeras diſtributiónes, tribus jam tùm réliquis portiónibus conflátam, in Pérſidem aſportávit, anno Chriſti ſexcentéſimo décimo quarto. Heráclius qui jam ab annis quátuor Phocæ ſuccéſſerat, étiam per ſequentes annos multis belli incómmodis, & calamitátibus affectus, pacem bis à Chóſroa pétiit: ſed hanc ille pertináciter utráque vice denegávit, niſi Crucifixo abnegáto, ſol adorarétur à Románis. Quam impietátem deteſtátus Heráclius, implorâto Dei auxílio, bellum quaſi ſacrum ſuſcépit, militeſque ad martyrium hortátus, ſigna cum hoſte cóntulit. Poſt diùturnum bellum, anno demùm ſexcentéſimo vigéſimo ſéptimo exeunte, Perſas ingenti prælio ſuperávit.

℟. Pugnávit Jóſue contrà Amalec: cùmque levâret Móyſes manus, vincébat Iſraël; Aáron autem & Hur ſuſtentábant manus ejus ex utráque parte. * Et dixit Dóminus: Delébo memóriam Amalec. ℣. Preces ſupplicationeſque cum lácrymis ófferens Chriſtus, exaudítus eſt. * Et. *Exod.* 17. *Hebr.* 5.

Lectio v.

VIctus ígitur Chóſroes, in fuga quâ trajícere Tigrim parábat, Medarſen fílium ſócium regni deſignat. Quam contuméliam cùm Síroes Chóſroæ major natu fílius ægrè ferret, patre ſimul & fratre interemptis, regno Perſárum potítus eſt, pacemque cum Heráclio fecit, quibuſdam acceptis conditiónibus, quarum ea prima fuit, ut Crucem Dómini reſtitúeret. Captívos ítaque, in primis Zacharíam patriarcham dimíſit, reſtitútis étiam Crucis ſanctæ partículis, quarum thecam argénteam íntegram, illæſaque ſigilla ipſe Patriarcha agnóvit. Igitur Crux ſancta quatuórdecim poſt annos quàm vénerat in Perſárum poteſtátem, recepta eſt: & deláta primùm Conſtantinópolim, & anno ſequenti Jeroſólymam, in locum príſtinum reſtitúta eſt; actæque Deo de victóriis grátiæ. Exindè Exaltatiónis ſanctæ Crucis feſtívitas, quæ hâc die quotannis agebátur, celébrior habéri cœpit.

℟. Fugávit Jóſue Amalec; ædificavitque Móyſes altáre, & vocávit nomen ejus, Dóminus exaltátio

mea, dicens: * Quia manus ſólii Dómini erit contrà Amalec, à generatióne in generatiónem. ℣. Oſtendit mihi Angelus in médio civitátis lignum vitæ: & omne maledictum non erit ámpliùs, ſed ſedes Dei & Agni in illa erunt; *Quia. *Exod.* 17. *Apoc.* 22.

Lectio vj.

Andr. du Cheſne. Guill. de Nangis. Gauf. de Beaulieu.

HAc eádem die ſanctus Ludovícus, Francórum rex, anno milléſimo ducentéſimo quadragéſimo primo, partem Domínicæ Crucis, quæ in Syria título pígnoris apud Templários mílites remánſerat, à Balduíno Orientis Imperatóre acceptam cum ália non módica portióne, ex qua Imperatóres Eccléſiis & amícis partículas dare conſuéverant, item ália multa Domínicæ Paſſiónis inſtruménta, Paríſios, præcedente Clero, ſolémniter tránſtulit. Tunc rex piíſſimus magnum exhíbuit chriſtiánæ pietátis argumentum, cùm, abjectis véſtibus régiis, & pedes nudátus, in urbem íntulit inſtrumentum quo mundi prétium perſolútum eſt. Demùm conſtructâ in régio palátio magníficâ Capellâ, ſacroſancta redemptiónis noſtræ inſígnia religióſè in ea aſſervári vóluit.

℟. Benedíxit rex pópulo in nómine Dómini exercítuum, dixitque: * Ante Dóminum vílior fiam pluſquàm factus ſum, & † Ero húmilis in óculis meis, & glorióſior apparébo. ℣. Mihi abſit gloriári, niſi in Cruce Dómini noſtri Jeſu Chriſti: * Ante Dóminum. Glória. † Ero húmilis. 2. *Reg.* 6. *Gal.* 6.

IN III. NOCTURNO.

Ant. 8. c. Mórſibus colubrórum exterminabantur; ſed ad correptiónem in brevi turbáti ſunt, ſignum habentes ſalútis. *Sap.* 16.

Ant. 6. Qui converſus eſt, non per hoc quod vidébat ſanabátur, ſed per te ómnium Salvatórem. *Sap.* 16.

Ant. 5. C. Miſericórdia advéniens ſanábat illos; in memória enim ſermónum tuórum examinabantur. *Sap.* 16.

℣. Tu es Deus qui mandas ſalútes Jacob; ℟. Salvaſti enim nos de affligéntibus nos. *Pſ.* 43.

Léctio ſancti Evangélii ſecundùm Joannem.

Lectio vij. Cap. 12.

IN illo témpore; Dixit Jeſus turbis Judæórum: Nunc judícium eſt mundi, nunc princeps hujus mundi ejiciétur foràs; & ego ſi exaltátus fúero à terra, ómnia traham ad meipſum. Et réliqua.

Homília ſancti Leónis Papæ.

Serm. 8. de Paſſ. Domini. c. 6.

EXaltáto, dilectíſſimi, per Crucem Chriſto, non illa tantùm ſpécies aſpéctui mentis occurrat, quæ fuit in óculis impiórum, quibus per Móyſen dictum eſt: Et erit pendens vita tua ante óculos tuos, & timébis die ac nocte, & non credes vitæ tuæ. Iſti enim nihil in crucifíxo Dómino præter fácinus ſuum cogitáre potuérunt, hábentes timórem, non quo fides vera juſtificátur, ſed quo conſciéntia iníqua torquétur. Noſter vero intellectus, quem Spíritus veritátis illúminat, glóriam Crucis cœlo terráque radiantem, puro ac líbero corde ſuſcípiat, & interióre ácie vídeat, quale ſit quod Dóminus, cùm de paſſiónis ſuæ loquerétur inſtántia, dixit: Nunc judícium mundi eſt, nunc princeps hujus mundi ejiciétur foràs; & ego ſi exaltátus fúero à terra, ómnia traham ad me.

℟. Nunc judícium eſt mundi, nunc princeps hujus mundi ejiciétur foràs; * Et ego ſi exaltátus fúero à terra, ómnia traham ad meipſum. ℣. Locútus eſt Dóminus ad Móyſen: Fac ſerpentem æneum, & pone eum pro ſigno: qui percuſſus aſpéxerit eum, vivet. * Et ego. *Joan. 12. Num. 21.*

Lectio viij. Cap. 7.

O Admirábilis poténtia Crucis! ô ineffábilis glória paſſiónis! in qua & tribúnal Dómini, & judícium mundi, & poteſtas eſt Crucifíxi. Traxiſti enim, Dómine, ómnia ad te; & cùm expandiſſes totâ die manus tuas ad pópulum non credentem & contradicentem tibi, confiténdæ majeſtátis tuæ ſenſum totus mundus accépit. Traxiſti, Dómine, ómnia ad te; cùm in execratiónem Judáici ſcéleris, unam protulérunt ómnia elementa ſententiam, cùm obſcurátis luminàribus cœli, & converſo in noctem die, terra quoque mótibus nutáret inſólitis, univérſaque creatúra impiórum úſui ſe negáret. Traxiſti, Dómine, ómnia ad te; quóniam, ſciſſo templi velo, ſancta ſanctórum ab indignis pontifícibus receſſérunt; ut figúra in veritátem, prophetía in manifeſtatiónem, & lex in Evangélium verterétur.

℟. Deus, quæ prænuntiávit per os ómnium Prophetárum pati Chriſtum ſuum, ſic implévit. * Pœnitémini ígitur, & convertímini, ut deleantur peccáta veſtra. ℣. Ipſe peccáta multórum tulit, &

pro tranſgreſſóribus rogávit. * Pœnitémini. *Act.* 3. *Iſ.* 53.

Lectio ix.

TRaxiſti, Dómine, ómnia ad te; ut quòd in uno Judææ templo obumbrátis ſignificatiónibus tegebátur, pleno apertóque ſacramento, univerſárum ubíquè natiónum devótio celebráret. Nunc étenim & ordo clárior Levitárum, & dígnitas ámplior Seniórum, & ſacrátior eſt únctio Sacerdótum; quia Crux tua ómnium fons benedictiónum, ómnium eſt cauſa gratiárum; per quam credéntibus datur virtus de infirmitáte, glória de oppróbrio, vita de morte. Nunc étiam carnálium ſacrificiórum varietáte ceſſante, omnes differéntias hoſtiárum una córporis & ſánguinis tui implet oblátio; quóniam tu es verus Agnus Dei, qui tollis peccáta mundi; & ita in te univerſa pérficis myſtéria, ut ſicut unum eſt pro omni víctima ſacrifícium, ita unum de omni gente ſit regnum.

℟. Hóſtiæ quæ ſecundùm legem offeruntur, nunquàm poſſunt áuferre peccáta: * Chriſtus autem unam pro peccátis ófferens hóſtiam, unâ oblatióne conſummávit in ſempiternum ſanctificátos. ℣. Sacrifícium & oblatiónem noluiſti, Deus; holocauſtum & pro peccáto nos poſtulaſti: * Chriſtus. Glória Patri. *Repetitur* ℟. Hóſtiæ. *uſquè ad* ℣. *Hebr.* 10. *Pſ.* 39.

Te Deum.

℣. *Sacerd.* Ipſe rédimet Iſraël, ℟. Ex ómnibus iniquitátibus ejus. *Pſ.* 129.

AD LAUDES.

Ant. CHriſtus mortuus eſt 7. ç. pro peccátis noſtris, & reſurréxit tértiâ die ſecundùm Scriptúras. 1. *Cor.* 15.

Ant. 4. E. Humiliávit ſemetipſum, factus obédiens uſquè ad mortem, mortem autem Crucis; propter quod & Deus exaltávit illum. *Philip.* 2.

Ant. 2. Cùm eſſet Fílius Dei, dídicit ex iis quæ paſſus eſt obediéntiam; & conſummátus, factus eſt ómnibus obtemperántibus ſibi cauſa ſalútis ætérnæ. *Heb.* 5.

Ant. 3. a. Sic oportébat.

CANTICUM. *Iſaiæ* 49.

Crucis Chriſti gloria & fructus.

ECce levábo ad gentes manum meam, * & ad pópulos exaltábo ſignum meum.

Et áfferent fílios tuos, (Sion,) in ulnis, * & fílias tuas ſuper húmeros portábunt.

Et erunt reges nutrítii tui, * & regínæ nutríces tuæ.

Vultu in terram demiſſo adorábunt te, * & púlverem pedum tuórum lingent.

Et ſcies quia ego Dóminus, * ſuper quo non confundentur qui expectant eum.

Numquid tollétur à forti præda ? * aut quod captum fúerit à robuſto, ſalvum eſſe póterit ?

Quia hæc dicit Dóminus : Equidèm & captívitas à forti tollétur ; * & quod ablátum fúerit à robuſto, ſalvábitur.

Eos verò qui judicavérunt te, ego judicábo ; * & fílios tuos ego ſalvábo :

Et cibábo hoſtes tuos cárnibus ſuis ; * & quaſi muſto, ſánguine ſuo inebriabuntur.

Et ſciet omnis caro quia ego Dóminus ſalvans te, * & Redemptor tuus Fortis Jacob.

Ant. Sic oportébat Chriſtum pati & reſúrgere, & prædicári in nómine ejus pœniténtiam, & remiſſiónem peccatórum in omnes gentes. *Luc.* 24.

Ant. 8. G. Verbum Crucis pereúntibus quidèm ſtultítia eſt ; iis autem qui ſalvi fiunt, nobis, Dei virtus eſt. 1. *Cor.* 1.

Capitulum. 1. *Cor.* 1.

PRædicámus Chriſtum crucifíxum, Judæis quidèm ſcándalum, Géntibus autem ſtultítiam ; ipſis autem vocátis Judæis atque Græcis, Chriſtum Dei virtútem, & Dei ſapiéntiam.

Hymnus.

UNcta Crux Dei cruóre
Quam potens & éfficax !
Hujus attactu jacentes
Erigunt ſe mórtui :
Chriſtus olìm quâ pependit,
Tanta vis fuit Crucis.

Públici fontes ſalútis,
Sacra Chriſti vúlnera,
Vulnerátos illa ſanant
Anguis inſtar ænei :
Quiſquis æger ſperet, & ſpe
Non ſuâ fraudábitur.

Crux tribúnal, quo ſedébit
Juſtus ultor críminum :
Sponte ſed nos judicémus,
Cedet ira Júdicis ;
Noſque primi puniámus,
Ne ſecundus púniat.

Tótius fons ſanctitátis,
Sancta quo ſunt ómnia,
Qui tuo quodcumque crimen
Expiaſti ſánguine,
Labe puros, Chriſte, ſerves
Chriſtiános móribus.

Sempiterna laus parenti
Qui creávit ómnia,
Filióque qui redémit
Morte nos volens ſuâ :
Par & illi cujus almo
Recreámur hálitu.
Amen.

℣. Omnis terra adóret te, & pſallat tibi : ℟. Pſal-

mum dicat nómini tuo, Dómine. *Pſ.* 65.

Ad Benedictus.

Ant. 1. D. *duplicanda.* Dignus eſt Agnus qui occíſus eſt, accípere virtútem, & divinitátem, & ſapiéntiam, & fortitúdinem, & honórem, & glóriam, & benedictiónem. *Apoc.* 5.

Oratio.

DEus, qui nos hodiernâ die Exaltatiónis ſanctæ Crucis ánnuâ ſolemnitáte lætíficas: præſta, quæſumus, ut cujus myſtérium in terra cognóvimus, ejus redemptiónis præmia in cœlo mereámur; Per eumdem, &c.

Fit commem. de Nativ. B. M. 411.

AD HORAS,

Doxologia.

Qui per crucem nos líberas,
Fili, tibi laus máxima
Cum Patre; nec tibi minor
Laus, utriuſque Spíritus. Amen.

AD PRIMAM.

Ant. 7. ç. Chriſtus.

In ℟. *br.* ℣. Qui reconcíliaſti nos Deo * per Crucem. *Epheſ.* 2.

Canon proprius. clxv.

AD TERTIAM.

Ant. 4. E. Humiliávit.

CAPITULUM. *Act.* 10.

NOs teſtes ſumus ómnium quæ fecit in regióne Judæórum & Jerúſalem, quem occidérunt ſu[ſ]pendentes in ligno: hu[nc] Deus ſuſcitávit tértiâ die.

℟. *br.* Lápidem quem re[]probavérunt ædificantes, [*] hic factus eſt in caput án[]guli, * Allelúia, allelúia. Lápidem. ℣. A Dómin[o] factum eſt iſtud, * & e[ſt] mirábile in óculis noſtris. * Allelúia Glória. Lápidem. *Pſ.* 117.

℣. Deus noſter, De[us] ſalvos faciendi, ℟. Et Dómini Dómini éxitus mortis. *Pſ.* 67.

AD SEXTAM.

Ant. 2. Cùm eſſet.

CAPITULUM. *Heb.* 2.

DEcébat eum propter quem ómnia, & per quem ómnia, qui multos fílios in glóriam addúxerat, auctórem ſalútis eórum per paſſiónem conſummáre.

℟. *br.* Deus rex noſter * operátus eſt ſalútem, * Allelúia, allelúia. Deus. ℣. In médio * terræ, * Allelúia. Glória. Deus. *Pſ.* 73.

℣. Apud Dóminum miſericórdia, ℟. Et copióſa adud eum redémptio. *Pſ.* 129.

AD NONAM.

Ant. 8. G. Verbum Crucis.

CAPITULUM. *Epheſ.* 3.

DEus det vobis ut poſſítis comprehéndere cum ómnibus ſanctis, quæ ſit latitúdo, & longitúdo, & ſublímitas, & profun-

dum; ſcire étiam ſupereminentem ſciéntiæ caritátem Chriſti, ut impleámini in omnem plenitúdinem Dei.

℟. *br.* Magnus Dóminus noſter, * & magna virtus ejus, * Allelúia, allelúia. Magnus. ℣. Et ſapiéntiæ ejus * non eſt númerus, * Allelúia. Glória Patri. Magnus. *Pſ.* 146.

℣. Notam feciſti in pópulis virtútem tuam: ℟. Redemiſti in bráchio tuo pópulum tuum. *Pſ.* 76.

AD II. VESPERAS.

Ant. 1. D. CHriſtus nos redémit de maledicto legis, factus pro nobis maledictum; quia ſcriptum eſt: Maledictus omnis qui pendet in ligno. *Galat.* 3.

Ant. 8. G. Eum qui non nóverat peccátum, pro nobis peccátum fecit Deus; ut nos efficerémur juſtítia Dei in ipſo. 2. *Cor.* 5.

Ant. 6. Commendat caritátem ſuam Deus in nobis; quóniam juſtificáti in ſánguine Chriſti, ſalvi érimus ab ira per ipſum. *Rom.* 5.

Ant. 5. C. Gloriámur in Deo per Dóminum noſtrum Jeſum Chriſtum, per quem nunc reconciliatiónem accépimus. *Rom.* 5.

Ant. 5. a. Semèl oblátus eſt ad multórum exhauriénda peccáta: ſecundò ſine peccáto apparébit exſpectántibus ſe, in ſalútem. *Hebr.* 9.

CAPITULUM. *Act.* 10.

PRæcépit nobis prædicáre pópulo, & teſtificári quia ipſe eſt qui conſtitútus eſt à Deo judex vivórum & mortuórum. Huic omnes Prophétæ teſtimónium pérhibent, remiſſiónem peccatórum accípere per nomen ejus omnes qui credunt in eum.

Allelúia, allelúia. ℣. Ipſe rédimet Iſraël ex ómnibus iniquitátibus ejus. Allelúia. *Pſ.* 129.

HYMNUS.

SIgnum novi Crux fœderis,
Crux orbis arca náufragi,
Cùm jam perímus, nos ratis
Portus refers in pátrios.

Telis rubentem flammeis
Ultóris exarmas manum:
Placátur, ut te réſpicit,
Iras & oblivíſcitur.

Lethále ſi vulnus ferat
Infernus anguis mórſibus;
Læſi ſimul te víderint,
Repentè tu medéberis.

Ara ſub illa par Deo
Se conſecrávit hóſtia:
Hâc ſede læſum fílius
Placávit orátor Patrem.

Crux ſancta, Crux amábilis,
Crux tincta Chriſti ſánguine,
Hauríre da nos lárgiùs
Vitam, Dei de fúnere.

Qui per Crucem nos líberas,
Fili, tibi laus máxima

Cum Patre ; nec tibi minor

Laus, utriuſque Spíritus. Amen.

℣. In te confídit ánima mea, Deus ; ℟. Et in umbra alárum tuárum ſperábo. *Pſ.* 56.

Ad Magníficat.

Ant. 7. *d. duplicanda.* Parébit ſignum Fílii hóminis in cœlo ; & tunc plangent omnes tribus terræ, & vidébunt Fílium hóminis venientem in núbibus cœli cum virtúte multa & majeſtáte. *Matth.* 24.

Oratio, ut ſuprà ad Laudes.

Fit Commem. de Octava Nativ. B. M. per Ant. Dómine. ℣. Uſquè. 404. *Orat.* Deus, qui ſecundùm. 411.

AD COMPLETORIUM.

Ant. 6. Agnum ófferes ad véſperum in odórem ſuavitátis. *Exod.* 29.

HYMNUS.

Cum noctis umbra ſpárgitur,
Signáta Crux in fróntibus
Sit terror hoſtis, ímprobo
Vibrantis arcu ſpícula.

Ad ſancta mentes ótia
Occíſus Agnus ádvocat,
Et perforátos íntimi
Offert receſſus péctoris.

His ébrios de fóntibus,
Hîc nos juvat quiéſcere,
Crucíque fixos cómmori,
Ut inde vita pródeat.

Qui per Crucem nos líberas,
Fíli, tibi laus máxima
Cum Patre ; nec tibi minor
Laus, utriuſque Spíritus.
Amen.

Ad Nunc dimittis.

Ant. 5. a. Ecce in médio throni Agnum ſtantem tamquàm occíſum. *Apoc.* 5.

QUATUOR TEMPORA Septembris celebrantur Feriâ iv. Feriâ vj. & Sabb. poſt Feſt. Exaltationis S. Crucis.

Officium fit de Feria, additis & exceptis quæ hìc in his tribus Feriis propria ſunt.

Si hodiè, vel Feriâ vj. aut Sabbato ſequenti occurrat Feſtum Duplex, aut ſuprà, Officium fit de Feſto, cum commem. de Feria per Homil. in Evang. quæ legitur pro ultima Lectione, & per Ant. & ℣. Cum Orat. propria Feriæ Quatuor Temporum, ad Laudes.

De Semiduplici fit tantùm Commemoratio.

FERIA QUARTA QUATUOR TEMPORUM.

Lectio j. & ij. de Scriptura occurrente, è tribus fiunt duæ.

Léctio ſancti Evangélii ſecundùm Marcum.

Lectio iij. Cap. 9.

IN illo témpore ; Reſpondens Jeſu unus de turba, dixit : Magiſter, áttuli fílium meum ad te, habentem ſpíritum mutum : qui ubicumquè eum

apprehénderit, allídit illum; & ſpumat, & ſtridet déntibus, & areſcit: & dixi diſcípulis tuis ut ejícerent illum, & non potuérunt. Et réliqua.

Homília ſancti Joannis Chryſóſtomi.

Homil. 57. aliàs 58. in Mat.

NOn mihi raro exemplo dicas, quoſdam ſine jejúnio dæmonas ejeciſſe. Nam ſi unus aut alter increpando ſic expuliſſe narrétur, fieri nequit, ut ſi is qui id pátitur, in delíciis vivat, ab hoc unquàm furóre liberétur. Jejúnio enim & oratióne máximè opus eſt ei qui hoc morbo labórat. Sed ſi fide opus eſt, ínquies, cur opus eſt, & jejúnio? Quia cum fide jejúnium non parvam addit fortitúdinem: philoſóphiam quippè magnam indit, & ángelum ex hómine éfficit, ac cum incorpóreis virtútibus pugnat. Verùm non ſúfficit illud; ſed addi debet orátio, quæ étiam præeat opportet. Vide ergò quanta bona ex utróque gignantur.

℟. Quarè non potúimus ejícere ſpíritum immundum? Dixit Jeſus: * Hoc genus in nullo poteſt exíre, niſi in oratióne & jejúnio. ℣. Scitóte quóniam exáudiet Dóminus preces veſtras, ſi permanséritis in jejúniis & oratiónibus: * Hoc. Glória. * Hoc. *Marc. 9. Judith 4.*

AD LAUDES.

℣. Humiliábam in jejúnio ánimam meam; ℟. Et orátio mea in ſinu meo convertétur. *Pſ. 34.*

Ad Benedictus.

Ant. 7. d. Increpávit Jeſus ſpíritum immundum, & ſanávit púerum, & réddidit illum patri ejus. Stupébant autem omnes in magnitúdine Dei. *Luc. 9.*

Preces flexis genibus, & ſic ad Horas.

Oratio.

MIſericórdiæ tuæ remédiis, quæſumus, Dómine, noſtram ádjuva fragilitátem; ut quæ ſuâ conditióne attéritur, tuâ cleméntiâ reparétur; Per.

Et dicitur ad Horas tantùm.

Fiunt Suffragia conſueta.

AD PRIMAM, *Canon proprius.* clxvj.

AD VESPERAS, ſi ſint de Feria, dicitur ad Magníficat. *Antiph. ut in Pſalterio, cum Precibus, flexis genibus, Oratione de Dominica, & Suffragiis.*

FERIA SEXTA QUATUOR TEMPORUM.

Lectio j. & ij. de Scriptura occurrente; è tribus fiunt duæ.

Léctio ſancti Evangélii ſecundùm Lucam.

Lectio iij. Cap. 7.

IN illo témpore; Rogábat Jeſum quidam de

Phariſæis, ut manducáret cum illo. Et ingreſſus domum Phariſæi, diſcúbuit. Et réliqua.

Homília ſancti Gregórii Papæ.

Homiliâ 33. in Evang. habitâ in Baſil. S. Clementis, Feriâ vj. IV. Temp. Sept.

SI recta ópera ágimus, quibus opiniónis bonæ odóre Eccléſiam reſpergámus, quid in Dómini córpore niſi unguentum fúndimus? Sed ſecus pedes Jeſu múlier ſtetit. Contrà pedes enim Dómini ſtétimus, cùm in peccátis póſiti ejus itinéribus renitebámur. Sed ſi ad veram pœniténtiam poſt peccáta convértimur, jam retrò ſecus pedes ſtamus; quia ejus veſtígia ſéquimur quem impugnabámus. Lácrymis múlier pedes ejus rigat. Quod nos quoque veráciter ágimus, ſi quibúſlibet últimis membris Dómini per compaſſiónis affectum inclinámur, ſi ſanctis ejus in tribulatióne compátimur, ſi eórum triſtítiam noſtram putámus.

℟. Converſus Jeſus ad mulíerem, dicit Simóni: * Dico tibi; † Remittuntur ei peccáta multa, quóniam diléxit multùm. ℣. Ego ſum Dóminus Deus tuus fortis, zelótes, & fáciens miſericórdiam in míllia his qui díligunt me; * Dico. Glória. † Remittuntur. *Luc. 7. Exod. 20.*

AD LAUDES.

℣. Miſerátor & miſéricors Dóminus, ℟. Longánimis & multùm miſéricors. *Pſ. 102.*

Ad Benedictus.

Ant. 6. Dixit Jeſus ad mulíerem: Fides tua te ſalvam fecit; vade in pace. *Luc. 7.*

Preces flexis genibus.

Oratio.

ADeſto, quæſumus, omnípotens Deus, & in jejúnio corporáli mentem noſtram opéribus tuórum réfice mandatórum; Per Dóminum, &c.

Et dicitur ad Horas tantùm.

Canon proprius. clxvj.

SABBATO QUATUOR TEMPORUM.

Lectio j. & ij. de Scriptura occurente; è tribus fiunt duæ.

Léctio ſancti Evangélii ſecundùm Lucam.

Lectio iij. Cap. 13.

IN illo témpore; Dicébat Jeſus & hanc ſimilitúdinem: Arborem fici habébat quidam plantátam in vínea ſua, & venit quærens fructum in illa, & non invénit. Et réliqua.

Homília ſancti Gregórii Papæ.

Hom. 31. in Evang. habitâ Sabbat. IV. Temp. Sept.

TErtiò Dóminus víneæ ad ficúlneam venit; quia

quia natúram géneris humáni ante legem, ſub lege, ſub grátia, expectando, admonendo, viſitando, requiſívit. Dixit autem ad cultórem víneæ: Ecce anni tres ſunt, ex quo vénio fructum quærens in ficúlnea hac, & non invénio. Venit ante legem; quia per naturálem intellectum, quid unuſquiſque exemplo ſuî quáliter erga próximum ágere debuiſſet, innótuit. Venit in lege, quia præcipiendo dócuit. Venit poſt legem, per grátiam; quia pietátis ſuæ præſéntiam exhibendo monſtrávit. Sed tamen in tribus annis fructum ſe non inveniſſe conquéritur; quia quorumdam pravórum mentes, nec inſpiráta lex naturális córrigit, nec præcepta erúdiunt; nec incarnatiónis ejus mirácula convertunt. Quid verò per cultórem víneæ, niſi Præpoſitórum ordo exprímitur; qui, dùm præſunt Eccléſiæ, nimirùm Domínicæ víneæ curam gerunt?

℟. Ecce múlier habébat ſpíritum infirmitátis annis decem & octo; & * Erat inclináta, nec omnínò póterat ſursùm reſpícere: quam † Cùm vidéret Jeſus, erecta eſt, & glorificábat Deum. ℣. Ánima quæ triſtis eſt ſuper magnitúdine mali, & incédit curva & infirma, dat tibi glóriam & juſtítiam, Dómine. * Erat. Glória Patri. † Cùm. *Luc.* 13. *Baruch* 2.

AD LAUDES.

℣. Bénedic, ánima mea, Dómino, ℟. Qui ſanat omnes infirmitátes tuas. *Pſ.* 102.

Ad Benedictus.

Ant. 8. G. Hypócritæ, unuſquiſque veſtrùm Sábbato non ſolvit bovem ſuum, & ducit adaquáre? Hanc autem fíliam Abrahæ non opórtuit ſolvi à vínculo iſto, die Sábbati? *Luc.* 13.

Preces flexis genibus.

Oratio.

Omnípotens ſempiterne Deus, qui per continéntiam ſalutárem corpóribus medéris & méntibus; majeſtátem tuam ſúpplices exorámus, ut piâ jejunántium deprecatióne placátus, & præſéntia nobis ſubſídia tríbuas; & futúra; Per. *Et dicitur ad Horas tantùm.*

Canon proprius. clxvj.

Die XV.

Octava NATIVITATIS B. Mariæ Virginis.

Duplex - minus.

Pſalmi de Feria. Cetera (dempto ritu ſolemni) ut in die, præter ſequentia.

In I. Noct. Lectiones de Scriptura occurrente.

IN II. NOCTURNO.

De Sermóne ſancti Bernardi Abbátis.

Homilia 2. *ſuper* Miſſus. *n.* 17.

Lectio iv.

MAría aptíſſimè síderi comparátur; quia ſicut ſine ſuî corruptióne ſidus ſuum emittit rádium, ſic abſque ſuî læſióne Virgo párturit Fílium. Nec síderi rádius ſuam mínuit claritátem, nec Vírgini Fílius ſuam integritátem. Ipſa eſt ígitur nóbilis illa ſtella ex Jacob orta, cujus rádius univerſum orbem illúminat, cujus ſplendor & præfulget in ſupernis, & ínferos pénetrat; terras étiam perluſtrans, & calefáciens magìs mentes quàm córpora, fovet virtútes, éxcoquit vítia.

Lectio v.

IPſa, inquam, eſt præclára & exímia ſtella, ſuper hoc mare magnum & ſpatióſum neceſſáriò ſubleváta, micans méritis, illuſtrans exémplis. O quíſquis te intélligis in hujus ſéculi proflúvio magìs inter procellas & tempeſtátes fluctuáre, quàm per terram ambuláre; ne avertas óculos à fulgóre hujus sídéris, ſi non vis óbrui procellis. Si inſurgant venti tentatiónum, ſi incurras ſcópulos tribulatiónum; réſpice ſtellam, voca Maríam. Si jactáris ſupérbiæ undis, ſi ambitiónis, ſi detractiónis, ſi æmulatiónis: réſpice ſtellam, voca Maríam. Si iracúndia, aut avarítia, aut carnis illécebra navículam concúſſerit mentis; réſpice ad Maríam.

Lectio vj.

SI críminum immanitáte turbátus, conſciéntiæ fœditáte confúſus, judícii horróre pertérritus, bárathro incípias abſorbéri triſtítiæ, deſperatiónis abyſſo; cógita Maríam. In perículis, in angúſtiis, in rebus dúbiis, Maríam cógita, Maríam ínvoca. Non recédat ab ore, non recédat à corde; & ut ímpetres ejus oratiónis ſuffrágium, non déſeras converſatiónis exemplum. Ipſam ſequens, non dévias; ipſam rogans, non deſpéras; ipſam cógitans, non erras; ipsâ tenente, non córruis; ipsâ protegente, non métuis; ipsâ duce, non fatigáris; ipsâ propítiâ, pérvenis.

IN III. NOCTURNO.

Léctio ſancti Evangélii ſecundùm Matthæum.

Lectio vij. Cap. 1.

IN illo témpore: Angelus Dómini dixit Joſeph: Páriet María fílium, & vocábis nomen ejus Jeſum; ipſe enim ſalvum fáciet pópulum ſuum à peccátis eórum. Et réliqua.

Homília ſancti Auguſtíni Epíſcopi.

Serm. 293. in nat. S. Joan. Bapt. n. 11.

DE ipſo Dómino Salvatóre, cùm ejus natívitas próxima prænuntiarétur, dictum eſt: Vocábis nomen ejus Jeſum: ipſe enim ſalvum fáciet pópulum ſuum à peccátis eórum. Jeſum tenémus; interpretatiónem nóminis hujus habémus. Quarè Jeſus, quod latínè ſalvátor dícitur, quarè Jeſus? Ipſe enim ſalvum fáciet pópulum ſuum. Sed ſalvum fecit pópulum ſuum in manu potenti Móyſes, & in adjutório Excelſi à perſecutióne & dominatióne Ægyptiórum: fecit ſalvum pópulum ſuum & Jeſus Nave à perſecutóribus belliſque géntium: fecérunt ſalvum pópulum ſuum Júdices, eum ab Allóphylis liberantes; fecérunt & Reges, à dominátu circumquáquè oblatrántium géntium liberantes. Non ſic ſalvat Jeſus; ſed à peccátis eórum. Vocábis nomen ejus Jeſum. Quarè? Ipſe enim ſalvum fáciet pópulum ſuum. Undè? A peccátis eórum.

Lectio viij.

NUnc de párvulo intérrogo: affertur ad Eccléſiam faciendus Chriſtiánus, baptiſandus, puto quia ideò ut ſit in pópulo Jeſu. Cujus Jeſu? Qui ſalvum facit pópulum ſuum à peccátis eórum. Si non habet quod in illo ſalvétur, auferátur hinc. Quarè non dícimus mátribus, Auferte hinc iſtos párvulos? Jeſus namque ſalvátor eſt: ſi non habent iſti quod in illis ſalvétur, auferte hinc eos. Non eſt opus ſanis médicus, ſed malè habéntibus. Audébit mihi quiſquam in hoc párvuli diſcrímine dícere, Mihi eſt Jeſus, huic non eſt Jeſus? Planè ſi iſte párvulus pro ſe loqui poſſet, vocem contradicentis reſélleret & clamáret, Da mihi vitam Chriſti: in Adam mórtuus ſum, da mihi vitam Chriſti, in cujus conſpectu, mundus non eſt, nec infans, cujus eſt unius diéi vita ſuper terram. Fiat miſericórdia cum míſeris. Invéniant Salvatórem, nondùm ſéntiant adulatórem. Sicut in Adam omnes moriúntur, ſic in Chriſto omnes vivificabuntur. Non invénit quà veníret in hujus ſéculi vitam, niſi per Adam: non invéniet quà evádat futúri ſéculi pœnam, niſi per Chriſtum. Unus enim Deus, unus & mediátor Dei & hóminū, homo Chriſtus Jeſus.

De S. Arnulfo, Metenſi Ep.

Lectio ix.

Ex ejus vita apud Mabill. Sec. 2. Bened.

ARnulfus, maternam ex Francórum régibus,

paternam verò ex ínclyta Ansberti Narbonenſis prógénie oríginem duxiſſe tráditur. Cogéntibus amícis & paréntibus, ex nobilíſſima gente duxit uxórem Dodam nómine, ex qua duos ſuſcépit líberos, Clodulfum, & Anchíſen ſeu Anſegíſilum. Clodulfus Deo dicátus à téneris fuit: ex Anchíſe órtus eſt Pippínus, átavus Cároli magni regis Francórum & imperatóris. Régii palátii præfectúram ac ſex provinciárum adminiſtratiónem adeptus, ſic eo in múnere ſe geſſit Arnulfus, ut non minímam partem curárum rebus divínis daret, ſédulus in oratióne, jejúniis, eleemóſynis, perpetuóque cilício carnem domans. Ad Metenſem Epiſcopátum raptus, annuente rege, & uxóre ejus Dodâ apud Tréviros ſpontè velátâ, præfectúram palátii retinére coactus eſt. Sed tandem excuſſo poſt annos quíndecim tanto ónere, & abdicáto Epiſcopátu, erémum pétiit montis ſancti in Voſágo, qui nunc Romaríci mons dícitur. Ibi, cum mónachis áliquot, divínis láudibus & cœléſtium rerum contemplatióni vacávit impensè; egenorúmque, & máximè leproſórum curam aſſíduè geſſit, cóndito illis juxtà céllulam Xenodóchio. Abiit ad Dóminum anno Chriſti círciter ſexcentéſimo quadragéſimo, ante & poſt óbitum clarus miráculis. Ejus corpus in caſtello Habendenſi ſepultum, indè Metas hâc décimâ quintâ die Septembris póſteà fuit tranſlátum.

AD LAUD. pro ejus Commem. Ant. Ego ſum. ℣. Elégit. xxvj. *Oratio*, Deus, fidélium. xxvij.

AD VESPERAS, fit Commemoratio de S. Joanne Chryſoſtomo, Epiſc. & Doctore. Ant. Beátus qui. ℣. Beátus homo. *in Comm. Doct.* xxx. *Orat.* Da ſervis tuis. *infrà.*

DIE XVI.

In Feſto SANCTI JOANNIS CHRYSOSTOMI, Epiſcopi, & Eccleſiæ Doct.

Duplex-minus.

Omnia de Communi Doctorum, additis quæ ſequuntur.

IN II. NOCTURNO.

Lectio iv.

Pallad. Socr. Sozom. Theod.

Joannes Antiochíæ natus, in adoleſcéntia baptizátus à ſancto Meletio Epíſcopo, per annos aliquot in ſolitúdine vitam egit. Quinto poſt ſuſceptum diaconátum anno, Preſbyter Antiochénæ Eccléſiæ à Flaviáno creátus, homílias hábuit ad pópulum tanta cum eloquéntia, ut indè Chryſóſtomus ſit

appellátus. Exactis eo in múnere annis duódecim, Antiochíæ ſubductus, in ſede Conſtantinopolitána, mórtuo Nectário, invítus ſufficitur. Tùm de Clericórum móribus ſollícitus, vétuit eos ſuperintroductas habére mulíeres, ac lautióres optimátum menſas frequentáre. Dívitum étiam faſtum fórtiter retúdit. Ipſe autem forma gregis factus, reſécuit ſumptus inútiles Eccléſiæ ac famíliæ epiſcopális; & quod indè ſuperérat, in páuperum commodum convertit, præſertímque infirmórum, quibus & noſocómia conſtrúxit. Sex Aſiæ Epíſcopos ab Antoníno Epheſíno per ſimóniam ordinátos, in Epheſína Synodo exauctorávit: ac pari ánimi fortitúdine óbſtitit, ne Ariánis Gaínæ ducis Gothórum præſídio elátis Eccléſia concederétur. Fidem in Scythia prædicandam, idolórum templa in Phœnícia diruénda curávit. Flaviánum Epíſcopum Antiochénum reconciliávit cum Innocéntio Papa, & Occidentálibus ac Egyptiis Epíſcopis, qui ab eo propter ſuſceptum in locum Melétii, vivente adhuc Paulíno, epiſcopátum diſſidébant.

Lectio v.

CUm autem vitam inſtituiſſet Joannes áſperam & ſevéram, ac depravátos ómnium órdinum mores corrígere niterétur, multórum ſúbiit invídiam; Eudóxiæ Auguſtæ imprímis, quæ concionantis verba quædam quaſi in ſe contumelióſa indignè ferébat. Quarè hábita eſt apud Quercum, Chalcédonis ſubúrbium, Epiſcopórum áliquot Chryſóſtomo infenſórum tumultuária Synodus; in qua agente Theóphilo Alexandríno, annitente Eudóxiâ, depóſitus, ejectus eſt in exílium; quem pópulus incredíbili ſtudio, nocte licèt urgente, longè proſecútus eſt. Sed paulò pòſt, facto terræ motu, & coortâ ſeditióne plebis, ab exſílio revocátur. Cùm autem pérditos mores argúere non desíſteret; & ad argénteam Eudóxiæ ſtátuam in fóro ſanctæ Sophíæ erectam hiſtriónes lúdere, & à vulgi clamóribus divínam pſalmódiam interturbári mínimè paterétur, idque públicâ oratióne reprehendiſſet, in Epiſcopórum conventículo iterùm damnátus eſt, quòd in ſedem abſque novæ Synódi judício rediiſſet; & ipsâ nocte Páſchatis Eccléſiâ pulſus Arcádii Imperatóris juſſu, paucis pòſt menſibus Cucúſum in Arméniam amandátur: Epíſcopi autem quadraginta, aliíque complú-

res qui ipſi adhæſerant, hincque Joannítæ dicebantur, váriis tormentis affíciuntur. Poſt Chryſóſtomi diſceſſum erumpens ſúbitò ex ejus throno flamma Eccléſiam & Palátium abſumpſit. Mox intrúditur in ſedem illíus Arsácius Nectárii frater: quòd Innocéntius, ad quem per lítteras Joannes confúgerat, & Epíſcopi Occidentáles ádeò improbárunt, ut cum eo communicáre nolúerint.

Lectio vj.

Contínuâ febre debilitátus Joannes, cœptum íter perágere cógitur, donec Cæſaréam Cappadóciæ venit; ubi cùm per áliquot dies commorátus eſſet, remíttere páululùm vis morbi cœpit: ſed Cæſarienſis Epíſcopi monachorumque factióne rurſùm exagitátus, réddere ſe itíneri, atque Iſaurórum regiónem vaſtántium immanitáti ſe expónere coactus eſt. Cucúſum tandèm, quò amandátus fúerat, pervénit; ibíque, hyemis incleméntiâ penè enectus, Arméniæ páuperes frumento & cœleſtì verbo páſcere non déſtitit. Hinc, propter crebras Iſaurórum incurſiónes, Arabiſſum munítius óppidum, non ſine períçulo, tranſlátus eſt, deindè Pityuntem; ut aſsídúis itínerum labóribus conficerétur. Cománam cùm adventáret, pernoctávit in Eccléſia ſancti Baſiliſci, ubi beátus Martyr ſic eum in ſomnis affátus eſt: Confíde, frater Joannes; cras enim ſimul érimus. Sumptis poſtrídiè cœléſtibus ſacramentis, conſignans ſe in modum crucis, ánimam Deo réddidit, quartadecimâ die Septembris, anno quadringentéſimo ſéptimo. Corpus ejus máximo vírginum & monachórum concurſu ſepultúræ mandátum, poſt áliquot annos Theodóſius Arcádii fílius Conſtantinópolim tránſtulit inſigni pompâ, ſexto Calendas Februárii; ejuſque relíquias venerátus, pro paréntibus véniam precátus eſt. Epíſcopi autem Occidentáles non priùs cum Attico Arſácii ſucceſſóre aliiſque Orientálibus communicáre voluérunt, quàm nomen illíus in díptycha retulíſſent.

IN III. NOCTURNO.

Léctio ſancti Evangélii ſecundùm Joannem.

Lectio vij. Cap. 12.

In illo témpore: Jeſus clamávit & dixit: Qui credit in me, non credit in me, ſed in eum qui miſit me; & qui videt me, videt eum qui miſit me. Et réliqua.

Homília ſancti Joannis Chryſóſtomi.

Hom. 69. in Joan. n. 1.

AUdi quid dicat Chriſtus: Qui credit in me, non credit in me, ſed in eum qui miſit me; ac ſi díceret, Cur timétis in me crédere? fides per me tranſit in Deum, ut étiam incredúlitas. Vide quo pacto per ómnia ſubſtántiam eamdem decláret. Non dixit, Qui credit mihi; ne quis díceret, de verbis ejus tantùm hoc dici, quod de homínibus quoque dici póterat. Nam qui Apóſtolis credit, non ipſis credit, ſed Deo: verùm ut diſcas de fide in ſubſtántiam ſuam hæc agi, non dicit, Qui credit verbis meis; ſed, Qui credit in me. Et cur, inquies, nuſquàm vice verſâ dicit, Qui credit in Patrem, non credit in Patrem, ſed in me? Quia dixiſſent illi, Ecce nos in Patrem crédimus, in te non crédimus; nam infirmióres adhuc erant. Diſcípulos enim álloquens ſic dicébat, Créditis in Deum, & in me crédite. Hos autem cùm infirmióres ad hæc audienda vidéret, áliter inſtítuit.

Lectio viij.

OStendit ergò Chriſtus non poſſe in Patrem crédere eos, qui non in ſe credant. Et ne putes id quaſi de hómine dici, ſubdit: Qui videt me, videt eum qui miſit me. Quid ergò? an corpus eſt Deus? Mínimè. Viſiónem quippè mentálem hîc ſigníficat, & hinc conſubſtantialitátem demonſtrat. Et quid ſibi vult illud, Qui credit in me? Ac ſi quis díceret, Qui aquam de flúmine tollit, non de flúmine, ſed de fonte áccipit. Imò infírmius hoc exemplum eſt ad rem propóſitam. Ego lux in mundum veni. Cùm enim Pater & in véteri & in nova lege ſic appellétur, & hoc ipſe utátur nómine; ideò Paulus hinc edoctus ſplendórem vocat illum. Multam certè cum Patre affinitátem hîc oſtendit, imò nullam differéntiam: nam fidem in ſe, non in ſe, ſed in illum tranſíre dicit. Lucem porrò ſe vocávit, quod ab erróre líberet, & quod ſpirituáles ſolvat ténebras.

Lectio ix.

SI quis me non audíerit, inquit Chriſtus, ego non júdico illum. Non enim veni ut júdicem mundum, ſed ut ſalvíficem mundum. Ne putárent enim ſe propter infirmitátem contemptóres dimiſiſſe, ideò dixit: Non veni ut júdicem mundum. Deindè ne hinc ſegnióres fiant, quòd didícerint eum qui credit ſalvum fieri, & qui non credit puníri, vi-

de quàm formidolóſum illis tribúnal minétur, cùm ádjicit: Qui me ſpernit, & non áccipit verba mea, habet qui júdicet eum. Si Pater néminem júdicat, & tu non veniſti ut júdices mundum, quis illum judicábit? ſermo quem locútus ſum, ipſe judicábit illum. Quia enim dicébant illum non ex Deo eſſe, ſic locútus eſt, ut declâret quòd tunc non póterunt hæc dícere. Sed verba quæ nunc locútus ſum, accuſatóris vicem agent, qui illos convincet, & omnem defenſiónis modum ádimet. Sermo quem locútus ſum; quis ſermo? Quòd à meipſo non vénerim, quia qui miſit me Pater, ille dedit mihi mandátum quid dicam, & quid loquar: & ália hujúſmodi ómnia. Ergò hæc ídeò propter illos dicta ſunt, ut nullam habérent defenſiónis anſam.

Oratio.

DA ſervis tuis in ſacro miniſtério, Dómine, ſpíritum ſapiéntiæ & fortitúdinis, quo beátus Joannes Chryſóſtomus peccantes argúere non déſtitit, & multíplices ærumnas pro tui nóminis amóre ſuperávit; Per.

AD VESPERAS, Commemoratio de S. Cornelio Papa & Mart. Ant. Ecce Deus. ℣. In Deo. ix. *Orat.* Deus, cui. *infrà.*

Die XVII.
In Feſto SANCTI CORNELII, Papæ & Martyris.
Semiduplex.

Ex Epíſtola ſancti Cypriáni Epíſcopi & Mártyris, ad Antoniánum.

Lectio ij.

Epiſt. 52. Aliàs 55.

FActus eſt Cornélius Epíſcopus de Dei & Chriſti ejus judício, de Clericórum penè ómnium teſtimónio, de plebis quæ tunc áffuit ſuffrágio, & de Sacerdótum antiquórum & bonórum virórum collégio, cùm nemo ante ſe factus eſſet, cùm Fabiáni locus, id eſt, cùm locus Petri & gradus cáthedræ ſacerdotális vacáret: quo occupáto de Dei voluntáte, atque ómnium noſtrûm conſenſióne firmáto, quiſquis jam Epíſcopus fieri volúerit, foris fiat neceſſe eſt, nec hábeat eccleſiáſticam ordinatiónem, qui Eccléſiæ non tenet unitátem. Quanta in ipſo ſuſcepto Epiſcopátu ſuo virtus! quantum robur ánimi! qualis firmitas fídei! quod nos símplici corde & perſpícere pénitùs & laudáre debémus: ſediſſe intrépidum Romæ in ſacerdotáli cáthedra, eo témpore cùm tyrannus infeſtus Sacerdótibus Dei fanda atque infanda comminarétur; cùm multò patién-

tiùs & tolerabíliùs audíret levári adversùs ſe æmulum Príncipem, quàm conſtítui Romæ Dei Sacerdótem. Nonnè hic ſummo virtútis & fídei teſtimónio prædicandus eſt? Nonnè inter glorióſos Confeſſóres & Mártyres deputandus, qui tantùm témporis ſediti expectans córporis ſui carnífices & tyranni ferocientis ultóres?

Ex libro ſancti Hierónymi de Scriptóribus Eccleſiáſticis.

Lectio iij. n. 66.

CОrnélius Românæ urbis Epíſcopus, ad quem octo Cypriáni extant Epíſtolæ, ſcripſit Epiſtolam ad Fábium, Antiochénæ Eccléſiæ Epíſcopum, de Synodo Románа, Itálica, Africána; & áliam de Novatiáno, & de his qui lapſi ſunt; tértiam, de geſtis ſynodi; quartam, ad eúmdem Fábium valdè prolíxam, & Novatiánæ hæréſeos cauſas & anáthema continentem. Rexit Eccléſiam annis duóbus ſub Gallo & Voluſiáno, cui ob Chriſtum martyrio coronáto, ſucceſſit Lúcius.

Oratio.

DEus, cui omnis ſamulátur dígnitas: da Eccléſiæ tuæ Miniſtris, interveniente beáto Cornélio Mártyre tuo atque Pontífice; ut ſicut ſúbditos ſibi pópulos órdinis honóre ſúperant, ita morum virtúte tranſcendant; Per.

VESP. à Capitulo de ſeq., cum Comm. præc.

DIE XVIII.

In Feſto

SANCTI FERREOLI, Viennenſis Martyris.

Semiduplex.

Omnia de Comm. unius Martyris, additis quæ ſeq. Oratio, Da nobis, *infrà.*

Lectio ij.

Ex Actis ejus, apud Ruin, item ex Sidon. lib. 7. Epiſt. 1. & Greg. Tur. lib. 2. Mirac. cap. 2.

DUm Criſpínus præſes in Viennenſi civitáte juxtà Imperatórum præceptum ad ſacrificandum cógeret Chriſtiános, contigit ut inter álios beatíſſimum mártyrem Ferréolum, hábitu ſolo, non offício militantem, quod eſſet próditus Chriſtiánus, ſacrificáre compélleret, dicens: Parére te ante omnes neceſſe eſt, Ferréole, invictiſſimórum príncipum légibus, quibus pro milítiæ ſtipéndiis fidem debes: ſacrificáre ergo juſſus es; quid moráris? Sanctus Ferréolus dixit: Chriſtiánus ſum, ſacrificáre diis non débeo. Temporális vitæ lucra non requíro: mihi ſúfficit ſi ſalvâ religióne mihi líceat vívere Chriſtiánum; quod ſi non líceat, parátus ſum mori. Præſes dixit: Unde tibi, Ferréo-

le, iſthæc tanta fidúcia moriendi? Ferreólus reſpondit: Ego Creatórem, non creatúram adóro. Deus qui univerſórum Dóminus eſt, & æternus Imperátor, dedit ſervis ſuis per Jeſum Chriſtum Fílium ſuum fidúciam moriendi: per quem étiam donat nobis reſurgendi ſpem; ut ad amplióris vitæ incrementa, præſentis vitæ detrimenta nobis profutúra credámus. Præſes, cùm Ferréolum cérneret minis nequáquam permovéri, præcépit ácriùs verberári. Cùmque nec ſic eum flecti poſſe vidéret, juſſit eum onerátum ferro inclúdi in cárcere.

Lectio iij.

Biduo in cárcere exacto, tértiâ die manè, ſomno oppreſſis cuſtódibus, ac ſponte ſolútis vínculis, líberum ſe Dei ſervus agnóvit; & accédens ad óſtium, illud patére ſibi cernit. Itaque, ſecundùm Evangélii perſecutiónem fúgiens, ad extráneam próperat regiónem. Egreſſus forâs, ancípiti defixus consílio cónſtitit, quærens ſecum cui potíſſimùm viæ inſíſteret, ut nulla poſſet relínquere indícia inſecutúris. Tandem, armátus fide, & præmiſſâ oratióne, Rhódanum natandi conátu paucis trájicit impúlſibus; & in ulteriórem flúminis ripam ſecúrus exit. Dehinc ingreſſus ággerem públicum, uſque ad Jarem flúvium pervénit: ubi cùm à perſecutóribus comprehenderétur, & revinctis poſt tergum mánibus ducerétur, ſúbito inſtinctu crudelitátis percuſſus, occúbuit. Corpus ejus ibídem à Chriſtiánis ſepultum eſt: undè póſteà, ut réferunt Sidónius Apollináris & Gregórius Turonenſis, propter inundantem flúminis impulſiónem à ſancto Mamerto Epíſcopo cùm adducerétur, íntegrum repertum eſt, & Viennam unà cum cápite beáti Juliáni Brivatenſis tranſlátum. Ad cujus ſepulcrum multa facta fuiſſe mirácula teſtis eſt idem Gregórius Turonenſis.

Oratio.

Da nobis, quæſumus, omnípotens Deus, juge incrementum fídei, quam beátus Martyr Ferréolus coràm júdice confitéri non tímuit, & perſecutórum mánibus occumbens, fuſo ſánguine confirmávit; Per Dóminum.

VESPERÆ de ſequenti, cum Commem. præcedentis.

DIE XIX.

In Feſto SANCTI CYPRIANI, Carthaginenſis Epiſcopi, Eccleſiæ Doctoris, Martyris.

Duplex-minus.

Omnia de Comm. unius Martyris, additis quæ ſe-

quuntur. Oratio, Beáti Cypriáni. *infrà.*

IN II. NOCTURNO.

Lectio iv.

Ex vita & paſſione S. Cypriani per Pontium ejus Diac. Actis Mart. & ipſius Cypr. Scriptis.

CYpriánus Afer, primùm cum laude Rhetóricam dócuit: exindè ſuadente Preſbytero Cæcilio, à quo & cognomentum ſortítus eſt, Chriſtiánus factus, omnem ſubſtántiam ſuam paupéribus erogávit; ac poſt non multùm témporis, electus in Preſbyterum, étiam Carthaginenſis Epíſcopus conſtitútus eſt. In perſecutióne Décii proſcriptus, & divíno mandáto ſecédere juſſus, Eccléſiæ laboranti nec ſpíritu, nec actu, nec mónitis défuit, & inter lapſórum importúnas petitiónes, & ſchiſmáticam Novatiáni ſeveritátem, ſic diſciplínæ vigórem temperávit, ut ejus judícium vária dehinc Concília ſecúta ſint. Graſſánte poſtmodùm ſub Gallo & Voluſiáno princípibus dirâ peſte, ómnia pietátis offícia non fidélibus tantùm, ſed étiam infidélibus per Chriſtiános exhibéri curávit. Ab Eccléſia Románæ ſub Epíſcopis Cornélio & Lúcio ſæpè conſúltus, de baptiſmo hæreticórum cum Stéphano eórum ſucceſſóre ácriter diſputávit; ſed, Auguſtíno teſte, vicit pax Chriſti in córdibus eórum.

Lectio v.

JAm ſub Xyſto, Stéphani ſucceſſóre, externæ quoque concórdiæ reparandæ ſpes illúxerat, cùm ſúbitò recrudeſcente Valeriáni perſecutióne, Xyſtus cápite damnátus, & Cypriánus jam ante annum Curúbim in exſílium miſſus, à Galério Máximo procónſule Carthágainem, ut audirétur, vocátus eſt. Quem productum coram ſe in ſuburbio Sexti, octávo décimo die Calendárum Octóbrium, ſic allocútus eſt: Tu es Cypriánus, qui te Papam ſacrílegæ mentis homínibus præbuiſti? Juſſérunt te Imperatóres ſacrificáre: cónſule tibi, ne péreas. Sanctus Martyr reſpondit: Ego ſum Cypriánus; Chriſtiánus ſum, & diis ſacrificáre non pótero. Irátus proconſul dixit: Diu ſacrílegâ mente vixiſti, & inimícum te diis romanis conſtituiſti: ſánguine tuo ſanciétur diſciplína. Et his dictis, decrétum ex tabella recitátum eſt: Cypriánum gládio animadverti placet. Cypriánus reſpondit: Deo grátias.

Lectio vj.

CUm ad ſupplícium dúcerétur beátus Cypriánus, pópulus plangens & éjulans dicébat: Et nos de-

collémur cum ipſo. Productus autem in agrum extrà ſubúrbium, ibi ſe lacernâ & byrro expoliávit, & genu in terram flexo, in oratiónem ſe Dómino proſtrávit. Cùm autem ſe dalmáticâ expoliaſſet, & diacónibus tradidiſſet, ſtans in línea, ſpiculatórem expectábat; qui cùm veniſſet, juſſit ſuis ut ei viginti quinque áureos darent. Póſteà verò manu ſuâ óculos ſibi texit, & ſic gládio percuſſus occúbuit. Ejus corpus, propter gentílium curioſitátem in próximo poſitum eſt cum céreis, in áreis cujuſdam Macróbii procuratóris, cum voto & triumpho magno. Témpore autem Cároli Magni, venerandæ ſancti Mártyris reliquiæ ex Africa in Gálliam allatæ, Lugdúni primùm, & tandem à Cárolo Calvo Compéndii, in ſacello régii palátii collocátæ ſunt.

IN III. NOCTURNO.

Léctio ſancti Evangélii ſecundùm Marcum.

Lectio vij. Cap. 13.

IN illo témpore; Dixit Jeſus diſcípulis ſuis: Vidéte voſmetipſos; tradent enim vos in concíliis, & in ſynagógis vapulábitis, & ante præſides & reges ſtábitis propter me, in teſtimónium illis. Et réliqua.

Homília ſancti Auguſtíni Epíſcopi.

Serm. 309. aliàs 12. inter additos à Pariſienſibus.

QUòd pro fide confeſſiónis Chriſti in exílium Cúrubin miſſus eſt, non ſancto Cypriáno áliquid nócitum, ſed multùm illi præſtitum eſt civitáti. Quò enim ipſe mitterétur, ubi ille non eſſet, propter cujus teſtimónium mittebátur? Chriſtus ergo qui ait, Ecce ego vobiſcum ſum ómnibus diebus uſquè ad conſummatiónem ſéculi; in omni loco membrum ſuum excipiébat, quòcumque furor inimíci pellébat. O ſtulta infidélitas perſequentis! Si quæris exílium quò Chriſtiánus jubeátur ire; priùs, ſi potes, ínveni unde Chriſtus cogátur exíre. De pátria ſua in aliénam te arbitráris excludere hóminem Dei, in Chriſto nuſquam éxulem, in carne ubíque peregrínum.

Lectio viij.

QUid illud quòd cùm in álium diem dilátus apud cuſtodes eſſet, atque illuc ſe multitúdo fratrum ac ſorórum cóngregans, pro fóribus pernoctáret, cuſtodíri puellas præcépit, quantâ intentióne conſiderandum! quantâ laude prædicandum! quanto præcónio commendandum eſt! Vicínâ córporis

morte, non moriebátur in ánimo paſtóris vigilántia paſtorális; & curâ tuendi domínici gregis uſquè ad extrémum vitæ hujus diem mente ſóbriâ tenebátur: nec excutiébat ab ánimo diligéntiam fideliſſimi diſpenſatóris, manus jam próxima cruenti carníficis.

Lectio ix.

ITà ſe Mártyrem cogitábat futúrum, ut eſſe non oblivíſcerétur Epíſcopum: magis curans quam ratiónem paſtórum Príncipi de commiſſis ſibi óvibus rédderet, quàm quid infidéli procónſuli reſpondéret. Amábat quippè eum qui Petro díxerat: Amas me? paſce oves meas. Et paſcébat oves ejus, pro quibus ſánguinem fúndere illum ímitans præparábat. Ità verè ſibi cónſulit, qui ex fide vivens, & ſátagens ne ab extrémo præoccupétur die, extrémum cómputat omnem diem; & ſic Deo plácitos mores perdúcit uſquè ad extrémum diem.

Oratio.

BEáti Cypriáni, quæſumus, Dómine, nos tibi ſancta commendet orátio; qui ſimul & vigóre ſacerdótii cláruit, & glorioſæ paſſiónis triumpho refulſit; Per Dóminum noſtrum Jeſum Chriſtum Fílium tuum, qui tecum vivit & regnat, &c.

AD VESPERAS, fit Commem. S. Caſtoris, Ep. Ant. Elégit. ℣. Beátus. xxviij. *Oratio*, Deus, fidélium. xxvij.

Deindè ſancti Ardonis, Monachi Anianenſis. Ant. Reliquiſti. ℣. In umbra. xxxij. *Oratio*, Omnípotens. xlj.

DIE XX.

In Feſto

SANCTI CASTORIS,

Aptenſis Epiſcopi.

Semiduplex.

Lectio ij.

Ex Operib. Caſſiani Abbat. Maſſil. & Gallia Chriſt.

CAſtor, pátriâ Nemauſenſis, cùm in agro ſui juris monaſtérium ædificaſſet, & áliquot jam ſibi adjunxiſſet ſócios, ad Joannem Caſſiánum Abbátem Maſſilienſem, ſancti Chryſóſtomi diſcípulum ſcripſit, ut ab eo ſibi ſuiſque accíperet vitæ Cœnobíticæ inſtitúta. Extat étiamnùm hæc epíſtola. Huic verò quâ ratióne Caſſiánus reſpónderit, vidére eſt in præfatióne óperis de Inſtitútis Cœnobiórum, in qua Caſtórem dicit cunctis virtútibus ſcientiáque perfectum, & in lepóre ſermónis apprímè erudítum: quod quidem pósteà perfectū opus Caſtóri Epíſcopo nuncupávit. Is enim interèa, ob ſummam virtútis famam, ad ſedem Epiſcopálem Aptenſem evectus fúerat. Quam cùm rexiſſet

per annos círciter úndecim in exímia vitæ ſanctitáte, óbiit in pace circà annum quadringentéſimum vigéſimum. Multis dùm víveret & poſt mortem fertur claruiſſe miráculis: unde Eccléſia Aptenſis diù ſanctæ Maríæ & ſancti Caſtóris Eccléſia nuncupáta eſt. Eū Nemauſenſis cívitas ut patrónum venerátur.

De ſancto Ardone,
Lectio iij.
Ex Mabill. Sec. 4. Bened. & Hiſt. gen. Occit.

Ardo, cognomento Smaragdus, monaſtérii Anianenſis Mónachus, diſcípulus fuit ſancti Benedicti ejuſdem monaſtérii Abbátis, & cum eo intérfuit Concílio Francofurtenſi adversùs Felícem Urgelitánum coacto. Aquiſgránum proficiſcens Benedictus, Cœnóbii Anianenſis curam ipſi demandávit. De vita ipsíus Benedicti ſcripſit Ardo librum, qui matúrum ejus judícium, doctrinamque non vulgárem ſatis éxprimit. Ardónem magiſtrum ſuum vocant Indenſes Mónachi in ea epíſtola, quâ ipſum ad hunc vitam ſcribendam hortantur. Ex ejus epitaphio conſtat eum plures libros ſacro cármine ſcripſiſſe. Obiit ſexagenárius in monaſtério Anianenſi, anno octingentéſimo quadrageſimo tértio. Feſtum ejus jamdúdùm in eódem monaſtério celebrátur; & in véteri Breviário vocátur vir præclárus in ſanctitáte & doctrína. Ejus relíquiæ ibídem aſſervabantur, caput in theca argéntea, corpus in capſa lígnea: nunc autem ubi ſint, ignótum; niſi quòd fama eſt in ábditum locum fuiſſe reclúſas ob metum Calviniſtárum.

Oratio, Deus, fidélium. xxvij.

Pro Commem. ſancti Ardonis, Ant. Pars mea. ℣. Clamávi. *Oratio*, Omnípotens. xlj.

VESPERÆ de ſequenti.

DIE XXI.
In Feſto
SANCTI MATTHÆI, Apoſtoli & Evangeliſtæ.
Duplex-majus.

Omnia ut in Communi Apoſtolorum, exceptis quæ ſequuntur.

IN I. VESPERIS.

℣. Beátus quem elegiſti & aſſumpſiſti: ℟. Inhabitábit in átriis tuis, Dómine. *Pſ.* 64.

Ad Magníficat.

Ant. 8. *G.* Vidit Jeſus hóminem ſedentem in telónio, Matthæum nómine; & ait illi: Séquere me. *Matth.* 9.

Oratio, ut infrà ad Laudes.

Fit Commem. S. Caſtoris. Ant. Sacerdótes. ℣. Salvum. xxviij. *Oratio*, Deus, fidélium. xxvij.

IN II. NOCTURNO.
Ex libro ſancti Hierónymi Preſbyteri, de Scriptóribus eccleſiáſticis.
Lectio iv. Cap. 3.

MAtthæus, qui & Levi, ex publicáno Apóſtolus, primus in Judæa propter eos qui ex circumciſióne credíderant, Evangélium Chriſti Hebráicis lítteris verbiſque compóſuit: quod quis póſteà in Græcum tranſtúlerit, non ſatis certum eſt. Porrò ipſum Hebráicum habétur uſquè hódiè in Cæſarienſi bibliothéca, quam Pámphilus martyr ſtudioſíſſimè conféćit. Mihi quoque à Nazaræis, qui in Berœa, urbe Syriæ, hoc volúmine utuntur, deſcribendi facultas fuit. In quo animadvertendum, quòd ubicumquè Evangeliſta, ſive ex persóna ſua, ſive ex perſóna Dómini Salvatóris, véteris Scriptúræ teſtimóniis útitur, non ſequátur Septuaginta tranſlatórum auctoritátem; ſed Hebráicam, è quibus illa duo ſunt, Ex Ægypto vocávi Fílium meum; &, Quóniam Nazaræus vocábitur.

Ex libro ſancti Epiphánii Epíſcopi, adversùs hæreſes.
Lectio v. *Hæres.* 51.

MAtthæus, primus Evangélium ſcríbere aggreſſus eſt: ei quippè inſtio prædicandi Evangélii munus eſt commiſſum, idque méritò. Oportébat enim ut ille qui ad ſalútem humáni géneris advénerat, quique díxerat: Non veni vocáre juſtos, ſed peccatóres ad pœniténtiam; ad exemplum eórum qui ſalvandi erant, ei hómini potíſſimùm prædicandæ ſalútis munus injúngeret, qui à peccátis converſus & à telónio ſuſcitátus fúerat; ut ab illo quantæ ſibi eſſet adventu Chriſti benígnitas colláta hómines diſcerent. Nam poſt remiſſiónem peccatórum, largítus eſt étiam ipſi ſuſcitatiónem mortuórum, & mundatiónem lepræ, & virtútes ſanatiónum, & fugatiónem dæmónum; ut non ſolùm verbo perſuadéret auditóribus, ſed facto étiam Evangélia pérditis homínibus prædicáret, quòd ſcílicèt poſſent per pœniténtiam recuperári.

Sermo ſancti Joannis Chryſóſtomi.
In Matth. Hom. 1.
Lectio vj.

IN véteri teſtamento cùm Móyſes aſcendiſſet in montem, deſcendit Deus: in novo verò cùm noſtra in cœlum eſſet eleváta natúra, Spíritus ſanctus deſcendit de cœlo. Non deſcendérunt Apóſtoli de monte tábulas lapídeas afferentes in mánibus, ſicut Móyſes; ſed

ſanctum Spíritum mente portantes, & theſaurum quemdam dógmatum donorumque geſtantes. Sic innumerábiles pópulos attraxérunt, Deo per illórum linguam cunctis accedéntibus differente; à quo étiam Matthæus replétus Spíritu Evangélium conſcripſit; Matthæus ille publicánus, non enim ab arte ſua illum erubúerim nuncupáre, nec réliquos: hoc eſt enim quod máximè oſtendit Spíritus ſancti grátiam, eorumque virtútem. Non abs re verò ſcriptiónem ſuam Evangélium vocávit: ſiquidèm pœnárum ſublatiónem, véniam peccatórum, ſanctificatiónem, juſtítiam, redemptiónem, adoptiónem filiórum, cœlórum hæreditátem, & cum Dei Fílio fraternitátem, ómnibus nuntiávit.

IN III. NOCTURNO.

Léctio ſancti Evangélii ſecundùm Matthæum

Lectio vij. Cap. 9.

IN illo témpore; Vidit Jeſus hóminem ſedentem in telónio, Matthæum nómine, & ait illi: Séquere me. Et réliqua.

Homília ſancti Hierónymi Preſbyteri.

In Matth. Lib. 1.

CÆteri Evangeliſtæ, propter verecúndiam & honórem Matthæi, noluérunt eum, nómine appelláre vulgáto; ſed dixérunt, Levi: dúplici quippè vocábulo fuit. Ipſe autem Matthæus (ſecundùm illud quod à Salomóne præcípitur, Juſtus accuſátor eſt ſuî in princípio ſermónis; & in álio loco, Dic tu peccáta tua, ut juſtificéris;) Matthæum ſe & publicánum nóminat: ut oſtendat legéntibus nullum debére ſalútem deſperáre, ſi ad melióra converſus ſit; cùm ipſe de publicáno in Apóſtolum ſit repentè mutátus.

Lectio viij.

ARguit in hoc loco Porphyrius, & Juliánus Auguſtus, vel imperítiam hiſtórici mentiéntis, vel ſtultítiam eórum qui ſtatim ſecúti ſint Salvatórem, quaſi irrationabíliter quémlibet vocantem hóminem ſint ſecúti; cùm tantæ virtútes, tántæque ſigna præceſſerint, quæ Apóſtolos, ántequàm créderent, vidiſſe non dúbium eſt. Certè fulgor ipſe, & majeſtas divinitátis occultæ quæ étiam in humána fácie relucébat, ex primo ad ſe videntes tráhere póterat aſpectu. Si enim in magnéte lápide & ſúccinis hæc eſſe vis dícitur, ut ánnulos, & ſtípulam, & feſtúcas ſibi cópulent; quantò magis Dóminus ómnium creaturárum ad ſe tráhere póterat quos volébat?

Lectio ix.

ET factum eſt diſcumbente eo in domo, eccemulti publicáni & peccatóres venientes diſcumbébant cum Jeſu. Vidébant Publicánum à peccátis ad melióra converſum, locum inveniſſe pœniténtiæ, & ob id étiam ipſi non deſpérant ſalútem. Neque verò in prîſtinis vítiis permanentes véniunt ad Jeſum, ut Pharisæi & Scribæ múrmurant; ſed pœniténtiam agentes, ut ſequens Dómini ſermo ſignificat, dicens: Miſericórdiam volo, & non ſacrifícium; non enim veni vocáre Juſtos, ſed peccatóres. Ibat autem Dóminus ad convívia peccatórum, ut occaſiónem habéret docendi, & ſpirituáles invitatóribus ſuis prabéret cibos.

AD LAUDES.

℣. Mihi adhærére Deo bonum eſt; ℟. Pónere in Dómino Deo ſpem meam. *Pſ.* 72.

Ad Benedictus.

Ant. 3. a. Relictis ómnibus, Levi ſecútus eſt Jeſum; & fecit ei convívium magnum in domo ſua. *Luc.* 5.

Oratio.

DEus, qui ineffábili miſericórdiâ, beátum Matthæum ex publicáno Apóſtolum elígere dignátus es: da nobis, ejus exemplo & interceſſióne, ut poſt te, relictis ómnibus, ambulantes, tibi fírmiter adhærére valeámus; Qui vivis & regnas.

AD II. VESPERAS.

℣. Miſéricors Dóminus & juſtus; ℟. Et Deus noſter miſerétur. *Pſ.* 114.

Ad Magníficat.

Ant. 6. Miſericórdiam volo, & non ſacrifícium; non enim veni vocáre juſtos, ſed peccatóres ad pœniténtiam. *Matth.* 9. *Luc.* 5.

Fit Commem. SS. Mauricii, & Soc. Mart. Ant. Cùm vos óderint. ℣. Viríliter. *ut in Communi.* xvj. *Oratio,* Deus, pro te certántium. *infrà.*

DIE XXII.

In Feſto

SS. MAURICII, & Sociorum ejus, Martyrum.

Semiduplex.

Lectio ij.

S.Eucher. Lugd. Act. Mart.

SUb Maximiáno, qui à Diocletiáno colléga aſcítus Império, ſtatim in Gállias eſt profectus, erat in exércitu légio mílitum, qui Thébæi appellabantur. Hi in auxílium novo Imperatóri ab Orientis pártibus accíti vénerant, viri in rebus béllicis ſtrénui, nóbiles virtúte, ſed nobilióres fide, Evangélici præcepti étiam ſub armis non immémores. Maximiánus ſacrificatúrus idólis Octo-

dúrumconvenſre exércitum juſſit, atróci propóſitâ juſſióne, ut per aras dæmónibus conſecrátas jurárent. Soli id Thebæi detrectáre auſi ſunt. Eo ítaque cógnito, Maximiánus Agaunum mittit, ubi octávo ab Octodúro milliári inter Alpína juga conſéderant, & décimum quemque ex legióne ob neglecta impéria gládio feríri jubet, céteros parére mandátis. Ubi ad Thebæos denuntiátio iteráta pervénit, vociferátio paſsim in caſtris exóritur, ſe idolórum profána ſacra ſemper deteſtatúros, extréma experíri ſátiùs eſſe, quàm adversùs chriſtiánam fidem veníre. His compertis, Maximiánus ímperat ut íterùm décimus eórum morti detur, & céteri nihilóminùs ad ea quæ ſpréverant compellantur. Percuſſus eſt ítaque qui décimus ſorte obvénerat.

Lectio iij.

FLagrábat in illis martyrii gloriósus ardor, ſuadente imprímis ſancto Mauríçio tunc primicério legiónis, qui cum Exſupério campiductóre & Cándido ſenatóre mílitum exhortabátur síngulos, ut pro ſacramento Chriſti ánimas ultrò profúnderent, ſequerenturque contubernáles qui jam in cœlum præcéſſerant. Itaque hæc Maximiáno mandáta mittunt ſicut pia, ita & fórtia: Mílites ſumus, Imperátor, tui; ſed tamen ſervi Dei. Tibi milítiam debémus, illi innocéntiam: tenémus ecce arma, & non resíſtimus. Si quid in nos ultrà ſtatúeris, ignes, tormenta, ferrum ſubíre paráti ſumus; Chriſtiános nos fatémur. Maximiánus deſpérans glorióſam eórum conſtántiam poſſe revocári, unâ ſenténtiâ intérfici omnes decrévit, & rem cónfici, circumfúſis agmínibus, jubet. Cædebantur ítaque paſsim gládiis, non reclamantes ſaltèm, aut repugnantes, ſed depóſitis armis, cervíces perſecutóribus vel intectum corpus offerentes. Non vel ipsâ ſuórum multitúdine eláti ſunt, ut ferro conarentur aſſérere juſtítiæ cauſam: ſed hoc ſolùm reminiſcentes ſe illum confitéri qui nec reclamando ad occiſiónem ductus eſt, & tanquàm agnus non apériens os ſuum; ipſi quoque tanquàm grex Dominicárum óvium laniári ſe tanquàm ab irruéntibus lupis paſſi ſunt. Reveláta ſunt poſt annos ferè centum eórum córpora ſancto Theodóro Octodurenſi Epíſcopo, qui Concílio Aquileienſi ſub ſancto Ambróſio ſubſcripſit; & hinc delátæ várias

in partes eórum relíquiæ, & diffúſa venerátio.

Oratio.

Deus, pro te certántium fortitúdo, & coróna per te vincéntium: da nobis, quæſumus, ut qui in beatórum Mártyrum Maurícii & Sociórum paſſióne virtútem tuam prædicámus, per eamdem contrà ſulútis hoſtes firmâ fide roborémur; Per Dóminum, &c.

VESPERÆ, à Capitulo de ſequenti, in Communi Virg. Mart. cum Commem. præcedentis.

DIE XXIII.

In Feſto SANCTÆ THECLÆ, Virginis & Martyris.

Semiduplex.

Ex libro ſancti Ambróſii Epiſcópi, de Virgínibus.

Lib. 2. Cap. 3. n. 19. & 20.

Lectio ij.

Thecla cópulam fúgiens nuptiálem, & ſponſi furóre damnáta, natúram étiam beſtiárum virginitátis veneratióne mutávit. Namque paráta ad feras, cùm aſpectus quoque declináret virórum, ac vitália ipſa ſævo offerret leóni, fecit ut qui impudícos detúlerant óculos, pudícos referrent. Cérnere erat lingentem pedes béſtiam cubitáre humi, muto teſtificantem ſono, quòd ſacrum vírginis corpus violáre non poſſet. Ergò adorábat prædam ſuam béſtia, & própriæ oblíta natúræ, natúram indúerat quam hómines amíſerant. Vidéres quâdam natúræ transfuſióne, hómines feritátem indútos ſævítiam imperáre béſtiæ; béſtiam exoſculantem pedes vírginis, docére quid hómines debérent. Non impaſtos cibus flexit, non citátos ímpetus rápuit, non ſtimulátos ira exaſperávit, non uſus decepit aſſuétos, non feros natúra poſſédit. Docuérunt religiónem, dùm adórant Mártyrem: docuérunt étiam caſtitátem, dùm vírgini nihil áliud niſi plantas exoſculantur; demerſis in terram óculis, tanquàm verecundántibus ne quis mas áliquis vel béſtia vírginem nudam vidéret.

Ex ſermóne ſancti Gregórii Nyſſéni in Cántica.

Homil. 14.

Lectio iij.

Myrrham olim Paulus effundébat ex ore ſuo mixtam cum puro pudicítiæ lílio in ſanctæ Vírginis aures. Illa autem virgo erat Thecla, quæ præclárè ánimo ſuo, defluéntibus de lílio guttis intrà ſe receptis, hóminem externum morte ópprimit, omni cogitatióne & cupiditáte carnáli extinctâ. Cujus poſt perceptam illam bonam doctrínam, & juventus extincta erat, & externa ve-

niuſtas extincta, & extincta ómnia córporis ſenſuum órgana, ſolo ſermóne in ipſa vivente, per quem totus ei mundus mórtuus erat, & virgo ipſa mundo erat mórtua.

Oratio.

PRæſta, quæſumus, omnípotens Deus, ut præclára virgo Thecla, ſicut in mulíebri ſexu prima Domínicæ paſſiónis imitátrix enítuit, ita fragilitáti noſtræ promptam ſe adjutrícem exhíbeat; Per Dóminum.

DIE XXV.

In Feſto

SANCTI FIRMINI, Ambianenſis Epiſcopi, & Martyris.

Semiduplex.

Pridiè AD VESP. Pſalmi ſub ſola Ant. Fortitúdo. *in Communi unius Mart.* viij. *Oratio*, Deus, qui. *infrà.*

Lectio ij.

Acta apud Boſquet. Cointii Annal. Gall. Chriſt.

FIrmínus Pompelonenſis, cùm annórum eſſet ferè ſeptémdecim, à patre tráditus eſt beáto Honeſto, ſancti Saturníni Epíſcopi Toloſáni diſcípulo, ut lítteris liberálibus & chriſtiánâ diſciplínâ erudirétur. Hoc magiſtro tantos fecit progreſſus, ut poſt annos ſeptem ab Honoráto Saturníni ſucceſſóre factus ſit préſbyter, & paſſim pro Honeſto jam ſene offícium prædicatiónis impléret. Poſt áliquot annos ab eódem Honoráto ordinátus Epíſcopus, juſſus eſt Evangélium géntibus prædicáre. Igitur anno ætátis primo & tricéſimo, cúpiens concréditæ ſibi diſpenſatiónis munus exercéré, relictâ pátriâ, in Gálliam ingreſſus eſt. Primùm Aginnénſibus, deindè Arvernis, tùm Andibus, ac demùm Bellóvacis Evangélium prædicaſſe tráditur. Indè Ambiános venit, ubi poſt vária tormenta cápite truncátus eſt in perſecutióne Maximiáni, Rictiováro præſide.

Lectio iij.

ELapſis quátuor ferè ſéculis, regnante Theodorico Clodovéi junióris & Bathildis regínæ filio, ſanctus Sálvius Ambianenſis Epíſcopus, reveláto ſibi divínitùs Mártyris ſepulcro, eductum indè Corpus in urbem, cum hymnis & cánticis, ſolemníque concurſu pópuli veſtiménta ſua ſubſterneutis, tranſtulit, atque in crypta Baſílicæ quam ipſe cónſtrui curáverat, & quæ Cathedrális eſt, honoríficè cóndidit; ſepulcrumque auro & gemmis ornávit. Has tranſtulit circà inítium duodécimi ſéculi ſanctus Gaudéfridus, Ambianenſis

Epiſcopus; & ipſas in thecam áuream depóſuit Theobaldus, qui ejuſdem Eccléſiæ ſedem occupábat eódem exeunte ſéculo.

Oratio.

DEus, qui per beátum Firmínum Mártyrem tuum atque Pontíficem infidéles pópulos de ténebris ad lucem veritátis veníre tribuiſti: da nobis, ejus interceſſióne, in fide ſtábiles, & à ſpe Evangélii quod prædicávit immóbiles permanére; Per Dóminum.

DIE XXVII.

In Feſto SS. COSMÆ & DAMIANI, Martyrum.

Semiduplex.

Pridie AD VESP. Pſalmi ſub ſola Ant. Venit hora. *in Communi*, xv. *Oratio*, Magníficet. *infrà.*

Lectio ij.

Ex Baronio.

COſmas & Damiánus, fratres, natióne Arabes, arte médici, mártyres celebérrimi, antiquíſſimo ritu coluntur, tùm in Occidentáli, tùm in Orientáli Eccléſia. In urbe Cyro, in quam primùm eórum córpora creduntur fuiſſe tranſláta, célebrem ſub eórum nómine erectam fuiſſe Baſílicam teſtis eſt ſéculo quinto Theodorétus, ejuſdem urbis Epiſcopus. Póſteà hanc ipſam urbem Juſtiniánus Imperátor, referente Procópio, auxit, munívit & decorávit, in memóriam recuperátæ divínitùs, ſanctórum Mártyrum benefício, valetúdinis. Idem Imperátor Conſtantinópoli Baſílicam ſub eórum nómine, & quidèm magnificentíſſimam, conſtrúxit, deſtructâ véteri quæ jam à tempóribus Theodóſii junióris fúerat ſub eórum invocatióne Deo dicáta. Hæc jampridèm erat clara miráculis; quorum, ut refert Marcellínùs Comes, auxit famam & celebritátem ſánitas Sanctórum ope reſtitúta Lauréntio Epíſcopo Lychnidis.

Lectio iij.

IN ſéptima Synodo œcuménica referuntur miràcula quædam, ſanctórum Coſmæ & Damiáni patrocínio à Deo impetráta; traditurque coli ſolére depictas in Baſílicis & privátis in ædibus horum Mártyrum imágines, eórumque ope ſalútem ægris étiam deſperátis plerumquè fuiſſe reſtitútam. Romæ autem eórum cultum non minùs célebrem fuiſſe teſtátur, non ſolùm dicáta Deo ſub illórum nómine in foro Románo à ſancto Felíce ſancti Gregórii magni átavo, Eccléſia; ſed étiam inſertum jam ánteà Cánoni Miſſæ ſanctórum Mártyrum no-

men. Horum relìquias Joannes de Bellomonte eques, dùm ab expeditióne ſacra, témpore Alexandri Papæ tértii, reverterétur, aſportávit in Gállias, & apud Luſarcam in Basílica ſanƈti Æterni, Ebroicenſis Epíſcopi, ſub cuſtódia Canonicórum depóſuit.

Oratio.

MAgníficet te, Dómine, ſanƈtórum tuórum Coſmæ & Damiáni veneranda ſolémnitas; quâ & illis glóriam ſempiternam, & opem nobis ineffábili providentiâ contuliſti; Per Dóminum noſtrum.

DIE XXIX.

IN FESTO SANCTI MICHAELIS ARCHANGELI, ET OMNIUM ANGELORUM.

SOLEMNE-MINUS.

IN I. VESPERIS.

Pſſ. de Feria ; & ſic in toto Officio.

Ant. 1. D. VIdi Dóminum ſedentem ſuper ſólium excelſum & elevátum : & ea quæ ſub ipſo erant, replébant templum. *Iſ.* 6.

Ant. 2. Séraphim ſtabant ſuper illud, & clamábant alter ad álterum : Sanctus, Sanctus, Sanctus Dóminus Deus exercítuum. *Iſ.* 6.

Ant. 3. *a.* Elceváta eſt glória Dómini déſuper Cherub : & ſónitus alárum Chérubim audiebátur, quaſi vox Dei omnipotentis loquentis. *Ezech.* 10.

Ant. 5. C. De throno procedébant fúlgura, & voces, & tonítrua : & ſeptem lámpades ardentes ante thronum, qui ſunt ſeptem Spíritus Dei. *Apoc.* 4.

Ant. 6. Thronus ejus flammæ ignis : míllia míllium miniſtrábant ei, & déciès mílliès centéna míllia aſſiſtébant ei. *Dan.* 7.

CAPITULUM. *Coloſſ.* 1.

IN Chriſto cóndita ſunt univerſa in cœlis, & in terra ; viſíbília, & inviſíbília, ſive Throni, ſive Dominatiónes, ſive Principátus, ſive Poteſtátes : ómnia per ipſum & in ipſo creáta ſunt.

℟. Dómine exercítuum, Deus Iſraël, * Qui ſedes ſuper Chérubim, tu es Deus ſolus ómnium regnórum terræ : tu feciſti cœlum & terram. ℣. Dómine Deus noſter, tu créaſti ómnia ; & propter voluntátem tuam erant, & creáta ſunt. * Qui. Glória. *Repetitur.* ℟. Dómine exercítuum. *uſquè ad* ℣. *Iſ.* 37. *Apoc.* 4.

HYMNUS.

CHriſte, qui ſedes olympo,
Par Deo Patri Deus,

Quem tremiſcunt intuendo
Purióres Spíritus:
Da choris junctos ſupernis
Ore puro pſállere.
Inter omnes fulguranti
Enſe victor émicat,
Qui dracónis inſolentem
Cóntudit feróciam,
De polo truſit rebellem
In profunda tártara.
Dùm ſuperbum ſternis hoſtem,
Intonas: Quis ut Deus?
Obſtináta turba præceps
Clade commúni ruit;
Te triumphantem corónat
Qui tibi dat víncere.
Tu decóre vincis omnes,
Alitûm pulchérrime:
Aſſides Deo propinquus,
Cónſilî tu párticeps:
Aſtra claudis & reclúdis,
Noſque ſiſtis Júdici.
Te tremendo poſcat æger
Mortis in luctámine,
Advolantis efficácem
Séntiet præſéntiam:
Córporis vinclis ſolútum
Mox ad aſtra tránsferes.
Quæ ſuos facit miniſtros,
Quos creávit ſpíritus,
Præcolendæ Trinitáti,
Laus, honor, virtus, decus,
Univerſum ſit per orbem,
Cuncta ſit per ſécula.
Amen.

℣. Laudáte Dóminum in virtútibus ejus; ℟. Laudáte eum ſecundùm multitúdinem magnitúdinis ejus. *Pſ.* 150.

Ad Magníficat.

Ant. 8. G. *duplicanda.*

Quis póſuit menſúras terræ? vel quis tetendit ſuper eam líneam, cùm me laudárent ſimul aſtra matutína, & jubilárent omnes fílii Dei? *Job.* 38.

Oratio, ut infrà ad Laudes.

AD COMPLETORIUM, *ut infrà poſt II. Veſperas.*

AD OFFICIUM NOCT.

Invit. Deum cui miniſtrant Angeli, * Veníte, adorémus. *Matth.* 4.

Pſ. 94. Veníte. 3.

HYMNUS.

SUpréme rerum factor & árbiter,
Qui cuncta nutûs império moves,
Quem lux inacceſſo refulgens
Obtegit in ſólio latentem
Te mille cingunt míllia Cœlitum,
Quæ ritè pronis cérnua fróntibus
Præſens adórant, terque ſanctum
Concélebrant ſine fine Numen.
Aſtas propinquus tu, Míchaël, throno,
Mandáta promptus Núminis éxequi:
Te, quot fidéles perſtitére
Alígeri, duce glorianturs.
Hæc inter ardes ágmina, Gábriel,
Audax Tonantis fórtia pándere,
Vindex repoſcas ſivè pœnas,

Gáudia

Gáudia ſeu réferas amícus.
His junctus almis tu quoque cœtibus,
Noſtras benigno ferre Deo preces,
Et mille gaudes impetráre,
O Ráphaël, benefacta terris.
Sit laus Parenti, qui creat Angelos;
Per quem triumphant, glória Fílio;
Quo roborantur, laus ſit almo
Spirítui: tribus una ſemper. Amen.

IN. I. NOCTURNO.

Ant. 1. a. Ecce Míchaël unus de princípibus primis venit in adjutórium meum. *Dan.* 10.

Ant. 8. c. Miſſus eſt Angelus Gábriël à Deo ad vírginem; & nomen vírginis, María. *Luc.* 1.

Ant. 3. a. Exaudítæ ſunt preces Tobíæ & Saræ: & miſſus eſt Angelus Dómini ſanctus Ráphaël, ut curáret eos. *Tob.* 3.

℣. Immittet Angelus Dómini in circúitu timéntium eum; ℟. Et erípiet eos. *Pſ.* 33.

De libro Jóſue.

Lectio j. Cap. 5.

POſtquam audiérunt omnes reges Amorrhæórum, qui habitábant trans Jordánem ad occidentálem plagam, & cuncti reges Chánaan, qui propinqua poſſidébant magni maris loca, quòd ſiccaſſet Dóminus fluenta Jordánis coràm fíliis Iſraël donec tranſirent, diſſolútum eſt cor eórum, & non remanſit in eis ſpíritus, timéntium intróitum filiórum Iſraël... Cùm autem eſſet Jóſue in agro urbis Jéricho, levávit óculos, & vidit virum ſtantem contrà ſe, evaginátum tenentem gládium; perrexitque ad eum, & ait: Noſter es, an adverſariórum? Qui reſpondit: Nequáquam, ſed ſum princeps exércitûs Dómini; & nunc vénio. Cécidit Jóſue pronus in terram, & adórans ait: Quid Dóminus meus lóquitur ad ſervum ſuum? Solve, inquit, calceamentum tuum de pédibus tuis: locus enim in quo ſtas, ſanctus eſt. Fecitque Jóſue ut ſibi fúerat imperátum.

℟. Conſurget Míchaël princeps magnus, qui ſtat pro fíliis pópuli tui; & in témpore illo * Salvábitur omnis qui inventus fúerit ſcriptus in libro. ℣. Vidi Angelum fortem, deſcendentem de cœlo: & jurávit per Viventem in ſécula ſeculórum, Quia tempus non erit ámplius. * Salvábitur. *Dan.* 12. *Apoc.* 10.

De Daniéle Prophéta.

Lectio ij. Cap. 9.

EGo Dániel intellexi in libris númerum annórum de quo factus eſt ſermo

Dómini ad Jeremíam Prophétam, ut complerentur deſolatiónis Jeruſalem ſeptuaginta anni. Et póſui fáciem meam ad Dóminum Deum meum rogáre, & deprecári in jejúniis, ſacco & cínere... Cùmque adhuc lóquerer, & orárem, & confitérer peccáta mea, & peccáta pópuli mei Iſraël, & proſtérnerem preces meas in conſpectu Dei mei, pro monte ſancto Dei mei; adhuc me loquente in oratióne, ecce vir Gábriël, quem víderam in viſióne à princípio, citò volans tétigit me in témpore ſacrifícii veſpertíni. Et dócuit me, & locútus eſt mihi, dixitque: Dániel, nunc egreſſus ſum ut docérem te, & intellígeres. Ab exórdio precum tuárum egreſſus eſt ſermo: ego autem veni ut indicárem tibi, quia vir deſideriórum es.

℟. Angelus dixit Zachariæ: Ego ſum Gábriël, qui aſto ante Deum; * Et miſſus ſum hæc tibi evangelizáre, quæ implebuntur in témpore ſuo. ℣. Gábriel venit, & ait ad me: Intéllige: ego oſtendam tibi quæ futúra ſunt; * Et miſſus ſum. *Luc.* 1. *Dan.* 8.

De libro Tobiæ.

Lectio iij. Cap. 12.

Vocávit ad ſe Tobías fílium ſuum, dixitque ei: Quid póſſumus dare viro illi ſancto qui venit tecum?.... Et vocantes eum, pater ſcílicet & fílius, tulérunt eum in partem; & rogáre cœpérunt ut dignarétur dimídiam partem ómnium quæ attúlerant, acceptam habére. Tunc dixit eis:... Ego ſum Ráphaël Angelus, unus ex ſeptem qui aſtámus ante Dóminum. Cùmque hæc audiſſent, turbáti ſunt, & trementes cecidérunt ſuper terram in fáciem ſuam. Dixitque eis Angelus: Pax vobis, nolíte timére. Etenim cùm eſſem vobíſcum, per voluntátem Dei eram: ipſum benedícite, & cantáte illi. Vidébar quidem vobíſcum manducáre, & bíbere: ſed ego cibo inviſíbili & potu, qui ab ómnibus vidéri non poteſt, utor. Tempus eſt ergo ut revertar ad eum qui me miſit: vos autem benedícite Deum, & narráte ómnia mirabília ejus. Et cùm hæc dixiſſet, ab aſpectu eórum ablátus eſt, & ultra eum vidére non potuérunt.

℟. Dixit Ráphael ad Tobíam: * Quandò orábas cum lácrymis, & ſepeliébas mórtuos, † Ego óbtuli oratiónem tuam Dómino. ℣. Oratiónes tuæ & eleemóſynæ tuæ aſcendérunt in memóriam in conſpectu Dei: * Quandò. Glória Patri. † Ego. *Tob.* 12. 10.

IN II. NOCTURNO.

Ant. 8. G. Nemo eſt adjútor meus, niſi Míchaël princeps veſter. *Dan.* 10.

Ant. 3. a. Ecce Gábriel locútus eſt mihi: Septuaginta hebdómades abbreviátæ ſunt, ut impleátur víſio, & ungátur Sanctus ſanctórum. *Dan.* 9.

Ant. 1. *f.* Dixit Tobíæ Ráphael Angelus: Ego ſanum ducam, & ſanum tibi redúcam fílium tuum. *Tob.* 5.

℣. Angelis ſuis Deus mandávit de te, ℟. Ut cuſtódiant te in ómnibus viis tuis. *Pſ.* 90.

Sermo ſancti Gregórii Papæ.

Homil. 34. *in Evang. n.* 7.

Lectio iv.

NOvem Angelórum órdines eſſe, teſtante ſacro elóquio, ſcimus: Angelos, Archángelos, Virtútes, Poteſtátes, Principátus, Dominatiónes, Thronos, Chérubim atque Séraphim. Eſſe namque Angelos & Archángelos penè omnes ſacri elóquii páginæ teſtantur. Chérubim verò atque Séraphim ſæpè, ut notum eſt, libri Prophetárum loquuntur. Quátuor quoque órdinum nómina Paulus Apóſtolus ad Ephéſios enúmerat, dicens: Suprà omnem Principátum, & Poteſtátem, & Virtútem, & Dominatiónem. Qui rurſus ad Coloſſenſes ſcribens, ait: Sive Throni, ſive Dominatiónes, ſive Principátus, ſive Poteſtátes. Dùm ergò illis quátuor quæ ad Ephéſios dixit, conjunguntur Throni, quinque ſunt órdines: quibus dùm Angeli & Archángeli, Chérubim atque Séraphim adjuncta ſunt, procul dúbio novem eſſe Angelórum órdines inveniuntur.

℟. Cùm Míchaël Archángelus cum diábolo díſputans altercarétur de Móyſi córpore, non eſt auſus judícium inferre blaſphémiæ; ſed dixit: * Imperet tibi Dóminus. ℣. Coram Angelo Dómini, Satan ſtabat ut adverſarétur ei; & dixit Dóminus ad Satan: Increpet in te, Satan, qui elégit Jeruſalem; * Imperet. *Judæ* 9. *Zach.* 3.

Lectio v. *n.* 8. & 9.

SCiendum quoque quòd Angelórum vocábulum nomen eſt offícii, non natúræ. Nam ſancti illi cœleſtis pátriæ Spíritus ſemper quidèm ſunt ſpíritus, ſed ſemper vocári Angeli nequáquam poſſunt; quia tunc ſolùm ſunt Angeli, cùm per eos áliqua nuntiántur; undè & per Pſalmiſtam dícitur: Qui facit Angelos ſuos, ſpíritus. Ac ſi patenter dicat: Qui eos quos ſemper habet ſpíritus, étiam cùm volúerit,

Angelos facit. Hi autem qui mínima núntiant, Angeli; qui verò ſumma annúntiant, Archángeli vocantur. Hinc eſt enim quòd ad Maríam vírginem non quílibet Angelus, ſed Gábriel Archángelus míttitur. Ad hoc quippè miniſtérium, ſummum Angelum veníre dignum fúerat, qui ſummum ómnium nuntiábat. Qui idcircò étiam privátis nomínibus cenſentur, ut ſignétur per vocábula étiam in operatióne quid váleant. Míchaël namque, Quis ut Deus? Gábriel autem, Fortitúdo Dei; Ráphael verò dícitur Medicína Dei.

℟. Dócuit me, dixitque Gábriel: Intéllige viſiónem: Poſt hebdómades ſexaginta duas occidétur Chriſtus; & * Non erit ejus, pópulus qui eum negatúrus eſt: civitátem & ſanctuárium diſſipábit pópulus cum duce ventúro. ℣. Dictum eſt ab Angelo, quóniam átrium templi datum eſt Géntibus; & civitátem calcábunt, ubi & Dóminus crucifixus eſt: * Non. *Dan.* 9. *Apoc.* 11.

Lectio vj. *n.* 9.

ET quótiès miræ virtútis áliquid ágitur, Míchael mitti perhibétur; ut ex ipſo actu & nómine detur intélligi, quia nullus poteſt fácere quod fácere prævalet Deus. Undè & ille antíquus hoſtis, qui Deo eſſe per ſupérbiam símilis concupívit, dicens: In cœlum conſcendam, ſuper aſtra cœli exaltábo ſólium meum, símilis ero Altíſſimo; dùm in fine mundi in ſua virtúte relinguétur extrémo ſupplício perimendus, cum Michaéle Archángelo præliatúrus eſſe perhibétur; ſicut per Joannem dícitur: Factum eſt prælium cum Michaéle Archángelo. Ad Maríam quoque Gábriel míttitur, qui Dei Fortitúdo nominátur. Illum quippè nuntiáre veniébat, qui ad debellandas aéreas poteſtátes húmilis apparére dignátus eſt. Ráphael quoque interpretátur, ut díximus, Medicína Dei; quia vidélicèt dùm Tobíæ óculos quaſi per offícium curatiónis tétigit, cæcitátis ejus ténebras terſit.

℟. Miſit me Dóminus ut curárem te, & Saram à dæmónio liberárem; ego enim ſum Ráphael Angelus, unus ex ſeptem qui aſtámus ante Dóminum: * Pax vobis, nolíte timére. ℣. Grátia vobis & pax ab eo qui eſt, & à ſeptem Spirítibus qui in conſpectu throni ejus ſunt: * Pax. Glória. * Pax. *Tob.* 12. *Apoc.* 1.

IN III. NOCTURNO.

Ant. 7. *d.* Vidit Jóſue virum, evaginátum tenen-

tem gládium, & ait: Noſter es, an adverſariórum? Qui reſpóndit ſum princeps exércitûs Dómini, & nunc vénio. *Joſue* 5.

Ant. 5. a. Dixit Gábriel: Vir deſideriórum, pax tibi; confortáre, & eſto robuſtus. Et dixi: Lóquere, Dómine mi; quia confortaſti me. *Dan.* 10.

Ant. 4. E. Dixit Angelus Ráphael: Benedícite Deum cœli, & coram ómnibus viventibus confitémini ei; quia fecit vobiſcum miſericórdiam ſuam. *Tob.* 12.

℣. Dómine Deus meus, magnificátus es vehementer: ℟. Qui facis Angelos tuos, ſpíritus. *Pſ.* 103.

Léctio ſancti Evangélii ſecundùm Matthæum.

Lectio vij. Cap. 18.

IN illo témpore; Acceſſérunt diſcípuli ad Jeſum, dicentes: Quis, putas, major eſt in regno cœlórum? Et réliqua.

Homília ſancti Auguſtíni Epíſcopi.

De Civit. Lib. 11. *Cap.* 32. & 33.

ANgelos ſanctos in ſublímibus cœli ſédibus, non quidèm Deo coætérnos, ſed tamen de ſua ſempiterna & vera felicitáte ſecúros & certos eſſe, nemo ámbigat. Ad quorum ſocietátem pertinére párvulos ſuos Dóminus, docens, non ſolùm illud ait: Erunt æquáles Angelis Dei; verùm ipſi quoque Angeli quá contemplatióne fruantur, oſtendit, ubi ait: Vidéte, ne contemnátis unum ex puſillis iſtis; dico enim vobis quia Angeli eórum in cœlis ſemper vident fáciem Patris mei qui in cœlis eſt. Peccaſſe autem quoſdam ángelos, & in hujus mundi ima detráſos, qui eis velut carcer eſt, uſquè ad futúram in die judícii últimam damnatiónem, Apóſtolus Petrus apertiſſimè oſtendit, dicens: Quòd Deus Angelis peccántibus non pepércerit, ſed carcéribus calíginis ínferi retrúdens tradíderit in judício puniendos reſervári.

℟. Factum eſt prælium magnum in cœlo: Míchaël, & Angeli ejus præliabantur cum dracóne; & * Projectus eſt draco ille magnus, qui ſedúcit univerſum orbem. ℣. Quómodò cecidiſti de cœlo, Lúcifer? Qui dicébas: Super aſtra Dei exaltábo ſólium meum: ad inférnum detrahéris in profundum laci. * Projectus eſt. *Apoc.* 12. *Iſ.* 14.

Lectio viij.

INter hos ergò & illos, Deum vel præſciéntiâ vel ópere diviſiſſe quis dúbitet? Has duas angélicas ſocietátes, unam fruentem Deo, álteram tumentem

typho: unam cui dícitur, Adoráte eum, omnes Angeli ejus; áliam cujus princeps dicit, Hæc ómnia tibi dabo, ſi proſtrátus adoráveris me: unam Dei ſancto amóre flagrantem; álteram própriæ celſitúdinis immundo amóre fumantem: & quóniam, ſicut ſcriptum eſt, Deus ſuperbis reſiſtit, humílibus autem dat grátiam; illam in cœlis cœlórum habitantem, iſtam indè ejectam in hoc ínfimo aério cœlo tumultuantem: illam luminóſâ pietáte tranquillam, iſtam tenebróſis cupiditátibus turbulentam: illam Dei nutu clementer ſubvenientem, juſtè ulciſcentem; iſtam ſuo faſtu ſubdendi & nocendi libídine exæſtuantem: illam, ut quantùm vult, cónſulat, Dei bonitátis miniſtram; iſtam, ne quantùm vult nóceat, Dei poteſtáte frænátam: illam huic illudentem, ut nolens proſit perſecutiónibus ſuis; hanc illi invidentem, cùm peregrínos cólligit ſuos. Nos ergò has duas ſocietátes angélicas, inter ſe díſpares atque contrárias, unam & natúrâ bonam, & voluntáte rectam; áliam verò natúrâ bonam, ſed voluntáte perverſam, in libro cui nomen eſt Géneſis, lucis tenebrarumque vocábulis ſignificátas exiſtimávimus.

℟. Ait Gábriël ad me: Noli metúere, ego veni propter ſermónes tuos: princeps autem regni Perſárum réſtitit mihi, & * Ecce veni ut docérem te quæ ventúra ſunt pópulo tuo in noviſſimis. ℣. Dóminus Deus ſpirítuum Prophetárum miſit Angelum ſuum oſténdere ſervis ſuis quæ oportet fieri. * Ecce. *Dan. 10. Apoc. 22.*

Lectio ix. Lib. 10. C. 7.

Mérito illi in cœléſtibus ſédibus conſtitúti, immortáles & beáti, qui Creatóris ſui participatióne congaudent, cujus æternitáte firmi, cujus veritáte certi, cujus múnere ſancti ſunt: quóniam nos mortáles & míſeros, ut immortáles beatíque ſimus, miſericórditer díligunt: nolunt nos ſibi ſacrificáre, ſed ei cujus & ipſi nobíſcum ſacrificium ſe eſſe novérunt. Cum ipſis enim ſumus una cívitas Dei, cui dícitur in Pſalmo: Glorióſa dicta ſunt de te, cívitas Dei; cujus pars in nobis peregrinátur, pars in illis opitulátur. De illa quippè ſuperna civitáte, ubi Dei voluntas intelligíbilis atque incommutábilis lex eſt, de illa ſuperna quodámmodò cúria (géritur namque ibi cura de nobis) ad nos miniſtráta per Angelos ſancta Scriptúra deſcéndit.

℟. Dixit Angelus Rá-

phaël : Cùm eſſem vobiſcum, per voluntátem Dei eram : tempus eſt ut revertar ad eum qui me miſit ; vos autem, * Benedícite Deum, & narráte ómnia mirabília ejus. ℣. Timéte Dóminum ; & date illi honórem, & adoráte eum : * Benedícite. Glória. *Repetitur* ℞. Dixit. *uſquè ad* ℣. *Tob.* 12. *Apoc.* 14.

Te Deum.

℣. *Sacerd.* Benedícite Dómino, omnes Angeli ejus ; ℞. Potentes virtúte, faciéntes verbum illíus. *Pſ.* 102.

AD LAUDES.

Ant. 8. *G.* VIdi in médio throni Agnum ſtantem tanquàm occíſum ; & audívi vocem Angelórum multórum in circúitu throni. *Apoc.* 5.

Ant. 1. a. Erat númerus eórum míllia míllium, dicéntium voce magnâ : Dignus eſt Agnus qui occíſus eſt, accípere virtútem & divinitátem. *Apoc.* 5.

Ant. 2. Cecidérunt in conſpectu throni in fácies ſuas, & adoravérunt Deum. *Apoc.* 7.

Ant. 6. Projectus eſt.

CANTICUM. *Daniël.* 3.

Benedictus Dominus qui ſedet ſuper Cherubim : Angeli ad laudandum eum invitantur.

BEnedictus es, Dómine, Deus patrum noſtrórum ; * & laudábilis & glorióſus & ſuperexaltátus in ſécula.

Benedictum nomen glóriæ tuæ ſanctum ; * & laudábile & ſuperexaltátum in ómnibus ſéculis.

Benedictus es in templo ſancto glóriæ tuæ ; * & ſuperlaudábilis & ſupergloriósus in ſécula.

Benedictus es in throno regni tui ; * & ſuperlaudábilis & ſuperexaltátus in ſécula.

Benedictus es qui intuéris abyſſos, & ſedes ſuper Chérubim ; * & laudábilis & ſuperexaltátus in ſécula.

Benedictus es in firmamento cœli ; * & laudábilis & glorióſus in ſécula.

Benedícite, Angeli Dómini, Dómino ; * laudáte & ſuperexaltáte eum in ſécula.

Benedícite, omnes virtútes Dómini, Dómino : * laudáte & ſuperexaltáte eum in ſécula.

Glória Patri.

Ant. Projectus eſt accuſátor fratrum noſtrórum ; & ipſi vicérunt eum : proptéreà lætámini, cœli, & qui habitátis in eis. *Apoc.* 12.

Ant. 4. E. Omnes audívi, dicentes : Sedenti in throno, & Agno, benedictio, & honor, & glória, & poteſtas in ſécula ſeculórum. *Apoc.* 5.

Capitulum. *Apoc.* 3.

Qui vícerit, veſtiétur veſtimentis albis, & non delébo nomen ejus de libro vitæ; & confitébor nomen ejus coram Patre meo, & coram Angelis ejus.

HYMNUS.

Mille quem ſtipant ſólio ſedentem
Córporis puræ ſine mole mentes,
Chriſte, quos fuſo tibi conſecraſti
Sánguine, ſerva.

Quas tenent celſas ſuper aſtra ſedes
Spíritus, nobis quoque præparaſti:
Ut viam monſtrent, ſócios fidéles
Próvidus addis.

Qui Dei nunquàm temeranda jura
Víndicat ſacris metuendus armis,
Prompta perdendos Michaël in hoſtes
Arma miniſtret.

Núntius felix melióris ævi,
Fauſta qui mundo Gábriel tuliſti,
Creber è cœlo vénias, amíca
Núntia portans.

Córporis morbos, tenebraſque mentis
Pelle, divínas médicus per artes,
Qui ſeni cæco, Ráphaël, dediſti
Cérnere ſolem.

Grátias Regi ſúperûm canamus,
Turba, cui ſervit, celer Angelórum:
Quem fides veri ſtudióſa trinum
Credit & unum.
Amen.

℣. Adoráte Dóminum, omnes Angeli ejus: ℟. Audívit, & lætáta eſt Sion. *Pſ.* 96.

Ad Benedictus.

Ant. 1. *D. duplicanda.* Poténtiam virtútis operátus eſt Deus in Chriſto, illum conſtítuens ad déxteram ſuam, ſupra omnem Principátum, & Poteſtátem, & Virtútem, & Dominatiónem. *Epheſ.* 1.

Oratio.

Deus, qui miro órdine Angelórum miniſtéria hominumque diſpenſas: concéde propítius, ut à quibus tibi miniſtrántibus in cœlo ſemper aſsíſtitur, ab his in terra vita noſtra muniátur: Per Dóminum.

AD HORAS.

Doxologia.

Rex, cui miniſtrant Angeli,
Jeſu, tibi ſit glória,
Cum Patre, & almo Spíritu
Nunc & per omne ſæculum.
Amen.

AD PRIMAM.

Ant. 8. *G.* Vidi.

In ℟. *br.* ℣. Qui es in déxtera Dei, * ſubjectis tibi Angelis. 1. *Petr.* 3.

Canon proprius, clxvij.

AD TERTIAM.

Ant. 1. a. Erat.

CAPITULUM. *Hebr.* 12.

ACceſſiſtis ad Sion montem & civitátem Dei viventis, Jerúſalem cœleſtem, & multórum míllium Angelórum frequéntiam, & Eccléſiam primitivórum qui conſcripti ſunt in cœlis, & júdicem ómnium Deum, & ſpíritus juſtórum perfectórum, & teſtamenti novi mediatórem Jeſum.

℟. *br.* Benedícite Dómino, * omnes virtútes ejus, * Allelúia, allelúia. Benedícite. ℣. Miniſtri ejus, * qui fáciris voluntátem ejus, * Allelúia. Glória Patri. Benedícite.

℣. Benedícite Dómino, ómnia ópera ejus, ℟. In omni loco dominatiónis ejus. *Pſ.* 102.

AD SEXTAM.

Ant. 2. Cecidérunt.

CAPITULUM. *Apoc.* 22.

CEcidi ut adorárem ante pedes Angeli qui mihi hæc oſtendébat; & dixit mihi: Vide ne féceris; conſervus enim tuus ſum, & fratrum tuórum Prophetárum, & eórum qui ſervant verba prophetíæ libri hujus: Deum adóra.

℟. *br.* In conſpectu Angelórum * pſallam tibi, Dómine, * Allelúia, allelúia. In conſpectu. ℣. Adorábo * ad templum ſanctum tuum, * Allelúia. Glória Patri. In conſpectu. *Pſ.* 137.

℣. Adorábo ad templum ſanctum tuum, ℟. In timóre tuo. *Pſ.* 5.

AD NONAM.

Ant. 4. E. Omnes.

CAPITULUM. *Hebr.* 1.

CUm introdúcit Primogénitum in orbem terræ, dicit: Et adórent eum omnes Angeli Dei. Et ad Angelos quidèm dicit: Qui facit Angelos ſuos, ſpíritus; & miniſtros ſuos, flammam ignis.

℟. *br.* Laudáte Dóminum, * omnes Angeli ejus, * Allelúia, allelúia. Laudáte Dóminum. ℣. Laudáte eum, * omnes Virtútes ejus, * Allelúia. Glória Patri. Laudáte Dóminum.

℣. Laudáte Dóminum de cœlis; ℟. Laudáte eum in excelſis. *Pſ.* 148.

AD II. VESPERAS.

Ant. 5. a. VIdi ſeptem Angelos ſtantes in conſpectu Dei; & datæ ſunt illis ſeptem tubæ. *Apoc.* 8.

Ant. 6. Mittet Fílius hóminis Angelos ſuos cum tuba, & voce magna; & congregábunt electos ejus à quátuor ventis. *Matth.* 24.

Ant. 8. G. Ipſe Dóminus in juſſu, & in voce Archángeli, & in tuba Dei deſcendet de cœlo, & mórtui qui in Chriſto ſunt, reſurgent primi. 1. *Theſſ.* 4.

Ant. 2. Exíbunt Angeli,

& ſeparábunt malos de médio juſtórum. *Matth.* 13.

Ant. 7. a. Angeli cólligent de regno Dei ómnia ſcándala, & eos qui fáciunt iniquitátem; & mittent eos in camínum ignis. *Matth.* 13.

Capitulum, 2. *Theſſ.* 1.

Digni habeámini in regno Dei, pro quo & patímini: ſi tamen juſtum eſt apud Deum retribúere tribulatiónem iis qui vos tríbulant; & vobis, qui tribulámini, réquiem nobiſcum in revelatióne Dómini Jeſu de cœlo cum Angelis virtútis ejus.

Allelúia, allelúia. ℣. Dómine Deus meus, magnificátus es vehementer; qui facis Angelos tuos Spíritus, & miniſtros tuos ignem urentem. Allelúia. *Pſ.* 103.

Hymnus, Chriſte. *ut in I. Veſperis.*

℣. Qui ſedes ſuper Chérubim, manifeſtáre, ℟. Coram Ephraïm, Benjamin & Manaſſe. *Pſ.* 79.

Ad Magníficat.

Ant. 1. *duplicanda.* Qui digni habebuntur ſéculo illo, & reſurrectióne ex mórtuis, æquáles Angelis ſunt, & filii ſunt Dei; cùm ſint filii reſurrectiónis. *Luc.* 20.

Oratio, ut ſuprà ad Laudes.

Deindè, (niſi ſit Sabbatum,) fit Commem. S. Hieronymi. Ant. Beátus qui. ℣. Beátus homo. xxx *Oratio*, Deus, qui Eccléſiæ. *infrà.*

AD COMPLETORIUM.

Ant. 1. a. Vidit Jacob in ſomnis ſcalam ſtantem ſuper terram, & cacúmen illíus tangens cœlum: Angelos quoque Dei aſcendentes & deſcendentes per eam. *Gen.* 28.

Doxologia, Rex cui miniſtrant Angeli. *ſuprà ad Horas.*

Ad Nunc dimittis.

Ant. 5. a. Dicit Jeſus: Amen, amen dico vobis: Vidébitis cœlum apertum, & Angelos Dei aſcendentes & deſcendentes ſuprà Fílium hóminis. *Joan.* 1.

DIE XXX.

In Feſto

SANCTI HIERONYMI, Preſb. & Eccleſ. Doct.

Duplex-minus.

Omnia de Communi Doctorum, additis quæ ſequuntur.

IN II. NOCTURNO.

Lectio iv.

Ex operibus S. Hieronymi.

Hierónymus, Euſébii fílius, Stridóne in fínibus Dalmátiæ & Pannóniæ natus, puer à Donáto liberálibus diſciplínis Romæ eſt inſtitútus, ubi diébus Domínicis ſepulcra Apoſtolórum & Mártyrum circuíre, crebróque cryptas ingredi cum æquálibus conſuéverat. Suſcepto ibi in adoleſcéntia

baptiſmo, ad ſacras litteras ánimum adjíciens, Gállias ſtudiórum causâ peragrávit, Trevirísque librum ſancti Hilárii de Synodis ſuâ manu deſcripſit. Peruſtrátis deindè Thráciâ, Ponto, Bithyniâ, Galátiâ, Cappadóciâ & Cilíciâ, in Chálcidis Syriæ ſolitúdinem ſe recépit, inſtructus bibliothécâ quam Romæ ſibi magno ſtúdio conféceràt. Ibi, ut importúnas cogitatiónes, quas jejúniis non vícerat, ſtudiórum aſſiduitáte abígeret, Judæo ad Chriſtum converſo ſe in diſciplínam dedit, ut linguam hebráicam addiſceret. Aliquandò interrogátus, unam an tres confiterétur hypóſtaſes, incertus étiam ad quam ſe partem adjúngeret, exorto Antiochíæ inter Paulínum, Vitálem & Melétium diſsídio, Dámaſum Pontíficem Románum conſúluit, an tres hypóſtaſes dícere, & cui ex tribus Epíſcopis communicáre deběret.

Lectio v.

Exacto in eo receſſu quadriénnio, vexátus ab invidis, & hæréſeos poſtulátus, ex erémo diſcédens, Antiochíam venit; ubi à Paulíno cui adhæſerat, eâ conditióne ordinári ſe Presbýterum paſſus eſt, ut, quam amplexus fúerat monachi vitam, non deſéreret. Cùm deindè Jeroſólymis & Béthlehem aliquándiù manſiſſet, Conſtantinópolim ſe cóntulit; ibíque Gregórium Nazianzénum, ſacras lítteras explanantem, frequéns audívit. Romam deindè, ob Antiochíæ aliarúmque Eccleſiárum diſſenſiónes, cum Paulíno & Epiphánio profectum Dámaſus retínuit, ut eo uterétur in conſcribendis Epíſtolis ac reddendis ad ſynódicas Oriéntis & Occidéntis conſultatiónes reſponſis. Romæ per triénnium commorátus, poſt óbitum Dámaſi, Béthlehem ad incunábula Redemptóris, in extructo à Paula Monaſtério, majórem vitæ partem exégit.

Lectio vj.

Sacros códices commentáriis illuſtrávit; & quò cértiùs genuínum illórum ſenſum aſſequerétur, síngula Palæſtínæ loca ſédulò invíſit, adhíbitis Judæórum erudítiſſimis. Alexandríam ætáte jam provectus pétiit, de difficilióribus Scriptúræ locis Dídymum conſultúrus. Novum Teſtaméntum Græcæ fídei réddidit; vetus juxtà Hebráicam tránſtulit: Pſaltérium quo deinceps Eccléſia Latína uſa eſt, ſecundùm Septuaginta editiónem corréxit. Multa doctórum virórum ſcripta Latínè réddidit. Luciferiános, Helvídium, Vigilántium, Jo-

viniánum, & Pelágium ſcriptis ácriter inſectátus eſt. Hujus ſenténtiam ſanctus Auguſtínus & álii paſsim, de difficilióribus quæſtiónibus rogábant. Captâ eversâque à Gothis Româ, nóbiles Romános, qui ad ſummam inópiam redacti fúerant, in monaſtério Bethlehemitáno benignè excépit. In extréma ſenectúte febre correptus, migrávit ad Dóminum, Theodóſio junióre & Honório imperántibus, anno Chriſti quadringentéſimo vigéſimo. Ejus corpus apud Bethlehem ſepultum, póſteà Romam tranſlátum, in Baſílica ſanctæ Maríæ Majóris ad Præſépe cónditum eſt.

IN III. NOCTURNO.

Léctio ſancti Evangélii ſecundùm Matthæum.

Lectio vij. Cap. 5.

IN illo témpore; dixit Jeſus diſcípulis ſuis: Vos eſtis ſal terræ. Quòd ſi ſal evanúerit, in quo ſaliétur? Et réliqua.

Homília ſancti Hierónymi Preſbyteri.

Comment. in Cap. 2. Aggæi.

COnſídera Sacerdótum eſſe offícii, de lege interroganti reſpondére. Si Sacerdos eſt, ſciat legem Dómini; ſi ignórat legem, ipſe ſe árguit non eſſe Sacerdótem. Sacerdótis enim eſt ſcire légem, & ad interrogatiónem reſpondére de lege. Quod quidèm & in Deuteronómio légimus; ut. ſícubi in úrbibus Iſraël quæſtio fúerit exorta inter ſánguinem & ſánguinem, inter judícium & judícium, lepram & lepram, contradictiónem & contradictiónem, eant ad Sacerdótes atque Levítas, & ad Pontíficem qui in diébus illis fúerit conſtitútus, & quærant ab eo legem Dómini: quibus reſpondéntibus, fáciant quod jubentur. Quod ſi non fécerint, extermínentur de pópulo ſuo.

Lectio viij.

ET ne fórſitan in véteri ſolùm inſtrumento hæc præcépta videantur, lóquitur & Apóſtolus ad Timótheum, Epíſcopum non ſolùm irreprehensíbilem eſſe debére, & uníus uxóris virum, & ſapientem, & pudícum, & ornátum, & hoſpitálem, ſed étiam doctórem. Et ne caſu hoc dixiſſe viderétur, ad Titum quoque ſuper Preſbyteris, (quos & Epíſcopos intélligi vult,) ordinandis, éadem cautéla ſervátur. Hæc póſui, ut tàm ex véteri quàm ex novo Teſtamento, Sacerdótum eſſe offícium novérimus, ſcire legem Dei, & reſpondére ad quæ fúerint interrogáti; nec ſimplicitátem, & ciborum contrinéntiam in magiſtro ſuffi-

cere, niſi quod ipſe facit, poſſit & álios erudíre.

Lectio ix.

CErtè quia reſponſúros puto, hoc eórum eſſe qui ſe ab adoleſcéntia præparant ad docendum; frequenter autem judício Dómini, & populórum ſuffrágio, in Sacerdótium ſímplices éligi: ſaltèm illud hábeant, ut poſtquàm Sacerdótes fúerint ordináti, diſcant legem Dei, ut poſſint docére quod didícerint, & áugeant ſciéntiam magis quàm opes, & non erubeſcant à Láicis diſcere, qui nóverint ea quæ ad offícium pértinent Sacerdótum; magíſque noctes & dies in Scripturárum tractátu, quàm in ratiocíniis & ſupputatióne conſúmant.

Oratio.

DEus, qui Eccléſiæ tuæ in exponendis ſacris Scriptúris beátum Hierónymum Doctórem máximum providére dignátus es: præſta, quæſumus, ut ejus ſuffragántibus méritis, ſint nobis ſemper caſtæ delíciæ noſtræ Scriptúræ tuæ, & in ipſis inveniámus fídei, ſpei & caritátis aliméntum; Per.

AD VESPERAS, fit Commem. ſancti Remigii, Epiſcopi. Ant. Elégit. ℣. Beátus. xxiij. *Oratio* Deus, qui. *infrà.*

FESTA OCTOBRIS.

DIE I.

In Feſto SANCTI REMIGII, Remenſis Epiſcopi.

Semiduplex.

Omnia de Communi Pontificum, additis quæ ſequuntur.

Lectio ij.

Ex Fortun. Sidon. Appoll. Greg. Tur. & aliis.

REmígius, Laudúni natus eſt paréntibus Æmílio & ſanctâ Celíniâ jam ætáte provectis. Ejus ortum prædíxerat ſolitárius quidam cæcus, Montánus nómine; qui & viſum póſteà recépit, admótô ad óculos lacte, quo infans Remígius alebátur. Annos natus duos & viginti, ob ſeniles in adoleſcéntia mores ad Epiſcopátum Remenſem præter voluntátem raptus eſt. Cùm autem Clodovéus Alamannos, Tolbíaci, invocáto Chriſti nómine, debellaſſet; & inſtanti Remígio ut fidem profiterétur, reſpondiſſet veréri ſe ne per pópulum ſibi non licèret; ubi id reſcívit pópulus, ſtatim acclamávit: Mortáles deos abígimus, pie rex; & Deum quem Remígius prædicat immortálem, ſequi paráti ſumus. Tùm Remígius Clodovéum quem ſi-

dei documentis imbúerat, baptizávit ipſo die Natális Dómini, his eum verbis allocútus: Mitis depone colla, Sicamber: adóra quod incendiſti, incende quod adoraſti. Baptizátum ſacro inunxit chríſmate cum ſignáculo crucis Chriſti.

Lectio iij.

DE exércitu autem ejus ter mille & ámpliùs baptiſmo initiáti ſunt, ſimul & Albofledis ſoror Clodovéi: quæ cùm paulò pòſt deceſſiſſet, Remígius per lítteras regem eſt conſolátus. Lanthildis quoque áltera ejus ſoror, ab Ariána hæreſi revocáta, ſacro chríſmate reconciliáta eſt Eccléſiæ. Clodovéum Gothis bellum parantem utiliſſimis regno adminiſtrando consíliis per lítteras inſtrúxit, eidemque auctor fuit ut Concilium Aurelianenſe indíceret. Cleméntiâ in pœnitentes erat ſingulári: Neque enim, inquiébat, nos póſuit Dóminus ad iracúndiam, ſed ad hóminum curam. Novos Epiſcopátus inſtítuit; Teruannæ, ubi ſanctum Antimundum; Atrebátis, ubi ſanctum Vedaſtum; Laudúni, ubi ſanctum Genebaldum præfécit. Sub finem vitæ, oculórum uſu orbátus eſt, quem tamen paulò ante mortem recuperávit. Sénio tandem confectus, óbiit die décimâ tértiâ Januárii. Inter ália quæ édidit miràcula, mórtuum ſuſcitávit, ut refert liber de ejus vita laudátus à Gregório Turonenſi, qui & méminit feſtivitátis ejus quæ jam ſuo témpore inítio menſis Octóbris celebrabátur, ob primam córporis ejus hoc ipſo die tranſlatiónem.

Oratio.

DEus, qui per beáti Remígii Pontíficis documenta, Francórum regem & pópulum fídei jugo ſubdidiſti: largíre ſupplícibus tuis, ut per iter ſalútis, quo idem paſtor incéſſit, dono tuæ pietátis ad te gradiámur. Per.

VESPERÆ de ſequenti.

DIE II.

In Feſto SS. ANGELORUM CUSTODUM.

Duplex majus.

IN I. VESPERIS.

Pſalmi de Feria; & ſic in toto Officio.

Ant. ECce ego mittam 7. a. Angelum meum, qui præcédat te, & cuſtódiat in via, & introdúcat in locum quem parávi. *Exod.* 23.

Ant. 4. d. Obſérva eum, & audi vocem ejus, nec contemnendum putes; quia non dimíttet cùm peccáveris, & eſt nomen meum in illo. *Exod.* 23.

Ant. 8. G. Si audíeris

vocem Angeli mei, & féceris ómnia quæ loquor; inimícus ero inimícis tuis, præcedetque te Angelus meus. *Exod.* 23.

Ant. 5. a. Edúcam vos cum pace, dicit Dóminus; Angelus enim meus vobiſcum eſt, ipſe autem exquiram ánimas veſtras. *Baruch* 6.

Ant. 6. Ne dicas coram Angelo: Non eſt providéntia; ne irátus Deus diſſipet cuncta ópera mánuum tuárum. *Eccleſ.* 5.

CAPITULUM. *Iſ.* 63.

DIxit Dóminus: Pópulus meus eſt, filii non negantes; & factus eſt eis Salvátor. In omni tribulatióne eórum non eſt tribulátus, & Angelus fáciéi ejus ſalvávit eos: in dilectióne ſua & in indulgéntia ſua ipſe redémit eos, & portávit eos.

℞. Non accédet ad te malum; * Quóniam Angelis ſuis Deus mandávit de te, ut cuſtódiant te: † In mánibus portábunt te, ne forte offendas ad lápidem pedem tuum. ℣. Dicit mihi Angelus: Conſervus tuus ſum, & fratrum tuórum: Deum adóra; * Quóniam. Glória Patri. † In mánibus. *Pſ.* 90. *Apoc.* 19.

HYMNUS.

CUſtódes hóminum pſállimus Angelos,
Natúræ frágili quos Pater áddidit
Cœleſtis cómites, inſidiántibus
Ne ſuccúmberet hóſtibus.
Nam quòd corrúerit próditor ángelus,
Conceſſis méritò pulſus honóribus,
Ardens invídiâ, péllere nítitur
Quos cœlo Deus ádvocat.
Huc Cuſtos ígitur pérvigil ádvola,
Avertens pátriâ de tibi créditâ
Tàm morbos ánimi, quàm requiéſcere
Quidquid non ſinit íncolas.
Sit laus ſumma Patri, ſúmmaque Fílio:
Haud impar tibi ſit, glória, Spíritus,
Qui nos dùm révocas ad ſúperas domos,
Mandas próvidus Angelis. Amen.

℣. Qui hábitat in adjutório Altíſſimi, ℞. In protectióne Dei cœli commorábitur. *Pſ.* 90.

Ad Magníficat.

Ant. 1. D. Deus viros inſtruit diſciplínâ, ut avertat hóminem ab his quæ facit: ſi fúerit pro eo Angelus loquens, miſerébitur ejus, & dicet: Líbera eum; & vidébit fáciem ejus. *Job.* 33.

Oratio, ut infrà ad Laudes.

Fit Commem. ſancti Remigii. Ant. Sacerdótes. ℣. Salvum fecit. xxviii.

Oratio, Deus, qui. *ut ſuprà.*

AD COMPLETORIUM, *ut ſuprà in Feſto S. Michaëlis.* 466.

AD OFFICIUM NOCT.

Invit. In conſpectu Angelórum, * Veníte, adorémus Dóminum. *Pſ.* 137.

Pſ. 94. Veníte. 2.

Hymn. Cuſtódes. *ut ſuprà.* 471.

IN I. NOCTURNO.

Ant. 1. *D.* Cùm inveniſſet Angelus Dómini Agar in ſolitúdine, dixit ad illam: Ecce páries fílium, vocabiſque nomen ejus Iſmaël, eò quòd audíerit Dóminus afflictiónem tuam. *Geneſ.* 16.

Ant. 7. d. Exaudívit Deus vocem Iſmaël, vocavitque Angelus Dei Agar de cœlo, dicens: Noli timére; exaudívit enim Deus vocem púeri de loco in quo eſt. *Geneſ.* 21.

Ant. 3. *a.* Dixit Abraham ad ſervum ſeniórem domûs ſuæ: Dóminus Deus cœli mittet Angelum ſuum tecum, & díriget viam tuam. *Geneſ.* 24.

℣. Flagellum non appropinquábit tabernáculo tuo: ℟. Angeli cuſtódient te in ómnibus viis tuis. *Pſ.* 90.

Tres Lectiones de Scriptura occurrente.

Poſt j. Lect. ℟. Véſperè venérunt duo Angeli Sódomam, & eos qui vim faciébant Lot, percuſſérunt cæcitáte. Cùmque eſſet manè, * Eduxérunt eum, & poſuérunt extra civitátem, dicentes: Salva ánimam tuam. ℣. Novit Dóminus pios de tentatióne erípere, iníquos verò in diem judícii reſerváre cruciandos. * Eduxérunt. *Geneſ.* 19. 1. *Petr.* 2.

Poſt ij. Lect. ℟. Jacob ábiit itínere quo cœperat; fueruntque ei óbviàm Angeli Dei: quos cùm vidiſſet, ait: * Caſtra Dei ſunt hæc. ℣. Erat Jeſus in deſerto, & tentabátur à ſátana; eratque cum béſtiis, & Angeli miniſtrábant illi. * Caſtra. *Geneſ.* 32. *Marc.* 1.

Poſt iij. Lect. ℟. Jacob in fortitúdine ſua directus eſt cum Angelo, & inváluit ad Angelum; * Et † Confortátus eſt, flevit & rogávit. ℣. Jeſus factus in agónia, prolíxiùs orábat: appáruit autem illi Angelus de cœlo, confortans eum; * Et. Glória Patri. † Confortátus eſt. *Oſeæ* 12. *Luc.* 22.

IN II. NOCTURNO.

Ant. 6. Benedíxit Jacob fíliis Joſeph, & ait: Angelus qui éruit me de cunctis malis, benedícat púeris iſtis. *Geneſ.* 48.

Ant. 8. G. Deſcendérunt patres noſtri in Ægyptum; & clamávimus ad Dóminum, & exaudívit nos, miſitque Angelum qui edú-

xit nos de Ægypto. *Num.* 20.

Ant 5. C. Angelus Dei qui præcedébat Iſraël, ſtetit inter caſtra Ægyptiórum, & caſtra Iſraël. *Exod.* 14.

℣. Immittet Angelus Dómini in circúitu timéntium eum; ℟. Et erípiet eos. *Pſ.* 33.

Sermo ſancti Bernard Abbátis.

In Pſ. Qui hábitat. *Serm.* 12. *n.* 4.

Lectio iv.

ANgelis ſuis mandávit de te. Mira dignátio, & verè magna diléctio caritátis! Quis enim, quibus, de quo, quid mandávit? Studióſè conſiderémus, fratres, diligenter commendémus memóriæ hoc tàm grande mandátum. Quis enim mandávit? cujus ſunt Angeli? cujus mandátis obtémperant? cujus obédiunt voluntáti? Nempè Angelis ſuis mandávit de te, ut cuſtódiant te in ómnibus viis tuis: nec cunctantur quin étiam in mánibus tollant te. Summa ergò Majeſtas mandávit Angelis, & Angelis ſuis mandávit; illis útiquè ſublímibus, tàm beátis, tàm próximè ſibi cohæréntibus, tàm familiáriter adhæréntibus, & verè domeſticis Dei. Mandávit autem de te. Tu quis es? Dómine, quid eſt homo, quòd memor es ejus? aut fílius hóminis, quóniam réputas eum? quaſi verò non ſit homo putrédo, & fílius hóminis vermis.

℟. Locútus eſt Dóminus ad Móyſen, dicens: Vade in terram quam jurávi Abraham, Iſaac & Jacob; & mittam præcurſórem tui Angelum, * Ut ejíciam Chananæum, & intres in terram fluentem lacte & melle. ℣. Ego Jeſus miſi Angelum meum teſtificári in Eccléſiis: Etiam vénio citò, * Ut. *Exod.* 33. *Apoc.* 22.

Lectio v. *n.* 6.

UT cuſtódiant te in ómnibus viis tuis. Quantam tibi debet hoc verbum inferre reveréntiam, afferre devotiónem, conferre fidúciam! reveréntiam pro præſéntia, devotiónem pro benevoléntia, fidúciam pro cuſtódia. Cautè ámbula, ut vidélicèt cui adſunt Angeli, ſicut eis mandátum eſt, in ómnibus viis tuis. In quovis diverſório, in quovis ángulo, Angelo tuo reveréntiam habe. Tu-ne áudeas illo præſente, quod vidente me non audéres? An præſentem eſſe dúbitas quem non vides? Adſunt ígitur, & adſunt tibi; non modò tecum, ſed étiam pro te. Adſunt ut prótegant, adſunt ut proſint.

℟. Apéruit Dóminus

óculos Bálaam, & vidit Angelum ſtantem in via, evagináto gládio; adoravitque eum pronus in terram. * Cui Angelus dixit: Ego veni ut adverſárer tibi, quóniam perverſa eſt via tua. ℣. Dicit qui habet rhomphæam utrâque parte acútam: Hábeo adversùs te, quia habes tenentes doctrínam Bálaam, * Cui. *Num.* 22. *Apoc.* 2.

Lectio vj. *n.* 8. *&* 9.

IN mánibus portábunt te. In tuis quidèm viis cuſtódient te; & dedúcent párvulum, quà poteſt párvulus ambuláre. Céterùm non te patientur tentári ſuprà quàm ſuſtinére potes; ſed in mánibus tollent, ut pertránſeas offendículum. Quàm fácilè tranſit, qui illis portátur in mánibus! Quótiès ergò graviſſima cérnitur urgére tentátio, & tribulátio vehemens imminére; ínvoca cuſtódem tuum, ductórem tuum, adiutórem tuum in opportunitátibus, in tribulatióne. Incláma eum, & dic: Dómine, Salva nos; perímus. Non dormit neque dormítat, etſi ad tempus quandóque diſſímulet; ne fortè periculóſiùs ab illíus te mánibus ipſe præcípites, ſi te eis ignoráveris ſuſtentátum.

℟. Cùm vidiſſent Angelum Dómini aſcendentem in flamma altáris Mánue & uxor ejus, dixit Mánue: Morte moriémur, quia vídimus Deum. Cui reſpondit múlier: * Si Dóminus nos vellet occídere, de mánibus noſtris holocauſtum non ſuſcepiſſet. ℣. Habémus grátiam per quam ſerviámus placentes Deo cum metu & reveréntia: * Si. Glória Patri. * Si. *Judic.* 13. *Hebr.* 12.

IN III. NOCTURNO.

Ant. 2. Vidit David evaginátum gládium in manu Angeli, dixitque: Ego ſum qui peccávi; præcepitque Dóminus Angelo, & convertit gládium ſuum in vagínam. 1. *Paral.* 21.

Ant. 5. a. Miniſter Eliſéi vidit exércitum in circúitu civitátis, nuntiavitque ei. At ille reſpondit: Noli timére; plures enim nobiſcum ſunt, quàm cum illis. 4. *Reg.* 6.

Ant. 1. g. Qui miſſi erant à rege Sennácherib, quia blaſphemavérunt te, Dómine, éxiit Angelus, & percuſſit ex eis centum octoginta quinque míllia. 1. *Machab.* 7.

℣. Fiant tanquàm pulvis ante fáciem venti; ℟. Et Angelus Dómini coarctans eos. *Pſ.* 34.

Léctio ſancti Evangélii ſecundùm Matthæum.

Lectio vij. Cap. 18.

IN illo témpore; Dixit Jeſus diſcípulis ſuis: Vidéte ne contemnátis unum

ex his puſillis; dico enim vobis quia Angeli eórum in cœlis ſemper vident fáciem Patris mei, qui in cœlis eſt. Et réliqua.

Homília ſancti Hilárii Epíſcopi.

Lib. 2. Comment. in Cap. 8. Matth.

VIdéte ne contemnátis unum de puſillis iſtis qui credunt in me. Arctíſſimum vínculum mútui amóris impóſuit ad eos præcípuè qui verè in Dómino credidíſſent. Puſillórum enim Angeli quotídiè Deum vident; quia Fílius hóminis venit salváre quæ pérdita ſunt. Ergò & Fílius hóminis ſalvat; & Deum Angeli vident, & Angeli puſillórum ſunt.

℟. Próferens Judith caput Holoférnis, oſtendit, dicens: Vivit ipſe Dóminus, quóniam cuſtodívit me Angelus ejus, & revocávit me vobis: * Confitémini illi, omnes; quóniam bonus, quóniam in sǽculum miſericórdia ejus. ℣. Et Petrus dixit: Scio verè quia miſit Dóminus Angelum ſuum, & erípuit me de manu Heródis: * Confitémini. *Judith 13. Act. 12.*

Lectio viij.

FIdélium oratiónibus præeſſe Angelos abſolúta auctóritas eſt. Salvatórum ígitur per Chriſtum oratiónes Angeli quotídiè Deo ófferunt. Ergò perículósè ille contémnitur, cujus deſidéria ac poſtulatiónes ad ætérnum & inviſíbilem Deum, ambitióſo Angelórum famulátu ac miniſtério pervehuntur. Atque ut ingentem eſſe in cœlis lætítiam réditu humánæ ſalútis oſténderet, comparatiónis póſuit exemplum ejus qui oves nonaginta novem in móntibus reliquíſſet, & errantem unam requiſíſſet; quâ inventâ, plùs gáudii ſit, quàm habebátur in nonaginta novem conſervatióne lætítiæ.

℟. Angelus Dómini deſcendit cum Azaría & ſóciis ejus in fornácem: & excuſſit flammam de fornáce, & non tétigit eos omnínò ignis. Tunc hi tres quaſi ex uno ore laudábant, * Et benedicébant Deum. ℣. Injecérunt manus in Apóſtolos; Angelus autem Dómini edúxit eos, qui intravérunt in templum, & docébant, * Et benedicébant Deum. *Dan. 3. Act. 5.*

Lectio ix.

OVis una, homo intelligendus eſt; & ſub hómine uno univerſitas ſentienda eſt. Sed in uníus Adæ erróre omne hóminum genus aberrávit. Ergò nonaginta novem non errantes, multitúdo Ange-

lórum cœléſtium opinanda eſt, quibus in cœlo eſt lætítia & cura ſalútis humánæ. Igitur, & quærens hóminem, Chríſtus eſt; & nonaginta novem relicti, cœleſtis glóriæ multitúdo eſt: cui cum máximo gáudio errans homo, in Dómini córpore eſt relátus.

℟. Dániel regi reſpondens, ait: Deus meus miſit Angelum ſuum, & conclúſit ora leónum, & non nocuérunt mihi: * Ipſe eſt Deus vivens, & æternus in ſécula. ℣. Paulus ſtans in navi, dixit: Aſtitit mihi Angelus Dei, cujus ſum ego, dicens: Ecce donávit tibi Deus omnes qui návigant tecum: * Ipſe eſt. Glória. * Ipſe eſt. *Dan.* 6. *Act.* 27.

Te Deum.

℣. *Sacerd.* Laudáte Dóminum in virtútibus ejus: ℟. Laudáte eum secundùm multitúdinem magnitúdinis ejus. *Pſ.* 150.

AD LAUDES.

Ant. 4. E. ANgelus Dómini dixit: Dómine exercítuum, úſquequò tu non miſeréberis Jerúſalem, & úrbium Juda, quibus irátus es? *Zach.* 1.

Ant. 6. Reſpondit Dóminus Angelo verba conſolatória, dicens: Conſolábitur adhuc Dóminus Sion, & éliget adhuc Jerúſalem. *Zach.* 1.

Ant. 1. a. Angelus egrediebátur dicens: Abſque muro habitábitur Jerúſalem; & ego ero ei, ait Dóminus, murus ignis in circúitu ejus. *Zach.* 2.

Ant. 7. *d.* Suſcitávit me Angelus qui loquebátur in me, & ait: Sciétis quia Dóminus exercítuum miſit me ad vos. *Zach.* 4.

Ant. 3. *a.* Próteget Dóminus habitatóres Jerúſalem; & erit domus David quaſi Dei, ſicut Angelus Dómini in conſpectu eórum. *Zach.* 12.

CAPITULUM. *Iſaiæ* 62.

SUper muros tuos, Jerúſalem, conſtítui cuſtódes: totâ die & totâ nocte, in perpétuum non tacébunt. Qui reminiſcímini Dómini, ne taceátis, & ne detis ſiléntium ei, donec ſtabíliat, & donec ponat Jerúſalem laudem in terra.

HYMNUS.

REgnátor orbis ſummus & árbiter,
Cui prona ſervit Cúria Cœlitum;
Quæ voce ſolâ tu creaſti,
Perpétuâ regis ipſe curâ.
Nobis fidéles próvidus Angelos
Miſſos olympo ſuppéditas duces,
Qui nos tot obſeſſos períclis
Incólumes ſine labe ſervent;
Ne nos malignis fráudibus óccupet,

Incauta fallat pectora
ſúbdolus
Suáſor malórum ; ne re-
demptam
Abrípiat lanietque præ-
dam.
Laus ſumma Patri, ſúm-
maque Fílio ;
Tibíque compar glória,
Spíritus,
Qui per ſalútis tot mi-
niſtros
Das pátrias remeáre ſe-
des. Amen.

℣. Inclinávit cœlos, & deſcendit Dóminus: ℟. Aſcendit ſuper Chérubim. *Pſ.* 17.

Ad Benedictus.

Ant. 5. C. Cùm páriter prompto ánimo procéderent Jeroſólymis, appáruit præcédens eos eques in veſte cándida ; tunc omnes ſimul benedixérunt miſericordem Dóminum. 2. *Mach.* 11.

Oratio.

DEus, qui ineffábili providéntiâ ſanctos Angelos tuos ad noſtram cuſtódiam míttere dignáris: largíre ſupplícibus tuis, & eórum ſemper protectióne defendi, & æternâ ſocietáte gaudére ; Per.

AD HORAS,

Doxologia.

Rex, cui miniſtrant An-
geli,
Jeſu, tibi ſit glória,
Cum Patre, & almo Spí-
ritu
Nunc & per omne ſéculum.
Amen.

AD PRIMAM.

Ant. 4. E. Angelus Dómini.

In ℟. *br.* ℣. Qui de nobis mandaſti * Angelis tuis. *Pſ.* 90

AD TERTIAM.

Ant. 6. Reſpondit.

Capitulum. *Zach.* 1.

DIxit ad me Angelus qui loquebátur in me : Clama, dicens : Zelátus ſum Jerúſalem & Sion zelo magno : & irâ magnâ ego iraſcor ſuper gentes opulentas ; quia ego irátus ſum parùm, ipſi verò adjuvérunt in malum. Proptéreà hæc dicit Dóminus : Revertar ad Jerúſalem in miſericórdiis.

℟. *br.* Surge, Dómine ; * Et diſſipentur inimíci tui. Surge. ℣. Et fúgiant qui odérunt te, * à fácie tua ; * Et diſſipentur. Glória. Surge. *Cant. Moyſi. Num.* 10.

℣. Fiat via illórum ténebræ, & lúbricum ; ℟. Et Angelus Dómini pérſequens eos. *Pſ.* 34.

AD SEXTAM.

Ant. 1. a. Angelus.

Capitulum. *Zach.* 9.

CIrcúmdabo domum meã ex his qui mílitant mihi, euntes & revertentes : & non tranſíbit ſuper eos ultrà exactor ; quia nunc vidi in óculis meis.

℟. *brev.* Dómine Deus meus, * Magnificátus es vehementer. Dómine. ℣.

Qui facis Angelos tuos, ſpíritus; * & miniſtros tuos, ignem urentem, * Magnificátus es. Glória Patri. Dómine. *Pſ.* 103.

℣. Currus Dei decem míllibus múltiplex, míllia lætántium: ℟. Dóminus in eis. *Pſ.* 67.

AD NONAM.

Ant. 3. *a.* Próteget.

CAPITULUM. 2. *Mach.* 15.

Dominátor cœlórum, mitte Angelum tuum bonum ante nos, in timóre & tremóre magnitúdinis bráchii tui; ut métuant qui cum blaſphémia véniunt adversùs ſanctum pópulum tuum.

℟. *br.* Qui ſedes ſuper Chérubim, *Dómine Deus virtútum. Qui ſedes. ℣. Oſtende fáciem tuam, *& ſalvi érimus, * Dómine. Glória Patri. Qui ſedes. *Pſ.* 79.

℣. Dóminus virtútum nobiſcum; ℟. Suſceptor noſter Deus Jacob. *Pſ.* 45.

AD II. VESPERAS.

Ant. 3. a. Vidéte ne contemnátis unum de puſillis qui in me credunt; dico enim vobis quia Angeli eórum ſemper vident fáciem Patris mei qui in cœlis eſt. *Matth.* 18.

Ant. 4. E. Dico vobis: Gáudium erit coram Angelis Dei ſuper uno peccatóre pœniténtiam agente. *Luc.* 15.

Ant. 6. Mittet Dóminus Angelos ſuos: & congregábunt electos ejus. *Matth.* 24.

Ant. 8. G. Omnes ſunt adminiſtratórii Spíritus, in miniſtérium miſſi propter eos qui hæreditátem cápient ſalútis. *Hebr.* 1.

Ant. 5. C. Cecidérunt coram Agno, habentes ſinguli cítharas, & phialas plenas odoramentórum, quæ ſunt oratiónes Sanctórum. *Apoc.* 5.

CAPITULUM. *Apoc.* 8.

Angelus venit; & ſtetit ante altáre, habens thuríbulum áureum: & data ſunt illi incenſa multa; ut daret de oratiónibus Sanctórum ómnium ſuper altáre áureum quod eſt ante thronum Dei, & aſcendit fumus incenſórum de oratiónibus Sanctórum de manu Angeli coram Deo.

Hymnus, Cuſtódes. 471.

℣. In conſpectu Angelórum pſallam tibi, Deus meus: ℟. Adorábo ad templum ſanctum tuum, & confitébor nómini tuo. *Pſ.* 137.

Ad Magníficat.

Ant. 7. G. Unus de Angelis oſtendit mihi civitátem ſanctam Jeruſalem; & habébat murum habentem portas duódecim; & in portis Angelos duódecim. *Apoc.* 21.

Oratio, ut ſuprà ad Laudes.

Fit Commem. S. Tro-

phimi, *Epiſcopi. Ant.* Elégit. ℣. Beátus. xxiij. *Oratio*, Deus, qui. *infrà.*

AD COMPLETORIUM, *ut ſuprà in Feſto S. Michaëlis.* 466.

DIE III.

In Feſto
SANCTI TROPHIMI, primi Arelatenſis Epiſcopi.

Semiduplex.

Lectio ij.

Ex Gallia Chriſtiana.

Conſtans eſt à priſtinis tempóribus Galliárum Viennénſium opínio & tradítio Tróphimum ſancti Pauli diſcípulum à ſancto Petro Apóſtolo primum Arelaténſibus paſtórem datum fuiſſe. Huic ſenténtiæ adſtipulátur Zóſimus Papa in epíſtola ad Epíſcopos Gálliæ, in qua dicit: Tróphimum ſummum Antíſtitem, ex cujus fonte totæ Galliæ fídei rívulos accepérunt, à Sede Romána Arelatenſem Metropolitánum fuiſſe delegátum. Hanc conſtat fuiſſe ſenténtiam ſanctiórum & doctiórum Epiſcopórum Gálliæ, médio ſéculo quinto, número novemdecim, ex tribus Viennénſibus provínciis qui ſcripſérunt ad ſanctum Leónem Papam, ut reſtitúeret antíqua jura Ecclésiæ Arelatenſis, à qua fidem & ordinatiónem ipſi ſuíque antecesſóres accéperant. Ado Viennenſis Archiepíſcopus in chrónico, Créditur, inquit, Paulus ad Hiſpánias perveniſſe, & Arelàte Tróphimum, Viennæ Creſcentem diſcípulos ſuos ad prædicandum reliquiſſe. Huic vulgátæ opinióni objícitur quidèm Gregórii Turonenſis autóritas, qui ſexto deſinente ſéculo, Tróphimum recenſébat cum Saturníno, Dionyſio & áliis quátuor; ſed præpónderat teſtimónium Epiſcopórum Provinciárum Viennénſium mox legendum. Sanctus Tróphimus Epíſcopus quidèm, non verò Martyr, dícitur: undè conjícitur eum in pace migraviſſe ad Chriſtum. Ejus feſtum primárium celebrátur die vigéſimâ nonâ Decembris; tranſlátio verò, ultimâ Septembris.

Ex Epíſtola novémdecim Epiſcopórum Galliárum Viennenſium ad ſanctum Leónem papam.

Lectio iij.

Inter op. S. Leonis.

Omnibus regiónibus Gallicánis notum eſt, ſed nec ſacroſanctæ Ecclésiæ Románæ habétur incógnitum, quòd prima intrà Gállias Arelatenſis cívitas miſſum à beatíſſimo Petro Apóſtolo ſanctum Tróphimum habére méruit Sacerdótem, & exindè áliis paulátim regiónibus Galliárum donum fídei & religiónis infúſum; priúſque ália loca

ab hoc rivo fidei, quem ad nos Apoſtólicæ inſtitutiónis fluenta miſérunt, meruiſſe manifeſtum eſt Sacerdótem, quàm Viennenſis cívitas. Jure ac méritò ea urbs ſemper ápicem ſanctæ dignitátis obtínuit, quæ in ſancto Tróphimo primítias noſtræ religiónis prima ſuſcépit, ac póſteà intrà Gállias hoc quod divíno múnere fúerat conſecúta, ſtúdio doctrínæ ſalutáris effúdit. Cujus honóris obtentu Eccléſiam Arelatenſem omnes deceſſóres prædeceſſoreſque noſtri velut matrem débito ſemper honóre coluérunt, tenenteſque traditiónem totam ab hac ſede civitates noſtræ ſibi Epíſcopos poſtulârunt. Ab hujus Eccléſiæ Sacerdóte tàm deceſſóres noſtros, quàm nos ipſos, conſtat in ſummum Sacerdótium, donante Dómino, conſecrátos. Quam quidèm antiquitátem ſequentes prædeceſſóres Beatitúdinis veſtræ, hoc quod erga privilégia Arelatenſis Eccléſiæ inſtitútio vetuſta tradíderat, promulgátis autoritátibus confirmârunt; credentes plenum eſſe ratiónis atque juſtítiæ, ut ſicut per beatíſſimum Petrum Apoſtolórum príncipem ſacroſancta Eccléſia Romána tenéret ſupra omnes totíus mundi Eccléſias principátum, ita étiam intrà Gállias Arelatenſis Eccléſia, quæ ſanctum Tróphimum ab Apóſtolis miſſum Sacerdótem habére meruiſſet, ordinandi pontifícium vindicáret.

Oratio.

DEus, qui ad Galliárum illuminatiónem, beátum Tróphimum Pontíficem prædicatiónis evangélicæ glóriâ decoraſti: præſta, ut quos per ipsíus documenta fidéles eſſe donaſti, meritórum imitatóres eſſe concédas; Per Dóminum.

VESP. à Capitulo de ſequenti, in Communi Cænobitarum, Oratio, Deus, qui te. *infrà; cum Commem. præcedentis.*

DIE IV.

In Feſto

SANCTI FRANCISCI

Aſſiſinatis, Cœnobitæ, Inſtitutoris Ordinis Fratrum Minorum.

Semiduplex.

Lectio ij.

Ex ſancto Bonaventura.

FRanciſcus Aſsíſii in Umbria natus, à prima ætáte, patris exemplum ſecútus, mercatúram fecit. Quodam die, páuperem pro Chriſti amóre pecúniam flagitantem, cùm præter conſuetúdinem repuliſſet, repentè eo facto commótus, largè ei miſericórdiam impertivit. Quâ ex die Deo promíſit ſe némini unquàm poſcenti eleemóſynam

móſynam negatúrum. Cùm verò in gravem morbum incidiſſet, receptâ ſanitáte cœpit ardéntiùs cólere offícia caritátis. Quâ in exercitatióne tantùm profécit, ut Evangélicæ perfectiónis cúpidus, quidquid habéret, paupéribus largirétur. Cùm autem illud ex Evangélio audiſſet: Nolíte poſſidére aurum neque argentum in zonis veſtris, non peram in via, neque duas túnicas, neque calceamenta, ſibi eam régulam ſervandam propóſuit. Itaque detractis cálceis, & unâ contentus túnicâ, cùm duódecim ſócios adhibuiſſet, Ordinem Minórum inſtítuit, conſcriptâ régulâ, quam anno milléſimo ducentéſimo nono Innocéntius tértius, ad quem Franciſcus ſupplex cum ſóciis Romam accéſſerat, confirmávit. Indè reverſus, habitávit cum iis in tugúrio juxtà Aſiſium, ubi in labóre multo, magnáque inópiâ, piis meditatiónibus vacábant.

Lectio iij.

Docébat eos honoráre præcípuâ reveréntiâ Sacerdótes, & fidei, quam Romána tenet Eccléſia, firmiter adhæréſcere. Jubébat quoque mulíerum familiaritátes, collóquia & aſpectus ſollicitiùs evitári. Otium, ómnium malárum cogitatiónum ſentínam, ſummópere fugiendum prædicábat; dicebátque: Volo fratres meos laboráre & exercitári; ne ótio dédiri, per illícita corde aut linguâ vagentur. Eoſdem duxit póſteà ad ſanctam Maríam Angelórum, undè in finítimis locis regnum Dei annuntiábat, dícere ſólitus, ſalúti animárum nihil eſſe antepenendum. Hinc cùm fratres in várias orbis partes dimítteret, ipſe iter Paríſios dirígere inſtítuit, ſinguláxem propenſiónem teſtátus erga hanc Eccléſiam. Cùm verò id illi propter ſuborta quædam negótia non licéret, quoſdam ex ſóciis Lutétiam miſit, quibus Cuſtódis nómine primus in hoſpítio præpóſitus eſt Agnellus ántequàm domum própriam habérent; quam tandèm in território ſancti Germáni de Pratis, concedéntibus Monáchis, conſecúti ſunt. Franciſcus autem martýrii cúpidus in Syriam trajécit, ubi à Meledíno Babylónis, Ægypti Soldáno liberáliter exceptus, cùm nihil profíceret, rédiit in Itáliam. Gráviter ægrótans deferri vóluit in Eccléſiam ſanctæ Maríæ Angelórum; ut ubi grátiæ ſpíritum accéperat, ibi ſpíritum vitæ rédderet. Eo in loco fratres ad paupertátem ac patiéntiam, & ſanctæ Románæ Eccléſiæ

ceſſiónibus adjuvémur; ut, qui majeſtátem tuam júgiter delinquendo offéndimus, ejus méritis & précibus, noſtrórum delictórum véniam conſequámur; Per Dóminum.

Pro Commemor. ſanctæ Fidis, Ant. Factus eſt. ℣. Hæréditas. *Oratio*, Omnípotens. lviij.

AD VESP. ℣. Plantáti. *ad* Magníficat. *Ant.* Scimus. xliij. *Oratio*, Sancti Brunónis. *ſuprà.*

DIE IX.

In Feſto

SANCTI DIONYSII,

Pariſienſis Epiſcopi, & Soc. ejus, Martyrum.

Semiduplex.

Pridiè ad VESP. Pſalm. ſub ſola Ant. Venit hora. xv. *reliqua ut in Communi plurium Martyr. Oratio*, Deus, qui. *infrà.*

Lectio ij.

Greg. Tur. Fortunat. Acta ap. Boſquet.

DIonyſius à Románo Pontífice Géntium Epíſcopus ordinátus, cum Saturníno, Gatiáno & áliis, ad prædicandum in Gállias ante Deciórum impérium, miſſus eſt. Appuliſſe in Provínciam Narbonenſem, & Arelaténſibus Chriſtiáni nóminis reveréntiam primùm exhibuiſſe; vel pótiùs ipſis revocaſſe fidem quam à beáto Tróphimo jamprídèm accéperant, vetus Eccléſiæ Gallicánæ tradítio eſt. Ibi reliquiſſe vidétur diſcípulum ſuum ſanctum Régulum, qui diptycis Arelatenſis Eccléſiæ poſt ſanctum Tróphimum Epíſcopus inſcribitur. Saturnínus autem Tolóſam, Turónos Gatiánus, uterque anno Décii Imperatóris primo ingreſſus eſt. Dionyſius verò ad últimos Célticæ fines lóngiùs céteris progreſſus eſt: aſſumptis ſcilicèt è diſcipulórum número adjutóribus, Lutétiam, jam antè Chriſtum coram tribunálibus confeſſus advénit. Tùm patefacto ſibi per vária mirácula prædicatiónis áditu, poſtquàm cives non exíguo número Chriſto ſubjécit, adlégit ex eis miniſtros quibuſcum curam pópuli partirétur; atque ita Eccléſiam quæ necdùm illis in locis fúerat, ex Clero & pópulo ſecundùm formam Apoſtólicam inſtítuit, quam ipſe auctoritáte Epiſcopáli primus adminiſtrávit.

Lectio iij.

AD providendum civitátibus provinciiſque vicínis ánimum libériùs adjungens Dionyſius, emíſit in ulterióres Gálliæ partes, tanquàm ad novam expeditiónem, duódecim diſcípulos, quorum óperâ ſtrénuâ fidelíque hactenùs uſus fúerat, ut illas regiónes ſuis auſpíciis ſuóque ductu

Chriſto acquírerent, quas ferè omnes póſteà ſánguine ſuo conſecrârunt in perſecutióne Maximiáni Imperatóris. Nec ipſe ſemper intrà Pariſiórum fines ſe contínuit; ſed vicínas províncias incredíbili zelo peragraſſe, ipſaſque Evangélii face illuſtráſſe fertur. Poſt tot labóres & itínera, Paríſios reverſum gravis ſúbitò in occídua præſertìm orbis parte mota perſecútio excépit; cujus miniſter in his pártibus, Lugdunenſis tunc Gálliæ Præſes Sisínnius Feſcennínus extitíſſe ſcríbitur. Is Dionyſium ad necem inquíri juſſit, & Paríſiis cum Rúſtico Preſbytero, & Eleuthério Diácono repertum cárceri mancipári, donec eum audíret. Tùm quæſtióne hábitâ, admotiſque torméntis, poſtquàm ſe nihil profícere intelléxit, & fide Mártyrum tormentórum vim & verbórum injúrias ſuperári, cápita illis amputári juſſit, ſéptimo Idus Octóbris.

Orátio.

DEus, qui hodiernâ die beátum Dionyſium Mártyrem tuum atque Pontíficem, & Sócios ejus, virtúte conſtántiæ in paſſióne roboraſti: tríbue nobis, quæſumus, ex eórum imitatióne, pro amóre tuo próſpera mundi deſpícere, & nulla ejus adverſa formidáre; Per Dóminum noſtrum.

DIE XI.

In Feſto

SANCTI FIRMINI,

Ucetienſis Epiſcopi.

Semiduplex.

Pridiè ad VESP. Palmi ſub ſola Ant. Suſcitábo. *in Communi Pontificum*, xxij. *Oratio*, Multíplica. *infrà.*

Lectio iij.

Ex ejus vit. ap. Lambec. Gariel. Arat. Conc. Gall. Hiſt. gen. Occit. & aliis.

FIrmínus Narbóne claro génere natus, relictis ab adoleſcéntia paréntibus & natáli ſolo, Ucétiam, Gálliæ Narbonenſis urbem, ſe cóntulit ad Roríciurn pátruum, notæ ſanctitátis Antíſtitem, ut eo duce ſanctis informarétur diſciplínis. A quo clericáli primùm milítiæ aſcriptus eſt; deinde Diáconus, tùm Préſbyter ordinátus, mox in partem ſollicitúdinis paſtorális aſſcítus. Hoc in múnere ita ſe geſſit, ut jam tùm ſedis Epiſcopális ſucceſſor omnium votis deſignarétur, dignus étiam cujus ſanctitátem Deus miráculis próderet. Hinc factum, ut mórtuo Roríſcio jam ferè octogenário, commúni Cleri populíque ſuffrágio, in illíus locum ſuffectus ſit, licèt júvenis, annumque agens círciter vigéſimum ſecundum.

Lectio iij.

AD dignitátem Epiſcopálem evectus Firmínus, Eccléſiam Ucetienſem eâ prudéntiâ, eâque mórum ſanctitáte rexit, ut novus Apóſtolus dici mererétur. Viſi ſæpíſſimè infirmi vel fímbriam ejus veſtimenti certátim contíngere, cujus ex contactu ſánitas effluébat. Affuit Concíliis Aurelianénſibus quarto & quinto, & Pariſienſi ſecundo. Demùm, cùm in Epiſcopátu exegiſſet annos ſéxdecim, in morbum lapſus, óbiit quinto Idus Octóbris, anno quingentéſimo quinquagéſimo tértio. De illíus ſanctitáte cum laude mentiónem facit coætáneus Arátor ad Patrícium Parthénium, eamdemque plúribus poſt mortem miráculis teſtátam eſſe vóluit Deus. Quorum famam étiam nono ſéculo célebrem fuiſſe conſtat ex epíſtola Amolónis Lugdunenſis Archiepíſcopi, ad Theobaldum Epíſcopum Lingonenſem.

Oratio.

MUltíplica, Dómine, in Eccléſia tua grátiæ ſpíritum, quo beátum Firmínum Pontíficem implevíſti: ut & gregis tui profíciat ubíque ſucceſſus, & grati fiant nómini tuo, te gubernante, Paſtóres; Per Dóminum.

DIE XIII.

In Feſto

SANCTI GERALDI,

Comitis Aureliacenſis.

Simplex.

Omnia de Communi Juſtorum. ℣. Sperent. *Ad* Magníficat. *Ant.* Qui. *pro non Sacerdotibus.* xlv. *Oratio,* Immenſam. *infrà.*

Lectio iij.

Ex ejus Vita per Odonem Clun. ſcripta.

GEraldus, Aureliáci in Arvérnia Comes, à paréntibus génere clariſſimis piè inſtitútus, ad ſtúdium ſacrárum litterárum ultrò ſe cóntulit. In quo ſtúdio eos progreſſus fecit; ut Scriptúram ſacram ferè totam tenéret memóriter. Orbátus paréntibus adoleſcens, amplo património potítus, ad pietátis, miſericórdiæ, & juſtítiæ offícia divítiis & poteſtáte uſus eſt. Nunquàm duxit uxórem. Puellæ cujuſdam aſpectu voluptátis acúleo aliquandò pércitus, parum ábfuit quin in peccátum incíderet; ſed ad ſe ſtatim reverſus, pœniténtiam egit. Nec mora, cæcitáte percuſſus concepræ ánimo libídinis pœnas luit. Mox vigilántior Deo militávit: recuperatóque póſtmodùm oculórum uſu, nullas paſſus eſt unquàm apud ſe verſári mulíeres. Jejúniis oratióni, ſacræ lectióni, páuperum curæ, pupilló-

rum & ſubditórum defenſióni totum ſe dedit. Romam ad Apoſtolórum límina viſitanda ſéptiès ſe cóntulit. Orbátus iterùm viſu ſepténnio ante óbitum, nihil de príſtina pœniténtiá remíſit. Sanctè óbiit anno Chriſti nongentéſimo nono, ætátis quinquagéſimo-quarto. Multis ante & poſt óbitum cláruit miráculis, teſte ſancto Odóne Cluniacenſi Abbáte, vitæ ipsíus ſcriptóre coætáneo.

Oratio.

Immenſam pietátis tuæ cleméntiam, omnípotens Deus, ſúpplices exorámus; ut interceſſióne beáti Geraldi, univerſa à nobis terrenórum vitiórum, ſeculariumque diſcríminum tentamenta diſcédant; Per Dóminum noſtrum, Jeſum Chriſtum, &c.

DIE XV.

In Feſto

SANCTÆ THERESIÆ, Virginis, Inſtauratricis Ordinis Carmelitarum.

Semiduplex.

Omnia de Communi Virginum. Pridiè ad VESP. Pſalmi ſub ſolâ Ant. Quid Dómini. lij. *Oratio,* Deus, qui. *infrà.*

Lectio ij.

Ex ejus ſcriptis, Fr. Ribera, & aliis.

Thereſia Abulæ in Hiſpánia nata, ex perlectis in ténera ætáte Mártyrum actis, magnum hauſit pietátis ſenſum; qui póſteà tùm equéſtrium fabellárum lectióne, tùm affínium conſuetúdine, imminútus, ita Moniálium quarum diſciplinæ commiſſa fúerat, inſtitutióne, & Epiſtolárum beáti Hierónymi lectióne, revíxit, ut vigéſimo-ſecundo ætátis anno, in Abulenſi Carmelitárum cœnóbio, vitæ religióſæ votum emíſerit. Ibi humilitátis ac caritátis, máximè erga infirmas ſorórès, opéribus, patientiáque ſingulári in váriis tentatiónibus, gravibuſque morbis per annos ferè viginti perferendis excélluit. Cùm tamen aliquándiù ſeculárium familiaritáte, oratiónis intermiſſióne, & Confeſſariórum imperítiâ, áliquid de fervóre pietátis remiſiſſet, tandèm ex lectióne Confeſſiónum ſancti Auguſtini ad Deum pénitùs reverſa, ingentes in virtúte progreſſus fecit. Multis exindè illuſtratiónibus à Deo donáta eſt; quas tamen ſuperiórum arbítrio ſubjiciébat, dícere ſólita, ſe in revelatiónibus décipi poſſe, in obediéntia neutiquàm. Tanto patiendi tenebátur deſidério, ut eos, à quibus lædebátur, máximè diligeret, ac ſæpè exclamáret; Dómine, aut pati, aut mori.

Lectio iij.

ORdinis Carmelitárum reformatiónem aggreſſa, multa virórum ac muliérum monaſtéria inſtítuit, plúrimas ob id contumélias, ipſum étiam cárcerem paſſa. Inſignem in Ordine cooperatórem nacta eſt Joannem à Cruce dictum, admirandæ ſanctitátis & patiéntiæ virum, qui tamen ejus exemplo plúrimum ſe profeciſſe in ſpirituális propóſiti perfectióne ſæpiùs teſtátus eſt. Cujus perfectiónis conſilium Theréſia tam altè ánimo infixit, ut votum emiſerit efficiendi ſemper quidquid perféctius intelligeret. Soróribus ſuis oratiónem adversùs graſſantes hæreſes, labórem mánuum & paupertátis ſtúdium commendávit: nihílque cárius hábuit, quàm ut Vírgines ſine dote admítteret. Libros ſcripſit cœleſtem pietátem ſpirántes. Albæ ad Tormim decumbens, Eccléſiæ ſacraméntis muníta, ánimam Deo réddidit ipſâ nocte quæ inter quartum & décimumquintum Octóbris diem, detractis in Calendárii reformatióne diébus decem, intercedébat, anno ſalútis milléſimo quingenteſimo octogéſimo ſecundo, ætátis ſexageſimo octávo. Eam ante & poſt óbitum miráculis claram Gregórius décimus-quintus Sanctis adſcripſit.

Oratio.

DEus, qui beátæ vírginis Theréſiæ mónitis & exemplo ſervos tibi & ancillas ſuſcitaſti, in quos de Spíritu tuo effúnderes: da nobis, ejus imitatióne ac précibus, & cœleſtis doctrínæ pábulo nutriri, & veræ perfectiónis deſidério accendi; Per Dóminum, .. in unitáte ejuſdem Spíritûs ſancti.

VESPERÆ à Capitulo de ſequenti, ut in Communi Pontific. Oratio, Eccléſiam. infrà; cum Commem. præcedentis.

DIE XVI.

In Feſto

SANCTI BERTRANDI,

Convenarum Epiſcopi.

Semiduplex.

Lectio ij.

Ex Vita ejus per Vital. Proton. ſcripta.

BErtrandus génere clariſſimus, natus eſt in Vaſcónia circà médium undécimi ſæculi apud Ictium caſtrum, quod nunc Inſula Jordánis vocátur in diœcéſi Toloſána. Patrem hábuit Athónem Raymundum, matrem verò Guillelmi Cómitis Toloſáni fíliam. Jam indè à puerítia egrégiam ánimi indolem pietátis ſtúdio cumulávit. Adoleſcens, abjecto milítiæ cingulo quod ſumpſerat, mundo valefécit, ut Chriſto ſoli adhæréret, adjunxitque ſe Collégio canonicó-

rum regulárium Eccléſiæ Toloſánæ. Ibi omni virtútum génere, ſed obediéntiâ potíſſimùm & humilitáte cláruit; cùm, ſalvâ morum comitáte, nihil ſibi de nobilitátis antiquíſſimæ júribus víndicans, ómnibus ſelibentíſſimè ſúbderet. Accedébat pia in edomando córpore crudélitas, atque in frænandis jejuniórum, vigiliárum & orationúm ope cupiditátibus, invícta conſtántia. Pauló pòſt ejuſdem Eccléſiæ creátus Archidiáconus, illud munus ſingulári zelo ac vigilántiâ adimplévit, nullâ omninò re prætermiſſâ quæ ad Eccléſiæ decus & animárum ſalútem pertinéret. Exindè lóngiùs diffúſâ virtútum famâ, defuncto Oggéro Conveńárum Epíſcopo, commúni ómnium órdinum voto invítus & lácrymans, ad regendam illam Eccléſiam aſſúmitur, & à Guillelmo Auſcitáno Archiepíſcopo avúnculo ſuo conſecrátur.

Lectio iij.

Pontifex ordinátus Bertrandus, pietátis officio plùs ſólito incúbuit, oratióni inſtántiùs vacans, corpus cilícii aſperitáte, & contínuis jejúniis ſevériùs in dies coërcébat. In prædicando Dei Verbo aſſíduus, in erudiendo grege ſuo díligens, ſíngulas ipſe Eccléſias paſtor ſollícitus viſitábat. Cathedrálem Eccléſiam à plúribus ſéculis collapſam reſarcíri curávit, & clauſtro cingi, in quo canónicos habitáre vóluit, quibus régulam ſancti Auguſtíni, quam ipſe ſequebátur, ſancívit. Tanta fuit ejus fama, ut multi è divérſis regiónibus ad óppidum cui ſanctè præerat convénerint, & domos in monte jamdúdùm íncolis vácuo, in quo priùs cívitas fúerat ædificáta, eréxerint, ipſo ad conſtructiónem ſumptus ſuppeditante. Morti próximus ad Eccléſiam deferri vóluit; & poſt fuſas ad Deum preces, datâ pópulo benedictióne, obdormívit in Dómino, anno Chriſti círciter centéſimo vigéſimo ſexto ſuprà milléſimum, Epiſcopátûs ſui ferè quinquagéſimo. Sepultus eſt in majóri Eccléſia ante oratórium ſanctíſſimæ Dei Genitrícis. In Sanctórum album à Clemente quinto, qui & ipſe Convenárum Epíſcopus fúerat, relátus; plúrimis clarus miráculis tanta cum veneratióne cólitur, ut Eccléſia Cathedrális cujus patrónus eſt, & ipſa cívitas ejus nómine inſigniantur.

Oratio.

Eccléſiam tuam, Dómine, ſancti Bertrandi Pontíficis contínua protect-

tióne cuſtódi: ut ſicut illum paſtorális ſollicitúdo glorióſum réddidit, ita nos ejus intercéſſio in tuo ſemper fáciat amóre ferventes; Per Dóminum.

AD VESPERAS, *fit Commem. S. Gauderici*, *Agricolæ*, Ant. Qui confídunt. ℣. Sperant. *ut in Communi Juſtorum.* xlv. *Oratio*, Deus, à quo. *infrà.*

DIE XVII.

In Feſto
SANCTI GAUDERICI,
Agricolæ. *Simplex.*

Lectio iij.

Anton. Vincent. Domenec. Hiſt. SS. Catal. Reginald. Poc. in vita ejus

Gaudéricus in vico diœcéſis Mirapiſcenſis ipſíus nómine inſignito, patre agreſti natus eſt, ibíque vitam ruſticánam egit. Licèt ſíngula quæque ad ipſíus vitam ſpectántia non ſatis comperta ſint, eum tamen inſigni pietáte & ſanctíſſimis móribus illuxiſſe conſtat. Obiit circà annum Dómini nongentéſimum. Miráculis, dùm víveret & poſt óbitum, clarus, non à Mirapiſcénſibus tantùm, ſed & à fidélibus vicinárum regiónum, magno concurſu ipſíus ſuffrágium, tùm in neceſſitátibus própriis, tùm in públicis, requiréntibus invocátur & cólitur. Sacræ ejus relíquiæ partìm in Eccléſia Cathedráli Mirapiſcenſi aſſervantur, partìm in monaſtério Canigonenſi propè Perpiniánum ſito, quò anno milléſimo décimo quarto è Tolóſæ fínibus delátæ ſunt.

Oratio.

Deus, à quo bona cuncta procédunt, te ſúpplices exorámus; ut, beáti Gaudérici méritis & interceſſióne, pópulus in te confídens, & æternis profíciat inſtitútis, & temporálibus frugum terræ non deſtituátur auxíliis; Per Dóminum.

VESPERÆ de ſequenti.

DIE XVIII.

In Feſto
S. LUCÆ EVANG.
Duplex - majus.

Pſalmi de Feria in toto Officio.

IN I. VESPERIS.

Ant. 1. *f.* Quàm ſpecióſi pedes evangelizántium pacem, evangelizántium bona! *Rom.* 10.

Ant. 7. *d.* Vox ſpeculatórum: levavérunt vocem, ſimul laudábunt; quia conſolátus eſt Dóminus pópulum ſuum. *Iſ.* 52.

Ant. 6. Primus ad Sion dicet: Ecce adſunt; & Jerúſalem Evangeliſtam dabo. *Iſ.* 41.

Ant. 4. E. Oſtendit vobis pactum ſuum quod præcépit ut facerétis, & verba ſcripſit. *Deut.* 4.

Ant. 8. G. Conſummábitur myſtérium, ſicut

evangelizávit per ſervos ſuos. *Apoc.* 10.

Capitulum. *Epheſ.* 4.

Chriſtus dedit quóſdam quidèm Apóſtolos, quóſdam autem Prophétas, álios verò Evangeliſtas, álios autem Paſtóres, & Doctóres, ad conſummatiónem Sanctórum in opus miniſtérii, in ædificatiónem córporis Chriſti.

℟. Ecce ſuper montes pedes evangelizantis & annuntiantis pacem: * Célebra, Juda, feſtivitátes tuas, & redde vota tua. ℣. Implétum eſt tempus, & appropinquávit regnum Dei: pœnitémini, & crédite Evangélio. * Célebra. Glória. * Célebra. *Nahum* 1. *Marc.* 1.

HYMNUS.

Chriſti perennes núntii,
Retecta qui cœléſtibus
Scriptis Dei myſtéria
Totum per orbem ſpárgitis;

Olim ſub umbris cóndita
Vates ſacri quæ víderant,
Umbris procul cedéntibus,
Vidiſtis hæc pleno die.

Humána quæ tulit Deus,
Divína quæ geſſit homo,
Seris legenda póſteris
Dictante ſcripſiſtis Deo.

Loco remótos, témpore,
Vox rexit idem Spíritus;
Et quiſque, pro ductu Dei,
Scribendo Chriſtum réddidit.

Nos ut docéret, índuit
Vocis ſonos, Verbum Patris:
Veſtris adhuc in páginis
Nobis loqui non déſinit.

Uni ſit & trino Deo
Supréma laus, ſummum decus,
De nocte qui nos ad ſuæ
Lumen vocávit glóriæ.
Amen.

℣. Dóminus dabit verbum evangelizántibus ℟. Virtúte multá. *Pſ.* 67.

Ad Magníficat.

Ant. 5. C. Exalta in fortitúdine vocem tuam, qui evangelízas Jerúſalem: exalta, noli timére. Ecce bráchium Dómini dominábitur. *Iſ.* 40.

Oratio, ut infrà ad Laudes.

Completorium, *ut infrà poſt II. Veſperas.*

AD OFFICIUM NOCT.

Invit. Deum qui vocávit nos in fide veritátis per Evangélium, *Veníte, adorémus. 2. *Theſſ.* 2.

Pſ. 94. Veníte. 2.

Hymnus, Chriſti. *ut ſuprà.*

IN I. NOCTURNO.

Ant. 6. Non erubéſco Evangélium: virtus enim Dei eſt in ſalútem omni credenti; Judæo primùm, & Græco. *Rom.* 1.

Ant. 2. Non omnes obédiunt Evangélio: Iſaías enim dicit: Dómine, quis crédidit audítui noſtro? *Rom.* 10.

Ant. 4. E. Si apertum eſt

Evangélium noſtrum, in iis qui péreunt, eſt opertum. 2. *Cor.* 4.

℣. Beátus homo quem tu erudíeris, Dómine, ℟. Et de lege tua docúeris eum! *Pſ.* 93.

Lectiones de Scriptura occurrente.

Poſt j. Lect. ℟. Audíte hæc, omnes gentes; áuribus percípite, omnes qui habitátis orbem: * Os meum loquétur ſapiéntiam, & meditátio cordis mei prudéntiam. ℣. Ab antíquis diébus Deus in nobis elégit per os meum audíre gentes verbum Evangélii, & crédere. * Os meum. *Pſ.* 48. *Act.* 15.

Poſt ij. Lect. ℟. Veritátem meditábitur guttur meum, & lábia mea deteſtabúntur impium: * Juſti ſunt omnes ſermónes mei; non eſt in eis pravum quid neque perverſum. ℣. Suſcípite inſitum verbum, quod poteſt ſalváre ánimas veſtras. * Juſti ſunt. *Prov.* 8. *Jac.* 1.

Poſt iij. Lect. ℟. Concupiſcite ſermónes meos; dilígite illos, & habébitis disciplínam: * Clara eſt, & quæ numquam marceſcit ſapiéntia, & fácile vidétur ab his qui díligunt eam. ℣. Sapiéntiam lóquimur inter perfectos, ſapiéntiam verò non hujus ſæculi; ſed lóquimur Dei ſapiéntiam in myſtério. * Clara eſt. Glória. * Clara eſt. *Sap.* 6. 1. *Cor.* 2.

IN II. NOCTURNO.

Ant. 1. D. Notum vobis fácio Evangélium quod prædicávi vobis, quod & accepiſtis, in quo & ſtatis, per quod & ſalvámini. 1. *Cor.* 15.

Ant. 3. a. Licèt Angelus de cœlo evangelízet vobis præterquàm quod evangelizávimus vobis, anáthema ſit. *Gal.* 1.

Ant. 7. d. Si quis vobis evangelizáverit præter id quod accepiſtis, anáthema ſit. *Gal.* 1.

℣. Ecce qui elongant ſe à te, Dómine, períbunt; ℟. Perdidiſti omnes qui fornicantur abs te. *Pſ.* 72.

Ex libro ſancti Hierónymi, Presbyteri, de Scriptóribus Eccleſiáſticis.

Lectio iv. Cap. 7.

Lucas, médicus Antiochenſis, ut ejus ſcripta indicant, Græci ſermónis non ignárus, fuit ſectátor Apóſtoli Pauli, & omnis peregrinatiónis ejus comes. Scripſit Evangélium, de quo idem Paulus: Miſimus, inquit, cum illo fratrem, cujus laus eſt in Evangélio per omnes Eccléſias. Et ad Coloſſenſes: Salútat vos Lucas médicus, chariſſimus. Et ad Timótheum: Lucas eſt mecum ſolus. Aliud quoque édidit volúmen egrégium, quod titulo Acta

Apoſtolórum prænotátur: cujus hiſtória uſquè ad biénnium Romæ commorantis Pauli pervénit, id eſt, uſquè ad quartum Nerónis annum. Ex quo intelligimus in eádem urbe librum eſſe compóſitum.

℟. Ecce ego addam ut admiratiónem fáciam pópulo huic miráculo grandi & ſtupendo: * Peribit enim ſapiéntia à ſapiéntibus, & intellectus prudéntium ejus abſcondétur. ℣. Verbum crucis pereúntibus quidèm ſtultítia eſt; iis autèm qui ſalvi fiunt, Dei virtus eſt: * Peribit. *Iſ.* 29. 1. *Cor.* 1.

Lectio v.

IGitur peregrinatiónes Pauli & Theclæ, & totam baptizáti leónis fábulam, inter apócryphas ſcriptúras computámus. Quale enim eſt, ut indivíduus comes Apóſtoli, inter céteras ejus res, hoc ſolùm ignoráverit? Sed & Tertulliánus vicínus eórum témporum, refert Preſbyterum quemdam in Aſia, zelatórem Apóſtoli Pauli, convictum apud Joannem quòd auctor eſſet libri, & confeſſum ſe hoc Pauli amóre feciſſe, loco exciſſe.

℟. Qui ámbulat in juſtítiis, Regem in decóre ſuo vidébunt óculi ejus: * Ubi eſt litterátus? ubi legis verba pónderans? ubi doctor parvulórum? ℣. Quia in Dei ſapiéntia non cognóvit mundus per ſapiéntiam Deum, plácuit Deo per ſtultítiam prædicatiónis ſalvos fácere credentes. * Ubi eſt. *Iſ.* 33. 1. *Cor.* 1.

Lectio vj.

QUidam ſuſpicantur, quotieſcumque in Epíſtolis ſuis Paulus dicit, Juxtà Evangélium meum, de Lucæ ſignificáre volúmine; & Lucam non ſolùm ab Apóſtolo Paulo didiciſſe Evangélium, qui cum Dómino in carne non fúerat, ſed & à céteris Apóſtolis. Quod ipſe quoque in princípio ſui volúminis declárat, dicens: Sicut tradidérunt nobis qui à princípio ipſi vidérunt, & miniſtri fuérunt ſermónis. Igitur Evangélium, ſicut audíerat, ſcripſit; Acta verò Apoſtolórum, ſicut víderat, compóſuit. Sepultus eſt Conſtantinópoli, ad quam urbem, vicéſimo Conſtántii anno, oſſa ejus cum relíquiis Andréæ Apóſtoli tranſláta ſunt.

℟. Deus dat ſapiéntiam ſapiéntibus, & ſciéntiam intelligéntibus diſciplínam: * Ipſe revélat profunda & abſcóndita, & novit in tenebris conſtitúta, & † Lux cum eo eſt. ℣. Deus illúxit in córdibus noſtris ad illuminatiónem ſciéntiæ claritátis Dei in fácie Chriſti

Jeſu : * Ipſe. Glória Patri. † Lux. *Dan.* 2. 2. *Cor.* 4.

IN III. NOCTURNO.

Ant. 5. a. Reconciliávit vos Deus exhibére vos irreprehensíbiles coram ſe ; ſi tamen permanétis in fide fundáti, & ſtábiles & immóbiles à ſpe Evangélii. *Col.* 1.

Ant. 8. G. State ſuccincti lumbos veſtros in veritáte & indúti lorícam juſtítiæ, & calceáti pedes in præparatióne Evangélii pacis. *Eph.* 6.

Ant. 6. Ei qui potens eſt vos confirmáre juxtà Evangélium meum & prædicatiónem Jeſu Chriſti, ſoli ſapienti Deo per Jeſum Chriſtum honor & glória. *Rom.* 16.

℣. Confitémini Dómino, quóniam bonus ; ℟. Quóniam in æternum miſericórdia ejus. *Pſ.* 135.

Léctio ſancti Evangélii ſecundùm Lucam.

Lectio vij. Cap. 1.

QUóniam quidèm multi conáti ſunt ordináre narratiónem, quæ in nobis complétæ ſunt, rerum. Et réliqua.

Homília ſancti Hierónymi, Preſbyteri.

Proœm. Comment in Matth.

PLures fuiſſe qui Evangélia ſcripſérunt, & Lucas Evangeliſta teſtátur, dicens : Quóniam quidèm multi conáti ſunt ordináre narratiónem rerum quæ in nobis complétæ ſunt ; & perſeverántia uſquè in præſens tempus monimenta declárant, quæ à diverſis auctóribus édita, diverſárum hæréſeon fuére princípia. Quibus jure poteſt illud prophéticum coaptári ? Væ qui prophétant de corde ſuo ; qui ámbulant poſt ſpíritum ſuum ; qui dicunt, Hæc dicit Dóminus ; & Dóminus non miſit eos. Eccléſia autem, quæ ſupra petram, Dómini voce, fundáta eſt, quátuor flúmina paradíſi inſtar eructans, quátuor & ángulos & ánnulos habet, per quos quaſi arca teſtamenti, & cuſtos legis Dómini, lignis immobílibus véhitur.

℟. Super montem excelſum aſcende, tu qui evangelízas Sion ; * Dic civitátibus Juda : Ecce Deus veſter. ℣. Séquere me, vade, & annúntia regnum Dei ; * Dic. *Iſ.* 40. *Luc.* 9.

Lectio viij.

PRimus ómnium Matthæus eſt, publicánus, qui Evangélium in Judæa Hebræo ſermóne édidit. Secundus, Marcus, interpres Apóſtoli Petri, & Alexandrínæ Eccléſiæ primus Epiſcopus. Tértius, Lucas, médicus, natióne Syrus, Antiochenſis, cujus laus in Evangélio, qui & ipſe diſcípulus Apóſtoli Pauli, in Achaiæ Bœotiæque pártibus volu-

men cóndidit, quædam áltiùs répetens; & , ut ipſe in prœmio confitétur, audíta magis quàm viſa deſcríbens. Ultimus, Joannes, Apóſtolus & Evangeliſta, qui ſupra pectus Dómini recumbens, puríſſima doctrinárum fluenta potávit.

℟. Miſit me Chriſtus evangelizáre, non in ſapiéntia verbi, ut non evacuétur crux Chriſti. * Nonnè ſtultam fecit Deus ſapiéntiam hujus mundi? ℣. Bráchium Dómini cui revelátum eſt? Ipſe vulnerátus eſt propter iniquitátes noſtras. * Nonnè. 1. *Cor.* 1. *Iſ.* 53.

Lectio ix.

HÆc ígitur quátuor Evangélia multò antè prædicta Ezechiélis quoque volúmen próbat, in quo prima víſio ita contéxitur: Et in médio ſicut ſimilitúdo quátuor animálium; & vultus eórum, fácies hóminis, & fácies leónis, & fácies vítuli, & fácies áquilæ. Prima hóminis fácies Matthæum ſigníficat, qui quaſi de hómine exorſus eſt ſcríbere: Liber generatiónis Jeſu Chriſti Fílii David. Secunda Marcum, in qua vox leónis in erémo rugientis audítur: Vox clamantis in deſerto, Paráte viam Dómini. Tértia vítuli, quæ Evangeliſtam Lucam à Zacharía Sacerdóte ſumpſiſſe inítium præfigúrat. Quarta Joannem Evangeliſtam, qui, aſſumptis pennis áquilæ, & ad altióra feſtínans, de Verbo Dei díſputat.

℟. Manifeſtáta eſt nunc grátia Dei per illuminatiónem Salvatóris noſtri Jeſu Chriſti, * Qui deſtrúxit quidèm mortem, illuminávit autem vitam & incorruptiónem † Per Evangélium, in quo póſitus ſum ego prædicátor. ℣. Aſcendit ſuper cœlum cœli: ecce dabit voci ſuæ vocem virtútis; * Qui. Glória. † Per. 2. *Tim.* 1. *Pſ.* 67.

Te Deum.

℣. *Sacerd.* Eructávit cor meum verbum bonum: ℟. Dico ego ópera mea Regi. *Pſ.* 44.

AD LAUDES.

Ant. 1. f. SErmónem feci de ómnibus quæ cœpit Jeſus fácere & docére uſquè in diem quâ aſſumptus eſt. *Act.* 1.

Ant. 2. Viſum eſt mihi, aſſecúto ómnia à princípio diligenter, ex órdine ſcríbere. *Luc.* 1.

Ant. 3. a. Notum mihi factum eſt ſacramentum, ſicut ſcripſi; prout poteſtis legentes intellígere prudéntiam meam in myſtério Chriſti. *Epheſ.* 3.

Ant. 4. E. In fide veritátis Deus vocávit vos per evangélium noſtrum, in acquiſitiónem glóriæ Dó-

mini noſtri Jeſu Chriſti. 2. *Theſſ.* 2.

Ant. 5. a. Evangélii factus ſum miniſter, ſecundùm donum grátiæ Dei. *Epheſ.* 3.

CAPITULUM. *Joſue* 1.

NOn recédat volúmen legis hujus ab ore tuo; ſed meditáberis in eo diébus ac nóctibus, ut cuſtódias & fácias ómnia quæ ſcripta ſunt in eo: tunc díriges viam tuam, & intélliges eam.

HYMNUS.

SInæ ſub alto vértice,
Cœlo tonante, lex data:
Inter tubas & fúlgura
Præſens minabátur Deus.
Nunc, temperáto Númine,
Per vela carnis blándiùs
Amat vidéri, lánguidis
Se lumen aptans ſénſibus.
Inſculpta ſaxo lex vetus
Nil vírium per ſe dabat:
Inſcripta cordi lex nova,
Quidquid jubet, dat éxequi.
Scripſiſtis hanc fidâ manu:
Hanc voce, voci cónſonis
Hanc prædicaſtis móribus:
Signaſtis hanc & ſánguine.
Afflante divo Spíritu,
Quæ verba vitæ tráditis,
Hæc ille noſtris ímprimat
Delenda numquàm córdibus.
Uni ſit & trino Deo
Supréma laus, ſummum decus,
De nocte qui nos ad ſuæ
Lumen vocávit glóriæ.
Amen.

℣. Declarátio ſermónum tuórum illúminat, ℟. Et intellectum dat párvulis. *Pſ.* 118.

Ad Benedictus.

Ant. 8. G. Illíus laus eſt in Evangélio per omnes Eccléſias; & ordinátus eſt ab Eccléſiis comes peregrinatiónis noſtræ, in hanc grátiam quæ miniſtrátur à nobis. 2. *Cor.* 8.

Oratio.

INterveniat pro nobis, quæſumus, Dómine, ſanctus tuus Lucas Evangeliſta, qui crucis mortificatiónem júgiter in ſuo córpore pro tui nóminis honóre portávit; Per Dóminum.

AD HORAS,

Doxologia.

Uni ſit & trino Deo
Supréma laus, ſummum decus,
De nocte qui nos ad ſuæ
Lumen vocávit glóriæ.
Amen.

AD PRIMAM.

Ant. 1. f. Sermónem feci.

In ℟. *br.* ℣. Qui Eccléſiæ tuæ * Evangeliſtas dediſti. *Epheſ.* 4.

AD TERTIAM.

Ant. 2. Viſum eſt mihi.

CAPITULUM. *Hebr.* 2.

QUómodò nos effugiémus, ſi tantam neglexérimus ſalútem? quæ cùm inítium accepiſſet enarrari

per Dóminum, ab eis qui audiérunt in nos confirmáta eſt, conteſtante Deo ſignis, & portentis, & váriis virtútibus, & Spíritûs ſancti diſtributiónibus.

℟. br. Quanta audívimus, * Et cognóvimus ea! Quanta. ℣. Et patres noſtri * narravérunt nobis! * Et. Glória. Quanta. *Pſ.* 77.

℣. Patres noſtri annuntiavérunt nobis ℟. Opus quod operátus es in diébus eórum. *Pſ.* 43.

AD SEXTAM.

Ant. 3. a. Notum.

Capitulum. 2. *Cor.* 2.

NOn ſumus ſicut plúrimi, adulterantes verbum Dei, ſed ex ſinceritáte, ſed ſicut ex Deo, coram Deo, in Chriſto, lóquimur.

℟. br. Ecce lábia mea * Non prohibébo. Ecce. ℣. Dómine, * tu ſciſti: * Non. Glória Patri. Ecce.

℣. Juſtítiam tuam non abſcondi in corde meo; ℟. Veritátem tuam & ſalutáre tuum dixi. *Pſ.* 39.

AD NONAM.

Ant. 4. a. Evangélii.

Capitulum. 1. *Theſſ.* 2.

SIcut probáti ſumus à Deo, ut crederétur nobis Evangélium; ita lóquimur, non quaſi homínibus placentes, ſed Deo qui probat corda noſtra.

℟. br. Elóquia Dómini, * Elóquia caſta. Elóquia. ℣. Argentum * igne examinátum, * Elóquia caſta. Glória Patri. Elóquia. *Pſ.* 11.

℣. Ignítum elóquium tuum vehementer, ℟. Et ſervus tuus diléxit illud. *Pſ.* 118.

AD II. VESPERAS.

Ant. PErvénimus ad vos 4. E in Evangélio Chriſti; ſpem habentes creſcentis fídei veſtræ in vobis magnificári. 2. *Cor.* 10.

Ant. 7. c. Cúpidè volebámus trádere vobis, non ſolùm Evangélium Dei, ſed étiam ánimas noſtras. 1. *Theſſ.* 2.

Ant. 1. a. Spem quæ repóſita eſt vobis in cœlis, audiſtis in verbo veritátis Evangélii, quod pervénit ad vos. *Col.* 1.

Ant. 2. Dignè Evangélio converſámini, in uno ſpíritu unánimes, collaborantes fídei Evangélii; quia vobis donátum eſt ut in Chriſtum credátis. *Philipp.* 1.

Ant. 3. a. Glória, honor, & pax omni operanti bonum in die cùm judicábit Deus occulta hóminum, ſecundùm Evangélium meum. *Rom.* 2.

Capitulum. *Baruch* 4.

HIc liber mandatórum Dei, & lex quæ eſt in æternum: omnes qui tenent eam, pervénient ad vitam; qui autem dereliquérunt eam, in mortem.

Hymnus, Chriſti. 491.

℣. Suſcitávit Dóminus teſtimónium in Jacob, ℟. Et legem póſuit in Iſraël. *Pſ.* 77.

Ad Magníficat.

Ant. 8. *G.* Lucas eſt mecum ſolus: omnes me dereliquérunt; Dóminus autem mihi áſtitit, & confortávit me, ut per me prædicátio impleátur, & áudiant omnes gentes. 2. *Tim.* 4.

Oratio, *ut ſuprà ad Laudes.*

AD COMPLETORIUM.

Ant. 6. Prædicábitur hoc Evangélium regni in univérſo orbe, in teſtimónium ómnibus géntibus; & tunc véniet conſummátio. *Matth.* 24.

Doxologia, Uni ſit. *ut ſuprà ad Horas.*

Ad Nunc dimittis.

Ant. 5. C. Vidi Angelum volantem per médium cœli, habentem Evangélium ætérnum, ut evangelizáret ſuper omnem gentem, & tribum, & linguam, & pópulum. *Apoc.* 14.

DIE XXI.

In Feſto

SANCTÆ URSULÆ ET SOCIARUM EJUS, Virginum & Martyrum.

Semiduplex.

Omnia de Communi Virginum Mart. additis quæ ſequuntur.

Pridiè ad VESP. Pſalmi ſub ſola Ant. Quid Dómini. liij. *Oratio*, Deus, qui ſinguléri. *infrà.*

Fit Commem. S. Hilarionis, Abbatis. Ant. Egrédere. ℣. Potens. xxxvij. *Oratio*, Da nobis. xlj.

Lectio ij.

Ex Act. apud Sur. Wandalberti. & aliis.

URſula, quæ & Saula, Martha, virgineſque áliæ plures, in excídio Británniæ, de quo Gildas ſápiens ſcripſit, cùm plurimi, eódem teſte, tranſmarínas terras péterent, in adverſum Germániæ littus delátæ ſunt; & à Bárbaris, qui regiónem tunc vaſtábant, hoſtíliter abductæ, propè Colóniam Agrippínam ad ripam Rheni, pro Chriſti nómine occíſæ ſunt. Eárum córpora ſepulta ſunt Colóniæ, ubi plúrimis nobilitáta miráculis, magnâ fidélium veneratióne multis abhinc ſæculis coluntur. Auxit & celebritátem loci ſanctus Anno, ejuſdem Eccléſiæ Epíſcopus, qui ſinguléri erga beátas Mártyres pietáte affectus, ad ſacros illárum cíneres ſæpiùs pernoctábat. Sed & è ſacris hujus Baſílicæ túmulis plúrimæ relíquiæ in várias Gálliæ partes allátæ, plúrimas regni Eccléſias ditavérunt. Inter quas Paríſiis éminet Baſílica Collégii Sorbónici, quæ Urſulæ patrocínio jampri-

dèm conſecráta, duo ſanctárum Mártyrum cápita in ſacrário ſuo conſervat. Sanctæ Mártyris cúltui plúrimum inſuper ſplendórem cóntulit Inſtitútum Vírginum ſub ſanctæ Urſulæ nómine à Gregório décimo tértio Summo Pontífice, labente ſéculo décimo ſexto, agente ſancto Cárolo, approbátum, & in Gállias ineunte ſéculo ſequenti receptum.

De ſancto Hilarione,
Lectio iij.
Ex ejus vita, autore S. Hieronymo.

HIlárion, Tábathæ in Paleſtína ortus ex paréntibus infidélibus, Alexandríam miſſus ſtudiórum causâ, ibi chriſtiánam ſuſcépit religiónem. Cùm autem Antónii nomen in Ægypto celebérrimum eſſet, ejus vidéndi ſtúdio in ſolitúdinem contendit: apud quem duórum ménſium ſpátio commorátus, omnem ejus dídicit vivendi ratiónem. Domum reverſus, mórtuis paréntibus, partem facultátum frátribus, partem paupéribus dilargítus eſt. Necdum quintumdécimum annum egreſſus, rédiit in ſolitúdinem: ubi conſtructâ casâ quæ vix ipſum cáperet, humi ſuper ſtrato júnceo cubábat. Scriptúras ſacras, quas tenébat memóriter, poſt oratiónes & pſalmos, quaſi Deo præſente, recitábat. Paucas ficus & ſuccum herbárum ad victum adhibébat: neque ante ſolis occáſum, étiam diébus feſtis, aut in graviſſima valetúdine, jejúnium ſolvébat. Labóre mánuum æmulabátur Ægyptiórum Monachórum diſciplínam. Vàriè à dæmónibus vexátus, eos ſigno crucis & nóminis Jeſu invocatióne ſuperávit. Tandem octogéſimum annum agens, multis ædificátis monaſtériis, edítiſque miráculis, in morbum íncidit; & morte imminente, ſic trepidantem ánimam compellábat: Egrédere, ánima mea, quid dúbitas? Septuaginta propè annis ſerviſti Chriſto, & mortem times? Quibus in verbis ſpíritum exhalávit.

Oratio.

DEus, qui ſinguléri providentiâ beátam Urſulam & Socias ejus ad virginitátis & martyrii palmam provexíſti: da nobis, eárum interceſſióne, ità vários ſéculi æſtus pertranſíre, ut ad ætérnæ ſalútis portum perveníre mereámur; Per Dóminum noſtrum Jeſum Chriſtum Fílium tuum, qui tecum vivit, &c.

Pro Commemoratione S. Hilarionis, Ant. Ecce ego. ℣. Veníte xl. *Oratio*, Da nobis. xlj.

DIE XXIII.

In Feſto

S. THEODORITI,

Preſbyteri & Mart.

Semiduplex.

Omnia de Communi unius Martyris. Pridiè ad VESP. Pſalmi ſub ſola Ant. Fortitúdo. viij. *Oratio*, Deus, qui beátum. *infrà.*

Ex Paſſióne ſancti Theodoríti Preſbyteri.

Apud Ruinart. ex trib. cod. mſſ. & tom. 4. Analect. Mabillon.

Lectio ij.

TÉmpore (Juliáni Apóſtatæ,) cùm avúnculus ejus Juliánus, & ipſe (à fide) dévians, diis immolaſſet, comes factus Orientis, ſtatim reſtítuit idóla. Audiens verò Eccléſiam Antiochenſem multitúdinem auri & argenti habére, Cléricos éffugans, clauſit Eccléſiam Dei. Sanctus verò Theodorítus, ſupra memorátæ Eccléſiæ Preſbyter, non diſcédens de civitáte, ſed cóngregans ſibi quoſdam fratres, ſine ceſſatióne collectam fáciens, acceptábiles Deo fundébat oratiónes. (Quod) audiens Juliánus, volens placére Imperatóri, (Theodorítum) ſibi juſſit exhibéri. (Cui, ligátis poſt tergum mánibus,) introducto Juliánus dixit: Tu es Theodorítus, qui témpore Conſtántii imperatóris prohibébas deos coli, & aras & templa deſtruébas; & Eccléſias ædificábas, & ſepulcra mortuórum? Theodorítus dixit: Ego, in quantùm pótui, Eccléſias & Baſílicas Mártyrum ædificávi; idóla verò & aras dæmoniórum deſtruxi, ut ánimas errántium liberárem. Juliánus dixit: Cædátur in plantis; cædátur & in fáciem. Theodorítus reſpondit: Noli erráre, & me vera dicentem injúriis ágere. Irátus Juliánus juſſit eum in contis fórtiùs tendi. Cùmque fúnibus & trochlæis fuiſſet extenſus, in tantùm tendebantur nervi ejus, ut octo eſſe pedum viderétur ſanctus Dei Martyr. Juliánus dixit: Sentis tormenta, Theodoríte? Sacrífica, & vive. Theodorítus verò ingenti voce & hílari vultu reſpondit: Opera mánuum hóminum ne díxeris deos; ſed recognoſce Deum qui fecit cœlum & terram, & Jeſum Chriſtum Fílium ejus, cujus pretióſo ſánguine fúeras liberátus. Replétus irâ Juliánus, juſſit eum torquéri. Cùmque diù torqueretur, & nímius ſanguis de ejus flúeret latéribus; (Martyr) ridébat. Juliánus dixit: Necdum, ut vídeo, ſentis tormenta? Theodorítus reſpondit: Non ſéntio, quia Dóminus mecum eſt.

Lectio iij.

JUliánus juſſit duas lámpadas ardentes (Theodoríti) appóni latéribus. (Quibus) appóſitis, elevans (beátus Martyr) óculos ad cœlum, dixit: Dómine Deus, oſtende virtútem tuam. Et ſúbitò cecidérunt carníſices in fácies ſuas. Tunc Juliánus juſſit carníſices elevári, dixitque ad eos: Applicáte íterùm lámpadas ejus latéribus. At illi (remuérunt, dicentes ſe vidiſſe) quátuor Angelos in veſte cándida aſtantes, & loquentes cum (Theodoríto.) Juliánus irátus juſſit eos in pélagus mitti. Et cùm ducerentur, Theodorítus dixit: Præcédite, fratres; ego verò ſúperans inimícum, ſequar vos ad Dóminum. Juliánus dixit: Audi me, & ſacrífica. Theodorítus reſpondit: Ego renuntiávi diábolo. Oro autem ut curſum conſummem in conſpectu Dómini, nec invéniam grátiam ante tyrannum. Juliánus dixit: Quántavis dic; ego verò te non interfíciam. Theodorítus reſpondit: Tu quidem, Juliáne, malis cruciátibus in lecto tuo moriéris; nam tyrannus tuus, qui ſperat in pagános victóriã fácere, non pŏterit víncere; ſed ità occidétur, ut ne quis cognoſcat à quo fúerit interfectus, nec in terram Romanórum revertétur. Tímens Juliánus ne ália gravióra díceret, datâ ſenténtiâ, eum gládio pércuti præcépit. Theodorítus dixit: Deo meo grátias ago, qui mihi tolerántiæ finem dare dignátus eſt. Cùmque fuiſſet percuſſus, Juliánus inquiétam hábuit noctem; &, ſecundùm prophetíam beatíſſimi Mártyris, (poſt dira tormenta,) totus à vérmibus comeſtus, mórtuus eſt. Poſt paucum tempus Juliánus (imperátor) profectus ad bellum adverſùs Perſas, non váluit ſuperáre eos. Et cùm ómnia ſe obtinuiſſe putaſſet, ſúbitò véniens ſagitta de áëre percuſſit eum; & mórtuus eſt: (ſicque) tota prophetía beátis mártyris Theodoríti impléta eſt. Nos qui Antiochíæ in palátio erámus, & cum ipſo (Juliáno) in Pérſida fúimus, hæc quæ geſta ſunt circà fámulum Dei Theodóritum verâ narratióne conſcrípſimus.

Oratio.

DEus, qui beátum Sacerdótem Theodorítum tantâ fídei integritáte donaſti, ut nec ei defúerit in confeſſióne firmitas, nec in paſſióne fortitúdo; præſta, quæſumus, ut ſicut illi glóriam martyrii contuliſti, ita nos, ejus interceſſióne, ad patiendum pro te fortes efficias; Per.

DIE XXVI.
In Feſto
SANCTI RUSTICI,
Narbonenſis Epiſcopi.
Duplex-minus.

Omnia de Communini Pontificum, additis quæ ſequuntur. Oratio, Omnípotens. *infrà.*

IN II. NOCTURNO.
Lectio iv.
Ex Gallia Chriſtiana.

RUſticus gente Gallus, & quidèm in Gállia Narbonenſi piíſſimis paréntibus ortus, utriuſque domûs ſuæ pietátem ſtudióſè à téneris æmulátus eſt. Erat quippè Bonóſi Epíſcopi ſanctíſſimi viri fílius, & Aratóris item Epíſcopi ex forόre religioſíſſima fémina ipsíus matre nepos. Vix ad annos pubertátis pervénit, cùm ſolitúdinis amóre captus, monachórum vitam ampléxus eſt. Tunc ſanctus Hierónymus, cui paulò antè innotúerat, ei perútilem epíſtolam ſcripſit; formam vivendi propónens, in véſtibus, in cibo, in amóre céllulæ, quam pro paradíſo habendam ſuádet, in oratióne aſsídua & ſacra lectióne, in labóre & ópere mánuum; & quaſi futúri præſagus ſubdit: Ita age & vive in monaſtério, ut cléricus eſſe mereáris. Monet étiam ne ad ſcribendum citò proſíliat; multo quippè témpore diſcendum quid doceátur. Poſtrémò Hierónymus Rúſticum remittit ad ſanctum & doctíſſimum Pontíficem Próculum Maſſilienſem, qui vivâ voce quotidianiſque tractátibus iter ejus dírigat; tandémque propónit ei ſectanda ſancti Exupérii Toloſáni Epíſcopi veſtígia, qui eſúriens paſcébat álios.

Lectio v.

A Régula ſibi ab Hierónymo trádita non receſſit Rúſticus in monaſtério, ubi aliquándiù vixit cum Venério, qui póſteà Maſſilienſi præfuit Eccléſiæ; cum quo étiam in Clerum ejuſdem Eccléſiæ adſcítus, préſbyter quoque ſimul ordinátur, tandémque ad ſedem Narbonenſem aſſúmitur. De illíus autem Epiſcopátu pauca ſuperſunt, tametſi longo præfuit témpore: at de ſubditárum ſibi óvium ſalúte imprimìs ſollícitus, forma gregis factus, plebem ſuam in fide & bonis móribus erudíre quàm máximè curávit. Summa étiam erga éxules Afros ejus cáritas enítuit, quos Wándali, Africâ devaſtátâ, è pátriæ fínibus excédere, & in Gállias tranſmigráre compúlerant. Hos omnes patérnis viſcéribus compléxus eſt, re & conſílio juvit, ſalútique eórum proſpexit. Nam cùm plures ex

illis, an ab Ariánis vel Cathólicis fuiſſent baptizáti, dubitárent, pleríque étiam ſe ſacro fonte lotos aliquandò fuiſſe pénitùs ignorárent, hac de re pius Paſtor anxius, ſedem Apoſtólicam conſúluit, miſſis ad ſanctum Leónem epíſtolis.

Lectio vj.

AD Rúſtici conſulta reſpondit Leo litteris per ejuſdem archidiáconum Hermétem reſcriptis: ſicque ánimum ipſe quem deſpónderat erexit; váriis quippè calamitátibus preſſus, máximè vero diſſimilitúdine & aſperitáte morum pópuli quem regébat, vóluit Epiſcopátûs dignitátem depónere, & ad tranquíllam vitam evoláre. Sed óbſtitit Póntifex, monens huic jam múneri paſtoráli alligáto, non licére ſolitúdinis quiétem meditári. Rúſticus unus eſt è quadraginta quátuor Galliárum Epíſcopis Arelàte congregátis, qui approbárunt epíſtolam ſancti Leónis papæ ad Flaviánum; ad quos ítidem ſanctus Leo reſcripſit, gratúlatus ipſis orthodoxam fidem, & núntians Eutychen & Dióſcorum fuiſſe damnátos in Concílio Chalcedonenſi. Si óbitus ſancti Rúſtici cóntigit eo die quo memória ejus notátur in Martyrológiis, ábiit ad Dóminum ſanctus Póntifex vigéſimâ ſextâ die Octóbris.

IN III. NOCTURNO.

Léctio ſancti Evangélii ſecundùm Joannem.

Lectio vij. Cap. 10.

IN illo témpore; Dixit Jeſus quibuſdam ex Phariſæis: Ego ſum paſtor bonus. Bonus paſtor ánimam ſuam dat pro óvibus ſuis. Et réliqua.

Homília ſancti Leónis Papæ.

Epiſt. 2. aliàs 92. ad Ruſtic. Narbon. Epiſc.

MIror dilectiónem tuam in tantùm ſcandalórum quâcumque occaſióne naſcéntium adverſitáte turbári: ut vacatiónem ab Epiſcopátûs labóribus optáre te dicas; & malle in ſiléntio atque ótio vitam dégere, quam in his quæ tibi commiſſa ſunt permanére. Dicente verò Dómino, Beátus qui perſeveráverit uſquè in finem; undè beáta erit perſeverántia, niſi de virtúte patiéntiæ? Nam ſecundùm Apoſtólicam prædicatiónem, Omnis qui volúerit piè vívere in Chriſto Jeſu, perſecutiónem patiétur. Quæ non in eo tantùm computanda eſt, quòd contra Chriſtiánam pietátem, aut ferro, aut ígnibus ágitur, aut quibuſcumque ſupplíciis; cùm perſecutiónum ſævítiam ſuppleant, & diſſimilitú-

dines morum, & contumáciæ inobediéntium, & malignárum tela linguárum.

Lectio viij.

QUibus conflictatiónibus cùm ómnia ſemper Eccléſiæ membra pulſentur, & nulla piórum pórtio à tentatióne ſit líbera, ita ut perículis nec ótia cáreant, nec labóres; quis inter fluctus maris navem díriget, ſi gubernátor abſcédat? Quis ab inſídiis lupórum oves cuſtódiet, ſi paſtóris cura non vígilet? Quis dénique latrónibus obſiſtet & fúribus, ſi ſpeculatórem in proſpectu exploratiónis locátum, ab intentione ſollicitúdinis, amor quiétis abdúcat? Permanendum ergo eſt in ópere crédito, & in labóre ſuſcepto. Conſtanter tenenda eſt juſtítia, & benignè præſtanda cleméntia. Odio habeantur peccáta, non hómines. Corripiantur túmidi, tolerentur infirmi; & quod in peccátis ſevériùs caſtigári neceſſe eſt, non ſævientis plectátur ánimo, ſed medentis.

Lectio ix.

AT ſi vehementior tribulátio incubúerit, non ità expaveſcámus, quaſi illi adverſitáti própriis ſit víribus reſiſtendum; cum & consílium noſtrum & fortitúdo noſtra ſit Chriſtus, ac ſine quo nihil póſſumus, per ipſum cuncta poſſímus. Qui confirmans prædicatóres Evangélii, & ſacramentórum miniſtros: Ecce ego, inquit, vobiſcum ſum ómnibus diébus uſquè ad conſummatiónem ſæculi. Et iterùm: Hæc, inquit, locútus ſum vobis, ut in me pacem habeátis: in mundo autem tribulatiónem habébitis; ſed bono ánimo eſtóte, quia ego vici mundum. Quæ pollicitatiónes quia ſine dubitatióne manifeſtæ ſunt, nullis debémus ſcándalis infirmári; ne electióni Dei videámur ingráti, cujus tam poténtia ſunt adjutória, quàm vera promiſſa.

Oratio.

OMnípotens, ſempiterne Deus, qui beátum Rúſticum Pontíficem pópulo tuo dediſti ſalútis ætérnæ miniſtrum: operáre quæſumus, in nobis; ut ejus & converſatióne & verbis edócti, in fide & caritáte creſcámus: Per Dóminum noſtrum Jeſum Chriſtum, &c.

DIE XXVIII.

In Feſto
SS. SIMONIS & JUDÆ, APOSTOLORUM.

Duplex-majus.

Omnia de Comm. Apoſtolorum, additis quæ ſequuntur. Oratio, Deus, qui nos. *infrà*

IN

IN II. NOCTURNO.

Ex Commentário ſancti Hierónymi Preſbyteri in Matthæum.

Lectio iv. Lib. 1. C. 10.

SImon Cananæus, ipſe eſt qui in álio Evangeliſta ſcríbitur Zelótes; Cana quippè Zelus interpretátur. Thaddæum ApóſtolumEccleſiáſtica tradit hiſtória miſſum Edeſſam ad Abgarum regem Oſrohénæ; qui ab Evangeliſta Luca Judas Jacóbi dícitur, & álibi appellátur Lebæus, quod interpretátur Córculus. Credendumque eſt eum fuiſſe trinóminem: ſicut Simon, Petrus; & fílii Zebedæi, Boanerges, ex firmitáte & magnitúdine fídei nomináti ſunt.

Ex libro ejuſdem, de ſcriptóribus Eccleſiáſticis.

Lectio v. Cap. 4.

JUdas frater Jacóbi parvam quidèm quæ de ſeptem Cathólicis eſt, Epíſtolam relíquit. Et quia de libro Henoch, qui apócryphus eſt, in ea aſſúmit teſtimónium, à pleriſque rejícitur; tamen auctoritátem vetuſtáte jam & uſu méruit, & inter ſanctas Scriptúras computátur.

Ex libello ſancti Adónis Epíſcopi, de feſtivitátibus Apoſtolórum.

Lectio vj. Cap. 1.

THaddæus apud Meſopotámiam, Simon verò apud Ægyptum tráditur prædicaſſe. Indè ſimul Pérſidem ingreſſi, cùm fídei Chriſti innúmeram gentis ipsíus multitúdinem ſubdidiſſent, & Eccléſiam Dómini latè jam fundátam vidérent, martyrium ibi, curſum témporis explentes, beáto certámine conſummavérunt; honoríficè ſepulti à pópulis Chriſtiánis, quos Dómino ipſi genúerant. Quod quidam putant Simónem Apóſtolum unum de Duódecim, ipſum eſſe qui ſub Trajáno crucem paſſus ſit, omnínò falſum eſt. Nam & Beda ſanctus Préſbyter, qui hoc ſuper Acta Apoſtolórum ſentit, Iſidórum ſecútus, in libro Retractatiónum ſe hoc non benè ſenſiſſe reprehendit. Sed & hiſtória Eccleſiáſtica, non de Apóſtolo, ſed de álio Simóne geſta narrat.

IN III. NOCTURNO.

Léctio ſancti Evangélii ſecundùm Joannem.

Lectio vij. Cap. 14.

IN illo témpore; Dixit Jeſus diſcípulis ſuis: Adhuc módicùm, & mundus me jam non videt; vos autẽ vidétis me. Et réliqua.

Homília ſancti Auguſtíni Epíſcopi.

In Joan. Tract. 76. n. 1.

QUia díxerat Dóminus, Adhuc módicùm, & mundus me jam non videt;

vos autem vidébitis me: interrogávit eum de hoc ipſo Judas, non ille tráditor ejus, qui Iſcariótes cognominátus eſt, ſed cujus Epíſtola inter Scriptúras canónicas légitur. Dómine, quid factum eſt quia nobis manifeſtatúrus es teipſum, & non mundo? Simus cum ipſis tanquàm interrogantes diſcípuli, communemque magiſtrum audiámus & nos. Judas enim ſanctus, non immundus, nec inſectátor Dómini, ſed ſectátor, cauſam quæſívit quarè ſe non mundo, ſed ſuis manifeſtatúrus eſſet Jeſus: quarè adhuc módicùm, & mundus non vidéret eum, ipſi autem vidérent eum.

Lectio viij. n. 2.

RESpondit, Jeſus, & dixit ei: Si quis díligit me, ſermónem meum ſervábit; & Pater meus díliget eum; & ad eum veniémus, & manſiónem apud eum faciémus. Qui non díligit me, ſermónes meos non ſervat. Ecce expóſita eſt cauſa, quarè ſe ſuis manifeſtatúrus eſt, non aliénis quos mundi nómine appellat; & ipſa eſt cauſa quòd hi díligant, illi non díligant. Ipſa cauſa eſt de qua ſacer inſonat Pſalmus: Júdica me, Deus, & diſcerne cauſam meam de gente non ſancta. Qui enim díligunt, quia díligunt, eliguntur: qui verò non díligunt, ſi linguis hóminum loquantur & Angelórum, fiunt æramentum ſonans & cymbalum tínniens.

Lectio ix.

DIléctio ſanctos diſcernit à mundo, quæ facit unánimes habitáre in domo. In qua domo facit Pater & Fílius manſiónem, qui donant & ipſam dilectiónem, quibus donent in fine étiam ipſam ſuam manifeſtatiónem, de qua diſcípulus magiſtrum interrogávit, ut non ſolùm illi qui tunc audiébant per os ejus, ſed étiam nos per Evangélium ejus hoc noſſe poſſémus. Quæſíerat enim de Chriſti manifeſtatióne & audívit de dilectióne atque manſióne. Eſt ergò quædam Dei manifeſtátio intérior, quam prorsùs ímpii non novérunt, quibus Dei Patris & Spíritûs ſancti manifeſtátio nulla eſt; Fílii verò pótuit eſſe, ſed in carne; quæ nec talis eſt qualis illa, nec ſemper illis adeſſe poteſt, qualiſcumque ſit, ſed ad módicum tempus; & hoc ad judícium, non ad gáudium; ad ſupplícium, non ad præmium.

Oratio.

DEus, qui nos per beátos Apóſtolos tuos ad agnitiónem tui nóminis veníre tribuiſti: da nobis ſanctórum tuórum Simó

nis & Judæ précibus, ut quod fides cognoſcit, ſpes desíderet, & cáritas apprehendat; Per Dóminum noſtrum Jeſum Chriſtum, &c.

DIE XXX.

In Feſto

SANCTI QUINTINI, Martyris.

Semiduplex.

Pridiè ad VESP. Pſalmi ſub ſola Ant. Fortitúdo. *in Communi unius Márt.* viij. *Oratio*, Benedíctio. *infrà.*

Lectio ij.

Ex Actis ejus ap. Sur. Greg. Turon. & Aud. Rotom.

QUintínus, Maximiáno & Diocletiáno Imperatóribus, cum ſóciis áliquot Româ in Gállias venit, Chriſti fidem prædicatúrus. Quod cùm magnâ conſtántiâ Ambiánis perficeret, à Rictiováro exquisítis tormentis cruciátur; deindè apud Auguſtam Veromanduórum duabus ſúdibus férreis à cervíce uſquè ad crura tranſfixus, poſtrémò cápite truncátus eſt. Corpus ejus in Súminam projectum, Euſébia pia múlier, poſt annos quinquaginta quinque, revelante Angelo, invénit; ſtatìmque oculórum uſum, quo dudùm fúerat orbáta, recuperávit. Illud in monte ſepelívit propter urbem; ſacellúmque túmulo ſuperſtrúxit.

Lectio iij.

IGnorantibus póſteris quo in Eccléſiæ loco jacéret Quintíni corpus, Elígio Deus patefécit: qui illud de terra ſublátum piè oſculátus, dentes è maxilla in languéntium medélam ábſtulit, tùmque ex dentis radíce ſánguinis gutta ſtillávit. Clavos étiam prægrandes córpori ejus quondàm à tortóribus infíxos, è cérebro ceteriſque ártubus avulſos, & capillos ejuſdem, velut ſacras relíquias ſibi ſervávit. Deindè pállio holoſérico obvolútum corpus, ponè altáre cóndidit, tumulumque miro ópere déſuper fabricávit ex auro, argento & gemmis; auctâ étiam Baſílicâ, in qua, ut in céteris locis quæ ditávit Elígius, ſigna & virtútes Dóminus operátus eſt.

Oratio.

BEnedíctio tua, Deus, ímpleat corda fidélium; ut & dignè Mártyris tui Quintíni honoríficent paſſiónem, & remédia ſalútis æternæ, ejuſdem patrocínio conſequantur; Per Dóminum.

DIE XXXI.

IN VIGILIA

OMNIUM SANCTORUM.

[*Si venerit in Dominica, Officium fit de Dominica uſquè ad ℣. tertii Nocturni excluſivè: reliqua de Vigilia, id eſt, ſeptima &*

octava Lectio de Evangelio cum Homilia Vigiliæ, ut infrà, diviſione factâ ad aſteriſcum [*]. Lectio ix. de Evangelio & Homilia Dom. occurrentis. ℟℟℟. *ut infrà; & dicitur* Te Deum.

AD LAUDES & HORAS, Pſalmi de Dominica, cum Commem. Dominicæ occurrentis: reliqua de Vigilia. Non dicitur ad Primam Symbol. Quicumque.]

¶ *Si Vigilia iſta venerit in Feriis, Officium fit ut ſeq.*

AD OFFICIUM NOCT, *Simplex.*

Invit. Dóminum reddentem Juſtis mercédem labórum ſuórum, * Veníte, adorémus. *Sap.* 10.

Pſ. 94. Veníte. 2.

HYMNUS.

QUam prævenímus cánticis,
Hùc feſta nos dies vocat,
Ubì ſuos, poſt prælia,
Deus corónat mílites.

Non ille fluxas ac leves
Vincéntibus dat láureas,
Sed lucis æternæ decus,
Et pura ſemper gáudia.

Hos nempè cœlo júgibus
Palmis onuſtos ínvehit,
A ſe datæ victóriæ
Futúrus ipſe præmium.

Hùc ergo ſe ſpes érigat,
Hùc vota tendant ómnia;
Nec térreat brevis labor,
Æterna quos merces manet.

Hanc qui tenétis, Cœlites,
Nobis adhuc certántibus
Adeſte, dùm veſtris Deus
Jungat triumphantes choris.

Tunc hóſtibus mens líbera
Pleno fruétur ótio;
Et in tuo non déſinet
Sinu, Deus, quiéſcere.

Æterna merces Cœlitum,
Jeſu, tibi ſit glória
Cum Patre, cumque Spíritu,
In ſempiterna ſécula.
Amen.

Pſalmi & Antiphonæ de Feria occurrente.

℣. Judícia Dómini vera: ℟. In cuſtodiendis illis retribútio multa. *Pſ.* 18.

Lectiones duæ priores de Scriptura occurr. è tribus fiunt duæ.

Poſt j. Lect. ℟. Juſti in perpétuum vivent, & apud Dóminum eſt merces eórum, & cogitátio illórum apud Altíſſimum: ídeò * Accípient regnum decóris, & diadéma ſpeciéi de manu Dómini. ℣. Corónam juſtítiæ reddet juſtus Judex iis qui díligunt adventum ejus: * Accípient. *Sap.* 5. 2. *Tim.* 4.

Poſt ij. Lect. ℟. Cónfluent ad bona Dómini, eritque ánima eórum quaſi hortus irríguus; & * Pópulus meus bonis meis adimplébitur, ait Dóminus. ℣. Oculus non vidit, nec auris audívit, nec in cor hóminis aſcendit, quæ præparávit Deus iis qui díligunt

illum. * Pópulus. *Jerem.* 31. 1. *Cor.* 2.

Léctio ſancti Evangélii ſecundùm Lucam.

Lectio iij. Cap. 6.

IN illo témpore ; Elevátis Jeſus óculis in diſcípulos ſuos, dicébat : Beáti páuperes, quia veſtrum eſt regnum Dei. Et réliqua.

Homília ſancti Ambróſii Epíſcopi.

In Luc. Lib. 5.

NUnc dicámus quemádmodùm in quátuor benedictiónibus ſanctus Lucas benedictiónes ſit octo complexus. Et quidèm ſcimus virtútes eſſe quátuor cardináles ; temperántiam, juſtítiam, prudéntiam, fortitúdinem. Connexæ ſibi ſunt, concatenatæque virtútes ; ut qui unam habet, plures habére videátur. Beáti ígitur páuperes ſpíritu. Habes temperántiam, quæ à peccáto ábſtinet, ſéculum calcat, illecebróſa non quærit. Beáti qui eſúriunt & ſitiunt juſtítiam. Qui enim éſurit, eſurienti compátitur, compatiendo largítur, largiendo fit juſtus ; quia juſtítia ejus manet in ætérnum. [*] Beáti qui nunc fletis, quia ridébitis. Habes prudéntiam, cujus eſt flere occídua, & ea quæ ætérna ſunt quærere ; lugére ſeculária quæ ſeipſa impugnent, Deum pacis inquírere. Beáti éritis, cùm vos óderint hómines. Habes fortitúdinem, ſed eam quæ non ódium merétur ex crímine, ſed perſecutiónem patiátur ex fide. Eſt étiam fortitúdinis, iram víncere ; indignatiónemque cohibére. Ergo temperántia, cordis habet animíque mundítiam, juſtítia miſericórdiam, pacem prudéntia, manſuetúdinem fortitúdo.

℟. Beáti éritis cùm vos óderint hómines, & exprobráverint propter Fílium hóminis : * Gaudéte in illa die, & exultáte ; † Ecce enim merces veſtra multa eſt in cœlo. ℣. Audíte me, pópulus meus : Nolíte timére oppróbrium hóminum, & blaſphémias eórum ne metuátis : * Gaudéte. Glória Patri. † Ecce enim. *Luc.* 6. *Iſ.* 51.

Non dicitur Te Deum.

℣. *Sacerd.* Annúntient in Sion nomen Dómini, ℟. Et laudem ejus in Jerúſalem. *Pſ.* 101.

AD LAUDES.

Semiduplex.

Ant. 1. g. ADdúcet fílios tuos Dóminus ad te, Jerúſalem, portátos in honóre ſicut fílios regni. *Baruch* 5.

Ant. 2. Habitábit Deus cum eis ; & ipſi pópulus ejus erunt, & ipſe Deus cum eis erit eórum Deus. *Apoc.* 21.

Ant. 3. a. Ponam multitúdinem pacis fíliis tuis : hæc eſt hæréditas eórum

apud me, dicit Dóminus. *Iſ.* 54.

Ant. 4. E. Benedicti erunt.

CANTICUM. *Apoc.* 21. & 22.

Cœleſtis Jeruſalem gloria & felicitas.

CLáritas Dei illuminávit (civitátem ſanctam Jerúſalem;) * & lucerna ejus eſt Agnus.

Et ambulábunt gentes in lúmine ejus; * & reges terræ áfferent glóriam ſuam & honórem in illam.

Et portæ ejus non claudentur per diem, nox enim non erit illìc; * & áfferent glóriam & honórem géntium in illam.

Non intrábit in illam áliquod coïnquinátum, aut abominatiónem fáciens & mendácium; * niſi qui ſcripti ſunt in libro vitæ Agni.

Et omne maledictum non erit ámpliùs; * ſed ſedes Dei & Agni in illa erunt.

Et ſervi ejus ſérvient illi, & vidébunt fáciem ejus, * & nomen ejus in fróntibus eórum.

Et nox ultrà non erit; * & non egébunt lúmine lucernæ, neque lúmine ſolis:

Quóniam Dóminus Deus illuminábit illos; * & regnábunt in ſécula ſeculórum.

Glória Patri, &c.

Ant. Benedicti erunt qui ædificáverint te, Cívitas Dei: tu autem lætáberis in fíliis tuis. *Tob.* 13.

Ant. 5. a. Lætítia ſempiterna ſuper caput eórum; gáudium & lætítiam obtinébunt, & fúgiet dolor & gémitus. *Iſ.* 35.

CAPITULUM. *Gal.* 4.

SIna mons eſt in Arábia, qui conjunctus eſt ei quæ nunc eſt Jerúſalem, & ſervit cum fíliis ſuis. Illa autem quæ ſursùm eſt Jerúſalem, líbera eſt, quæ eſt mater noſtra.

HYMNUS.

CŒleſtis ô Jerúſalem,
Manſúra ſemper Cívitas,
O ter beáti, quos tuis
Cives recondis mœnibus!

Tu pacis æternæ domus,
Dilecta Sanctórum quies,
Sedes Deo fruéntium,
Regis ſuperni cúria.

¶ Hìc in throno ſedens Deus
Cunctos beat præſéntiâ:
Hìc, ſol perennis, ſplèndido
Affulget Agnus lúmine.

Hâc ſede quo datur frui,
Nil dulce turbat ótium:
Hìc unus eſt Sanctis labor
Dei vacáre láudibus.

At dùm, procellis líberi,
Portus beatos óccupant,
Salúte certi de ſua,
Noſtræ salúti cónſulunt.

Illinc amáte, Cœlites,
Cæcum per æquor náufragis
Veſtris adeſſe frátribus,
Amíca facti sídera.

¶ Æterna merces Cœlitum,
Jeſu, tibi ſit glória
Cum Patre, cumque Spíritu,
In ſempiterna ſécula.
Amen.

℣. Juſti hæreditábunt terram, ℟. Et inhabitábunt in

ſæculum ſæculi ſuper eam. *Pſ.* 36.

Ad Benedictus.

Ant. 6. Complebuntur dies luctûs tui, Jerúſalem: pópulus tuus omnes Juſti, in perpétuum hæreditábunt terram. *Iſ.* 60.

Oratio.

DOmine Deus noſter, multíplica ſuper nos grátiam tuam; & quorum prævenímus glorióſa ſolémnia, tríbue ſúbſequi in ſancta profeſſióne lætítiam; Per Dóminum.

AD HORAS.

Duplex-minus.

Doxologia, Æterna merces Cœlitum. *ut ſuprà ad Laudes.*

AD PRIMAM.

Ant. 1. g. Addúcet,

In ℟. *br.* ℣. Qui es Sanctórum tuórum * merces magna nimis. *Geneſ.* 15.

AD TERTIAM.

Ant. 2. Habitábit.

CAPITULUM. *Zach.* 8.

HÆc dicit Dóminus exercítuum: Ecce ego ſalvábo pópulum meum, & addúcam eos, & habitábunt in médio Jerúſalem; & erunt mihi in pópulum, & ego ero eis in Deum in veritáte & in juſtítia.

℟. *br.* Deus ſalvam fáciet Sion;* Et hæreditáte acquírent eam. Deus. ℣. Qui díligunt nomen Dómini,* habitábunt in ea; *Et. Glória Patri. Deus. *Pſ.* 64.

℣. Juſti confitebuntur nómini tuo, Dómine; ℟. Et habitábunt recti cum vultû tuo. *Pſ.* 139.

AD SEXTAM.

Ant. 3. a. Ponam.

CAPITULUM. *Iſaiæ* 32.

ERit opus juſtítiæ pax, & cultus juſtítiæ ſiléntium, & ſecúritas uſquè in ſempiternum; & ſedébit pópulus meus in pulchritúdine pacis, & in tabernáculis fidúciæ, & in réquie opulenta.

℟. *br.* Delectabuntur * In multitúdine pacis. Delectabuntur. ℣. Hæréditas eórum * in æternum erit. * In. Glória Patri. Delectabuntur. *Pſ.* 36.

℣. Abſcondes eos, Dómine, in abſcóndito faciéi tuæ, ℟. A conturbatióne hóminum. *Pſ.* 30.

AD NONAM.

Ant. 5. a. Lætítia.

CAPITULUM. *Iſ.* 65.

ECce ego creo Jerúſalem exultatiónem, & pópulum ejus gáudium: & exultábo in Jerúſalem, & gaudébo in pópulo meo; & non audiétur in eo ultrà vox fletûs & vox clamóris.

℟. *br.* Glorióſa dicta ſunt de te, * Cívitas Dei. Glorióſa. ℣. Sicut lætántium ómnium * habitátio eſt in te, * Cívitas Dei. Glória Patri. Glorióſa. *Pſ.* 86.

℣. In nómine tuo, Dómine exultábunt totâ die. ℟. Quóniam glória virtútis eórum tu es. *Pſ.* 88.

FESTA NOVEMBRIS.

DIE I.

IN FESTO OMNIUM SANCTORUM.

ANNUALE.

IN I. VESPERIS.

Pſalmi de Feria.

Ant. 3. a. FUi in ſpíritu ; & ecce ſedes póſita erat in cœlo, & ſupra ſedem ſedens. *Apoc.* 4.

Ant. 4. E. Vidi, & ecce in médio throni Agnum ſtantem tanquàm occíſum. *Apoc.* 5.

Ant. 7. a. Audívi vocem Angelórum multórum in circúitu throni, & animálium, & ſeniórum ; & erat númerus eórum míllia míllium. *Apoc.* 5.

Ant. 1. f. Vidi turbam magnam, quam dinumeráre nemo póterat, ex ómnibus géntibus, & tríbubus, & pópulis, & linguis. *Apoc.* 7.

Ant. 5. C. Stabant ante thronum, & in conſpectu Agni ; & clamábant voce magnâ, dicentes : Salus Deo noſtro qui ſedet ſuper thronum, & Agno. *Apoc.* 7.

CAPITULUM. *Heb.* 12.

ACceſſiſtis ad Sion montem, & civitátem Dei viventis, Jerúſalem cœleſtem, & multórum míllium Angelórum frequéntiam, & Eccléſiam primitivórum qui conſcripti ſunt in cœlis, & júdicem ómnium Deum, & ſpíritus juſtórum perfectórum, & teſtamenti novi mediatórem Jeſum.

℟. Inebriabuntur ab ubertáte domûs tuæ, Dómine ; *Et torrente voluptátis tuæ potábis eos, † Quóniam apud te eſt fons vitæ. ℣. Agnus qui in médio throni eſt, reget illos, & dedúcet eos ad vitæ fontes ; * Et. Glória Patri. † Quóniam. *Repetitur* ℟. Inebriabuntur. *Pſ.* 35. *Apoc.* 7.

HYMNUS.

CŒlo quos éadem glória cónſecrat,
Terris vos éadem concélebrat dies :

Læti veſtra ſimul præmia pángimus,
Duris parta labóribus:
Jam vos paſcit amor núdaque Véritas:
De pleno bíbitis gáudia flúmine:
Illic perpétuam mens ſátiat ſitim
Sacris ébria fóntibus.
Altis ſecum hábitans in penetrálibus
Se Rex ipſe ſuo contúitu beat;
Illabenſque, ſuî pródigus, íntimis
Seſe méntibus ínſerit.
Altári médio, cui Deus inſidet,
Agni fumat adhuc innócuus cruor:
Quæ mactáta Patri ſe ſemèl óbtulit,
Se jugis litat hóſtia.
Pronis turba ſenum cérnua fróntibus,
Inter tot rútili fúlgura lúminis,
Regnanti Dómino dévovet áurea,
Quæ ponit, diadémata.
Gentes innúmeræ, conſpícuæ ſtolas
Agni purpúreo ſánguine cándidas,
Palmis læta cohors, cántibus æmulis
Ter ſanctum célebrant Deum.
Sit laus ſumma Patri, ſummaque Fílio:
Sit par, ſancte, tibi laus quoque, Spíritus,
Qui das pro méritis, óptimus Arbiter,
Te totum ſimul ómnibus.
Amen.

℣. Illuminátio vultûs tui, Dómine, ſalvávit eos; ℟. Quóniam complacuíſti in eis. *Pſ.* 43.

Ad Magníficat.

Ant. J. *duplicanda.* Quos Deus prædeſtinávit, hos & vocávit; & quos vocávit, hos & juſtificávit: quos autem juſtificávit illos & glorificávit. *Rom.* 8.

Oratio, ut infrà ad Laudes.

AD COMPLETORIUM.

Pſalmi & Capit. de Feria: Cetera ut infrà poſt II. Veſperas.

AD OFFIC. NOCTUR.

Invit. Deum qui glorificátur in concílio Sanctórum, * Veníte, adorémus. *Pſ.* 88.

Pſalmus. 94. Veníte. 2.

HYMNUS.

Vos ſancti prócères, vos Superûm chori,
Cœli quotquot habet régia príncipes,
Noſtros nunc date veſtris
Cantus júngere cántibus.
Primis ante álios, glória Cœlitum,
Chriſti Virgo parens fulget honóribus;
Divinóque ſevérum
Flectit pígnore Júdicem.
Aſtant Spírituum mille ácies throno;
Regi ſancta ferunt vota Cliéntium:

Hìc Baptiſta profundo
Lucis flúmine mérgitur.
Quorum núntia vox, orbis ad últimas,
Chriſtum vox réſonans, intónuit plagas,
Præcónes duodéni
Sacris vátibus áſſident.
Fuſo purpúrei ſánguine Mártyres,
Et puro níveæ péctore Vírgines,
Agno cándida fundunt
Rubris lília cum roſis.
Qui pavêre ſuos Præpóſiti greges,
Paſcuntur ſúpero Númine plénius:
Qui flevére, ſerénus
Abſtergit lácrymas Pater.
A quo cuncta fluunt, máxima laus Patri:
Qui mundum réparat, máxima Fílio:
Et quo péctora flagrant,
Sit laus máxima Flámini. Amen.

IN I. NOCTURNO.

Pſ. Dómine, quis habitábit. 58.

Ant. 5. C. Ecce ſervi mei, dicit Dóminus, lætabuntur, & laudábunt præ exultatióne cordis. *Iſ.* 65.

Pſ. Dómini eſt terra. 63.

Ant. 6. Habitábunt in Jerúſalem, & anáthema non erit ámpliùs; ſed ſedébit Jerúſalem ſecúra. *Zach.* 14.

Pſ. Exultáte, juſti. *cum ſua diviſione.* 100.

Ant. 7. d. Gáudium & lætítia inveniétur in ea, gratiárum áctio & vox laudis; ſalus autem in ſempiternum erit. *Iſ.* 51.

℣. Lætámini in Dómino, & exultáte, juſti; ℟. Et gloriámini, omnes recti corde. *Pſ.* 31.

Ex libro Apocalypſis beáti Joannis Apóſtoli.

Lectio j. Cap. 4.

Ecce ſedes póſita erat in cœlo, & ſupra ſedem ſedens. Et qui ſedébat, ſímilis erat aſpéctui lápidis jáſpidis & ſárdinis: & iris erat in circúitu ſedis, ſímilis viſióni ſmarágdinæ: & in circúitu ſedis ſedília viginti quátuor; & ſuper thronos viginti quátuor ſeniores ſedentes, circumamícti veſtiméntis albis, & in capítibus eorum corónæ áureæ. Et de throno procedébant fúlgura, & voces, & tonítrua, & ſeptem lámpades ardentes ante thronum, qui ſunt ſeptem ſpíritus Dei. Et in conſpectu ſedis, tanquàm mare vítreum ſímile chryſtallo; & in médio ſedis, & in circúitu ſedis, quátuor animália plena óculis antè & retrò. Et ánimal primum ſímile leóni, & ſecundum ánimal ſímile vítulo, & tértium ánimal habens fáciem quaſi hóminis, & quartum ánimal ſímile áquilæ volanti. Et quátuor animália, ſíngula

eórum habébant alas ſenas: & in circúitu & intùs plena ſunt óculis; & réquiem non habébant die ac nocte, dicéntia: Sanctus, Sanctus, Sanctus Dóminus Deus omnípotens, qui erat, & qui eſt, & qui ventúrus eſt.

℟. Grátias ágimus tibi, Dómine Deus omnípotens, qui es, & qui eras, & qui ventúrus es; * Quia regnaſti, & advénit tempus réddere mercédem ſervis tuis, & Sanctis. ℣. Confiteantur tibi, Dómine, ómnia ópera tua, & ſancti tui benedícant tibi; * Quia. Glória Patri. * Quia. *Apoc.* 11. *Pſ.* 144.

Lectio ij. Cap. 5.

ET vidi in déxtera ſedentis ſuper thronum, librum ſcriptum intùs & foris, ſignátum ſigillis ſeptem. Et vidi Angelum fortem, prædicantem voce magnâ: Quis eſt dignus aperíre librum, & ſólvere ſignácula ejus? Et nemo póterat, neque in cœlo, neque in terra, neque ſubtùs terram, aperíre librum, neque reſpícere illum. Et ego flebam multùm; quóniam nemo dignus inventus eſt aperíre librum, nec vidére eum. Et unus de ſenióribus dixit mihi: Ne fléveris; ecce vicit leo de tribu Juda, radix David, aperíre librum, & ſólvere ſeptem ſignácula ejus. Et vidi; & ecce in médio throni & quátuor animálium, & in médio ſeniórum, Agnum ſtantem tanquàm occíſum, habentem córnua ſeptem, & óculos ſeptem, qui ſunt ſeptem ſpíritus Dei, miſſi in omnem terram. Et venit, & accépit de déxtera ſedentis in throno librum. Et cùm aperuiſſet librum, quátuor animália, & viginti quátuor ſeniores cecidérunt coram Agno, habentes ſínguli cítharas, & phíalas áureas plenas odoramentórum, quæ ſunt oratiónes Sanctórum.

℟. Data ſunt Angelo incenſa multa, ut daret de oratiónibus Sanctórum ómnium ſuper altáre quod eſt ante thronum Dei: * Et. † Aſcendit fumus incenſórum de oratiónibus Sanctórum coram Deo. ℣. Oculi Dómini ſuper juſtos, & aures ejus in preces eórum. * Et. Glória Patri. † Aſcendit. *Apoc.* 8. *Pſ.* 33.

Lectio iij.

ET cantábant cánticum novum, dicentes: Dignus es, Dómine, accípere librum, & aperíre ſignácula ejus; quóniam occíſus es, & redemiſti nos Deo in ſánguine tuo ex omni tribu, & lingua, & pópulo, & natióne; & feciſti nos Deo noſtro regnum & ſacerdótes: & regnábimus ſuper terram. Et vidi, &

audívi vocem Angelórum multórum in circúitu throni, & animálium, & seniórum; & erat númerus eórum míllia míllium, dicéntium voce magnâ: Dignus eſt Agnus, qui occíſus eſt, accípere virtútem, & divinitátem, & ſapiéntiam; & fortitúdinem, & honórem, & glóriam, & benedictiónem. Et omnem creatúram, quæ in cœlo eſt, & ſuper terram, & ſub terra, & quæ ſunt in mari, & quæ in eo; omnes audívi dicentes: Sedenti in throno, & Agno, benedíctio, & honor, & glória, & poteſtas in ſécula ſeculórum. Et quátuor animália dicébant: Amen. Et viginti quátuor ſenióres cecidérunt in fácies ſuas, & adoravérunt viventem in ſécula ſeculórum.

℟. Laudem dícite Deo noſtro, omnes ſervi ejus, & qui timétis Deum, puſilli, & magni; * Quóniam regnávit Dóminus Deus noſter omnípotens: † Gaudeámus, & exultémus & demus glóriam ei. ℣. Exultáte, juſti, in Dómino: rectos decet collaudátio; * Quóniam. Glória. † Gaudeámus. *Repetitur* ℟. Laudem. *uſquè ad* ℣. *Apoc.* 19. *Pſ.* 32.

IN II. NOCTURNO.

Pſ. Quemádmodum. *cum ſua diviſione.* 90.

Ant. 3. *a.* Omnes Sancti in manu Dei ſunt; & qui appropinquant pédibus ejus, accípient de doctrína illíus. *Deut.* 33.

Pſ. Deus noſter refúgium. 153.

Ant. 1. D. Qui confídunt in Dómino, intélligent veritátem; quóniam donum & pax eſt electis ejus. *Sap.* 3.

Pſ. Magnus Dóminus. 154.

Ant. 2. Dátio Dei pérmanet juſtis, & profectus illíus ſucceſſus habébit in æternum. *Eccli.* 11.

℣. Beáta gens, cujus eſt Dóminus Deus ejus: ℟. Pópulus quem elégit in hæreditátem ſibi. *Pſ.* 32.

Sermo ſancti Bernardi, Abbátis.

Serm. 5. *in Feſto Omn. SS.*

Lectio iv. *n.* 1. & 2.

FEſtíva nobis eſt dies hæc, & inter præcípuas ſolémnitátes hodierna ſolemnitas numerátur. Nóvimus feſtivitátem Omnium Sanctórum dici & eſſe, quam hódiè celebrámus; Omnium, inquam, ſive cœléſtium, ſive terréſtrium. Sunt enim Sancti de cœlo, & ſunt Sancti de terra: itemque eórum qui de terra ſunt, quidam adhuc in terra, áliqui jam in cœlo. Celebrátur ergò feſtívitas ómnium horum commúniter, ſed fórſitan non unifórmiter. Nec modò dico, quia

álius álio ſánctior, ſed quòd áliter atque áliter Sanctos dici, & verè dici inveniámus. Et fortè inter Angelos atque hómines aſſignári poſſit iſta divérſitas ſanctitátis páriter & celebritátis. In Angelis enim honoranda benígnitas Dei, non ad pœniténtiam addúcens, ſed abdúcens ab ómnibus quibus pœniténtia deberétur; non erípiens à tentatióne, ſed à tentatióne conſervans. Aliud ſanè in his ſanctitátis genus, & próprio modo vidébitur honorandum, qui venérunt ex magna tribulatióne, & dealbavérunt ſtolas ſuas in ſánguine Agni; qui poſt multos agónes jam nunc triumphant in cœlis coronáti, quóniam legítimè certavérunt. Eſt-ne adhuc Sanctórum áliquod tértium genus? Eſt, ſed occultum. Sunt enim Sancti qui adhuc mílitant, adhuc pugnant: currunt adhuc, necdùm comprehendérunt. Hæc nimírùm divérſitas appellatiónis in nómine ſanctitátis; ut álii quidèm jam ſecundùm conſummatiónem Sancti vocentur, álii juxtà ſolam adhuc prædeſtinatiónem.

℞. Hi omnes teſtimónio fídei probáti ſunt: * Ideòque & nos † Tantam habentes impóſitam nubem téſtium, per patiéntiam currámus ad propóſitum nobis certámen. ℣. Omnes iſti in generatiónibus gentis ſuæ glóriam adepti, viri miſericórdiæ ſunt, quorum pietátes non deſuérunt. * Ideóque. Glória Patri. † Tantam. *Heb.* 11. *&* 12. *Eccli.* 44.

Lectio v. *n.* 5.

AD quid Sanctis laus noſtra? ad quid gloriſicátio noſtra? ad quid noſtra hæc ipſa ſolémnitas? Quò eis terrénos honóres, quos juxtà verácem Fílii promiſſiónem honoríficat Pater cœleſtis? Quò eis præcónia noſtra? Pleni ſunt. Prorsùs ita eſt, dilectíſſimi: honórum noſtrórum Sancti non egent, nec quidquam eis noſtrâ devotióne præſtátur. Planè, quòd eórum memóriam venerámur, noſtrâ íntereſt, non ipſórum. Vultis ſcire quantùm íntereſt noſtrâ? Ego in me, fáteor, ex hac recordatióne ſéntio deſidérium véhemens inflammári, ut eórum tàm optábili ſocietáte fruámur, & mereámur concíves & contubernáles eſſe ſpirítuum beatórum, miſcéri cœtui Patriarchárum, cúneis Prophetárum, ſenátui Apoſtolórum, Mártyrum exercítibus numeróſis, Confeſſórum collégiis, Vírginum choris; in ómnium déniquè cólligi & colla-

tári communióne Sanctórum.

℟. Datæ ſunt illis ſíngulæ ſtolæ albæ; & * Dictum eſt illis ut requiéſcerent adhuc tempus módicum, donec compleantur conſervi eórum & fratres eórum. ℣. Educ, Dómine, de cuſtódia ánimam meam, ad confitendum nómini tuo: me expectant juſti, donec retríbuas mihi. * Dictum eſt. Glória Patri. * Dictum eſt. *Apoc.* 6. *Pſ.* 141.

Lectio vj. n. 6.

PRæſtolátur nos Eccléſia illa primitivórum, & neglígimus: deſíderant nos Sancti, & parvipéndimus: expectant nos Juſti, & diſſimulámus. Excitémur aliquandò, fratres: reſurgámus cum Chriſto, quærámus quæ ſursùm ſunt; quæ ſursùm ſunt, ſapiámus. Deſiderémus deſiderantes nos, properémus ad præſtolantes nos; expectantes nos votis præoccupémus animórum. Ecce nihil in hac noſtra communióne ſecuritátis, nihil perfectiónis, nihil quiétis: & tamen hìc quoque quàm bonum & quàm jucundum habitáre fratres in unum! Quidquid enim, ſive intériùs, ſive extériùs, moleſtum occurrit, ipſo útiquè tàm germanórum confórtio fratrum, cum quibus eſt nobis cor unum & ánima una in Deum, tolerabílius invenítur. Quàm dulcior erit, quàm delectabílior, quàm beátior únio, ubi nulla ſuſpício eſſe póterit, nulla diſſenſiónis occáſio, ubi omnes perfecta cáritas indiſſolúbili fœdere colligábit!

℟. Dóminus Deus ſervos ſuos vocábit nómine álio; * Quia oblivióni tráditæ ſunt angúſtiæ prióres. ℣. Mors ultrà non erit: neque luctus, neque clamor, neque dolor erit ultrà; * Quia. Glória. * Quia. *Repetitur* ℟. Dóminus. *uſquè ad* ℣. *Iſ.* 65. *Apoc.* 21.

IN III. NOCTURNO.

Pſ. Quàm dilecta. 110.

Ant. 4. E. Benedictus Deus qui ſecundùm miſericórdiam ſuam magnam regenerávit nos in hæreditátem incorruptíbilem. 1. *Petr.* 1.

Pſ. Fundamenta ejus. 154.

Ant. 8. G. Dignos nos fecit in partem ſortis Sanctórum in lúmine, & tránſtulit in regnum Fílii dilectiónis ſuæ. *Coloſſ.* 1.

Pſ. Cantáte Dómino... laus ejus. 153.

Ant. 6. Nos omnes, revelátâ fácie, glóriam Dómini ſpeculantes, in eamdem imáginem transformámur à claritáte in claritátem. 2. *Cor.* 3.

℣. Illúminans tu mirabíliter, Dómine, ℟. A móntibus æternis. *Pſ.* 75.

Lectio ſancti Evangélii ſecundùm Matthæum.

Lectio vij. Cap. 5.

IN illo témpore ; Videns Jeſus turbas, aſcendit in montem : & cùm ſediſſet, acceſſérunt ad eum diſcípuli ejus ; & apériens os ſuum, docébat eos, dicens : Beáti páuperes ſpíritu, quóniam ipſórum eſt regnum cœlórum. Et réliqua.

Homília ſancti Hierónymi Presbyteri.

Comment. in Cap. 5. Matth.

BEáti páuperes ſpíritu, hoc eſt quod álibi légimus : Et húmiles ſpíritu ſalvábit. Ne quis autem putáret paupertátem quæ nonnunquàm neceſſitáte portátur, à Dómino prædicári, adjunxit, ſpíritu ; ut humilitátem intellígeres, non penúriam. Beáti páuperes ſpíritu, qui propter Spíritum ſanctum voluntáte ſunt páuperes. Undè ſuper hujuſcémodi paupéribus & Salvátor noſter per Iſaíam lóquitur : Dóminus unxit me ; propter quod evangelizáre paupéribus miſit me. Beáti mites ; quóniam ipſi poſſidébunt terram : non terram Judæ, nec terram iſtíus mundi ; non terram maledíctam, ſpinas & tríbulos afferentem, quam crudeliſſimus quiſque & bellátor magis póſſidet ; ſed terram quam Pſalmiſta deſíderat, dicens : Credo vidére bona Dómini in terra vivéntium.

℞. Deus qui dives eſt in miſericórdia, propter nímiam caritátem ſuam quâ diléxit nos, convivificávit nos. * Et † Conſedére fecit in cœléſtibus in Chriſto Jeſu ; ut oſténderet abundantes divítias grátiæ ſuæ. ℣. Addent mites in Dómino lætítiam, & páuperes hómines in Sancto Iſraël exultábunt, dicit Dóminus qui redémit. * Et. Glória Patri. † Conſedére. *Epheſ. 2. Iſ. 29.*

Lectio viij.

BEáti qui lugent, quóniam ipſi conſolabuntur. Luctus hic non mortuórum pónitur communi lege naturæ, ſed peccátis & vítiis mortuórum. Sic flevit & Sámuel Saúlem ; quia pœnitúerat Deum quòd unxiſſet eum regem ſuper Iſraël. Sic & Paulus Apóſtolus flere ac lugére ſe dicit eos qui poſt fornicatiónem & immundítiam non egérunt pœniténtiam. Beáti qui eſúriunt & ſítiunt juſtítiam. Non nobis ſúfficit velle juſtítiam, niſi juſtítiæ patiámur famem ; ut ſub hoc exemplo nunquàm nos ſatis juſtos, ſed ſemper eſuríre juſtítiæ ópera intelligámus. Beáti miſericordes. Miſericórdia non ſolùm in eleemóſynis intelligitur, ſed in omni pec-

cáto fratris, ſi alter altérius ónera portémus.

℟. Repléti ſumus miſericórdiâ tuâ, Dómine; & exultávimus, & delectáti ſumus: * Lætáti ſumus pro diébus quibus nos humiliaſti, annis quibus vídimus mala. ℣. Momentáneum & leve tribulatiónis noſtræ ſupra modum in ſublimitáte æternum glóriæ pondus operátur in nobis: * Lætáti ſumus. Glória Patri. * Lætáti ſumus. *Pſ.* 89. 2. *Cor.* 4.

Lectio ix.

BEáti mundo corde, quóniam ipſi Deum vidébunt. Quos non árguit conſciéntia ulla peccáti. Mundus mundo corde conſpícitur: Templum Dei non poteſt eſſe pollútum. Beáti pacífici, qui primùm in corde ſuo, deindè & inter fratres diſſidentes pacem fáciunt. Quid enim prodeſt álios per te pacári, cùm in tuo ánimo ſint bella vitiórum? Beáti qui perſecutiónem patiuntur propter juſtítiam. Signanter áddidit, Propter juſtítiam: multi enim perſecutiónem propter ſua peccáta patiuntur, & non ſunt juſti.

℟. Redemiſti nos Deo in ſánguine tuo ex omni tribu, & linguâ, & pópulo, & natióne; * Et † Feciſti nos Deo noſtro regnum & ſacerdótes: & regnábimus. ℣. Dux fuiſti in miſericórdia tua pópulo quem redemiſti, & portaſti eum in fortitúdine tua ad habitáculum ſanctum tuum; * Et. Glória Patri. † Feciſti nos. *Repetitur* ℟. Redemiſti. *uſquè ad* ℣. *Apoc.* 5. *Exod.* 15.

Te Deum.

℣. *Sacerd.* Lætámini, juſti, in Dómino; ℟. Et confitémini memóriæ ſanctificatiónis ejus. *Pſ.* 96.

AD LAUDES.

Pſalmi de Dominica.

Ant. 1. D. AGnus Dóminus dominórum eſt, & Rex regum; & qui cum illo ſunt, vocáti, electi, & fidéles. *Apoc.* 17.

Ant. 2. Lavérunt ſtolas ſuas, & dealbavérunt eas in ſánguine Agni; ídeò ſunt ante thronum Dei. *Apoc.* 7.

Ant. 3. a. Qui ſedet in throno, habitábit ſuper illos: non eſúrient neque ſitient ámpliùs. *Apoc.* 7.

Ant. 8. G. Benedícite.

CANTICUM. *Sap.* 10. *Sapientia juſtos ducit & remunerat.*

REddidit juſtis Sapiéntia mercédem labórum ſuórum, * & dedúxit illos in via mirábili.

Et fuit illis in velámento diéi, * & in luce ſtellárum per noctem.

Tránſtulit illos per mare rubrum, * & tranſvéxit illos per aquam nímiam:

Inimícos autem illórum

demerſit in mare ; * & ab altitúdine inferórum edúxit illos.

Ideò juſti tulérunt ſpólia impiórum ; * & decantavérunt, Dómine, nomen ſanctum tuum, & victrícem manum tuam laudavérunt páriter :

Quóniam Sapiéntia apéruit os mutórum, * & linguas infántium fecit disertas.

[*Et dicitur per Octavam, etiam in Feſtis occurrentibus.*]

Ant. Benedícite Dóminum, omnes electi ejus ; ágite dies lætítiæ, & confitémini illi. *Tob.* 13.

Ant. 7. *d.* Hymnus ómnibus Sanctis ejus, fíliis Iſraël, pópulo appropinquanti ſibi : glória hæc eſt ómnibus Sanctus ejus. *Pſ.* 148. & 149.

CAPITULUM. *Epheſ.* 1.

DEus, Dómini noſtri Jeſu Chriſti, Pater glóriæ, det vobis ſpíritum ſapiéntiæ & revelatiónis in agnitióne ejus ; illuminátos óculos cordis veſtri, ut ſciátis quæ ſit ſpes vocatiónis ejus, & quæ divítiæ glóriæ hæreditátis ejus in Sanctis.

HYMNUS.

HYmnis dùm réſonat
cúria Cœlitum,
Hìc flemus pátriis finibus
éxules :
Hìc ſuſpenſa tenémus
Mutis cántibus órgana.
Quandò mens míſero líbera
cárcere
Se veſtris ſóciam cœtibus
ínſeret ;
Et, calígine pulſâ,
Cœli lucem habitábimus!
Obſcúræ fúgient mentis
imágines,
Cùm ſtantes própiùs lúminis ad jubar,
Nos verum ſine nube
Ipſo in fonte vidébimus.
Nobis, ſancta cohors, ſis
bona : flúctibus
Luctantes médiis quos
modò réſpicis,
Da portus, duce Chriſto,
Da contíngere próſperos.
A quo cuncta fluunt, máxima laus Patri :
Qui mundum réparat,
máxima Fílio :
Et quo péctora flagrant,
Sit laus máxima Flámini.
Amen.

℣. Exultábunt Sancti in glória : ℟. Lætabuntur in cubílibus ſuis. *Pſ.* 149.

Ad Benedictus.

Ant. 6. *duplicanda.* Fulgébunt juſti, judicábunt natiónes, & dominabuntur pópulis ; & regnábit Dóminus illórum in perpétuum. *Sap.* 3.

Oratio.

OMnípotens ſempitèrne Deus, qui nos ómniū Sanctórum tuórum mérita ſub una tríbuis celebritáte venerári : quæſumus, ut deſiderátam nobis tuæ propitiatiónis abundántiam,

multiplicátis interceſſóribus, largiáris; Per Dóminum.

AD HORAS,

Doxologia.

O ſancte ſanctórum, Deus,
Jeſu, tibi ſit glória,
Cum Patre, cumque Spíritu,
In ſempiterna ſécula.
Amen.

[*Dicitur per Octavam in Feſtis occurr. niſi adſit propria.*]

Pſalmi de Dominica.

AD PRIMAM.

Ant. 1. D. Agnus.

In ℟. *br.* ℣. Qui factus es nobis à Deo, * ſanctificátio & redémptio. 1. *Cor.* 1.

Canon proprius. clxvi.

AD TERTIAM.

Ant. 2. Lavérunt.

CAPITULUM. *Dan.* 7.

Ecce cornu béſtiæ faciébat bellum adversùs Sanctos, & prævalébat eis, donec venit Antíquus diérum: & judícium dedit Sanctis Excelſi; & tempus advénit, & regnum obtinuérunt Sancti.

℟. *br.* Sancti tui, Dómine, * benedícent tibi, * Allelúia, allelúia. Sancti. ℣. Glóriam * regni tui dicent, * Allelúia. Glória. Sancti.

℣. Notam fácient fíliis hóminum poténtiam tuam, ℟. Et glóriam magnificéntiæ regni tui. *Pſ.* 144.

AD SEXTAM.

Ant. 3. a. Qui ſedet.

CAPITULUM. 2. *Cor.* 6.

Inhabitábo in illis, & inambulábo inter eos; & ero illórum Deus, & ipſi erunt mihi pópulus.

℟. *br.* Lætentur omnes * qui ſperant in te, Dómine, * Allelúia, allelúia. Lætentur. ℣. In ætérnum exultábunt, * & habitábis in eis, * Allelúia. Glória. Lætentur.

℣. Gloriabuntur in te, Dómine, ℟. Omnes qui díligunt nomen tuum. *Pſ.* 5.

AD NONAM.

Ant. 7. *d.* Hymnus.

CAPITULUM. *Iſ.* 65.

Ecce ego creo cœlos novos & terram novam; & non erunt in memória prióra, & non aſcendent ſuper cor; ſed gaudébitis, & exultábitis uſquè in ſempitérnum.

℟. *br.* Beáti qui hábitant * in domo tua, Dómine, * Allel. allel. Beáti. ℣. In ſécula ſeculórum * laudábunt te, * Allelúia. Glória Patri. Beáti. *Pſ.* 83.

℣. Vox exultatiónis & ſalútis, ℟. In tabernáculis juſtórum. *Pſ.* 117.

AD II. VESPERAS.

Pſ. Dixit Dóminus. 28.

Ant. 4. E. Benedictus Deus, qui elégit nos in Chriſto, ut eſſémus ſancti & immaculáti in conſpectu ejus in caritáte. *Epheſ.* 1.

Pſ. Crédidi, propter. 114.

Ant. 2. D. Ipsſus ſumus factúra, creáti in Chriſto Jeſu in opéribus bonis quæ præparávit Deus, ut in illis ambulémus. *Epheſ.* 2.

Pſ. Lætátus ſum. 74.

Ant. 3. E. Prædeſtinávit nos in adoptiónem filiórum, in laudem glóriæ grátiæ ſuæ, in qua gratificávit nos in dilecto Fílio ſuo. *Epheſ.* 1.

Pſ. In convertendo. 55.

Ant. 6. Fílii Dei ſumus, hærédes quidèm Dei, cohærédes autem Chriſti; ſi tamen compátimur, ut & conglorificémur. *Rom.* 8.

Pſ. Super flúmina. 55.

Ant. 7. a. Fílii ſanctórum ſumus; & vitam illam expectámus, quam Deus datúrus eſt his qui fidem ſuam nunquàm mutant ab eo. *Tob.* 2.

CAPITULUM. 1. *Petr.* 1.

SEcundùm eum qui vocávit vos, Sanctum; & ipſi in omni converſatióne ſancti ſitis, quóniam ſcriptum eſt: Sancti éritis, quóniam ego ſanctus ſum.

Allelúia, allelúia. ℣. Sanctus, ſanctus, ſanctus, Dóminus Deus omnípotens, qui erat, & qui eſt, & qui ventúrus eſt. Allelúia. *Apoc.* 4.

Hymnus, Cœlo quos éadem. *ut in I. Veſperis.* 512.

℣. In lúmine tuo vidébimus lumen: ℟. Prætende miſericórdiam tuam ſciéntibus te, Dómine. *Pſ.* 35.

Ad Magníficat.

Ant. 5. C. *duplicanda.* Scimus quóniam cùm apparúerit, símiles ei érimus; quóniam vidébimus eum ſicuti eſt, allel. 1. *Joan.* 3.

Oratio, ut ſuprà ad Laudes.

Poſt Benedicámus. *niſi ſit Sabbatum, dicuntur Veſperæ Defunctorum; & dictis Precibus cum Pſ.* Lauda, ánima. *&* ℣℣. *ibi notatis, dicitur ſola Oratio*, Fidélium, Deus. *ut infrà.* 529.

[*Si ſit Sabbatum, fit Commem. Sabbati ante Dominicam occur. ut in Proprio de Tempore. Veſperæ autem Defunctorum transferuntur in diem ſequentem poſt Veſperas Dominicæ, & ſequens Commem. Fidelium Defunctorum transfertur in Feriam II. ſequentem.*]

AD COMPLETORIUM.

Pſalmi & Capit. de Dominica.

Ant. 8. G. Nox ultrà non erit, & non egébunt lúmine lucernæ, neque lúmine ſolis; quóniam Dóminus Deus illúminábit illos. *Apoc.* 22.

HYMNUS.

QUàm pulchra, quàm dilecta ſunt
Celſi Tonantis átria!
Quæ mille circùm Cœlites
Cingunt, coluntque míllia.
Hac unus ardor in domo,

Deum vidére, pſállere,
Amáre, ter ſanctum piis
Efferre ſemper láudibus.
Qandò ſolúta cárcere,
Tibi licébit, mens mea,
His intereſſe cœtibus,
His te choris conjúngere!
Hoc te precámur ſúpplices,
Sol, Agnus, & lux Cœlitum,
Da nos vidére cum tuis
Regnum perennis pátriæ.
Amen.

[*Dicitur per Octavam, etiam in Feſtis occurrent.*]

Ad Nunc dimittis.

Ant. 2. Sérvient Dómino, & vidébunt fáciem ejus, & nomen ejus in fróntibus eórum. *Apoc.* 22.

DIE II.

In Commemoratione OMNIUM FIDELIUM DEFUNCTORUM.

Duplex majus.

Omnia ut in Offic. Def. præter ea quæ hìc ſunt propria.

Invit. Deum, cui omnes vivunt, * Veníte, adorémus. *Luc.* 20.

Pſ. 94. Veníte. 2. *in cujus fine, loco* Glória. *dicitur :* Réquiem ætérnam dona eis, Dómine ; * & lux perpétua lúceat eis.

IN I. NOCTURNO.

De libro Job.

Lectio j. Cap. 7.

PArce mihi, nihil enim ſunt dies mei. Quid eſt homo, quia magníficas eum? aut quid appónis erga eum cor tuum? Víſitas eum dilúculo, & ſúbitò probas illum. Uſquequò non parcis mihi, nec dimittis me ut glútiam ſalívam meam? Peccávi : quid fáciam tibi, ô cuſtos hóminum? Quarè poſuiſti me contrárium tibi, & factus ſum mihimetipſi gravis? Cur non tollis peccátum meum, & quarè non aufers iniquitátem meam? Ecce nunc in púlvere dórmiam ; & ſi manè me quæſíeris, non ſubſiſtam. *Nihil additur in fine Lectionum.*

℟. Defecérunt ſicut fumus dies mei, & oſſa mea ſicut crémium aruérunt : * Dies mei ſicut umbra declinavérunt. ℣. Quæ eſt vita noſtra? Vapor eſt ad módicum parens. * Dies mei. *Pſ.* 101. *Jac.* 4.

Lectio ij. Cap. 14.

HOmo natus de mulíere, brevi vivens témpore, replétur multis miſériis. Qui quaſi flos egréditur & contéritur, & fugit velut umbra, & nunquàm in eódem ſtatu pérmanet. Et dignum ducis ſuper hujuſcémodi aperire óculos tuos, & addúcere eum tecum in judícium? Quis poteſt fácere mundum de immundo conceptum ſémine? Nonnè tu qui ſolus es? Breves dies hóminis ſunt, númerus ménſium ejus apud te eſt :

conſtituiſti términos ejus, qui præteríri non póterunt. Recéde páululùm ab eo, ut quieſcat; donec optáta véniat, ſicut mercenárii, dies ejus.

℟. Peccávi valdè; ſed * Precor, Dómine, ut tránsferas iniquitátem ſervi tui; quia ſtultè egi nimis. ℣. Deus, propítius eſto mihi peccatóri. Precor. 2. *Reg.* 24. *Luc.* 18.

Lectio iij. Cap. 19.

PElli meæ, conſumptis cárnibus, adhæſit os meum; & derelicta ſunt tantúmmodò lábia circà dentes meos. Miſerémini meî, miſerémini meî, ſaltèm vos amíci mei; quia manus Dómini tétigit me. Quarè perſequímini me ſicut Deus, & cárnibus meis ſaturámini? Quis mihi tríbuat ut ſcribántur ſermónes mei? quis mihi det ut exarentur in libro ſtylo férreo, & plumbi láminâ, vel celte ſculpantur in ſílice? Scio enim quòd Redemptor meus vivit, & in noviſſimo die de terra ſurrectúrus ſum, & rursùm circúmdabor pelle meâ, & in carne mea vidébo Deum meum, quem viſúrus ſum ego ipſe, & óculi mei conſpectúri ſunt, & non álius. Repóſita eſt hæc ſpes mea in ſinu meo.

℟. Ad Dóminum aſpíciam, expectábo Deum Salvatorem meum; conſurgam, cùm ſédero in ténebris: * Iram Dómini portábo, quóniam peccávi ei. ℣. Flagellat Dóminus omnem fílium quem récipit. * Iram. *Mich.* 7. *Hebr.* 12.

IN II. NOCTURNO.

Ex libro ſancti Auguſtíni Epíſcopi, de verbis Apóſtoli.

Lectio iv. Serm. 172. *C.* 1.

ADmonet nos beátus Apóſtolus, ut de dormiéntibus, hoc eſt, mórtuis cariſſimis noſtris, non contriſtémur ſicut & céteri qui ſpem non habent, ſpem ſcílicèt reſurrectiónis & incorruptiónis æternæ. Nam ídeò & dormientes eos appellat Scriptúræ veracíſſima conſuetúdo, ut cùm dormientes audímus, évigilatúros mínimè deſperémus. Undè étiam cantátur in Pſalmo: Numquid qui dormit, non adjíciet ut reſurgat? Eſt ergò de mórtuis, eis qui díligunt, quædam triſtítia quodámmodò naturális. Mortem quippè horret, non opínio, ſed natúra: nec mors hómini accíderet, niſi ex pœna quam præceſſerat culpa. Quapropter ſi animália, quæ ita creáta ſunt ut ſuo quæque témpore moriantur, mortem fúgiunt,

díligunt vitam ; quantò magis homo, qui ſic fúerat creátus, ut ſi vívere ſine peccáto voluiſſet, ſine término víveret? Hinc ítaque neceſſe eſt ut triſtes ſimus, quandò nos moriendo déſerunt quos amámus; quia etſi nóvimus eos non in æternum relínquere non manſúros, ſed aliquantùm præcédere ſecutúros; tamen mors ipſa quam natúra réfugit, cùm óccupat dilectum, contriſtat in nobis ipsíus dilectiónis affectum. Ideò non admónuít Apóſtolus, ut non contriſtémur, ſed non ſicut céteri qui ſpem non habent.

℟. Ecce ánimam meam porto in mánibus meis : * Etiamſi occíderit me, in ipſo ſperábo; & ipſe erit Salvátor meus. ℣. Sive vívimus, ſive mórimur, Dómini ſumus : * Etiamſi. *Job.* 13. *Rom.* 14.

Lectio v. Cap. 1. & 2.

Contriſtámur ergò nos in noſtrórum mórtibus, neceſſitáte amittendi, ſed cum ſpe recipiendi. Indè ángimur, hinc conſolámur. Indè infírmitas áfficit, hinc fides réficit. Indè dolet humána condítio, hinc ſanat divína promíſſio. Proindè pompæ fúneris, ágmina exequiárum, ſumptuóſa diligéntia ſepultúræ, monumentórum opulénta conſtrúctio, vivórum ſunt qualiacumque ſolátia, non adjutória mortuórum. Oratiónibus verò ſanctæ Eccléſiæ, & ſacrificio ſalutári, & eleemóſynis quæ pro eórum ſpirítibus erogantur, non eſt dubitandum mórtuos adjuvári, ut cum eis miſericórdiùs agátur à Dómino, quàm eórum peccáta meruérunt. Hoc enim à Pátribus tráditum univerſa obſervat Eccléſia ; ut pro eis qui in córporis & ſánguinis Chriſti communióne defuncti ſunt, cùm ad ipſum ſacrifícium loco ſuo commemorantur, orétur, ac pro illis quoque id offerri commemorétur. Cùm verò eórum commendandórum cauſâ ópera miſericórdiæ celebrantur, quis eis dúbitet ſuffragári, pro quibus oratiónes Deo non inániter allegantur? Non omnínò ambigendum eſt iſta prodeſſe defunctis ; ſed tálibus, qui ita víxerint ante mortem, ut poſſint eis hæc utília eſſe poſt mortem. Nam qui ſine fide quæ per dilectiónem operátur, ejuſque ſacramentis, de corpóribus exiérunt ; fruſtrà illis à ſuis hujúſmodi pietátis impenduntur officia, cujus, dùm hic eſſent, pígnore caruérunt ; vel non ſuſcipientes, vel in vácuum ſuſcipientes Dei grátiam, & ſibi non miſe-

ricórdiam theſaurizantes, ſed iram.

℟. Hi qui cum pietáte dormitiónem accepérunt, óptimam habent repóſitam grátiam. * Sancta ergò & ſalúbris eſt cogitátio pro defunctis exoráre, ut à peccátis ſolvantur. ℣. Si quis ſuperædíficat ſuper fundamentum, & opus ejus árſerit, detrimentum patiétur; ipſe autem ſalvus erit, ſic tamen quaſi per ignem. * Sancta. *2. Mach. 12. 1. Cor. 3.*

Lectio vj.

NOn ergò mórtuis nova mérita comparantur, cùm pro eis boni áliquid operantur ſui; ſed eórum præcedéntibus conſequéntia iſta redduntur. Non enim actum eſt, niſi cùm hìc víverent, ut eos hæc áliquid adjuvárent, cùm hìc vívere deſtitiſſent. Et ídeò iſtam fíniens quiſque vitam, niſi quod méruit in ipſa, non póterit habére poſt ipſam. Permittantur ítaque pia corda carórum de ſuórum mórtibus contriſtári dolóre ſanábili, & conſolábiles lácrymas fundant conditióne mortáli; quas citò réprimat fídei gáudium, quâ creduntur fidéles, quandò moriuntur, páululùm à nobis abíre, & ad melióra tranſíre. Conſolentur eos étiam fraterna obſéquia, ſive quæ funéribus exhibentur, ſive quæ doléntibus adhibentur, ne ſit juſta queréla dicéntium: Suſtínui qui ſimul contriſtarétur, & non fuit; & conſolantes, & non invéni. Sit pro víribus cura ſepeliendi, & ſepulcra conſtruendi; quia & hæc in Scriptúris ſanctis inter bona ópera deputáta ſunt: nec ſolùm in corpóribus Patriarchárum aliorumque Sanctórum, & humánis cadavéribus quorumcumque jacéntium, verùm étiam in ipsíus Dómini córpore, prædicáti atque collaudáti ſunt, qui iſta fecérunt. Impleant hæc hómines erga ſuos offícia poſtrémi múneris: & ſui humáni lenimenta mœróris. Verùm illa quæ ádjuvant ſpíritus defunctórum, oblatiónes, oratiónes, erogatiónes, multò pro eis obſervántiùs, inſtántiùs, abundántiùs impendant, qui ſuos carne, non ſpíritu mórtuos, non ſolùm carnáliter, ſed étiam ſpirituáliter amant.

℟. Dómine omnípotens, Deus Iſraël, * Audi nunc oratiónem mortuórum Iſraël: noli meminiſſe iniquitátum patrum noſtrórum; ſed memento manûs tuæ & nóminis tui. ℣. Occíſus es, Dómine, & redemiſti nos Deo in ſánguine tuo: * Audi nunc. *Baruch 3. Apoc. 5.*

IN III. NOCTURNO.

De Epíſtola prima beáti Pauli Apóſtoli ad Corínthios.

Lectio vij. Cap. 15.

SI Chriſtus prædicátur quòd reſurréxit à mórtuis, quómodò quidam dicunt in vobis quóniam reſurréctio mortuórum non eſt ? Si autem reſurréctio mortuórum non eſt, neque Chriſtus reſurréxit. Si autem Chriſtus non reſurréxit, inánis eſt ergò prædicátio noſtra, inánis eſt & fides veſtra : invenímur autem & falſi teſtes Dei ; quóniam teſtimónium díximus adversùs Deum quòd ſuſcitáverit Chriſtum, quem non ſuſcitávit ſi mórtui non reſurgunt : nam ſi mórtui non reſurgunt, neque Chriſtus reſurréxit. Quòd ſi Chriſtus non reſurréxit, vana eſt fides veſtra ; adhuc enim eſtis in peccátis veſtris : ergò & qui dormiérunt in Chriſto, periérunt. Si in hac vita tantùm in Chriſto ſperantes ſumus, miſerabilióres ſumus ómnibus homínibus. Nunc autem Chriſtus reſurréxit à mórtuis, primítiæ dormiéntium ; quóniam quidèm per hóminem mors, & per hóminem reſurréctio mortuórum : & ſicut in Adam omnes moriuntur, ita & in Chriſto omnes vivificabuntur.

℟. Scio quòd Redemptor meus vivit, & in noviſſimo die de terra ſurrectúrus ſum, * Et in carne mea vidébo Deum meum. ℣. Oportet corruptíbile hoc indúere incorruptiónem, & mortále hoc indúere immortalitátem. * Et. *Job.* 19. 1. *Cor.* 15.

Lectio viij.

SEd dicet áliquis : Quómodò reſurgunt mórtui ? qualíve córpore vénient ? Inſípiens, tu quod ſéminas non vivificátur, niſi priùs moriátur : & quod ſéminas, non corpus quod futúrum eſt ſéminas, ſed nudum granum, ut putà trítici, aut alicújus ceterórum ; Deus autem dat illi corpus ſicut vult, & unicuíque ſéminum próprium corpus. Non omnis caro, eadem caro : ſed ália quidèm hóminum, ália verò pécorum, ália vólucrum, ália autem píſcium. Et córpora cœléſtia, & córpora terréſtria ; ſed ália quidèm cœléſtium glória, ália autem terréſtrium. Alia cláritas ſolis, ália cláritas lunæ, & ália cláritas ſtellárum ; ſtella enim à ſtella differt in claritáte. Sic & reſurréctio mortuórum. Seminátur in corruptióne, ſurget in incorruptióne : ſeminátur in ignobilitáte, ſurget in glória : ſeminátur in infirmitáte, ſurget in virtúte :

ſeminátu

ſeminátur corpus animále, ſurget corpus ſpiritále.

℟. Qui dórmiunt in terræ púlvere, * Evigilábunt: álii in vitam æternam, & álii in oppróbrium, ut vídeant ſemper. ℣. Procédent qui bona fecérunt, in reſurrectiónem vitæ; qui verò mala egérunt, in reſurrectiónem judícii. * Evigilábunt. *Dan.* 12. *Joan.* 5.

Lectio ix.

Ecce myſtérium vobis dico: Omnes quidèm reſurgémus, ſed non omnes immutábimur. In momento, in ictu óculi, in noviſſima tuba: canet enim tuba, & mórtui reſurgent incorrupti; & nos immutábimur. Oportet enim corruptíbile hoc indúere incorruptiónem, & mortále hoc indúere immortalitátem. Cùm autem mortále hoc indúerit immortalitátem, tunc fiet ſermo qui ſcriptus eſt, Abſorpta eſt mors in victória. Ubi eſt, mors, victória tua? ubi eſt, mors, ſtímulus tuus? Stímulus autem mortis peccátum eſt; virtus verò peccáti, lex. Deo autem grátias, qui dedit nobis victóriam per Dóminum noſtrum Jeſum Chriſtum. Itaque, fratres mei dilecti, ſtábiles eſtóte & immóbiles; abundantes in ópere Dómini ſemper, ſcientes quòd labor veſter non eſt inánis in Dómino.

℟. Líbera me, Dómine, ab iis qui odérunt me: non abſórbeat me profundum, neque úrgeat ſuper me púteus os ſuum; * Exaudi me, quóniam † Benigna eſt miſericórdia tua: § Intende ánimæ meæ, & líbera eam. ℣. Dómine Deus, rex ſeculórum, ſolus pius es: * Exaudi me, quóniam † Benigna eſt miſericórdia tua: § Intende ánimæ meæ, & líbera eam. ℣. Miſerére meî, Dómine fili David: Dómine, ádjuva me: † Benigna eſt miſericórdia tua: § Intende ánimæ meæ, & líbera eam. ℣. Propóſuit te Deus propitiatiónem per fidem propter remiſſiónem delictórum: § Intende ánimæ meæ, & líbera eam. *Repetitur* ℟. Líbera. *uſquè ad* ℣. Dómine. *Pſ.* 68. *Apoc.* 15. *Matth.* 15. *Rom.* 3.

AD LAUDES.

Ut in Officio Defunctorum. cxxiv. *Sed dictis precibus cum Pſ.* De profundis *&* ℣℣. *ibi notatis, ſola dicitur Oratio ſequens.*

Oratio.

Fidélium, Deus, ómnium cónditor & redemptor, animábus famulórum famularumque tuárum remiſſiónem cunctórum tríbue peccatórum: ut indulgéntiam quam ſémper optavérunt, piis ſupplicatiónibus conſequantur; Qui

vivis & regnas cum Deo Patre, &c.

Si aliud Officium immediatè non ſequatur, dic. Requieſcant in pace. ℟. Amen.

AD HORAS.

Dicuntur Pſalmi de Dominica; excepto quòd ad Primam, loco Pſal. Confitémini. *dicitur Pſ.* Deus, in nómine tuo. 124. *omiſſo Symbolo* Quicumque.

Quælibet Hora inchoatur abſolutè à primo Pſalmo ſeu Octonario, in cujus fine non dicitur Glória Patri. *nec* Réquiem. *nec etiam in fine ſecundi: ſed poſt ultimum Octonarium tantùm, additur:*

Réquiem æternam dona eis, Dómine; * & lux perpétua lúceat eis.

Deindè dicitur ℟. *infrà pro qualibet Hora aſſignatum, quod Hebdomadarius inchoat, ac etiam illius* ℣. *& Chorus proſequitur. Dictâ reclamatione, repetitur* ℟. *quod pariter ab Hebdomadario inchoatum, continuatur à Choro uſque ad* ℣. *excluſivè. Poſteà Hebdom. dicit,* Orémus. *cum Oratione,* Fidélium. *ut ſup.*

Si poſt Orationem aliud Officium immediatè non ſequatur, dicitur: Requieſcant in pace. ℟. Amen.

AD PRIMAM.

℟. Defecérunt ſicut fumus dies mei, & oſſa mea ſicut crémium aruérunt: * Dies mei ſicut umbra declinavérunt. ℣. Quæ eſt vita noſtra? Vapor eſt ad módicum parens. * Dies. *Repetitur* ℟. Defecérunt. *uſquè ad* ℣. *Pſ.* 101. *Jac.* 4.

AD TERTIAM.

℟. Ad Dóminum aſpíciam: expectábo Deum ſalvatórem meum: conſurgam cum ſédero in ténebris: * Iram Dómini portábo, quóniam peccávi ei. ℣. Flagellat Dóminus omnem fílium quem récipit. * Iram. *Repetitur.* ℟. Ad Dóminum. *uſquè ad* ℣. *Mich.* 7. *Hebr.* 12.

AD SEXTAM.

℟. Dómine omnípotens, Deus Iſraël, * Audi nunc oratiónem mortuórum Iſraël: noli meminiſſe iniquitátum patrum noſtrórum; ſed memento manûs tuæ & nóminis tui. ℣. Occíſus es, Dómine; & redemiſti nos Deo in ſánguine tuo: * Audi. *Repetitur* ℟. Dómine omnípotens. *uſquè ad* ℣. *Baruch* 3. *Apoc.* 5.

AD NONAM.

℟. Scio quòd Redemptor meus vivit, & in noviſſimo die de terra ſurrectúrus ſum, * Et in carne mea vidébo Deum meum. ℣. Oportet corruptíbile hoc indúere corruptiónem, & mortále hoc indúere immortalitátem: * Et in carne. *Repetitur* ℟. Scio. *uſquè ad* ℣. *Job.* 19. 1. *Cor.* 15.

Officium Defunctorum terminatur ad Nonam incluſivè.

Si Commemoratio Defunctorum ſuo die celebretur, VESPERÆ erunt de Octava Omnium SS. cum Commem. S. Papuli, Martyris. Ant. Ecce. ℣. In Deo. ix. *Oratio*, Da nobis. xij.

Si verò Commem. Defunctorum celebretur die 3. Novembr, VESP. erunt de S. Carolo, cum Commem. Octavæ Omnium SS. & eo anno nihil fiet de S. Papulo.

DIEBUS
INTRA OCTAVAM
Omnium Sanctorum.
Semiduplex.

Omnia (dempto ritu ſolemni) ut in die Feſti, exceptis quæ ſequuntur.

Pſſ. de Feria in toto Offic.

AD NOCTURNUM.

Tres Antiph. ℣. & ℟℟℟. è Nocturno diei, juxta Feriam.

Lectio j. de Scriptura occurrente, tribus in unam junctis.

Lectio ij. & iij. ut infrà in qualibet die.

AD LAUDES.

Ant. ſola. 8. G. Benedícite Dóminum, omnes electi ejus: ágite dies lætítiæ, & confitémini illi. *Tob.* 13.

AD VESPERAS.

Ant. ſola. 4. E. Benedictus Deus qui elégit nos in Chriſto, ut eſſémus ſancti & immaculáti in conſpectu ejus in caritáte. *Epheſ.* 1.

Poſt Capitulum, omittitur Allelúia. *cum ſuo* ℣.

SABBATO
INTRA OCTAVAM.

IN VESPERIS, Pſalmi de Sabbato, Antiphonæ, Capitulum, (omiſſo ℟. *) Hymnus,* ℣. *& Ant. ad* Magníficat. *ut in I. Veſperis Feſti, cum Commem. Dom. ſequentis.*

AD COMPLETORIUM,

Pſalmi & Capit. de Sabbato. Cetera ut in die Feſti.

DOMINICA
INTRA OCTAVAM.

Officium ut in die Feſti, dempto ritu ſolemni, exceptis quæ ſequuntur.

Pſalmi de Dominica in toto Officio.

IN I. NOCTURNO.

Lectiones de Scriptura occurrente.

IN II. NOCTURNO.

Ex Sermóne venerábilis
Bedæ Preſbyteri.
De omnib. Sanct. Hom. 18. inter æſtiv. de Sanctis.

Lectio iv.

Légimus in eccleſiáſticis hiſtóriis, quòd ſanctus Bonifácius, qui quartus à beáto Gregório Románæ urbis Epiſcopátum tenébat, ſuis précibus à Phoca Cæſare impetráverit, donári Eccléſiæ Chriſti templum Romæ, quod ab antíquis Pántheon antè vocabátur; quia hoc quaſi ſimulácrum ómnium

viderétur eſſe deórum. Ex quo, elimináta omni ſpurcítiâ, fecit Eccléſiam ſanctæ Dei Genitrícis atque ómnium Mártyrum Chriſti, ut exclúsâ multitúdine dæmonum, multitúdo ibi Sanctórum à fidélibus in memória haberétur, & plebs univerſa in cápite calendárum Novémbrium ad Eccléſiam in honóre ómnium Sanctórum conſecrátam conveníret, ibíque Miſſárum ſolemnitáte à Præſule ſedis Apoſtólicæ celebrátâ, omnibuſque ritè peractis, unuſquiſque in ſua cum gáudio remeáret. Ex hac ergò conſuetúdine ſanctæ Románæ Eccléſiæ, creſcente religióne Chriſtiánâ, decrétum eſt ut in Eccléſiis Dei, quæ per orbem terrárum longè latéque conſtruuntur, honor & memória ómnium Sanctórum in die quâ prædíximus, haberétur; ut quidquid humána fragílitas per ignorántiam vel negligéntiam, ſeu per occupatiónem rei ſæculáris, in ſolemnitáte Sanctórum minùs plenè peregiſſet, in hac obſervatióne ſolverétur: quátenùs eórum patrocíniis protecti ad ſuperna gáudia pervenire valeámus.

Lectio v.

HOdiè, dilectíſſimi, ómnium Sanctórum ſub una ſolemnitátis lætítia celebrámus feſtivitátem, quorum ſocietáte cœlum exultat, quorum patrocíniis terra lætátur, quorum triumphis Eccléſia ſancta coronátur, magis magiſque roboráta eſt, non reſiſtendo, ſed perferendo, quorum conféſſio quantò in paſſióne fórtior, tantò eſt clárior in honóre: quia dùm crevit pugna, crevit & pugnántium glória, & martyrii triumphus multíplici paſſiónum génere adornátur; perque gravióra tormenta, gratióra fuére & præmia; namque cathólica mater Eccléſia, per totum orbem longè latéque diffúſa, in ipſo cápite ſuo Chriſto Jeſu edocta, contumélias, cruces & mortem non timére dídicit. O verè beáta mater Eccléſia, quam ſic honor divínæ dignatiónis illúminat, quam vincéntium gloriósus Mártyrum ſanguis exornat, quam inviolátæ confeſſiónis cándida índuit virgínitas. Flóribus ejus nec roſæ, nec lília deſunt.

Lectio vj.

CErtent nunc, cariſſimi, ſinguli ut ad utroſque honóres ampliſſimam accípiant dignitátem, corónas vel de virginitáte cándidas, vel de paſſióne purpúreas. In cœleſtibus caſtris pax & ácies habent flores ſuos, quibus mílites Chriſti coronantur. Dei enim ineffá-

bilis & immenſa bónitas étiam hoc provídit, ut labórum quidèm tempus & agónis non exténderet, nec longum fáceret, aut ætérnum, ſed breve, & ut ita dicam momentáneum, ut in hac brevi & exígua vita agónes eſſent & labóres; in illa verò quæ æterna eſt, corónæ & præmia meritórum: ut labóres quidèm citò finirentur, meritórum verò præmia ſine fine durárent: ut poſt hujus mundi ténebras viſúri eſſent candidíſſimam lucem, & acceptúri majórem paſſiónum cunctárum acerbitátibus beatitúdinem, teſtante hoc idem Apóſtolo, ubi ait: Non ſunt condígnæ paſſiónes hujus témporis ad ſuperventúram glóriam, quæ revelábitur in nobis.

IN III. NOCTURNO.

Léctio ſancti Evangélii ſecundùm Lucam.

Lectio vij. Cap. 13.

IN illo témpore; Jeſus ibat per civitátes & caſtella docens, & iter fáciens in Jeruſalem. Ait autem illi quidam: Dómine, ſi pauci ſunt qui ſalvantur? Et réliqua.

Homília ſancti Auguſtíni Epíſcopi.

Serm. 111. al. 32. de verbis Domini.

REcólitis quæſtiónem ex Evangélio nobis modò propóſitam: Dómine, dictum eſt, ſi pauci ſunt qui ſalvantur? Dóminus ad hoc quid? Non ait, Non pauci, ſed multi ſunt qui ſalvantur. Non hoc dixit. Sed quid dixit, cùm audiſſet, ſi pauci ſunt qui ſalvantur? Conténdite intráre per anguſtam portam. Quandò audívit, ergò Pauci ſunt qui ſalvantur; confirmávit Dóminus quod audívit. Per anguſtam portam pauci intrant. Alio loco ipſe ait: Arcta via eſt & anguſta porta quæ ducit ad vitam; & pauci ſunt qui ingrediuntur per illam: lata autem & ſpatióſa eſt via, quæ ducit ad intéritum, & multi ſunt qui ámbulant per illam. Quid gaudémus ad multitúdines? Audíte me, pauci. Scio quia multi audítis, & pauci obaudítis. Aream vídeo, grana quæro; & vix videntur grana, quandò área triturátur: ſed futúrum eſt ut ventilétur. Pauci ergò qui ſalvantur in comparatióne multórum peritúrórum. Nam ipſi pauci magnam maſſam factúri ſunt.

Lectio viij.

CUm vénerit ventilátor ferens ventilábrum in manu ſua, mundábit áream ſuam; frumenta recondet in hórreum, páleas autem combúret igni inextinguíbili. Non ſubſannet pálea

tríticum : hoc verum lóquitur, néminem fallit. Eſtóte ergò inter multos multi, ſed in comparatióne quorumdam multórum pauci. Tanta maſſa proceſſúra eſt de hac área, ut ímpleat hórreum cœli. Non enim contrárius ſibi eſſet Dóminus Chriſtus, qui dixit : Pauci ſunt qui intrant per anguſtam portam ; multi per latam viam péreunt : non contrárius ſibi eſſet qui álio loco dixit : Multi ab Oriente & Occidente vénient. Multi certè pauci : & pauci, & multi. Alii ergò pauci, álii multi ? Non. Sed ipſi pauci, qui multi ; pauci in comparatióne perditórum, multi in ſocietáte Angelórum. Audíte, caríſſimi. Apocalypſis hoc habet ſcriptum : Poſt hæc vidi ex omni lingua & gente & tribu venientes cum ſtolis albis & palmis, multitúdinem quam nemo dinumeráre poteſt. Hæc eſt maſſa Sanctórum.

Lectio ix. de Homilia Dominicæ occurrent.

AD LAUD. fit Commem. Dominicæ.

AD PRIMAM, non dicitur Symbolum Quicumque.

AD VESP. Pſſ. de Dominica. Omittitur Allelúia. *cum ſuo* ℣. *& fit Commem. Dominicæ occurr.*

D i e i i i.
DE OCTAVA.

Sermo ſancti Joannis Chryſóſtomi.

De Martyribus, quòd aut imitandi ſunt, aut non laudandi.

Lectio ij.

QUi Sanctórum mérita religióſâ caritáte mirátur, quique Juſtórum glórias frequenti laude collóquitur, eórum mores ſanctos atque juſtítiam imitétur : aut imitári debet, ſi laudat ; aut laudáre non debet, ſi imitári detrectat. Póſſumus nos quoque eſſe quod ſunt, ſi faciámus ipſi quod fáciunt. Ab orígine mundi ínnocens Abel occíditur ; Henoch Deo placens transfertur ; juſtus Noë invenítur ; Abraham fidélis probátur ; Móyſes manſuétus agnóſcitur ; Jeſus caſtus, David lenis, Elías acceptus, Dániel ſanctus, tres Púeri victóres redduntur ; Apóſtoli diſcípuli Chriſti, credéntium magiſtri habentur ; è quibus erudíti Confeſſóres fortíſſimi pugnant, Mártyres perfecti triumphant, & Chriſtiáni ſemper exércitus diábolum armáti debellant. In iſtis ſemper pares virtútes, diſsímiles pugnæ, glorióſæ victóriæ. Unde tu, Chriſtiáne, delicátus es miles, ſi putas te poſſe ſine

pugna víncere, ſine certámine triumpháre. Exere vires, fórtiter dímica, atróciter in prælio iſto concerta. Conſídera pactum, conditiónem attende; milítiam noſce, pactum quod ſpopondiſti, conditiónem quâ acceſſiſti, milítiam cui nomen dediſti. Hoc enim pacto, quos miráris cuncti pugnárunt; hâc conditióne univerſi vicérunt; hâc milítiâ omnes triumphárunt.

De S. Papulo, Mart.

Lectio iij.

Ex Anſelmo Beccenſi, & Boſq.

PApulus ſancti Saturníni primi Toloſanórum Epíſcopi inter præcípuos diſcípulus ac ſócius cenſétur. Abſente ſancto Saturníno ob peregrinatiónem fidei propagandæ causâ ſuſceptam, ipſe Eccléſiam Toloſánam recèns natam ſapiéntiſſimè rexit. In ipſo Toloſátium território, longè ab urbe uníus diéi itínere, martyrium ſuum conſummaſſe créditur. Multo témpore poſt ſancti Pápuli óbitum, memóriæ ejus celébritas induxit ut circà ejus ſepulcrum ædificarétur primùm Eccléſia, deindè propè ipſam monaſtérium ſancti Pauli ac ſancti Pápuli nomínibus deſignátum, de quo tempóribus Ludovíci pii méntio habétur: quod póſteà à Joanne vigéſimo ſecundo in ſedem Epiſcopálem erectum eſt. Corpus ſancti Pápuli à ſepultúræ ſuæ loco Tolóſam tranſlátum, & in baſílica beáti Saturníni depóſitum, ibídem etiamnùm à fidélibus piè cólitur. Caput verò ſancti Mártyris in Eccléſia Cathedráli ejus nómine vocátæ ad hunc uſque diem religioſíſſimè aſſervátur.

Pro ejuſdem Commem. *Ant.* Bonum. ℣. Adjútor. *Oratio*, Da nobis. xij.

VESPERÆ de ſequenti, cum Commem. Octavæ Omnium Sanctorum.

DIE IV.

In Feſto S. CAROLI BORROMÆI, Mediolanenſis Epiſcopi.

Duplex-minus.

IN II NOCTURNO.

Lectio iv.

Ex Vita ejus per Car. à Baſilica Petri, Aug. Valer. & J. Bapt. Giuſſ. ſcripta.

CArolus, Arónæ in território Mediolanenſi, nóbili Borromæórum gente natus, à pueritia Clero aſcriptus eſt. Jam ab eo témpore patrem enixè rogávit, ne beneficiórum, quibus donátus fúerat, provéntibus rem familiárem augéret, quórum ipſe nactus adminiſtratiónem, quidquid ex neceſſáriis ſúmptibus ſuperérat, expendébat in páuperes. Vicéſimum-tértium

ætátis annum agens, à Pio quarto avúnculo ſuo in Cardinálium collégium cooptátus, commiſſa ſibi graviſſima Eccéſiæ negótia ſummâ fide ac religióne adminiſtrávit. Mediolanenſis deindè Archiepíſcopus creátus, plúrimam óperam adhíbuit, ut juxtà Concílium Tridentínum, quod ejus potíſſimùm ſollicitúdine jam tùm fúerat abſolútum, Eccléſiam ſibi commiſſam compóneret. Atque ut Eccleſiáſticam diſciplínam reſtitúeret, multas tùm Diœceſánas, tùm Provinciáles Synodos coégit. Hæréticos è pártibus Rhætórum ac Helvetiórum indeſinenter inſectátus, multos eórum fídei cathólicæ reſtítuit. Caritátem ſuam in páuperes donis amplíſſimis teſtátam fecit. Eccleſiáſticos proventus, quibus ab avúnculo copióſè fúerat cumulátus, dimíſit, iis tantùm retentis qui ad quotidiános uſus & egenórum neceſſitátes ſuffícerent.

Lectio v.

QUo témpore peſtis Medioláni graſſabátur, doméſticam ſupelléctilem, ne relicto ſibi quidèm léctulo, in páuperes alendos cóntulit Cárolus, ſuper nuda in póſterum tabula decumbens: eóque morbo laborantes ſéduló inviſens, paterno reficiébat affectu; & Eccléſiæ ſacramenta própriis ipſe mánibus adminiſtrans, mirum in modum ſolabátur. Humíllimis ínterìm précibus reconciliátor accédens, públicâ ſupplicatióne indictâ, fune ſibi ad collum alligáto, nudis pédibus, étiam ex offendículo cruentátis, crucem bájulans, ſemetipſum pro peccátis pópuli hóſtiam ófferens, divínam indignatiónem avértere ſatagébat. Eccleſiáſticæ libertátis, acérrimus propugnátor fuit. Diſciplínæ reguláris inter Mónachos inſtaurandæ intentus, cùm ex more aliquandò in priváto oratório véſperè cum família oráret, à perditíſſimo quodam mónacho, è Congregatióne Humiliatórum, ſclopo percuſſus, divínâ virtúte ſervátus eſt.

Lectio vj.

ASpérrimam vitam duxit Cárolus, corpus domans flagellis, cilício, vigíliis, ac jejúniis, pane tantùm & aquâ, & ſolis quandóquè lupínis contentus: oratiónem, ac verbi Dei prædicatiónem, graviſſimis licèt curis occupátus, nunquàm intermíſit. Multas Eccléſias, Monaſtéria, Seminária, Collégia ædificávit. Plúrima ſcripſit præcepta, Epíſcopis potíſſimùm utilíſſima; ejuſque ópera Parochórum

Catechiſmus pródiit. Demùm in ſolitúdinem Varalli montis, ubi ſculptæ imágines Domínicæ paſſiónis myſtéria éxprimunt, ſeceſſit; ibíque diébus áliquot voluntáriâ caſtigatióne, duram, ſed ſuávem ex Chriſti dolórum meditatióne vitam agens, in febrem íncidit. Mediolánum reverſus, ingraveſcente morbo, cínere ac cilício coopertus, & óculis in Chriſti imáginem defíxis, migrávit in cœlum anno ætátis quadragéſimo-ſexto, Chriſti milléſimo quingentéſimo octogéſimo quarto. Quem miráculis conſpícuum Paulus quintus in Sanctórum númerum aſcripſit.

IN III. NOCTURNO.

Léctio ſancti Evangélii ſecundùm Joannem.

Lectio vij. Cap. 15.

IN illo témpore; Dixit Jeſus quibuſdam ex Phariſæis: Ego ſum Paſtor bonus. Bonus paſtor ánimam ſuam dat pro óvibus ſuis. Et réliqua.

Homília ſancti Cároli Epíſcopi.

Orat. habitâ in Conc. Mediol. I. circa med.

IN delictis corrigendis illa nobis ineunda rátio eſt, ut pro vi ac modo morbórum, ægrorumque natúra, medicínam accommodémus; nunc lénibus admonitiónis & objurgatiónis remédiis erráta caſtigantes; nunc acrióri curatióne utentes; dénique exulcerátis pártibus ferrum & ignem admoventes, quemádmodùm mali rátio & contagiónis perículum poſtulábit, mémores nos ſemper eſſe patres, non dóminos.

Lectio viij.

MOrum autem diſciplínam fácilè reſtituámus, ſi quâ ratióne, quibuſve factis primùm conſtitúta, diúque conſerváta eſt, eamdem nos in reſtituenda adhibébimus; illórum veſtígia proſequentes, qui hanc bonórum amplitúdinem nobis, Deo auctóre, ſuâ virtúte pepererunt. Proponámus nobis quæſo, Patres, illórum vitæ ſanctitátem, & in adminiſtratióne ſui offícii ſapiéntiam.

Lectio ix.

ERant íntegri, caſti, símplices, modeſti, húmiles, benè moráti, in oratióne & lectióne aſsídui, ſuî deſpicientes, in aliénæ ſalútis cura & cogitatióne defíxi, consílio & óperâ benigni, hoſpitáles, in doméſtico cultu & victu parci, in álios benéfici & liberáles. Erant vígilantes ſuper grégibus ſuis, víneam Dómini ſummâ diligéntiâ & labóre colentes & cuſtodientes.

Oratio.

DEus, qui ſinguläri provídentiâ ad reſtituendam Ecclésiæ diſciplínam, & emendandos hóminum mores, beátum Cárolum ſuſcitaſtis: da ſacrâ ejus interceſſióne, ut ſicut ille, forma factus gregis ex ánimo, vígili ſollicitúdine tibi complácuit, ita & nos zelo domûs tuæ eſtuantes, morum integritáre tibi placeámus; Per Dóminum.

AD LAUD. ſit Commem. Octavæ Omnium SS. & ſic in Veſperis.

DIE V.

DE OCTAVA.

Ex libro ſancti Auguſtíni Epíſcopi, de Civitáte Dei.

L. 22. C. 30. n. 1.

Lectio ij.

VEra ibi glória erit, ubi laudantis nec erróre quiſquam, nec adulatióne laudábitur. Verus honor, qui nulli negábitur digno, nulli deferétur indigno: ſed nec ad eum ámbiet ullus indignus, ubi nullus permittétur eſſe niſi dignus. Vera pax, ubi nihil adverſi, nec à ſeipſo, nec ab álio quiſquam patiétur. Præmium virtútis erit ipſe qui virtútem dedit, eíque ſeipſum, quo mélius & majus nihil poſſit eſſe, promíſit. Quid eſt enim áliud quod per Prophétam dixit, Ero illórum Deus, & ipſi erunt mihi plebs; niſi, Ego ero undè ſatientur, Ego ero quæcumque ab homínibus honeſtè deſiderantur, & vita, & ſalus, & victus, & cópia, & glória, & honor, & pax, & ómnia bona? Sic enim & illud rectè intellígitur quod ait Apóſtolus: Ut ſit Deus ómnia in ómnibus. Ipſe finis erit deſideriórum noſtrórum, qui ſine fine vidébitur, ſine faſtídio amábitur, ſine fatigatióne laudábitur.

Lectio iij. n. 1. & 2.

HOc munus, hic affectus, hic actus profectò erit ómnibus, ſicut ipſa vita æterna, commúnis. Céterùm, qui futúri ſunt pro méritis præmiórum étiam gradus honórum atque gloriárum, quis eſt idóneus cogitáre, quantò magis dícere? Quòd tamen futúri ſint, non eſt ambigendum. Atque id étiam beáta cívitas illa magnum in ſe bonum vidébit, quòd nulli ſuperióri ullus inférior invidébit, ſicut nunc non ínvident Archángelis Angeli céteri: tàmque nollet eſſe unuſquiſque quod non accépit, quamvis ſit pacatíſſimo concórdiæ vínculo ei qui accépit obſtrictus, quàm nec in córpore vult óculus eſſe qui eſt dígitus, cùm membrum utrumque contíneat totíus carnis pacáta compágo. Sic ita-

que habébit donum álius álio minus, ut hoc quoque donum hábeat, ne velit ámpliùs.

DIE VI.

DE OCTAVA.

Ex libro ſancti Auguſtíni Epíſcopi, de Géneſi ad lítteram.

L. 12. *C.* 26. *n.* 54.

Lectio ij.

IN cœlo virtútes ánimæ non ſunt operóſæ ac laborióſæ. Neque enim ópere temperántiæ libído frænátur, aut ópere fortitúdinis tolerantur adverſa, aut ópere juſtítiæ iníqua puniuntur, aut ópere prudéntiæ mala devitantur. Una ibi & tota virtus eſt amáre quod vídeas, & ſumma felícitas habére quod amas. Ibi enim beáta vita in fonte ſuo bíbitur: indè aſpergitur áliquid huic humánæ vitæ; ut in tentatiónibus hujus ſéculi, temperanter, fórtiter, juſtè, prudenterque vivátur. Propter illud quippè adipiſcendum, ubi ſecúra quies erit, & ineffábilis víſio veritátis, labor ſuſcípitur, & continendi à voluptáte & ſuſtinendi adverſitátes, & ſubveniendi indigéntibus, & reſiſtendi decipiéntibus.

Lectio iij.

IBi vidétur cláritas Dómini, non per viſiónem ſignificantem, ſive corporálem, ſicut viſa eſt in monte Sina; ſive ſpiritálem, ſicut vidit Iſaías, vel Joannes in Apocalypſi; ſed per ſpéciem, non per ænígmata, quantùm eam cápere mens humána poteſt, ſecundùm aſſumentis Dei grátiam, ut os ad os loquátur ei quem dignum tali Deus collóquio fécerit; non os córporis, ſed mentis, ſicut intelligendum árbitror quod de Móyſe ſcriptum eſt. Concupíverat enim ſicut in Exodo légimus, vidére Deum; non útiquè ſicut víderat in monte, nec ſicut vidébat in tabernáculo, ſed in ea ſubſtántia quâ Deus eſt, nullâ aſſumptâ corporáli natúrâ, quæ mortális carnis ſénſibus præſentétur; neque in ſpíritu figurátis ſimilitudínibus córporum; ſed per ſpéciem ſuam, quantùm eam cápere creatúra rationális & intellectuális poteſt, ſevocáta ab omni córporis ſenſu, & ab omni ſignificatívo ænígmate ſpíritûs. Sic enim ſcriptum eſt: Si ergò invéni grátiam in conſpectu tuo, oſtende mihi temetipſum manifeſtè, ut vídeam te; cùm paulò ſupériùs legátur locútus Dóminus ad Móyſen fácie ad fáciem, ſicut quis lóquitur ad amícum ſuum. Sentiébat ergò quod vidébat, & quod non vidébat, deſiderábat.

DIE VII.

DE OCTAVA.

Ex libro ſancti Cypriáni Epíſcopi & Mártyris, de Mortalitáte.

Lectio ij.

AMplectámur diem, qui aſſignat ſíngulos domicílio ſuo; qui nos iſtinc ereptos, & láqueis ſeculáribus exſolútos, paradíſo reſtítuit & regno. Quis non péregrè conſtitútus properáret in pátriam régredi? Quis non ad ſuos navigáre feſtínans, ventum próſperum cupídiùs optáret, ut velóciter caros licéret ampleCti? Pátriam noſtram paradíſum computámus; parentes Patriarchas habére jam cœpimus: quid non properámus & cúrrimus, ut pátriam noſtram vidére, ut parentes ſalutáre poſſímus? Magnus illic nos carórum númerus expectat; parentum, fratrum, filiórum frequens nos & copióſa turba desíderat, jam de ſua incolumitáte ſecúra, & adhuc de noſtra ſalúte ſollícita. Ad horum conſpectum & compléxum veníre quanta & illis & nobis in commúne lætítia eſt!

Lectio iij.

QUalis illic cœléſtium regnórum voluptas ſine timóre moriendi! & cum æternitáte vivendi, quàm ſumma & perpétua felícitas! Illic Apoſtolórum gloriósus chorus: illic Prophetárum exultántium númerus: illic Mártyrum innumerábilis pópulus, ob certáminis & paſſiónis victóriam coronátus: triumphantes illic Vírgines, quæ concupiſcéntiam carnis & córporis, continéntiæ róbore ſubegérunt: remuneráti miſericórdes, qui alimentis & largitiónibus páuperum, juſtítiæ ópera fecérunt; qui Domínica præcepta ſervantes, ad cœleſtes theſauros terréna patrimónia transtulérunt. Ad hos, fratres dilectíſſimi, ávidâ cupiditáte properémus: ut cum his citò eſſe, ut citò ad Chriſtum veníre contingat, optémus.

VESPERÆ de ſequenti.

DIE VIII.

OCTAVA Omnium Sanctorum,

ET VENERATIO

SS. RELIQUIARUM.

Duplex-majus.

AD I. VESPERAS.

Pſalmi de Feria, & ſic in toto Officio.

Ant. 4. E. JUſti quaſi virens fólium germinábunt; radix juſtórum non commovébitur. *Prov.* 11. & 12.

Ant. 6. Sit memória illórum in benedictióne; & oſſa eórum pullulent de loco ſuo. *Eccli.* 46.

Ant. 5. a. Oſſa eórum púllulent de loco ſuo; nam corroboravérunt Jacob,

& redemérunt ſe in fide virtútis. *Eccli.* 49.

Ant. 2. Illi viri miſericórdiæ ſunt, quorum pietátes non defuérunt; & glória eórum non derelinquétur. *Eccli.* 44.

Ant. 1. f. Córpora ipſórum in pace ſepulta ſunt; & nomen eórum vivit in generatiónem & generatiónem. *Eccli.* 44.

CAPITULUM. *Rom.* 8.

SI Spíritus ejus qui ſuſcitávit Jeſum à mórtuis, hábitat in vobis; qui ſuſcitávit Jeſum Chriſtum à mórtuis, vivificábit & mortália córpora veſtra, propter inhabitantem Spíritum ejus in vobis.

℟. Ego conſolábor vos, vidébitis, & gaudébit cor veſtrum, * Et oſſa veſtra quaſi herba germinábunt; & † Cognoſcétur manus Dómini ſervis ejus. ℣. Abſterget Deus omnem lácrymam, & mors ultrà non erit; neque luctus, neque clamor, neque dolor erit ultrà: * Et oſſa. Glória. † Cognoſcétur. *Iſ.* 66. *Apoc.* 21.

HYMNUS.

O Vos unánimes Chriſtíadum chori,
Sanctórum túmulos & cíneres patrum,
Dulces exúvias, pígnora Cœlitum,
Lætis dícite cántibus.
Cœlo quandò piis æqua labóribus
Felíces ánimæ gáudia póſſident,
Pœnárum ſóciis débita rédditur
Hìc laus & decus óſſibus.
Paſsìm ſparſa Deus pollíciti memor,
Cuſtos, ne péreant, pígnora cólligit;
Electoſque ſuis próvidus ággerit
Aptandos lápides locis.
Quin & rellíquias & túmulos ſibi
Aras ipſe Deus cónſecrat hóſtia;
Conjungenſque ſuis ſe caput ártubus,
Hos ſecum ſimul ímmolat.
Vos, quorum cíneres ſupplícibus pia,
Tutum præsídium, plebs colit óſculis;
Si vos noſtra movent ſupsídium, boni,
Veſtris ferte cliéntibus;
Ut cùm noſtra novis ſpléndida dótibus,
Surget juncta choris ſpíritum caro,
Indivíſa Trias ſit Deus ómnia
Nobis ſemper in ómnibus. Amen.

℣. Pretióſa in conſpectu Dómini, ℟. Mors Sanctórum ejus. *Pſ.* 115.

Ad Magníficat.

Ant. 3. a. Amodò jam dicit Spíritus, ut requieſcant à labóribus ſuis; ópera enim illórum ſequuntur illos. *Apoc.* 14.

Oratio, ut infrà ad Laudes.

Completorium, *ut infrà poſt II. Veſperas.*

AD OFFICIUM NOCT.

Invit. Mirábilem in Sanctis ſuis Dóminum, * Veníte, adorémus. *Pſ.* 67.

Pſ. 94. Veníte. 2.

Hymnus, O vos unánimes. *ut in I. Veſperis.*

IN I. NOCTURNO.

Ant. 4. *d.* Dixit Deus: Ego ſum qui ſum, Deus Abraham, Deus Iſaac, & Deus Jacob: hoc nomen mihi eſt in æternum. *Exod.* 3.

Ant. 3. a. De manu mortis liberábo eos: de morte rédimam eos. *Oſee* 13.

Ant. 8. c. Fáciam propter ſervos meos, ut non diſperdam totum; adhuc illis loquéntibus, ego áudiam. *Iſ.* 65.

℣. Orábit ad te omnis ſanctus ℟. In témpore opportúno. *Pſ.* 31.

Lectiones de Scriptura occurente.

Poſt j. Lect. ℟. Abel teſtimónium conſecútus eſt eſſe juſtus, teſtimónium perhibente munéribus ejus Deo, * Et per fidem defunctùs adhuc lóquitur. ℣. Dixit Dóminus ad Caïn: Quid feciſti? vox ſánguinis fratris tui clamat ad me de terra; * Et. *Heb.* 11. *Gen.* 4.

Poſt. ij. Lect. ℟. Cùm emiſiſſet Phárao pópulum, tulit Móyſes oſſa Joſeph ſecum, eò quòd adjuraſſet fílios Iſraël; dicens: * Viſitábit vos Deus, efferte oſſa mea hinc vobiſcum. ℣. Fide Joſeph móriens, de profectióne filiórum Iſraël memorátus eſt, & de óſſibus ſuis mandávit: * Viſitábit vos. *Exod.* 13. *Hebr.* 11.

Poſt. iij. Lect. ℟. Projecérunt cadáver in ſepulcro Eliſéi: quod * Cùm tetigiſſet oſſa Eliſéi, † Revixit homo, & ſtetit ſuper pedes ſuos. ℣. Per fidem accepérunt de reſurrectióne mórtuos. Cùm. Glória. † Revíxit. 4. *Reg.* 13. *Hebr.* 11.

IN II. NOCTURNO.

Ant. 6. Dico vobis amícis meis: Ne terreámini ab iis qui occídunt corpus, & poſt hæc non habent ámpliùs quid fáciant. *Luc.* 12.

Ant 7. b. Nonnè quinque páſſeres væneunt dipondio? & unus ex illis non eſt in oblivióne coram Deo. *Luc.* 12.

Ant. 8. G. Capilli cápitis veſtri omnes numeráti ſunt: nolíte timére, multis paſſéribus pluris eſtis vos. *Luc* 12.

℣. Cuſtódit Dóminus ómnia oſſa eórum: ℟. Unum ex his non conterétur. *Pſ.* 33.

Sermo ſancti Joannis Chryſóſtomi.

Homil. 26. in II. ad Cor. n. 5.

Lectio iv.

SEpulcra ſanctórum qui Crucifíxo ſerviérunt, régias aulas ſplendóre vincunt, non magnitúdine aut pulchritúdine ædificiórum; (nam hâc parte illa ſúperant;) ſed, quod multò majus eſt, coëúntium ſtúdio. Nam & ille qui púrpuram geſtat, ad ſepulcra illa ſe confert, ut ea exoſculétur; abjectóque faſtu ſupplex ſtat, Sanctiſque óbſecrat, ut ipſi apud Deum ſibi præsídio ſint: atque, ut & tentoriórum opíficem, & piſcatórem, & quidèm fato functos patrónos hábeat, précibus is contendit qui diadémate cinctus eſt. Ergò-ne, dic, quæſo, horum Dóminum mórtuum dícere audébis, cujus ſervi, étiam defuncti, eórum qui univerſo orbi ímperant, patróni ſunt? Atque id non Romæ solùm fieri quíſpiam víderit, ſed étiam Conſtantinópoli. Nam & hìc quoque Conſtantínum Magnum fílius ita demùm ingenti honóre ſe affectúrum exiſtimávit, ſi eum in piſcatóris veſtíbulo cónderet. Quodque Imperatóribus ſunt in aulis janitóres, hoc in ſepulcro piſcatóribus ſunt Imperatóres.

℟. Amen, amen dico vobis; qui credit in me, ópera quæ ego fácio & ipſe fáciet, & majóra horum fáciet: * Et quodcumque petiéritis Patrem in nómine meo, hoc fáciam. ℣. Dabo vos in nomen, & in laudem ómnibus pópulis terræ: * Et. *Joan 14. Sophon. 3.*

Lectio v.

QUòd ſi cum Imperatóriis aulis hæc ſepulcra conferre líbeat, penès hæc rursùs victória futúra eſt. Illìc enim multi ſunt, qui turbam ſubmóveant: hìc contrà multi qui invítent, atque & dívites, & páuperes, & viros, & féminas, & ſervos ac líberos áttrahant. Illìc ingens terror: hìc lætítia quæ nullis verbis explicári queat. At dulce ſpectáculum eſt Imperatórem auro amictum, & corónâ redimítum vidére, aſtanteſque bellicos duces, præfectos, tribúnos, centuriónes, prætóres. Verùm hæc ádeò illis auguſtióra magiſque tremenda ſunt, ut præ iſtis illa ſcena quædam ac merus ludus cenſéri poſſint. Simul enim atque límina tranſilíeris, locus ipſe mentem ad cœlum, ad ſupernum Regem, ad Angelórum exércitum, ad ſublíme illud ſólium, ad inacceſſam glóriam tranſmittit.

℟. Per manus Apoſto-

lórum fiébant prodígia, ita ut in platéas ejícerent infirmos; ut, veniente Petro, ſaltèm umbra illíus obumbráret quemquam illórum: * Qui curabantur omnes. ℣. Miſericórdia tua, Dómine, advéniens ſanábat illos: * Qui. *Act.* 5. *Sap.* 16.

Lectio vj.

SAnctórum oſſa dæmones ſiſtunt & excrúciant, acerbiſſimiſque illis vínculis eos qui aſtricti ſunt, ſolvunt. Quid hoc tribunáli terribílius fingi poteſt? Cùm nemo cernátur, nemo dæmonis láteri incumbat, voces & dilaceratiónes, vérbera & cruciátus, linguæ conflagrantes audiuntur, dæmone admirábilem poténtiam mínimè ferente. Atque iſti qui córpora geſtârunt, virtútes córpore vacantes ſúperant: pulviſque oſſa & cinis natúras illas inviſíbiles dilácerant. Ideò nemo eſt qui peregrinatiónem unquàm iníre ſuſtíneat, ut Imperatórum aulas vídeat: contrà multi plerumquè Imperatóres péregrè profecti ſunt, ut hoc ſpectáculo fruerentur. Síquidèm ſanctórum Mártyrum templa futúri judícii veſtígia & ſigna éxhibent, dùm dæmones flagris cæduntur, hominesque caſtigantur, ac liberantur. Viden' quæ Sanctórum, étiam vitâ functórum, vis ſit?

℟. Virtútes non quáſlibet faciébat Deus per manum Pauli, ita ut ſuper lánguidos deferrentur à córpore ejus ſudária & ſemicínctia; * Et † Recedébant ab eis languóres, & ſpíritus nequam egrediebantur. ℣. Quis símilis tuî, Dómine, magníficus in ſanctitáte, fáciens mirabília? Extendiſti manum tuam, * Et recedébant. Glória. † Recedébant. *Act.* 19. *Exod.* 15.

IN III. NOCTURNO.

Ant. 1. Oſſa árida, audíte verbum Dómini. *Ezech.* 37.

Ant. 1. *a.* Dicit Dóminus Deus óſſibus his: Ecce ego intromittam in vos ſpíritum, & vivétis. *Ezech.* 37.

Ant. 5. a. Dabo ſuper vos nervos, & ſuccréſcere fáciam ſuper vos carnes, & ſuperextendam in vobis cutem; & dabo vobis ſpíritum, & vivétis. *Ezech.* 37.

℣. Audítui meo dabis gáudium & lætítiam, ℟. Et exultábunt oſſa humiliáta. *Pſ.* 50.

Léctio ſancti Evangélii ſecundùm Lucam.

Lectio vij. Cap. 20.

IN illo témpore; Acceſſérunt quidam Sadducæórum, qui negant eſſe reſurrectiónem. Et réliqua.

Homília ſancti Hierónymi Preſbyteri.

Ex libro adv. Vigilantium, ſcripto ann. 406.

DOlet Vigilántius Mártyrum Relíquias pretióſo operíri velámine, & non vel pannis, vel cilício colligári, vel prójici in ſterquilínium, ut ſolus Vigilántius adorétur. Ergò ſacrílegi ſumus, quandò Apoſtolórum Basílicas ingrédimur? Sacrílegus fuit Conſtántius Imperátor, qui ſanctas Relíquias Andréæ, Lucæ & Timóthei tránſtulit Conſtantinópolim, apud quas dæmones rúgiunt, & illórum ſe ſentíre præſentiam confitentur? Sacrílegus dicendus eſt & nunc Auguſtus Arcádius, qui oſſa beáti Samuélis longo pòſt témpore de Judæa tránſtulit in Thráciam? Omnes Epíſcopi, non ſolùm ſacrílegi, ſed & fátui judicandi, qui rem vilíſſimam, & cíneres diſſolútos, in ſerico & vaſe áureo portavérunt? Mórtuum ſuſpicáris; & idcircò blaſphémas. Lege Evangélium: Deus Abraham, Deus Iſaac, Deus Jacob, non eſt Deus mortuórum, ſed vivórum.

℟. Multi de his qui dórmiunt in terræ púlvere, *Evigilábunt in vitam ætérnam, & fulgébunt quaſi ſplendor firmamenti & quaſi ſtellæ in perpétuas æternitátes. ℣. Quia reſurgant mórtui, Móyſes dicit, Deum Abraham, & Deum Iſaac, & Deum Jacob; Deus autem non eſt mortuórum, ſed vivórum. * Evigilábunt. *Dan.* 12. *Luc.* 20.

Lectio viij.

DIcis in libello tuo, quòd dùm vívimus, mútuò pro nobis oráre póſſumus; poſtquàm autem mórtui fuérimus, nullíus ſit pro álio exaudienda orátio; præſertìm cùm Mártyres ultiónem ſui ſánguinis obſecrantes, impetráre non quíverint. Si Apóſtoli & Mártyres adhuc in córpore conſtitúti poſſunt oráre pro céteris, quandò pro ſe adhuc debent eſſe ſollíciti; quantò magis poſt corónas, victórias & triumphos? Unus homo Móyſes ſexcentis míllibus armatórum ímpetrat à Deo veniam; & Stéphanus imitátor Dómini ſui, & primus Martyr in Chriſto, pro perſecutóribus véniam deprecátur: & poſtquàm cum Chriſto eſſe cœperint, minùs valébunt? Paulus Apóſtolus ducentas ſeptuaginta ſex ſibi dicit in navi ánimas condonátas: & poſtquàm reſolútus eſſe cœperit cum Chriſto, tunc ora clauſúrus eſt; & pro iis qui in toto orbe ad ſuum evangélium credidérunt, mutíre non póterit?

℟. Ecce ego apériam túmulos veſtros, & edúcam vos de ſepulcris veſtris, pópulus meus; * Et ſciétis quia ego Dóminus locútus ſum, & feci. ℣. Ego ſum reſurréctio & vita: qui credit in me, étiamſi mórtuus fúerit, vivet; * Et. *Ezech.* 37. *Joan.* 11.

Lectio ix.

MAlè facit ergò Románus Epíſcopus, qui ſuper mortuórum hóminum Petri & Pauli, ſecundùm nos, oſſa veneranda, ſecundùm te, vilem pulvíſculum, offert Dómino ſacrifícia, & túmulos eórum Chriſti arbitrátur altária? Et non ſolùm uníus urbis, ſed totíus orbis errant Epíſcopi, qui Vigilántium contemnentes, ingrediuntur Basílicas mortuórum, in quibus pulvis vilíſſimus, & favilla néſcio quæ jacet linteámine convolúta, ut pollúta ómnia pólluat; & quaſi ſepulcra phariſáica foris dealbáta ſint, cùm intùs immundo cínere, juxtà, te, immunda ómnia óleant atque ſórdeant? O portentum in terras últimas deportandum!

℟. Mundi Creátor, qui formávit hóminis nativitátem, quique ómnium invénit oríginem, & * Spíritum vobis cum miſericórdia reddet & vitam. ℣. Deus qui vivíficat mórtuos, & vocat ea quæ non ſunt, tanquàm ea quæ ſunt, * Spíritum. Glória. * Spíritum. 2. *Mach.* 7. *Rom.* 4.

Te Deum.

℣. *Sacerd.* Pſállite Dómino, Sancti ejus; ℟. Et confitémini memóriæ ſanctitátis ejus. *Pſ.* 29.

AD LAUDES.

Ant. 3. g. VIdi ſubtus altáre ánimas interfectórum propter verbum Dei, & propter teſtimónium quod habébant. *Apoc.* 6.

Ant. 7. *d.* Clamábant voce magnâ, dicentes: Uſquequò, Dómine, ſanctus & verus, non júdicas, & non víndicas ſánguinem noſtrum? *Apoc.* 6.

Ant. 2. Datæ ſunt illis ſíngulæ ſtolæ albæ, dictum eſt illis ut requiéſcerent adhuc tempus módicum, donec compleantur conſervi eórum. *Apoc.* 6.

Canticum, Réddidit juſtis. *ut in die*, 520.

Ant. 1. a. Hi ſunt ante thronum Dei, & ſérviunt ei die ac nocte in templo ejus; & qui ſedet in throno, habitábit ſuper illos. *Apoc.* 7.

Ant. 8. G. Agnus qui in médio throni eſt, reget illos, & dedúcet eos ad vitæ fontes aquárum; & abſterget Deus omnem lácrymam ab óculis eórum. *Apoc.* 7.

Capitulum. *Iſ.* 26.

Ecce Dóminus egrediétur de loco ſuo, ut víſitet iniquitátem habitatóris terræ contrà eum; & revelábit terra ſánguinem ſuum, & non opériet ultrà interfectos ſuos.

HYMNUS.

Adeſte, Sancti, plúrimo
Dùm thure, veſtra dùm piis
Coluntur oſſa rítibus,
Votis favéte ſúpplicum.

Non illa, quanquàm triſtibus
Imum redacta in púlverem
Dudùm ſepulcris ſquáleant,
Divína virtus déſerit.

Sed ſancta præſenti fovet
Impletque templa Númine,
Sed & futúræ Spíritus
Poſt ſecla ſervat glóriæ.

Hinc ille qui noſtris latet
Cinis ſub aris cónditus,
Ægris medétur éfficax,
Torquet fugatque dæmones.

Qui das reſurgendi fidem,
Sit ſumma, Chriſte, laus tibi,
Cum Patre & almo Spíritu,
In ſeculórum ſécula.
Amen.

℣. Exultábunt Sancti in glória: ℟. Lætabuntur in cubílibus ſuis. *Pſ.* 149.

Ad Benedictus.

Ant. 1. *D.* Vivent mórtui tui, Iſraël; interfecti mei reſurgent: expergiſcímini, & laudáte, qui habitátis in púlvere, allelúia. *Iſ.* 26.

Oratio.

Auge in nobis, Dómine, reſurrectiónis fidem, qui in Sanctórum tuórum Relíquiis mirabília operáris: & fac nos immortális glóriæ partícipes, cujus in eórum ciníribus pígnora venerámur; Per Dóminum.

AD HORAS,

Doxologia.

Qui das reſurgendi fidem,
Sit ſumma, Chriſte, laus tibi,
Cum Patre & almo Spíritu
In ſeculórum ſécula.
Amen.

AD PRIMAM.

Ant. 3. g. Vidi.

In ℟. *br.* ℣. Qui es reſurréctio * & vita. *Joan.* 11.

Canon proprius. clxvij.

AD TERTIAM.

Ant. 7. *d.* Clamábant.

Capitulum. *Rom.* 8.

Scimus quòd omnis creatúra ingemiſcit, & párturit uſquè adhuc; non solùm autem illa, ſed & nos ipſi, primítias Spíritûs habentes: & ipſi intrà nos gémimus, adoptiónem filiórum Dei expectantes redemptiónem córporis noſtri.

℟. *br.* Poſuérunt morticína ſervórum tuórum, * eſcas volatílibus cœli, * Allelúia, allelúia. Poſuérunt. ℣. Carnes ſanctórum tuórum * béſtiis terræ, * Allelúia. Glória. Poſuérunt.

℣. Secundùm magnitú-

dinem bráchii tui, Dómine, ℟. Póſſide filios mortificatórum. *Pſ.* 78.

AD SEXTAM.

Ant. 2. Datæ ſunt.

CAPITULUM. *Coloſſ.* 3.

MOrtui eſtis, & vita veſtra eſt abſcóndita cum Chriſto in Deo. Cùm Chriſtus apparúerit, vita veſtra, tunc & vos apparébitis cum ipſo in glória

℟. *br.* Quàm magna multitúdo dulcédinis tuæ, * quam abſcondiſti timéntibus te! * Allelúia, allelúia. Quàm magna. ℣. Perfeciſti eis * qui ſperant in te, * Allelúia. Glória. Quàm magna. *Pſ.* 30.

℣. Non diſcédimus à te: vivificábis nos, ℟. Et nomen tuum invocábimus. *Pſ.* 79.

AD NONAM.

Ant. 8. G. Agnus.

CAPITULUM. *Philipp.* 3.

NOſtra converſátio in cœlis eſt, undè étiam Salvatórem expectámus Dóminum noſtrum Jeſum Chriſtum, qui reformábit corpus humilitátis noſtræ, configurátum córpori claritátis ſuæ.

℟. *br.* Ambulábunt, Dómine, * in lúmine vultûs tui, * Allelúia, allelúia. Ambulábunt. ℣. In nómine tuo * exultábunt, * Allelúia. Glória. Ambulábunt. *Pſ.* 88.

℣. In æternum exultábunt, ℟. Et habitábis in eis. *Pſ.* 5.

AD II. VESPERAS

Ant. 1. D. FIdélis ſermo: commórtui ſumus Chriſto, & convivémus; ſi ſuſtinébimus, & conregnábimus. 2. *Timoth.* 2.

Ant. 6. In ómnibus tribulatiónem pátimur, ſemper mortificatiónem Jeſu in córpore noſtro circumferentes; ut & vita Jeſu manifeſtétur in corpóribus noſtris. 2. *Cor.* 4.

Ant. 2. Habentes eumdem ſpíritum fidei, & nos crédimus; ſcientes quóniam qui ſuſcitávit Jeſum, & nos cum Jeſu ſuſcitábit. 2. *Cor.* 4.

Ant. 4. E. Vivificábit nos Dóminus, ſuſcitábit nos; & vivémus in conſpectu ejus. *Oſee* 6.

Ant. 7. G. Cùm mortále hoc indúerit immortalitátem, tunc fiet ſermo qui ſcriptus eſt: Abſorpta eſt mors in victória. 1. *Cor.* 15.

CAPITULUM. 1. *Cor.* 15.

SEminátur in corruptióne, ſurget in incorruptióne: ſeminátur in ignobilitáte, ſurget in glória: ſeminátur in infirmitáte, ſurget in virtúte: ſeminátur corpus animále, ſurget corpus ſpirituále.

Hymnus, O vos unánimes. *ut in I. Veſperis.*

℣. Qui ſéminant in lácrymis, ℟. In exultatióne metent. *Pſ.* 125.

Ad Magníficat.

Ant. 5. C. Cùm à mór-

tuis reſurréxerint, ſunt ſicut Angeli in cœlis; neque enim ultrà mori póterunt: & filii ſunt Dei, cùm ſint filii reſurrectiónis, allelúia. *Marc. 12. Luc. 20.*

Oratio, ut ſuprà ad Laudes.

Fit Commem. ſancti Stremonii, Epiſcopi, Ant. Elégit. ℣. Beatus. *ut in Communi Pontificum.* xxiij. *Oratio,* Deus, cujus. *infrà.*

AD COMPLETORIUM.

Ant. 6. Sicut in Adam omnes moriuntur, ita & in Chriſto omnes vivificabuntur. 1. *Cor.* 15.

Hymnus, Quàm pulchra, 523. *cujus finis non mutatur*

Ad Nunc dimittis.

Ant. 5. a. Scio quòd Redemptor meus vivit, & in noviſſimo die de terra ſurrectúrus ſum; & in carne mea vidébo Deum meum. *Job* 19.

DIE IX.

In Feſto

SANCTI STREMONII, primi Arvernorum Epiſcopi.

Semiduplex.

Lectio ij.

Ex S. Greg. Turonenſi & Gallia Chriſt.

STremónius unus fuit ex illis exímiis verbi divíni præcónibus, qui médio século tértio miſſi à Románo Pontífice, Româ profecti ſunt ut venírent in Gállias, uti légitur apud Gregórium Turonenſem, gente Arvernum. Apud Arvernos fundávit ecclésiam: deindè ſtúdio protelandi Chriſti impérium, Nivernum ad Lígerim áppulit, ubi religiónis Chriſtiánæ fundamenta jecit. Idem feciſſe dícitur Avaríci Bitúrigum: & quidèm ſanctus Urſínus primus Bitúrigum Apóſtolus, teſte Gregório, fuit diſcípulus horum apoſtolicórum virórum. Tandèm ad ſuos Arvernos reverſus, in partem óneris paſtorális, quod triginta & ſex annos ſuſtinúerat, ſanctum Urbícum ſucceſſórem elégit, & ad Iciodorenſem erémum divína contemplatúrus ſe recépit. Illìc à Judæis, ex quibus multos Chriſto acquisíerat, váriis ictibus affectum, cápite plexum fuiſſe, Eccléſiæ Claromontenſis tradítio eſt. Inter Confeſſóres tamen, non Mártyres, à Gregório recenſétur. Sepultus eſt in eódem loco, ubi ad ejus ſepulcrum cóndita eſt Abbátia.

Lectio iij.

AD beáti Stremónii ſepulcrum, cruda ruſtícitas, inquit Gregórius, nullum exhibébat honóris cultum, licèt ſciens quòd ibi ſanctus vir quiéſceret. Poſt longinqua verò annórum curricula, Cautínus, qui ipsíus Arvernæ urbis Epíſcopus datus eſt, in diaconátu ſuo Eccléſiam vici

illíus rexit. Hic cœleſti viſióne admónitus, débitum ſancto Confeſſóri honórem reſtítuit; quo ex témpore cœpit miráculis coruſcáre, quæ ſibi narráta fuiſſe ab eódem Cautíno facto Epíſcopo aſſevérat Gregórius. Tandèm cùm idem locus propter várias clades eſſet incultus, Avítus Epíſcopus indè ſactum ſancti Confeſſóris corpus tránſtulit ad Volvicenſe cœnóbium à ſe fundátum; undè póſteà Lantfrídus Abbas Mauzacenſis, auctoritáte Pipíni regis, illud tránſtulit ad ſuum monaſtérium. Memória ejus primâ die Novembris recólitur; ſed propter Omnium Sanctórum Octávam, ad hunc diem transfertur.

Oratio.

DEus, cujus ineffábili misericórdiâ beátus Póntifex Stremónius in géntibus evangelizávit inveſtigábiles divítias Chriſti: da nos ejus interceſſióne créſcere in ſciéntia tua, & in omni ópere bono fructificantes, ſecundùm Evangélii veritátem coram te ambuláre; Per eumdem Dóminum.

VESPERÆ de ſancto Leone, ut in Communi Doctorum. Oratio, Quæſumus. *infrà.*

Fit Commemor. S. Stremonii., Ant. Sacerdótes. ℣. Salvum. xxviij. *Oratio*, Deus, cujus. *ſuprà.*

D I E X.

In Feſto S. LEONIS, PAPÆ & Eccleſiæ Doctoris

Duplex-minus.

IN II. NOCTURNO.

Lectio iv.

Ex Scriptis ejus & Baronio.

LEo, Románus, factus Diáconus, Sixto Pontífici auctor fuit, ne recíperet Juliánum Pelagiánum in communiónem Eccléſiæ ſúbdolè irrepentem, ut ſedem amiſſam recuperáret. Miſſus in Gálliam ut diſſidentes inter ſe Albínum & Aëtium Romános duces conciliáret, públicâ legatióne revocátur, ut Sixto ſuccéderet. Quatiebátur ínterim totus penè orbis chriſtiánus váriis hæreticórum tempeſtátibus. Orientem Neſtoriáni, Occidentem Pelagianórum relíquiæ infeſtábant. Manichæos qui ex Africa à Vándalis devaſtáta Romam conflúxerant, cùm cathólicæ communiónis ſpécie perfídiam ſuam tégerent, iis præſertìm detéxit indíciis, quòd Domínicâ die & Fériâ ſecundâ jejunárent in honórem ſolis & lunæ, & ſánguinem redemptiónis noſtræ hauríre omnínò declinárent.

Lectio v.

PElagianórum relíquias beátus Leo extinxit; & de iis ad Eccléſiam re-

deúntibus ita ſtátuit: Damnent apertis profeſſiónibus ſuis ſuperbi erróris auctóres; & quidquid in doctrína eórum univerſális Ecclésia exhórruit, deteſtentur: omníaque Decréta ſynodália, quæ ad excisiónem hujus hæréſeos Apoſtólicæ Sedis confirmávit auctóritas, amplecti ſe, & in ómnibus approbáre, plenis & apertis ac própriâ manu ſubſcriptis proteſtatiónibus eloquentur. Priſcillianiſtárum renaſcentem hæreſim, congregátâ in Hiſpánia Synodo, proſcripſit. Præfuit per Legátos Concílio quarto œcuménico apud Chalcédonem celebráto; in quo perlecta eſt illíus ad Flaviánum Epíſtola de Incarnatiónis myſtério, quam ad ſe miſſam Galliárum Epíſcopi ſummis láudibus accéperant; & ab ómnibus acclamátum: Petrus per Leónem ita locútus eſt.

Lectio vj.

CAnonum propugnátor fuit acérrimus; múltaque ſanctè & utíliter decrévit. Cléricum ab externo Epíſcopo ſuum in Clerum aſcríbi, ordinári bígamos, ſólemne baptiſma, niſi pervigílio Paſchæ & Pentecoſtes, adminiſtrári prohíbuit. Epíſcopum qui, relictâ ſuâ civitáte, majórem ſedem ambiret, utráque ſpoliandum eſſe cénſuit. Vóluit ut qui Diáconus aut Sacerdos eſſet ordínandus per omnes Offícii clericális órdines proveherétur; ut diutúrno díſceret tempore, cujus & doctor eſſet futúrus. Plúrimis functus labóribus, multiſque luculenter ſcriptis; cùm Italiam à Barbarórum vaſtatióne, & Eccléſiam ab hæreticórum labe vindicaſſet, explétis in Pontificátu vigínti & ampliùs annis, ábiit ad Dóminum, ut habent antiquióra Martyrológia ómnia, quarto Idus Novembris, anno quadringentéſimo ſexagéſimo-primo, propter pietátem, erudítiónem, & tot res præcláré geſtas, méritò Magni nómine commendátus.

IN III. NOCTURNO.

Léctio ſancti Evangélii ſecundùm Matthæum.

Lectio vij. Cap. 16.

IN illo témpore; venit Jeſus in partes Cæſaréæ Philippi: & interrogábat diſcípulos ſuos, dicens: Quem dicunt hómines eſſe fílium hóminis? Et réliqua.

Homília ſancti Leónis Papæ.

Serm. 2. in anniv. die aſſumpt. ejus ad Pontif. cap. 2. & 3.

CUm, ſicut Evangélicâ lectióne referátum eſt, interrogaſſet Dóminus diſcípulos;

quem ipſum, multis diverſa opinántibus, créderent; reſpondiſſetque beátus Petrus, dicens: Tu es Chriſtus Fílius Dei vivi; Dóminus ait: Beátus es, Simon Bar-Jóna, quia caro & ſanguis non revelávit tibi, ſed Pater meus qui in cœlis eſt. Et ego dico tibi quia tu es Petrus, & ſuper hanc petram ædificábo Eccléſiam meam, & portæ ínferi non prævalébunt adversùs eam. Et tibi dabo claves regni cœlórum: & quodcumque ligáveris ſuper terram, erit ligátum & in cœlis; & quodcumque ſólveris ſuper terram, erit ſolútum & in cœlis. Manet ergò diſpoſítio veritátis, & beátus Petrus in accepta fortitúdine petræ perſevérans, ſuſcepta Eccléſiæ gubernácula non relíquit. Sic enim præ céteris eſt ordinátus, ut dùm petra dícitur, dùm fundamentum pronuntiátur, dùm regni cœlórum jánitor conſtituítur, dùm ligandórum ſolvendorumque árbiter, manſúrâ étiam in cœlis judiciórum ſuórum definitióne præfícitur, qualis ipſi cum Chriſto eſſet ſocíetas per ipſa appellatiónum ejus myſtéria noſcerémus. Qui nunc pléniùs & poténtiùs ea quæ ſibi commiſſa ſunt, péragit, & omnes partes officiórum atque curárum in ipſo & cum ipſo, per quem eſt glorificátus, exéquitur.

Lectio viij.

SI quid ítaque à nobis rectè ágitur rectéque diſcérnitur; ſi quid à miſericórdia Dei quotidiánis ſupplicatiónibus obtinétur; illíus eſt óperum atque meritórum, cujus in ſede ſua vivit poteſtas & excellit autóritas. Hoc enim obtínuit, dilectíſſimi, illa confeſſio, quæ à Deo Patre Apoſtólico inſpiráta cordi, ómnia humanárum opiniónum incerta tranſcendit, & firmitátem petræ, quæ nullis impulſiónibus quaterétur, accépit. In univerſa namque Eccléſia, Tu es *Chriſtus* Fílius Dei vivi, quotídiè Petrus dicit: & omnis lingua quæ confitétur Dóminum, magiſtério hujus vocis imbúitur. Hæc fides diábolum vincit, & captivórum ejus víncula diſſolvit. Hæc érutos mundo ínſerit cœlo, & portæ ínferi adverſùs eam prævalére non poſſunt. Tantâ enim divínitùs ſoliditáte muníta eſt, ut eam neque hærética unquàm perrúmpere právitas, nec pagána potúerit ſuperáre perfídia.

Lectio ix.

CUm ergò cohortatiónes noſtras áuribus veſtræ ſanctitátis adhibémus, ipſum vobis, cujus

vice

vice fúngimur, loqui crédite: quia & illíus vos affectu monémus, & non áliud vobis, quàm quod dócuit, prædicámus: obſecrantes, ut ſuccincti lumbos mentis veſtræ caſtam & ſóbriam vitam in timóre Dei ducátis, nec concupiſcéntiis carnis, mens principátûs ſui oblíta, conſéntiat. Brévia & cadúca ſunt terrenárum gáudia voluptátum; quæ ad æternitátem vocátos à ſémitis vitæ conantur avértere. Fidélis ergò & religióſus ánimus, ea quæ ſunt cœléſtia concupiſcat, & divinárum promiſſiónum ávidus, in amórem ſe incorruptíbilis boni, & in ſpem veræ lucis, attollat; certi autem eſtóte, dilectíſſimi, quod labor veſter, quo vítiis reſiſtitis, & carnálibus deſidériis repugnátis, placens in conſpectu Dei eſt atque pretióſus, nec ſolùm vobis, ſed étiam mihi apud Dei miſericórdiam profutúrus; quia de profectu Domínici gregis gloriátur cura paſtóris. Coróna enim mea, ſicut Apóſtolus ait, & gáudium vos eſtis, ſi fides veſtra, quæ ab inítio Evangélii in univerſo mundo prædicáta eſt, in dilectióne & ſanctitáte permánſerit.

Oratio.

Quæſumus, Dómine, clementiam tuam in hac die quam feſtivitáte beáti Leónis Pontíficis conſecraſti; ut de nobis illam ſequi doctrínam, quam ille & verbo dócuit & ópere complévit; Per Dóminum.

VESPERÆ de ſequenti.

DIE XI.

In Feſto

SANCTI MARTINI

Turonenſis Epiſcopi.

Duplex-majus.

IN I. VESPERIS.

Pſalmi de Feria, & ſic in toto Officio.

Ant. 3. a. Nudus eram, & cooperuiſti me: quámdiù feciſti uni ex frátribus meis mínimis, mihi feciſti. *Matth.* 25.

Ant. 4. E. Præordinávit te Deus, ut vidéres juſtum, & audíres vocem ex ore ejus, quia eris teſtis illíus. *Act.* 22.

Ant. 6. Quid moráris? Exurge, & baptizáre, & áblue peccáta tua, invocáto nómine ipsíus. *Act.* 22.

Ant. 7. d. Labóra ſicut bonus miles Chriſti Jeſu. Nemo mílitans Deo, ímplicat ſe negótiis ſeculáribus. 2. *Tim.* 2.

Ant. 8. G. Sollícitè cura te ipſum probábilem exhibére Deo, operárium inconfuſíbilem, rectè tractantem verbum veritátis. 2. *Tim.* 2.

CAPITULUM. *Jerem.* 1.

Ad ómnia quæ mittam te ibis, & univerſa quæcumque mandávero ti-

bi loquéris. Ne tímeas à fácie eórum ; quia tecum ego ſum ut éruam te, dicit Dóminus.

℟. Dóminus ſalus mea, quem timébo ? Dóminus protéctor vitæ meæ, à quo trepidábo ? * Si conſiſtant adversùm me caſtra, non timébit cor meum. ℣. Ipſe dixit : Non te déſeram, neque derelinquam ; ita ut confidenter dicámus : * Si conſiſtant. Glória. *Si conſiſtant. *Pſ.* 26. *Hebr.* 13.

HYMNUS.

Ecquis ardentes rápitur per auras ?
Iſte quis pauper petit aſtra dives ?
Cœlites pláudunt : comitémur hymnis
Aſtra petentem.

Flore ſub primo juvenílis ævi,
Cæſarum juſſu tulit arma miles :
Moxque depónet, tibi, Chriſte, nomen
Tiro profeſſus.

Non furor belli benè chriſtiánum
Pectus infrégit : pius inter arma
Integros ſervat, ſemèl obligáto
Nómine, mores.

Páuperi pauper malè membra nudo
Dívidit veſtem ; mediáque Chriſtus
Obtulit ſeſe túnicâ micantem,
Nocte ſequenti.

Fonte luſtrátur ; melióre teſtes
Se ſacramento vovet inter aras :
Induit Chriſtum, ſimul ac profána
Exuit arma.

Lúminis ſplendor, Patris una Proles,
Chriſte, te pronus venerétur orbis,
Qui Sacerdótes per Amóris almi
Flamen inungis.
Amen.

℣. Irritavérunt in caſtris Sanctum Dómini : ℟. Oblíti ſunt Deum qui fecit magnália. *Pſ.* 105.

Ad Magníficat.

Ant. 5. C. Conſtítuam te miniſtrum eórum quibus apparébo tibi, erípiens te de pópulo, & géntibus in quas nunc ego mitto te aperíre óculos eórum, ut accípiant remiſſiónem peccatórum, & ſortem inter ſanctos, per fidem quæ eſt in me. *Act.* 26.

Oratio, ut infrà ad Laudes.

Fit Commem. ſancti Leonis, Papæ. Ant. Qui docti. ℣. Beátus vir. xxxv. *Oratio*, Quæſumus. *ſuprà.*

AD COMPLETORIUM, *ut infrà poſt II. Veſperas.*

AD OFFICIUM NOCT.

Invit. Chriſtum Paſtórum príncipem, * Venite adorémus. 1. *Petr.* 5.

Pſ. 94. Venite. 3.

HYMNUS.

QUò fugis præceps? latitáre neſcit
Mille portentis mànifeſta virtus:
Præſulem jam te feret in ſuprémum
Tutò tribúnal.

Non tumet faſtu, neque ſplendet auro:
Sórdidam ſervat, velut antè, veſtem:
Ora defotmi dabat una virtus
Undè nitéret.

Spréverit vili quis eum lacernâ,
Cujus ad nutus elementa parent?
Scilicèt juſſi poſuére, fractis
Víribus, ignes.

Rédditur cæco ſua lux, & auris
Rédditur ſurdo, ſua lingua muto:
Impari qui vix pede claudus ibat,
Ambulat æquo.

Imperat morbis, ábigit malignos
Spíritus, divûm ſimulácra vertit:
Luce defunctos vocat ad prióris
Múnera vitæ.

Fertur immáni ruitúra mole
Arbor, exciſo trepidaſſe trunco:
Súſtinet lapſum, capitíque ſacro a-
verſa pepercit.

Lúminis ſplendor, Patris una Proles,
Chriſte, te pronus venerétur orbis,
Qui Sacerdótes per Amóris almi
Flamen inungis.
Amen.

IN I. NOCTURNO.

Ant. 7. d. Quid exiſtis in deſertum vidére? hóminem móllibus veſtimentis indútum? Ecce qui in veſte pretióſa ſunt & delíciis, in dómibus regum ſunt. *Luc.* 7.

Ant. 8. G. Deus ſecundùm ſe veſtívit illum virtúte, & dedit illi poteſtátem eórum quæ ſunt ſuper terram. *Eccli.* 17.

Ant. 3. *a.* Certè vidétis quem elégit Dóminus: filii verò Bélial deſpexérunt eum. 1. *Reg.* 10.

℣. Póſui veſtimentum meum cilícium, & factus ſum illis in parábolam. ℟. Ego verò oratiónem meam ad te, Dómine. *Pſ.* 68.

Tres Lectiones de Scriptura occurrente.

Poſt j. *Lect.* ℟. Scitis quia per infirmitátem carnis evangelizávi vobis jamprídem; & tentatiónem veſtram in carne mea non ſpreviſtis, neque reſpuíſtis; ſed * Sicut Angelum Dei excepiſtis me. ℣. Splendébat lucerna Dei ſuper caput meum, quandò parábant cáthedram mihi, & ſenes aſſurgentes ſtabant.

* Sicut. *Gal.* 4. *Job.* 29.

Poſt ij. Lect. ℟. A príma die quâ ingreſſus ſum, nocte & die non ceſſávi, cum lácrymis monens unumquemque veſtrûm.* Argentum & aurum, aut veſtem nullíus concupívi, ſicut ipſi ſcitis. ℣. Oculus fui cæco, & pes claudo: pater eram páuperum. * Argentum. *Act.* 20. *Job* 29.

Poſt iij. Lect. ℟. Die noctúque æſtu urébar & gelu, fugiebatque ſomnus ab óculis meis: * Afflictiónem meam, & labórem mánuum meárum reſpéxit Deus. ℣. Fui in labóre & ærumna, in vigíliis multis, in fame & ſiti, in frígore & nuditáte: * Afflictiónem. Glória Patri. * Afflictiónem. *Gen.* 31. 2. *Cor.* 11.

IN II. NOCTURNO.

Ant. 5. a. Amplificátus eſt in mirabílibus ſuis. Et quis poteſt ſimíliter ſic gloriári tibi, qui ſuſtuliſti mórtuum ab ínferis in verbo Dómini Dei? *Eccli.* 48.

Ant. 1. D. Augebátur credéntium in Dómino multitúdo, ita ut in platéas ejícerent infirmos, & pónerent in léctulis; qui curabantur omnes. *Act.* 5.

Ant. 2. Multi eórum qui habébant ſpíritus immúndos, clamantes voce magnâ exíbant: multi autem paralytici & claudi curáti ſunt. *Act.* 8.

℣. Mementóte mirabílium Dei quæ fecit, ℟. Prodígia ejus, & judícia oris ejus. *Pſ.* 104.

Lectio iv.

Ex Sulp. Serv. Paulin. Fortun. & Greg. Turon.

Martínus, Sabáriæ in Pannónia, patre Tribúno mílitum natus, Papíæ verò in Itália educátus, anno ætátis décimo, invítis paréntibus, ad Eccléſiam confúgiens, inter catechúmenos nomen dedit. Aſcriptus milítiæ ex Imperatórum edícto, quo veteranórum filii ſua nómina profitéri cogebantur, ſub Conſtantíno méruit. Ambiánis, ad portam urbis, páuperi nudo eleemóſynam petenti, cùm nihil habéret præter arma & veſtimentum, partem chlámydis dedit. Cui ſequenti nocte Chriſtus dimidiátâ illâ veſte indútus appáruit, circumſtantes Angelos ſic allocútus: Martínus adhuc catechúmenus hâc me veſte contéxit. Cùm annum tricéſimum octávum attigiſſet, baptizátus eſt; ac relictâ milítiâ, ſanctum Hilárium Pictavenſem ádiit, à quo Exorciſta factus eſt, cùm priùs Diáconi órdinem præ humilitáte recuſaſſet: nec multò pòſt ad ſuos reverſus, matrem ad Chriſtum convertit. Ab Epíſcopis Ariánis, quòd ſolus penè eórum perfídiam

frangeret, públicè virgis cæſus, Illyrico pulſus eſt. Eádem de cauſâ, Médioláno, ubi monaſtérium ſibi conſtrúxerat, per Auxéntium ejectus, ſedem in Pictónibus fixit, ibíque ſub Hilário tùm mónachis apud Locociácum congregátis præfuit, tùm prædicatiónis lumen per omnem viciniam ſpárgere cœpit.

℟. Intedébant turbæ his quæ ab eo dicebantur, videntes ſigna quæ faciébat: * Cùm verò credidiſſent evangelizanti, baptizabantur viri ac mulíeres. ℣. Deſerentes cæremónias patrum ſuórum, quæ in multitúdine deórum erant, unum Deum cœli coluérunt: * Cùm. *Act.* 8. *Judith* 5.

Lectio v.

Turonenſis Epíſcopus ordinátus, ſecundo ab urbe lápide monaſtérium cóndidit, in quo diſcípulos octoginta, nihil próprium habentes, congregávit; ex quibus plures pósteà Epíſcopi creáti ſunt. Non procul ab eo loco altáre díruit, quod falsò putabátur erectum in memóriam Mártyris. Idolórum fana dejécit, & lucos ſuccídit, non véritus aliquandò vitæ adíre diſcrímen, ut eórum cultum pénitùs aboléret. Ad Comitátum ob máxima negótia ire coactus, à Valentiniáno repulſam paſſus eſt; qui tamen ſéptimo pòſt die, redeunti Martíno, è ſólio divínitùs excuſſus, aſſurréxit, ejuſque poſtulátis ánnuit. Ithácium Epíſcopum ácriter reprehendit, quòd contrà leges eccleſiáſticas Priſcilliánum in cauſa cápitis inſectarétur. Septuagenárius Tréviros profectus, ut apud Máximum Imperatórem grávibus de cauſis ac præcípuè pro duórum nobilióorum virórum ſalúte ágeret; cùm nihil impetráre potuiſſet, niſi antè promítteret ſe cum Epíſcopis Ithaciánæ partis in Comitátu degéntibus communicatúrum; id factúrum ſe pollícitus eſt, ſi his pro quibus rogáverat parcerétur, dúmmodò étiam Tribúni, quos in cædem Priſcilliniſtárum ad Hiſpánias jam miſſos accéperat, revocarentur. Quarè congregátis iis ad Ordinatiónem Felícis Epíſcopi, ingreſſus Synodum, illórum communiónem aliquátenùs íniit; ſátiùs exíſtimans ad horam cédere, quàm his non conſúlere quorum cervícibus gládius imminébat: nec tamen addúci pótuit, ut communiónem illam ſubſcriptióne firmáret. Exindè facti pœnitens, cavit ne in pósterum Ithaciánæ communiónis párticeps fíeret. Cùmque energúmenos tar-

diùs quàm ſolébat, & grátiâ minóre curáret, ſubindè diſcípulis cum lácrymis fatebátur, ſe, propter communiónis illíus malum, detrimentum ſentíre virtútis. Undecim pòſteà vixit annos, quibus ab omni Epiſcopórum conventu abſtínuit.

℟. Pythónes, & arìolos, & figúras idolórum, & immundítias, & abominatiónes ábſtulit; ut ſtatúeret verba legis quæ ſcripta ſunt: * Símilis illi non fuit ante eum, neque poſt eum ſurréxit. ℣. Fuit gratus Deo, & erat potens in verbis, & in opéribus ſuis: * Similis. 4. *Reg.* 23. *Act.* 7.

Lectio vj.

INjuriárum fuit patientíſſimus, ádeò ut impúnè vel ab ínfimis cléricis læderétur, ac plerumquè ſibi obtrectántium peccáta defléret. Quodam in convívio páteram Preſbytero priùs porréxit quàm Imperatóri, à quo honóris grátiâ ut prior bíberet accéperat. Innúmeris miráculis cláruit. Tréviris, paralyticam penè exánimem óleo à ſe benedícto ſanávit. Paríſiis, ad portam urbis, leprósum ósculo mundávit: próprii córporis óbice flammas aliquandò repreſſit: tres mórtuos ſuſcitávit. Annis demùm gravis, dùm Condatenſis vici Eccléſiam in ſua diœcéſi viſitáret, víribus defectum ſe ſéntiens, mortem ſibi imminére diſcípulis indicávit. Ingraveſcente febre, in cínere & cilício decumbens, ne vile quidèm ſtramen ſibi ſúbjici paſſus eſt. Rogátus à Preſbyteris ut corpus in álterum latus reclinando ſubleváret: Sínite me, inquit, cœlum pótiùs reſpícere quàm terram, ut ſuo jam itínere itúrus ad Dóminum ſpíritus dirigátur. Inſtante jam morte, viſo dæmone: Quid hìc aſtas, inquit, cruenta béſtia? nihil in me, funeſte, repéries; Abrahæ me ſinus recípiet. Eâ in voce anno Chriſti trecentéſimo nonagéſimo ſeptimo, ætátis ſuæ octogéſimo primo, ánimam Deo réddidit.

℟. Dilatávit glóriam pópulo ſuo, perſecútus eſt iníquos: & omnes operárii iniquitátis conturbáti ſunt; * Et † Directa eſt ſalus in manu ejus. ℣. Dóminus augébat qui ſalvi fíerent quotídiè in idipſum; * Et. Glória Patri. † Directa eſt. 1. *Mach.* 3. *Act.* 2.

IN III. NOCTURNO.

Ant. 3. g. Obtulit holocauſta & pacífica, & invocávit Dóminum: & exaudívit eum in igne de cœlo ſuper altáre. 1. *Paral.* 21.

Ant. 6. Glorificávit illum in conſpectu Regum,

& oſtendit illi glóriam ſuam : in fide & lenitáte ipsíus ſanctum fecit illum. *Eccli.* 45.

Ant. 4. a. Sicut Angelus Dei, ſic eſt, ut nec benedictióne nec maledictióne moveátur. 2. *Reg.* 14.

℣. Parátum cor ejus ſperáre in Dómino : ℟. Confirmátum eſt cor ejus, non commovébitur. *Pſ.* 111.

Léctio ſancti Evangélii ſecundùm Lucam.

Lectio vij. Cap. 11.

IN illo témpore ; Dixit Jeſus turbis : Nemo lucernam accendit, & in abſcóndito ponit, neque ſub módio, ſed ſupra candelábrum ; ut qui ingrediuntur, lumen vídeant. Et réliqua.

Homília ſancti Bernardi Abbátis.

In Feſto S. Martini, n. 12.

MArtínus lucerna erat ardens & lucens : eum ſaltèm non pígeat imitári ; ſed imitári in eo quod eſt imitábile, non autem quod mirábile exhibétur. Ad menſam dívitis ſedes hódiè : diligenter conſídera quæ tibi apponuntur ; quænam vidélicèt ad admiratiónem, quæ verò ad imitatiónem. Húmilis fuit & ſpíritu pauper iſte Martínus, ſicut evidentiſſimè probat effectus ipſe divínæ grátiæ, quam profectò Deus tam multam niſi multùm húmili non dediſſet. Tantam adverſùs omnes injúrias patiéntiam aſſúmpſerat, ut cùm eſſet ſummus ſacérdos, impúnè étiam ab infimis cléricis læderétur. Ad cœlum lácrymæ ejus à maxilla aſcéndere conſuéverant ; quibus ſic abundábat, ut ſoléret, pro illórum quoque, qui obtrectatóres ſui videbantur, flere peccátis.

℟. Surréxit quaſi ignis, & verbum ipsíus quaſi fácula ardébat : * Irritantes illum pauci facti ſunt ; non enim póterant ſuſtinére præcepta Dómini. ℣. De die in diem ánimam juſtam iníquis opéribus cruciábant : novit Dóminus pios de tentatióne erípere. * Irritantes. *Eccli.* 48. 2. *Petr.* 2.

Lectio viij.

SAnè quantùm juſtítiam eſuríerit, tùm in céteris ejus áctibus, tùm ſpeciáliter in idololatríæ perſecutióne probátum eſt, in templórum deſtructióne, in ſtatuárum dejectióne, in ſucciſióne lucórum. Ubi ſe quoque aliquandò non eſt véritus dare diſcrímini, ut occáſio tanti críminis de médio tollerétur. Nam miſericordem eum in páupere ſe expertum Salvátor ipſe apud Angelos gloriabátur, datam ſibi medietátem veſtis oſtentans. Porrò mundítiam cordis ejus illud vel

máximè índicat, quòd non eſt confúſus inimíco loquens in porta. Nihil in me, funeſte, repéries; Abrahæ me ſinus recípiet. Céterùm perſecutiónes quas ſuſtínuit propter juſtítiam, longum eſt numeráre; pro quibus ómnibus dúbium non eſt multiplíciter coronári eum, qui quidèm etſi non ſemèl effectu conſummátæ paſſiónis, ſed tótiès martyr fuit affectu devotíſſimæ voluntátis.

℟. Nomen glóriæ ejus uſquè ad extrémum terræ, eò quòd fécerat juſtítiam, & fidem conſervávit genti ſuæ: * Et in diébus ejus proſperátum eſt in mánibus ejus, ut tollerentur gentes de regióne. ℣. Propter opus Chriſti uſquè ad mortem acceſſit, tradens ánimam ſuam: * Et. 1. *Mach.* 14. *Philipp.* 2.

Lectio ix.

DOmine, inquit, ſi adhuc pópulo tuo ſum neceſſárius, non recúſo labórem; fiat voluntas tua. O verè ſanctíſſimam ánimam! O inæſtimábilem caritátem! O obediéntiam ſingulárem! Bonum certámen certaſti, curſum conſummaſti, fidem ſervaſti; de réliquo ſupereſt tibi coróna juſtítiæ, quam reddet tibi Dóminus hódiè juſtus judex; & adhuc dicis: Non recúſo labórem; fiat voluntas tua. Obtuliſti planè Iſaac: únicum illum quem díligis, quod in te eſt, jugulaſti: immolaſti ſinguláre gáudium tuum piâ devotióne, parátus redíre íterùm in perícula, innováre certámina, dénuò ſubíre labórem, ſuſtinére tribulatiónem, prolongáre tentatiónem, deindè differri adhuc ab illa tanta felicitáte, & diù deſideráta ſocietáte ſpirítuum beatórum, atque in hujus mortalitátis ærumnas ab ipſo intróitu glóriæ revocári: poſtrémò (quod máximum eſt) à Chriſto tuo peregrinári diútiùs, ſi modò ipſe voluiſſet. Nec ſanè dúbium quin amplióren grátiam mereátur qui parátum ſe exhibet étiam ante mandátum, quàm qui obedíre ſátagit poſt mandátum.

℟. Dedit Dóminus ipſi fortitúdinem, & uſquè in ſenectútem permanſit illi virtus; ut vidérent omnes fílii Iſraël, * Quia bonum eſt óbſequi ſancto Deo. ℣. Dóminus mihi áſtitit, & confortávit me; ut per me prædicátio impleátur, & áudiant omnes gentes, * Quia. Glória Patri. * Quia. *Eccli.* 46. 2. *Tim.* 4.

Te Deum.

℣. *Sacerd.* Uſquè nunc pronuntiábo mirabília tua, Dómine, ℟. Et uſquè in ſenectam & ſénium. *Pſ.* 70.

AD LAUDES.

Ant. EGo à vobis dé- 1. *f.* bui commendári: nihil enim minùs fui ab iis qui ſunt ſupra modum Apóſtoli; tametſi nihil ſum. 2. *Cor.* 12.

Ant. 8. c. Signa Apoſtolátûs mei facta ſunt ſuper vos in omni patiéntia, in ſignis, & prodígiis, & virtútibus. 2. *Cor.* 12.

Ant. 2. Etſi imperítus ſermóne, ſed non ſciéntiâ; in ómnibus autem manifeſtáti ſumus vobis. 2. *Cor.* 11.

Ant. 7. a. Uſquè in hanc horam cædimur, & inſtábiles ſumus: maledícimur, & benedícimus: perſecutiónem pátimur, & ſuſtinémus. 1. *Cor.* 4.

Ant. 6. Ego libentíſſimè impendam, & ſuperimpendar ipſe pro animábus veſtris. 2. *Cor.* 12.

CAPITULUM. *Jerem.* 1.

DIxit Dóminus ad me: Ego dedi te hódiè in civitátem munítam, & in columnam férream, & in murum æreum ſuper omnem terram, régibus Juda, princípibus ejus, & ſacerdótibus, & pópulo terræ; & bellábunt advérsùm te, & non prævalébunt.

HYMNUS.

THure fumantes, quis hic inter aras,
Verticem cujus ſacra flamma lambit!
Intùs ardébat méliùs ſacrátâ
Péctoris arâ.

Regis accumbens épulis tuétur
Præſulum præſul benè par honórem:
Ipſa nunc vilem minor ante pannum
Púrpura pallet.

O virum, qualem píetas petébat,
Quem fides nullis labefacta ſeclis
Non ſemèl ſenſit médios per enſes
Sacra tuentem!

Læditur probris: ſibi ſemper idem
Neſcit iraſci: fera corda placat;
Et ſuos tantùm cumulando donis
Súbjicit hoſtes.

Nec truci quamvis caput immolandum
Pro Dei cauſa póſuit ſub enſe,
Mártyris palmam rétulit; vel iſto
Dignus honóre.

Lúminis ſplendor, Patris una Proles,
Chriſte, te pronus venerétur orbis,
Qui Sacerdótes per Amóris almi
Flamen inungis.
Amen.

℣. Loquébar de teſtimóniis tuis in conſpectu regum, ℟. Et non confundébar. *Pſ.* 118.

Ad Benedictus.

Ant. 8. G. Confitébor nómini tuo, Dómine, quóniam protector factus es mihi, & liberaſti corpus meum à perditióne, & in conſpectu aſtántium factus es mihi adjútor. *Eccli.* 51.

Oratio.

DEus, qui in beáto Martíno Pontífice, ſive per vitam, ſive per mortem magnificátus es: ínnova éadem grátiæ tuæ mirácula in córdibus noſtris; ut neque mors, neque vita ſeparáre nos poſſit à caritáte Dómini noſtri Jeſu Chriſti; Qui tecum vivit.

AD HORAS.

Doxologia.

Supréme, Chriſte, Póntifex,
Jugis tibi ſit glória
Cum Patre, cumque Spíritu,
In ſempiterna ſécula.
Amen.

AD PRIMAM.

Ant. 1. *f.* Ego.

In ℟. *br.* ℣. Qui es Póntifex * confeſſiónis noſtræ. *Hebr.* 3.

AD TERTIAM.

Ant. 8. c. Signa.

CAPITULUM. *Deut.* 3.

DOmine Deus, tu cœpiſti oſténdere ſervo tuo magnitúdinem tuam, manumque fortíſſimam; neque enim eſt álius Deus, vel in cœlo, vel in terra, qui poſſit fácere ópera tua, & comparári fortitúdini tuæ.

℟. *br.* Fílii hóminum, * Uſquequò gravi corde? Fílii. ℣. Scitóte * quóniam mirificávit Dóminus ſanctum ſuum: * Uſquequò. Glória. Fílii. *Pſ.* 4.

℣. Exáudiet illum de cœlo ſancto ſuo: ℟. In potentátibus ſalus déxteræ ejus. *Pſ.* 19.

AD SEXTAM.

Ant. 2. Etſi.

CAPITULUM. 1. *Cor.* 2.

CUm veniſſem ad vos, fratres, veni, non in ſublimitáte ſermónis, aut ſapiéntiæ, annúntians vobis teſtimónium Chriſti: non enim judicávi me ſcire áliquid inter vos, niſi Jeſum Chriſtum, & hunc crucifíxum.

℟. *br.* Veníte, fílii, * Audíte me. Veníte. ℣. Timórem Dómini * docébo vos; * Audíte me. Glória Patri. Veníte. *Pſ.* 33.

℣. Intellígite, inſipientes in pópulo; ℟. Et ſtulti, aliquando ſápite. *Pſ.* 93.

AD NONAM.

Ant. 6. Ego.

CAPITULUM. 2. *Cor.* 12.

PLáceo mihi in infirmitátibus meis, in contuméliis, in neceſſitátibus, in perſecutiónibus, in anguſtiis pro Chriſto: cùm enim infirmor, tunc potens ſum.

℟. *br.* Propter te, Dómine, * Suſtínui oppró-

brium. Propter. ℣. Quóniam zelus domûs tuæ * comédit me, * Suſtínui. Glória. Propter. *Pſ.* 68.

℣. Paulò minùs conſummavérunt me in terra: ℟. Ego autem non derelíqui mandáta tua. *Pſ.* 118.

AD II. VESPERAS.

Ant. 1. D. CUm majóres nátu Ecclésiæ ſimul eſſent, dixit eis: Ecce ego ſcio quia ámpliùs non vidébitis fáciem meam. *Act.* 20.

Ant. 8. G. Coarctor è duóbus: deſidérium habens diſſolvi, & eſſe cum Chriſto, multò magis mélius: permanére autem in carne, neceſſárium propter vos. *Philipp.* 1.

Ant. 4. *E.* Juxtà eſt qui juſtíficat me: ecce Dóminus Deus auxiliátor meus: quis eſt qui condemnet me? *Iſ.* 50.

Ant. 2. Opérui cínere carnem meam, ut deeſſet locus voci meæ in cœlo; quia ibi eſt teſtis meus, & cónſcius meus in excelſis. *Job* 16.

Ant. 6. Ego ad Dóminum aſpíciam; expectábo Deum ſalvatórem meum: áudiet me Deus meus; edúcet me, vidébo juſtítiam ejus. *Mich.* 7.

CAPITULUM. 2. *Cor.* 3.

NOs omnes reveláta fácie glóriam Dómini ſpeculantes, in eamdem imáginem transformámur à claritáte in claritátem, tanquàm à Dómini ſpíritu.

[*Ubi fit ritu ſolemni*: Allelúia, allelúia. ℣. Sitívit ánima mea ad Deum fortem, vivum: quando véniam & apparébo ante fáciem Dei! Allelúia. *Pſ.* 41.]

HYMNUS.

PErfúſus ora lácrymis
Martínus aſtra ſúſpicit:
Et in beáto pátriæ
Defíxus obtútu gemit.

O mors, ait, quid tándiù
Differs leváre víncula?
Amóre Chriſti ſáucium
Priváre vitâ munus eſt.

Quid tu mináci gútture,
Draco cruente, ſíbilas?
Redi ſub umbras tártari;
Me lucis aula dévocat.

Et vos flagrans quos cáritas
Mihi dat eſſe fílios,
Fletu moleſto párcite
Tardáre patris gáudia.

Quòd ſi tamen noſtros adhuc
Tellus labóres éxigit,
Jam lauream prenſans manu
Reddat libenter prælio.

Sic fortis & conſtans ſibi
Martínus uſquè pérſtitit,
Nec pro Deo timens mori,
Sed nec recúſans vívere.

Sit Trinitáti glória,
Sermónibus quam víndicans
Martínus & miráculis
Adeptus eſt in præmium.
Amen.

℣. In juſtítia apparébo

conſpéctui tuo, Dómine: ℟. Satiábor, cùm apparúerit glória tua. *Pſ.* 16.

Ad Magníficat.

Ant. 3. a. Mórtuus eſt ſervus Dómini, jubente Dómino: & non ſurréxit ultrà prophéta in ómnibus ſignis atque portentis quæ miſit Dóminus per eum, ut fáceret in terra. *Deut.* 34.

Oratio, ut ſuprà ad Laudes.

Fit Commem. S. Martini, Papæ & Mart. Ant. Ecce Deus. ℣. In Deo. *ut in Comm. unius Mart. Oratio*, Preces noſtras. *infrà.*

AD COMPLETORIUM.

Ant. 7. d. Timenti Dóminum benè erit in extrémis; & in die defunctiónis ſuæ benedicétur. *Eccli.* 1.

Doxol. Supréme, Chriſte, Póntifex, *ut ſuprà ad Horas*

Ad Nunc dimittis.

Ant. 5. a. Qui timétis Dóminum, ſperáte in illum; & in obleʃtatiónem véniet vobis miſericórdia. *Eccli.* 2.

DIE XII.

In Feſto

SANCTI MARTINI, Papæ & Martyris.

Semiduplex.

Lectio ij.

Ex vita ejus apud Surium, Baron. & Concil. Collect.

MArtínus, gente Etruſcus, ad ſedem Románam vocátus eſt eâ tempeſtáte quâ Eccléſiam Dei conturbábant Monotheliſtæ, qui in Chriſto Deo & hómine únicam voluntátem & operatiónem admittébant. Illórum erróri favébant Imperatórum edicta: Heráclii vidélicèt Ecthéſis, id eſt, fídei expoſítio, quâ única ſtatuebátur in Chriſto volúntas; Conſtantis verò Typus, id eſt, fídei fórmula, quâ ſimul de dúplici & única in Chriſto voluntáte, imponebátur ſiléntium. Primo ígitur Pontificátûs ſui anno, Martínus Concílium centum & quínque Epiſcopórum in Lateráno coégit, in quo Monothelitárum príncipes, Theodórus Epíſcopus Pharanitánus, Cyrus Alexandrínus, Sérgius Conſtantinopolitánus, & ejus ſucceſſóres Pyrrhus & Paulus, damnáti ſunt, proſcríptaque duo ímpia, ut vocantur, Imperatórum de hac quæſtióne edicta. Quid in ea Synodo geſtum eſſet, omnes Eccléſias per Epíſtolam encyclicam admónuit ſanctus Póntifex.

Lectio iij.

COnſtans Imperátor, ab ipſo Pontificátûs Martíni exórdio, jam erga Pontíficem malè affectus, Olympium Exarcham Ravennenſem Romam míſerat, jùbens ut, ſi fieri poſſet, Martínum cáperet. Sed Pontífice divínitùs

ſerváto, fruſtrà tentávit Olympius juſſa complére. Nuntiátâ verò Concílii ſenténtiâ. Imperátor indignè ferens Edicti ſui proſcriptiónem, Callíopam miſit Olympii ſucceſſórem, íterùm jubens, ut quocumque modo Martínum cáperet. Tunc permittente Deo, Martínus Româ vi abductus eſt, ac in ínſulam Naxum deportátus. Indè ductus Conſtantinópolim, in cárcerem trúditur. Hinc Cherſónem relegátus eſt; ubi quátuor poſt menſes, décimâ ſextâ die Septembris, anno ſexcentéſimo quinquagéſimo quinto, ærumnis confectus, ceſſit è vita, ante & poſt mortem clarus miráculis. Corpus ejus póſteà Romam allátum, in Eccléſia ſancti Martíni in móntibus, Turonenſis Epíſcopi nómine dicáta, hac ipſa die cónditum eſt.

Oratio.

PReces noſtras, quæſumus, Dómine, clementer exaudi: ut beáti Martíni Mártyris tui atque Pontíficis méritis adjúti, ipſíus fidem & conſtántiam imitémur; Per Dóminum noſtrũ Jeſum Chriſtum Fílium tuum, qui tecum vivit & regnat in unitáte Spíritûs ſancti, Deus, per ómnia ſǽcula ſæculórum.

℞. Amen.

AD VESPERAS ſit de Capitulo de ſequenti, cum Commem. præcedentis.

DIE XIII.

In Feſto

SANCTI BRICTII,

Turonenſis Epiſcopi.

Semiduplex.

Omnia ut in Communi Pontificum. Oratio, Deus, qui beáto. *infrà.*

Lectio ij.

Ex Greg. Tur. Sulpit. Severo, & Concilior. collect.

BRíctius, adhuc júvenis Eccléſiæ Turonenſis Diáconus, multas ſancto Martíno tendébat inſídias, eò quòd ab eo ob juvenílem ánimum, & vanárum rerum amórem reprehenderétur; eumque ut delírum & amentem irridébat, quòd cœlum aſpícere ſólitus eſſet. Pro eo tamen déprecans ſanctus Martínus, obtínuit à Deo ut ſibi in Pontificátûs honóre ſuccéderet; eumque, licèt hanc prædictiónem irridéret, Præſul ſummópere pátiens & divíni conſílii præſcius, ad Preſbyterátûs gradum ſublimávit. Quâdam die, cùm Bríctius in ſanctum Virum inveherétur, ſúbitò Dei grátiâ immutátus, ad pedes ejus procúbuit, lárgiter flens, & véniam, quam illicò obtínuit, petens. Exindè novus homo effectus, Martíni vitâ functi ſucceſſor conſentiéntibus cívibus elígitur. Adeptus ergo Pontificátûs ápicem,

oratióne aſsíduâ, fervóre pœniténtiæ, vitæque mérito quæcumque peccáverat diluére conátus eſt.

Lectio iij.

IN Epiſcopátu multa paſſus, prout illi prænuntiáverat ſanctus Martínus, in Concílio Taurinenſi per Proculum Maſſilienſem à plúribus calúmniis, quibus diù jactátus fúerat, vindicátus eſt. Trigéſimo autem Ordinatiónis ſuæ anno, impudicítiæ nota ei impacta eſt; cùm alióqui vir eſſet ſummæ continéntiæ. In jus vocátus, innocéntiam ſuam patrátis coràm pópulo miráculis confirmávit. Sed pópulo non credente & tumultuante, Bríctius à ſede ſua ejectus, Romam proficiſcens Summum Pontíficem ádiit. Ibi ſepténnio commorátus, bonis opéribus, quidquid in ſanctum Martínum delíquerat, deflére non déſtitit. Póſteà, ex Summi Pontíficis auctoritáte regreſſus, urbem Turónenſem eo témpore ingréditur, quo Armentárius Juſtiniáni in locum ejus ſuffecti ſucceſſor ad ſepulcrum efferebátur; ſicque ſedi ſuæ reſtitútus, per ſeptem annos felíciter vixit. Defunctus tandèm quadragéſimo ſéptimo Epiſcopátûs ſui anno, ſepultus eſt in baſílica quam ipſe ſuper ſancti Martíni corpus ædificáverat.

Oratio.

DEus qui beáto Bríctio Pontífici, quidquid in ſanctum Martínum júvenis peccáverat diluére, & boni Paſtóris officium implére tribuiſti: da nobis, ejus interceſſióne, ut peccáta noſtra deplorantes, injuncta nobis miniſtéria fidéliter exequámur. Per Dóminum.

AD VESP. Fit à Capitulo de ſequenti, cum Commem. præcedentis.

Deindè ſancti Valentini, Presbyteri & Martyris. Ant. Ecce Deus. ℣. In Deo. ix. *Oratio*, Deus à quo. xiij.

DIE XIV.

In Feſto

SANCTI GERALDI, Biterrenſis Epiſcopi.

Semiduplex.

Omnia ut in Communi Pontificum. Oratio, Da nobis. *infrà.*

Lectio ij.

Ex Gal. Chriſt. & Hiſt. gen. Occitaniæ.

GEraldus in agro Biterrenſi non obſcúris paréntibus natus, in Canónica ſanctæ Maríæ de Caſſiáno non ita pridèm erecta, Canonicórum Regulárium ſancti Auguſtíni inſtitútum amplexus eſt. Ibi, cùm aſsíduis Chriſtiánæ & Religióſæ pietátis Officiis excélleret, ſecundus Eccléſiæ Caſſianenſis Prior effectus eſt. Divíni cultûs flagrans amóre ac ſtúdio, eamdem Eccle-

ſiam à fundamentis reædificávit. Ad Bitterrenſem Epiſcopátum electus, occultâ celeríque fuga declináre conátus eſt: ſed redíre tandèm coactus, paſtorálem curam ſuſcépit, & gregi ſuo modis ómnibus prófuit. Cùm autem Ecclêſiam Biterrenſem per tres círciter annos ſanctíſſimè gubernaſſet, hydrópiſi correptus, óbiit Nonis Novembris, anno Dómini milléſimo centéſimo vigéſimo tértio; ſepultuſque eſt in Ecclêſia ſancti Aphrodíſii, in qua ejus relíquiæ hàctenùs coluntur.

De ſancto Valentino, Lectio iij.

Ex Martyrol. S. Hieron. Anaſt. Biblioth. & aliis.

VAlentínum Preſbyterum ac Mártyrem celebérrimum via Flamíniâ, ſexagéſimo tértio ab urbe Roma milliário, pro Chriſto paſſum expreſſo fidelíque teſtimónio mémorat antiquíſſimum Martyrológium, quod vulgò ſancti Hierónymi dícitur. Hujus corpus à pia quadam matróna exceptum, in eo loco ſepultum eſt, ubi pósteà à Júlio Papa excitáta eſt in honórem ejus Basílica, quæ cum adjuncto cœmetério ab Anaſtáſio pónitur eâdem viâ Flamíniâ, primo ab Urbe milliário, extrà portam quæ diù porta ſancti Valentíni nuncupáta eſt. Quantum autem decus à Mártyris túmulo huic Ecclêſiæ accéſſerit, índicant, tùm Abbátiæ títulus quo ab áliis pleríſque Scriptóribus inſignítur, tùm receptus antíquæ conſuetúdinis ritus, ſecundùm quem totus Románæ urbis Clerus, ad eamdem Ecclêſiam procedébat dùm públicæ ſupplicatiónes agerentur quæ Litániæ majóres vocantur. Sancti Valentíni caput ab urbe Roma in Gálliam aſportátum, & in monaſtério Gemeticenſi diœcéſis Rothomagenſis depóſitum, ſcripto eâ de re peculiári opuſcúlo refert Baldrícus Dolenſis Epíſcopus.

Oratio.

DA nobis, quæſumus, Dómine, eamdem ſacri miniſtérii reveréntiam, quâ beátum Geraldum Pontíficem implevíſti: ut ſummâ noſtræ vocatiónis exiſtimatióne conceptâ, dignos ſanctuário tuo mores ſemper exhibeámus. Per Dóminum noſtrum Jeſum Chriſtum Fílium tuum, qui tecum vivit & regnat in unitáte Spíritûs ſancti, Deus, per ómnia ſǽcula ſæculórum.

Pro Commem. S. Valentini, Ant. Bonum. ℣. Adjútor. xij. *Oratio*, Deus à quo. xiij.

AD VESP. fit à Capitulo de ſequenti, cum Commem. præcedentis.

D i e xv.
In Feſto
SS. TIBERII,
Modesti & Florentiæ,
Martyrum.
Semiduplex.
Omnia ut in Communi plurium Mart. Oratio, Da multitúdini. *infrà.*

Lectio ij.
Ex Uſuard. Adon. Baill. & Hiſt. gen. Occit.

TIbérius, Modeſtus, & Floréntia Ceſſeróne, in território Agathenſi, martyrio coronáti ſunt inítio, ut putant, ſéculi quarti, imperante Diocletiáno. Fertur Tibérius, à patre éthnico blandítiis miniſque, ut à fide defléceret, inániter tentátus, Imperatóris præfectis unà cum Modeſto tráditus; à quibus ambo diútiùs in tenebricóſo cárcere detenti, faméque & inédiâ macerári, gladio tandem cápite cæſi ſunt. Illis adjúngitur certáminis & corónæ ſócia múlier quædam Floréntia nómine, quæ Tibérii & Modeſti conſtántiam miráta, Chriſti fidem amplexa eſt. Locus eórum martyrii, qui & ſepultúræ, ita incláruit, ut repudiáto Ceſſerónis vocábulo, ſancti Tibérii nomen accéperit. Ibi circà octávum ſéculum in ejuſdem Mártyris honórem erectum fuit monaſtérium, hódiè monachórum Benedictinórum Congregatiónis ſancti Mauri Abbátia célebris. Duo leguntur Concília Epiſcopórum provinciæ Narbonenſis eo in monaſtério hábita, primum ſcílicèt décimo ſéculo ineunte, álterū autem médio ſéculo undécimo. Nonnullæ ſanctorum Mártyrum relíquiæ in Eccléſia ejuſdem cœnóbii religióſe aſſervátæ, piâ fidélium veneratióne etiamnùm frequentantur.

Sermo ſancti Auguſtíni Epíſcopi.
Serm. 131. in Nat. Mart. aliàs 100. de div. n. 5.

Lectio iij.

QUid mirámini, fratres, ſi amatóres Dei Mártyres tanta pertulérunt, ut acquirérent Deum? Amatóres auri vidéte quanta patiántur. Hiemálibus aſperitátibus ſe navigando committunt. Sic fervent avarítiâ, ut nulla formídent frígora. Jactantur ventis; ſuſpenduntur & depriminutur flúctibus; ineffabílibus perículis uſquè ad mortem agitantur. Dicant & ipſi auro: Propter te mortificámur totâ die. Dicant Mártyres Chriſto: Propter te mortificámur totâ die. Vox quidèm eſt ſímilis, ſed cauſa eſt valdè diſsímilis. Ecce utríque dixérunt, iſti Chriſto, illi auro: Propter te mortificámur totâ die. Reſpóndeat Chriſtus ſuis Martyribus: Si moriémini pro me, & vos inve-

niétis & me. Reſpóndeat autem aurum aváris: Si naufragavéritis pro me, & vos perdétis & me. Amantes ergo & imitantes, non ināniter amantes, ſed amantes & imitantes, dies Mártyrum celebrémus. Cum illis enim ſine fine regnábimus, ſi eos fidéliter & non ināniter diligámus.

Oratio.

DA multitúdini credéntium, Dómine, cor unum & ánimam unam; qui ſanctis Mártyribus tuis Tibério, Modeſto & Floréntiæ dediſti uno ore te honorificáre, unâ te morte confitéri; Per Dóminum.

DIE XVII.

In Feſto

SS. ASCISCLI & VICTORIÆ, Fratrum, Martyrum.

Semiduplex.

Omnia ut in Communi plurium Martyrum. Pridiè ad VESP. Pſalmi ſub ſola Ant. Venit hora. xv. *Oratio*, Deus, fidélium. *infrà.*

Lectio ij.

Ex Prudent. S. Eulog. Iſidor. Hiſpal. & Martyrol. Hieron.

ASciſclus & Victória Córdubæ in Hiſpánia, ſæviéntibus in Chriſtiános Diocletiáno & Maximiáno, corónas honóris & glóriæ à Dómino illuſtri agóne meruérunt. Aſciſclum Prudéntius mémorat inter illuſtrióres Hiſpaniárū Mártyres. Aſciſclum & Victóriam célebrat Miſſale Mozarábicum, necnon ſanctus Ado, Beda & Uſuardus. Sepulti ſunt in ſubúrbio Cordubenſi; eorumque túmulum máximâ populórum devotióne frequentátum fuiſſe, teſtis eſt ſanctus Eulógius martyr. Refert Iſidórus in Chrónico Agilam Gothórum regem divínitùs punítum fuiſſe, quòd ſancti Aſciſcli ſepulcrum polluiſſet. Vetus tradítio fert ſanctorum Aſciſcli & Victóriæ córpora ex Hiſpánia Tolóſam fuiſſe tranſláta in Baſílicam ſancti Saturníni, ubi religióſè coluntur.

Sermo ſancti Cæſárii Epíſcopi.

In Append. S. Aug. Serm. 224.

Lectio iij.

NOn martyrium ſola ſánguinis effúſio conſummat, nec ſola dat palmam exúſtio illa flammárum. Pervenítur non ſolùm occáſu, ſed étiam contemptu carnis ad corónam. Abſque injúria Sanctórum in perſecutiónibus defunctórum dícere líceat: Carnem afflixiſſe, libídinem ſuperaſſe, avarítiæ reſtitiſſe, de mundo triumphaſſe, pars magna martyrii eſt. Si verò, fratres dilectíſſimi, ad conſórtium Mártyrum vólumus perveníre, de imitatióne Már-

tyrum cogitémus. Debent enim in nobis áliquid recognóſcere de ſuis virtútibus, ut pro nobis dignentur Dómino ſupplicári. Si enim tormenta quæ ſancti Mártyres pertulérunt, ſufferre non póſſumus; vel contra malas concupiſcéntias, ipſis intercedéntibus repugnémus. Et quia non deſunt quotidiána peccáta, non deſunt étiam quotidiána remédia.

Oratio.

DEus, fidélium inſuperábilis fortitúdo, qui inter mundánæ converſatiónis adverſa, Sanctórum tuórum nos glorificatióne conſoláris: illam quæ in beátis Martyribus Aſciſclo & Victória flagrávit fortis diléctio, benignus in nobis aſpíra; Per Dóminum.

VESP. à Capitulo de ſequenti, cum Commem. præcedentis.

DIE XVIII.

In Feſto

SANCTI ROMANI, Diaconi & Martyris.

Semiduplex.

Omnia ut in Communi unius Mart. Oratio, Fac nos. *infrà.*

Lectio ij.

Ex Euſeb. lib. de Mart. Palæſt. & lib. 2. de Reſur. & Aſcenſ. Dom. item ex Prud. S. Joan. Chryſ. & Ruin.

ROmánus, génere Palæſtínus, Cæſarienſis Eccléſiæ Diáconus & Exorciſta, eo ipſo témpore quo Eccléſiæ juſſu Diocletiáni deſtruebantur, Antiochíam advénit. Cùm ibi innumerábiles Chriſtiános templa deórum confertìm adeuntes, & idólis ſacrificantes vidiſſet, ſpectáculum id mínimè tolerandum ratus, zelo divíni cultûs ipſum incitante, palàm objurgáre eos cœpit. Tum omnes potentíſſimo ſermóne compellans & óbſecrans, lapſos érigit, tímidos audáces éfficit, ac étiam ſtantes corróborat. Hinc jubente Aſclepiáde júdice comprehenſus, váriis & quidem acerbíſſimis tormentis exagitátur: quæ ómnia beátus Martyr conſtantíſſimè pértulit, non ceſſans interèa idolórum cultum increpáre Chriſtumque confitéri. Mox productum infantem nomine Bárulam cùm Románus interrogaſſet, utrùm unum an plures deos ſátiùs eſſet cólere, ut ex confeſſióne infantis tyrannus confunderétur; arríſit infans, nec morátus rétulit: Deum unum eſſe oportet, Chriſtus eſt verus Deus. Quo audíto, tyrannus infantem dirè cruciátum in cárcerem cónjicit, enſe póſteà periméndum; Románum verò ignis ſupplício áffici jubet.

Lectio iij.

HIlari vultu & álacri ánimo ſenténtiam ex-

cſpiens Románus, ad ſupplícii locum dedúcitur; ibíque ſtípiti, congeſtis úndique lignis ac ſarmentis, alligátur. Dùm autem miniſtri rogum accenſúri, Maximiáni Galérii Cæſaris, qui tùm fortè Antiochíæ áderat, judícium expectárent; ecce de cœlo, Dei nutu repentè núbibus operto, tam copióſus imber effúnditur, ut nequáquam inflammári rogum ſinat. Deindè cùm Románum linguæ abſciſſióne plectendum judex decreviſſet; ille, ſupplícii novitáte mínimè térritus, ultrò linguam protendit, ac promptíſſimè deſecandam carníſici præbuit. Eâ autem radícitùs abſciſſâ, loquélam non ideò beátus Martyr amíſit; imò verò, qui anteà erat balbus, multò réctiùs ac expedítiùs in pósterum locútus eſt. Quod mirácu-lum, Euſébii Cæſarienſis teſtimónio præſertìm comprobátum, eloquenti oratióne célebrat ſanctus Joannes Chryſóſtomus. Poſt id ſupplícium, contrúſus in cárcerem Románus, ac diutíſſimè ibídem macerátus, nihilóminùs cum diſcípulis, ad eum úndique concurréntibus, de cruce & victória Chriſti conferébat. Tandem in ipſo cárcere, ad quátuor uſquè puncta diſtentos habens nervos, fractis láqueo fáucibus, martyrio, ſicut optáverat, exornátus eſt.

Oratio.

FAc nos, quæſumus, Dómine Deus noſter, in cunctis adverſitátibus fortes exíſtere; qui beáto Levítæ Románo, Mártyri tuo, fortitúdinem tuâ grátiâ præſtitiſti, per quam diras ac multíplices pœnas in ſui agóne martyrii ſuperávit; Per Dóminum.

AD VESPERAS, fit Commemoratio ſanctæ Elizabeth, Viduæ. Ant. Exultávit. ℣. Averte. lxij. *Oratio*, Deus, in quem. lxvj.

DIE XIX.

In Feſto

SANCTÆ ELIZABETH,

Viduæ.

Simplex.

Omnia ut in Communi SS. Mulierum.

Lectio iij.

Ex ejus vita apud Caniſium & Surium.

ELízabeth Andréæ Hungarórum regis fília, Lodovíco Hermanni Toringiæ Lantgravii fílio adhuc lactens deſponſáta eſt; & tandem ab eo cum núbilis facta eſſet, ſolémniter ducta. Quo ex conjúgio tres líberos duaſque fílias ſuſcépit. Tantos verò in pietáte chriſtiána progreſſus jam ánteà fécerat, ut nihil viro juncta de priſtino fervóre remítteret, præcípuo caritátis affectu paupéribus compátiens, qui-

bus, abſente viro, in magna annónæ inópia omne ditiónis ſuæ frumentum diſtríbuit. Quorum étiam infirmitátibus cónſulens, noſocómium illis ad radícem montis, in cujus vértice ſitum erat palátium, extruxit. Ex Apúlia redux Ludovícus, cónjugis pietátem ſummópere laudávit. Cùmque deindè cruce ſignátus, in Orientem proficiſcerétur, in itínere diem extrémum óbiit. Tunc qui fratri ejus Henríco nondum ad regendum idóneo à consíliis erant, Elízabeth contumeliósè hábitam, ac bonis ſpoliátam aulâ excédere coëgérunt. Juſſit tamen Henrícus eam in dignitátes facultateſque ſuas reſtítui: ſed ipſa brevi póſteà, ne plebi óneri eſſe viderétur, relíctâ aulâ, príſtinam paupertátem amplexa eſt: ab áulicis íterum ſpreta, laudáta verò à Gregório nono, qui eam in Apoſtólicæ Sedis tutélam recépit. Majóris autem paupertátis deſidério flagrans, in quodam Fratrum Minórum ſacello, die ſancto Paraſcéves, póſitis ſuper nudum altáre mánibus, ſolemni profeſſióne, ſéculi pompis, cognátis, ac ſibi ipſi renuntiávit: facultátes autem, quas juſſu Pontíficis retínuit, páuperum neceſſitátibus ſublevandis impendens, victum lanifício cómparans, mirâ humilitáte ac patiéntiâ réliquum vitæ círculum egit, abſolvitque anno milléſimo ducentéſimo trigéſimo primo, ætátis vigéſimo quarto. Eam poſt triénnium idem Gregórius Sanctis aſcripſit.

Oratio, Deus, in quem, lxvj.

DIE XXI.

In Feſto

PRÆSENTATIONIS B. MARIÆ.

Duplex-majus.

IN I. VESPERIS.

Pſalmi de Feria; & ſic in toto Officio.

Ant. Fíliæ Jerúſalem, 5.C. nuntiáte Dilécto meo quia amóre lángueo. *Cant.* 5.

Ant. 6. Totus deſiderábilis, talis eſt Dilectus meus; & ipſe eſt amícus meus. *Cant.* 5.

Ant. 2. Indica mihi, quem díligit ánima mea, ubi paſcas. *Cant.* 1.

Ant. 4. d. Quis mihi det te, ut invéniam te? Apprehendam te, & me docébis. *Cant.* 8.

Ant. 5. g. Trahe me: poſt te currémus in odórem unguentórum tuórum. *Cant.* 1.

CAPITULUM. *Iſ.* 56.

HÆc dicit Dóminus: Qui elégerint quæ ego vólui, & tenúerint fœdus meum, dabo eis in domo mea, & in muris meis lo-

cum: nomen ſempiternum dabo eis, quod non períbit.

℟. Omnis glória ejus fíliæ Regis abintùs; * Afferentur Regi vírgines poſt eam in lætítia & exultatióne: † Adducentur in templum Regis. ℣. Unus de Angelis locútus eſt mecum, dicens: Veni, & oſtendam tibi ſponſam: * Afferentur. Glória. † Adducentur. *Pſ.* 44. *Apoc.* 21.

HYMNUS.

Quàm pulchrè gráditur fília príncipis,
Templi cùm próperat límina tángere!
Prælúdit melióri
Quam mox ófferet hoſtiam.
E Matris grémio Núminis in ſinum
Infans non dúbiis páſſibus ádvolat:
Virgo Núminis ara,
Aris víctima ſíſtitur.
Sponſo membra Deo móllia dévovet,
Cordis virgínei dédicat íntima:
Verbo débita mater,
Verbo víſcera cónſecrat.
Tecum cuncta Deo pródiga dùm vóves;
Numen, Virgo, tui péctoris íncola,
Quanto fénore penſat
Terræ quæ bona déſpicis!
Sit ſupréma tibi glória, Trínitas:
Quo Virgo téneram ſe vovet hóſtiam,
Puri Flamen amóris,
Fac nos jam tibi vívere.
Amen.

℣. Unam pétii à Dómino, hanc requíram; ℟. Ut inhábitem in domo Dómini. *Pſ.* 26.

Ad Magníficat.

Ant. J. Circuíbam, quærens ſapiéntiam, ut mihi illam aſſúmerem; & ádii Dóminum. *Sap.* 8.

Oratio, ut infrà ad Laudes.

AD COMPLETORIUM, *ut infrà poſt II. Veſperas.*

AD OFFICIUM NOCT.

Invit. Jeſum Maríæ fílium, * Veníte, adorémus. *Matth.* 1.

Pſ. 94. Veníte. 2.

HYMNUS.

Infans pulſa recens matris ab úbere,
Abſcondi tácitis quærit in átriis;
Templum Virgo futúra,
Templi creſcit in ædibus.
In blanda réquie, plena negótio,
Uni nota Deo vívere cógitat:
Hìc pro lacte parentis
Sugit Núminis úbera.
Sic auróra novi núntia lúminis,
Primo manè latet núbibus óbſita;
Mox ſolem paritúra,
Plenum qui réferat diem.
Sol in virgíneo péctore prævius
Ardórem rádiis ſúſcitat íntimum:
Hoc fœcunda calóre

Virtus inſita gérminat.
Ut fert prima novis múnera frondibus
Arbos irrígui fontis in álveo;
Fructum Virgo datúra,
Seſe flóribus índuit.
Sit ſupréma tibi glória, Trínitas:
Quo Virgo téneram ſe vovet hóſtiam,
Puri Flamen amóris,
Fac nos jam tibi vívere.
Amen.

IN I. NOCTURNO.

Ant. 1. *f.* Præcépit mihi qui creávit me; & in habitatióne ſancta coram ipſo miniſtrávi. *Eccli.* 24.

Ant. 3. *a.* Quaſi cypreſſus exaltáta ſum in monte Sion, & quaſi terebinthus extendi ramos meos; & rami mei honóris & grátiæ. *Eccli.* 24.

Ant. 6. Quaſi vitis fructificávi ſuavitátem odóris; & flores mei fructus honóris & honeſtátis. *Eccli.* 24.

℣. Ego ſicut olíva fructífera in domo Dei; ℟. Sperávi in miſericórdia Dei. *Pſ.* 51.

Lectiones de Scriptura occurrente.

Poſt j. Lect. ℟. En dilectus meus lóquitur mihi: * Surge, própera, amíca mea, columba mea, formóſa mea; & veni, ℣. Ecce ſto ad óſtium, & pulſo: ſi quis aperúerit mihi, intrábo ad illum. * Surge. *Cant.* 2. *Apoc.* 3.

Poſt ij. Lect. ℟. Surgam, & quæram quem díligit ánima mea; * Donec aſpíret dies, vadam ad montem myrrhæ, & ad collem thuris. ℣. Dicit mihi: Tempus propè eſt. Etiam vénio citò. * Donec. *Cant.* 3. & 4. *Apoc.* 22.

Poſt iij. Lect. ℟. Gaudens gaudébo in Dómino, & exultábit ánima mea in Deo meo; * Quia índuit me veſtimentis ſalútis, quaſi ſponſam ornátam monílibus ſuis. ℣. Magníficat ánima mea Dóminum, & exultávit ſpíritus meus in Deo ſalutári meo; * Quia. Glória. * Quia. *Iſ.* 61. *Luc.* 1.

IN II. NOCTURNO.

Ant. 5. C. Quàm pulchra es, amíca mea, quàm pulchra es! Oculi tui columbárum. *Cant.* 4.

Ant. 8. c. Oſtende mihi fáciem tuam, ſonet vox tua in áuribus meis; vox enim tua dulcis, & fácies tua decóra. *Cant.* 2.

Ant. 2. Favus diſtillans, lábia tua: mel & lac ſub lingua tua; & odor veſtimentórum tuórum ſicut odor thuris. *Cant.* 4.

℣. Myrrha, & gutta, & cáſia à veſtimentis tuis: ℟. Ex quibus delectavérunt te fíliæ regum. *Pſ.* 44.

Abſol. & Bened. de B. M. V.

Sermo ſancti Bernardi Abbátis.

Homil. 2. de Laud. Virg. matr. vel. ſuper Miſſus eſt. *n. 1.*

Lectio iv.

DEo hujúſmodi decébat natívitas, quâ non niſi de Vírgine naſcerétur: talis congruébat & Vírgini partus ut non páreret niſi Deum. Proindè Factor hóminum, ut homo fíeret naſcitúrus de hómine, talem ſibi ex ómnibus débuit delígere, imò cóndere matrem, qualem & ſe decére ſciébat, & ſibi nóverat placitúram. Vóluit ítaque eſſe vírginem, de qua immaculáta immaculátus procéderet, ómnium máculas purgatúrus: vóluit & húmilem, de qua mitis & húmilis corde prodíret, harum in ſe virtútum neceſſárium ómnibus ſaluberrimumque exemplum oſtenſúrus. Dedit ergò Vírgini partum, qui ei jam antè & virginitátis inſpiráverat votum, & hmilitátis prærogáverat méritum.

℟. Audi, fília; & inclína aurem tuam, & *Oblivíſcere pópulum tuum, & domum patris tui: & concupiſcet Rex decórem tuum, quóniam ipſe eſt Dóminus Deus tuus. ℣. Dóminus tecum, María; ne tímeas: * Oblivíſcere pópulum tuum. *Pſ. 44. Luc. 1.*

Lectio v. Homil. 3. n. 3.

MEritò autem concupívit Rex decórem Vírginis. Fécerat enim quidquid longè ánteà præmónita fúerat à patre ſuo David, dicente ſibi: Audi, fília, & vide, & inclína aurem tuam, & oblivíſcere pópulum tuum, & domum patris tui: & ſi hoc féceris, concuſpiſcet Rex decórem tuum. Audívit quippè, & vidit, non ut quidam qui audientes non áudiunt, & videntes non intélligunt: ſed audívit & crédidit, vidit & intelléxit; & inclínavit aurem ſuam ad obediéntiam, & cor ſuum ad diſciplínam: & oblíta eſt pópulum ſuum, & domum patris ſui; quia nec pópulum ſuum augére prolis ſucceſſióne, nec dómui patris ſui relínquere curávit hærédem.

℟. Quòd relíqueris parentes tuos, reddet tibi Dóminus pro ópere tuo: & * Plenam mercédem recípias à Dómino Deo tuo, ad quem veniſti, & ſub cujus confugiſti alas. ℣. Benedicta tu, & beáta quæ credidiſti; * Plenam. *Ruth. 2. Luc. 1.*

Lectio vj. n. 7.

O Virgo prudens, quis te dócuit Deo placére virginitátem? Ubi audíeres, Volo vos omnes eſſe ſicut & meipſum? &, Bo-

num eſt hómini, ſi ſic permáneat ſecundùm meum consílium? De vírginibus, inquit, præceptum non hábeo, consílium autem do. Tu verò non dicam præceptum, ſed nec consílium, nec exemplum: niſi quòd únctio docébat te de ómnibus; ac Sermo Dei vivus & éfficax, antè tibi factus magiſter quàm fílius, priùs inſtrúxerit mentem, quàm indúerit carnem. Chriſto ergò devoves te exhibére vírginem; & neſcis quòd ipſi exhibéri te opórteat étiam matrem. Éligis in Iſraël eſſe contemptíbilis, & ut illi pláceas cui te probaſti, maledíctum incúrrere ſterilitátis: & ecce maledíctio benedictióne commutátur, ſterílitas fœcunditáte recompensátur.

℟. Cuſtódiet Dóminus Deus pactum tibi, * Et misericórdiam quam jurávit pátribus tuis; † Benedicetque frúctui ventris tui. ℣. Inveniſti grátiam apud Deum, * Et. Glória. † Benedicetque. *Deut.* 7. *Luc.* 1.

IN III. NOCTURNO.

Ant. 3. a. Sub umbra illíus quem deſideráveram, ſedi; & fructus ejus dulcis gútturi meo. *Cant.* 2.

Ant. 7. c. Introdúxit me Rex in cellária ſua: ordinávit in me caritátem. *Cant.* 1. & 2.

Ant. 4. E. Ego dilecto meo, & dilectus meus mihi, qui páſcitur inter lília. *Cant.* 6.

℣. Defécit caro mea & cor meum: ℟. Deus cordis mei, & pars mea Deus in æternum. *Pſ.* 72.

Léctio ſancti Evangélii ſecundùm Lucam.

Lectio vij. Cap. 11.

IN illo témpore; Loquente Jeſu ad turbas, extollens vocem quædam múlier de turba, dixit illi: Beátus venter qui te portávit. Et réliqua.

Homília ſancti Auguſtíni Epíſcopi.

De ſancta Virg. C. 3. & 4.

BEátior María percipiendo fidem Chriſti, quàm concipiendo carnem Chriſti. Nam & dicenti cuídam, Beátus venter qui te portávit; ipſe reſpóndit: Imò beáti qui áudiunt verbum Dei, & cuſtódiunt. Déniquè frátribus ejus, id eſt, ſecundùm carnem cognátis, qui non in eum credidérunt, quid prófuit illa cognátio? Sic & materna propínquitas nihil Maríæ profuiſſet, niſi felíciùs Chriſtum corde quàm carne geſtaſſet. Ipſa quoque virgínitas ejus ídeò grátior & accéptior, quia Chriſtus, priuſquàm conciperétur, jam Deo dicátam de qua naſcerétur, elégit. Hoc índicant verba quæ ſibi fœtum annuntianti Angelo María réddidit:

réddidit : Quómodò, inquit, fiet iſtud, quóniam virum non cognoſco? quod profectò non díceret, niſi Deo Vírginem ſe antè voviſſet.

℟. Dictum eſt à Dómino per Prophétam : Ecce Virgo in útero habébit, & páriet fílium : † Et vocábunt nomen ejus, Emmánuel, quod eſt interpretátum, Nobiſcum Deus. ℣. Dícite fíliæ Sion : Ecce Salvátor tuus venit ; * Et. *Matth.* 1. *Iſ.* 62.

Lectio viij. Cap. 5.

NOn eſt ergò cur Dei Vírgines contriſtentur, quòd étiam ipſæ, virginitáte ſervátâ, matres carnis eſſe non poſſunt. Illum enim ſolum virgínitas decenter párere poſſet, qui in ſua nativitáte parem habére non poſſet. Verúmtamen ille uníus ſanctæ Vírginis partus ómnium ſanctárum Vírginum eſt decus. Et ipſæ cum María matres Chriſti ſunt, ſi Patris ejus fáciunt voluntátem. Hinc enim & María laudabílius atque beátius Chriſti mater eſt, ſecundùm ſuprà memorátam ejus ſenténtiam : Quicumque facit voluntátem Patris mei qui in cœlis eſt, ipſe mihi frater, & ſoror, & mater eſt.

℟. Dixit Deus : Benedícam ei, & ex illa dabo Fílium : * Et ait Deus : Páriet Fílium, & conſtítuam pactum meum illi in fœdus ſempitérnum. ℣. Dixit María : Virum non cognoſco. *Et ait. *Gen.* 17. *Luc.* 1.

Lectio ix. Cap. 11.

NEc nos hoc in virgínibus prædicámus, quòd vírgines ſunt, ſed quòd Deo dicátæ piâ continéntiâ vírgines. Nam, quod non témerè díxerim, felícior mihi vidétur nupta múlier, quàm virgo nuptúra. Habet enim jam illa quod iſta adhuc cupit, præſertìm ſi nondùm vel ſponſa cujuſquam ſit. Illa uni ſtudet placére, cui data eſt : hæc multis, incerta cui danda eſt ; hoc uno pudícitiam cogitatiónis deféndit à turba, quòd non adúlterum, ſed marítum quærit in turba. Illa ígitur virgo conjugátæ méritò præpónitur, quæ nec multitúdini ſe amandam propónit, cùm amórem uníus ex multitúdine inquírit, nec ſe uni jam compónit invento, cógitans quæ ſunt mundi, quómodò pláceat viro ; ſed ſpecióſum formâ præ fíliis hóminum ſic amávit, ut quia eum ſicut María concípere carne non poſſet, ei corde concepto étiam carnem íntegram cuſtodíret.

℟. Múlier de turba dixit Jeſu : Beátus venter qui te portávit, & úbera quæ ſuxiſti. At ille dixit : Quinímò, * Beáti qui áudiunt

verbum Dei, & cuſtódiunt illud. ℣. Immortálitas eſt in cognatióne ſapiéntiæ, & præclárítas in communicatióne ſermónum ipſíus: *Beáti. Glória. * Beáti. *Luc.* 11. *Sap.* 8.

Te Deum.

℣. *Sacerd.* Immola Deo ſacrifícium laudis, ℟. Et redde Altíſſimo vota tua. *Pſ.* 49.

AD LAUDES.

Ant. 5. a. PArs mea Dóminus, dixit ánima mea: bonus eſt ánimæ quærenti illum. *Thren.* 3.

Ant. 2. Quæſívi ſapiéntiam palàm in oratióne mea: ante templum poſtulábam pro illa. *Eccli.* 51.

Ant. 4. E. A juventúte mea inveſtigábam eam: inclinávi módicè aurem meam, & excépi illam. *Eccli.* 51.

Ant. 7. d. Multam invéni.

Canticum, Lauda & lætáre. *ut in Officio parvo.*

Ant. Multam invéni in me ſapiéntiam, & multùm profeci in ea: danti mihi ſapiéntiam, dabo glóriam. *Eccli.* 51.

Ant. 6. In voce laudis immolábo tibi: quæcumque vovi, reddam Dómino. *Jonæ* 2.

CAPITULUM. *Eccleſ.* 4.

CUſtódi pedem tuum, ingrédiens domumDei, & appropinqua ut áudias.

HYMNUS.

O Sancte ſanctórum, Deus,
Quàm pura ſeſe dévovet
Ignóta priſco fœderi,
Tuas ad aras hóſtia!
Afflata ſancto Spíritu
María virgo, cœlibis
Amóre vitæ, pérpeti
Se caſtitáti dévovet.
Prolis coæternæ Patri
Futura mater, cœlitum
Paráre Regi, neſciens
Feſtínat aulam pectoris.
Exóſa pompas ſéculi
Latére, neſciri ſtudet,
Soli, placére cui cupit,
Deo frui beatior.
Hinc quanta poſt hac vírginum
Surrexit in terris ſeges!
Laus quanta deſpectæ priùs
Adjecta continéntiæ!
Præſta beáta Trínitas,
Dono poténtis grátiæ,
Ut nulla diſcordes ſacris
Nos árguat votis dies.
Amen.

℣. Dóminus abſcondit me in tabernáculo ſuo: ℟. Protexit me in abſcóndito tabernáculi ſui. *Pſ.* 26.

Ad Benedictus.

Ant. 3. a. Dábitur illi fidei donum electum, & ſors in templo Dei acceptíſſima; bonórum enim labórum glorióſus eſt fructus, & quæ non cóncidat radix ſapiéntiæ. *Sap.* 3.

Oratio.

DEus, qui beátam Maríam ſemper vírgi-

nem, Spíritûs ſancti habitáculum, in templo præſentári voluiſti: præſta, quæſumus, ut ejus interceſſióne in templo glóriæ tuæ præſentári mereámur; Per Dóminum...... in unitáte ejuſdem.

A D H O R A S.

Doxologia.

Qui natus es de Vírgine,
Jeſu, tibi ſit glória,
Cum Patre, cumque Spíritu,
In ſempiterna ſǽcula.
Amen.

AD PRIMAM.

Ant. 5. a. Pars mea.

In ℟. *br.* ℣. Qui natus es * de María Vírgine. *Matth.* 1.

AD TERTIAM.

Ant. 2. Quæsívi.

CAPITULUM. *Sap.* 6.

Cura diſciplínæ diléctio eſt, & diléctio cuſtódia legum illíus eſt: cuſtodítio autem legum conſommátio incorruptiónis eſt; incorrúptio autem facit eſſe próximum Deo.

℟. *br.* Propter innocéntiam * Suſcepiſti me, Deus. Propter. ℣. Et confirmaſti me in conſpectu tuo * in æternum. * Suſcepiſti. Glória. Propter. *Pſ.* 40.

℣. Adhæſit ánima mea poſt te; ℟. Me ſuſcépit déxtera tua. *Pſ.* 62.

A D S E X T A M.

Ant. 4. E. A juventúte mea.

CAPITULUM. *Eccli.* 17.

Cognoſce juſtítias & judícia Dei, & ita in ſorte propoſitiónis & oratiónis altíſſimi Dei. In partes vade ſǽculi ſancti, cum vivis & dántibus confeſſiónem Deo.

℟. *br.* Exaudi, Dómine, vocem deprecatiónis meæ, * Dùm oro ad te. Exaudi. ℣. Dùm extollo manus meas * ad templum ſanctum tuum, * Dùm. Glória. Exaudi. *Pſ.* 27.

℣. Circúmdabo altáre tuum, Dómine; ℟. Ut áudiam vocem laudis, & enarrem univerſa mirabília tua. *Pſ.* 25.

AD NONAM.

Ant. 6. In voce.

CAPITULUM. *Judith* 10.

Deus patrum noſtrórum det tibi grátiam, & omne consílium tui cordis ſuâ virtúte corróboret; ut gloriétur ſuper te Jeruſalem, & ſit nomen tuum in número ſanctórum & juſtórum.

℟. *br.* Apud te laus mea * In ecclésia magna. Apud te. ℣. Vota mea reddam * in conſpectu timéntium eum, * In ecclésia. Glória Patri. Apud te. *Pſ.* 21.

℣. Innocentes & recti adhæsérunt mihi, ℟. Quia ſuſtínui te. *Pſ.* 24.

AD II. VESPERAS.

Ant. 6. O Quàm pulchra eſt caſta generátio! Immortális eſt enim me-

mória illíus; quóniam & apud Deum nota eſt, & apud hómines. *Sap.* 4.

Ant. 5. C. Caſta generátio in perpétuum coronáta triumphat, incoinquinatórum certáminum præmium vincens. *Sap.* 4.

Ant. 8. C. Felix eſt ſtérilis & incoinquináta habébit fructum in reſpectióne animárum ſanctárum. *Sap.* 3.

Ant. 1. D. Omnis ponderátio non eſt digna continentis ánimæ. *Eccli.* 26.

Ant. 7. a. Non omnes cápiunt verbum iſtud; ſed quibus datum eſt. *Matth.* 19.

CAPITULUM. 1. *Cor.* 7.

De virgínibus præceptum Dómini non hábeo; consílium autem do, tanquàm miſericórdiam conſecútus à Dómino, ut ſim fidélis.

Hymnus. Ave, Maris ſtella. lxxxvij.

℣. Sanctificávit tabernáculum ſuum Altíſſimus: ℟. Deus in médio ejus. *Pſ.* 45.

Ad Magníficat.

Ant. 3. a. Manus Dómini confortávit te; & ídeò eris benedicta in æternum. *Judith* 15.

Oratio, *ut ſuprà ad Laudes.*

Fit Comm. ſanctæ Cæciliæ, Virginis & Mart. Ant. Infirma mundi. ℣. Deus præcinxit me. liv. *Oratio*, Deus, qui nos. *infrà.*

AD COMPLETORIUM.

Ant. 2. Ego dilecto meo, & ad me convérſio ejus. *Cant.* 7.

Hymnus. Virgíneis títulis. lxxxviij.

Ad Nunc dimittis. *Ant.* 3. a. Vox dilecti mei pulſantis: Aperi mihi, ſoror mea, immaculáta mea. *Cant.* 5.

DIE XXII.

In Feſto SANCTÆ CÆCILIÆ, Virginis & Martyris.

Semiduplex.

Lectio ij.

Ex S. Greg. Magno, Fortun. Anaſt. Biblioth. & Baron.

Cæcília, in virginitátis propóſito, & in fidei confeſſióne, Dei múnere ſic roboráta eſt, inquit ſanctus Gregórius Magnus in Sacramentário, ut nec ætátis lúbrico ab intentióne mutarétur, nec blandimentis carnálibus demulcerétur, nec ſexûs fragilitáte deterrerétur, nec tormentórum immanitáte vincerétur; ſed ſervando córporis ac mentis integritátem, cum virginitátis & martyrii palma ætérnam mererétur ádipiſci beatitúdinem. Hæc una eſt ex quátuor celebérrimis Eccléſiæ Occidentális Virgínibus martyrio coronátis, quarum nomen antíquitùs inſertum eſt in Cánone

Miſſæ. Corpus ejus in cœmetério Prætextáti, extra urbem viâ Appiâ, vel inítio ſepultum eſt, vel illùc tranſlátum. Cùm autem rumor increbuiſſet ſanctæ Vírginis corpus, Aſtulfo Longobardórum rege Romam obſidente, ab hóſtibus furto fuiſſe ablátum; Paſchâli Pontífici pro more Vigílias celebranti, & ante Confeſſiónem ſancti Petri Dei laudes canenti, anno octingentéſimo vigéſimo primo, Cæcíliam apparuiſſe ſcribit Anaſtáſius, & quo in loco ſepulta eſſet indicaſſe. Is, cùm ſanctæ Mártyris corpus in ſepulcro áureis indumentis velátum, & ad ejus pedes linteámina ejuſdem ſánguine aſperſa reperiſſet; illud magno cum honóre inter muros tránſtulit in Eccléſiam quam ſub ejus nómine Gregórius Magnus extrúxerat. Ibi Cæcíliæ corpus, unà cum ſanctórum Valeriáni, Tibúrtii & Máximi, Urbáni quoque ac Lúcii Pontíficum corpóribus, ſub altári collocávit.

Lectio iij.

EAm Eccléſiam Paulo Sfondráto Cardinále exornante, vetus excavátum forámen detectum eſt, pérvium ad corpus ſanctæ Mártyris, per quod fidéles ſudaríola ſolébant demíttere, quæ è ſepulcri contactu vim reſtituendæ ſanitátis haurírent. Marmóreum ítaque ibi monumentum inventum eſt, & in eo arca cypréſſina pénitus illæſa, dúctili clauſa opérculo, in qua ſanctum jacébat Cæcíliæ corpus ſéricis pannis involútum; qui cùm eſſent depreſſi, ſitum córporis oſtendébant. Sérica quoque fila auro intertexta, circà corpus ejus reperta ſunt; & ad pedes, vela ſánguine mádida. Viſumque eſt, non, ut áſſolet in ſepulcro, reſupínum corpus: ſed ut in lecto, jacens ſupra dextrum latus. Tùm Clemens octávus, die ipsâ ſanctæ Martyri ſacrâ, poſt oblátum ritu ſolemni Miſſæ ſacrifícium, miniſtério Diaconórum adjútus, thecam argénteam détulit in Confeſſiónem; in eáque cypréſſinam arcam, quæ venerandum Vírginis corpus continébat, collocávit; & in lapídeo monumento utramque ita ſimul compóſitam inclúſit, anno Dómini milléſimo quingentéſimo nonagéſimo nono.

Oratio.

DEus, qui nos beátæ Cæcíliæ vírginis & mártyris tuæ ſolemnitáte lætíficas: da, ut cujus natalítia cólimus, virtútem quoque paſſiónis imitémur. Per Dóminum.

VESPERÆ de ſequenti.

DIE XXIII.
In Feſto
SANCTI CLEMENTIS,
Papæ & Martyris.
Duplex-minus.

Omnia ut in Communi unius Martyris, exceptis quæ ſequuntur.

IN I. VESPERIS.

℣. Sperent in te qui novérunt nomen tuum, Dómine; ℟. Quóniam non dereliquiſti quærentes te. *Pſ.* 9.

Ad Magníficat.

Ant. 8. G. Clemens adjútor meus laborávit mecum in Evangélio; cujus nomen eſt in libro vitæ. *Philipp.* 4.

Oratio, Deus, qui nos. *ut infrà ad Laudes.*

Fit Commem. ſanctæ Cæciliæ. Ant. Caſta generátio. ℣. Confeſſio. lx. *Oratio*, Deus qui nos beátæ. *ſuprà.*

Deindè ſancti Leontii, Forojulienſis Epiſcopi. Ant. Elégit. ℣. Beátus. xxiij. *Oratio*, Deus, qui pópulis. xxvj.

IN II. NOCTURNO.

Ex libro ſancti Hierónymi Preſbyteri de Scriptóribus Eccleſiáſticis.

Lectio iv. Cap. 15.

CLemens, de quo Apóſtolus Paulus ad Philippenſes ſcribens, ait: Cum Clemente & céteris cooperatóribus meis, quorum nómina ſcripta ſunt in libro vitæ, quartus poſt Petrum Romæ Epíſcopus. Síquidèm ſecundus Linus fuit, tertius Anaclétus; tametſi plerique Latinórum, ſecundum poſt Petrum Apóſtolum putent fuiſſe Clementem, Scripſit ex perſona Románæ Eccléſiæ ad Eccléſiam Corinthiórum valdè útilem epíſtolam, quæ in nonnullis locis públicè légitur; quæ mihi vidétur caractéri epíſtolæ, quæ ſub Pauli nómine ad Hebræos fertur, convenire. Fertur & ſecunda ejus nómine epíſtola, quæ à veteribus reprobátur; & diſputátio Petri & Appiónis longo ſermóne conſcripta, quam Euſébius in tértio hiſtóriæ eccleſiáſticæ volúmine coárguit. Obiit tértio Trajáni anno, & nóminis ejus memóriam uſque hódiè Romæ extructa Eccléſia cuſtódit.

Ex libro ſancti Irenæi Epiſcopi & Mártyris adverſus Hæreſes.

Lectio v. Lib. 3. Cap. 3.

POſt Anaclétum, tértio loco ab Apóſtolis epiſcopátum ſortítur Clemens, qui & vidit ipſos Apóſtolos, & cóntulit cum eis, cùm adhuc inſonantem prædicatiónem Apoſtolórum, & traditiónem ante óculos habéret. Non ſolus; adhuc enim multi ſuperérant tunc ab Apóſtolis docti. Sub hoc ígitur Clemente, diſſenſióne non módicâ inter eos

qui Corinthi eſſent fratres, factâ, ſcripſit quæ eſt Romæ Eccléſia potentíſſimas lítteras Corínthiis, ad pacem eos cóngregans, & réparans fidem eórum, & annúntians quam in recenti ab Apóſtolis recéperant traditiónem, annuntiantem unum Deum omnipotentem; factórem cœli & terræ. Hunc Patrem Dómini noſtri Jeſu Chriſti ab Eccléſiis annuntiári, ex ipſa Scriptúra qui velint díſcere, poſſunt, & Apoſtólicam Eccléſiæ traditiónem intellígere; cùm ſit vetuſtior epiſtola his qui nunc falsò docent. Huic autem Clementi ſuccédit Evariſtus.

Ex Epíſtola ſancti Clementis Papæ & Mártyris ad Corínthios.

Lectio vj. Ep. 1. n. 7. 54. & 55.

Non tantùm, dilecti, ut vos moneámus, ſcríbimus; ſed étiam ut nos ipſi commonefaciámus: in eódem enim ſtádio verſámur; & certámen idem nobis impóſitum eſt. Quocircà relinquámus inánes & vanas curas, atque veniámus ad glorióſam & venerábilem ſanctæ vocatiónis noſtræ régulam. Quis inter vos generóſus? quis miſéricors? quis caritátis plenus? dicat Si propter me ſedítio, & diſcórdia, & ſchíſmata, diſcédo, ábeo quocumque voluéritis, & fácio quæ à plebe mandántur; ſolum ovíle Chriſti in pace degat cum conſtitútis Epíſcopis. Qui hoc fécerit, ſibi magnum decus in Dómino comparábit, & omnis locus eum ſuſcípiet; Dómini eſt terra & plenitúdo ejus: hæc, qui divínam, ac cujus nunquàm pœnitet vitam vivunt, fecérunt & fácient. Multos inter nos cognóvimus, qui ſeipſos in víncula conjecérunt, ut álios redímerent. Multi ſeipſos in ſervitútem dedérunt, & accepto prétio ſuî, álios cibárunt.

IN III. NOCTURNO.

Léctio ſancti Evangélii ſecundùm Matthæum.

Lectio vij. Cap. 10.

In illo témpore; Dixit Jeſus diſcípulis ſuis: Euntes prædicáte, dicentes: Quia appropinquávit regnum cœlórum. Et réliqua.

Homília ſancti Clementis Papæ & Mártyris.

Epiſt. 1. ad Corinth. n. 42. & 44.

Apóſtoli nobis evangelizavérunt à Dómino Jeſu Chriſto; Jeſus Chriſtus à Deo. Miſſus ígitur eſt Chriſtus à Deo, & Apóſtoli à Chriſto: & factum eſt utrumque ordinátim ex voluntáte Dei. Itaque, acceptis mandátis, & certò perſuáſi per reſur-

rectiónem Dómini noſtri Jeſu Chriſti, & in fide confirmáti per verbum Dei cum ſancti Spíritûs plenitúdine ac ſecuritáte, egreſſi ſunt, annuntiantes advéntúrum eſſe regnum Dei. Prædicantes ígitur per regiónes & urbes, primítias eárum, ſpíritu cùm probaſſent, in Epíſcopos & Diáconos eórum qui creditúri erant, conſtituérunt: & deinceps futúræ ſucceſſiónis régulam tradidérunt; ut cum illi decéderent, miniſtérium eórum ac munus álii viri probáti excíperent.

[*Si transferatur Officium S. Clementis, ex ſequenti Lectione fiunt duæ, diviſione factâ ad aſteriſcum.**]

Lectio viij. n. 45. & 46.

Perſecutiónem paſſi ſunt juſti, ſed ab iníquis: in cárcerem ſunt conjecti, ſed ab ímpiis: lapidáti ſunt à nefáriis; occíſi à ſceleſtis, & injuſto zelo occupátis. Hæc paſſi, præclárè tulérunt. Odio & execratióne digni, & omni malítiâ pleni, in tantùm furóris erupérunt, ut viros in ſancto & irreprehenſo propóſito Deo ſervientes, contuméliis ac tormentis affécerint: dùm néſciunt Altíſſimum, propugnatórem & protectórem eſſe eórum qui in pura conſciéntia potentíſſimo nómini ejus inſérviunt. * Illi verò, in fidúcia tolerantes, glóriæ & honóris hærédes facti ſunt; eleváti ſunt, & ſublímes beatíque effecti à Deo in memória ipſórum. Tálibus ítaque exemplis & nos addhærére opórtet, fratres. Scriptum enim eſt: Sanctis vos adjúngite; quia qui illis adhærent, ſanctificábuntur; & rursùs in álio loco: Cum viro innocente, ínnocens eris.

De ſancto Leontio,
Lectio ix.
Ex Gallia Chriſtiana nova edit.

Leóntius, pátriâ Nemauſenſis, ſancti Caſtóris Aptenſis Epíſcopi frater, ac beáti Honoráti primi Abbátis Lirinenſis, poſteàque Arelatenſis Epíſcopi coætáneus, Cáthedram Forojulienſem, in provínciâ Narbonenſi ſecunda, obtinébat anno quadringenteſimo décimo nono. Unus fuit ex Gallicánis Præſúlibus ad quos Cœleſtínus Papa ſcripſit, ut Preſbyteros Maſſilienſes, qui novis quæſtiónibus turbábant Eccléſiam, repprímerent; eíſque commendáret ſanctum Auguſtínum, cujus vitam & doctrínam magni ſemper feciſſe Sedem Apoſtólicam aſſevérat. Singuláris autem laus eſt ſancti Leóntii, quòd condendi Lirinenſis cœnóbii cauſa fúerit. Ipſo enim alliciente, ſanctus Honorátus, poſt luſtrátum

Orientem, ſedem fixit in inſula Lirinenſi, ubi fundamenta jecit celebérrimi illíus monaſtérii, quod ſtatim tot Epiſcopórum totque Sanctórum ſeminárium fuit. Ibi Leóntius últimos vitæ ſuæ annos exégit; ipſíque decem prióres Collatiónes nuncupávit Caſſiánus Abbas Maſſilienſis. Obiit ſanctus Póntifex anno quadringentéſimo trigéſimo ſecundo.

AD LAUDES.

℣. Dóminus protector vitæ meæ: ℟. A quo trepidábo? *Pſ.* 26.

Ad Benedictus.

Ant. 3. a. In Evangélio labôro uſquè ad víncula, quaſi malè óperans; ſed verbum Dei non eſt alligátum, 2. *Tim.* 2.

Oratio.

DEus, qui nos annuâ beáti Clementis Mártyris tui atque Pontíficis feſtivitáte lætíficas: præſta, quæſumus, ut, ipſo intercedente, cállidâ hoſtis incurſióne devictâ, perveníre ad gáudia mereámur æterna; Per.

Pro Commem. S. Leontii, Ant. Ego ſum. ℣. Elégit. *Oratio*, Deus, qui pópulis. xxvj.

AD II. VESPERAS.

℣. Annuntiávi juſtítiam tuam in eccléſia magna: ℟. Ecce lábia mea non prohibébo; Dómine, tu ſciſti. *Pſ.* 39.

Ad Magnificat.

Ant. 6. Confirmábat Eccléſias, præcípiens cuſtodíre præcepta Apoſtolórum & Seniórum. *Act.* 15.

Oratio, ut ſuprà ad Laudes.

Fit Commemor. ſancti Chryſogoni, Mart. Ant. Ecce Deus. ℣. In Deo. ix. *Oratio*, Ad defenſiónem. *infrà.*

DIE XXIV.

In Feſto

S. CHRYSOGONI,

Martyris.

Semiduplex.

Lectio ij.

Ex Actis S. Anaſtaſiæ apud Sur. & S. Adonis Martyrol.

CHryſógonus, poſt longa víncula & cárceres Romæ pro Chriſti confeſſióne tolerátos, jubente Diocletiáno, Aquiléiam perductus, poſtquam ejuſdem nec blandítiis, nec minis à propóſito deterréri pótuit, ad Aquas gradátas ſecúri percuſſus eſt. Corpus ejus projectum in mare, paulò pòſt inventum, Zóilus preſbyter ſepelívit in ædibus ſuis. Vetus eſt Romæ títulus ſancti Chryſógoni, cujus méntio fit in Concílio Románo ſub Symmacho, & à Gregório Magno in Epíſtolis. Hanc ædem Gregórius Papa tértius adornávit, & munéribus auxit. Ejus autem nomen quod per Il-

lyricum, & in Africa étiam célebre fuit, Cánoni Miſſæ quo tota jam Eccléſia Occidentális útitur, à primis tempóribus inſertum eſt.

Sermo ſancti Auguſtíni Epíſcopi.

Serm. 159. al. 17. de verbis Apoſtoli.

Lectio iij.

INvénimus fórſitan áliquos qui præpónant juſtítiæ delectatiónem voluptátibus & delectatióni córporis ſui: qui autem pro illa pœnas, dolóres, mortemque contemnat, putas eſt áliquis in vobis? Saltèm cogitémus, quod profitéri non audémus. Quid cogitámus? ubì cogitámus? Míllia Mártyrum ádjacent óculis noſtris, ipſi veri amatóres perfectíque juſtítiæ. De illis dictum eſt: Omne gáudium exiſtimáte, fratres mei, cùm in tentatiónes várias incidéritis; ſcientes quòd probátio fidei veſtræ patiéntiam operátur; patiéntia autem opus perfectum habet. Quid addi poteſt? Ut opus perfectum hábeat; amat, ardet, fervet, calcat ómnia quæ delectant, & tranſit: venit ad áſpera, horrenda, truculenta, minántia, calcat, frangit, & tranſit. O amáre! ô ire! ô ſibi períre! ô ad Deum perveníre! Qui ánimam ſuam amat; perdet illam; & qui perdíderit ánimam ſuam propter me, in vitam æternam invéniet illam. Sic armandus eſt amátor juſtítiæ, ſic armandus eſt amátor inviſíbilis pulchritúdinis.

Oratio.

AD defenſiónem fidélium, quæſumus, Dómine, déxteram tuæ majeſtátis extende; & ut perpétuâ pietátis tuæ protectióne muniantur, ſancti mártyris tui Chryſógoni contínua pro his non deſit intercéſſio; Per Dóminum.

AD VESP. fit à Capitulo de ſeq. cum Comm. præc.

DIE XXV.

In Feſto

S. CATHARINÆ, Virginis & Martyris.

Semiduplex.

Omnia ut in Communi Virg. & Mart. Oratio, Omnípotens. lviij.

Lectio ij.

Ex Bolland. Tillem. & Fleury.

CAtharínæ ſeu Æcatherínes vírginis & mártyris memóriam ſingulári cultu jampridèm venerátur Orientális Eccléſia; ejuſque corpus in Sina Arábiæ monte religióſè ſervátur. Paulus Latrenſis, nóbilis Anachoréta, qui médio ſéculo décimo óbiit, ejus feſtum diem ſummâ imprímis ſolemnitáte celebrábat. Sequenti ſéculo, Simeon in monte Sina mónachus, conſuétam Ri-

chardi Normánniæ ducis eleemóſynam quæſitúrus, Rothómagum venit; ac ſecum allátas beátæ Catharínæ relíquias in monaſtério ſupra montem urbi vicínum ædificáto depóſuit. Indè cœpit beátæ Mártyris cultus per Gállias propagári. Obiit Símeon anno milléſimo tricéſimo quinto, apud Tréviros reclúſus, & inter Sanctos cólitur.

Ex libro ſancti Cypriáni, Epíſcopi & Mártyris, de diſciplína & hábitu Vírginum.

Edit. Baluz. ann. 1726.

Lectio iij.

NEminem Chriſtiánum decet, & máximè vírginem non decet claritátem ullam computáre carnis & honórem: ſed ſolum appétere Sermónem Dei, & bona in æternum manſúra complecti. Aut ſi in carne ſit gloriandum, tunc planè quandò in nóminis confeſſióne cruciátur: quandò fórtior fémina viris torquéntibus invenítur: quandò ignes, aut cruces, aut ferrum, aut béſtias pátitur ut coronétur. Illa ſunt carnis pretióſa monília, illa córporis ornamenta melióra.

AD VESP. fit à Capitulo de ſequenti, ut in Communi unius Mart. Oratio, Quæſumus. *infrà, cum Commem. præcedentis.*

DIE XXVI.

In Feſto

SANCTI LINI,

Papæ & Martyris.

Semiduplex.

Lectio ij.

Ex Apoſt. Paulo, S. Irenæo, & Euſebio.

LInus Póntifex Románus unus eſt ex Sanctis illúſtribus qui in Cánone Miſſæ memorantur. Ejus mentiónem habet ſanctus Paulus in ſecunda ad Timótheum Epiſtola. Hic Eccléſiam Románam ſecundus à ſancto Petro rexit, téſtibus ſancto Irenæo & Euſébio, uſquè ad annum Veſpaſiáni décimum, Chriſti ſeptuagéſimum octávum. Succeſſit autem ei Anaclétus, vulgáto nómine Cletus. Florus & Uſuardus ſancti Lini memóriam ponunt die vigéſimâ tertiâ ſeptembris; Ado Viennenſis hac vigéſimâ ſextâ Novembris.

Ex libro ſancti Irenæi Epíſcopi & Mártyris adverſùs hæreſes.

Lectio iij.

Lib. 3. cap. 3. n. 2. & 3.

MAximæ & antiquíſſimæ & ómnibus cógnitæ, & glorioſíſſimis duóbus Apóſtolis Petro & Paulo Romæ fundátæ & conſtitútæ Eccléſiæ, eam quam habet ab Apóſtolis traditiónem & annuntiátam ab homínibus fidem, per ſucceſſiónes Epiſcopó-

rum perveniéntem uſquè ad nos, indicántes; confúndimus omnes eos qui quóquo modo, vel per ſuî placéntiam malam, vel vanam glóriam, vel per cæcitátem & malam ſenténtiam, præterquàm opórtet, cólligunt. Ad hanc enim Eccléſiam, propter potentiórem principalitátem neceſſe eſt omnem convenire Eccléſiam, hoc eſt, eos qui ſunt úndiquè fidéles; in qua ſemper ab his qui ſunt úndiquè, conſervata eſt ea quæ eſt ab Apóſtolis tradítio. Fundantes ígitur & inſtruentes beáti Apóſtoli Eccléſiam, Lino Epiſcopátum adminiſtrandæ Eccléſiæ tradidérunt. Hujus Lini Paulus in his quæ ſunt ad Timótheum Epíſtolis méminit. Succéſſit autem ei Anaclétus.

Oratio.

QUæſumus, omnípotens Deus, ut nos virtúte ſancti Spíritûs, & ad credendum fáciles, & ad confitendum fortes effícias; qui beáto Lino Pontífici, propter verbum tuum & teſtimónium Jeſu, ánimam ſuam pónere tribuſti; Per eumdem Dóminum ..... in unitáte ejuſdem Spíritûs Sancti Deus, per omnia ſécula ſæculorum. Amen.

AD VESP. fit à Capitulo de ſequenti, cum Commem. præcedentis.

DIE XXVII.

In Feſto

SS. VITALIS & AGRICOLÆ, Martyrum.

Semiduplex.

Omnia de Communi plurium Martyrum, additis quæ ſequuntur. Oratio, Deus, cujus. *infrà.*

De exhortatióne ſancti Ambróſii Epíſcopi ad virginitátem.

Lectio ij. Cap. 1. §. 2.

MArtyri nomen Agrícola eſt, cui Vitális ſervus fuit antè, nunc conſors & collega martyrii. Præceſſit ſervus ut providéret locum: ſecútus eſt dóminus, ſecúrus quòd fide ſérvuli jam inveníret parátum. Cumque ſanctus Vitális cogerétur à perſequéntibus ut Chriſtum negáret, & ille ámpliùs profiterétur Dóminum Jeſum Chriſtum, ómnia tormentórum génera in eum exercentes, ut non eſſet in córpore ejus ſine vúlnere locus, oratiónem fudit ad Dóminum, dicens: Dómine Jeſu Chriſte, Salvátor meus & Deus meus, jube ſuſcipi ſpíritum meum, quia jam deſídero ut accipiam corónam quam Angelus tuus ſanctus mihi oſtendit; & compléta oratióne, emíſit ſpíritum. Sanctus verò Agrícola mitior habebátur móribus, ut ab ipſis étiam inimícis diligerétur: ideóque diffe-

rébant ejus paſſiónem. Sed hæc perſecutórum honorificéntia omni erat immanitáte acérbior, quæ invidébat martyrium. Dénique ubi non acquiévit ſanctus Agrícola, crucifixus eſt, ut advertámus illas blandítias eórum non ſedulitátis fuiſſe, ſed fraudis. Supplício ſervi dóminum terrére voluérunt: vertit hoc Chriſtus in grátiam, ut martyrium ſervi dóminus imitarétur.

De libro Epiſtolárum ejuſdem ſancti Ambróſii Epíſcopi.

Lectio iij. Lib. 7.

DIocletiáni & Maximiáni tempóribus, duo viri, Vitális nempè & Agrícola, pro Chriſto in civitáte Bonóniæ martyrium paſſi ſunt: quorum córpora, ne à fidélibus reperirentur, inter Judæórum ſepulchra recóndita fuérunt. Chriſtum ígitur confitentes, & pro ejus glória morientes, inter eos qui eum negavérunt, indecórè ſepulti ſunt. Locum autem qui omnes latébat, Chriſtus Dóminus noſter mihi reveláre dignátus eſt: ubi jejúniis & orationibus plures habentes excúbias, invénimus tandem pígnora Mártyrum prout mihi Dóminus reveláverat, tanquam inter ſpinas roſam tegentes; & ómnibus palàm manifeſtáta ſunt. Certè. & ipſi dæmones confitebantur, & ab hóminum corpóribus illicò egrediebantur. Multi, qui váriis vexabantur ægritudínibus, Sanctórum tangentes ſudária, continuò ſanabantur, & plura per Sanctos ſuos mirabília, in pópuli præſéntia, dùm ſancta veherentur pígnora, operátus eſt Dóminus. Cólligant álii aurum atque argentum, & de laténtibus éruant venis; légant pretióſa monílium ſerta: temporális iſte theſaurus eſt, & habéntibus non infrequenter perniciòſus. Nos légimus Mártyrum clavos, & plures quidem, quia plura in eis vúlnera quàm membra fuérunt. Collígimus ſánguinem triumphálem, & crucis lignum.

Oratio.

DEus, cujus grátia ſancti Mártyres Vitális & Agrícola, mundi nec blandítiis nec terróribus devicti ſunt; da nobis, eórum interceſſióne, ut te ſolum diligentes, próſpera mundi ſimul & adverſa deſpiciámus; Per.

DIE XXIX.

In Feſto SANCTI SATURNINI, primi Toloſani Epiſc. & Mart.

Semiduplex.

Omnia ut in Communi unius Martyris, additis quæ ſequuntur.

Pridie ad VESP. Pſalmi ſub ſola. Ant. Fortitudo. viij. *Oratio.* Deus, qui. *infrà.*

Lectio ij.

Ex Greg. Tur. Sur. Sidon. Fortunat. Till. & aliis.

SAturnínus à Románo Pontífice, unà cum ſex áliis Epíſcopis miſſus in Gallias, & Toloſæ Póntifex conſtitútus anno conſulátûs Décii & Grati, multos ab idólis ad Chriſtum convertit: dæmónibus qui ibi colebantur adeò terríbilis, ut fruſtrà ſacrifíciis animálium evocáti orácula réddere ceſſáverint. Tam inexpectáto siléntio commóti gentiles, ímpetu facto, Saturnínum in capitólium urbis traxerunt, comminati duríſſimam mortem, niſi more pátrio diis ſacra fáceret. Quod cùm renuiſſet, pedes ejus tauro alligarunt, qui ſanctum præſulem per declíves grádus capitólii raptátum, colliſo cápite, excuſſo cérebro, membriſque diſcerptis, interémit.

Lectio iij.

EXánime corpus tándem à tauro diſtractum eſt, quoad rupto fune, acceptum, & ligneo immiſſum féretro, mulieres duæ in alta ſcrobe tumultuariò condidérunt. Inventum eſt póſteà ab Hilário Toloſáno; qui, effoſſâ circum humo, ſacras véritus reliquias commovére, túmulum ſuperimpóſuit, & oratórium extruxit. Deindè ſanctus Sylvius, Hilarii ſucceſſor, ad transferendum Martyris corpus baſilicam inchoávit, quæ ab ejus ſucceſſóre ſancto Exupério perfécta eſt. Inde in baſílicam aliam, ſancti Mártyris nómine dedicatam, ſacrum corpus póſteà tranſlátum, ibi étiam num religiósè aſſervátur & cólitur.

Oratio.

DEus, qui beáti Saturníni Mártyris tui atque Pontíficis prædicatióne, de incredulitátis tenebris pópulos vocaſti in admirábile lumen tuum: fac ut ejus interceſſióne, creſcámus in grátia & cognitióne Dómini noſtri Jeſu Chriſti; Qui tecum vivit.

VESPERÆ de ſequenti.

DIE XXX.

In Feſto

SANCTI ANDREÆ,

Apoſtoli.

Duplex majus.

Omnia de Communi Apoſtolorum, præter ea quæ ſequuntur.

IN I. VESPERIS.

℣. Dóminus virtútum nobíſcum; ℟. Suſceptor noſter Deus Jacob. *Pſ.* 45.

Ad Magníficat.

Ant. R. G. Invénit Andréas fratrem ſuum Simónem, & dicit ei: Invénimus Meſſíam; & adduxit

eum ad Jeſum. *Joan.* 1.

Oratio ut infrà ad Laud.

Fit Commem. S. Saturnini. Ant. Juſtum. ℣. Poſuiſti. xv. *Oratio*, Deus, qui. *ſuprà.*

IN. I. NOCTURNO.

Lectiones de Scriptura occurrente.

IN II. NOCTURNO.

Lectio iv.

Ex Evang. & Hiſt. Eccleſ.

ANdréas Bethſáidæ natus, qui eſt Galilææ vicus, frater Petri, diſcípulus Joannis Baptíſtæ, cùm eum de Chriſto dicentem audiſſet, Ecce Agnus Dei, ſecútus Jeſum, fratrem quoque ſuum ad eumdem perdúxit. Cùm póſteà unà cum fratre piſcarétur in mari Galilææ, ambo à prætereunte Chriſto vocáti illis verbis, Veníte poſt me, fáciam vos fieri piſcatóres hóminum; nullam interponentes moram, & relictis rétibus, ſecúti ſunt eum. Poſt cujus reſurrectiónem & aſcenſiónem, Andréas in Scythia prædicávit. Cùmque in Græciam perveniſſet, multis ab idolórum cultu ad Chriſtum colendum adductis, urbem Patras in Achaïa, ſuâ morte nobilitávit. Ejus relíquias Conſtántius Imperátor, ex voto Conſtantíni patris, anno vigéſimo regni ſui Conſtantinópolim transferri, & in auguſtíſſimo Apoſtolórum templo collocári curávit; undè poſteà decerpta pígnora diverſis locis quaſi vitæ ſémina diſperſa ſunt.

Sermo ſancti Petri Chryſólogi.

Sermo 133.

Lectio v.

BEátus Andréas hódiè moriendo pro Dómino, toto virtútis gradu Domínicis incumbit hærére veſtígiis. Nec eum curſus fáciat díſparem fratri, quem natúra ſímilem, vocátio ſócium, parem grátia ipſa perfécerat. Ad unam vocem Dómini, ſicut ille, pátrem, pátriam, cenſum relíquit. Solum eſt quòd témpore Domínicæ paſſiónis fugit; ſed neque hoc impar, quia non eſt grávius fúgere quàm negáre. Sed æquávit fratres vénia, quos ſic diſcréverat culpa. Nam crucem quam refúgerant, póſteà conjunctis víribus, ardenter invádunt; ut undè reátum ſúmpſerant, indè conſcénderent cœlum, indè præmium ſúmerent & corónam. Petrus namquè crucem, árborem conſcendit Andréas; ut qui Chriſto cómpati geſtiébant, in ſemetipſis figúram formamque ipſius exprímerent paſſiónis, & redempti ligno conſummarentur ad palmam. Sic Andréas noſ-

ter, etſi cedit órdini, præmio tamen non cedit & labóri.

Sermo ſancti Bernardi Abbátis.

Sermo 2. de Sancto Andrea. n. 1.

Lectio vj.

BEáti Andréæ Apóſtoli ſolémnitas hódiè celebrátur: quam ſi piâ ſollicitúdine perſcrutémur, multa invenímus in ea, quæ ædíficent ánimas noſtras. In ipſo síquidèm converſiónis ſuæ inítio, magnum nobis perfectæ obediéntiæ præſtat exemplum: quod quidèm Chriſtiánis ómnibus neceſſárium. Sola enim eſt cáritas quæ obediéntiam gratam facit & acceptábilem Deo; hílarem quippè datórem díligit Deus. Undè autem in Andréa jamjam moritúro tám ſpirituális mens fuit, tam fervens cáritas, ánimus tàm robuſtus? Planè Spíritus erat qui adjuvábat infirmitátem ejus, per quem diffundebátur in corde ipsíus cáritas fortis ut mors, imò & fórtior morte. Cujus ô ſi & nos partícipes inveniámur! Et ſicut beáto Andréæ crucem & mortem ipſam, ſic nobis quoque labórem, & pœniténtiam noſtram fáceret, non ſolùm non moleſtam, ſed étiam deſiderábilem atque omninò delectábilem eſſe.

IN III. NOCTURNO.

Léctio ſancti Evangélii ſecundùm Matthæum.

Lectio vij. Cap. 4.

IN illo témpore; Ambulans Jeſus juxtà mare Galilææ, vidit duos fratres, Simónem qui vocátur Petrus & Andréam fratrem ejus, mittentes rete in mare. Et réliqua.

Homilía ſancti Gregórii Papæ.

5. in Ev. habita in Baſ. S. Andreæ, die nat. ejus. n. 1.

AUdiſtis, fratres caríſſimi, quia ad unius juſſiónis vocem Petrus & Andréas, relictis rétibus, ſecúti ſunt Redemptórem; & ad unum Dómini præceptum, hoc quod poſſidére videbantur, oblíti ſunt. In cœlo jam ſedet, qui de converſióne nos ádmonet: jam jugo fídei colla Géntium ſúbdidit, jam mundi glóriam ſtravit, jam ruínis ejus crebreſcéntibus, diſtricti ſui judícii diem propinquantem denúntiat: & tamen ſuperba mens noſtra non vult hoc ſpontè deſérere, quod quotídiè perdit invíta. Quid ergò, fratres caríſſimi, quid in ejus judício dictúri ſumus, qui ab amóre præſentis ſéculi, nec præceptis flécti mur, nec verbéribus emendámur?

Lectio viij. *n.* 2.

SEd fortaſsè áliquis tácitis ſibi cogitatiónibus dicit : Ad vocem Domínicam uterque iſte piſcátor quid aut quantùm dimíſit, qui penè nihil hábuit? Sed hac in re , fratres caríſſimi , affectum debémus pótiùs penſáre quàm cenſum. Multum relíquit, qui ſibi nihil retínuit : multum relíquit , qui quantúmlibèt parùm , totum déſéruit. Certè nos & hábita cum amóre poſſidémus , & ea quæ mínimè habémus , ex deſidério quærimus. Multum ergò Petrus , & Andréas , dimíſit , quandò uterque étiam deſidéria habendi derelíquit.

Lectio ix. *n.* 4.

QUia ergò , fratres caríſſimi , beáti Andréæ Apóſtoli natalítia celebrámus , debémus imitári quod cólimus. Oſtendat noſtræ obſéquium devotiónis , immutátæ ſolémnitas mentis : deſpiciámus quæ terréna ſunt : relictis temporálibus , mercémur ætérna. Si autem necdùm póſſumus relínquere própria , ſaltèm non concupiſcámus aliéna. Si necdùm mens noſtra accénditur igne caritátis , in ambitióne ſua hábeat frenum timóris ut profectûs ſui páſſibus vegetáta , dùm ab alienórum appetítu , compéſcitur , quantóque ad própria contemnenda perducátur , adjuvante Dómino noſtro Jeſu Chriſto.

AD LAUDES.

℣. Mihi adhærére Deô bonum eſt , ℟. Pónere in Dómino Deo ſpem meam. *Pſ.* 72.

Ad Benedictus.

Ant. 3. a. Erant Petrus & Andréas piſcatóres , & ait illis Jeſus : Veníte poſt me , & fáciam vos fíeri piſcatóres hóminum. At illi contínuò , relictis rétibus , ſecúti ſunt eum. *Matth.* 4.

Oratio.

MAjeſtátem tuam , Dómine , ſupplíciter exorámus , ut ſicut Eccléſiæ tuæ beátus Andréas Apóſtolus éxtitit prædicátor & rector , ita apud te ſit pro nobis perpétuus interceſſor ; Per Dóminum.

AD VESPERAS.

℣. Quid mihi eſt in cœlo , & à te quid vólui ſuper terram ? ℟. Deus cordis mei , & pars mea Deus in æternum. *Pſ.* 72.

Ad Magníficat.

Ant. 4. d. Omnia detrimentum feci , ut Chriſtum lucrifáciam , ad cognoſcendum illum , & virtútem reſurrectiónis ejus , & ſocietátem paſſiónum illíus , configurátus morti ejus. *Philipp.* 3.

Oratio,ut ſuprà ad Laud.

Fit Commem. S. Eligii, Epiſc. Ant. Elégit. ℣. Beátus. xxiij. *Oratio* , Deus , fidélium. *infrà.*

FESTA DECEMBRIS.

Die I.

In Feſto
SANCTI ELIGII,
Noviomenſis Epiſcopi.
Semiduplex.
Omnia de Communi Pontificum.

Lectio ij.
Ex ejus vita, autore S. Audoëno Rothom.

Elígius Lémovix, aurífaber indúſtrius, Paríſios ſe cóntulit, ubi perítiæ ſuæ famâ Clotário ſecundo innótuit. Sanctióris vitæ deſidério accenſus, ómnium ab adoleſcéntia delictórum exomologéſim fecit coràm Sacerdóte, & exindè in ópera pietátis omni ſtúdio incúbuit. Nam étiam cùm artem exercébat, ſubindè in ſacros códices óculos intendébat; ità ut mens Deo vacáret, dùm manus úſibus ſerviébant humánis. Quid quid arte ſuâ comparábat, id totum fovendis egénis, & captívis, rerum étiam ſibi neceſſariárum diſpéndio, redimendis erogábat. Hinc tantus ad eum páuperum concurſus, ut quærenti domum Elígii dicerétur: Ubi páuperum cœtum conſpéxeris, illic & Elígium repéries. Intrà domum autem vacábat oratióni cùm familiáribus, qui diù noctúque in ejus cámera canónicum curſum ſolémniter adimplébant. Non minùs acceptus Dagoberto quam Clotário patri: & ab illo ad Aremoricórum regem, pacis componendæ causâ miſſus, reges ambos felíci fœdere ſociávit.

Lectio iij.

Varia ejus hortátu & impenſis extructa ſunt templa & monaſtéria. Plúrima diverſis tempóribus auro, argento & gemmis ornávit ſepulcra Sanctórũ. De Eccléſiæ diſciplína ſollícitus, Simoníacam labem, quæ altas in Gállia radíces égerat, extirpávit. Tandem ad Noviomenſem Epiſcopátum aſſumptus, non modò ſalúti gregis ſibi commiſſi invigilávit, ſed & Flandros & Fríſios, alioſque ad Septentriónem pópulos, non ſine magno labóre & vitæ diſcrímine, ad Chriſtum addúxit. Sedit in Concílio Cabilonenſi ſub Clodovéo ſecundo. Multa præclárè ſcripſit, ejécit dæmones, futúra divínitùs prædixit; aliíſque miráculis illuſtris, óbiit ſeptuagenárius deſinente die últimâ Novembris, anno ſexcentéſimo quinquageſimo nono, & Novíomi ſepultus eſt.

AD LAUDES.

Ant. 7. a. QUi intrat per óſtium, paſtor eſt óvium: huic oſtiárius áperit; & oves vocem ejus áudiunt. *Joan.* 10.

Ant. 2. Próprias oves vocat nominátim, & edúcit eas, & ante eas vadit. *Joan.* 10.

Ant. 7. d. Oves illum ſequuntur, quia ſciunt vocem ejus; aliénum autem non ſequuntur, ſed fúgiunt ab eo. *Joan.* 10.

Ant. 6. Si perdíderit unam ex illis, vadit ad illam donec invéniat eam; & cùm invénerit, impónit in húmeros ſuos gaudens. *Luc.* 15.

Ant. 8. G. Fur venit ut perdat; mercenárius videt lupum, & fugit: bonus paſtor ánimam ſuam dat pro óvibus ſuis. *Joan.* 10.

Capitulum. 1. *Petr.* 5.

PAſcite qui in vobis eſt gregem Dei, providentes non coactè, ſed spontáneè ſecundùm Deum; neque turpis lucri grátiâ, ſed voluntáriè; neque ut dominantes in cleris, ſed forma facti gregis ex ánimo.

Hymnus, Jeſu Sacerdótum decus. xxvj.

℣. Elégit Dóminus ſervum ſuum, ℟. Páſcere hæreditátem ſuam. *Pſ.* 77.

Ad Benedictus.

Ant. 1. D. Ego ſum óſtium: per me ſi quis introíerit, ſalvábitur; & ingrediétur; & egrediétur, & páſcua invéniet. *Joan.* 10.

Oratio.

DEus, fidélium lumen & Paſtor animárum, qui beátum Elígium Epíſcopum in Ecclésia poſuiſti, ut oves tuas verbo páſceret, & informáret exemplo: da nobis ejus interceſſióne, & fidem ſerváre quam docuit, & viam ſequi quam exemplo monſtrávit; Per Dóminum noſtrum Jeſum Chriſtum Fílium tuum, qui tecum.

IN VESP. fit Commem. B. Mariæ in Sabbato; ac deindè S. Franciſci Xaverii, Preſbyteri.

Ant. Notum fáciet Dóminus qui ad ſe pertíneant, & ſanctos applicábit ſibi; & quos elégerit, appropinquábunt ei. *Num.* 16.

℣. Oculi mei ad fidéles terræ, ut ſédeant mecum: ℟. Ambulans in via immaculáta, hic mihi miniſtrábat *Pſ.* 100.

Oratio, Deus, qui ad fídei. *infrà.*

DIE II.

Fit Officium de B. Maria in Sabbato, lxxxviij.

AD LAUDES, pro Commemoratione S. Franciſci Xaverii,

Ant. Fidúciam habémus per Chriſtum ad Deum, qui & idóneos nos fecit miniſtros novi teſtamenti, non litterâ, ſed ſpíritu. 2. *Cor.* 3.

℣. Emitte lucem tuam & veritátem tuam, Dómine: ℟. Ipſa me deduxérunt & adduxérunt in tabernácula tua. *Pſ.* 42.

Orémus.

Deus, qui ad fídei propagatiónem beátum Franciſcum Xavérium verendo ſacerdótii miniſtério decoraſti: præſta, ut, per quem pópulus tuus Evangelii verbum & Domínici córporis ſacramentum ſuſcépit, ejus patrocínio dignos utriuſque fructus percípiat; Per Dóminum noſtrum.

VESPERÆ de Sabbato ante Dominicam primam Adventûs, ut habetur in Parte Hiemali.

EXCERPTA QUÆDAM E RUBRICIS
uſum Communis Sanctorum contingentia.

¶ *Officium Duplex*, *& ſuprà*, *niſi cum æquali aut digniori concurrat*, *habet I. & II. Veſperas integras*; *& ad Matutinum tres Nocturnos*, *& Pſalmos Feriales*, *vel de Dominica*, *vel proprios pro qualitate Feſtorum*, *ut fuſè dicitur in Communi Apoſtolorum.*

Officium Semiduplex habet etiam I. Veſperas integras, *ſed iſto modo : quinque Pſalmi dicuntur ſub unica Antiphona*, *quæ eſt prima è I. Veſperis de Communi*, *niſi adſit propria. Unico verò ad Matutinum conſtat Nocturno*, *in quo dicuntur tres Antiphonæ ſuper novem Pſalmos*, *ſcilicèt unaquæque Antiphona ſuper tres Pſalmos*; *deindè Verſiculus*, *tres Lectiones & tria Reſponſoria. Lectio j. ſemper eſt de Scriptura occurrente*, *tribus in unam junctis*, *ij. & iij. habentur in Proprio Sanctorum : tres autem Antiphonæ*, ℣. *&* ℟℟℟. *ſumenda ſunt ſecundùm Feriarum ordinem*, *id eſt*; *Feriâ II. & V. de primo Nocturno*; *Feriâ III. & VI. de ſecundo*; *Feriâ IV. & Sabbato de tertio Nocturno. Quinque habet Antiphonas ad Laudes & ad II. Veſperas*, *niſi aliter fieri debeat propter Octavam*, *ut ſuis locis notatur.*

Officium ſimplex incipit à Capitulo I. Veſperarum. Unicam habet Antiphonam ad Laudes, *quæ ſemper eſt quarta ex aſſignatis. Hoc Officium deſinit ad Nonam incluſivè. Unico ad Matutinum conſtat Nocturno*, *quod ordinatur ut in Officio Semiduplici. Excipiendæ tamen Lectiones j. & ij. quæ erunt de Scriptura occurrente*, *è tribus duæ : ſcilicèt j. legitur ſola*, *ij. & iij. in unam junguntur*; *Lectio verò iij. ut aſſignatur in Proprio Sanctorum.*

Modus dicendi Invitatorii in quolibet Officio variatur pro gradu Feſtorum. In Solemnibus & ſuprà, *Invitatorium ante Pſalmum* Venite. *bis dicitur*, *& poſt ſingulos ejus Verſus repetitur integrum : poſt* Glória. cum Sicut erat. *repetitur ab Aſteriſco**, *id eſt*, *à medio*, *ac poſteà integrè adhuc dicitur. In Duplicibus quibuſcumque & Dominicis*, *idem ſervatur ritus*, *niſi quod poſt II. & IV. Verſum repetitur dumtaxat à medio. In Semiduplicibus & infrà*, *ſemèl tantùm dicitur.*

ante Pſalmum Veníte. *Repetitur integrum poſt I. Verſum &* Glória. *cum* Sicut erat. *à medio autem poſt alios Verſus ; licèt aliter notetur in Pſalterio.*

Reſponſorium in I. Veſperis aſſignatum dicitur tantùm in Duplicibus-majoribus , & ſuprà , licèt aliter notetur in Communi. Modus autem illius dicendi variatur in Solemnibus & Annualibus. In Solemnibus quibuſvis , poſt Glória Patri. *omiſsâ reclamatione, repetitur* ℟. *integrum uſquè ad* ℣. *In Annualibus poſt* Glória. *dicitur reclamatio , poſt quam reſumitur* ℟. *integrum uſquè ad* ℣. *Ad Officium Noctur. in Solemnibus-minor.* ℟. *IX. omiſsâ reclamatione poſt* Glória. *repetitur uſquè ad* ℣. *In Solemnibus-major.* ℟. *III. VI. & IX. dicitur modo ſupradicto. In Annualibus verò dicitur* Glória Patri. *in omnibus* ℟℟. *ſed ad III. VI. & IX. poſt ultimam reclamationem , reſumitur* ℟. *integrum uſquè ad* ℣.

Doxologiæ unicuique Communi aſſignatæ dicuntur ad Horas & ad Completorium , prœterquam intrà Octavas.

Antiphonæ ad Completorium dicuntur de Feſto, de quo dictæ ſunt Veſperæ, vel de quo factum eſt à Capitulo.

COMMUNE SANCTORUM.

PARS ÆSTIVA.

COMMUNE APOSTOLORUM.

[*In hoc Communi, & in cæteris, ad I. Veſperas ſemper dicuntur Pſalmi de Feria.*]

IN I. VESPERIS.

Ant. 1. D. VOcávit Jeſus diſcípulos ſuos, & elégit duódecim ex ipſis, quos & Apóſtolos nominávit. *Luc.* 6.

Ant. 3. a. Vocávit ad ſe quos vóluit; & dedit illis poteſtátem curandi infirmitátes, & ejiciendi dæmónia. *Marc.* 3.

Ant. 4. E. Hos miſit Jeſus, præcípiens eis: Ite ad oves quæ periérunt domûs Iſraël. *Matth.* 10.

Ant. 5. C. Euntes prædicáte, dicentes: Quia appropinquávit regnum cœlórum. *Matth.* 10.

Ant. 7. d. Egreſſi autem, circuíbant per caſtella, evangelizantes, & curantes ubíquè. *Luc.* 9.

CAPITULUM. *Hebr.* 2.

CUm inítium accepiſſet ſalus enarrári per Dóminum, ab eis qui audiérunt in nos confirmáta eſt, conteſtante Deo ſignis & portentis, & váriis virtútibus, & Spíritûs ſancti diſtributiónibus ſecundùm ſuam voluntátem.

℟. Ecce dedi vobis poteſtátem ſuper omnem virtútem inimíci: * Verúmtamen in hoc nolíte gaudére: † Gaudéte quòd nómina veſtra ſcripta ſunt in cœlis. ℣. Dabo vos in nomen, & in laudem ómnibus pópulis: * Verúmtamen. Glória Patri. † Gaudéte. *Luc.* 10. *Soph.* 3.

HYMNUS.

LÆtáre, cœlum; pláuſibus
Tellus reſultet æmulis:
Apoſtolórum glóriam
Solemnis inſtaurat dies.

Vos, ceu tubis ſonántibus,
Chriſtum per orbem ſpárgitis:
Vos illa ſacris vátibus
Prædicta mundi lúmina.

Qui, dante Chriſto, pánditis,
Qui cláuditis cœli fores,
Nos críminum tenácibus
Vinclis ligátos ſólvite.

Potente qui nutu graves

Morbos fugátis córporum,
Deſiderátam póſcite
Ægris medélam móribus.
Sublimis ut cùm vénerit,
Vobis ſimul ſedéntibus,
Ad déxterum Judex latus
Nos inter agnos cóllocet.
¶ Uni ſit & trino Deo
Supréma laus, ſummum decus,
De nocte qui nos ad ſuæ
Lumen vocávit glóriæ.
Amen.

℣. Dóminus dabit verbum evangelizántibus, ℟. Virtúte multâ. *Pſ.* 67.

[*In Solemnibus minoribus & ſuprà, Antiphona ſequens dicitur integra antè & poſt Canticum: & ſic in cæteris Communibus.*]

Ad Magníficat.

Ant. 1. f. Prædicábant ut pœniténtiam ágerent; & dæmónia multa ejiciébant; & ungébant óleo multos ægros, & ſanábant. *Marc.* 6.

Oratio, ut in Proprio.

AD COMPLETORIUM,

(*In quo ſemper dicuntur Pſ. Feriales.*)

Ant. 1. a. Vos eſtis lux mundi: lúceat lux veſtra coràm homínibus. *Matth.* 5.

Doxologia, ¶ Uni ſit & trino Deo, *ut ſuprà.*

Ad Nunc dimittis.

Ant. 3. E. Vox ſpeculatórum Sion: parávit Dóminus bráchium ſanctum ſuum in óculis ómnium géntium. *Iſ.* 52.

AD OFFICIUM NOCT.

Invit. Chriſtum Apoſtolórum Magiſtrum & Dóminum, * Veníte, adorémus. *Joan.* 13.

Pſ. 94. Veníte 2.

HYMNUS.

SUpréme, quales, Arbiter,
Tibi miniſtros éligis,
Tuas opes qui vílibus
Vaſis amas commíttere!
Hæc nempè plena lúmine
Tu vaſa frangi præcipis:
Lux indè magna rúmpitur,
Ceu, nube ſciſsâ, fúlgura.
Totum per orbem núntii,
Nubes velut, citi volant:
Verbo graves, Verbo Deo,
Tonant, coruſcant, pérpluunt.
Chriſtum ſonant; verſæ ruunt
Arces ſuperbæ dæmonum.
Circùm tubis clangéntibus,
Sic verſa quondàm mœnia.
Fac, Chriſte, cœleſtes tubæ
Somno graves nos éxcitent;
Accenſa de te lúmina
Pellant tenébras méntium.
Uni ſit & trino Deo
Supréma laus, ſummum decus,
De nocte qui nos ad ſuæ
Lumen vocávit glóriæ.
Amen.

[*In annualibus & Solemnibus-majoribus ad Officium Noct. itemque ad II. Veſperas, Pſalmi ſunt proprii, prout deſignantur in*

Proprio Eccleſiarum : vel, ſi nulli ſunt ejuſmodi, ſumuntur de Dominica : ad Laudes verò, ad Horas, & ad Completorium, dicuntur de Dominica ; & ſic in omni alio communi.

In Solemnibus-minoribus & infrà, Pſalmi in toto Officio ſemper ſunt de Feria.]

IN I. NOCTURNO.

Ant. 1. g. Convocátis Jeſus duódecim Apóſtolis, cœpit illos míttere binos prædicáre regnum Dei. *Luc.* 9. *Macc.* 6.

Ant. 2. Præcípiens, dicébat eis : Infirmos curáte, mórtuos ſuſciátte, dæmones ejícite : gratìs accepiſtis, gratìs date. *Matth.* 10.

Ant. 3. g. Nolíte poſſidére aurum, neque argentum, neque pecúniam in zonis veſtris : dignus enim eſt operárius cibo ſuo. *Matth.* 10.

℣. Cuſtodiébant teſtimónia ejus, ℟. Et præceptum quod dedit illis. *Pſ.* 98.

Pater noſter. *Benedictiones habentur poſt Pſalterium.*

Tres primæ Lectiones de Scriptura occurrente.

[*In Annualibus & Solemnibus-majoribus, Lectiones ſunt propriæ ; & ſic in omni alio Communi.*]

℟. *j.* Ecce ego mitto vos ſicut oves in médio lupórum : * Eſtóte ergo prudentes ſicut ſerpentes, & símplices ſicut colúmbæ. ℣. Ex ore Dómini prudéntia ; & próteget gradientes ſimplíciter : * Eſtóte. *Matth.* 10. *Prov.* 2.

℟. *ij.* Tradémini à paréntibus, & cognátis, & amícis ; & morte affícient ex vobis, & capillus de cápite veſtro non períbit : * In patiéntia veſtra poſſidébitis ánimas veſtras.

℣. Nolíte timére oppróbrium hóminum, & blaſphémias eórum ne metuátis ; ego, ego ipſe conſolábor vos : * In patiéntia. *Luc.* 21. *Iſ.* 51.

℟. *iij.* Cùm tradent vos, nolíte cogitáre quómodò, aut quid loquámini : * Non enim vos eſtis qui loquímini, ſed Spíritus Patris veſtri qui lóquitur in vobis. ℣. Spíritus meus erit in médio veſtrûm, nolíte timére : * Non. Glória. * Non. *Matth.* 10. *Agg.* 2.

IN II. NOCTURNO.

Ant. 4. E. In quamcumque domum intravéritis, dícite : Pax huic dómui ; & ſi ibi fúerit fílius pacis, requieſcet ſuper illum pax veſtra. *Luc.* 10.

Ant. 5. a. Qui vos audit, me audit ; & qui vos ſpernit, me ſpernit : qui autem me ſpernit, ſpernit eum qui miſit me. *Luc.* 10.

Ant. 6. Quod dico vobis in ténebris, dícite in lúmine ; & quod in aure

audítis, prædicáte ſuper tecta. *Matth.* 10.

℣. Annuntiáte inter gentes glóriam Dómini, ℟. In ómnibus pópulis mirabília ejus. *Pſ.* 95.

Pater noſter. *Benedictiones habentur poſt Pſalterium.*

Tres Lectiones, ut in Proprio Sanctorum.

℟. *iv.* Vos eſtis qui permanſiſtis mecum in tentatiónibus meis: * Et ego diſpóno vobis ſicut diſpóſuit mihi Pater meus regnum. ℣. Diſpóſui teſtamentum electis meis: * Et ego. *Luc.* 22. *Pſ.* 88.

℟. *v.* Jam non dicam vos ſervos: vos autem dixi amícos; * Quia ómnia quæcumque audívi à Patre meo, nota feci vobis. ℣. Antíqua ne intueámini: ecce ego fácio nova, & nunc oriéntur: útique cognoſcétis ea; * Quia. *Joan.* 15. *Iſ.* 43.

℟. *vj.* Elégi vos, & póſui vos, ut eátis, & fructum afferátis, & fructus veſter máneat; * Ut quodcumque petiéritis Patrem in nómine meo, det vobis. ℣. Quod ſalvátum fúerit de domo Juda, fáciet fructum: zelus Dómini exercítuum fáciet iſtud; * Ut. Glória Patri. * Ut. *Joan.* 15. *Iſ.* 37.

IN III. NOCTURNO.

Ant. 8. G. Príncipes géntium dominantur eórum; & qui majóres ſunt, poteſtátem exercent in eos: non ita erit inter vos. *Matth.* 20.

Ant. 7. d. Quicumque volúerit inter vos major fieri, ſit veſter miniſter: ſicut Fílius hóminis non venit miniſtrári, ſed miniſtráre. *Matth.* 20.

Ant. 3. a. Cùm fecéritis ómnia quæ præcepta ſunt vobis, dícite: Servi inútiles ſumus; quod debúimus fácere, fécimus. *Luc.* 17.

℣. Non nobis, Dómine, non nobis, ſed nómini tuo da glóriam. ℟. Super miſericórdia tua & veritáte tua. *Pſ.* 113.

Pater noſter. *Benedictiones habentur poſt Pſalterium.*

Evangelium & Homilia, ut in Proprio Sanctorum.

℟. *vij.* Mementóte ſermónis mei quem ego dixi vobis: * Non eſt ſervus major dómino ſuo: ſi me perſecúti ſunt, & vos perſequentur. ℣. Locúti ſunt adversùm me linguâ dolósâ, & ſermónibus ódii circumdedérunt me: * Non eſt. *Joan.* 15. *Pſ.* 108.

℟. *viij.* De mundo non eſtis, ſed ego elégi vos de mundo; proptérea odit vos mundus: ſed * Confídite, ego vici mundum. ℣. Non derelinquet Dóminus ſanctos ſuos; éruet eos à peccatóribus, & ſalvábit eos: * Confídite. *Joan.* 15. *Pſ.* 36.

℟. *ix.* Pater ſancte, ſerva

eos in nómine tuo quos dediſti mihi. Sicut tu me miſiſti in mundum, ego miſi eos in mundum; & * Pro eis ego ſanctífico meipſum, ut ſint & ipſi ſanctificáti in veritáte. ℣. Sanctificábunt Sanctum Jacob, & Deum Iſraël prædicábunt: * Pro. Glória Patri. * Pro. *Joan.* 17. *Iſ.* 29.

Te Deum.

℣. *Sacerd.* Confitémini Dómino, & invocáte nomen ejus: ℟. Annuntiáte inter gentes ópera ejus. *Pſ.* 104.

AD LAUDES.

Ant. 8. *G.* JEſus locútus eſt úndecim diſcípulis, dicens: Data eſt mihi omnis poteſtas in cœlo & in terra; euntes ergo, docéte omnes gentes. *Matth.* 28.

Ant. 6. Prædicáte Evangélium omni creatúræ, baptizantes eos, docentes ſerváre ómnia quæcumque mandávi vobis. *Marc.* 16. *Matth.* 28.

Ant. 2. Quorum remiſéritis peccáta, remittuntur eis; & quorum retinuéritis, retenta ſunt. *Joan.* 20.

Ant. 4. *D.* Accipiétis virtútem ſupervenientis Spíritûs ſancti in vos; & éritis mihi teſtes uſque ad últimum terræ. *Act.* 1.

Ant. 1. a. Ecce ego vobiſcum ſum ómnibus diébus uſque ad conſummatiónem ſéculi. *Matth.* 28.

CAPITULUM. *Epheſ.* 4.

CHriſtus dedit quoſdam quidem Apóſtolos, quoſdam autem Prophétas, álios verò Evangeliſtas, álios autem Paſtóres, & Doctóres, ad conſummatiónem ſanctórum in opus miniſtérii, in ædificatiónem córporis Chriſti.

HYMNUS.

CŒleſtis aulæ Príncipes,
Sacri duces exércitûs,
Biſſéna mundi lúmina,
Olim futúri júdices:

Merſis gravi calígine,
Per vos dies renaſcitur:
Quos vanus error lúſerat,
Illuſtrat alma véritas.

Non vi, nec armis mílitum,
Fandi nec ullis ártibus,
Verbo ſed irríſæ Crucis,
Chriſto rebelles ſúbditis.

Quibus gemébat ſúbditus,
Rumpuntur orbis víncula:
Jam gaudet, excuſſo jugo,
Liber Dei ſub légibus.

Vulgata terris ómnibus
Per vos Dei myſtéria:
Sic veſtra terris ómnibus
Præclára facta pérſonant.

¶ Uni ſit & trino Deo
Supréma laus, ſummum decus,
De nocte qui nos ad ſuæ
Lumen vocávit glóriæ.
Amen.

[*Hæc Doxologia dicitur ad omnes Horas.*]

℣. Príncipes populórum congregáti ſunt. ℟. Cum Deo Abraham. *Pſ.* 46.

¶ *In Solemnibus minori-*

bus & ſuprà , Antiphona ſequens dicitur integra , antè & poſt Canticum : & ſic in cæteris communibus.]

Ad Benedictus.

Ant. 1. D. Vos qui ſecúti eſtis me, in regeneratióne cùm ſéderit Fílius hóminis in ſede majeſtátis ſuæ, ſedébitis & vos judicantes duódecim tribus Iſraël. *Matth.* 19.

Oratio, ut in Proprio.

AD HORAS.

Antiphonæ de Laudibus, quartâ prætermiſsâ; quod ſemper obſervatur, niſi aliter notetur: & ſic in quolibet communi.

AD PRIMAM.

Ant. 8. *G.* Jeſus.

Capitulum & cætera indè ſumuntur, undè ſumpti ſunt Pſalmi: & ſic in aliis communibus.

In ℟. *br.* ℣. Qui Eccléſiæ tuæ * Apóſtolos dediſti. *Epheſ.* 4.

Cetera ut in Pſalterio.

AD TERTIAM.

Ant. 6. Prædicáte.

CAPITULUM. 2. *Cor.* 2.

DEo grátias, qui ſemper triumphat nos in Chriſto Jeſu, & odórem notítiæ ſuæ manifeſtat per nos in omni loco.

℟. *br.* In omnem terram * Exívit ſonus eórum. In omnem. ℣. Et in fines orbis terræ * verba eórum. * Exívit. Glória Patri. In omnem.

[*In Solemnibus-minoribus & ſuprà, ac per Octavi Annalium (niſi aliter notetur) in* ℟℟℟. *brevibus additur* * Allelúia, allelúia. *Iſque ritus ſervatur in quolibet Communi.*]

℣. Non ſunt loquélæ neque ſermónes, ℟. Quorum non audiantur voces eórum. *Pſ.* 18.

Oratio, ut in Proprio.

AD SEXTAM.

Ant. 2. Quorum.

CAPITULUM. 2. *Cor.* 5.

POſuit in nobis Deus verbum reconciliatiónis. Pro Chriſto ergo legatióne fúngimur, tanquàm Deo exhortante per nos. Obſecrámus pro Chriſto, reconciliámini Deo.

℟. *br.* Dóminus excelſus * Subjécit pópulos nobis. Dóminus. ℣. Elégit nobis * hæreditátem ſuam: * Subjécit. Glória Patri. Dóminus. *Pſ.* 46.

℣. Nimìs honorificáti ſunt amíci tui, Deus: ℟. Nimìs confortátus eſt principátus eórum. *Pſ.* 138.

AD NONAM.

Ant. 1. a. Ecce.

CAPITULUM. 2. *Theſſ.* 2.

STate, & tenéte traditiónes quas didiciſtis ſive per ſermónem, ſive per epíſtolam noſtram. Ipſe autem Dóminus noſter Jeſus Chriſtus, & Deus, & Pater noſter, qui diléxit nos, & dedit conſolatiónem æternam, & ſpem bonam in grátia, exhortétur corda

veſtra, & confirmet in omni ópere & ſermóne bono.

℟. *br.* Confitébimur tibi, Deus: * Invocábimus nomen tuum. Confitébimur. ℣. Narrábimus * mirabília tua: * Invocábimus. Glória Patri. Confitébimur. *Pſ.* 74.

℣. In generatiónem & generatiónem. ℟. Annuntiábimus laudem tuam. *Pſ.* 78.

AD II. VESPERAS.

Ant. 6. INjecérunt manus in Apóſtolos, & poſuérunt eos in cuſtódia. *Act.* 5.

Ant. 2. Cæſis denuntiavérunt ne omnínò loquerentur in nómine Jeſu. *Act.* 5.

Ant. 4. E. Ibant gaudentes à conſpectu concílii, quóniam digni hábiti ſunt pro nómine Jeſu contuméliam pati. *Act.* 5.

Ant. 1. g. Loquebantur verbum Dei cum fidúcia; & virtúte magnâ reddébant teſtimónium reſurrectiónis Jeſu Chriſti. *Act.* 4.

Ant. 3. a. Tradidérunt ánimas ſuas pro nómine Dómini noſtri Jeſu Chriſti. *Act.* 15.

CAPITULUM. 1. *Cor.* 4.

DEus nos Apóſtolos noviſſimos oſtendit, tanquam morti deſtinátos; quia ſpectáculum facti ſumus mundo, & ángelis, & homínibus.

In Solemnibus & Annualibus: Allelúia, allelúia. ℣. Exulta, cœlum, & ſancti Apóſtoli, quóniam judicávit Deus judicium veſtrum. Allelúia. *Apoc.* 18.

HYMNUS.

QUem miſit in terras Deus,
Ut morte nos ſervet ſuâ,
Amóris hic fidos ſui
Vos éligit vicários.

Occíſus Agnus à lupis,
Vos miſit agnos ad lupos:
Mores ferínos éxuunt,
Agni repentè de lupis.

Quæ victimárum cædibus
Tellus madébat ímpiis,
Veſtris eam ſudóribus
Veſtro piaſtis ſánguine.

Hoc rore facta pínguior,
Quot illa fructus prótulit!
Quæ, quanta ſurrexit ſeges!
Et iſta nos ſeges ſumus.

Quam ſi bonus reſpéxeris,
Qui das rigátis créſcere;
Frumenta nos cœléſtibus
Matúra condes hórreis.

Uni ſit & trino Deo
Supréma laus, ſummum decus,
De nocte qui nos ad ſuæ
Lumen vocávit glóriæ.
Amen.

℣. Pro pátribus tuis nati ſunt tibi filii: ℟. Conſtitues eos príncipes ſuper omnem terram. *Pſ.* 44.

[*In Solemnibus-minoribus & ſuprà, Antiphona ſequens dicitur integra antè & poſt Canticum: & ſic in cæteris Communibus.*]

Ad. Magníficat.

Ant. 5. C. In fundaméntis civitátis ſanctæ Jerúſalem nómina duódecim Apoſtolórum Agni: & lucerna ejus eſt Agnus. *Apoc.* 21.

Oratio, ut in Proprio.

AD COMPLETORIUM.

Antiphonæ ut pridiè, Capitulum & cætera indè ſumuntur undè ſumpti ſunt Pſalmi: & ſic in aliis communibus.

COMMUNE UNIUS MARTYRIS.

IN I. VESPERIS.

Ant. Fortitúdo ſimplí- 8. G. cis via Dómini: Juſtus in æternum non commovébitur. *Prov.* 10.

Ant. 4. E. Qui timet Dóminum, nihil trepidábit, & non pavébit; quóniam ipſe eſt ſpes ejus. *Eccli.* 34.

Ant. 3. a. Qui audit Sapiéntiam, permanébit confidens; quóniam in tentatióne ámbulat cum eo, & in primis éligit eum. *Eccli.* 4.

Ant. 6. Timórem, & metum, & probatiónem indúcet ſuper illum, donec credat ánimæ illíus; & firmábit illum. *Eccl.* 4.

Ant. 1. D. In tentatióne Deus illum conſervábit, & liberábit à malis; & non illidétur quaſi in procella navis. *Eccli.* 33.

CAPITULUM. *Joſue* 1.

Ecce præcípio tibi: Confortáre, & eſto robuſtus. Noli metúere, & noli timére; quóniam tecum eſt Dóminus Deus tuus.

In Duplicibus, & ſuprà:

℟. Cepérunt me inimíci mei gratis: dixi, Périi; vocem meam, Dómine, audiſti: * Dixiſti, Ne tímeas: † Judicaſti cauſam ánimæ meæ, Redemptor vitæ meæ. ℣. Ego non ſolùm alligári, ſed & mori parátus ſum propter nomen Dómini Jeſu: * Dixiſti. Glória Patri. † Judicaſti. *Thren.* 3. *Act.* 21.

HYMNUS.

Ex quo, ſalus mortálium,
Fluxit ſacer Dei cruor;
Homo redemptus æmulum
Deo litávit ſánguinem.

Non jam crucis Chriſti pudet:
Quin ſurgit ingens glória
Deum fatéri mórtuum,
Pro mórtuo mori Deo.

Hoc iſte plenus ſpíritu
Ridet minas, ridet neces;
Tuáque fretus dexterâ,
Tibi, Redemptor, mílitat.

Paráta ſpectans præmia,
Secúrus ad pœnas volat:
Sic pugnat, ut ſperet mori,
Et morte mortem víncere.

Unus tot armátas manus
Stupente laſſat júdice ;
Et tortus ipſis qui cadit
Torquéntibus fit fórtior.
Da, Chriſte, tanti mílitis
Æquáre facta fórtia :
Da ſuſtinére pro tuo,
Quodcumque durum, nómine.
¶ Sit laus Patri ; laus Fílio,
Teſti fidéli, quo duce
Tormenta vincunt Mártyres ;
Sit & tibi laus, Spíritus. Amen.

[*Hæc Doxologia dicitur ad Completorium, & ad omnes Horas.*]

℣. In Deo ſperávi, ℟. Non timébo quid fáciat mihi caro. *Pſ.* 55.

Ad Magníficat.

Ant. 8. G. Ecce Deus ſalvátor meus, fiduciáliter agam, & non timébo ; quia fortitúdo mea, & laus mea Dóminus, & factus eſt mihi in ſalútem. *Iſ.* 12.

Oratio, ut infrà ad Laudes, niſi ſit propria.

AD COMPLETORIUM.

Ant. 3. *a.* Qui ſéquitur me, non ámbulat in ténebris ; ſed habébit lumen vitæ, dicit Dóminus. *Joan.* 8.

Ad Nunc dimittis.

Ant. 6. Ego ad Dóminum aſpíciam : expectábo Deum ſalvatórem meum. *Mich.* 7.

AD OFFICIUM NOCT.

Invit. Deum patiéntiæ &, ſolátii, * Veníte, adorémus. *Rom.* 15.

Pſ. 94. Veníte, 2.

HYMNUS.

FElix morte tuâ, qui cruciátibus
Cœlo difficilem rúmpere amas viam,
Et ſignáre cruóre
Quam Chriſto déderas fidem !
Pœnis victa quibus defíceret fides ?
Tu pœnas ávidâ mente præóccupas :
Cui non ſúfficit una,
Ambis innúmeras neces.
ET pro lege ſua magnánimum mori,
Te Chriſtus púgilem ſpectat ab æthere :
Ne ſuccúmbere poſſis,
Tecum prælia ſúſtinet.
Et nos delícias, vana per ótia,
Gens infída Deo, quærimus ánxii :
Quid torpémus ? inertes
Sanguis Mártyris éxcitat.
Patri máxima laus ; máxima Fílio ;
Ambórúmque ſacro máxima Flámini,
Cujus róbore freti,
Vincunt fúnera Mártyres.
Amen.

IN I. NOCTURNO.

Ant. 1. a. Omnis qui te colit, Dómine, vita ejus, ſi in probatióne fúerit, coronábitur. *Tob.* 3.

Ant. 5. G. Hæc eſt grátia, ſi propter Dei conſſciéntiam ſúſtinet quis triſtítias, pátiens injuſtè. 1. *Petr.* 2.

Ant. 6. Qui ſuſtinúerit in finem, hic ſalvus erit. *Marc.* 13.

℣. Cepérunt ánimam meam; irruérunt in me fortes: ℟. Neque iníquitas mea, neque peccátum meum, Dómine. *Pſ.* 58.

Lectiones de Scriptura occurrente.

℟. *j.* Probávit me Dóminus quaſi aurum quod per ignem tranſit: * Veſtígia ejus ſecútus eſt pes meus; viam ejus cuſtodívi, & non declinávi ex ea. ℣. Omnia detrimentum feci ad cognoſcendum Chriſtum, & ſocietátem paſſiónum illíus, configurátus morti ejus: * Veſtígia. *Job.* 23. *Philipp.* 3.

℟. *ij.* Certámen forte dedit illi Dóminus, * Ut vínceret, & ſciret quóniam ómnium poténtior eſt ſapiéntia. ℣. Confortátus eſt fide, dans glóriam Deo, * Ut vínceret. *Sap.* 10. *Rom.* 4.

℟. *iij.* Cuſtodívit illum Dóminus ab inimícis: * Deſcendit cum illo in fóveam, & † In vínculis non derelíquit illum. ℣. Erat Deus cum eo, & erípuit eum ex ómnibus tribulatiónibus ejus: * Deſcendit. Glória. † In vínculis. *Sap.* 10. *Act.* 7.

IN II. NOCTURNO.

Ant. 1. f. Etſi in præſenti témpore ſupplíciis hóminum erípiar, mánum Omnipotentis nec vivus, nec defunctus effúgiam; quamóbrem fórtiter vitâ excedendo, exemplum forte relinquam. 2. *Mach.* 6.

Ant. 7. *d.* Prompto ánimo pro graviſſimis ac ſanctiſſimis légibus honeſtâ morte perfungar. 2. *Mach.* 6.

Ant. 8. c. E cœlo membra iſta poſſídeo; ſed propter Dei leges hæc ipſa deſpício, quóniam ab ipſo me ea receptúrum ſpero. 2. *Mach.* 7.

℣. Fortitúdinem meam ad te cuſtódiam; ℟. Quia Deus ſuſceptor meus es. *Pſ.* 58.

Lectiones, ut in Proprio.

℟. *iv.* Factus es mihi adjútor, Dómine, & liberaſti me, * A rugiéntibus præparátis ad eſcam, de mánibus quæréntium ánimam meam, & de portis tribulatiónum quæ circumdedérunt me. ℣. Dóminus mihi áſtitit, & confortávit me; & liberátus ſum de ore leónis, * A rugientibus. *Eccli.* 51. 2. *Tim.* 4.

℟. *v.* Dómine, qui habes ſanctam ſciéntiam, maniſeſtè tu ſcis quia cùm à morte poſſem liberári, * Duros córporis ſuſtíneo dolóres; ſecundùm ánimam verò, propter timórem tuum, libenter hæc

pátior. ℣. Gáudeo in paſſiónibus, & adímpleo ea quæ deſunt paſſiónum Chriſti in carne mea; * Duros córporis. 2. *Mach.* 6. *Coloſſ.* 1.

℟. *vj.* Liberávit me Dóminus ab omni ópere malo. * Et ſalvum fáciet in regnum ſuum cœleſte. ℣. In die tribulatiónis exultábo, in Deo Jeſu meo: ſuper excelſa deducet me victor. *Et ſalvum. Glória.* Et. 2. *Tim.* 4. *Habac.* 3.

IN III. NOCTURNO.

Ant. 5. a. Scio ópera tua, & labórem, & patiéntiam tuam; & quia ſuſtinuiſti propter nomen meum, & non defeciſti. *Apoc.* 2.

Ant. 4. a. Scient omnes quia ego dilexi te: quóniam ſervaſti verbum patiéntiæ meæ, & ego ſervábo te ab hora tentatiónis. *Apoc.* 3.

Ant. 3. g. Qui vícerit, & cuſtodíerit uſquè in finem ópera mea, dabo illi poteſtátem ſuper gentes, ſicut & ego accépi à Patre meo. *Apoc.* 2.

℣. In die tribulatiónis éruam te, ℟. Et honorificábis me. *Pſ.* 49.

Evangelium & Homilia, ut in Proprio.

℟. *vij.* Qui volúerit ánimam ſuam ſalvam fácere, perdet eam; * Qui autem perdíderit ánimam ſuam propter me & Evangélium, ſalvam fáciet eam. ℣. Erit tibi ánima tua in ſalútem, quia in me habuiſti fidúciam, ait Dóminus. * Qui. *Marc.* 8. *Jerem.* 39.

℟. *viij.* Eſto fidélis uſquè ad mortem, & dabo tibi corónam vitæ: * Qui vícerit, non lædétur à morte ſecunda. ℣. Uſquè ad mortem certa pro juſtítia, & Deus expugnábit pro te inimícos tuos: * Qui. *Apoc.* 2. *Eccli.* 4.

℟. *ix.* Qui vícerit, fáciam illum columnam in templo Dei mei; * Et foràs non egrediétur ámpliùs: & † ſcribam ſuper eum nomen Dei mei, & nomen civitátis novæ Jeruſalem. ℣. Plantábo eum, & non turbábitur ámpliùs; nec addent filii iniquitátis, ut afflígant eum ſicut priùs, * Et. Glória. † Scribam. *Apoc.* 3. 2. *Reg.* 7.

Te Deum.

℣. *Sacerd.* Cantábo, Dómine, fortitúdinem tuam: ℟. Et exultábo manè miſericórdiam tuam. *Pſ.* 58.

AD LAUDES.

Ant. 3. a. Dominus mecum eſt, quaſi bellátor fortis: idcircò qui perſequuntur me, cadent, & infirmi erunt. *Jerem.* 20.

Ant. 1. f. Circumdedérunt me úndiquè, & non erat qui adjuváret: memorátus ſum miſericórdiæ tuæ, Dómine, quóniam éruis ſuſtinentes te. *Eccli.* 51.

Ant. 3. Bonus Dóminus, & confortans in die tribulatiónis, & ſciens ſperantes in ſe. *Nahum* 1.

Ant. 4. A. Cantáte Dómino, laudáte Dóminum; quia liberávit ánimam páuperis de manu malórum. *Jerem.* 20.

Ant. 7. d. Eripuiſti me de témpore iníquo; proptéreà confitébor, & laudem dicam tibi, & benedícam nómini Dómini. *Eccli.* 51.

CAPITULUM. *Apoc.* 3.

QUi vícerit, veſtiétur veſtimentis albis; & non delébo nomen ejus de libro vitæ: & confitébor nomen ejus coram Patre meo, & coram Angelis ejus.

HYMNUS.

ECquis magnánimus ſe
pugil éxhibet?
Fit verbum gládius, ſit
clypeus fides;
Athletámque Dei præparat
árdua
Ad certámina véritas.
I nunc, ſancte pugil, quò
pia prælia,
Quò te magna vocant
præmia mílitem:
Præſens Chriſtus adeſt:
hoc duce, non cades,
Ni victâ nece fórtior.
Fruſtrà barbáries explícuit
cruces;
Nil tormenta movent,
ore ſerénior,
Et fidens ánimi, promptus
ad ómnia;
Pœnas inter ovât ſuas.
Reges antè feros impávidus
volat,
Teſtatúrque fidem, nil
métuit mori:
Os, viréſque, ſui pollíciti
memor
Præſens ſuppéditat Deus.
Æternum cita mors vívere
Mártyri
Quod ſpondet, próperas,
Martyr ovans mori;
Palmam dum móriens
conſéqueris tibi,
Firmas, noſque mori
doces.
Patri máxima laus, máxima
Fílio,
Ambórúmque ſacro máxima
Flámini,
Qui dat Martyribus mille
neces pati,
Et per fúnera víncere.
Amen.

℣. Adjútor meus, tibi pſallam; ℟. Quia Deus ſuſceptor meus es. *Pſ.* 58.

Ad Benedictus.

Ant. 1. D. Bonum certámen certávi, curſum conſummávi, fidem ſervávi: in réliquo repóſita eſt mihi coróna juſtítiæ. 2. *Tim.* 4.

Oratio.

ADeſto, Dómine, ſupplicatiónibus noſtris, ut qui beáti Mártyris tui *N.* natalítiis gloriámur, nec minis injuſtè perſequéntium, nec ullis perturbémur adverſis: Per.

Alia Oratio.

DA nobis, quæſumus, Dómine, intercedente beato *N.* Mártyre tuo, in

tua fide & ſinceritáte conſtántiam; ut in caritáte divína firmáti, nullis tentatiónibus ab ejus integritáte divellámur; Per.

Si ſit Pontifex, Oratio.

OMnípotens ſempiterne Deus, qui beáto *N.* dignam mártyre atque Pontífice fidem & fortitúdinem tribuiſti: fac nos ejus méritis vitæ frágilis amórem abjícere, & ad te, qui ſolus vera vita es, perveníre; Per.

Alia Oratio.

DEus, cujus grátia beátum *N.* Pontíficem tuum in ſacerdótium elégit, doctrína ad prædicandum erúdiit, poténtia ad perſeverandum confirmávit: da nobis ex ejus imitatióne pópulum chriſtiánum & inſtrúere vivendi exemplo, & confirmáre patiendo; Per.

Si ſit Sacerdos tantùm, Oratio.

DEus, à quo conſtántiam fides, & virtútem ſumit infírmitas: quæſumus, ut beáti *N.* Sacerdótis & Mártyris tui exemplo & précibus, quidquid in perſecutiónibus ſævum eſt, quidquid in morte terríbile, fácias nos tui nóminis confeſſióne ſuperáre; Per.

AD PRIMAM.

Ant. 3. a. Dóminus.

In ℟. *br.* ℣. Qui es teſtis* fidélis & verus. *Apoc.* 3.

AD TERTIAM.

Ant. 1. f. Circumdedérunt me.

CAPITULUM. *Iſ.* 41.

ERunt quaſi non ſint, & véluti conſumptio, hómines bellantes adversùm te; quia ego Dóminus Deus tuus apprehendens manum tuam, dicenſque tibi: Ne tímeas, ego adjúvi te.

℟. *br.* In Deo ſalutáre meum, * & glória mea. In Deo. ℣. Deus auxílii mei, * & ſpes mea in Deo eſt, * Et. Glória Patri. In Deo. *Pſ.* 61.

℣. Deus meus adjútor meus, & ſperábo in eum: ℟. Protector meus, & cornu ſalútis meæ. *Pſ.* 17.

AD SEXTAM.

Ant. 2. Bonus Dóminus.

CAPITULUM. 2. *Tim.* 1.

PAtior, ſed non confundor: ſcio enim cui crédidi; & certus ſum quia potens eſt depóſitum meum ſerváre in illum diem.

℟. *br.* Si conſiſtant adversùm me caſtra, * Non timébit cor meum. Si. ℣. Si exurgat adversùm me prælium, * in hoc ego ſperábo: * Non. Glória Patri. Si. *Pſ.* 26.

℣. Dóminus mihi adjútor, ℟. Non timébo quid fáciat mihi homo. *Pſ.* 117.

AD NONAM.

Ant. 7. d. Eripuiſti me.

CAPITULUM. *Tob.* 5.

POſt tempeſtátem tranquillum facis, Dómine; & poſt lacrymatiónem & fletum, exultatiónem infundis. Sit nomen tuum, Deus Iſraël, benedictum in ſécula.

℟. *br.* Factus es, Dómine, * Suſceptor meus. Factus es. ℣. Et refúgium meum * in die tribulatiónis, * Suſceptor. Glória. Factus es. *Pſ.* 58.

℣. Tu, Dómine, adjuviſti me, ℟. Et conſolátus es me. *Pſ.* 85.

AD II. VESPERAS.

Ant. 8. G. PRopter opus Chriſti uſquè ad mortem acceſſit, tradens ánimam ſuam. *Philipp.* 2.

Ant. 3. a. Patienter ſúſtinens, deſtinávit non admíttere illícita propter vitæ amórem. 2. *Mach.* 6.

Ant. 7. a. Divítias æſtimans impropérium Chriſti, aſpiciébat in remuneratiónem. *Hebr.* 11.

Ant. 5. C. Glorioſíſſimam mortem magis quàm odíbilem vitam complectens, voluntáriè præíbat ad ſupplícium 2. *Mach.* 6.

Ant. 1. D. Hoc modo vitâ deceſſit, univerſæ genti memóriam mortis ſuæ ad exemplum virtútis & fortitúdinis derelinquens. 2. *Mach.* 6.

CAPITULUM. *Jac.* 1.

BEátus vir qui ſuffert tentatiónem; quóniam cùm probátus fúerit, accípiet corónam vitæ, quam repromíſit Deus diligéntibus ſe.

In ſolemnibus & Annualibus: Allelúia, allelúia.

℣. Qui odit ánimam ſuam in hoc mundo, in vitam æternam cuſtódit eam. Allelúia. *Joan.* 12.

HYMNUS.

JAm non te lácerant carníficum manus,
Inter qui récubas cœlítuum choros:
Nunc pro cárcere cæco
Fulgentes hábitas domos.

Non jam vincla manus, non cóhibent pedes;
Tu liber ſúperûm regna perámbulas:
Quot plagis laniátus,
Cœlo tot rádiis nites.

Nec te dira fames, nec ſitis ámpliùs,
Nec probróſa premit te modò núditas:
Nunc te lúmine puro
Paſcit Chriſtus & índuit.

Sic tu Martyribus dexter ades, Deus,
Ut quos mors périmit, glória víndicet;
Confundiſque tyrannum,
Dum quos déprimit, élevas.

Patri máxima laus, máxima Filio,
Ambórúmque ſacro máxima Flámini,

Cujus róbore freti
Vincunt fúnera Mártyres.
Amen.

℣. Poſuiſti, Dómine, in cápite ejus corónam, ℟. De lápide pretióſo. *Pſ.* 20.

Ad Magníficat

Ant. 4. *D.* Juſtum non derelíquit Deus, donec afferret illi poténtiam adversùs eos qui eum deprimébant; & dedit illi claritátem æternam. *Sap.* 10.

Oratio, ut ſuprà ad Laudes.

COMMUNE PLURIUM MARTYRUM.

IN I. VESPERIS.

Ant. 2. VEnit hora, ut omnis qui intérficit vos, arbitretur obſéquium ſe præſtáre Deo. *Joan.* 16.

Ant. 3. g. Injícient vobis manus ſuas; & perſequentur, trahentes ad reges & præſides propter nomen meum. *Luc.* 21.

Ant. 4. *D.* Tradet autem fràter fratrem in mortem; & inſurgent fílii in parentes, & morte eos affícient. *Matth.* 10.

Ant. 1. D. Eritis ódio ómnibus propter nomen meum: qui autem perſeveráverit uſquè in finem, hic ſalvus erit. *Matth.* 10.

Ant. 8. *G.* Dabo vobis os & ſapiéntiam, cui non póterunt resíſtere & contradícere omnes adverſárii veſtri. *Luc.* 21.

Capitulum. 1. *Petr.* 4.

SI exprobrámini in nómine Chriſti, beáti éritis; quóniam quod eſt honóris, glóriæ, & virtútis Dei, & qui eſt ejus Spíritus, ſuper vos requieſcit.

In Duplicibus, & ſuprà:

℟. In nullo terreámini ab adverſáriis; * Quia vobis donátum eſt pro Chriſto, non ſolùm ut in eum credátis, ſed ut étiam pro illo patiámini. ℣. Confortámini, & non diſſolvantur manus veſtræ: erit enim merces óperi veſtro; * Quia. Glória Patri. * Quia. *Philipp.* 1. 2. *Paral.* 15.

HYMNUS.

CHriſti Martyribus débita nos decet,
Virtútis mémores, promeré cántica;
Quos nec blandítiis, nec pótuit minis
Fallax víncere ſéculum.
Cœleſtis Pátriæ mens inhians bonis,
Mundi ſpernit opes, flúxaque gáudia:
Vitæ quin étiam, præ Dómini lucro,
Jactúram fácilem putant.
Non vultus métuunt carníficum truces:

Fœtas ſupplíciis deſpíciunt manus :
Enſes, flágra, rotas, ómnia pérpeti
Victrix edócuit fides.
O incredíbilem vim patiéntiæ!
Non, artus láceros qui crúciat dolor,
Extorquet gémitum, non querimóniam
Agnis mítibus élicit.
Ergo nunc própior, Chriſte, tibi ſedet
Palmis turba nitens uſque viréntibus,
Victorumque gerens præmia, nóbiles
Multo ſánguine láureas.
Sit laus ſumma Patri, ſúmmaque Fílio:
Sit par, ſancte, tibi glória, Spíritus,
Cujus præsídio prælia ſúſtinent,
Contemptâ nece, Mártyres.
Amen.

℣. Viríliter ágite, & confortétur cor veſtrum, ℟. Omnes qui ſperátis in Dómino. *Pſ.* 30.

Ad Magníficat.

Ant. 8. G. Cùm vos óderint hómines, & exprobráverint propter Fílium hóminis, gaudéte & exultáte: ecce enim merces veſtra multa eſt in cœlo. *Luc.* 6.

Oratio, ut infrà ad Laudes.

AD COMPLETORIUM.

Ant. 2. E. Complebuntur dies luctûs tui, Sion : non óccidet ultrà ſol tuus : pópulus tuus omnes juſti. *Iſ.* 60.

Doxologia, ¶ Teſtis fidélis, *ut infrà ad Off. Noct.*

Ad Nunc dimittis.

Ant. 3. E. Sérvient Deo ſervi ejus, & vidébunt fáciem ejus; & nomen ejus in fróntibus eórum. *Apoc.* 22.

AD OFFICIUM NOCT.

Invit. Dóminum legítimè certantes coronantem, * Veníte, adorémus. 2. *Tim.* 2.

Pſ. 94. Veníte. 2.

HYMNUS.

FOrtes cadendo Mártyres,
Quos empta fuſo ſánguine
Cœleſtis ornat púrpura,
Junctis canámus vócibus.
Acti procellis ómnibus,
Sui cruóris flúmine
Vehuntur, & Chriſto duce,
Portus beátos óccupant.
Sævit tyrannus, álicit:
Temnunt minas, temnunt preces,
Deum minantem dum timent,
Dum munerantem díligunt.
Quem lictor insánus ſitit,
Quem cæcus effundit furor,
Amor ſacerdos pródigum
Chriſto cruórem cónſecrat.
Et ille mixtus ſánguini
Quem fudit in ligno Deus,
Fundéntibus placábilem
Oráre non ceſſat Deum.
Implére vos omnes decet
Paſſo Deo quod défuit :
Per tot neces læſo Patri

Fit plena Chriſtus hóſtia.
¶ Teſtis fidélis, quo duce
Tormenta vincunt Mártyres,
Jeſu, tibi ſit glória
Cum Patre, cumque Spíritu. Amen.

IN I. NOCTURNO.

Ant. 3. g. Convenérunt adversùm nos, ut nos diſperdant: quómodò potérimus ſubsíſtere, niſi tu, Deus, ádjuves nos? 1. *Mach.* 3.

Ant. 5. a. Séquimur te in toto corde, & timémus te, & quærimus fáciem tuam: érue nos, & da glóriam nómini tuo, Dómine. *Dan.* 3.

Ant. 8. G. Omnes qui oſtendunt ſervis tuis mala, confundantur in omnipoténtia tua; & ſciant quia tu es Dóminus Deus ſolus. *Dan.* 3.

℣. Da nobis auxílium de tribulatióne, ℟. Quia vana ſalus hóminis. *Pſ.* 59.

Lectiones de Scriptura occurrente.

℟. *j.* Nos ſtulti propter Chriſtum: maledícimur, & benedícimus: * Perſecutiónem pátimur, & ſuſtinémus: blaſphemámur, & obſecrámus. ℣. Propter te, Dómine, mortificámur totâ die: æſtimáti ſumus ſicut oves occiſiónis: * Perſecutiónem. 1. *Cor.* 4. *Pſ.* 43.

℟. *ij.* Quis nos ſeparábit à caritáte Chriſti? Tribulátio? an angúſtia? an fames? an perſecútio? an gládius? * Neque mors, neque vita póterit nos ſeparáre à caritáte Dei. ℣. Hæc ómnia venérunt ſuper nos, nec oblíti ſumus te, Dómine; * Neque mors. *Rom.* 8. *Pſ.* 43.

℟. *iij.* Deus omnis grátiæ, qui vocávit nos in æternam ſuam glóriam in Chriſto Jeſu, * Módicùm paſſos ipſe perfíciet: ipſi glória & impérium † In ſécula ſæculórum. ℣. Rex mundi defunctos nos pro ſuis légibus in æternæ vitæ reſurrectióne ſuſcitábit: Módicùm. Glória Patri. † In ſécula. 1. *Petr.* 5. 2. *Mach.* 7.

IN II. NOCTURNO.

Ant 7. b. In mortem trádimur propter Jeſum, ut & vita Jeſu manifeſtétur in carne noſtra mortáli. 2. *Cor.* 4.

Ant. 3. b. Paráti ſumus mori, magis quàm pátrias Dei leges prævaricári. 2. *Mach.* 7.

Ant. 6. Propítius ſit nobis Deus: non eſt nobis útile relínquere legem & juſtítias Dei, ut eámus áltera viâ. 1. *Mach.* 2.

℣. In Deo faciémus virtútem; ℟. Et ipſe ad níhilum dedúcet tribulantes nos. *Pſ.* 59.

Lectiones, ut in Proprio.

℟. *iv.* Abſit à nobis, ut relinquámus Dóminum,

& ſerviámus diis aliénis : * Dómino Deo noſtro ſerviémus, & obedientes érimus præceptis ejus. ℣. Et ſi ſunt qui dicantur dii, ſive in cœlo, ſive in terra ; nobis tamen unus Deus : *Dómino. *Joſ.* 24. 1. *Cor.* 8.

℟. v. Dóminus Deus aſpíciet veritátem, & conſolábitur in nobis. * Pótius eſt ab homínibus morti datos ſpem expectáre à Deo, íterùm ab ipſo reſuſcitandos. ℣. Sicut abundant paſſiónes Chriſti in nobis, ita & per Chriſtum abundat conſolátio noſtra : * Pótius eſt. 2. *Mach.* 7. 2. *Cor.* 1.

℟. vj. Exhibeámus noſmetipſos ſicut Dei miniſtros, in multa patiéntia, in tribulatiónibus, * In neceſſitátibus, in angúſtiis, in plagis, in carcéribus. ℣. Omnes qui placuérunt Deo, per multas tribulatiónes tranſiérunt fidéles, * In. Glória Patri. * In. 2. *Cor.* 6. *Judith* 8.

IN III. NOCTURNO.

Ant. 7. c. Ruent in gládio, & in flamma, & in captivitáte ; ut conflentur, & dealbentur uſque ad tempus præfinítum. *Dan.* 11.

Ant. 4. A. Diſtenti ſunt, non ſuſcipientes redemptiónem, ut meliórem invenírent reſurrectiónem. *Hebr.* 11.

Ant. 8. c. Ecce quómodò computáti ſunt inter fílios Dei, & inter ſanctos ſors illórum eſt ! *Sap.* 5.

℣. Salus juſtórum à Dómino ; ℟. Et protector eórum in témpore tribulatiónis. *Pſ.* 36.

Evangelium & homilia, ut in Proprio.

℟. vij. Ludíbria & vérbera experti, inſuper & vincula & cárceres, * Lapidáti ſunt, ſecti ſunt, tentáti ſunt, in occiſióne gládii mórtui ſunt. ℣. Tradidérunt córpora ſua, ne ſervírent, & ne adorárent omnem deum, excepto Deo ſuo : * Lapidáti ſunt. *Hebr.* 11. *Dan.* 3.

℟. viij. Vicérunt propter ſánguinem Agni, & propter verbum teſtimónii ſui, & non dilexérunt ánimas ſuas uſque ad mortem : * Proptéreà lætámini, cœli, & qui habitátis in eis. ℣. Módico dolóre ſuſtentáto, ſub teſtamento ætérnæ vitæ effecti ſunt : * Proptéreà. *Apoc.* 12. 2. *Mach.* 7.

℟. ix. Antíquus diérum judícium dedit ſanctis excelſi ; * Et † Regnum obtinuérunt ſancti. ℣. Per fidem operáti ſunt juſtítiam, adepti ſunt repromiſſiónes ; * Et. Glória. † Regnum. *Dan.* 7. *Hebr.* 11.

Te Deum.

℣. *Sacerd.* Salvaſti nos, Dómine, de affligéntibus nos ; ℟. Et in nómine tuo confitébimur in ſǽculum. *Pſ.* 43.

AD LAUDES.

Ant. 8. G. Datum eſt béſtiæ bellum fácere cum ſanctis, & víncere eos. *Apoc.* 13.

Ant. 7. d. Elegérunt magis mori, & noluérunt infríngere legem Dei ſanctam; & trucidáti ſunt. 1. *Mach.* 1.

Ant. 1. f. Si coram homínibus tormenta paſſi ſunt, ſpes illórum immortalitáte plena eſt. *Sap.* 3.

Ant. 2. In paucis vexáti, in multis benè diſponentur, quóniam Deus tentávit eos, & invénit illos dignos ſe. *Sap.* 3.

Ant. 7. d. Tanquàm aurum in fornáce probávit illos, & quaſi holocauſti hóſtiam accépit illos; & in témpore erit reſpectus illórum. *Sap.* 3.

CAPITULUM. *Jac.* 1.

Omne gáudium exiſtimáte, fratres mei, cùm in tentatiónes várias incidéritis: ſcientes quòd probátio fídei veſtræ patiéntiam operátur; patiéntia autem opus perfectum habet.

HYMNUS.

Quam Chriſte, ſignaſti viam
Primus, profúſo ſánguine,
Per hanc tui te fórtiter
Ducem ſequuntur mílites.

Foſſus manus, foſſus pedes,
Ovans ad aſtra tránſvolas;
Et membra trunci Mártyres
Addunt triumpho ſe tuo.

Omnes in oſtro ſpléndidi
Tuum tribúnal ámbiunt;
Accepta monſtrant vúlnera,
Et per tot ora ſúpplicant.

Audíre ſi nos réſpuis,
Quos críminum moles gravat;
Audi tuos, qui ſánguinem
Fudére pro te, Mártyres.

Fac, ſi tyrannus déficit,
Ne blandiendo mólliùs
Frangat voluptas péctora,
Ipſis tyrannis ſævior.

¶ Teſtis fidélis, quo duce
Tormenta vincunt Mártyres,
Jeſu, tibi ſit glória
Cum Patre, cumque Spíritu. Amen.

[*Hæc Doxologia dicitur ad omnes Horas.*]

℣. Multæ tribulatiónes juſtórum; ℟. Et de ómnibus his liberábit eos Dóminus. *Pſ.* 33.

Ad Benedictus. *Ant.* J. Beáti qui perſecutiónem patiuntur propter juſtítiam; quóniam ipſórum eſt regnum cœlórum. *Matth.* 5.

Oratio.

Deus, inviſíbilis fortitúdo certántium, adeſto, quæſumus, nobis ſupplicántibus; ut qui hodiernâ die ſanctórum Mártyrum tuórum *N.* & *N.* glorióſum triumphum recólimus, eórum méritis & précibus contra ſpirituália nequítiæ muniámur; Per.

Alia Oratio.

OMnípotens, ſempiterne Deus, qui in ſanctórum tuórum córdibus flammam tuæ dilectiónis accendis : da méntibus noſtris eamdem fídei caritátiſque virtútem ; ut Mártyris tui *N.* & ſociórum, quorum gaudémus victóriis, proficiámus exemplis ; Per.

AD PRIMAM.

Ant. 8. G. Datum eſt beſtiæ.

In ℟. *br.* ℣. Qui es teſtis * fidélis & verus. *Apocal.* 3.

AD TERTIAM.

Ant. 7. *d.* Elegérunt.

CAPITULUM. *Sap.* 3.

JUſtórum ánimæ in manu Dei ſunt, & non tanget illos tormentum mortis. Viſi ſunt óculis inſipiéntium mori, & æſtimáta eſt afflíctio éxitus illórum ; & quod à nobis eſt iter, exterminium : illi autem ſunt in pace.

℟. *br.* Dóminus loquétur pacem * In plebem ſuam. Dóminus. ℣. Et ſuper * ſanctos ſuos. * In. Glória. Dóminus. *Pſ.* 84.

℣. Cuſtódit Dóminus ánimas ſanctórum ſuórum ; ℟. De manu peccatóris liberábit eos. *Pſ.* 96.

AD SEXTAM.

Ant. 1. f. Si Coram homínibus.

CAPITULUM. 2. *Cor.* 4.

QUod in præſenti eſt momentáneum & leve tribulatiónis noſtræ, ſuprà modum in ſublimitáte ætérnum glóriæ pondus operátur in nobis, non contemplántibus nobis quæ videntur, ſed quæ non videntur. Quæ enim videntur, temporália ſunt ; quæ autem non videntur, ætérna ſunt.

℟. *br.* Probaſti nos, Deus, * Et eduxiſti nos in refrigérium. Probaſti. ℣. Igne nos examinaſti * ſicut examinátur argentum, * Et eduxiſti. Glória Patri. Probaſti. *Pſ.* 65.

℣. Lætáti ſumus pro diébus quibus nos humiliaſti, ℟. Annis quibus vídimus mala. *Pſ.* 89.

AD NONAM.

Ant. 7. d. Tanquam aurum.

CAPITULUM. *Iſaiæ* 9.

LÆtabuntur coram te, ſicut qui lætantur in meſſe, ſicut exultant victóres captâ prædâ, quando dívidunt ſpólia.

℟. *br.* Qui ſéminant in lácrymis, * In exultatióne metent. Qui. ℣. Euntes ibant & flebant, * mittentes ſémina ſua ; * In exultatióne. Glória Patri. Qui ſéminant.

℣. Venientes vénient cum exultatióne, ℟. Portantes manípulos ſuos. *Pſ.* 125.

AD II. VESPERAS.

Ant. 2. VIdi ánimas interfectórum propter verbum Dei, & propter teſtimónium quod habébant. *Apoc.* 6.

Ant. 4. *D.* Stabant antè thronum in conſpectu Agni; & palmæ in mánibus eórum. *Apoc.* 7.

Ant. 8. G. Venérunt de tribulatióne magna, & lavérunt ſtolas ſuas & dealbavérunt eas in sánguine Agni. *Apoc.* 7.

Apoc. 1. D. Antè thronum Dei ſunt, & sérviunt ei die ac nocte in templo ejus; & qui ſedet in throno, habitábit ſuper illos. *Apoc.* 7.

Ant. 3. a. Non eſúrient, nequè ſítient ámpliùs, nec cadet ſuper illos ſol, nequè ullus æſtus. *Apoc.* 7.

CAPITULUM. *Apoc.* 21.

ABſterget Deus omnem lácrymam ab óculis eórum; & mors ultrà non erit; nequè luctus, nequè clamor, nequè dolor erit ultrà, quia prima abiérunt.

In Solemnibus & Annualibus. Allelúia, Allelúia.

℣. In his ſecunda mors non habet poteſtátem; ſed erunt Sacerdótes Dei & Chriſti, & regnábunt cum illo. Allelúia. *Apoc.* 20.

HYMNUS.

QUanto, morte ſacrâ
quos tibi dévoves,
Firmas, Chriſte, tuos
róbore mílites!
Ad tormenta rapit, non
pávidos mori,
Quam das, ígnea cáritas.
Tortóris rábies ſæviat ímpotens;
Addat carcéribus férrea
víncula;
Conſtanti púgiles péctore
prælia,
Trunci córpore ſúſtinent.
Alto de ſólio nunc, Deus,
áſpice,
Non indigna tuo númine
múnera;
Quot proſtráta jacent
córpora Mártyrum,
Aſtant tot tibi víctimæ,
Ad te lethífero vúlnere
ſaúcii,
Vectantur róſeo flúmine
ſánguinis:
Emenſi, duce te, Chriſte, perícula,
Tangunt líttora pátriæ.
Sed quid barbáries ímpia
próficit?
Non hæc Chriſtiádas vúlnera déprimunt:
Gens exorta ſacro fúnere
Núminis,
Creſcit ſánguine Mártyrum.
Patri máxima ſit, máxima
Fílio,
Sit par Spirítui, laus tibi, Trínitas,
Quæ te Martyribus pródiga præmium,
Das, & vívere per neces.
Amen.

℣. In æternum exultábunt, ℟. Et habitábis in eis. *Pſ.*

Ad Magníficat.

Ant. 8. *G.* Datæ ſunt illis ſíngulæ ſtolæ albæ; & dictum eſt illis ut requiéſcerent, donec compleantur conſervi eórum, qui

interficiendi ſunt ſicut & illi. *Apoc.* 6.

Oratio, *ut ſuprà ad Laudes.*

COMMUNE PONTIFICUM.

IN I. VESPERIS.

Ant. 3. a. SUſcitábo mihi ſacerdótem fidélem, qui juxtà cor meum & ánimam meam fáciet. 1. *Reg.* 2.

Ant. 8. *G.* Elégi eum ex ómnibus mihi in ſacerdótem, ut aſcénderet ad altáre meum, & adoléret mihi incenſum. 1. *Reg.* 2.

Ant. 2. Ædificábo ei domum fidélem; & ambulábit coram Chriſto meo cunctis diébus. 1. *Reg.* 2.

Ant. 5. C. Erit ipſi pactum ſacerdótii ſempitérnum, quia zelátus eſt pro Deo ſuo, & expiávit ſcelus filiórum Iſraël. *Num.* 25.

Ant. 1. f. Quemcumque elégerit Dóminus, ipſe erit ſanctus. *Num.* 16.

CAPITULUM. *Hebr.* 5.

NEc quiſquam ſumit ſibi honórem, ſed qui vocátur à Deo, tanquàm Aaron. Sic & Chriſtus non ſemetipſum clarificávit ut póntifex fíeret, ſed qui locútus eſt ad eum; Filius meus es tu, ego hódiè génui te; quemádmodùm & in álio loco dicit: Tu es ſacerdos in æternum ſecundùm órdinem Melchíſedech.

In duplicibus, *& ſuprà :*

℟. Locútus es ſanctis tuis, Dómine, & dixiſti: Invéni ſervum meum, * Oleo ſancto meo unxi eum: † Manus mea auxiliábitur ei. ℣. Huic Deus teſtimónium pérhibens, dixit: Invéni virum ſecundùm cor meum: * Oleo. Glória Patri. † Manus. *Pſ.* 88. *Act.* 13.

HYMNUS.

CHriſte, Paſtórum caput atque princeps,
Præſulis feſtam veneráta lucem,
Débitis ſupplex tua templa votis
Turba frequentat.

Ille non vano ténuit tremendam
Spíritu ſedem, próprio nec auſu:
Sed ſacrum juſſus, Dómino vocante,
Sumpſit honórem.

Strénuum bello púgilem superni
Chríſmatis pleno tuus unxit intùs
Spíritus cornu, poſuitque ſanctam
Páſcere gentem.

Fit gregis paſtor, pater atque forma:
Lætus impendit ſua, ſeque; ſervus
Omnium, curis gravis, omnibuſque
Omnia factus.

Pro reis orat, réficit gementes,
Erigit lapſos, ténebraſque pellit;
Fit potens verbo, docet alta, pravum
Cónterit hoſtem.
Fac ut illíus précibus juvémur,
Chriſte; fac Patrem, pariterque tecum
Spíritum jugi celebrémus hymno
Omne per ævum.
Amen.

℣. Beátus quem elegíſti & aſſumpſiſti; ℟. Inhabitábit in átriis tuis. *Pſ.* 64.

Ad Magníficat.

Ant. 4. *E.* Elégit ipſum Dóminus ab omni vivente offerre ſacrifícium Deo, incenſum & bonum odórem pro pópulo ſuo. *Eccli.* 45.

Oratio, ut infrà ad Laudes.

AD COMPLETORIUM.

Ant. 3. *a.* Die noctúque fugiébat ſomnus ab óculis meis pro grégibus tuis, Dómine. *Gen.* 31.

Doxologia, ¶ Supréme Chriſte Póntifex, *ut infrà ad Laudes.*

Ad Nunc dimittis.

Ant. 7. G. Cùm vénerit Dóminus, & pulsáverit, beáti ſervi quos invénerit vigilantes. *Luc.* 12.

AD OFFICIUM NOCT.

Invit. Chriſtum Paſtórum príncipem, * Veníte, adorémus. 1. *Petr.* 5.

Pſ. 94. Veníte. 1.

HYMNUS.

CHriſte, decréto Patris inſtitútus
Póntifex ſummo, tibi, qui fidéles
Quos legis, formas pópulis regendis
Ipſe miniſtros:
Hunc juvat feſto celebráre cantu,
Qui licèt magnis méritis abundans,
Flens & invítus, duce te, tremendum
Sumpſit honórem.
Nóverat quantis páteat periclis
Ille, qui ſummos ápices adeptus,
Omnium curas, ſibi raptus uni,
Súſtinet omnes.
Fécerat fervens amor inquiétum:
Quò gregis cari pia cura poſcit;
Advolat promptus: mora non euntem
Ulla retardat.
Dux iter, vitâ præeunte, monſtrat;
Cómprobat factis ſua dicta magnis;
Et domum ſanctam benè olente Chriſti
Implet odóre.
Lux erat cæco, columen labanti,
Una ſpes lapſo, míſero levámen,
Próvidus cunctis pater, omnibuſque
Omnia factus.

Chriſte, Paſtórum bonus
ipſe Paſtor,
Qui greges paſcis pró-
prio cruóre,
Fac ut æternæ ſubeant
opíma
Páſcua vitæ. Amen.

IN I. NOCTURNO.

Ant. 2. Vocávit eum Dóminus, & ait: Vidi afflictiónem pópuli mei: veni, & mittam te, ut edúcas pópulum meum. *Exod.* 3.

Ant. 1. g. Dixit ad Deum: Quis ſum ego, ut vadam & edúcam fílios Iſraël? Qui dixit ei: Ego ero tecum. *Exod.* 3.

Ant. 8. G. Vade in hac fortitúdine tua, & liberábis Iſraël: ſcito quòd míſerim te. *Judic.* 6.

℣. Póſui adjutórium in potente, ℟. Et exaltávi electum de plebe mea. *Pſ.* 88.

Lectiones de Script. occurrente.

℟. *j.* Rectórem te poſuérunt, noli extolli: * Eſto in illis quaſi unus ex ipſis; curam illórum habe. ℣. Si quis vult primus eſſe, erit ómnium noviſſimus, & ómnium miniſter: * Eſto. *Eccli.* 32. *Marc.* 9.

℟. *ij.* Speculatórem dedi te dómui Iſraël: * Audiens ergo ex ore meo ſermónem, annuntiábis eis ex me. ℣. In mente habe quáliter accéperis & audíeris, & ſerva: * Audiens. *Ezech.* 33. *Apoc.* 3.

℟. *iij.* Accéde ad altáre, & ímmola pro peccáto tuo: * Offer holocáuſtum, & † Deprecáre pro te & pro pópulo. ℣. Debet Póntifex quemádmodùm pro pópulo, ita étiam & pro ſemetipſo offerre pro peccátis: * Offer. Glória Patri. † Deprecáre. *Levit.* 9. *Hebr.* 5.

IN II. NOCTURNO.

Ant. 5. a. In lege Dómini congregatiónem judicávit, & in fide ſua probátus eſt prophéta; & cógnitus eſt in verbis ſuis fidélis. *Eccli.* 46.

Ant. 1. a. Dedit illis legem, ne obliviſcerentur præcepta Dómini, & ut non exerrárent méntibus; & hortabátur ne legem amovérent à corde ſuo. 2. *Mach.* 2.

Ant. 8. c. Apériet os ſuum, & in oratióne confitébitur Dómino; & ipſe díriget consílium ejus & diſciplínam. *Eccli.* 39.

℣. Invocábant Dóminum ſacerdótes ejus; ℟. Ipſe exaudiébat eos, & loquebátur ad eos. *Pſ.* 98.

Lectiones, ut in Proprio.

℟. *iv.* Audívit eum Dóminus & vocem ipsíus, & dedit illi præcepta & legem vitæ & diſciplínæ, * Docére Jacob teſtamentum ſuum, & judícia ſua Iſraël. ℣. Hic eſt qui fuit in Eccléſia cum pátribus noſtris, qui accépit verba vitæ dare nobis, * Docére.

* Docére. *Eccli.* 45. *Act.* 7.

℞. *v.* Pactum meum fuit cum eo vitæ & pacis ; & dedi ei tímórem, & tímuit me : * Lex veritátis fuit in ore ejus ; & iníquitas non eſt inventa in lábiis ejus. ℣. Fidélis erat in tota domo ejus tanquàm fámulus, in teſtimónium eórum quæ dicenda erant : * Lex. *Malach.* 2. *Hebr.* 3.

℞. *vj.* In pace & in æquitáte ambulávit, & multos avertit ab iniquitáte : * Lábia enim ſacerdótis cuſtódient ſciéntiam, & legem requírent ex ore ejus ; † Quia ángelus Dómini exercítuum eſt. ℣. Oportet Epíſcopum amplecti eum, qui ſecundùm doctrínam eſt, fidélem ſermónem ; ut potens ſit exhortári in doctrína ſana : * Lábia. Glória Patri. † Quia. *Malach.* 2. *Tit.* 1.

IN III. NOCTURNO.

Ant. 4. A. In omni ópere dedit confeſſiónem Sancto & Excelſo in verbo glóriæ. *Eccli.* 47.

Ant. 7. *d.* Erogávit pecúnias multas : juſtítiam & fidem conſervávit genti ſuæ, & exquiſívit omni modo exaltáre pópulum ſuum. 1. *Mach.* 14.

Ant. 1. *a.* Non recédet memória ejus, & nomen ejus requirétur à generatióne in generatiónem. *Eccli.* 39.

℣. Juſtítia ejus manet in ſéculum ſéculi : ℞. Cornu ejus exaltábitur in glória. *Pſ.* 111.

Evangelium & Homilia, ut in Proprio.

℞. *vij.* Quis eſt fidélis ſervus & prudens, quem conſtítuit dóminus ſuus ſuper famíliam ſuam, ut det illis cibum in témpore ? * Beátus ille ſervus, quem cùm vénerit dóminus ejus, invénerit ſic facientem. ℣. A dómino ſuo præpóſitus ómnibus, gubernábat créditam ſibi domum : * Beátus. *Matth.* 24. *Geneſ.* 39.

℞. *viij.* Dóminus ſupra ómnia quæ póſſidet, conſtítuet illum : * Omni autem cui multùm datum eſt, multùm quærétur ab eo ; & cui commendavérunt multùm, plus petent ab eo. ℣. In manu Dei poteſtas terræ, & útilem rectórem ſuſcitábit in tempus ſuper illam : * Omni autem. *Luc.* 12. *Eccli.* 10.

℞. *ix.* Euge, ſerve bone & fidélis ; quia ſuper pauca fuiſti fidélis, ſuper multa te conſtítuam : * Intra in gáudium dómini tui. ℣. Super pópulum meum conſtítui te : ſapiéntia & ſciéntia data ſunt tibi ; & glóriam dabo tibi : * Intra. Glória. * Intra. *Matth.* 25. 2. *Paral.* 1.

Te Deum.

℣. *Sacerd.* Domus Aaron, benedícite Dómino : ℞. Domus Levi, benedícite Dómino. *Pſ.* 134.

AD LAUDES.

Ant. 7. a. QUi intrat per óſtium, paſtor eſt óvium: huic oſtiárius áperit; & oves vocem ejus áudiunt. *Joan.* 10.

Ant. 2. Próprias oves vocat nominátim, & edúcit eas, & ante eas vadit. *Joan.* 10.

Ant. 7. d. Oves illum ſequuntur, quia ſciunt vocem ejus; aliénum autem non ſequuntur, ſed fúgiunt ab eo. *Joan.* 10.

Ant. 6. Si perdíderit unam ex illis, vadit ad illam donec invéniat eam; & cùm invénerit, impónit in húmeros ſuos gaudens. *Luc.* 15.

Ant. 8. G. Fur venit ut perdat; mercenárius videt lupum, & fugit: bonus paſtor ánimam ſuam dat pro óvibus ſuis. *Joan.* 10.

CAPITULUM. 1. *Petr.* 5.

PAſcite qui in vobis eſt gregem Dei, providentes non coactè, ſed spontáneè ſecundùm Deum; neque turpis lucri grátiâ, ſed voluntáriè; neque ut dominantes in cleris, ſed forma facti gregis ex ánimo.

HYMNUS.

JEſu, Sacerdótum decus,
In hac die, quâ glóriâ
Sanctum corónas Præſulem,
Votis adeſto ſúpplicum.
Sui probátus præmium
Amóris, & pignus tui,
A Patre tráditos tibi
Accépit agnos páſcere.
Hos novit, & præit vocans
In tuta quemque páſcua,
Victumque præbet: áudiunt,
Sequuntur, & vivunt oves.
Quam ſentit errantem jugis,
Hanc nocte quærit ac die;
Et gaudet inventam ſuo
Portans ovíli réddere.
Arcet frementes béſtias,
Lupi retundit ímpetus,
Doloſque fallit, vel mori
Caro parátus pro grege.
Offert frequentem víctimam
Cum plebe Paſtor ínnocens;
Secumque devótum gregem
Pius Sacerdos ímmolat.
¶ Supréme, Chriſte, Póntifex,
Jugis tibi ſit glória,
Cum Patre, cumque Spíritu,
In ſempiterna ſæcula.
Amen.

[*Hæc Doxologia dicitur ad omnes Horas.*]

℣. Elégit Dóminus ſervum ſuum, ℟. Páſcere hæreditátem ſuam. *Pſ.* 77.

Ad Benedictus.

Ant. 1. D. Ego ſum óſtium: per me ſi quis introíerit, ſalvábitur; & ingrediétur, & egrediétur, & páſcua invéniet. *Joan.* 10.

Oratio.

DEus, qui pópulis tuis regendis vicários caritátis tuæ præficis miniſ-

nos: da, quæſumus, intercedente beáto *N.* Pontífice, Spíritum ſapiéntiæ, quibus præeſſe dediſti Eccléſiæ tuæ, ut de profectu ſanctárum óvium fiant gáudia ætérna paſtórum; Per. in unitáte ejuſdem Spíritûs.

Alia Oratio.

DEus, fidélium lumen & Paſtor animárum, qui beátum *N.* Epíſcopum in Eccléſia poſuiſti, ut oves tuas verbo páſceret, & informáret exemplo; da nobis ejus interceſſióne, & fidem ſerváre quam dócuit, & viam ſequi quam exemplo monſtrávit; Per.

AD PRIMAM.

Ant. 7. a. Qui intrat.

In ℟. *br.* ℣. Qui es Póntifex * confeſſiónis noſtræ. *Hebr.* 3.

AD TERTIAM.

Ant. 2. Próprias oves.

CAPITULUM. *Prov.* 27.

DIlige nter agnoſce vultum pécoris tui, tuoſque greges consídera; non enim habébis júgiter poteſtátem; ſed coróna tribuétur in generatiónem & generatiónem.

℟. *br.* Deus protector meus, * In ipſo ſperávi. Deus. ℣. Qui ſubdit * pópulum meum ſub me, * In ipſo. Glória Patri. Deus. *Pſ.* 143.

℣. Niſi Dóminus cuſtodíerit civitátem, ℟. Fruſtrà vígilat qui cuſtódit eam. *Pſ.* 126.

AD SEXTAM.

Ant. 7. d. Oves.

CAPITULUM. *Jerem.* 3.

INtrodúcam vos in Sion, & dabo vobis Paſtóres juxtà cor meum; & paſcent vos ſciéntiâ & doctrínâ.

℟. *br.* Dedúxit eos * In viam rectã. Dedúxit. ℣. Ut irent * in civitátem habitatiónis, * In viam. Glória Patri. Dedúxit. *Pſ.* 106.

℣. Abſtulit ſicut oves pópulum ſuum, ℟. Et dedúxit eos in ſpe. *Pſ.* 77.

AD NONAM.

Ant. 8. G. Fur venit.

CAPITULUM. *Act.* 20.

ATténdite vobis, & univerſo gregi in quo vos Spíritus ſanctus póſuit Epíſcopos régere Eccléſiam Dei, quam acquisívit ſánguine ſuo.

℟. *br.* Pavit eos * In innocéntia cordis ſui. Pavit eos. ℣. Et in intellectibus mánuum ſuárum * dedúxit eos, * In innocéntia. Glória. Pavit eos. *Pſ.* 77.

℣. Nos pópulus tuus & oves páſcuæ tuæ, ℟. Confitébimur tibi in ſéculum. *Pſ.* 78.

AD II. VESPERAS.

Ant. 3. a. ECcléſiæ factus ſum ego miniſter ſecundùm diſpenſatiónẽ Dei, quæ data eſt mihi in vos, ut ímpleam verbum Dei. *Coloſſ.* 1.

Ant. 4. E. Scitis quómodò nihil ſubtráxerim utílium, quóminùs annuntiá-

rem vobis, & docérem vos públicè, & per domos. *Act.* 20.

Ant. 1. D. Mundus ſum à ſánguine ómnium; non enim ſubterfúgi quóminùs annuntiárem omne conſílium Dei vobis. *Act.* 20.

Ant. 8. G. Nihil vêreor, nec fácio ánimam meam pretioſiórem quàm me, dúmmodò conſummem curſum meum, & miniſtérium verbi quod accépi à Dómino Jeſu. *Act.* 20.

Ant. 7. ç. Abſit à me hoc peccátum in Dóminum, ut ceſſem oráre pro vobis; & docébo vos viam bonam & rectam. 1. *Reg.* 12.

CAPITULUM. *Act.* 20.

NOcte & die non ceſſávi, cum lácrymis mónens unumquemque veſtrûm: & nunc commendo vos Deo, & verbo grátiæ ipſíus, qui potens eſt ædificáre, & dare hæreditátem in ſanctificátis ómnibus.

In Solemnibus & Annualibus, Allelúia, allelúia.

℣. Dedit illi Dóminus ſacerdótium gentis, & beatificávit illum in glória. Allelúia. *Eccli.* 45.

HYMNUS.

SEdibus, Præſul, ſúperis recepte,
Advola terris: ſacra te reposcunt,
Noſtra dum cantu tibi dedicáto
Templa reſultant.
Pro Deo vitam cúpidus pacíſci,
Otium durus tibi denegaſti;
Prælium Chriſti benè præliári
Una voluptas.
Si reis vindex minitátur ira,
Súpplici deferts prece vim Tonanti:
Et Deum, jugis grege pro tuendo
Víctima placas.
Erudis, vitâ præeunte, Clerum;
Légibus ſacris pópulum coërces:
Quas Deus dotes dedit, ad ſalúbrem
Cóntrahis uſum.
Laude non unâ, memorande Præſul,
Nos ama patris ſtúdio benigni;
Et laborantem médiis perículis
Dírige plebem.
Chriſte, pro nobis, Patre ſic jubente,
Póntifex factus, tibi laus, tuóque
Una ſit Patri, ſit & una ſancto
Semper Amóri. Amen.

℣. Salvum fecit Dóminus Chriſtum ſuum. ℟. Exáudiet illum de cœlo ſancto ſuo. *Pſ.* 19.

Ad Magníficat,

Ant. 5. C. Sacerdótes tui induantur ſalútem: Dómine Deus, ne avérteris fáciem Chriſti tui: meménto miſericordiárum ſervi tui. 2. *Paral.* 6.

Oratio, ut ſuprà ad Laudes.

COMMUNE DOCTORUM.

IN I. VESPERIS.

Ant. A Deo profecta eſt 4. E. ſapiéntia : & in ore fidéli abundábit ; & Dominátor dabit eam illi. *Eccli.* 15.

Ant. 5. C. Denudábit abſconſa ſua illi, & theſaurizábit ſuper illum ſciéntiam & intellectum juſtítiæ. *Eccli.* 4.

Ant. 8. *G.* Firmábitur in illo, & non flectétur ; & continébit illum, & non confundétur ; & exaltábit illum apud próximos ſuos. *Eccli.* 15.

Ant. 3. a. In médio Eccléſiæ apériet os ejus, & adimplébit illum Spíritu ſapiéntiæ & intellectûs. *Eccli.* 15.

Ant. 1. D. Stolâ glóriæ véſtiet illum ; & nómine æterno hæreditábit illum. *Eccli.* 15.

CAPITULUM. *Eccli.* 51.

ANimam meam diréxi ad Sapiéntiam, & in agnitióne invéni eam : poſſédi cum ipſa cor ab inítio ; propter hoc non derelinquar.

In Duplicibus, & ſuprà :

℞. Dóminus dat ſapiéntiam ſapiéntibus, & ſciéntiam intelligéntibus diſciplínam : * Ipſe revélat profunda & abſcóndita, & † Lux cum eo eſt. ℣. Spíritus ómnia ſcrutátur, étiam profunda Dei : * Ipſe. Glória. † Lux. *Dan.* 2. 1. *Cor.* 2.

HYMNUS.

O Qui perpétuus nos mónitor doces,
Vox ætérna Patris, Chriſte, vicários
Doctóres, pátrias cùm rémeas domos,
Nobis quàm benè ſúfficis!
Hi ſemper vígilant, ne quid adúlterum
Corrumpat fidei virgíneum decus :
Lædi vel léviter non pátitur fides,
His cuſtódibus íntegra.
Infámes ábolent rellíquias deûm :
Erróres ábigunt, crímina dédocent :
Chriſto reſtítuunt, quos malè crédulos
Mendax lúſerat hæreſis.
Patrum canítiem, tot venerábiles
Rugas objíciunt ; undè nitet fides :
Quæ ſunt priſca, docent ; quæ nova, ſúbruunt :
Servant depóſitum Dei.
Sit ſupréma tibi glória, Véritas,
Quæ per ſcripta Patrum quandò foris ſonas,
Nullo vocis egens corda doces ſono,
Et te méntibus ínſeris.
Amen.

℣. Beátus homo quem

tu erudíeris, Dómine, ℟. Et de lége tua docúeris eum. *Pſ.* 93.

Ad Magníficat.

Ant. 7. G. Beátus qui excógitat vias ſapiéntiæ in corde ſuo, vadens poſt illam quaſi inveſtigátor: protegétur ſub tégmine illíus à fervóre, & in glória ejus requieſcet. *Eccli.* 14.

Oratio, ut infrà ad Laudes.

AD COMPLETORIUM.

Ant. 3. *a.* Dedit illi Dóminus in præceptis ſuis poteſtátem docére Jacob teſtimónia, & in lege ſua lucem dare Iſraël. *Eccli.* 45.

In fine Hymni,

¶ Jeſu, Magiſter única
Tibi decus, laus, glória,
Cum Patre, cumque Spíritu,
Nunc & per omne ſéculum.
Amen.

[*Hæc Doxologia dicitur ad omnes Horas.*]

Ad Nunc dimittis.

Ant. 6. Qui vigiláverit propter ſapiéntiam, citò ſecúrus erit; quóniam dignos ſe ipſa círcuit quærens, & in viis oſtendit ſe illis hiláriter. *Sap.* 6.

AD OFFICIUM NOCT.

Invit. Fontem ſapiéntiæ Dóminum, * Veníte, adorémus. *Eccli.* 1.

Pſ. 94. Veníte, 2.

HYMNUS.

JAm nunc, quæ númeras
tot tibi víndices,
Effer ſídereum, Relígio,
caput:
Quot ſunt mota tibi prælia, nóbiles
Tot nectis tibi láureas.
Cùm per mille neces impietas furit,
Oppónis válido péctore
Mártyres:
Cùm per mille dolos décipit hæreſis,
Doctóres tibi ſúſcitas.
Quandò ſparſa lues úndiquè críminum,
Hi gliſcens vítium prótinus ámputant:
Quandò plúrima nox
méntibus íncubat,
Hi plenũ révehunt diem.
Firmant inſtábiles, & dúbios regunt:
Monſtrant tuta procul
líttora náufragis:
Nobis, qui véhimur cæca per æquora,
Lucent perpétuæ faces.
Quæ dixêre tuis cónſona
ſénſibus,
Noſtris illa, Deus, córdibus ímprimas:
Quos terris cólimus, quos
ſéquimur duces,
Fac nos móribus áſſequi.
Sit ſupréma tibi glória,
Véritas,
Quæ per ſcripta Patrum,
quandò foris ſonas,
Nullo vocis egens corda
doces ſono,
Et te méntibus ínſeris.
Amen.

IN I. NOCTURNO.

Ant. 3. a. Sapiéntia non eſt multis manifeſta; quibus autem cógnita eſt, per-

manet uſque ad conſpectum Dei. *Eccli.* 6.

Ant. 4. E. Os prudentis quæritur in ecclésia, & verba illíus cogitábunt in córdibus ſuis. *Eccli.* 21.

Ant. 5. a. Sciéntia ſapientis tanquàm inundátio abundábit, & consílium illíus ſicut fons vitæ pérmanet. *Eccli.* 21.

℣. Os juſti meditábitur ſapiéntiam, ℟. Et lingua ejus loquétur judícium. *Pſ.* 36.

Lectiones de Scriptura occurrente.

℟. *j.* Sápiens apériet os ſuum in oratióne: * Si enim Dóminus magnus volúerit, Spíritu intelligéntiæ replébit illum. ℣. Si quis veſtrûm índiget ſapiéntiâ, póſtulet à Deo qui dat ómnibus affluenter. * Si. *Eccli.* 39. *Jac.* 1.

℟. *ij.* Ipſe tanquàm imbres mittet elóquia ſapiéntiæ ſuæ: * Ipſe palàm fáciet diſciplínam doctrínæ ſuæ, & in lege teſtamenti Dómini gloriábitur. ℣. Multos filiórum Iſraël convertet ad Dóminum Deum ipſórum. * Ipſe. *Eccli.* 39. *Luc.* 1.

℟. *iij.* Omnis ſcriba doctus in regno cœlórum. * Símilis eſt hómini patrifamíliâs qui † Profert de theſauro ſuo nova & vétera. ℣. In corde prudentis requieſcit ſapiéntia, & indoctos quoſque erúdiet. * Símilis. Glória. † Profert. *Matth.* 13. *Prov.* 14.

IN II. NOCTURNO.

Ant. 7. ç. Ecce dedi verba mea in ore tuo: ecce conſtítui te ut evellas, & déſtruas, & diſperdas, & ædífices, & plantes. *Jerem.* 1.

Ant. 8. G. Ne retíneas verbum in témpore ſalútis: in lingua enim ſapiéntia dignóſcitur; & ſenſus, & ſciéntia, & doctrína in verbo ſensáti. *Eccli.* 4.

Ant. 2. Depóſitum cuſtódi, devítans profánas vocum novitátes, & oppoſitiónes falſi nóminis ſciéntiæ. 1. *Tim.* 6.

℣. Deus, docuiſti me à juventúte mea: ℟. Pronuntiábo mirabília tua. *Pſ.* 70.

Lectiones, ut in Proprio.

℟. *iv.* Qui habet ſermónem meum, loquátur ſermónem meum verè. * Numquid non verba mea ſunt quaſi ignis, & quaſi málleus cónterens petram? ℣. Si quis volúerit voluntátem fácere ejus qui miſit me, cognóſcet de doctrína, utrùm ex Deo ſit. * Numquid. *Jerem.* 23. *Joan.* 7.

℟. *v.* Ponam verba mea in ore ejus, loqueturque ómnia quæ præcépero illi: * Qui autem verba ejus audíre nolúerit, ego ultor exiſtam. ℣. Qui à ſemetipſo lóquitur, glóriam própriam quærit: qui quærit glóriam ejus qui miſit eum, hic ve-

rax eſt. * Qui. *Deut.* 18. *Joan.* 7.

℟. *vj.* Dabo te, dicit Dóminus, in murum æreum, fortem: * Et bellábunt advérsùm te, & † Non prævalébunt; quia ego tecum ſum. ℣. Exurgent viri loquentes perverſa, ut abdúcant diſcípulos poſt ſe: * Et bellábunt. Glória Patri. † Non. *Jerem.* 15. *Act.* 20.

IN III. NOCTURNO.

Ant. 4. *E.* Propóſui ſapiéntiam addúcere mihi ad convivendum; ſciens quóniam mecum communicábit de bonis. *Sap.* 8.

Ant. 7. d. Quæsívi ſapiéntiam palàm in oratióne mea; & efflóruit tanquàm præcox uva. *Eccli.* 51.

Ant. 1. f. Inventi ſunt ſermónes tui, Dómine; & comédi eos: & factùm eſt mihi verbum tuum in lætítiam cordis mei. *Jerem.* 15.

℣. Scrutábor legem tuam, Dómine; ℟. Et cuſtódiam illam in toto corde meo. *Pſ.* 118.

Evangelium & Homilia, ut in Proprio.

℟. *vij.* Super ſalútem & ſpéciem diléxi ſapiéntiam: * Et propóſui pro luce habére illam: venérunt autem mihi ómnia bona páriter cum illa. ℣. Quæ deſursùm eſt ſapiéntia, pudíca eſt, pacífica, plena miſericórdiâ & fructibus bonis; * & propóſui. *Sap.* 7. *Jac.* 3.

℟. *viij.* Optávi, & datus eſt mihi ſenſus; & invocávi, & venit in me Spíritus ſapientiæ: & præpóſui illam regnis & ſédibus, * Et divítias nihil eſſe duxi in comparatióne illíus. ℣. Exíſtimo ómnia detrimentum eſſe propter eminentem ſciéntiam Jeſu Chriſti Dómini mei; * Et divítias. *Sap.* 7. *Philipp.* 3.

℟. *ix.* Sapiéntia bonórum ómnium mater eſt, quam ſine fictióne dídici, & ſine invídia commúnico: infinítus enim theſaurus eſt; * Quo qui uſi ſunt, † Partícipes facti ſunt amicítiæ Dei. ℣. Bonus homo de bono theſauro cordis ſui profert bonum; * Quo. Glória Patri. † Partícipes. *Sap.* 7. *Luc.* 6.

Te Deum.

℣. *Sacerd.* Os meum annuntiábit juſtítiam tuam, ℟. Totâ die ſalutáre tuum. *Pſ.* 70.

AD LAUDES.

Ant. 2. Dominus dedit mihi linguam eruditam; ut ſciam ſuſtentáre eum qui laſſus eſt, verbo. *Iſ.* 50.

Ant. 6. Sermo meus non in perſuaſibílibus humánæ ſapiéntiæ verbis; ſed in oſtenſióne Spíritûs & virtútis. 1. *Cor.* 2.

Ant. 3. g. Auxílio adjútus Dei ſto, teſtíficans minóri

atque majóri, nihil extra dicens quàm ea quæ Prophétæ locúti ſunt. *Act.* 26.

Ant. 4. *E.* Non judicávi me ſcire áliquid inter vos, niſi Jeſum Chriſtum, & hunc crucifixum. 1. *Cor.* 2.

Ant. 5. a. Si nóverim myſtéria ómnia, & omnem ſciéntiam; caritátem autem non habúero, nihil ſum. 1. *Cor.* 13.

CAPITULUM. *Sap.* 7.

MIhi dedit Deus dícere ex ſenténtia, & præſúmere digna horum quæ mihi dantur; quóniam ipſe ſapiéntiæ dux eſt, & ſapiéntium emendátor: in manu enim illíus & nos, & ſermónes noſtri, & omnis ſapiéntia, & óperum ſciéntia & diſciplína.

HYMNUS.

VOs ſuccenſa Deo ſplén-
dida lúmina:
Vos ſal, nos hómines quo
ſápimus Deum;
Ævum, puri ánimo, mó-
ribus íntegri,
Quo condímur in álterum,
Per vos Relígio, tútaque
Véritas,
Per vos virgíneis fulget
honóribus:
Per vos Chriſtus amat
pándere dívites
Theſauros ſapiéntiæ.
Veſtris unda fluit pura ca-
nálibus;
Chriſti floret ager; mun-
da nitet ſeges:
Lac aptum púeris, & ſó-
lidum viris
Cauti ſufficitis cibum.
Hi ſunt, ſumme Deus, qui
tibi militant;
Hi ſunt, qui ſtábiles ædi-
ficant domos:
Unâ docta cohors arma
tenet manu,
Muros cónſtruit álterâ.
Viciſtis ſtygias vos quibus
hæreſes,
Hæc nos accípimus tela
ſupérſtites:
His pugnámus adhuc,
nec dúbio éxitu;
His armis quoque vínci-
mus.
Sit ſupréma tibi glória,
Véritas,
Quæ per ſcripta Patrum
quando foris ſonas,
Nullo vocis egens corde
doces ſono,
Et te méntibus ínſeris.
Amen.

℣. Annuntiávi juſtítiam tuam in ecclésia magna; ℟. Ecce lábia mea non prohibébo: Dómine, tu ſciſti. *Pſ.* 39.

Ad Benedictus.

Ant. I. Sapiéntia & fortitúdo Dómini ſunt: tibi, Deus, confíteor, teque laudo; quia ſapiéntiam & fortitúdinem dediſti mihi. *Dan.* 2.

Oratio.

OMnípotens, ætérne Deus, qui Eccléſiæ tuæ fílios, ſicut non ceſſas erudíre, ita non défínis adjuváre: da fidélibus tuis intercessióne beáti *N.* quem eis ætérnæ ſalútis miniſ-

trum tribuíſti, ut, te miſeránte, ſciéntiam recta faciendi, & virtútem cápiant exequendi; Per.

Alia Oratio.

EXcita, Dómine, in Ecclésia tua Spíritum, quo beátus *N.* ſervívit: ut eódem nos replente, ſtudeámus amáre quod amávit, & ópere exercére quod dócuit; Per.... in unitáte ejuſdem Spíritûs.

AD PRIMAM.

Ant. 2. Dóminus.

In ℟. *br.* Qui Magiſter noſter * unus es. *Matth.* 23.

AD TERTIAM.

Ant. 6. Sermo meus.

CAPITULUM. 1. *Cor.* 12.

UNicuíque datur manifeſtátio Spíritûs ad utilitátem: álii quidem per Spíritum datur ſermo ſapiéntiæ: álii autem ſermo ſciéntiæ ſecundùm eumdem Spíritum.

℟. *br.* Da mihi intellectum, * Et ſcrutábor legem tuam. Da mihi. ℣. Státue ſervo tuo * elóquium tuum, Dómine, * Et. Glória Patri. Da mihi. *Pſ.* 118.

℣. Os meum loquétur ſapiéntiam, ℟. Et meditátio cordis mei prudéntiam. *Pſ.* 48.

AD SEXTAM.

Ant. 3. g. Auxílio.

CAPITULUM. 1. *Tim.* 6.

SI quis áliter docet, & non acquiéſcit ſanis ſermónibus Dómini noſtri Jeſu Chriſti, & ei quæ ſecundùm pietátem eſt doctrínæ, ſupérbus eſt, nihil ſciens.

℟. *br.* Viam veritátis elégi, * Judícia tua non ſum oblítus. Viam. ℣. Adhæſi * teſtimóniis tuis, Dómine, * Judícia. Glória Patri. Viam.

℣. A judíciis tuis non declinávi; ℟. Quia tu legem poſuíſti mihi. *Pſ.* 118.

AD NONAM.

Ant. 5. a. Si nóverim.

CAPITULUM. 1. *Tim.* 1.

FInis præcepti eſt cáritas de corde puro, & conſciéntiâ bonâ, & fide non fictâ: à quibus quidam aberrantes, converſi ſunt in vanilóquium, volentes eſſe legis doctóres, non intelligéntes, neque quæ loquuntur, neque de quibus affirmant.

℟. *br.* Veritátem tuam * Et ſalutáre tuum dixi. Veritátem. ℣. Non abſcondi miſericórdiam tuam, * & veritátem tuam; * Et ſalutáre. Glória Patri. Veritátem. *Pſ.* 39.

℣. Pronuntiávi ómnia judícia oris tui: ℟. In via teſtimoniórum tuórum delectátus ſum. *Pſ.* 118.

AD II. VESPERAS.

Ant. 1. f. FUit gratus Deo, & erudítus omni ſapiéntiâ; & erat potens in verbis & in opéribus ſuis. *Act.* 7.

Ant. 5. C. Juxta manum Dei ſui bonam ſuper ſe,

parávit cor ſuum, ut inveſtigáret legem Dómini, & fáceret, & docéret. 1. *Eſdr.* 7.

Ant. 8. c. Poſtquàm ſe ampliùs dedit ad diligéntiam lectiónis legis & Prophetárum, vóluit & ipſe ſcríbere quæ ad doctrínam & ſapiéntiam pértinent. *Prolog. Eccli.*

Ant. 3. a. Cùm eſſet ſapientíſſimus, dócuit pópulum: quæſívit verba utília, & conſcripſit ſermónes rectíſſimos ac veritáte plenos. *Eccleſ.* 12.

Ant. 4. E. Sapiéntiam ejus enarrábunt gentes; & laudem ejus enuntiábit Eccléſia. *Eccli.* 39.

CAPITULUM. *Prov.* 3.

BEátus homo qui invénit ſapiéntiam, & qui áffluit prudéntiâ: mélior eſt acquisítio ejus negotiatióne argenti & auri primi; & puríſſimi fructus ejus: pretióſior eſt cunctis ópibus; & ómnia quæ deſiderantur, huic non valent comparári.

In Solemnibus & Annualibus: Allelúia, allelúia. ℣. Qui fécerit & docúerit, hic magnus vocábitur in regno cœlórum. Allelúia. *Matth.* 5.

HYMNUS.

LUx lucis & fons lúminis,
A quo dies hic náſcitur,
Quàm dignióri lúmine
Lucére das Eccléſiam!

Sanctis eam Doctóribus
Indeſinenter ínſtruens,
Quibus tenébris quæritat
Error latére, détegis.

His ſtat fides, his véritas
Intamináta pérmanet;
Ab hiſque, quam nos vis ſequi,
Doctrína ſana tráditur.

His hauriámus fóntibus
Verbi tui ſciéntiam,
Horumque puris móribus
Præcepta fac nos áſſequi.

Qui vera lux es méntium,
Jeſu, Magiſter únice,
Sit laus tibi, ſit laus Patri,
Sancto ſimul cum Spíritu.
Amen.

℣. Beátus vir qui diſpónet ſermónes ſuos in judício: ℟. In æternum non commovébitur. *Pſ.* 111.

Ad Magníficat.

Ant. 6. Qui docti fúerint, fulgébunt quaſi ſplendor firmamenti, & qui ad juſtítiam erúdiunt multos, quaſi ſtellæ in perpétuas æternitátes. *Dan.* 12.

Oratio, ut ſuprà ad Laudes.

COMMUNE SS. ABBATUM, Monachorum, Cœnobitarum, & Anachoretarum.

IN I. VESPERIS.

Ant. 2. QUid prodeſt hómini, ſi mundum univerſum lucrétur, ánimæ verò ſuæ detrimentum patiátur? *Matth.* 16.

Ant. 8. c. Si vis perfectus eſſe, vade, vende quæ habes, & da paupéribus; & habébis theſaurum in cœlo. *Matth.* 19.

Ant. 6. Nemo eſt qui relíquerit domum, aut agros propter me, qui non accípiat cénties tantùm in témpore hoc, & in ſéculo futúro vitam æternam. *Marc.* 10.

Ant. 3. b. Salva ánimam tuam: noli reſpícere poſt tergum; ſalvum te fac, ne péreas. *Geneſ.* 19.

Ant. 7. c. Séquere me, & dimitte mórtuos ſepelíre mórtuos ſuos. *Matth.* 8.

CAPITULUM. 2. *Cor.* 6.

EXíte de médio eórum, & ſeparámini, dicit Dóminus, & immundum ne tetigéritis: & ego recípiam vos; & ero vobis in patrem, & vos éritis mihi in fílios.

In Duplicibus, & ſuprà:

℟. Suſceptor meus es tu, Dómine, & in verbum tuum ſuperſperávi: * Declináte à me, maligni, & † Scrutábor mandáta Dei mei. ℣. Magiſter, ſequar te quocumquè íeris. * Declináte. Glória Patri. † Scrutábor. *Pſ.* 118. *Matth.* 8.

HYMNUS.

FElíces némorum pángimus íncolas,
Certo conſílio quos Deus ábdidit
Ne contágio ſecli
Mores læderet íntegros.
Ut te poſsídeant, quem sítiunt Deum,
Urbes, regna, ſuos, ſe quoque déſerunt:
Totus víluit orbis,
Dum cœléſtia cógitant.
Nudi, prompti, álacres, líberi ab ómnibus,
Ad luctam púgiles óciùs ádvolant:
Ut vaſtum mare tranent,
Prudentes onus éxuunt.
Æternas ut opes, cértaque gáudia
Secúri rápiant, ómnia lúdicra
Sano péctore temnunt,
Confíſi melióribus.
Illis ſumma fuit glória, déſpici;
Illis divítiæ, paupériem pati;
Illis ſumma voluptas,
Longo ſupplício mori.

Fac nos, ſumme Deus, quæ pátimur mala,
In pœnam ſcélerum ferre libéntiùs;
Et, tellúre relictâ,
Immortália quærere.
Patri máxima laus; máxima Fílio,
Amborumque ſacro máxima Flámini,
Quo deſerta petívit
Quondàm ductus homo Deus. Amen.

Si ſit Abbas, ℣. Potens in terra erit ſemen ejus: ℟. Generátio rectórum benedicétur. *Pſ.* 111.

Ad Magníficat.

Ant. 8. G. Egrédere de cognatióne tua, & de domo patris tui; & veni in terram quam monſtrábo tibi: faciamque te in gentem magnam, & benedícam tibi. *Geneſ.* 12.

Oratio, ut infrà ad Laudes.

Si non ſit Abbas, ℣. In umbra alárum tuárum ſperábo, ℟. Donec tránſeat iníquitas. *Pſ.* 56.

Ad Magníficat.

Ant. 4. d. Reliquiſti parentes tuos: plenam mercédem recípias à Dómino Deo, ad quem veniſti, & ſub cujus confugiſti alas. *Ruth.* 2.

Oratio, ut infrà ad Laudes.

AD COMPLETORIUM.

Ant. 4. c. Qui hábitant in deſerto, ſecúri dórmient in ſáltibus: & ponam eos in circúitu collis mei benedictiónem. *Ezech.* 34.

Doxologia, ¶ Qui ſponte deſertum petis, *ut infrà ad Laudes.*

Ad Nunc dimittis.

Ant. 2. Habitábit in ſolitúdine judícium; & erit opus juſtítiæ pax, & cultus juſtítiæ ſiléntium, & ſecúritas uſque in ſempiternum. *Iſ.* 32.

AD OFFICIUM NOCT.

Invit. Jeſum, qui ductus eſt in deſertum à Spíritu, * Veníte, adorémus. *Matt.* 4.

Pſ. 94. Veníte. 2.

HYMNUS.

O Pulchras ácies, cáſtraque fórtia,
Quæ ſpes, una fides, unus amor regit!
Omnes lege ſub una,
Uno ſub duce mílitant.
Heu! quantis rápiunt aſtra labóribus!
Pulſant perpétuis queſtibus æthera,
Per jejúnia longa
Vires córporis átterunt.
Votis unánimes, vi quoque flétuum
Inſtant, & ſócias ingéminant preces,
Et concórdibus armis
Vim cœlo ſimul ínferunt.
Hæc vis grata Deo: ſic amat óptimus
Vinci per lácrymas, per gémitus, Pater:
Sic duris referátur
Cœlum conditiónibus.
Fervent quandò die cuncta tumúltibus,
Altum turba ſilet: cætera dum tacent,

Hi per cántica rumpunt
Noctis longa ſiléntia.
Exercet vígiles contínuus labor;
Incumbunt óperi non réſides manus;
Tellus culta colónis
Victum ſuppéditat ſuis.
Quin regína ſuî mens quoque ſúbditur,
Rectoriſque ſtudet nútibus óbſequi:
Nil ſervat ſibi juris,
Capto libérior jugo.
Patri máxima laus, máxima Fílio,
Amborumque ſacro máxima Flámini,
Quo deſerta petívit
Quondàm ductus homo Deus. Amen.

IN I. NOCTURNO.

Ant. 1. g. Omnis ex vobis qui non renúntiat omnibus quæ póſſidet, non poteſt meus eſſe diſcípulus. *Luc.* 14.

Ant. 7. c. Véndite quæ poſſidétis, & date eleemóſynam: fácite vobis theſaurum non deficientem in cœlis. *Luc.* 12.

Ant. 8. G. Nolíte quærere quid manducétis, aut quid bibátis: quærite primùm regnum Dei, & juſtítiam ejus; & hæc ómnia adjicientur vobis. *Luc.* 12.

℣. Non eſt inópia timéntibus Dóminum: ℟. Dívites eguérunt, & eſuriérunt. *Pſ.* 33.

Lectiones de Scriptura occurrente.

℟. *j.* Fúgite de médio Babylónis, & ſalvet unuſquiſque ánimam ſuam; * Quóniam tempus ultiónis eſt à Dómino. ℣. Exíte de illa, pópulus meus, ut ne partícipes ſitis delictórum ejus, & de plagis ejus non accipiátis; * Quóniam. *Jerem.* 51. *Apoc.* 18.

℟. *ij.* Vade, pópule meus, intra in cubícula tua, abſcóndere módicùm, * Donec pertránſeat indignátio. ℣. Veníte ſeorsùm in deſertum locum, & requiéſcite, * Donec. *Iſ.* 26. *Marc.* 6.

℟. *iij.* Exeámus ad Jeſum extrà caſtra, impropérium ejus portantes: * Non enim habémus hîc manentem civitátem, ſed futúram inquírimus. ℣. Peregríni ſumus coram te, Deus: dies noſtri quaſi umbra ſuper terram. * Non. Glória Patri. * Non. *Hebr.* 13. 1. *Paral.* 29.

IN II. NOCTURNO.

Ant. 3. g. Ecce nos relíquimus ómnia, & ſecúti ſumus te. *Matth.* 19.

Ant. 7. c. Eſurímus, & ſitímus, & nudi ſumus, & laborámus operantes mánibus noſtris. 1. *Cor.* 4.

Ant. 2. Non deſícimus: ſed licèt is qui foris eſt, noſter homo corrumpátur; tamen is qui intùs eſt renovátur de die in diem. 2. *Cor.* 4.

℣. Rédimit Dóminus de intéritu vitam ſuam;

℟. Renovábitur ut áquilæ juventus tua. *Pſ.* 102.

Lectiones, ut in Proprio.

℟. *iv.* Omnis qui in agóne conténdit, ab ómnibus ſe âbſtinet : * Ego ígitur ſic curro, non quaſi in incertum : ſic pugno, non quaſi áerem vérberans ; ſed caſtígo corpus meum, & in ſervitútem rédigo. ℣. A juventúte mea inveſtigábam ſapiéntiam : colluctáta eſt ánima mea in illa, & in faciendo eam confirmátus ſum. * Ego ígitur. 1. *Cor.* 9. *Eccli.* 51.

℟. *v.* Non ſecundùm carnem ambulámus, ſed ſecundùm ſpíritum ; quóniam ſapiéntia carnis inimíca eſt Deo : * Qui autem in carne ſunt, Deo placére non poſſunt. ℣. Excelſus Deus & hábitans cum contríto & húmili ſpíritu ; ut vivíficet ſpíritum humílium, & vivíficet cor contritórum. * Qui. *Rom.* 8. *Iſ.* 57.

℟. *vj.* Quæ mihi fuérunt lucra, hæc arbitrátus ſum propter Chriſtum detrimenta ; * Ut invéniar in illo habens juſtítiam quæ ex fide eſt, configurátus morti ejus. ℣. Elégi abjectus eſſe in domo Dei mei, magis quàm habitáre in tabernáculis peccatórum ; * Ut. Glória. * Ut. *Philipp.* 3. *Pſ.* 83.

IN III. NOCTURNO.

Ant. 4. E. Omnes erant perſeverantes unanímiter in oratióne. *Act.* 1.

Ant. 5. F. Poſſeſſiónes & ſubſtántias vendébant, & dividébant illa ómnibus, proùt cuíque opus erat. *Act.* 11.

Ant. 6. Plorábant, & jejunábant, & orábant in conſpectu Dómini. *Baruch* 1.

℣. Flévimus, cùm recordarémur Sion : ℟. Quómodò cantábimus in terra aliéna ? *Pſ.* 136.

Evangelium & Homilia, ut in Proprio.

℟. *vij.* Sapiéntia diréxit ópera eórum : * Iter fecérunt per deſerta quæ non habitabantur ; & in locis deſertis fixérunt caſas. ℣. Circuiérunt in péllibus caprínis, egentes, anguſtiáti, afflicti ; quibus dignus non erat mundus : in ſolitudínibus errantes, & in cavernis terræ. * Iter. *Sap.* 11. *Hebr.* 11.

℟. *viij.* Multitúdinis erat cor unum, & ánima una : nec quiſquam áliquid ſuum eſſe dicébat ; ſed * Erant illis ómnia commúnia. ℣. Ecce quàm bonum & quàm jucundum habitáre fratres in unum ! * Erant. *Act.* 4. *Pſ.* 132.

℟. *ix.* Pars Dómini pópulus ejus : invénit eum in terra deſerta, circumdúxit, & dócuit, atque portávit in húmeris ſuis, * Et conſtítuit ſuper excelſam ter-

tam. ℣. Confitentes quia peregríni & hóſpites ſunt ſuper terram, pátriam melιórem áppetunt: ídeò parávit illis civitátem, * Et. Glória. * Et. *Deut.* 32. *Hebr.* 11.

Te Deum.

℣. *Sacerd.* Benedícite, ſancti, & húmiles corde, Dómino: ℟. Laudáte, & ſuperexaltáte eum in ſécula. *Dan.* 3.

AD LAUDES.

Ant. 7. d. PErféctio tua, Dómine, & doctrína tua viro ſancto tuo, qui dixit patri ſuo & matri ſuæ: Néſcio vos; & frátribus ſuis: Ignóro vos. *Deut.* 33.

Ant. 1. g. Non ſedi in concílio ludéntium: ſolus ſedébam; quóniam comminatióne repleſti me. *Jerem.* 15.

Ant. 3. b. Exui me ſtolâ pacis, índui autem me ſacco obſecratiónis; & venit mihi gáudium à Sancto. *Baruch.* 4.

Ant. 4. a. Mihi mundus crucifixus eſt, & ego mundo. *Galat.* 6.

Ant. 8. G. In voce laudis immolábo tibi: quæcumque vovi, reddam pro ſalúte Dómino. *Jonæ* 2.

CAPITULUM. *Iſaïæ* 51.

COnſolábitur Dóminus Sion, & conſolábitur omnes ruínas ejus: & ponet deſertum ejus quaſi delícias, & ſolitúdinem ejus quaſi hortum Dómini. Gáudium & lætítia inveniétur in ea, gratiárum actio, & vox laudis.

HYMNUS.

QUid tu, relictis úrbibus,
Mortálium consórtia
Timens fugis? quid tu vides,
Soluſque tecum cógitas?
Mentis volátu líbero,
Percurris æternas domos;
Et quæ negas mortálibus,
Transfers Deo commércia.
Præſens choris cœléſtibus,
Sacro quiétus ótio,
Totus tuendo Númini,
Totus colendo tu vacas.
Quàm pura, qui te díligunt,
O Chriſte, libant gáudia!
Te propter antris ábditos
Sinu recondis in tuo.
¶ Qui ſponte deſertum petis,
Jeſu, tibi ſit glória,
Cum Patre, cumque Spíritu,
In ſempiterna ſécula.
Amen.

[*Hæc Doxologia dicitur ad omnes Horas.*]

Si ſit Abbas, ℣. Veníte, fílii, audíte me: ℟. Timórem Dómini docébo vos. *Pſ.* 33.

Ad Benedictus.

Ant. 1. *D.* Ecce ego & púeri mei, quos dedit mihi Dóminus in ſignum & in portentum Iſraël à Dómino exercítuum, qui hábitat in monte Sion. *Iſ.* 8.

Oratio.

DEus, cujus múnere beátus *N.* Abbas Chriſtum páuperem ſequi, & húmilem corde uſque in finem perſeverávit imitári: da cunctis ſémitam mandatórum tuórum ingreſſis, ut nec retrò aſpíciant, nec in via hæreant; ſed ad te ſine offenſióne currentes, vitam æternam apprehendant; Per eumdem.

Alia Oratio.

DA nobis, quæſumus, Deus noſter, beáti Abbátis *N.* interceſſiónibus ſublevári; ut per quem ſervis tuis perfectiónis evangélicæ documenta donaſti, per eum nobis ſubsídia perpétuæ ſalútis impendas; Per.

Si non ſit Abbas, ℣. Clamávi ad te, Dómine; dixi: Tu es ſpes mea, ℟. Pórtio mea in terra vivéntium. *Pſ.* 141.

Ad Benedictus.

Ant. 5. C. Pars mea Dóminus, dixit ánima mea. Bonus eſt Dóminus ánimæ quærenti illum. Bonum eſt præſtolári cum ſiléntio ſalutáre Dei. *Thren.* 3.

Oratio.

OMnípotens, ſempiterne Deus, térréna pro te calcántium merces magna nimìs: da nobis exemplo & interceſſióne beáti *N.* cujus hódiè tránſitum celebrámus, temporália ómnia deſpícere, & ad æterna totâ mentis intentióne feſtináre; Per.

Alia Oratio.

QUærentium te, Dómine, Salvátor & cuſtos, qui beáto *N.* ne párticeps eſſet coinquinatiónis, renuntiáre ſéculo, & ſub alas tuas confúgere tribuiſti: ejus interceſſióne da pópulo tuo diabólica vitáre contágia, & te ſolum Dóminum purâ mente ſectári; Qui vivis.

AD PRIMAM.

Ant. 7. d. Perféctio.

In ℟. *br.* ℣. Qui ductus es in deſertum * à Spíritu. *Matth.* 4.

AD TERTIAM.

Ant. 1. g. Non ſedi.

CAPITULUM. 1. *Joan.* 2.

SI quis díligit mundum, non eſt cáritas Patris in eo; quóniam omne quod eſt in mundo, concupiſcéntia carnis eſt, & concupiſcéntia oculórum, & ſupérbia vitæ, quæ non eſt ex Patre, ſed ex mundo eſt. Et mundus tranſit, & concupiſcéntia ejus: qui autem facit voluntátem Dei, manet in æternum.

℟. *br.* Elongávi fúgiens: *Manſi in ſolitúdine. Elongávi. ℣. Quóniam vidi iniquitátem * & contradictiónem in civitáte, * Manſi. Glória. Elongávi. *Pſ.* 54.

℣. Confige timóre tuo carnes meas: ℟. A judíciis enim tuis tímui. *Pſ.* 118.

AD SEXTAM.

Ant. 3. b. Exui me.

CAPITULUM. *Hebr.* 1.

OMnis diſciplína in præſenti quidem vidétur non eſſe gáudii, ſed mœróris; poſteà autem fructum pacatíſſimum exercitátis per eam reddet juſtítiæ.

℟. *br.* Propter verba labiórum tuórum * Ego cuſtodívi vias duras. Propter. ℣. Pérfice greſſus meos * in ſémitis tuis. * Ego. Glória Patri. Propter. *Pſ.* 16.

℣. Induébar cilício: ℟. Humiliábam in jejúnio ánimam meam. *Pſ.* 34.

AD NONAM.

Ant. 8. *G.* In voce laudis

CAPITULUM. *Eccli.* 51.

VIdéte óculis veſtris quia módicùm laborávi, & invéni mihi multam réquiem. Aſſúmite diſciplínam in multo número argenti, & copióſum aurum poſſidéte in ea. Lætétur ánima veſtra in miſericórdia ejus; & non confundémini in laude ipſíus.

℟. *br.* Séptiès in die * Laudem dixi tibi. Séptiès in die. ℣. Super judícia * juſtítiæ tuæ, * Laudem. Glória Patri. Séptiès.

℣. Cantábiles mihi erant juſtificatiónes tuæ, ℟. In loco peregrinatiónis meæ. *Pſ.* 118.

AD II. VESPERAS.

Ant. 2. SUmus húmiles in universa terra, Dómine: ſed in ánimo contríto & ſpíritu humilitátis ſuſcipiámur; quóniam non eſt confúſio confidéntibus in te. *Dan.* 3.

Ant. 8. G. Non derelínquimur, ſemper mortificatiónem Jeſu in córpore noſtro circumferentes; ut & vita Jeſu manifeſtétur in carne noſtra mortáli. 2. *Cor.* 4.

Ant. 6. Quaſi morientes, & ecce vívimus; quaſi triſtes, ſemper autem gaudentes; tanquàm nihil habentes, & ómnia poſſidentes. 2. *Cor.* 6.

Ant. 7. d. Omnes unánimes, compatientes, fraternitátis amatóres, miſericórdes, modeſti, húmiles. 1. *Petr.* 3.

Ant. 4. d. Teneámus ſpei noſtræ confeſſiónem indeclinábilem, (fidélis enim eſt qui repromíſit,) & conſiderémus ínvicèm in provocatiónem caritátis & bonórum óperum. *Hebr.* 10.

CAPITULUM. *Deut.* 7.

DOminus Deus ipſe eſt fortis & fidélis, cuſtódiens pactum & miſericórdiam diligéntibus ſe, & his qui cuſtódiunt præcepta ejus in mille generatiónes.

In Solemnibus & Annualibus, Allelúia, allelúia; ℣. In loco ſolitúdinis, Dóminus eum dócuit, & cuſtodívit quaſi pupillam óculi ſui. Allelúia. *Deut.* 32.

HYMNUS.

QUas ferat pœnas pia turba flentûm,
Turba crudélis ſibi quis renarret?
Prævenit læſi nimis ah! timendas
Júdicis iras.

Próferunt longas vigilando noctes,
Et dies ducunt ſólidos canendis
Láudibus ſacris, precibuſque juncti
Aſtra laceſſunt.

Frígidos temnunt, calidoſque ſoles:
Quæ tegit nudos malè veſtis artus
Urit, intonſis & acúta figit
Spícula ſetis.

Invidet cœlum, próprios repoſcit,
Mente qui regnant ſuper aſtra, cives:
Dum novos terris hómines iníquus
Déſpicit orbis.

Sic ad æternas datur ire ſedes;
Nullus intrábit, niſi durus ultor
Expiet fletu, crucianda ſævis
Crímina flammis.

Ipſe deſertum petis, ô Redemptor,
Factus exemplum: decus hinc tibi ſit:
Par decus Patri: decus & tibi par,
Spíritus alme. Amen.

Si ſit Abbas, ℣. Juſtus ut palma florébit: ℟. Sicut cedrus Líbani multiplicábitur. *Pſ.* 91.

Ad Magníficat.

Ant. 1. D. Atténdite ad patrem veſtrum, qui ſequímini quod juſtum eſt, & quærítis Dóminum; quia unum vocávi eum, & benedixi ei, & multiplicávi eum. *Iſ.* 51.

Oratio, ut ſuprà ad Laudes.

Si non ſit Abbas, ℣. Plantáti in domo Dómini, florébunt; ℟. Ut annúntient quóniam rectus Dóminus. *Pſ.* 91.

Ad Magníficat.

Ant. 3. E. Scimus quóniam, ſi terreſtris domus noſtra diſſolvátur, ædificatiónem ex Deo habémus æternam in cœlis: nam & in hoc ingemíſcimus, habitatiónem noſtram quæ de cœlo, eſt ſuperíndui cupientes. 2. *Cor.* 5.

Oratio, ut ſuprà ad Laudes.

COMMUNE JUSTORUM.

IN I. VESPERIS.

Ant 7. a. DIcébat Jeſus ad omnes: Si quis vult poſt me veníre, ábneget ſemetipſum, & tollat crucem ſuam quotídiè, & ſequatur me. *Luc.* 9.

Ant. 2. Dico vobis:

Niſi abundáverit juſtítia veſtra pluſquàm Scribárum & Phariſæórum, non intrábitis in regnum cœlórum. *Matth.* 5.

Ant. 6. Niſi converſi fuéritis, & efficiámini ſicut párvuli, non intrábitis in regnum cœlórum. *Matth.* 18.

Ant. 8. G. Non omnis qui dicit mihi : Dómine, Dómine, intrábit in regnum cœlórum; ſed qui facit voluntátem Patris mei qui in cœlis eſt, ipſe intrábit in regnum cœlórum. *Matth.* 7.

Ant. 4. *d.* Conténdite intráre per anguſtam portam; quia multi, dico vobis, quærent intráre, & non póterunt. *Luc.* 13.

Capitulum. *Eccli.* 2.

Qui timétis Dóminum, crédite illi ; & non evacuábitur merces veſtra. Qui timétis Dóminum, ſperáte in illum ; & in oblectatiónem véniet vobis miſericórdia. Qui timétis Dóminum, dilígite illum ; & illuminabuntur corda veſtra.

In Duplicibus, & ſuprà :

℟. Qui timent Dóminum non erunt incredíbiles verbo illíus ; & * Qui díligunt illum, conſervábunt viam illíus. ℣. Plenitúdo legis eſt diléctio. * Qui. Glória. * Qui. *Eccli.* 2. *Rom.* 13.

Si ſit Sacerdos,

Hymnus.

Jam ſatis fluxit cruor hoſtiárum ;
Príſtinæ ceſſent holocauſta legis ;
Chriſte, quos formas, melióra libant
Sacra Miniſtri.

Orat Elías ; celer ignis aſtat :
Myſta nunc major jubet ; & potenti
Obſequens verbo, Deus aſtat aris,
Hoſtia factus.

Pingue libámen, novus & Sacerdos,
Orbe jam toto, Deus immolátur :
Se, manu Myſtæ, litat incruento
Fúnere Chriſtus.

Tale nil priſcis pátribus tribútum ;
Angelis nuſquàm data par poteſtas :
Se, manu Myſtæ, Deus ipſe cunctis
Præbet in eſcam.

Chriſte, fac ſemper tua ſacra puro
Corde tractémus, manibuſque puris ;
Cáritas aptos tua nos tremendis
Applicet aris.

Lúminis ſplendor, Patris una proles,
Chriſte, te pronus veneretur orbis,
Qui Sacerdótes per amóris almi
Flamen inungis. Amen.

℣. Oculi mei ad fidéles terræ, ut ſédeant mecum; ℟. Ambulans in via immaculáta, hic mihi miniſtrábat. *Pſ.* 100.

Ad Magníficat.

Ant. 5. c. Notū fáciet Dóminus qui ad ſe pertíneant, & ſanctos applicábit ſibi, & quos elégerit, appropinquábunt ei. *Num.* 16.

Oratio, ut infrà ad Laudes.

Si non ſit Saeerdos,

HYMNUS.

SUmmi puſillus grex Patris,
Timóre mentem ſólvite:
Sui paternus vos amor
Vult eſſe regni cómpotes.

En regnat inter Cœlites,
Qui vixit olim ſéculo
Ignótus, exóſus ſibi,
Qui pauper, & ſciens pati.

Anguſta pœniténtiæ
Ingreſſus, & viam crucis,
Per dura Chriſtum prælia,
Per damna non timet ſequi.

Carnem terit jejúniis;
Linguam domat ſiléntio:
In páuperum; parcus ſibi,
Abſcondit & ſpargit ſinu.

Sapóre verbi páſcitur;
Totóque legem péctore
Scrutátus, orat pérvigil:
Mens celſa verſátur polo.

Hâc ſurgit ad cœlum viâ:
Et nos eâdem da, Pater,
Da, Nate, da cum Spíritu,
Ad te veníre ſémitâ. Amen.

℣. Sperent in te qui novérunt nomen túum; ℟. Quóniam non dereliquiſti quærentes te, Dómine. *Pſ.* 9.

Ad Magníficat.

Ant. 7. Qui confídunt in Dómino, intélligent veritátem, & fidéles in dilectióne acquieſcent illi; quóniam donum & pax eſt electis ejus. *Sap.* 3.

Oratio, ut infrà ad Laudes.

AD COMPLETORIUM.

Ant. 2. Vigiláte, & eſtóte paráti; quia quâ neſcítis horâ Fílius hóminis ventúrus eſt. *Matth.* 24.

Si ſit Sacerdos,

In fine Hymni.

¶ Jeſu, Sacerdos máxime,
Jugis tibi ſit glória,
Cum Patre, & almo Spíritu,
Per cuncta ſemper ſécula.
Amen.

[*Hæc Doxologia dicitur ad omnes Horas.*]

Si non ſit Sacerdos, Æterna Juſtórum quies, *ut infrà ad Officium Noct.*

Ad Nunc dimittis.

Ant. 6. Oculus non vidit, Deus, abſque te, quæ præparaſti expectántibus te. *Iſ.* 64.

AD OFFICIUM NOCT.

Si ſit Sacerdos,

Invitatórium. Sacerdótem in æternum Jeſum Chriſtum, * Veníte, adorémus. *Hebr.* 5.

Pſalmus. Veníte.

HYMNUS.

O Tuâ dignum pietáte munus!
Chriſte, cùm per te légitur Sacerdos

Ille, qui primum decus,
& miniſtris,
Reddit & aris.
Quàm pavens, ſanctus, procul à tumultu,
Cùm dapes Chriſti meditátur Agni,
In quibus manat ſacer incruento
Fúnere ſánguis!
Thure fumantes quis hic inter aras?
Quanta majeſtas ſedet ore ſancto!
Nec minùs fervent calefacta puris
Péctora flammis.
Nec ſacrum durus ſedet ad tribúnal;
Súblevat triſtes miseráta caſus
Cáritas, clemens, aliiſque mater,
Dum ſibi judex.
Quas relaxávit, luit ipſe noxæ
Innocens pœnas; aliéna culpa
Hunc reum fecit; piat acta largo
Non ſua fletu.
Lúminis ſplendor, Patrìs una proles,
Chriſte, te pronus venerétur orbis,
Qui Sacerdótes per amóris almi
Flamen inungis.
Amen.

Si non ſit Sacerdos,

Invit. Diligentem juſtos Dóminum, * Veníte, adorémus. *Pſ*. 145.

Pſ. 94. Veníte. 2.

HYMNUS.

NOn parta ſolo ſánguine
Ornat beátos purpura:
Sunt incruenta, quæ ſuos
Habent triumphos, prælia.
Non iſte flammas, non cruces,
Non ſenſit uncos péctines:
Crudélis & durus ſibi
Se morte lentâ cónficit.
Si lictor illi défuit,
Si vincla, fuſtes, úngulæ;
Paráta pro Chriſto mori
Hoc ſupplet omne cáritas.
Corpus ſubégit cáſtitas,
Et líberam mentem fides:
Amor ſupernis ígnibus
Totam litávit hóſtiam.
Venis apertis ómnibus
Qui vellet ultrò erúmpere,
Fraudátus optátâ viâ,
It fuſus in fletum cruor.
Da, Chriſte, ſic nos vívere,
Diſcámus ut ſemper mori:
Da, poſt brevis vitæ dies,
Vitæ perennis gáudia.
¶ Æterna juſtórum quies,
Tibi beáta Trínitas,
Sit ſumma laus, ſummum decus
In ſempiterna ſǽcula.
Amen.

IN. I. NOCTURNO.

Ant. 1. a. Qui vult vitam dilígere, & dies vidére bonos, declínet à malo, & fáciat bonum. 1. *Petr*. 3.

Ant. 4. d. Cùm ingreſſus fúeris ſémitas æquitátis, non arctabuntur greſſus tui; & currens, non

habébis offendículum. *Proverb.* 4.

Ant. 7. d. Inhabitábis cum juſtítia, & próteget te in ſempiternum ; & in die agnitiónis invénies firmamentum. *Eccli.* 27.

℣. In nómine tuo exultábunt juſti, Dómine, ℟. Et in juſtítia tua exaltabuntur. *Pſ.* 88.

Lect. de Script. occurente.

℟. *j.* Tóllite jugum meum ſuper vos, & díſcite à me quia mitis ſum & húmilis corde : * Et inveniétis réquiem animábus veſtris ; jugum enim meum ſuáve eſt, & onus meum leve. ℣. Interrogáte quæ ſit via bona, & ambuláte in ea : * & inveniétis. *Matth.* 11. *Jerem.* 6.

℟. *ij.* Nihil dúlcius, quàm reſpícere in mandátis Dómini. * Glória magna eſt ſequi Dóminum. ℣. Si quis mihi miniſtrat, me ſequátur ; & ubi ſum ego, illîc & miniſter meus erit.*Glória magna. *Eccli.* 23. *Joan.* 12.

℟. *iij.* Omnis qui venit ad me, & audit ſermónes meos, & facit eos, oſtendam vobis cui símilis ſit : * Símilis eſt hómini ædificanti domum, qui † Fodit in altum, & póſuit fundamentum ſuper petram. ℣. Beátus homo, cui donátum eſt habére timórem Dei : qui tenet illum, cui aſſimilábitur ? * Símilis eſt, Glória. † Fodit. *Luc.* 6. *Eccli.* 25.

IN II. NOCTURNO.

Ant. 8. G. Turris fortíſſima nomen Dómini : ad ipſum currit juſtus, & exaltábitur. *Prov.* 18.

Ant. 6. Deridétur juſti ſimplícitas : lampas contempta apud cogitatiónes dívitum, paráta ad tempus ſtatútum. *Job.* 12.

Ant. 5. a. Benedíctio Dei in mercédem juſti feſtínat ; & in hora velóci proceſſus illíus fructíficat. *Eccli.* 11.

℣. Gloriabuntur in te omnes qui díligunt nomen tuum, ℟. Quóniam tu benedíces juſto. *Pſ.* 5.

Lectiones, ut in Proprio.

℟. *iv.* Quàm magnus qui invénit ſapiéntiam & ſciéntiam ! ſed * Non eſt ſuper timentem Dóminum. ℣. Mundémus nos ab omni inquinamento carnis & ſpíritûs, perficientes ſanctificatiónem in timóre Dei : * Non eſt. *Eccli.* 25. 2. *Cor.* 7.

℟. *v.* Si quis emundáverit ſe, * Erit vas in honórem ſanctificátum, & útile Dómino, ad omne opus bonum parátum. ℣. Sápiens cor abſtinébit ſe à peccátis, & in opéribus juſtítiæ ſucceſſus habébit. *Erit vas. 2. *Tim.* 2. *Eccli.* 3.

℟. *vj.* Beátus qui inventus eſt ſine mácula, & qui poſt aurum non ábiit, nec

ſperávit in pecúnia & theſauris : * Qui probátus eſt in illo, & perfectus eſt, † Erit illi glória æterna. ℣. Probátio fidei multò pretióſior auro. * Qui. Glória. † Erit. *Eccli.* 31. 1. *Petr.* 1.

IN III. NOCTURNO.

Ant. 8. *G.* Qui ſperant in Dómino, mutábunt fortitúdinem : current, & non laborábunt ; ambulábunt, & non deficient. *Iſ.* 40.

Ant. 2. Tenébit juſtus viam ſuam, & mundis mánibus addet fortitúdinem. *Job.* 17.

Ant. 3. a. Qui fidúciam habet meî, hæreditábit terram, & poſſidébit montem ſánctum meum. *Iſ.* 57.

℣. Beátus vir cujus eſt nomen Dómini ſpes ejus ; ℟. Et non reſpéxit in vanitátes & inſánias falſas. *Pſ.* 39.

Evangelium & Homilia, ut in Proprio.

℟. *vij.* Sint lumbi veſtri præcincti, & lucernæ ardentes in mánibus veſtris : * Et vos símiles homínibus expectántibus dóminum ſuum ; ut, cùm vénerit, confeſtim apériant ei. ℣. Qui vigiláverint ad illum, juſtítias quaſi lumen accendent. * Et vos. *Luc.* 12. *Eccli.* 32.

℟. *viij.* Ego in juſtítia apparébo conſpéctui tuo, Dómine : * Satiábor, cùm apparúerit glória tua. ℣. Nunc cognoſco ex parte ; tunc autem cognoſcam ſicut & cógnitus ſum. * Satiábor. *Pſ.* 16. 1. *Cor.* 13.

℟. *ix.* Sapiéntia juſtum deduxit per vias rectas, & oſtendit illi regnum Dei ; & * Dedit illi ſciéntiam ſanctórum : † Honeſtávit illum in labóribus ; & complévit labóres illíus. ℣. Regnum Dei juſtítia eſt, & pax in Spíritu ſancto : qui in hoc ſervit Chriſto, placet Deo. * Dedit. Glória. † Honeſtávit. *Sap.* 10. *Rom.* 14.

Te Deum.

℣. *Sacerd.* Benedícite, ſervi Dómini, Dómino : ℟. Laudáte & ſuperexaltáte eum in ſécula. *Dan.* 3.

AD LAUDES.

Ant. 1. f. Ante Dóminum qui elégit me, vílior fiam pluſquàm factus ſum ; & ero húmilis in óculis meis. 2. *Reg.* 6.

Ant. 8. c. Semper quaſi tumentes ſuper me fluctus tímui Deum, & pondus ejus ferre non pótui. *Job.* 31.

Ant. 4. a. A mandátis labiórum ejus non receſſi, & in ſinu meo abſcondi verba oris ejus. *Job.* 23.

Ant. 5. a. Ambulávit pes meus iter rectum ; zelátus ſum bonum, & non confundar. *Eccli* 51.

Ant. 3. d. Donec ſúpereſt hálitus in me, non loquentur lábia mea iniquitátem, nec lingua mea meditábitur

ditábitur mendácium. *Job.* 27.

CAPITULUM. 2. *Cor.* 1.

GLória noſtra hæc eſt, teſtimónium conſciéntiæ noſtræ, quòd in ſimplicitáte cordis & ſinceritáte Dei, & non in ſapiéntia carnáli, ſed in grátia Dei converſáti ſumus in hoc mundo.

Si ſit Sacerdos,

HYMNUS.

O Sacerdótum veneranda jura!
Ceu vices Chriſti téneant ſalútis
Arbitri, claudunt, reſerantque nobis
Atria cœli.

Omne pendentes ſcelus in ſtatéra,
Cùm reum ſolvunt, Deus ipſe ſolvit;
Cùm ligant ſontem, Deus ipſe ſontis
Víncula nectit.

Quàm manus morbis ádhibent períras!
Cùm ſecant, ſemper pia dextra cædit;
Cùm fovent, ſemper pia lenit ungens
Vúlnera dextra.

Verba dum promunt, pópulus fidélis
Excipit vocem, cúpidus docéri;
Nempè divínæ ſacra verba legis
Mente recondunt.

Irruens prompti cohibére fulmen,
Stant ab adverſo, Dominumque placant,
Víndices in nos quótiès ab alto
Dépluit iras.

Dùm Sacerdótes tua ſacra tractant,
Chriſte, fac ſacris quibus applicaſti,
Cónſonent mores, populique fiat
Forma Sacerdos.

Lúminis ſplendor, Patris una proles,
Chriſte, te pronus venerétur orbis,
Qui Sacerdótes per amóris almi
Flamen inungis.
Amen.

℣. Emitte lucem tuam & veritátem tuam, Dóminè;
℟. Ipſa me deduxérunt & adduxérunt in tabernácula tua. *Pſ.* 42.

Ad Benedictus.

Ant. J. Fidúciam habémus per Chriſtum ad Deum, qui & idóneos nos fecit miniſtros novi teſtamenti, non litterâ, ſed ſpíritu. 2. *Cor.* 3.

Oratio.

DOmine Deus omnípotens, qui fámulum tuum *N.* ut ſacerdótio tibi fungerétur, à pópulo ſegregaſti: ejus nos interceſſióne à peccatóribus ſégrega; ut, ſecundùm vocatiónem noſtram, gens ſancta, & regále ſacerdótium coram te efficiámur; Per.

Alia Oratio.

DEus, qui in Eccléſiæ tuæ decus & ſubſídium, beátum *N.* verendo ſacerdótii miniſtério decoraſti: præſta ut, per quem pópulus tuus Evangélii verbum, & Domínici córporis ſacramentum ſuſcépit, ejus patrocínio dignos utriuſque fructus percípiat; Per eumdem.

Si non ſit Sacerdos,

HYMNUS.

QUi te, Deus, ſub íntimo
Amans recépit péctore,
Non ille terras ampliùs
Suſpírat, oblítus ſuî.
Quid ergo gaudes néctere
Triſtes moras amántibus?
Terris retardas éxules
Cives polo quos déſtinas.
Hinc fervet in dies amor;
In vota toti diffluunt:
Ad aſtra feſtinántibus
Fit pœna vita lóngior.
Vix iſte tardi córporis
Pondus moleſtum ſúſtinet;
Præ mortis óccupat diem,
Ardens Deo ſe júngere.
¶ Æterna juſtórum quies,
Tibi beáta Trínitas,
Sit ſumma laus, ſummum decus
In ſempiterna ſécula,
Amen.

[*Hæc Doxologia dicitur ad omnes Horas.*]

℣. Proba me, Deus, & vide ſi via iniquitátis in me eſt; ℟. Et deduc me in via ætérna. *Pſ.* 138.

Ad Benedictus.

Ant. 1. D. Qui facit veritátem, venit ad lucem, ut manifeſtentur ópera ejus; quia in Deo ſunt facta. *Joan.* 3.

Oratio.

FAc, quæſumus, Dómine Deus noſter, intercedente beáto *N.* pópulum tuum in tua dilectióne ambuláre; quia perpétua eſt & plena felícitas, ſi bonórum ómnium ſerviámus auctóri; Per.

AD PRIMAM.

Ant. 1. f. Ante Dóminum.

Si fiat de Sacerdote,

In ℟. *br.* ℣. Qui es Sacerdos * in ætérnum. *Pſ.* 109.

Si fiat de non Sacerdote,

In ℟. *br.* ℣. Qui exemplum * dediſti nobis. *Joan.* 13.

AD TERTIAM.

Ant. 8. c. Semper.

CAPITULUM. *Philipp.* 2.

CUm metu & tremóre veſtram ſalútem operámini; Deus eſt enim qui operátur in vobis & velle & perfícere, pro bona voluntáte.

℟. *br.* Convertantur mihi * Timentes te, Dómine. Convertantur. ℣. Et qui novérunt * teſtimónia tua, * Timentes. Glória Patri. Convertantur.

℣. Párticeps ego ſum ómnium timéntium te, ℟. Et cuſtodiéntium mandáta tua. *Pſ.* 118.

AD SEXTAM.

Ant. 4. a. A mandátis.

CAPITULUM. *Jac.* 1.

QUi perſpéxerit in legem perfectam libertátis, & permánſerit in ea, non auditor obliviósus factus, ſed factor óperis; hic beátus in facto ſuo erit.

℟. *br.* Lucerna pédibus meis * Verbum tuum, Dómine. Lucerna. ℣. Et lumen * ſémitis meis; * Verbum. Glória Patri. Lucerna.

℣. Servávi mandáta tua & teſtimónia tua; ℟. Quia omnes viæ meæ in conſpectu tuo. *Pſ.* 118.

AD NONAM.

Ant. 3. *a.* Donec ſuper, eſt.

CAPITULUM. *Eccli.* 15.

JUſtítia longè abeſt à ſupérbia & dolo: viri mendáces non erunt illíus mémores; & viri veráces inveniéntur in illa, & ſucceſſum habébunt uſquè ad inſpectiónem Dei.

℟. *br.* Juſtítia tua, Dómine, * Juſtítia in ætérnum. Juſtítia tua. ℣. Et lex tua, * véritas. * Juſtítia. Glória Patri. Juſtítia tua.

℣. Ne áuferas de ore meo verbum veritátis uſquequáque; ℟. Quia in judíciis tuis ſuperſperávi. *Pſ.* 118.

AD II. VESPERAS.

Ant. 6. ECce verè Iſraëlíta, in quo dolus non eſt. *Joan.* 1.

Ant. 4. *E.* Erat vir ſimplex, & rectus, ac timens Deum, & recédens à malo. *Job.* 1.

Ant. 1. D. Cuſtodívit ánimam ſuam, & memor fuit Dómini in toto corde ſuo. *Tob.* 1.

Ant. 3. a. Non prætériit de univerſis mandátis, nec unum quidem verbum quod júſſerat Dóminus. *Joſue* 11.

Ant. 5. C. Immóbilis in Dei timóre permanſit, agens grátias Deo ómnibus diébus vitæ ſuæ. *Tob.* 2.

CAPITULUM. *Galat.* 6.

FRatres, quæ ſemináverit homo, hæc & metet. Quóniam qui ſéminat in carne ſua, de carne & metet corruptiónem: qui autem ſéminat in ſpíritu, de ſpíritu metet vitam ætérnam.

Si ſit Sacerdos,

In Solemnibus & Annualibus: Allelúia, allelúia. ℣. Induit eum Deus ſtolam glóriæ, & coronávit eum in vaſis virtútis. Allelúia. *Eccli.* 45.

HYMNUS.

QUantis micas honóribus,
Cœlo Sacerdos áddite,
Cùm, præmiórum pródigus,
Totum tibi dat ſe Deus!
Partis labóre plúrimo
Quot clarus es virtútibus;
Tot fulgurantem glóriâ
Ornant corónæ vérticem.
Quos parturiſti Númini,

Te filii nunc ambiunt;
Tuóque lætis cántibus
Certant triumpho pláudere.
Chriſtus tuum ſit præmium,
Quem conſecraſti víctimam;
Dehinc, aperto Númine,
Te paſcet eſcâ Cœlitûm.
Adhuc Sacerdos, hóſtiam
Gratam Deo, nos dévove;
Undíſque merſos naúfragis,
Duc ad ſalútis líttora.
Jeſu, Sacerdos máxime,
Jugis tibi ſit glória,
Cum Patre & almo Spíritu
In ſempiterna ſǽcula.
Amen.

℣. Sacerdótes Sion índuam ſalutári: ℟. Et ſancti ejus exultatióne exultábunt. *Pſ.* 131.

Ad Magníficat.

Ant. 8. G. Operátus eſt bonum, & rectum, & verum coram Dómino Deo ſuo in univerſa cultúra miniſtérii domûs Dómini: fecítque, & proſperátus eſt. 2. *Paral.* 31.

Oratio, ut ſuprà ad Laudes.

Si non ſit Sacerdos,

In Solemnibus & Annualibus: Allelúia, allelúia.

℣. Timenti Dóminum bene erit in extrémis, & in die defunctiónis ſuæ benedicétur, Allelúia. *Eccli*, 1.

HYMNUS.

Tuâ beandos glóriâ,
Miris, Deus, probas modis;
Qui dum lates præſentior
Votis amantûm páſceris.
Prócul remóti, ſúpplices
Tendunt manus, & pátrium,
Per vota, per ſuſpíria,
Cœlum ſalútant éxules.
Te ſola mors cùm det frui,
Seſe nécant labóribus,
Seſe necant jejúniis,
Et, quâ licet, vellent mori.
Quam, morte promptâ, férvidi
Emêre palmam Mártyres;
Hic doctus in dies mori,
Longo reportat fúnere.
Æterna juſtórum quies,
Tibi beáta Trínitas,
Sit ſumma laus, ſummum decus
In ſempitérna ſǽcula.
Amen.

℣. Innocens mánibus & mundo corde, ℟. Hic accípiet benedictiónem à Dómino. *Pſ.* 23.

Ad Magníficat.

Ant. 7. G. Tu feciſti, Dómine, cum ſervo tuo miſericórdiam magnam, ſicut ambulávit in conſpectu tuo in veritáte, & juſtítia, & recto corde tecum. 3. *Reg.* 3.

Oratio, ut ſuprà ad Laudes.

COMMUNE VIRGINUM.

IN I. VESPERIS.

Ant. 3. a. QUid Dómini bonum eſt, & quid pulchrum ejus, niſi frumentum electórum, & vinum gérminans vírgines? *Zach.* 9.

Ant. 6. Laudábunt, & cónfluent ad bona Dómini; & ultrà non eſúrient: tunc lætábitur virgo in choro. *Jerem.* 31.

Ant. 5. a. Non dicat: Ecce ego lignum áridum; quia hæc dicit Dóminus: Qui tenúerint fœdus meum, dabo eis in domo mea locum. *Iſ.* 56.

Ant. 1. D. Dabo eis nomen mélius à fíliis & filiábus: nomen ſempiternum dabo eis, quod non períbit. *Iſ.* 56.

Ant. 7. a. Non omnes cápiunt verbum iſtud, ſed quibus datum eſt. *Matth.* 19.

CAPITULUM. 1. *Cor.* 7.

UNuſquiſque próprium donum habet ex Deo: álius quidem ſic, álius verò ſic. Dico autem non nuptis, & víduis: Bonum eſt illis, ſi ſic permáneant.

In duplicibus, & ſuprà:

℟. Neſcítis quóniam córpora veſtra membra ſunt Chriſti? membra veſtra templum ſunt Spíritûs ſancti qui in vobis eſt. * Glorificáte, & † Portáte Deum in córpore veſtro. ℣. Ponam tabernáculum meum in médio veſtrî: ambulábo inter vos, & ero Deus veſter. * Glorificáte. Glória Patri. † Portáte. 1. *Cor.* 6. *Levit.* 26.

Si ſit Martyr, HYMNUS.

FEſtis læta ſonent ſidera cántibus:
Nunc aptáte tubas, ſímite tympana,
Cœtus Angélici: dícite Vírginem,
Chriſti dícite Mártyrem.
Veſtris illa fuit débita cœtibus,
Quæ mortális adhuc, nóbilis æmula
Ut vos exprímeret, dedídicit genus,
Virgo córporis ímmemor.
Sed quid cogis, amor? Fórtiter ámbiit
Sponſo virgíneum fúndere ſánguinem:
Oblíti méminit tunc benè córporis,
Præclaræ ſítiens necis.
Sic quâ parte minor, vos ſuperéminet,
Immortále genus, quæ pótuit mori,
Et per damna ſui córporis íntegram
Teſtári Dómino fidem.
Patri máxima laus, máxima Fílio,
Amborumque ſacro máxima Flámini,
Per quem magnánimæ prælia ſúſtinent,

Spreto fúnere, Vírgines. Amen.

℣. Deus præcinxit me virtúte, ℟. Et póſuit immaculátam viam meam. *Pſ.* 17.

Ad Magníficat.

Ant. 4. *E.* Infirma mundi elégit Deus, ut confundat fórtia; ut non gloriétur omnis caro in conſpectu ejus. 1. *Cor.* 1.

Oratio, ut infrà ad Laudes.

Si non ſit Martyr,

HYMNUS.

Vos ô virgínei cum citharis chori,
Agni delíciæ, pars gregis óptima,
Sponſum virgíneo progénitum ſinu
Puris tóllite láudibus.
Hæc eſt ſacra dies, óbvia quâ ſuo
Cum plena rútilans lámpade júngitur
Sponſo, ſtanſque throno próxima cóncinit
Virgo cántica Vírgini.
Solo digna Deo cónjuge, réſpuit
Mortáles thálamos: ut ſemèl óbligat
Seſe fida ſuo, quem benè déperit,
Ultrò ſe Deus óbligat.
Purum ne máculent pectus imágines,
In ſe tota ſui córporis ímmemor
Mens ſeſe récipit; nil óculi vident,
Surdis nil ſonat áuribus.
Ægro vix ſua ſunt pábula córpori,
Ardet mille modis ante diem mori:
Quidquid mors rápiet, jam ſibi præripit;
Unus ſit Deus ómnia.
Fac, ô Chriſte, tuæ Vírginis æmulos
Hâc nos ire tibi, quâ gráditur viâ:
Qui gens ſancta ſumus, móribus íntegris
Fac ſoli tibi vívere.
Da te, ſumme Pater, tóllere láudibus:
Da te, Chriſte, ſequi, láurea Vírginum:
Fac incenſa tuis, Spíritus, árdeant
Flammis frígida péctora.
Amen.

℣. Audi, fília, & vide, & inclína aurem tuam: ℟. Obliviſcere pópulum tuum, & domum patris tui. *Pſ.* 44.

Ad Magníficat.

Ant. 8. *G.* Complácuit Dómino in te: & gaudébit ſuper te Deus tuus. *Iſ.* 62.

Oratio, ut infrà ad Laudes.

AD COMPLETORIUM.

Ant. 2. Ego dilecto meo; & ad me convérſio ejus. *Cant.* 7.

In fine Hymni.

¶ Æterne Sponſe Vírginum,
Jeſu tibi ſit glória,
Cum Patre, cumque Spíritu,
In ſempiterna ſécula.
Amen.

[*Hæc Doxologia dicitur ad omnes Horas.*]

Ad Nunc dimittis.

Ant. 3. E. Vox dilecti mei pulſantis : Aperi mihi, ſoror mea, immaculáta mea. *Cant.* 5.

AD OFFICIUM NOCT.

Invit. Agnum quem ſequuntur Vírgines, * Veníte, adorémus. *Apoc.* 14.

Pſ. 94. Veníte. 2.

Si ſit Martyr, HYMNUS.

VIrginum robur, Deus, atque cuſtos:
Sexus imbellis, médios per enſes,
Dum faves, quas non ſúperat viríli
Péctore mortes!

Pro tuis aris animóſa Virgo
Molle dat pœnis laceráre corpus:
Non ſuos ſentit, memor ô! tuórum,
Chriſte, dolórum.

Non graves plagæ, válidi nec ictus
Integram poſſunt violáre mentem:
Quin ſacri creſcit magis obſtinátus
Ardor amóris.

Sponſa dilecto placitúra Sponſo,
Déſpicit ruptum laniáta corpus:
Eſt ſuus truncis honor, & venuſtas
Eſt ſua membris.

Omnis à Recto fluit ille ſplendor:
Chriſte, ſic olim cruce tenſus altâ,
Obſequens Patri, láceros placébas
Hórridus artus.

Summa laus Patri, genitóque Verbo;
Et tibi compar, utriuſque Nexus:
Fac tibi ſemper placeámus uni
Péctore mundo. Amen.

Si non ſit Martyr,

HYMNUS.

CŒleſtis aula pánditur:
En Sponſus; omnes óbviæ
Exíte ſponſo vírgini,
Exíte, ſponſæ Vírgines.

Hæc nuptiális eſt dies,
Quæ, longa poſt ſuſpíria,
Dat ómnibus, dat ſíngulis
Jam plénius frui Deo.

Quæ caſta vobis gáudia,
Quos afflet ignes, dícite:
Ab ore cujus púrior
Torrens voluptas éffluit?

Hunc propter unum vîluit
Superba regum púrpura:
Dotáta quæ ſponſo Deo,
Quid Virgo terris ámbiat?

O virginales núptiæ,
Per quas caro fit ſpíritus!
O dulce vinclum, júngitur
Quo mens Deo, menti Deus!

Sit laus Patri, laus Fílio:
Sit par tibi laus, Spíritus,
Divína qui perénnibus
Firmas ſigillis fœdera.
Amen.

IN I. NOCTURNO.

Ant. 1. Oleum effúſum nomen tuum; ídeò adoleſcéntulæ dilexérunt te. *Cant.* 1.

Ant. 3. g. Trahe me : poſt te currémus in odórem unguentórum tuórum. *Cant.* 1.

Ant. 5. a. Exultábimus & lætábimur in te ; recti díligunt te. *Cant.* 1.

℣. Deus meus, impollúta via ejus : ℟. Protector eſt ómnium ſperántium in ſe. *Pſ.* 17.

Lectiones de Scriptura occurrente.

℟. *j.* Súſcipe me, Dómine, ſecundùm elóquium tuum, & vivam : * Non confundas me ab expectatióne mea. ℣. Ut Deo vivam, in fide vivo Fílii Dei qui dilexit me. * Non. *Pſ.* 118. *Galat.* 2.

℟. *ij.* Lex tua, Dómine, meditátio mea eſt : * Fiat cor meum immaculátum in juſtificatiónibus tuis, ut non confundar. ℣. Secundùm expectatiónem & ſpem meam, magnificábitur Chriſtus in córpore meo. * Fiat. *Pſ.* 118. *Philipp.* 1.

℟. *iij.* Ecce qui elongant ſe à te, Dómine, períbunt :* Mihi adhærére Deo bonum eſt, pónere in Dómino Deo ſpem meam. ℣. Qui adhæret Dómino, unus ſpíritus eſt. * Mihi. Glória Patri. * Mihi. *Pſ.* 72. 1. *Cor.* 6.

IN II. NOCTURNO.

Ant. 8. *G.* In caritáte perpétua dilexi te ; ídeò attraxi te, míſerans. *Jerem.* 31.

Ant. 4. *E.* Ingreſſus ſum pactum tecum, & facta es mihi. *Ezech.* 16.

Ant. 7. b. Cave nequandò oblíviſcáris pacti Dómini Dei tui, quod pépigit tecum; quia Dóminus Deus tuus, Deus æmulátor. *Deuter.* 4.

℣. Concupiſcet rex decórem tuum ; ℟. Quóniam ipſe eſt Dóminus Deus tuus. *Pſ.* 44.

Lectiones, ut in Proprio.

℟. *iv.* Sponſábo te mihi in ſempiternum:* Et ſponſábo te in juſtítia & judício, & in miſericórdia, & in miſeratiónibus. ℣. Sectáre juſtítiam, pietátem, fidem, caritátem, patiéntiam, manſuetúdinem.*Et ſponſábo. *Oſ.* 2. 1. *Tim.* 6.

℟. *v.* Scient quia ego dilexi te : * Tene quod habes, ut nemo accípiat corónam tuam. ℣. Dedi corónam decóris in cápite tuo : & profeciſti in regnum, quia perfecta eras in decóre meo. *Tene. *Apoc.* 3. *Ezech.* 16.

℟. *vj.* Pone me ut ſignáculum ſuper cor tuum, ut ſignáculum ſuper bráchium tuum ; * Quia † Fortis eſt ut mors diléctio. ℣. Neque inſtántia, neque fortitúdo, neque creatúra ália póterit ſeparáre à caritáte Dei ; *Quia. Glória Patri. † Fortis eſt. *Cant.* 8. *Rom.* 8.

IN III. NOCTURNO.

Ant. 6. Grátia cum ómnibus qui díligunt Dóminum noſtrum Jeſum Chriſ-

tum in incorruptióne. *Epheſ.* 6.

Ant. 3. *a.* Incorrúptio facit eſſe próximum Deo. *Sap.* 6.

Ant. 1. a. Omnis ponderátio non eſt digna continentis ánimæ. *Eccli.* 26.

℣. Beáti immaculáti in via, ℟. Qui ámbulant in lege Dómini. *Pſ.* 118.

Evangelium & Homilia, ut in Proprio.

℟. *vij.* O quàm pulchra eſt caſta generátio cum claritáte! * Immortális eſt enim memória illíus; quóniam & apud Deum nota eſt, & apud hómines. ℣. Relígio munda apud Deum & Patrem hæc eſt, immaculátum ſe cuſtodíre ab hoc ſéculo. * Immortális. *Sap.* 4. *Jac.* 1.

℟. *viij.* Felix eſt ſtérilis; * Et incoinquináta habébit fructum in reſpectióne animárum ſanctárum. ℣. Deus reddet iis qui ſecundùm patiéntiam boni óperis incorruptiónem quærunt, vitam æternam; * Et incoinquináta. *Sap.* 3. *Rom.* 2.

℟. *ix.* Dábitur illi ſors in templo Dei acceptíſſima; * Bonórum enim labórum glorióſus eſt fructus, & quæ non cóncidat radix ſapiéntiæ. ℣. Beáti mundo corde, quóniam ipſi Deum vidébunt. * Bonórum. Glória Patri. * Bonórum. *Sap.* 3. *Matth.* 5.

Te Deum.

℣. *Sacerd.* Cantábo tibi, Dómine: ℟. Pſallam, & intélligam in via immaculáta. *Pſ.* 100.

AD LAUDES.

Ant. 1. g. Dilectus meus deſcendit in hortum ſuum ad aréolam arómatum, ut lília cólligat. *Cantic.* 6.

Ant. 5. a. Invéni quem díligit ánima mea: ténui eum, nec dimittam. *Cant.* 3.

Ant. 2. Ego dilecto meo, & dilectus meus mihi, qui páſcitur inter lília. *Cant.* 6.

Ant. 6. Dilectus meus ordinávit in me caritátem: fulcíte me flóribus, ſtipáte me malis. *Cant.* 2.

Ant. 3. a. Sub umbra illíus quem deſideráveram, ſedi; & fructus ejus dulcis gútturi meo. *Cant.* 2.

CAPITULUM. *Sap.* 8.

Scivi quóniam áliter non poſſem eſſe cóntinens, niſi Deus det; & hoc ipſum erat ſapiéntiæ, ſcire cujus eſſet hoc donum.

Si ſit Martyr,

HYMNUS.

Quid ſacram, Virgo, generóſa Martyr,
Ambiunt frontem dúplices corónæ!
Nempè non unum gémino reportas
Hoſte triumphum.
Móllior fregit neque te voluptas;
Impotens flexit neque te tyrannus:
Tu graves pœnas, pa-

riterque blandos
Vincis amóres.
Líliis Sponſus récubat, roſiſque:
Tu, tuo ſemper benè fida Sponſo,
Et roſas martyr, ſimul & dediſti
Lília virgo.
Summa laus Patri, genitóque Verbo;
Et tibi compar, utriuſque Nexus:
Fac tibi ſemper placeámus uni
Péctore mundo. Amen.

℣. Hæréditas immaculatórum in æternum erit: ℟. Non confundentur in témpore malo. *Pſ.* 36.

Ad Benedictus.

Ant. 5. C. Factus eſt Dóminus firmamentum meũ: liberávit me, quia complácui ei: ſecundùm mundítiam mánuum meárum reddet mihi. 2. *Reg.* 22.

Oratio.

DEus, qui inter cétera potentiæ tuæ mirácula, étiam in ſexu frágili victóriam martyrii contuliſti: concéde propítius, ut qui beátæ *N.* Vírginis & Mártyris tuæ natalítia cólimus, per ejus ad te exempla gradiámur; Per.

Alia Oratio.

OMnípotens, ſempiterne Deus, cujus múnere beáta *N.* virginitátis & martyrii palmam adepta eſt: da nobis ejus précibus, ita córporis ac mentis ſerváre puritátem, ut nec blandítiis carnis, nec malórum acerbitáte vincámur; Per.

Si non ſit Martyr,

HYMNUS.

NOn vana dilectum gregem
Pavêre mundi gáudia,
Nec pura fallax péctora
Imágo luſit ſéculi.
Sed hæc tuárum própria
Sunt, Chriſte, ſponſárum bona,
Te ſemper, & tecum tuis
In te potíri gáudiis.
Caſtis viciſsim tu tibi
In córdibus thorum ſtruis;
Interque flammas íntimo
Amans quieſcis in ſinu.
Hic unus eſt ſponſis amor,
Unuſque tecum ſpíritus;
Beaſque ſponſus ſíngulas,
Inteque transformas, Deus.
Te deprecámur ſúpplices,
Noſtris ut addas ſénſibus,
Neſcíre prorsùs ómnia
Corruptiónis vúlnera.
Sit laus Patri, laus Fílio:
Sit par tibi laus, Spíritus,
Divína qui perénnibus
Firmas ſigillis fœdera.
Amen.

℣. Sitívit in te ánima mea: ℟. Quàm multiplíciter tibi caro mea! *Pſ.* 62.

Ad Benedictus.

Ant. 7. G. Exultábit ánima mea in Deo meo; quia índuit me veſtimentis ſalútis, quaſi ſponſam ornátam monílibus ſuis. *Iſaiæ* 61.

Oratio.

DEus, qui habitáculum tuum in corde pudíco conſtituiſti : concéde, ut qui fidélis ſponſæ tuæ *N.* puritátem húmili venerámur obſéquio, piæ converſatiónis exemplo ſequámur ; Per.

Alia Oratio.

FIdéles tuos, quæſumus, Dómine, intercedente beátâ *N.* Vírgine tuâ, córpore & mente puríﬁca ; ut tuâ inſpiratióne compuncti, & tuâ ſemper ſuavitáte affecti, nóxias delectatiónes vitáre præváleant ; Per.

AD PRIMAM.

Ant. 1. g. Dilectus meus, *In* ℟. *br.* ℣. Quem ſequuntur * vírgines. *Apoc.* 14.

AD TERTIAM.

Ant. 5. a. Invéni.

CAPITULUM. 1. *Cor.* 7.

DE virgínibus præceptum Dómini non hábeo ; consílium autem do, tanquàm miſericórdiam conſecútus à Dómino, ut ſim fidélis.

℟. *br.* Lætétur mons Sion : * Exultent fíliæ Judæ. Lætétur. ℣. Propter judícia tua, * Dómine, * Exultent. Glória Patri. Lætétur. *Pſ.* 47.

℣. Audívit, & lætáta eſt Sion ; ℟. Et exultavérunt fíliæ Judæ. *Pſ.* 96.

AD SEXTAM.

Ant. 2. Ego.

CAPITULUM. 1. *Cor.* 7.

MUlier innupta, & virgo cógitat quæ Dómini ſunt, ut ſit ſancta córpore & ſpíritu : quæ autem nupta eſt, cógitat quæ ſunt mundi, quómodò pláceat viro.

℟. *br.* Quid mihi eſt in cœlo ? * Et à te quid vólui ſuper terram ? Quid. ℣. Deus cordis mei, * & pars mea Deus in æternum.* Et. Glória Patri. Quid. *Pſ.* 72.

℣. Concupiſcit, & déficit ánima mea in átria Dómini : ℟. Cor meum & caro mea exultavérunt in Deum vivum. *Pſ.* 83.

AD NONAM.

Ant. 3. a. Sub umbra.

CAPITULUM. 2. *Cor.* 11.

ÆMulor vos Dei æmulatióne : deſpondi enim vos uni viro vírginem caſtam exhibére Chriſto.

℟. *br.* Afferentur Regi vírgines * In lætítia & exultatióne. Afferentur Regi vírgines. ℣. Adducentur * in templum Regis, * In lætítia. Glória Patri. Afferentur.

℣. Delectavérunt te fíliæ regum, ℟. In honóre tuo. *Pſ.* 44.

AD II. VESPERAS.

Ant. 4. *D.* VIrgines accipientes lámpades ſuas, exiérunt óbviam ſponſo & ſponſæ. *Matth.* 25.

Ant. 3. a. Prudentes ac-

cepérunt óleum in vaſis ſuis cum lampádibus, & ornavérunt lámpades ſuas. *Matth.* 25.

Ant. 7. d. Médiâ nocte clamor factus eſt : Ecce ſponſus venit, exíte óbviàm ei. *Matth.* 25.

Ant. 2. Venit ſponſus; & quæ parátæ erant, intravérunt cum eo ad núptias. *Matth.* 25.

Ant. 1. D. Vírgines ſequuntur Agnum quocumquè íerit : ſine mácula enim ſunt ante thronum Dei. *Apoc.* 14.

CAPITULUM. *Apoc.* 19.

REgnávit Dóminus Deus noſter omnípotens : gaudeámus, & exultémus, & demus glóriam ei; quia venérunt núptiæ Agni, & uxor ejus præparávit ſe.

In Solemnibus & Annualibus : Allelúia, allelúia.

℣. Cantábant vírgines quaſi cánticum novum ante ſedem Dei & Agni. Allelúia. *Apoc.* 14.

Si ſit Martyr,

HYMNUS.

ADeſte, Sponſæ Vírgines,
Chriſti gregis, pars óptima :
O vos, furóris víctimæ,
O vos, amóris hóſtiæ.

Adeſte, ſolemnis dies
Hæc conſecráta Vírgini,
Quæ dúplicem geſtat ſuo
Tinctam cruóre láuream.

Inter choros cantántium
Agno litáto Vírginum,
Hæc jure fuſi ſánguinis
Virgo ſedet non última.

Quæ córpori pœnæ nocent,
Illas amans ampléctitur;
His nempè pœnis líbera
Mortále corpus éxuit.

Amat roſas & lília
Sponſus rubens & cándidus;
Martyr dedit Sponſo roſas,
Dedítque Virgo lília.

Sit laus Patri, laus Fílio,
Sit par tibi laus, Spíritus,
Qui corda pura Vírginum
Puris adúris ígnibus.
Amen.

℣. Conféſſio & pulchritúdo in conſpectu Dei :
℟. Sanctimónia & magnificéntia in ſanctificatióne ejus. *Pſ.* 95.

Ad Magníficat.

Ant. 8. *G.* Caſta generátio in perpétuum coronáta triumphat, incoinquinatórum certáminum præmium vincens. *Sap.* 4.

Oratio, ut ſuprà ad Laudes.

Si non ſit Martyr,

HYMNUS.

O Virgo, pectus cui ſacrum
Amóris expers ímprobi,
Intùs ſuis ardóribus
Sanctus peruſſit Spíritus!

Non te voluptas dúlcibus
Fallax venénis mólliit,
Solas amantem pérſequi
Cœleſtis Agni núptias.

Sic ille natus Vírgine
Suo decóre céperat,
Ut ejus ardens ígnibus

Mundána cuncta témneres.
Beáta cui nunc, Cœlí-
tûm
Inter canéntium choros,
Cœlo licet perénnibus
Sponſi potíri gáudiis.
Æterne ſponſe Vírginum,
Jeſu, tibi ſit glória
Cum Patre, cumque Spí-
ritu,
In ſempiterna ſǽcula.
Amen.

℣. Vírgines laudent nomen Dómini; ℟. Quia exaltátum eſt nomen ejus ſolíus. *Pſ.* 148.

Ad Magníficat.

Ant. 1. f. In reſurrectióne neque nubent, neque nubentur; ſed erunt ſicut Angeli Dei in cœlo. *Matth.* 22.

Oratio, ut ſuprà ad Laudes.

COMMUNE SANCTARUM MULIERUM.

IN I. VESPERIS.

Ant. 6. DOmine, qui habes ómnium ſciéntiam, tu ſcis quòd nunquàm lætáta ſit ancilla tua niſi in te, Dómine Deus. *Eſther* 14.

Ant. 2. Ad te, Dómine, óculos meos dírigo: tu ſcis quia mundam ſervávi ánimam meam ab omni concupiſcéntia. *Tob.* 3.

Ant. 8. c. Nunquàm cum ludéntibus míſcui me; neque cum his qui in levitáte ámbulant, partícipem me præbui. *Tob.* 3.

Ant. 3. a. Dómine Pater, omne deſidérium averte à me, & ánimæ irreverenti & infrunítæ ne tradas me. *Eccli.* 23.

Ant. 5. C. Adjuva me ancillam tuam, nullum áliud auxílium habentem, niſi te, Dómine, qui noſti quia óderim glóriam iniquórum. *Eſther* 14.

CAPITULUM. *Epheſ.* 5.

RElinquet homo patrem, & matrem ſuam, & adhærébit uxóri ſuæ; & erunt duo in carne una. Sacramentum hoc magnum eſt; ego autem dico in Chriſto & in Eccléſia. Verúmtamen & vos ſínguli unuſquiſque uxórem ſuam ſicut ſeipſum díligat; uxor autem tímeat virum ſuum.

In Duplicibus, & ſuprà:

℟. Virum, Dómine, cum timóre tuo, non cum libídine mea conſenſi ſuſcípere: * Sit nomen tuum, Deus Iſraël, benedíctum in ſǽcula. ℣. Non vocávit nos Deus in immundítiam, ſed in ſanctificatiónem. * Sit. Glória. * Sit. *Tob.* 3. 1. *Theſſ.* 4.

HYMNUS.

AD núptias Agni Pater
Matres & innuptas vocat:
O te beátam, cui thorus
Interque ſponſas ſors datur!
Lex nuptiárum cáritas;
Dos magna, paupertas, tibi,
Calcáre falláces opes,
Cadúca corde ſpérnere.
Te multus oblectat labor,
Fuſæque jejúnam preces:
Te pœnitentem lácrymæ:
Te cura páuperum juvat.
Quacumquè confixam ſibi,
Per probra ſponſam, per cruces
Trahit Magiſter; & ſequi
Deſpecta gaudes, & pati.
Beáta quæ ſponſo Deo
Caſtis adhæret vínculis:
Sic corpus unum póſſumus,
Sic unus eſſe ſpíritus.
Hoc præſtet almo cum Patre,
Natóque nobis Spíritus,
Qui trinus ac unus Deus
Regnat per omne ſéculum.
Amen.

Si ſit Martyr, ℣. Factus es ſpes mea, Dómine: ℟. Turris fortitúdinis à fácie inimíci. *Pſ.* 60.

Ad Magníficat.

Ant. 4. d. Deus cœlórum, exaudi me deprecantem, & de tua miſericórdia præſumentem; ut gentes agnoſcant quia tu es Deus, & non eſt álius præter te. *Judith* 9.

Oratio, ut infrà ad Laudes.

Si non ſit Martyr, ℣. Averte óculos meos, ne vídeant vanitátem: ℟. In via tua vivífica me. *Pſ.* 118.

Ad Magníficat.

Ant. 1. A. Exultávit cor meum in Dómino, & dilatátum eſt os meum; quia lætáta ſum in ſalutári tuo. 1. *Reg.* 2.

Oratio, ut infrà ad Laudes.

AD COMPLETORIUM.

Ant. 2. Guſtávit, & vidit quia bona eſt negotiátio ejus: non extinguétur in nocte lucerna ejus. *Prov.* 31.

Doxologia, ¶ Divína proles féminæ, *ut infrà ad Off. Noct.*

Ad Nunc dimittis.

Ant. 1. D. Indue te decóre ſempitérnæ glóriæ; Deus enim oſtendet ſplendórem ſuum in te. *Baruch* 5.

AD OFFICIUM NOCT.

Invit. Deum in quo ſperant ſanctæ mulíeres, * Veníte, adorémus. 1. *Petr.* 3.

Pſ. 94. Venite 2.

HYMNUS.

ADeſte, ſanctæ Cónjuges;
En illa fortis Fémina,
Ornáta quæ virtútibus
Inter triumphat Cœlites.
Blandos ut hoſtes vínceret,
Hanc fortitúdo véſtiit:
Ut proſit intuéntibus,
Cœleſtis ornávit decor.
Non vana pompa ſéculi
Senſus fefellit, nec malis
Gliſcens voluptas ártibus
Viríle pectus móllíit.
Non illa luxu véſtium,
Non crine torto ſplénduit:

Cultu nitens ſed símplice ,
Puris placebat móribus.
Se ſub ſerénis vúltibus
Auſtéra virtus ócculit :
Timet Vidéri , ne ſuum ,
Dum prodit, amittat decus.
Paſcenda cœleſti cibo ,
Sacris ſtudébat lítteris ;
Templo frequens , ſed ſédula
Redíbat ad curam domûs.
¶ Divína proles féminæ,
Jeſu , tibi ſit glória ,
Cum Patre , cumque Spíritu
Nunc & per omne ſéculum.
Amen.

IN I. NOCTURNO.

Ant. 1. a. Inítium ſapiéntiæ timor Dómini, & cum electis féminis gráditur. *Eccli.* 1.

Ant. 2. Sápiens múlier ædíficat domum : múlier gratióſa invéniet glóriam. *Prov.* 14.

Ant. 3. *a.* Pars bona , múlier bona : in parte timéntium Deum dábitur. *Eccli.* 26.

℣. Lex Dei ejus in corde ipsíus ; ℟. Et non ſupplantabuntur greſſus ejus. *Pſ.* 36.

Lectiones de Scriptura occurrente.

℟. *j.* Mulíerem fortem quis invéniet ? Procul & de últimis fínibus prétium ejus. * Confídit in ea cor viri ſui : reddet ei bonum , & non malum , ómnibus diébus vitæ ſuæ. ℣. Vir imágo & glória Dei eſt ; múlier autem glória viri eſt. * Confídit *Prov.* 31. 1. *Cor.* 11.

℟. *ij.* Grátia mulíeris ſédulæ delectábit virum ſuum: * Diſciplína illíus datum Dei eſt. ℣. Quæ fílios aut nepótes habet , diſcat domum ſuam régere ; hoc enim acceptum eſt coram Deo. *Diſciplína. *Eccli.* 26. 1. *Tim.* 5.

℟. *iij.* Grátia ſuper grátiam ; mulier ſancta & pudoráta : * Fundamenta ætérna ſuprà petram ſólidam, mandáta Dei in corde mulíeris ſanctæ. ℣. venérunt flúmina, & flavérunt venti; & irruérunt in domum , & non cécidit ; fundáta enim erat ſuper petram. * Fundamenta. Glória. * Fundamenta. *Eccli.* 26. *Matth.* 7.

IN II. NOCTURNO.

Ant. 4. E. Deprecabátur Dóminum , dicens : Dómine mi , qui rex noſter es ſolus , ádjuva me , cujus præter te nullus eſt auxiliátor álius. *Eſther* 14.

Ant. 5. a. Oſtende quóniam non derelinquis præſumentes de te ; & præſumentes de ſe , & de ſua virtúte gloriantes humílias. *Judith* 6.

Ant. 6. In consílium eórum non véniat ánima mea, & in cœtu illórum non ſit glória mea. *Geneſ.* 49.

℣. Non habitábit in médio domûs meæ , qui facit ſupérbiam : ℟. Qui lóquitur iníqua , non diréxit in

conſpectu oculórum meórum. *Pſ.* 100.

Lectiones, ut in Proprio.

℟. *iv.* Miſericórdia tua, Dómine, ante óculos meos eſt; & * Complácui in veritáte tua : non ſedi cum concílio vanitátis. ℣. Quæ participátio juſtítiæ cum iniquitáte ? * Complácui. *Pſ.* 25. 2. *Cor.* 6.

℟. v. Dilexi, Dómine, mandáta tua ſuper aurum & topázion ; * Proptéreà ad ómnia mandáta tua dirigébar : omnem viam iníquam ódio hábui. ℣. Non in abundántia cujuſquam vita ejus eſt ex his quæ póſſidet. * Proptéreà. *Pſ.* 118. *Luc.* 12.

℟. *vj.* Ego in Dómino ſperávi : * Exultábo & lætábor in miſericórdia tua ; † Quóniam reſpexiſti humilitátem meam, ſalvaſti de neceſſitátibus ánimam meam. ℣. Ubi Spíritus Dómini, ibi libertas. * Exultábo. Glória Patri. † Quóniam. *Pſ.* 30. 2. *Cor.* 3.

IN III. NOCTURNO.

Ant. 7. d. Tu glória Jerúſalem, tu lætítia Iſraël, tu honorificéntia pópuli noſtri. *Judith* 15.

Ant. 8. G. Benedicta es à Dómino ; ſcit enim omnis pópulus mulíerem te eſſe virtútis. *Ruth* 3.

Ant. 5. C. Gaudébit ſuper te Dóminus in lætítia, ſilébit in dilectióne ſua, exultábit ſuper te in laude. *Soph.* 3.

℣. Benedícat te Dóminus ex Sion ; ℟. Et vídeas bona Jerúſalem ómnibus diébus vitæ tuæ. *Pſ.* 127.

Evangelium & Homilia, ut in Proprio.

℟. *vij.* Multæ fíliæ congregavérunt divítias, tu ſupergreſſa es univerſas. * Fallax grátia, & vana eſt pulchritúdo : mulier timens Dóminum, ipſa laudábitur. ℣. In incorruptibilitáte modeſti ſpíritûs, qui eſt in conſpectu Dei lócuples, ſanctæ mulíeres ornábant ſe. * Fallax. *Prov.* 31. 1. *Petr.* 3.

℟. *viij.* Feciſti viríliter, & confortátum eſt cor tuum, eò quòd caſtitátem amáveris : * Ideò & manus Dómini confortávit te, & ideò eris benedicta in æternum. ℣. O múlier, magna eſt fides tua : * Ideò. *Judith* 15. *Matth.* 15.

℟. *ix.* Omnia quæ locúta es, vera ſunt ; & non eſt in ſermónibus tuis ulla rephenénſio : * Nunc ergo † Ora pro nobis, quóniam múlier ſancta es, & timens Deum. ℣. Fides tua te ſalvam fecit. * Nunc. Glória. † Ora. *Judith* 8. *Luc.* 7.

Te Deum.

℣. *Sacerd.* Glorificábo nomen tuum in æternum ; ℟. Quia miſericórdia tua magna eſt ſuper me. *Pſ.* 5.

AD LAUDES.

Ant. 1. a. Sicut ſol óriens mundo in altíſſimis Dei, ſic mulíeris bonæ ſpécies in ornámentum domûs ejus. *Eccli.* 26.

Ant. 2. Múlier fortis obleĉtat virum ſuum ; & annos vitæ illíus in pace implébit. *Eccli.* 26.

Ant. 3. g. Múlier ſenſáta, & tácita : non eſt immutátio erudítæ ánimæ. *Eccli.* 26.

Ant. 4. a. Os ſuum apéruit ſapiéntiæ, & lex cleméntiæ in lingua ejus. *Prov.* 31.

Ant. 5. a. Non diſcedébat de templo, jejúniis & obſecratiónibus sérviens noĉte ac die. *Luc.* 2.

CAPITULUM. 1. *Petr.* 3.

Mulíeres súbditæ ſint viris ſuis ; ut & ſi qui non credunt verbo, per mulíerum converſatiónem ſine verbo lucrifíant, conſiderantes in timóre caſtam converſatiónem veſtram.

HYMNUS.

Ardet Deo quæ Fémina,
Latére fruſtrà cógitat :
Quot índigos hæc ſúblevat,
Tot próditur præcónibus.

Prodeſſe quærit ómnibus,
Curis honeſtis ánxia ;
Patróna cuſtos vírginum,
Secunda mater órphanis.

Pannis latentem vílibus
Chriſtum fovébat hóſpitem :
Quas dura ſubtraxit ſibi,
Opes refundit pródiga.

Pacem domi, pacem foris
Alto colit ſilentio :
Lites amat compónere,
Ut una mens ſit ómnibus.

¶ Divína proles féminæ,
Jeſu, tibi ſit glória,
Cum Patre, cumque Spíritu,
Nunc & per omne ſéculum.
Amen.

[*Hæc Doxologia dicitur ad omnes Horas.*]

Si ſit Martyr, ℣. Adhæſit ánima mea poſt te, Deus meus : ℟. Me ſuſcépit déxtera tua. *Pſ.* 62.

Ad Benediĉtus.

Ant. J. Invocávi Dóminum Patrem Dómini mei, ut non derelinquat me in die tribulatiónis meæ ; & exaudíta eſt orátio mea. *Eccli.* 51.

Oratio.

Deus, cujus grátiâ virtus in infirmitáte perfícitur : largíre nobis beátæ *N.* Mártyris tuæ paſſiónem recoléntibus ; ut quæ à te accépit ut vínceret, à te quoque vincendi grátiam nobis obtíneat ; Per.

Si non ſit Martyr, ℣. Humiliábam ánimam meam. ℟. Et orátio mea in ſinu meo convertétur. *Pſ.* 34.

Ad Benediĉtus.

Ant. 6. Orátio humiliantis ſe nubes penetrávit ; & non diſcédet, donec Altíſſimus aſpíciat. *Eccli.* 35.

Oratio.

TUórum corda fidélium, Deus miſerátor, illuſtra: & beátæ *N.* précibus ac méritis, fac nos terréna deſpícere, & amáre cœléſtia; Per.

Si ſit Vidua, Oratio.

DEus, in quem ſperat omnis ánima quæ longè à te éxulans in terris ſe verè víduam ſentit ac deſolátam: tríbue nobis, quæſumus, ut exémplo beátæ *N.* nocte ac die obſecratiónibus & oratiónibus inſtantes, cœléſtium conſolatiónum mereámur eſſe partícipes; Per.

AD PRIMAM.

Ant. 1. a. Sicut ſol.

In ℞. *br.* ℣. Cui miniſtravérunt * ſanctæ mulieres. *Luc.* 8.

AD TERTIAM.

Ant. 2. Múlier fortis.

CAPITULUM. *Epheſ.* 5.

MUlíeres viris ſuis ſúbditæ ſint, ſicut Dómino; quóniam vir caput eſt mulíeris, ſicut Chriſtus caput eſt Eccléſiæ: ipſe ſalvátor córporis ejus.

℞. *br.* Doce me fácere voluntátem tuam, * Quia Deus meus es tu. Doce me. ℣. Spíritus tuus bonus * dedúcet me, Quia. Glória Patri. Doce me. *Pſ.* 142.

℣. Ab omni via mala prohíbui pedes meos; ℞. Ut cuſtódiam verba tua. *Pſ.* 118.

AD SEXTAM.

Ant. 3. g. Múlier.

CAPITULUM. 1. *Tim.* 2.

MUlier in ſiléntio diſcat cum omni ſubjectióne. Docére autem mulíeri non permitto, neque dominári in virum, ſed eſſe in ſiléntio.

℞. *br.* Cuſtódiam vias meas, * Ut non delinquam in língua mea. Cuſtódiam. ℣. Póſui ori meo * cuſtódiam, * Ut non. Glória Patri. Cuſtódiam. *Pſ.* 38.

℣. Apud me orátio Deo vitæ meæ: ℞. Dicam Deo, Suſceptor meus es. *Pſ.* 41.

AD NONAM.

Ant. 5. a. Non diſcedébat.

CAPITULUM. 1. *Tim.* 2.

VOlo oráre mulíeres in hábitu ornáto, cum verecúndia & ſobrietáte ornantes ſe, & non in tortis crínibus, aut auro, aut margarítis, vel veſte pretióſâ; ſed quod decet mulíeres, promittentes pietátem per ópera bona.

℞. *br.* Expectávi Dóminum, * Et intendit mihi. ℣. Expectávi. ℣. Et exaudívit * preces meas, * Et. Glória Patri. Expectávi. *Pſ.* 39.

℣. Veníte, & vidéte ópera Dei, ℞. Qui póſuit ánimam meam ad vitam. *Pſ.* 65.

AD II. VESPERAS.

Ant. 2. IN ancilla ſua adimplévit Dóminus miſericórdiam ſuã. *Judith* 13.

Ant. 4. E. Erat hæc in ómnibus famoſíſſima, quóniam timébat Dóminum valdè; nec erat qui loquerétur de illa verbum malum. *Judith* 8.

Ant. 7. ç. Conſiderávit ſémitas domûs ſuæ, & panem otióſa non comédit. *Prov.* 31.

Ant. 1. D. Fílios educávit, hoſpítio recépit, ſanctórum pedes lavit, tribulatiónem patiéntibus ſubminiſtrávit, omne opus bonum ſubſecúta eſt. 1. *Tim.* 5.

Ant. 6. Surrexérunt fílii ejus, & beatíſſimam prædicavérunt: vir ejus, & laudávit eam. *Prov.* 31.

CAPITULUM. 1. *Tim.* 2.

MUlier ſalvábitur per filiórum generatiónem, ſi permánſerit in fide, & dilectióne, & ſanctificatióne cum ſobrietáte.

In Solemnibus & Annualibus: Allelúia, allelúia.
℣. Ego ſum, ego ſum, quæ Dómino canam: pſallam Dómino Deo Iſraël. Allelúia. *Judic.* 5.

HYMNUS.

O Jam beáta, quæ ſuo
Tandem ſolúta córpore,
Vinclis perennióribus
Uni Deo conjúngitur!

Per quos gradus cœlum petit,
Hâc ire vos omnes docet,
Junctæ jugáli vínculo;
Et vos ſolútæ Cónjuges.

Inſignis & nos Féminæ
Sequi decet veſtígia,
Magnum vel ipſis quæ fuit
Virtútis exemplum viris.

Queis arſit illa, fac, Deus,
Flagrémus & nos ígnibus;
Eóque, quo te vis coli,
Amóre fac mens te colat.

Divína proles féminæ,
Jeſu, tibi ſit glória,
Cum Patre, cumque Spíritu,
Nunc & per omne ſéculum.
Amen.

Si ſit Martyr, ℣. Vídeant qui odérunt me, & confundantur; ℟. Quóniam, tu Dómine, adjuviſti me. *Pſ.* 85.

Ad Magníficat.

Ant. 3. a. Confitébor nómini tuo, Dómine; quóniam adjútor & protector factus es mihi, & liberaſti corpus meum à perditióne. *Eccli.* 51.

Oratio, ut ſuprà ad Laudes.

Si non ſit Martyr, ℣. Anima mea Dómino vivet: ℟. Et ſemen meum ſérviet ipſi. *Pſ.* 21.

Ad Magníficat.

Ant. 5. C. Fortitúdo & decor indumentum ejus: date ei de fructu mánuum ſuárum; & laudent eam in portis ópera ejus. *Prov.* 31.

Oratio, ut ſuprà ad Laudes.

IN ANNIVERSARIO DEDICATIONIS ECCLESIÆ.

SOLEMNE-MAJUS.

(*Ipſo die Dedicationis*, *ANNUALE.*)

IN I. VESPERIS.

Pſalmi de Feria.

Ant. 1. D. CErnitis quòd Dóminus Deus veſter vobiſcum ſit : præbéte ígitur corda veſtra, ut quærátis Dóminum ; & conſúrgite, & ædificáte ſanctuárium Dómino. 1. *Paral.* 22.

Ant. 7. *d.* Domus quam ædificári volo Dómino, talis eſſe debet, ut in cunctis regiónibus nominétur : præparábo ergo ei neceſſária. 1. *Paral.* 22.

Ant. 5. C. Magnus eſt Deus noſter ſuper omnes deos : quis ergo póterit præválére, ut ædíficet dignam Deo domum ? 2. *Paral.* 2.

Ant. 6. Si cœlum & cœli cœlórum cápere eum néqueunt, quantus ego ſum, ut poſſim ædificáre ei domum ? 2. *Paral.* 2.

Ant. 3. a. Dóminus Deus cœli ipſe præcépit mihi ut ædificárem ei domum. 1. *Eſdr.* 1.

CAPITULUM. *Agg.* 1.

HÆc dicit Dóminus exercítuum : Pónite corda veſtra ſuper vias veſtras : aſcéndite in montem, portáte ligna, & ædificáte domum ; & acceptábilis mihi erit, & glorificábor, dicit Dóminus.

℟. Cuncta, Dómine, quæ in cœlo ſunt & in terra, tua ſunt ; & quæ de manu tua accépimus, dédimus tibi : *Dómine Deus noſter, † Omnis hæc cópia quam parávimus, ut ædificarétur domus nómini ſancto tuo, de manu tua eſt. ℣. Quis prior Dómino dedit, & retribuétur ei ? Ex ipſo ſunt ómnia : ipſi glória in ſécula. *Dómine. Glória. † Omnis. 1. *Paral.* 29. *Rom.* 11.

HYMNUS.

QUiſquis ô ! ſacram próperas ad ædem,
Dírigat greſſus píetas fidéſque ;
Regis hæc regum Domus, & Tonantis
Altera Sedes.

Cujus in cœlo thronus eſt perennis,
Parva vult terris habitáre tecta :
Incapax claudi, latet hoſpes, arcto

Clauſus in orbe.
Non malos ultor venit inter ignes,
Non nigrâ nimbi tonat è procellâ:
Nec minùs credas plácido verenda
Númine templa.
Quid vetus fluxit cruor hoſtiárum?
Príſtinæ ceſſent holocauſta legis:
Ipſe libámen Deus, & Sacerdos,
Se litat aris.
Quid venis, audax? procul hinc profánus;
Sancta ni fletûs lavet unda crimen.
Munda quàm multis jubet eſſe mundum
Vócibus ædes!
Quæ tibi fumant, Deus alme, templis,
Thura, jucúndo pláceant odóre;
Et pluant pingues reſolúta lætis
Núbibus imbres.
Amen.

℣. Fundátur exultatióne universæ terræ mons Sion: ℟. Deus in dómibus ejus cognoſcétur. *Pſ.* 47.

Ad Magníficat.

Ant. 4. d. Domus mea ædificábitur in Jerúſalem; & conſolábitur adhuc Dóminus Sion, & éliget adhuc Jerúſalem. *Zach.* 1.

Oratio, ut infrà ad Laudes.

[*Si ſit Dominica, ſit Commemoratio Dominicæ occurrentis in utriſque Veſperis & Laudibus.*]

AD COMPLETORIUM.

Pſalmi de Feria.

Ant. 6. Sint óculi tui aperti ſuper domum hanc nocte ac die, Dómine, ut exáudias deprecatiónem pópuli tui. 3. *Reg.* 8.

Doxologia, qui nos tibi templum facis, *ut infrà ad Horas.*

Ad Nunc dimittis.

Ant. 5. a. Implébo domum iſtam glóriâ, & in loco iſto dabo pacem. *Agg.* 2.

AD OFFICIUM NOCT.

Invit. Dóminum in templo ſancto ſuo, * Veníte, adorémus. *Habac.* 2.

Pſ. 94. Veníte. 2.

HYMNUS.

Ecce ſedes hîc Tonantis;
Ecce cœli jánua:
Hîc Sacerdos, ara, templum,
Hîc Deus fit hóſtia;
Incruentâ morte, jugis
Hîc amor litat Deum.
Qualis ara, quanta ſedes,
Ipſius capax Dei!
Quem nec univerſa terra,
Omne nec cœlum capit,
Orbe parvo ſe coarctans
Hîc latére ſúſtinet.
Quàm libentèr hîc pudícis
Inſerit ſe córdibus!
Hîc amantis tota Chriſti
Exerit ſe cáritas;
Hîc Pater caros ſedére
Geſtit inter fílios.
Hinc faceſſe, quem profána

Pólluit contágio ;
Neu ſacrum tranſíre límen
Inquinátus aúdeas :
Ultor aſtat cum flagellis,
Púniens ſontes Deus.
Sit perennis laus Parenti;
Sit perennis Filio :
Laus tibi, qui nectis ambos,
Sit perennis, Spíritus,
Chriſma cujus nos inungens,
Viva templa cónſecrat.
Amen.

IN I. NOCTURNO.

In Pſalm. Verba mea. *p.* 85. *Ant.* 6. Salvábit Dóminus Deus gregem pópuli ſui, quia lápides ſancti elevabuntur ſuper terram ejus. *Zach.* 9.

In Pſ. Dómini eſt terra. 63. *Ant.* 7. *d.* Glória Líbani véniet ad ornandum locum ſanctificátiónis meæ, & locum pedum meórum glorificábo. *Iſ.* 60.

In Pſ. Júdica me, Dómine. 68. *Ant.* 2. Dabo ſanctificatiónem meam in médio eórum, & erit tabernáculum meum in eis. *Ezech.* 37.

℣. Lætátus ſum in his quæ dicta ſunt mihi : ℟. In domum Dómini íbimus. *Pſ.* 121.

De libro ſecundo Paralipómenon.

Lectio j. Cap. 7.

CUm compleſſet Sálomon fundens preces, ignis deſcendit de cœlo, & devorávit holocauſta & víctimas : & majeſtas Dómini implévit domum ; nec póterant ſacerdótes íngredi templum Dómini, eò quòd impleſſet majeſtas Dómini templum Dómini. Sed & omnes filii Iſraël vidébant deſcendentem ignem, & glóriam Dómini ſuper domum : & corruentes proni in terram ſuper pavimentum ſtratum lápide, adoravérunt & laudavérunt Dóminum : Quóniam bonus, quóniam in ſéculum miſericórdia ejus. Rex autem & omnis pópulus immolábant víctimas coram Dómino. Mactávit ígitur rex Sálomon *hóſtias*; boum viginti duo *míllia*, aríetum centum viginti míllia : & dedicávit domum Dei rex, & univerſus pópulus.

℟. Non manſi in domo uſque ad diem hanc, dicit Dóminus ; ſed fui ſemper in tentório manens cum omni Iſraël : * Nunc ígitur dedi locum pópulo meo ; plantábitur, & ultrà non commovébitur. ℣. Tabernáculum teſtimónii fuit cum pátribus in deſerto uſque in diébus David ; Sálomon autem ædificávit Dómino domum : * Nunc. 1. *Paral.* 17. *Act.* 7.

Lectio ij.

SAcerdótes autem ſtabant in officiis ſuis : & Levítæ in órganis cárminum Dómini, quæ fecit David

rex ad laudandum Dóminum: Quóniam in ætérnum miſericórdia ejus; hymnos David canentes per manus ſuas. Porrò ſacerdótes canébant tubis ante eos, cunctuſque Iſraël ſtabat. Sanctificávit quoque Sálomon médium átrii ante templum Dómini: obtúlerat enim ibi holocauſta & ádipes pacificórum; quia altáre æneum quod fécerat, non póterat ſuſtinére holocauſta & ſacrifícia & ádipes. Fecit ergo Sálomon ſolemnitátem in témpore illo ſeptem diébus; & omnis Iſraël cum eo, ecclésia magna valdè, ab intróitu Emath uſque ad torrentem Ægypti. Fecitque die octávo collectam, eò quòd dedicaſſet altáre ſeptem diébus, & ſolemnitátem celebraſſet diébus ſeptem.

℟. In templo hoc ponam nomen meum in ſempitérnum, & ultrà non fáciam commovéri pedem Iſraël, * Si tamen cuſtodíerint ómnia ópera quæ præcépi eis. ℣. Vos eſtis templum Dei vivi; ſicut dicit Deus: Quóniam inhabitábo in illis, & inambulábo inter eos, * Si. 4. *Reg.* 21. 2. *Cor.* 6.

Lectio iij.

Complevitque Sálomon domum Dómini, & domum regis, & ómnia quæ diſpoſúerat in corde ſuo, ut fáceret in domo Dómini, & in domo ſua; & proſperátus eſt. Appáruit autem ei Dóminus nocte, & ait: Audívi oratiónem tuam, & elégi locum iſtum mihi in domum ſacrifícii. Si cláuſero cœlum, & plúvia non flúxerit; & mandávero & præcépero locuſtæ ut dévoret terram; & míſero peſtiléntiam in pópulum meum: converſus autem pópulus meus, ſuper quos invocátum eſt nomen meum, deprecátus me fúerit, & exquiſíerit fáciem meam, & égerit pœniténtiam à viis ſuis péſſimis; & ego exáudiam de cœlo, & propítius ero peccátis eórum, & ſanábo terram eórum. Oculi quoque mei erunt aperti, & aures meæ erectæ ad oratiónem ejus qui in loco iſto oráverit. Elégi enim & ſanctificávi locum iſtum, ut ſit nomen meum ibi in ſempitérnum, & permáneant óculi mei & cor meum ibi cunctis diébus.

℟. Elégi locum iſtum mihi in domum ſacrifícii: * Oculi quoque mei erunt aperti, & aures meæ erectæ † Ad oratiónem ejus qui in loco iſto oráverit. ℣. De omni re quamcumque petíerint fiet; ubi enim ſunt duo vel tres congregáti in nómine meo, ibi ſum. * Oculi. Glória. † Ad oratiónem. 2. *Paralip.* 7. *Matth.* 18.

IN II. NOCTURNO.

In Pſ. Afferte Dómino. 151.

Ant. 1. *f.* Sanctificávi dómum hanc quam ædificaſti, ut pónerem nomen meum ibi in ſempiternum. 3. *Reg.* 9.

In Pſ. Deus noſter. 153.

Ant. 5. a. Sanctificábitur altáre in glória mea: ſanctificábo & tabernáculum cum altári, & habitábo in medio filiórum Iſraël. *Exod.* 29.

In Pſ. Magnus Dóminus. 154.

Ant. 4. *E.* Scient gentes quia ego Dóminus ſanctificátor Iſraël, cùm fúerit ſanctificátio mea in médio eórum in perpétuum. *Ezech.* 37.

℣. Sanctificávit tabernáculum ſuum Altíſſimus: ℟. Deus in médio ejus. *Pſ.* 45.

Sermo ſancti Bernardi Abbátis.

Serm. 1. de Dedicatione, N. 1. *Lectio iv.*

FEſtívitas hodierna, fratres, tantò nobis debet eſſe devótior, quantò familiárior eſt. Nam céteras quidèm Sanctórum ſolemnitátes cum Eccléſiis áliis habémus commúnes: hæc verò ſic nobis eſt própria, ut neceſſe ſit, vel à nobis eam, vel à némine, celebrári. Noſtra eſt, quia de Eccléſia noſtra: magis autem noſtra, quia de nobis ipſis. Mirámini fórſitan, & erubéſcitis celebrári feſta de vobis. Sed quid lápides iſti potuérunt ſanctitátis habére, ut eórum ſolémnia celebrémus? Habent útique ſanctitátem, ſed propter córpora veſtra. An verò córpora veſtra ſancta eſſe quis dúbitet, quæ templum ſancti Spíritûs ſunt; ut ſciat unuſquiſque vas ſuum poſſidére in ſanctificatióne? Itaque ſanctæ ſunt ánimæ propter inhabitantem Spíritum Dei in vobis: ſancta ſunt córpora propter ánimas: ſancta eſt étiam propter córpora domus.

℟. Mactávit hóſtias, & dedicávit domum Dei rex, & univerſus pópulus; Sacerdótes autem ſtabant & Levítæ ad laudandum Dóminum: * Quóniam in æternum miſericórdia ejus. ℣. Chriſtus dilexit Eccléſiam, & ſeipſum trádidit pro ea, ut illam ſanctificáret: * Quóniam. 2. *Paral.* 7. *Epheſ.* 5.

N. 3. & 4. *Lectio v.*

QUando domus iſta per manus Pontíficum dedicáta eſt Dómino, propter nos ſine dúbio factum eſt. In nobis proindè ſpirituáliter impléri neceſſe eſt, quæ in pariétibus viſibíliter præceſſérunt. Et ſi vultis ſcire, hæc útique ſunt: aſpérſio, inſcríptio, inúnctio, illuminátio, benedíctio. Hæc quidem in

ac viſibili domo fecêre
'ontífices ; hæc Chriſtus
ſiſtens Póntifex futuró-
um bonórum inviſibíliter
uotídiè operátur in nobis.
iſpergit nos hyſſópo , ut
nundémur , lavémur , deal-
émur : lavat nos in con-
eſſióne ; lavat nos lacry-
nárum imbre ; lavat ſudóre
œnitentiæ : magis autem
avat nos aquâ illâ pretióſâ
uæ de fonte pietátis , id
ſt , ab ejus látere , emaná-
it. Non ſolùm autem , ſed
nſcríbit dígito Dei , in quo
jiciébat dæmónia , haud
lúbium quin in Spíritu
anĉto. Inſcríbit , inquam ,
egem ſuam , non jam in
ápide , ſed in tábulis cor-
lis carnálibus , prophéti-
:am implens promiſſiónem ,
juâ ſe pollícitus eſt ablatú-
um cor lapídeum , & cár-
ieum cor eſſe datúrum , id
:ſt , non durum , non obſti-
iátum , non Judáicum ; ſed
oium , ſed manſuétum , ſed
raĉtábile , ſed devótum.
Beátus quem tu erudíeris ,
Dómine , & de lege tua
locúeris eum.

℟. Qui adhærent Dómi-
io , ut colant eum , & dí-
igant nomen ejus , lætifi-
:ábo eos in domo oratió-
iis meæ ; * Quia domus
nea , domus oratiónis vo-
:ábitur cunĉtis pópulis. ℣.
Nolíte fácere domum Pa-
:ris mei , domum negotia-
:iónis. * Quia. *Iſ.* 56. *Joan.*
2.

N. 4. 5. 6. *Lectio vj.*

BEáti , inquam , qui docti & mémores ſunt man-
datórum ejus , ſed ad fa-
ciendum ea : alióquin ſcien-
ti bonum & non facienti ,
peccátum eſt illi ; & ſer-
vus ſciens voluntátem dó-
mini ſui , & non fáciens ,
plagis vapulábit multis.
Undè neceſſe eſt , ut únĉtio
ſpirituális grátiæ ádjuvet
infirmitátem noſtram , ob-
ſervantiárum & multímodæ
pœniténtiæ cruces devotió-
nis ſuæ grátiâ líniens ; quia
nec eſt ſine cruce ſequi
Chriſtum ; & ſine unĉtióne ,
crucis aſperitátem ferre quis
poſſet ? Hinc eſt quòd multi
abominantur & fúgiunt
pœniténtiam , crucem qui-
dem videntes , ſed non
étiam unĉtiónem. Vos qui
experti eſtis , ecce ipſi ſci-
tis quia verè crux noſtra
inunĉta eſt , & per grátiam
Spíritûs adjuvantis , ſuávis
& deleĉtábilis eſt pœniténtia noſtra. At poſtquàm
únĉtio grátiæ hujus præcéſ-
ſerit , jam lucernam ſuam
Chriſtus non ponit ſub mó-
dio , ſed ſuper candelá-
brum ; quia tempus eſt ut
lúceat lux noſtra coram
homínibus. Jam verò be-
nediĉtiónem quidem expec-
támus in fine , quando apé-
riet manum ſuam , & im-
plébit omne ánimal bene-
diĉtióne. Nam in quátuor
præmiſſis mérita conſtant :
in benediĉtióne ſunt præ-

mia. In benedictióne tota complébitur grátia ſanctificatiónis, quandò jam in domum tranſíbimus non manufactam, æternam in cœlis.

℟. Tu, Dómine univerſórum, qui nullíus índiges, voluiſti templum habitatiónis tuæ fieri in nobis: * Et nunc, Sancte Sanctórum, Dómine, † Conſerva in æternum impollútam domum iſtam. ℣. Si quis templum Dei violáverit, diſperdet illum Deus: templum enim Dei ſanctum eſt. * Et. Glória Patri. † Conſerva. 2. *Mach.* 14. 1. *Cor.* 3.

IN III. NOCTURNO.

In Pſ. Te decet hymnus. 86. *Ant.* 1. g. Majeſtas Dómini implévit domum; nec póterant Sacerdótes íngredi domum Dómini, eò quòd impleſſet majeſtas Dómini templum Dómini. 2. *Paral.* 7.

In Pſ. Quàm dilecta. 110. *Ant.* 6. Verè Dóminus eſt in loco iſto: quàm terríbilis eſt locus iſte! Non eſt hic áliud niſi domus Dei, & porta cœli. *Geneſ.* 28.

In Pſ. Fundamenta. 154. *Ant.* 3. g. Ipſe qui habet in cœlis habitatiónem, viſitátor & adjútor eſt loci; & venientes ad malefaciendum pércutit ac perdit. 2. *Mach.* 3.

℣. Dómine, quis habitábit in tabernáculo tuo? ℟. Qui ingréditur ſine mácula, & operátur juſtítiam. *Pſ.* 14.

Léctio ſancti Evangélii ſecundùm Matthæum.

Lectio vij. Cap. 11.

IN illo témpore; Cùm intraſſet Jeſus Jeroſólymam, commóta eſt univérſa cívitas, dicens: Quis eſt hic? Pópuli autem dicébant: Hic eſt Jeſus Prophéta à Názareth Galilææ. Et intrávit Jeſus in templum Dei. Et réliqua.

Homília ſancti Baſílii Epíſcopi.

In Pſ. 28. *Ed. Ben.* 1721. *n.* 3.

NEceſſária eſt adorátio, non ea quæ fit extrà Eccléſiam, ſed quæ in ipſa Dei aula perfícitur. Ne mihi privátas aulas aut eccléſias excogitétis. Una eſt aula ſancta Dei. Synagóga Judæórum priùs aula erat: ſed poſt admiſſum in Chriſtum peccátum, facta eſt habitátio eórum deſerta. Quaproptèr & Dóminus: Et álias oves hábeo, quæ non ſunt ex hoc ovíli. Cùm autem loquátur de iis qui ex Géntibus ad ſalútem præordináti ſunt, aulam própriam præter Judæórum aulam oſtendit. Non ígitur extrà ſanctam hanc aulam adoráre opórtet, ſed intrà ipſam, ne quis extrà ipſam conſtitútus, aut ab iis qui extrà illam ſunt, attractus, in aula Dómini eſſe déſinat. Inter-

ſunt enim multi in hábitu quidèm precatiónis; nec ſunt tamen in aula ob mentis evagatiónem, & animi eórum aberratiónem, ex vanis ac inutílibus curis naſcentem.

℟. Cùm intulíſſet Móyſes arcam in tabernáculum, póſuit & menſam, & candelábrum è regióne menſæ, * Juxtà præceptum Dómini. ℣. Lucernam ponunt ſuper candelábrum, ut lúceat ómnibus qui in domo ſunt: ſic lúceat lux veſtra coram homínibus: * Juxtà. *Exod.* 40. *Matth.* 5. *n.* 7.

Lectio viij.

IN templo adſtant ſancti Angeli: adeſt Dóminus, qui ánimum ingrediéntium intuétur. Preces uniuſcujuſque manifeſtæ Deo ſunt, quis ex affectu, quis ſcitè exquírat cœléſtia; quis perfunctoriè & extrémis labris verba pronúntiet, cor verò ipsíus procul à Deo ſit. Quòd ſi orat; carnis ſanitátem, opeſque terreſtres, & humánam glóriam exquírit. Oportet autem nihil horum quærere, ut Scriptúra docet: ſed in templo ejus unuſquiſque dicit glóriam. Creatúra omnis tum ſilens, tum loquens, tum cœleſtis, tum terréna, dat glóriam Conditóri: miſerábiles verò hómines, poſtquàm ædibus ſuis relíctis, ad templum concurrérunt, quaſi quidpiam conſecutúri emolumenti, tamen Dei verbis aures non præbent, ſuam ipſórum natúram non ſentiunt: præoccupáti peccáto, non affliguntur: non mœrent, dum reminiſcuntur peccatórum; non timent judícium; ſed arridentes, & inter ſe jungentes dextras, precatiónis domum in locum immódicæ loquacitátis vertunt.

℟. Móyſes tabernáculum & ómnia vaſa miniſtérii aſperſit; & ómnia in ſánguine ſecundùm legem mundantur: * Neceſſe eſt ergo exemplária quidèm cœléſtium his mundári; ipſa autem cœléſtia melióribus hóſtiis, quàm iſtis. ℣. Tulit Móyſes unctiónis óleum, quo linívit tabernáculum cum ómni ſupelléctili ſua: óbtulit & vítulum pro peccáto. * Neceſſe eſt. *Hebr.* 9. *Levit.* 8.

[*Si ſit Dominica, loco ſequentis Lectionis, legitur Evangelium & Homilia Dominicæ occurrentis.*]

Lectio ix.

CAve ne quandò ábeas unà cum iis qui ímpia & contumelióſa verba in Dei nomen évomunt, condemnátus, cùm debuiſſes mercédem pro rerum divinárum celebratióne recípere. Habes Pſalmum, habes Prophetíam, præcepta Evangélica, Apoſtolórum prædicatiónes. Lingua pſal-

lat: meris eórum quæ dicta ſunt, ſcrutétur intelligéntiam; ut pſallas ſpíritu, pſallas item & mente: Deus enim mínimè indiget glóriâ: ſed ſe vult eſſe dignum, qui glóriam conſequáre. Quapropter quod ſéminat homo, hoc & metet. Sémina glorificatiónem, ut corónas, honoreſque & laudes in regno cœlórum metas. Hæc à nobis ideò dicta ſunt, quòd ſunt qui loquendi finem in Dei templo nunquàm fáciant, ac inutíliter ingrediantur. Utinàm inutíliter, non cum detrimento!

℟. Exaltáte Dóminum Deum noſtrum, & adoráte ſcabellum pedum ejus, quóniam ſanctum eſt: adoráte in monte ſancto ejus, * Quóniã ſanctus Dóminus Deus noſter. ℣. Veri adoratóres adorábunt Patrem in ſpíritu & veritáte: nam & Pater tales quærit qui adórent eum: * Quóniam. Glória Patri. * Quóniam. *Pſ.* 98. *Joan.* 4.

Te Deum.

℣. *Sacerd.* Cantáte Dómino cánticum novum: ℟. Laus ejus in eccléſia ſanctórum. *Pſ.* 149.

AD LAUDES.

Pſalmi de Dominica.

Ant. 1. a. Domus Dei eſt Eccléſia Dei vivi, columna & firmamentum veritátis. 1. *Tim.* 3.

Ant. 4. E. Chriſti domus ſumus nos, ſi fidúciam & glóriam ſpei uſque ad finem, firmam retineámus. *Hebr.* 3.

Ant. 8. c. Ad Dóminum accedentes, lápidem vivum & electum, & ipſi tanquàm lápides vivi ſuperædificámini, domus ſpirituális. 1. *Petr.* 2.

Ant. 5. a. Omnis ædificátio.

CANTICUM. *Tob.* 13.
De Eccleſia Prophetia.

JErúſalem cívitas Dei, luce ſplendídâ fulgébis, * & omnes fines terræ adorábunt te.

Natiónes ex longinquo ad te vénient: & múnera deferentes adorábunt in te Dóminum, * & terram tuam in ſanctificatiónem habébunt.

Nomen enim magnum * invocábunt in te.

Maledicti erunt qui contempſerint te; & condemnáti erunt omnes qui blaſphemáverint te; * benedictique erunt qui ædificáverint te.

Tu autem lætáberis in fíliis tuis; * quóniam omnes benedicentur & congregabuntur ad Dóminum.

Beáti omnes qui díligunt te, * & qui gaudent ſuper pace tua.

Anima mea, bénedic Dóminum; * quóniam liberávit Jeruſalem civitátem ſuam à cunctis tribulatió-

nibus ejus. Dóminus Deus noſter.

Beátus ero ſi fúerint relíquiæ féminis mei * ad videndam claritátem Jerúſalem.

Portæ Jerúſalem ex ſapphíro & ſmaragdo ædificabuntur; * & ex lápide pretióſo omnis circúitus murórum ejus.

Ex lápide cándido & mundo omnes platéæ ejus ſternentur: * & per vicos ejus Allelúia cantábitur.

Benedictus Dóminus qui exaltávit eam; * & ſit regnum ejus in ſécula ſeculórum ſuper eam. Amen.

Glória Patri, &c.

Ant. Omnis ædificátio conſtructa in Chriſto Jeſu, creſcit in templum ſanctum in Dómino; in quo & vos coædificámini in habitáculum Dei in Spíritu. *Epheſ.* 2.

Ant. 2. Dei ædificátio eſtis, fundamentum póſui: unuſquiſque videat, quómodo ſuperædificet; fundaméntum enim Chriſtus Jeſus. 1. *Cor.* 3.

CAPITULUM. 1. *Cor.* 6.

AN neſcitis quóniam membra veſtra templum ſunt Spíritûs ſancti qui in vobis eſt, quem habétis à Deo, & non eſtis veſtri? Empti enim eſtis prétio magno: glorificáte & portáte Deum in córpore veſtro.

HYMNUS.

Patris æterni Sóboles coæva,
Dum tuæ ſacros pia plebs honóres
Ædis inſtaurat, Deus alme, noſtris
Annue votis.

Hîc ſacri fontis látices ab ortu
Inditi purgant máculam reátûs:
Hîc & infúſum nova membra Chriſto
Chriſma coaptat.

Hîc ſuâ paſcit pópulos fidéles
Carne, qui mundi ſcelus omne tollit
Agnus, & ſui prétium cruóris
Ipſe propínat.

Hîc ſalus ægris ánimis parátur:
Hîc reos Judex fácilis relaxat,
Atque lethálem rediviva pellit
Grátia culpam.

Cujus in cœlo thronus eſt perennis,
Incolis parvam Deus altus ædem:
Hîc adorátor ſibi quiſque ſedem
Præparat aſtris.

Nullus hanc turbo quatit, irruéntis
Nulla vis nimbi, rapidive fluctûs:
Cedit hanc contra furor inferórum
Irritus omnis.

Laus Deo, qui nos ſibi
confecrávit:
Una ſit Patri, pariliſque
Proli:
Par ſit ambórum tibi
nexus omni,
Spíritus, ævo.
Amen.

℣. Domum tuam decet ſanctitúdo, Dómine, ℟. In longitúdinem diérum. *Pſ.* 92.

Ad Benedictus.

Ant. 7. a. Domus tua, Dómine, in ſanctificatióne tua permáneat; & omnes gentes agnoſcant quia tu es Deus, & non eſt álius præter te. *Judith* 9.

[*Ipſo die Dedicationis, & per Octavam,*

Oratio.

Deus, qui inviſibíliter ómnia cóntines, & tamen pro ſalúte géneris humáni ſigna tuæ poténtiæ viſibíliter oſtendis: Templum hoc poténtiâ tuæ inhabitatiónis illuſtra, & concéde ut omnes qui huc deprecatúri convéniunt, ex quacumque tribulatióne ad te clamavérint, conſolatiónis tuæ benefícia conſequantur; Per Dóminum.]

In Anniverſario Dedicationis, & per Octavam.

Oratio.

Deus, qui nobis per ſíngulos annos hujus ſancti Templi tui conſecratiónis réparas diem, & ſacris ſemper myſtériis repræſentas incólumes: exaudi preces pópuli tui, & præſta ut quiſquis hoc Templum benefícia petitúrus ingréditur, cuncta ſe impetraſſe lætétur; Per Dóminum.

AD HORAS,

Doxologia.

Qui nos tibi templum
facis,
Ter ſancte, ter potens
Deus,
Jugis tibi ſit glória,
Per cuncta ſemper ſécula.
Amen.

Pſalmi de Dominica.

AD PRIMAM.

Ant. 3. a. Domus Dei.

In ℟. *br.* ℣. Qui magníficas in nobis * locum tuum & Templum. 2. *Mach.* 3.

AD TERTIAM.

Ant. 4. E. Chriſti domus.

Capitulum. *Hebr.* 10.

Habentes, fratres, fidúciam in intróitu ſanctórum in ſánguine Chriſti, quam initiávit nobis viam novam & viventem per velámen, (id eſt, carnem ſuam,) & Sacerdótem magnum ſuper domum Dei; accedámus cum vero corde in plenitúdine fídei.

℟. *br.* In multitúdine miſericórdiæ tuæ * introíbo in domum tuam, * Allelúia, allelúia. In ℣. Adorábo ad templum ſanctum tuum * in timóre tuo, * Allelúia. Glória Patri. In. *Pſ.* 5.

℣. Introíbo in domum tuam in holocauſtis: ℟.

Reddam tibi vota mea. *Pſ.* 65.

[*Per Octavam Anniverſarii, omiſſo* Allelúia *reſumptio fit ad primum aſteriſcum* * *; & ſic ad alias Horas.*]

AD SEXTAM.

Ant. 8. c. Ad Dóminum.

CAPITULUM. *Apoc.* 3.

QUi vícerit, fáciam illum columnam in templo Dei mei, & foràs non egrediétur ámpliùs: & ſcribam ſuper eum nomen Dei mei, & nomen civitátis Dei mei novæ Jerúſalem, quæ deſcendit de cœlo à Deo meo, & nomen meum novum.

℟. *br.* Beátus * quem elegiſti & aſſumpſiſti, *Allelúia, allelúia. Beátus. ℣. Inhabitábit * in átriis tuis, * Allelúia. Glória. Beátus. *Pſ.* 64.

℣. Beáti qui hábitant in domo tua, Dómine: ℟. In ſécula ſeculórum laudábunt te. *Pſ.* 83.

AD NONAM.

Ant. 1. a. Dei.

CAPITULUM. 2. *Cor.* 5.

SCimus quóniam ſi terreſtris domus noſtra hujus habitatiónis diſſolvátur, quòd ædificatiónem ex Deo habémus, domum non manufactam, æternam in cœlis. Nam & in hoc ingemíſcimus, habitatiónem noſtram, quæ de cœlo eſt, ſuperíndui cupientes.

℟. *br.* Replébimur * in bonis domûs tuæ, * Allelúia, allelúia. Replébimur. ℣. Sanctum eſt templum tuum, * mirábile in æquitáte, * Allelúia. Glória Patri. Replébimur. *Pſ.* 64.

℣. Quàm diléсta tabernácula tua, Dómine virtútum! ℟. Concupiſcit & déficit ánima mea in átria Dómini. *Pſ.* 83.

AD II. VESPERAS.

In Pſ. Lætatus ſum. 74.

Ant. UNus de ſeptem 4. E. Angelis ſúſtulit me in ſpíritu, & oſtendit mihi civitátem ſanctam Jerúſalem deſcendentem de cœlo à Deo. *Apoc.* 21.

In Pſ. Niſi Dóminus. 96.

Ant. 8. G. Erat ſtructúra muri ejus ex lápide jáſpide; ipſa verò cívitas aurum mundum, símile vitro mundo. *Apoc.* 21.

In Pſ. Memento. *cum ſua diviſione*, 157. *Ant.* 1. D. Templum non vidi in ea; Dóminus enim Deus omnípotens templum illíus eſt, & Agnus. *Apoc.* 21.

In Pſ. Super flúmina. 55.

Ant. 3. a. Cívitas non eget ſole neque lunâ, ut lúceant in ea; nam cláritas Dei illuminávit eam, & lucerna ejus eſt Agnus. *Apoc.* 21.

In Pſ. Lauda, Jerúſalem, Dóminum. 107. *Ant.* 6. Non intrábit in eam áliquod coinquinátum, aut abominatiónem fáciens & mendácium, niſi qui ſcripti

ſunt in libro vitæ Agni. *Apoc.* 21.

CAPITULUM. *Iſaiæ* 33.

RESpice Sion civitátem ſolemnitátis noſtræ: óculi tui vidébunt Jerúſalem, habitatiónem opuléntam, tabernáculum quod nequáquàm transferri póterit: nec auferentur clavi ejus in ſempiternum, & omnes funículi ejus non rumpentur; quia ſolúmmodò ibi magníficus eſt Dóminus noſter.

Allelúia, allelúia. ℣. Erit Jerúſalem ſancta, & aliéni non tranſíbunt per eam ámpliùs, allelúia. *Joël.* 3.

HYMNUS.

URbs beáta, vera pacis
Víſio Jerúſalem,
Quanta ſurgit! celſa ſaxis
Cónditur vivéntibus:
Quæ polívit, hæc coaptat
Sédibus ſuis Deus.

Síngulis ex margarítis
Síngulæ portæ nitent:
Murus omnis fulget auro,
Fulget uniónibus:
Anguláris petra Chriſtus
Fundat urbis mœnia.

Ejus eſt ſol cæſus Agnus,
Ejus eſt templum Deus:
Æmulantes hìc beáti
Purióres Spíritus,
Laude jugi Numen unum
Terque Sanctum cóncinunt.

Undequáquè ſunt aperta
Civitátis óſtia:
Quiſquis ambit huc veníre,
Inferíque mœnibus,
Antè duris hìc probári
Débuit labóribus.

Sit perennis laus Parenti;
Sit perennis Fílio;
Laus tibi, qui nectis ambos,
Sit perennis, Spíritus;
Chriſma cujus nos inungens,
Viva templa cónſecrat.
Amen.

℣. Glorióſa dicta ſunt de te, cívitas Dei: ℟. Sicut lætántium ómnium habitátio eſt in te. *Pſ.* 86.

Ad Magníficat.

Ant. 5. C. Greſſus rectos fácite pédibus veſtris; acceſſiſtis enim ad civitátem Dei viventis Jerúſalem cœleſtem: ítaque regnum immóbile ſuſcipientes, ſerviámus Deo cum metu & reveréntia. *Hebr.* 12.

Oratio, ut ſuprà ad Laudes.

AD COMPLETORIUM.

Pſalmi & Capitulum de Dominica. Cetera ut heri, lxix.

[¶ *De Dominica (ſi occurrat intra Octav. Anniverſarii Dedic.) fit Officium ut in Pſalterio, cum Commem. Octavæ in utriſque Veſp. & Laudibus.*]

DIEBUS
INTRA OCTAVAM.
Semiduplex.

Omnia ut in die, exceptis quæ ſequuntur.

Pſalmi de Feria in toto Officio.

AD NOCTURNUM.

Tres Antiph. ℣. *&* ℟℟℟. *ex Nocturno Feſti, juxtà Feriam.*

Lectio j. de Script. occ. à tribus fit una; ij & iij. ut habent, infrà pro qualibet die.

AD LAUDES.

Ant. ſola 1. a. Omnis ædificátio conſtructa in Chriſto Jeſu, creſcit in templum ſanctum in Dómino; in quo & vos coædificámini in habitáculum Dei in Spíritu. *Epheſ. 2.*

Cantic. Jeruſalem. lxxvi.

AD HORAS, omittitur Allelúia in Reſp. brevibus.

AD VESPERAS.

Ant. ſola 4. E. Una de ſeptem Angelis ſuſtulit me in ſpíritu, & oſtendit mihi civitátem ſanctam Jeruſalem deſcendentem de cœlo à Deo. *Apoc. 21.*

SECUNDA DIE.

Sermo ſancti Auguſtini Epíſcopi.

Serm. 336. in Dedic. Tom. 5.

Lectio ij.

CElebritas hujus congregatiónis, dedicátio eſt domus oratiónis. Domus ergo noſtrárum oratiónum, iſta eſt; domus Dei, nos ipſi. Si domus Dei nos ipſi, nos in hoc ſǽculo ædificámur, ut in fine ſǽculi dedicémur. Ædifícium, imò ædificátio habet labórem, dedicátio exultatiónem. Quod hîc fiébat, quando iſta ſurgébant; hoc fit modò, cùm congregantur credentes in Chriſtum. Credendo enim, quaſi de ſylvis & móntibus ligna & lápides præciduntur. Cùm verò catechizantur, baptizantur, formantur; tanquàm inter manus fabrórum & opíficum dolantur, collineantur, complanantur. Verúmtamen domum Dómini non fáciunt, niſi quando caritáte compaginantur.

Lectio iij.

LIgna iſta & lápides ſi non ſibi certo órdine cohærérent, ſi non ſe pacíficè innécterent, ſi non ſe ínvicem cohærendo ſibi quodam modo amárent, nemo huc intráret. Denique quando vides in áliqua fábrica lápides & ligna benè ſibi cohærére, ſecúrus intras, ruinam non times. Volens ergo Dóminus Chriſtus intráre & in nobis habitáre, tanquàm ædificando dicébat: Mandátum novum do vobis, ut vos ínvicem diligátis. Mandátum, inquit, novum do vobis; véteres enim erátis, domum mihi nondum faciebátis, in veſtra ruina jacebátis. Ergo ut eruamíni de veſtra ruinæ vetuſtáte, vos ínvicem amáte.

TERTIA DIE.

De Sermone ſancti Auguſtini Epíſcopi.

Unde ſuprà. *Lectio ij.*

DUm novam conſtructiónem ſanctæ hujus Eccléſiæ libenter attendimus, quam divino nómini hódie dedicámus; invenímus à nobis debéri, & Deo noſtro máximam lau

dem, & ſanctitáti veſtræ cóngruum de divínæ domûs ædificatióne ſermónem. Tunc autem ſermo noſter cóngruus erit, ſi in ſe áliquid ædificatiónis hábeat, quod utilitáti animárum veſtrárum, Deo vos intériùs ædificante, profíciat. Quod hîc factum corporáliter vidémus in paríetibus, ſpirituáliter fiat in méntibus: & quod hîc perfectum cérnimus in lapídibus & lignis, hoc, ædificante grátiâ Dei, perficiátur in córdibus veſtris.

Lectio iij.

PRincipáliter ergo grátias agámus Dómino Deo noſtro, à quo eſt omne datum óptimum, & omne donum perfectum: & ejus bonitátem totâ cordis alacritáte laudémus; quóniam ad conſtruendam iſtam domum oratiónis, fidélium ſuórum viſitávit ánimum, excitávit affectum, ſurrogávit auxílium; inſpirávit necdùm voléntibus ut vellent, adjúvit bonæ voluntátis conátus ut fácerent; ac per hoc Deus, qui operátur in ſuis & velle & perfícere pro bona voluntáte, hæc ómnia ipſe cœpit, ipſe perfécit. Et quia ópera bona in conſpectu ſuo nunquàm eſſe permittit inánia; fidélibus ſuis, quibus operántibus præbuit virtútis ſuæ favórem, tribuet condignam pro tanta operatióne mercédem. Adhuc ampliùs agendæ ſunt grátiæ Deo noſtro: hanc enim Eccléſiam, quam fecit nómini ſuo conſtrui, fecit étiam ſanctórum Mártyrum relíquiis ampliùs honorári.

QUARTA DIE.

De Sermóne ſancti Auguſtíni Epíſcopi.

Serm. 337. de Dedic. Eccleſ. C. 1. *Lectio ij.*

BOna ópera fidéliũ de ſuâ temporáli terrenâque ſubſtántiâ, cùm in theſauris cœléſtibus reconduntur; fides hoc videt, quæ pietátis óculum habet in corde. Undè & iſta ædifícia, quæ congregandis religióſis cœtibus extruuntur, cum óculo carnis inſpéxerit, laudat intériùs quod cernit extériùs; & viſíbili áccipit lúmine, ad quod gáudeat inviſíbili veritáte. Neque enim occupáta eſt fides inſpícere quàm pulchra ſint membra hujus habitatiónis, ſed dè quanta interióris hóminis pulchritúdine procédant hæc ópera dilectiónis.

Lectio iij.

REtríbuet ergo Dóminus fidélibus ſuis tam piè, tam hiláriter, tam devótè iſta operántibus, ut eos quoque ipſos in ſuæ fábricæ conſtructióne compónat, quò currunt lápides vivi, fide formáti, ſpe ſolidáti, caritáte compacti; ubi ſa-

piens ille architectus Apóſtolus fundamentum póſuit Chriſtum Jeſum, ſummum ipſum lápidem angulárem; ſicut & Petrus de prophética Scriptúra commémorat, ab homínibus quidèm reprobátum, à Deo autem electum & honorificátum. Huic adhærendo, pacámur; huic incumbendo, firmámur.

QUINTA DIE.

De Sermóne ſancti Auguſtíni Epíſcopi.

Unde ſuprà. Lectio ij.

CHriſtus ſimul eſt & lapis fundamentális, quia ipſe nos regit; & anguláris, quia ipſe conjungit. Ipſa eſt petra ſuprà quam vir ſápiens ædíficans domum ſuam, contrà omnes hujus ſéculi tentatiónes tutíſſimus perſevérat; nec plúviâ irruente lábitur, nec flúmine inundante ſubvértitur, nec ventis flántibus commovétur. Ipſe eſt & pax noſtra, qui fecit útraque unum; in ipſo enim neque circumcíſio quidquam valet, neque præpútium, ſed nova creatúra. Hi enim duo tanquàm paríetes ex diverſo venientes, longè ab ínvicem fúerant; donec ad illum, tanquam ad ángulum ducti, étiam in illo síbimet copuláti ſunt.

Cap. 2. Lectio iij.

ITaque ſicut hoc ædifícium visíbile factum eſt nobis corporáliter congregandis; ita illud ædifícium, quod nos ipſi ſumus, Deo ſpirituáliter habitatúro conſtrúitur. Templum enim Dei ſanctum eſt, inquit Apóſtolus, quod eſtis vos. Sicut hoc terrénis mólibus conſtrúimus, ſic illud benè compóſitis móribus erigámus. Hoc enim nunc viſitántibus nobis, illud in fine ſéculi, Dómino veniente, dedicábitur, quandò corruptíbile hoc noſtrum índuet incorruptiónem, & mortále hoc noſtrum índuet immortalitátem; quia corpus humilitátis noſtræ conformábit córpori glóriæ ſuæ.

SEXTA DIE.

Sermo ſancti Joannis Chryſóſtomi.

Homil. 33. in Matth. Lectio ij.

COmmúnis ómnium domus eſt Eccléſia, in quam vobis priùs ingreſſis, nos intrámus, diſcipulórum formam retinentes: ideòque commúniter ómnibus, ſtatim atque ingreſſi fuérimus, ut illis datam legem ſequámur, pacem offérimus. Nemo ígitur ſocórdiâ tórpeat, nemo ſeculáribus rebus ſuſpenſum ánimum hábeat, cum jam ad prædicandum Sacerdótes intráverint. Non enim parva huic rei ímminet pœna. Equidèm míllies pótiùs malim in domum alicújus veſtrûm ingreſſus deſ-

títui, quàm hìc prædicans non audíri. Hoc mihi moléſtius eſſet quàm illud; quandóquidèm hæc magis própriè domus noſtra eſt, quàm illa.

Lectio iij.

HIc magnæ illæ noſtræ opes póſitæ ſunt, hîc ſpes noſtra omnis. Quid enim hoc loco non magnum eſt & admirandum? Nam hæc menſa longè pretióſior eſt atque jucúndior; & lucerna hæc quàm illa, ut nôrunt qui eum fide óleo perunćti, à morbis liberáti ſunt. Arca étiam hæc multò mélior, magiſque neceſſária. Non enim veſtes, ſed miſericórdiam inclúſam cóntinet; quamvis pauci ſint qui eam poſsídeant. Hîc & léctulus eſt valdè illo præſtántior; divinárum enim Scripturárum réquies quovis lecto ſuávior eſt.

SEPTIMA DIE.

De Sermóne ſancti Joánnis Chryſóſtomi.

Hom. in Vidi Dóminum.

Lectio ij.

CUm ánimi divítias conſídero in vobis augéſcere, gáudeo ſemper, ut qui non fruſtrà ſementem fécerim, ut qui non incaſſùm labóres pertúlerim. Undè igitur hoc lucrum conjício, undè perſpício ſermónes ad ópus profícere? Nimirùm, ex hoc concurſu; ex eo quòd Eccléſiam ómnium matrem ſtudióſè amplectímini; ex hac pernocte perpetuâque ſtatióne; ex eo quòd angelicórum órdinum ſtatiónem imitantes, ſine ceſſatióne laudes & hymnos offertis Conditóri. O mira Chriſti dona! In ſupernis, exércitus Angelórum canunt glóriam: in terris, hómines in Eccléſiis choros agentes, ad illórum exemplum eamdem canunt glóriam. In ſupernis, Séraphim ter ſanctum illum hymnum résonant: in terris, eumdem hóminum promit multitúdo; communiterque, tum cœléſtium, tum terréſtrium plaudit celébritas.

Lectio iij.

NUlla res tantùm affert gáudii vitæ noſtræ, quantùm hoc, quòd ex ánimo gaudétis in Eccléſia congregári. In Eccléſia, gaudéntium conſervátur gáudium. In Eccléſia, ánimo dejectórum eſt recreátio. In Eccléſia, doléntium eſt voluptas. In Eccléſia, defatigatórum eſt reſpirátio. In Eccléſia, laborántium eſt réquies. Veníte enim, inquit, poſt me, qui laborátis & oneráti eſtis; & ego refíciam vos. Quid hâc voce poteſt eſſe deſiderabílius? quid hàc invitatióne jucúndius? Ad épulum te vocat, qui in Eccléſiam te vocat.

VESPERÆ de die Octava, ut in I. Veſperis Feſti.

OCTAVA DEDICATIONIS.

Duplex-minus.

Officium, dempto ritu Solemni, ut in die, præter Lect.

IN I. NOCT. Lectiones de ſcriptura occurrente.

IN II. NOCTURNO.

Sermo ſancti Cæsárii Epíſcopi.

In App. t. 5. Op. S. Aug. Serm. 229. qui eſt in Dedic. Eccleſiæ. *Lectio iv.*

QUotieſcumquè, fratres cariſſimi, altáris vel templi feſtivitátem cólimus, ſi fidéliter ac diligenter atténdimus, & ſanctè ac juſtè vívimus; quidquid in templis manufactis ágitur, totum in nobis ſpirituáli ædificatióne complétur. Non enim mentítus eſt ille qui dixit: Templum enim Dei ſanctum eſt, quod eſtis vos; & iterùm: Neſcitis quia córpora veſtra templum ſunt Spíritûs ſancti? Quia verò nullis præcedéntibus méritis, ſed per grátiam Dei merúimus fieri templum Dei; quantùm póſſumus, cum ipſíus adjutório laborémus, ne Dóminus noſter in templo ſuo, hoc eſt, in nobis ipſis, invéniat quod óculos ſuæ majeſtátis offendat: ſed habitáculum cordis noſtri evacuétur vítiis, & virtútibus repleátur; claudátur diábolo, & aperiátur Chriſto. . . . .

Serm. 230. *Lectio v.*

QUia, fratres, habitáre desíderat in nobis Deus, cum ipsíus adjutório ita cor noſtrum ſtudeámus bonis ſemper cogitatiónibus occupáre, & córpora noſtra ab omni ſorde luxúriæ munda cuſtodíre, ut Deum in nobis delectet habitáre. In templo enim à Salomóne ædificáto légimus duo altária fuiſſe conſtitúta, unum foris, áliud intùs: in illo quod foris erat, animálium celebrabátur ſacrifícium; in illo verò quod intùs erat, thymiámatis offerebátur incenſum. Videámus ergo ne fortè in nobis duo ſint altária conſtitúta; córporis ſcílicet, & cordis noſtri. Dénique dúplex à nobis ſacrifícium quærit Deus: unum, ut ſimus caſto córpore; áliud, ut mundo corde eſſe debeámus.

Lectio vj.

IN illo altári, quod à Salomóne légitur dedicátum, júgiter quotidiánus ignis ardébat: quod útinàm & in nobis píetas divína perfíciat! Undè non ſolùm oratiónibus; ſed étiam bonis opéribus placandus eſt Deus; ut in altári cordis noſtri ignem ſuum ſemper accendat, illum de quo ipſe dixit: Ignem veni míttere in terram; & quid volo niſi ut accendátur? Quia duo ſunt ignes; cupiditátis ſcili-

licèt, & caritátis: & unus de parte Dei, alter de parte diáboli: unus dévorans ómnia mala, alter universa bona consúmens. Consíderet unuſquiſque conſciéntiam ſuam: & ſi in ſe videt ignem cupiditátis ardére, cum Dei adjutório feſtínet extínguere; quia nihil in illo boni remanére póterit, quem ignis cupiditátis accénderit; ſicut è contrário nihil in eo mali remanébit, in quo ignis árſerit caritátis.

IN III. NOCTURNO.

Léctio ſancti Evangélii ſecundùm Joannem.

Lectio vij. Cap. 10.

IN illo témpore; Facta ſunt Encænia in Jeroſólymis; & hyems erat: & ambulábat Jeſus in templo in porticu Salomónis. Et réliqua.

Homília venerábilis Bedæ Præſbyteri.

Expoſ. in Evang. Joan.

ENcænia vocabátur ſolémnitas dedicatiónis templi, quam pópulus Dei ex antíqua patrum traditióne per annos ſíngulos celebráre conſuéverat. Sed notandum eſt quòd hæc Encænia quæ hic leguntur, non ad primam templi dedicatiónem, ſed ad últimam pértinent: quod ex eo fácile collígitur, quia híeme facta referuntur. Prima ſíquidem ejuſdem templi dedicátio à Salomóne, tempore autumni; ſecunda autem à Zoróbabel & Jeſu ſacerdóte, témpore veris; tértia à Juda Machabæo, témpore híemis eſt facta; quandò ſpeciáliter conſtitútum eſſe légitur, ut éadem dedicátio per omnes annos in memóriam ſolémnibus renovarétur offíciis: quæ étiam ad tempus uſque Domínicæ Incarnatiónis obſerváta fuit, ſicut modò, cùm legerétur Evangélium, audívimus. Quæ étiam dedicátio ſalúbri conſuetúdine in Eccléſiis Chriſti moderno témpore dignóſcitur.

Lectio viij.

ET ambulábat Jeſus in pórticu Salomónis. Si Dei Fílius ambuláre vóluit in templo, in quo caro & ſanguis brutórum animálium offerebátur; multò magis noſtram oratiónis domum, ubi carnis ipſíus ac ſánguinis ſacramenta celebrantur viſitáre gaudébit. Si perambuláre non deſpexit pórticum in qua rex quondam mortális ac terrénus, quamvis potentíſſimus ac ſapientíſſimus, ad orandum ſtare ſolébat; quantò magis penetrália córdium noſtrórum inviſere atque illuſtráre desíderat: ſi tamen ea pórticum eſſe Salomónis, hoc eſt, ſi ea timórem ſuum, qui eſt inítium ſapiéntiæ, habére perſpéxerit!

[*Si Octava Dedicationis*

in Dominicam inciderit, loco ſequentis Lectionis legitur Evangelium cum Homilia Dominicæ occurrentis.]

Lectio ix.

NEque enim putandum eſt, quià domus ſolúmmodò in qua ad orandum vel ad myſtéria celebranda convenímus, templum ſit Dómini; & non ipſi qui in nómine Dómini convenímus, multò ámpliùs templum ejus appellémur & ſimus; cum maniféſtè dicat Apóſtolus: Vos eſtis templum Dei vivi; ſicut dicit Deus: Inhabitábo in eis, & inter illos ambulábo.

OFFICIUM B. MARIÆ IN SABBATO.

Simplex.

IN VESPERIS Feriæ ſextæ præcedentis,

CAPITULUM. *Geneſ.* 3.

AIt Dóminus Deus ad ſerpentem: Inimicítias ponam inter te & mulíerem, & ſemen tuum & ſemen illíus: ipſa cónteret caput tuum.

HYMNUS.

AVe, maris ſtella,
Dei mater alma,
Atque ſemper Virgo,
Felix cœli porta.

Sumens illud Ave
Gabriélis ore,
Funda nos in pace,
Mutans Evæ nomen.

Solve vincla reis,
Profer lumen cæcis,
Mala noſtra pelle,
Bona cuncta poſce.

Monſtra te eſſe matrem;
Sumat per te preces,
Qui pro nobis Natus
Tulit eſſe tuus.

Virgo ſinguláris,
Inter omnes mitis,
Nos culpis ſolútos,
Mites fac & caſtos.

Vitam præſta puram,
Iter para tutum;
Ut videntes Jeſum,
Semper collætémur.

Sit laus tibi, Chriſte,
Cujus Virgo parens:
Laus par ſit & Patri,
Sit par tibi, Flamen.
Amen.

℣. Deus operátus eſt ſalútem in médio terræ: ℟. Tu confregiſti cápita dracónis. *Pſ.* 73.

Ad Magníficat.

Ant. 1. f. Benedictus Dóminus qui te direxit in vúlnera cápitis príncipis inimicórum noſtrórum. *Judith* 13.

Oratio, Concéde nos, *ut infrà ad Laudes*

AD COMPLETORIUM.

Ant. 5. a. In omni gente quæ audíerit nomen tuum, magnificábitur ſuper te Deus Iſraël. *Judith* 13.

HYMNUS.

VIrgíneis títulis matris quæ jungis honóres,
Hâc natos fóveas nocte benigna tuos.
Fúlgida ſtella maris, ſecli dum mérgimur undis,
Sis lux in ténebris; & benè fida quies.
Si ſopor obrépit, caſti fac Mater amóris,
Cor vígilans uno ſpiret amóre Dei.
O Regína potens, própiùs res áſpice noſtras.
Dicáris pópuli vita ſaluſque tui.
Cujus Virgo parens, ſit laus tibi ſumma Redemptor;
Compar ſit Patri, Spirituíque decus.
Amen.

Cùm in Veſperis Feriæ ſextæ facta eſt tantùm commemoratio de B. M. tunc ad Completorium dictæ Feriæ vj. In fine Hymni dicitur Doxologia.

Qui natus es de Vírgine, *ut infrà ad Horas.*

Ad Nunc dimittis.

Ant. 4. E. Memoráre dierum humilitátis tuæ, & invoca Dóminum, & lóquere Regi pro nobis, & líbera nos de morte. *Eſther* 15.

AD NOCTURNUM.

Invit. Jeſum de María natum, * Veníte, adorémus. *Matth.* 1.

Pſ. 94. Veníte. 2.

HYMNUS.

O Quàm gloríficâ luce coruſcas,
Stirpis Davídicæ régia proles;
Sublímis reſidens, Virgo María,
Supra Cœlígenas ætheris omnes!
Tu cum virgíneo mater honóre
Cœlórum Dómino péctoris aulam
Sacris viſcéribus caſta dediſti:
Humános Deus hinc índuit artus.
Quem cunctus véneram orbis adórat,
Cui nunc ritè genu flécititur omne;
A quo, te précibus ſubveniente,
Æterni pétimus gáudia regni.
Divínæ Sóboli qui dare matrem
In terris vóluit, glória Patri:
Cujus Virgo parens, glória Nato:
Quo fœcunda, tibi glória, Flamen. Amen.

Pſalmi de Sabbato, ſub tribus Antiphonis ſequentibus.

Ant. 1. a. Ave, grátiâ plena; Dóminus tecum: benedicta tu in muliéribus. *Luc.* 1.

Ant. 8. c. Ecce concípies in útero, & páries fílium; & vocábis nomen ejus Jeſum. *Luc.* 1.

Ant. 2. Quod naſcétur ex te Sanctum, vocábitur Fílius Dei. *Luc.* 1.

℣. Deſcendet ſicut plúvia in vellus: ℟. Et replébitur majeſtáte ejus omnis terra. *Pſ.* 71.

Pater noſter, &c.

Abſolutio & Benedictiones ut ordinantur poſt Pſalter.

Lectiones duæ priores de Scriptura occurrente; è tribus fiunt duæ.

Poſt j. Lect. ℟. Benedícam ei, & ex illa dabo fílium cui benedictúrus ſum: * Conſtítuam pactū meum illi in fœdus ſempiternum. ℣. Hic erit magnus, & Fílius Altíſſimi vocábitur; & regnávit in domo Jacob in ætérnum. * Conſtítuam. *Geneſ.* 17. *Luc.* 1.

Poſt ij. Lectio. ℟. Quod in ea natum eſt, de Spíritu ſancto eſt: páriet autem fílium; * Ipſe ſalvum fáciet pópulum ſuum à peccátis eórum. ℣. Benedictiónem ómnium géntium dedit illi Dóminus. * Ipſe. *Matth.* 1. *Eccli.* 44.

Pro tertia Lectione legitur una è ſequentibus, ſecundùm diverſitatem menſium.

Poſt iij. Lect. ℟. Deus ex ſémine David * Secundùm promiſſiónem eduxit Iſraël ſalvatórem Jeſum. ℣. Jurávit Dóminus David veritátem: De fructu ventris tui ponam ſuper ſedem tuam. * Secundùm. Glória. * Secundùm. *Act.* 13. *Pſ.* 131.

Te Deum.

℣. *Sacerd.* Confiteantur tibi pópuli, Deus: ℟. Terra dedit fructum ſuum. *Pſ.* 66.

AD LAUDES.

Pſal. de Sabbato, ſub ſola Ant. 4. A. Benedicta tu inter mulíeres, & benedictus fructus ventris tui. *Luc.* 1.

CAPITULUM. *Jerem.* 31.

CReávit Dóminus novum ſuper terram: Fémina circúmdabit virum.

HYMNUS.

NUnc auróra, novæ
 núntia lucis,
Triſtes orbe procul díſſipat umbras.
O quàm lucídior, nocte ſepultis
Portans ipſa diem, Virgo, reſulges!
O quæ nunc hábitas lúcida regna,
Mittas indè tuæ múnera lucis:
Te ſi terra dedit munus olympo,
Quæ non dona memor reddet olympus!
Inter perpétuos Núminis hauſtus,
O Regína, tibi ſánguine junctum
Ne dediſce genus: noſtra fuiſti,
Summi facta parens, Virgo, Tonantis.
Divínæ Sóboli qui dare matrem

In terris vóluit, glória patri:
Cujus Virgo parens, glória Nato:
Quo fœcunda, tibi glória, Flamen. Amen.

℣. Recordátus eſt Dóminus miſericórdiæ ſuæ, ℟. Et veritátis ſuæ dómui Iſraël. *Pſ.* 97.

Ad Benedictus.

Ant. 3. a. Beáta quæ credidiſti; quóniam perficientur ea quæ dicta ſunt tibi à Dómino. *Luc.* 1.

Oratio.

Concéde nos fámulos tuos, quæſumus, Dómine Deus, perpétuâ mentis & córporis ſanitáte gaudére; & glorióſâ beátæ Maríæ ſemper Vírginis interceſſióne, à præſenti liberári triſtítia, & æternâ pérfrui lætítia; Per Dóminum.

AD HORAS, Doxologia:

Qui natus es de Vírgine,
Jéſu, tibi ſit glória,
Cum Patre, cumque Spíritu,
In ſempiterna ſécula. Amen.

Pſalmi de Sabbato.

AD PRIMAM.

Ant. 2. Fílius Dei factus eſt ei ex ſémine David ſecundùm carnem. *Rom.* 1.

In ℟. *br.* ℣. Qui natus es* de María vírgine. *Matth.* 1.

AD TERTIAM.

Ant. 4. a. De María natus eſt Jeſus, qui vocatur Chriſtus. *Matth.* 1.

Capitulum. *Iſaïæ* 7.

Dabit Dóminus ipſe vobis ſignum: Ecce Virgo concípiet, & páriet filium; & vocábitur nomen ejus, Emmánuel.

℟. *br.* Deus in médio ejus; * Non commovébitur. Deus. ℣. Adjuvábit eam * mane dilúculo: * Non commovébitur. Glória Patri. Deus. *Pſ.* 45.

℣. Elégit eam Dóminus ℟. In habitatiónem ſibi. *Pſ.* 131.

AD SEXTAM.

Ant. 7. d. Péperit fílium máſculum, qui rectúrus erat omnes gentes. *Apoc.* 12.

Capitulum. *Mich.* 5.

Egrediétur qui ſit dominátor in Iſraël, & greſſus ejus ab inítio, à diébus æternitátis.

℟. *br.* Dominábitur * A mari uſque ad mare. Dominábitur. ℣. Et à flúmine * uſque ad términos orbis terrárum. * A mari. Glória. Domínábitur.

℣. Adorábunt eum omnes reges terræ; ℟. Omnes gentes ſérvient ei. *Pſ.* 71.

AD NONAM.

Ant. 1. g. Manifeſtum eſt quòd ex Juda ortus ſit Dóminus noſter. *Hebr.* 7.

Capitulum. *Galat.* 4.

Ubi venit plenitúdo témporis, miſit Deus Fílium ſuum, factum ex mulíere, factum ſub lege; ut eos qui ſub lege erant redí-

meretur, ut adoptiónem filiórum reciperémus.

℟. *br.* Miſericórdia & véritas * Obviavérunt ſibi. Miſericórdia. ℣. Juſtítia & pax * oſculátæ ſunt, * Obviavérunt ſibi. Glória. Miſericórdia.

℣. Véritas de terra orta eſt, ℟. Et juſtítia de cœlo proſpexit. *Pſ.* 84.

LECTIONES ſequentes dicuntur ſingulis menſibus in Officio beatæ Mariæ in Sabbato.

MENSE SEPTEMBRI.

Sermo ſancti Leónis Papæ.

Serm. 2. de Nativ. Domini. Lectio iij.

HUmáno uſu & conſuetúdine quod crédimus caret, ſed divínâ poteſtáte ſubnixum eſt, quòd virgo concéperit, quòd virgo pepérerit, & virgo permánſerit. Non hîc cogitétur pariéntis condítio, ſed naſcentis arbítrium; qui ſic homo natus eſt, ut volébat & póterat. Si veritátem quæris natúræ, humánam cognoſce matériam: ſi ratiónem ſcrutáris oríginis, virtútem confitére divínam. Venit enim Dóminus Jeſus Chriſtus contágia noſtra auferre, non pérpeti; nec ſuccúmbere vítiis, ſed medéri. Venit ut omnem languórem corruptiónis, & univerſa úlcera ſordéntium curáret animárum: propter quod opórtuit ut novo naſcerétur órdine, qui novam impollútæ ſinceritátis grátiam humánis corpóribus inferébat.

MENSE OCTOBRI.

Ex Epíſtola ſancti Ambróſii Epíſcopi ad Sirícium Papam.

Epiſt. lib. 1. Ep. 7. Lect. iij.

DEvii à via veritátis prodúntur dícere: Virgo concépit, ſed non virgo generávit. Pótuit ergò virgo concípere, non pótuit virgo generáre; cùm ſemper conceptus præcédat, partus ſequátur? Sed ſi doctrínis non créditur ſacerdótum, credátur oráculis Chriſti, credátur mónitis Angelórum dicéntium, Quia non eſt impoſsíbile Deo omne verbum; credátur ſymbolo Apoſtolórum quod Eccléſia Romána intemerátum ſemper cuſtódit & ſervat. Audívit María vocem Angeli: & quæ antè díxerat, Quómodò fiet illud? non de fide generatiónis intérrogans; reſpondit póſteà, Ecce ancilla Dómini, contingat mihi ſecundùm verbum tuum. Hæc eſt virgo quæ in útero concépit, virgóque péperit illum. Sic enim ſcriptum eſt: Ecce virgo in útero accípiet, & páriet fílium. Non enim conceptúram tantúmmodò vírginem, ſed & paritúram vírginem dixit. Quæ autem eſt illa porta Sanctuárii,

porta illa extérior ad orientem, quæ manet clauſa; & Nemo, inquit, pertranſíbit per eam, niſi ſolus Deus Iſraël? Nonnè hæc porta María eſt, per quam in hunc mundum Redemptor intrávit?

MENSE NOVEMBRI.

Sermo ſancti Bernardi Abbátis.

Homil. 1. *ſuper* Miſſus eſt. n. 5. *Lectio iij.*

QUæ eſt hæc virgo tam venerábilis, ut ſalutétur ab Angelo: tam húmilis, ut deſponſáta ſit fabro? Pulchra permíxtio virginitátis & humilitátis: nec mediócriter placet Deo illa ánima, in qua, & humílitas commendat virginitátem, & virgínitas exornat humilitátem. Sed quantâ putas veneratióne digna eſt, in qua humilitátem exaltat fecúnditas, & partus cónſecrat virginitátem? Audis vírginem, audis húmilem: ſi non potes virginitátem húmilis, imitáre humilitátem vírginis. Laudábilis virtus virgínitas, ſed magis neceſſária humílitas. Illa conſúlitur, iſta præcípitur. Ad illam invitáris, ad iſtam cógeris. De illa dícitur: Qui poteſt cápere, cápiat: de iſta dícitur: Niſi quis efficiátur ſicut párvulus iſte, non intrábit in regnum cœlórum. Illa ergò remunerátur, iſta exígitur. Potes dénique ſine virginitáte ſalvári: ſine humilitáte non potes. Poteſt, inquam, placére humílitas, quæ virginitátem deplórat amiſſam: ſine humilitáte autem (áudeo dícere) nec virgínitas Mariæ placuiſſet.

MENSE DECEMBRI.

Ex Diálogo ſancti Juſtini Mártyris cum Tryphóne.

Lectio iij.

SI non è vírgine iſte de quo Iſaías dicébat, naſcitúrus erat, de quo Spíritus ſanctus exclamábat: Ecce Dóminus dabit ſignum, Ecce virgo in útero concípiet & páriet fílium; ſi perindè atque álii omnes primogéniti, iſte quoque ex concúbitu gignendus erat, quodnam ſignum non cunctis primogénitis commúne fácere ſe dixit? Enim verò quod verè ſignum eſt & humáno géneri credíbile futúrum erat, hoc eſt, ut ex virgináli útero primogénitus creaturárum ómnium caro factus verè puer fíeret; óccupans id per prophéticum ſpíritum, álio atque álio modo pronuntiávit, ut cùm factum eſſet virtúte & consílio rerum univerſárum conditóris, factum eſſe agnoſceréntur, haud áliter quàm ex uno látere Adæ Eva éxtitit, atque ália animántia ómnia verbo Dei ortum ſuum cepêre.

OFFICIUM PARVUM BEATÆ MARIÆ.

[*Dicitur in Choro ſecundùm conſuetudinem locorum & Eccleſiarum, & ut præſcribitur parte 3. Rubricarum generalium.*]

Singulæ Horæ hujus Officii dicuntur hoc modo : Officium Nocturnum, Laudes & Veſperæ dicuntur intrà Suffragia. Prima poſt Primam diei, antè Officium Capituli : Tertia poſt Benedicámus. *Tertiæ ; & ſic de ceteris Horis.*

AD OFFICIUM NOCT.

Invit. Jeſum de María natum, * Veníte, adorémus. *Matth.* 1.

Pſ. 94. Venite. 2.

HYMNUS.

O Quàm glorífica luce coruſcas,
Stirpis Davídicæ régia proles ;
Sublímis réſidens, Virgo María,
Supra Cœlígenas ætheris omnes !
Tu cum virgíneo mater honóre
Cœlórum Dómino péctoris aulam
Sacris viſcéribus caſta dediſti :
Humános Deus hinc índuit artus.
Quem cunctus vénerans orbis adórat,
Cui nunc ritè genu fléctitur omne ;
A quo, te précibus ſubveniente,
Æterni pétimus gáudia regni.
Divínæ Sóboli qui dare matrem
In terris vóluit, glória Patri :
Cujus Virgo parens, glória Nato :
Quo fœcunda, tibi glória, Flamen. Amen.

Ant. ſola Ave.

PSALMUS 44.

Chriſtus, Rex ; Regina, Virgo Mater.

ERuctávit cor meum verbum bonum : * dico ego ópera mea Reg...

Lingua mea * cálamus ſcribæ velóciter ſcribentis.

Speciósus formâ præ fíliis hóminum, diffúſa eſt grátia in lábiis tuis ; * proptéreà benedixit te Deus in ætemum.

Accíngere gládio tuo ſuper femur tuum, * Potentiſſime.

Spécie tuâ & pulchritúdine tuâ intende, * prósperè procéde, ...

Et regna propter veritátem, & mansuetúdinem, & justítiam; * & dedúcet te mirabíliter déxtera tua.

Sagittæ tuæ acútæ, pópuli sub te cadent, * in corda inimicórum regis.

Sedes tua, Deus, in séculum séculi: * virga directiónis, virga regni tui.

Dilexiſti juſtítiam, & odiſti iniquitátem; * proptéreà unxit te, Deus, Deus tuus, óleo lætítiæ præ consórtibus tuis.

Myrrha, & gutta, & cáſſia à veſtimentis tuis, à dómibus ebúrneis; *ex quibus delectavérunt te fíliæ regum in honóre tuo.

Aſtitit regína à dextris tuis in veſtítu deauráto, * circúmdata varietáte.

Diviſio Pſalmi 44.

Audi, fília, & vide, & inclína aurem tuam; * & obliviſcere pópulum tuum, & domum patris tui.

Et concupiſcet rex decórem tuum, * quóniam ipſe eſt Dóminus Deus tuus, & adorábunt eum.

Et fíliæ Tyri in munéribus: * vultum tuum deprecabuntur omnes dívites plebis.

Omnis glória ejus fíliæ regis ab intùs, * in fimbriis aureis circumamicta varietátibus.

Adducentur regi vírgines poſt eam: * próximæ ejus afferentur tibi.

Afferentur in lætítia & exultatióne; * adducentur in templum regis.

Pro pátribus tuis nati ſunt tibi fílii: * conſtítues eos príncipes ſuper omnem terram,

Mémores erunt nóminis tui * in omni generatióne & generatiónem.

Proptéreà pópuli confitebuntur tibi in æternum, * & in ſéculum ſéculi.

PSALMUS 45.

Vivum Dei tabernaculum non commovebitur.

Deus noſter refúgium & virtus; * adjutor in tribulatiónibus quæ invenérunt nos nimis.

Proptéreà non timébimus, dum turbábitur terra, * & transferentur montes in cor maris.

Sonuérunt & turbátæ ſunt aquæ eórum; * conturbáti ſunt montes in fortitúdine ejus.

Flúminis ímpetus lætíficat civitátem Dei: * ſanctificávit tabernáculum ſuum Altíſſimus.

Deus in médio ejus, non commovébitur; * adjuvábit eam Deus manè dilúculo.

Conturbátæ ſunt gentes, & inclinàta ſunt regna:

dedit vocem ſuam, mota eſt terra.

Dóminus virtútum nobiſcum, * ſuſceptor noſter Deus Jacob.

Veníte, & vidéte ópera Dómini, quæ póſuit prodígia ſuper terram, * áuferens bella uſque ad finem terræ.

Arcum cónteret, & confringet arma, * & ſcuta combúret igni.

Vacáte, & vidéte quóniam ego ſum Deus: * exaltábor in géntibus, & exaltábor in terra.

Dóminus virtútum nobiſcum, * ſuſceptor noſter Deus Jacob.

Ant. Ave, grátiâ plena, Dóminus tecum, benedicta tu in muliéribus. *Luc.* 1.

℣. Sanctificávit tabernáculum ſuum Altíſſimus: ℟. Deus in médio ejus. *Pſ.* 45.

Pater noſter, &c.

Abſolutio & Benedictiones de B. M. poſt Pſalterium.

Lectio j. Iſaiæ 7.

ADjécit Dóminus loqui ad Achaz, dicens: Pete tibi ſignum à Dómino Deo tuo in profundum inferni, ſive in excelſum ſuprà. Et dixit Achaz: Non petam, & non tentábo Dóminum. Et dixit: Audíte ergo, domus David: Numquid parum vobis eſt moleſtos eſſe homínibus; quia moleſti eſtis & Deo meo? Propter hoc dabit Dóminus ipſe vobis ſignum: Ecce Virgo concipiet, & páriet fílium; & vocábitur nomen ejus Emmánuel. Tu autem.

℟. Benedícam. lxxxix.

Lectio ij. Galat. 4.

QUanto témpore hæres párvulus eſt, nihil differt à ſervo, cùm ſit dóminus ómnium; ſed ſub tutóribus & actóribus eſt, uſque ad præfinítum tempus à patre: ita & nos, cùm eſſémus párvuli, ſub eleméntis mundi erámus ſervientes. At ubi venit plenitúdo témporis, miſit Deus Fílium ſuum, factum ex mulíere, factum ſub lege; ut eos qui ſub lege erant redímeret, ut adoptiónem filiórum reciperémus. Tu autem.

℟. Quod in ea. lxxxix.

Lectio iij. Apoc. 11. & 12.

APertum eſt templum Dei in cœlo, & viſa eſt arca teſtamenti ejus in templo ejus: & facta ſunt fúlgura, & voces, & terræ motus, & grando magna. Et ſignum magnum appáruit in cœlo: Múlier amicta ſole, & luna ſub pédibus ejus, & in cápite ejus coróna ſtellárum duódecim. Tu autem.

℟. Deus ex fémine. lxxxix.

Non dicitur Te Deum.

℣. *Sacerd.* Confiteantur tibi pópuli, Deus; ℟. Terra dedit fructum ſuum. *Pſ.* 66.

c

Si Laudes non ſequantur, dicitur hìc Oratio, Concéde. *ut infrà ad Sextam.* xcvij.

AD LAUDES.

℣. Deus, † in adjutórium, &c.

Pſalm. Deus miſereátur. 108. Dóminus regnávit; decórem. 11. Jubiláte Deo, omnis terra; ſervíte, 11.

CANTICUM. *Zach.* 2.

De adventu Chriſti Prophetia.

LAuda & lætáre, fília Sion; * quia ecce ego venio, & habitábo in médio tuî, ait Dóminus.

Et applicabuntur gentes multæ ad Dóminum in die illa, * & erunt mihi in pópulum, & habitábo in medio tuî.

Et ſcies quia Dóminus exercítuum * miſit me ad te.

Et poſſidébit Dóminus Judam partem ſuam in terra ſanctificáta; * & éliget adhuc Jeruſalem.

Sileat omnis caro à fácie Dómini, * quia conſurrexit de habitáculo ſancto ſuo.

Pſalm. Laudáte Dóminum, omnes gentes. 149. *ſub ſola Ant.* Benedicta tu inter mulíeres, & benedictus fructus ventris tui. *Luc.* 1.

CAPITULUM. *Jerem.* 31.

CReávit Dóminus novum ſuper terram: Fémina circúmdabit virum.

HYMNUS.

NUnc auróra, novæ núntia lucis,
Triſtes orbe procul diſſipat umbras
O quàm lucídior, nocte ſepultis
Portans ipſa diem, Virgo, refulges!
O quæ nunc hábitas lúcida regna,
Mittas indè tuæ múnera lucis:
Te ſi terra dedit munus Olympo,
Quæ non dona memor reddet Olympus?
Inter perpétuos Núminis hauſtus,
O Regína, tibi ſánguine junctum
Ne dediſce genus: noſtra fuiſti,
Summi facta Parens, Virgo, Tonantis.
Divínæ ſóboli qui dare matrem
In terris vóluit, glória Patri:
Cujus Virgo parens, glória, Nato:
Quo fœcunda, tibi glória, Flamen.
Amen.

℣. Recordátus eſt Dóminus miſericórdiæ ſuæ, ℟. Et veritátis ſuæ dómui Iſraël. *Pſ.* 97.

Ad Benedictus.

Ant. Beáta quæ credidiſti; quóniam perficientur ea quæ dicta ſunt tibi à Dómino. *Luc.* 1.

Oratio

Oratio.

DEus, qui de beátæ Maríæ vírginis útero Verbum tuum, Angelo nuntiante, carnem ſuſcípere voluiſti: præſta ſupplícibus tuis, ut qui verè eam genitrícem Dei crédimus, ejus apud te interceſſiónibus adjuvémur; Per eumdem Dóminum noſtrum.

Fit Suffragium de omnibus Sanctis.

AD PRIMAM.

HYMNUS.

MEmento, de Deo Deus,
Quòd matre natus Vírgine,
Noſtri miſertus, pérditi
Mundi redemptor véneris.
Et nos, Dei Virgo parens,
Vultu benigno réſpice:
Placábilem tuâ prece
Fac eſſe nobis Fílium.
Qui natus es de Vírgine,
Jeſu, tibi ſit glória
Cum Patre, cumque Spíritu,
In ſempiterna ſécula.
Amen.

Pſ. Dómine Dóminus noſter. 46. Fundamenta. 154. Cantáte.... quia mirabília. 50. *ſub Ant.* Fílius Dei factus eſt ei ex ſémine David ſecundùm carnem. *Rom.* 1.

CAPITULUM. *Iſaiæ* 11.

EGrediétur virga de radíce Jeſſe, & flos de radíce ejus aſcendet, & requieſcet ſuper eum Spíritus Dómini.

℟. *br.* Semen ejus * In æternum manébit. Semen. ℣. Et thronus ejus ſicut ſol * in conſpectu meo, * In. Glória Patri. Semen.

℣. Ponam in ſéculum ſéculi ſemen ejus, ℟. Et thronum ejus ſicut dies cœli. *Pſ.* 88.

Oratio.

PRótege, Dómine, fámulos tuos ſubſídiis pacis; & beátæ Maríæ ſemper vírginis patrocíniis confidentes, à cunctis hóſtibus & perículis redde ſecúros; Per Dóminum.

AD TERTIAM.

Hymnus, Memento, de Deo Deus. *ut ſuprà.*

Pſ. Crédidi propter. 114. Ad te levávi. 95. Niſi quia. 54. *ſub Ant.* De María natus eſt Jeſus, qui vocátur Chriſtus. *Matth.* 1.

CAPITULUM. *Iſaiæ* 7.

DAbit Dóminus ipſe vobis ſignum: Ecce Virgo concípiet, & páriet fílium; & vocábitur nomen ejus Emmánuel.

℟. *br.* Deus in médio ejus; * Non commovébitur. Deus. ℣. Adjuvábit eam * mane dilúculo: * Non commovébitur. Glória Patri. Deus. *Pſ.* 45.

℣. Elégit eam Dóminus ℟. In habitatiónem ſibi. *Pſ.* 131.

Oratio.

DEus, qui ſalútis ætérnæ, beátæ Maríæ virginitáte fœcundâ, humáno

géneri prǽmia præſtitiſti : tríbue, quæſumus, ut ipſam pro nobis intercédere ſentiámus, per quam merúimus auctórem vitæ ſuſcípere Dóminum noſtrum Jeſum Chriſtum Fílium tuum ; Qui tecum.

AD SEXTAM.

Hymnus, Meménto, xcvij. *Pſ.* Qui confídunt. 96. In converténdo. 55. Beáti omnes. 157. *ſub. Ant.* Péperit fílium máſculum, qui rectúrus erat omnes gentes. *Apoc.* 12.

CAPITULUM. *Mich.* 5.

EGrediétur qui ſit dominátor in Iſraël : & egréſſus ejus ab inítio, à diébus æternitátis.

℟. *br.* Dominábitur * A mari uſque ad mare. Dominábitur. ℣. Et à flúmine * uſque ad términos orbis terrárum, * A mari. Glória. Dominábitur.

℣. Adorábunt eum omnes reges terræ ; ℟. Omnes gentes ſervient ei. *Pſ.* 71.

Oratio.

COncéde, miſéricors Deus, fragilitáti noſtræ præsídium ; ut qui ſanctæ Dei Genitrícis memóriam ágimus, interceſſiónis ejus auxílio, à noſtris iniquitátibus reſurgámus ; Per eúmdem Dóminum.

AD NONAM.

Hymnus, Meménto. xcvij. *Pſ.* Meménto. 157. *Diviſio hujus Pſ.* Jurávit. 158. Ecce quàm bonum. 75. *ſub Ant.* Manifeſtum eſt quòd ex Juda ortus ſit Dóminus noſter. *Hebr.* 7.

CAPITULUM. *Galat.* 4.

UBi venit plenitúdo témporis, miſit Deus Fílium ſuum, factum ex muliere, factum ſub lege ; ut eos qui ſub lege erant redímeret, ut adoptiónem filiórum reciperémus.

℟. *br.* Miſericórdia & véritas * Obviavérunt ſibi. Miſericórdia. ℣. Juſtítia & pax * oſculátæ ſunt, * Obviavérunt ſibi. Glória Patri. Miſericórdia.

℣. Véritas de terra orta eſt, ℟. Et juſtítia de cœlo proſpéxit. *Pſ.* 84.

Oratio.

FAmulórum tuórum, quæſumus, Dómine, delictis ignoſce ; ut qui tibi placére de áctibus noſtris non valémus, Genitrícis Fílii tui Dómini noſtri interceſſióne ſalvémur ; Per eumdem Dóminum.

AD VESPERAS.

PSALMUS 109.

DIxit Dóminus Dómino meo : * Sede à dextris meis ;

Donec ponam inimícos tuos, * ſcabellum pedum tuórum.

Virgam virtútis tuæ emittet Dóminus ex Sion : * dominàre in médio inimicórum tuórum.

Tecum princípium in die virtútis tuæ in ſplendóribus ſanctórum : * ex útero ante lucíferum génui te.

Jurávit Dóminus, & non pœnitébit eum : * Tu es Sacerdos in æternum ſecundùm órdinem Melchíſedech.

Dóminus à dextris tuis : * confrégit in die iræ ſuæ reges.

Judicábit in natiónibus ; implébit ruínas : * conquaſſábit cápita in terra multórum.

De torrente in via bibet : * proptéreà exaltábit caput.

PSALMUS 112.

LAudáte, púeri, Dóminum, * Laudáte nomen Dómini.

Sit nomen Dómini benedíctum, * ex hoc nunc, & uſque in ſéculum.

A ſolis ortu uſque ad occáſum, * laudábile nomen Dómini.

Excelſus ſuper omnes gentes Dóminus, * & ſuper cœlos glória ejus.

Quis ſicut Dóminus Deus noſter, qui in altis hábitat, * & humília réſpicit in cœlo & in terra ?

Súſcitans à terra ínopem : & de ſtércore érigens páuperem ;

Ut cóllocet eum cum princípibus, * cum princípibus pópuli ſui.

Qui habitáre facit ſtérilem in domo : * matrem filiórum lætantem.

PSALMUS 121.

LÆtátus ſum in his quæ dicta ſunt mihi : *In domum Dómini íbimus.

Stantes erant pedes noſtri * in átriis tuis, Jerúſalem.

Jerúſalem quæ ædificátur ut cívitas, * cujus participátio ejus in idípſum.

Illùc enim aſcendérunt tribus, tribus Dómini ; * teſtimónium Iſraël, ad confitendum nómini Dómini.

Quia illìc ſedérunt ſedes in judício, * ſedes ſuper domum David.

Rogáte que ad pacem ſunt Jerúſalem, * & abundántia diligéntibus te.

Fiat pax in virtúte tua, * & abundántia in túrribus tuis.

Propter fratres meos & próximos meos, * loquébar pacem de te.

Propter domum Dómini Dei noſtri, * quæſívi bona tibi.

PSALMUS 126.

NIſi Dóminus ædificáverit domum, * in vanum laboravérunt qui ædíficant eam.

Niſi Dóminus cuſtodíerit civitátem, * fruſtrà vígilat qui cuſtódit eam.

Vanum eſt vobis ante lucem ſúrgere : * ſúrgite poſtquam ſedéritis, qui manducátis panem dolóris.

Cùm déderit dilectis ſuis

ſomnum: * ecce hæréditas Dómini, filii, merces, fructus ventris.

Sicut ſagittæ in manu potentis, * ita filii excuſſórum.

Beátus vir qui implévit deſidérium ſuum ex ipſis; * non confundétur, cùm loquétur inimícis ſuis in porta.

PSALMUS 147.

LAuda, Jerúſalem, Dóminum: * lauda Deum tuum, Sion;

Quóniam confortávit ſeras portárum tuárum, * benedixit fíliis tuis in te;

Qui póſuit fines tuos pacem, * & ádipe frumenti ſátiat te.

Qui emittit elóquium ſuum terræ, * velóciter currit ſermo ejus;

Qui dat nivem ſicut lanam, * nébulam ſicut cínerem ſpargit.

Mittit cryſtallum ſuam ſicut buccellas: * ante fáciem frígoris ejus quis ſuſtinébit?

Emittet verbum ſuum, & liquefáciet ea: * flabit ſpíritus ejus, & fluent aquæ.

Qui annúntiat verbum ſuum Jacob, * juſtítias & judícia ſua Iſraël;

Non fecit táliter omni natióni, * & judícia ſua non manifeſtávit eis.

Ant. In me ancillâ ſuâ adimplévit Dóminus miſericórdiam ſuam quam promiſit dómui Iſraël. *Judith* 13.

CAPITULUM. *Eccli.* 24.

QUi creávit me, requiévit in tabernáculo meo; & dixit mihi: In Jacob inhábita, & in Iſraël hæreditáre, & in electis meis mitte radíces. Et ſic in Sion firmáta ſum.

Hymnus, Ave, maris ſtella. lxxxvij.

℣. Anima mea exultábit in Dómino: ℟. Et delectábitur ſuper ſalutári ſuo. *Pſ.* 34.

Ad Magníficat.

Ant. Beátam me dicent omnes generatiónes; quia fecit mihi magna qui potens eſt, & ſanctum nomen ejus. *Luc.* 1.

Oratio.

COrdibus noſtris, quæſumus, Dómine, grátiam tuam benignus infunde; & intercedente ſanctíſſimâ Dei genitríce Maríâ, córpora noſtra caſtitáte, & mentes noſtras humilitáte & caritáte ſanctífica; Per eumdem.

Fit Suffragium de omnibus Sanctis.

AD COMPLETORIUM.

℣. Converte nos. ℣. Deus, † in adjutórium.

Pſ. Sæpè expugnavérunt. 135. De profundis. 96. Dómine non eſt exaltátum. 97. *ſub Ant.* In omni gente quæ audíerit nomen tuum, magnificábitur ſuper te Deus Iſraël. *Judith* 13.

HYMNUS.

VIrgo Dei génitrix, quem totus non capit orbis,
In tua ſe clauſit víſcera, factus homo.
Hinc méritò dicent te ſǽcula cuncta beátam:
Hinc pópuli matrem te dominamque colunt.
Súſcipe; quos pia plebs tibi péndere certat, honóres:
Annue, ſollícitâ quam prece poſcit, opem.
Cujus Virgo parens, laus ſit tibi ſumma, Redemptor:
Compar ſit Patri, Spiritui̇ſque decus.
Amen.

CAPITULUM. *Judith* 13.

NOmen tuum Dóminus ita magnificávit, ut non recédat laus tua de ore hóminum, qui mémores fúerint virtútis Dómini in æternum.

℟. *br.* Vultum tuum * Deprecabuntur. Vultum. ℣. Omnes dívites * plebis, * Deprecabuntur. Glória Patri. Vultum.

℣. Mémores erunt nóminis tui ℟. In omni generatióne & generatiónem. *Pſ.* 44.

Ad Nunc dimittis.

Ant. Memoráre diérum humilitátis tuæ; & ínvoca Dóminum, & lóquere Regi pro nobis, & líbera nos de morte. *Eſther* 15.

Oratio.

BEátæ & glorióſæ ſemperque virginis Maríæ, quæſumus, Dómine, intercéſſio glorióſa nos prótegat, & ad vitam perdúcat æternam; Per Dóminum.

PROSA DE BEATA ad devotionem.

INvioláta, íntegra & caſta es, María:
Quæ es effecta fúlgida cœli porta.
O mater alma Chriſti caríſſima,
Súſcipe pia laudum præcónia.
Noſtra ut pura péctora ſint & córpora,
Te nunc flágitant devóta corda & ora.
Tua per precáta dulcíſona,
Nobis concédas véniam per ſécula.
O benigna! O benigna!
O benigna!
Quæ ſola invioláta permanſiſti.

℣. Véritas de terra orta eſt, ℟. Et juſtítia de cœlo proſpexit. *Pſ.* 84.

Oratio.

FAmulórum tuórum, quæſumus, Dómine, delictis ignoſce; ut qui tibi placére de áctibus noſtris non valémus, Genitrícis Fílii tui Dómini noſtri interceſſióne ſalvémur; Per eumdem Chriſtum.

PSALMI PŒNITENTIALES.

Dicuntur ſecundùm conſuetudinem locorum & Eccleſiarum, & ut præſcribitur Parte 3. Rubricarum generalium.

PSALMUS 6.

Pœnitentis gemitus & fiducia.

DOmine, ne in furóre tuo árguas me, * neque in ira tua corrípias me.

Miſerére meî, Dómine, quóniam infírmus ſum: * ſana me, Dómine, quóniam conturbáta ſunt oſſa mea.

Et ánima mea turbáta eſt valde: * ſed tu, Dómine, úſquequò?

Convértere, Dómine, & éripe ánimam meam: * ſalvum me fac propter miſericórdiam tuam;

Quóniam non eſt in morte, qui memor ſit tuî: * in inferno autem quis confitébitur tibi?

Laborávi in gémitu meo, lavábo per ſíngulas noctes lectum meum: * lácrymis meis ſtratum meum rigábo.

Turbátus eſt à furóre óculus meus: * inveterávi inter omnes inimícos meos.

Diſcédite à me, omnes qui operámini iniquitátem; * quóniam exaudívit Dóminus vocem fletûs mei.

Exaudívit Dóminus deprecatiónem meam: * Dóminus oratiónem meam ſuſcépit.

Erubeſcant & conturbentur, vehementer omnes inimíci mei: * convertantur & erubeſcant valdè velóciter.

PSALMUS 31.

Miſericordia Dei peccatorem per gratiam ſuam juſtificantis commendatur.

BEáti quorum remiſſæ ſunt iniquitátes, * & quorum tecta ſunt peccáta.

Beátus vir cui non imputávit Dóminus peccátum, * nec eſt in ſpíritu ejus dolus.

Quóniam tácui, inveteravérunt oſſa mea, * dùm clamárem totâ die.

Quóniam die ac nocte graváta eſt ſuper me manus tua: * converſus ſum in ærumna mea, dùm configitur ſpina.

Delictum meum cógnitum tibi feci, * & injuſtítiam meam non abſcondi

Dixi: Confitébor advérsùm me injuſtítiam meam Dómino; * & tu remiſiſti impietátem peccáti mei.

Pro hac orábit ad te omnis ſanctus * in témpore opportúno.

Verùmtamen in dilúvio aquárum multárum, * ad eum non approximábunt.

Tu es refúgium meum à tribulatióne quæ circúmdedit me : * exultátio mea, érue me à circumdántibus me.

Intelléctum tibi dabo, & inſtruam te in via hac qua gradiéris : * firmábo ſuper te óculos meos.

Nolíte fíeri ſicut equus & mulus, * quibus non eſt intelléctus.

In camo & fræno maxillas eorum conſtringe, * qui non appróximant ad te.

Multa flagella peccatóris : * ſperantem autem in Dómino miſericórdia circúmdabit.

Lætámini in Dómino, & exultáte, juſti ; * & gloriámini, omnes recti corde.

PSALMUS 37.

Mala hujus vitæ ſuſtinenda ad obtinendam peccatorum veniam.

DOmine, ne in furóre tuo árguas me, * neque in ira tua corrípias me ;

Quóniam ſagittæ tuæ infixæ ſunt mihi ; * & confirmaſti ſuper me manum tuam.

Non eſt ſánitas in carne meà à fácie iræ tuæ : * non eſt pax óſſibus meis à fácie peccatórum meórum.

Quóniam iniquitátes meæ ſupergreſſæ ſunt caput meum : * & ſicut onus grave gravátæ ſunt ſuper me.

Putruérunt & corruptæ ſunt cicatríces meæ, * à fácie inſipiéntiæ meæ.

Miſer factus ſum & curvátus ſum, uſque in finem : * totá die contriſtátus ingrediébar.

Quóniam lumbi mei impléti ſunt illuſiónibus ; * & non eſt ſánitas in carne mea.

Afflictus ſum & humiliátus ſum nimis : * rugiébam à gémitu cordis mei.

Dómine, ante te omne deſidérium meum ; * & gémitus meus à te non eſt abſcónditus.

Cor meum conturbátum eſt, derelíquit me virtus mea ; * & lumen oculórum meórum, & ipſum non eſt mecum.

Amíci mei, & próximi mei * adversùm me appropinquavérunt & ſtetérunt.

Et qui juxtà me erant, de longè ſtetérunt ; * & vim faciébant qui quærébant ánimam meam.

Et qui inquirébant mala mihi, locúti ſunt vanitátes, * & dolos totá die meditabántur.

Ego autem tanquàm ſurdus non audiébam, * & ſicut mutus non apériens os ſuum.

Et factus ſum ſicut homo non áudiens, * & non habens in ore ſuo redargutiónes.

Quóniam in te, Dómi-

ne, ſperávi: * tu exáudies me, Dómine Deus meus.

Quia dixi: Nequandò ſupergáudeant mihi inimíci mei; * &, dùm commoventur pedes mei, ſuper me magna locúti ſunt.

Quóniam ego in flagella parátus ſum; * & dolor meus in conſpectu meo ſemper.

Quóniam iniquitátem meam annuntiábo; * & cogitábo pro peccáto meo.

Inimíci autem mei vivunt, & confirmáti ſunt ſuper me; * & multiplicáti ſunt qui odérunt me iníquè.

Qui retríbuunt mala pro bonis, detrahébant mihi; * quóniam ſequébar bonitátem.

Ne derelinquas me, Dómine; Deus meus, ne diſceſſeris à me: * intende in adjutórium meum, Dómine Deus ſalútis meæ.

PSALMUS 50.

Cor mundum à Deo poſtulandum: Eccleſiæ bona deſideranda.

MIſerére meî, Deus, * ſecundùm magnam miſericórdiam tuam.

Et ſecundùm multitúdinem miſeratiónum tuárum * dele iniquitátem meam.

Ampliùs lava me ab iniquitáte mea, * & à peccáto meo munda me;

Quóniam iniquitátem meam ego cognoſco, * & peccátum meum contra me eſt ſemper.

Tibi ſoli peccávi, & malum coram te feci; * ut juſtificéris in ſermónibus tuis, & vincas cum judicáris.

Ecce enim in iniquitátibus conceptus ſum, * & in peccátis concépit me mater mea.

Ecce enim veritátem dilexiſti: * incerta & occulta ſapiéntiæ tuæ manifeſtaſti mihi.

Aſperges me hyſſópo, & mundábor: * lavábis me, & ſuper nivem dealbábor.

Audítui meo dabis gáudium & lætítiam; * & exultábunt oſſa humiliáta.

Averte fáciem tuam à peccátis meis, * & omnes iniquitátes meas dele.

Cor mundum crea in me, Deus; * & ſpíritum rectum ínnova in viſcéribus meis.

Ne projícias me à fácie tua; * & Spíritum ſanctum tuum ne áuferas à me.

Redde mihi lætítiam ſalútaris tui; * & ſpíritu principáli confirma me.

Docébo iníquos vias tuas; * & ímpii ad te convertentur.

Líbera me de ſanguínibus, Deus, Deus ſalútis meæ; * & exultábit lingua mea juſtítiam tuam.

Dómine, lábia mea apeáries; * & os meum annuntiábit laudem tuam.

Quóniam ſi voluiſſes ſacrifícium, dediſſem útiquè;

* holocauſtis non delectáberis.
Sacrificium Deo ſpíritus contribulátus: * cor contrítum & humiliátum, Deus, non deſpícies.
Benignè fac, Dómine, in bona voluntáte tua Sion, * ut ædificentur muri Jerúſalem.
Tunc acceptábis ſacrificium juſtítiæ, oblatiónes & holocauſta; * tunc impónent ſuper altáre tuum vítulos.

PSALMUS 101.

Pœnitentis inter mundi hujus adverſa ſpes in Dei verbo, per quod omnia facta ſunt.

DOmine, exaudi oratiónem meam; * & clamor meus ad te véniat.
Non avertas fáciem tuam à me: * in quacumque die tríbulor, inclína ad me aurem tuam.
In quacumque die invocávero te, * velóciter exaudi me;
Quia defecérunt ſicut fumus dies mei, * & oſſa mea ſicut crémium aruérunt.
Percuſſus ſum ut fœnum, & áruit cor meum; * quia oblítus ſum comédere panem meum.
A voce gémitûs mei * adhæſit os meum carni meæ.
Símilis factus ſum pelicáno ſolitúdinis: * factus ſum ſicut nycticorax in domicílio.
Vigilávi, * & factus ſum ſicut paſſer ſolitárius in tecto.
Totâ die exprobrábant mihi inimíci mei; * & qui laudábant me, adversùm me jurábant.
Quia cínerem tanquàm panem manducábam, * & potum meum cum fletu miſcébam.
A fácie iræ & indignatiónis tuæ; * quia élevans alliſiſti me.
Dies mei ſicut umbra declinavérunt; * & ego ſicut fœnum árui.
Tu autem Dómine, in æternum pérmanes; * & memoriále tuum in generatiónem & generatiónem.
Tu exurgens miſeréberis Sion, * quia tempus miſerendi ejus, quia venit tempus;
Quóniam placuérunt ſervis tuis lápides ejus, * & terræ ejus miſerebuntur.
Et timébunt gentes nomen tuum, Dómine, * & omnes reges terræ glóriam tuam;
Quia ædificávit Dóminus Sion, * & vidébitur in glória ſua.
Reſpexit in oratiónem humílium, * & non ſprevit precem eórum.
Scribantur hæc in generatióne áltera: * & pópulus qui creábitur, laudábit Dóminum.

Quia proſpexit de excelſo ſancto ſuo : * Dóminus de cœlo in terram aſpexit ;

Ut audíret gémitus compeditórum , * ut sólveret fílios interemptórum ;

Ut annúntient in Sion nomen Dómini , * & laudem ejus in Jerúſalem ,

In conveniendo pópulos in unum , & reges , * ut sérviant Dómino.

Reſpondit ei in via virtútis ſuæ : * Paucitátem diérum meórum núntia mihi.

Ne révoces me in dimídio diérum meórum : * in generatiónem & generatiónem anni tui.

Initio , tu , Dómine , terram fundaſti : * & ópera mánuum tuárum ſunt cœli.

Ipſi períbunt ; * tu autem pérmanes :

Et omnes ſicut veſtimentum veteraſcent ; * & ſicut opertórium mutábis eos , & mutabuntur.

Tu autem idem ipſe es , * & anni tui non defícient.

Fílii servórum tuórum habitábunt ; * & ſemen eórum in ſéculum dirigétur.

P S A L M U S 129.

Pœnitentis ſpes in Redemptore Chriſto.

De profundis clamávi ad te , Dómine : * Dómine , exaudi vocem meam.

Fiant aures tuæ intendentes * in vocem deprecatiónis meæ.

Si iniquitátes obſervāveris , Dómine ; * Dómine , quis ſuſtinébit ?

Quia apud te propitiátio eſt , * & propter legem tuam ſuſtínui te , Dómine.

Suſtínuit ánima mea in verbo ejus : * ſperávit ánima mea in Dómino.

A cuſtódia matutína uſque ad noctem * ſperet Iſraël in Dómino ;

Quia apud Dóminum miſericórdia , * & copióſa apud eum redémptio.

Et ipſe rédimet Iſraël * ex ómnibus iniquitátibus ejus.

P S A L M U S 142.

Pœnitentis nihil de ſe , omnia de Deo miſericorde , præſumentis inſtantia & fiducia.

Domine , exaudi oratiónem meam : * áuribus pércipe obſecratiónem meam in veritáte tua ; exaudi me in tua juſtítia.

Et non intres in judícium cum ſervo tuo ; * quia non juſtificábitur in conſpectu tuo omnis vivens.

Quia perſecútus eſt inimícus ánimam meam : * humiliávit in terra vitam meam.

Collocávit me in obſcúris ſicut mórtuos ſéculi ; * & anxiátus eſt ſuper me ſpíritus meus : in me turbátum eſt cor meum.

Memor fui diérum antiquórum; meditátus ſum in ómnibus opéribus tuis; * in factis mánuum tuárum meditábar.

Expandi manus meas ad te: * ánima mea ſicut terra ſine aqua tibi.

Velóciter exaudi me, Dómine, * defécit ſpíritus meus.

Non avertas fáciem tuam à me; * & ſímilis ero deſcendéntibus in lacum.

Audítam fac mihi manè miſericórdiam tuam; * quia in te ſperávi.

Notam fac mihi viam in qua ámbulem; * quia ad te levávi ánimam meam.

Eripe me de inimícis meis, Dómine; ad te confúgi: * doce me fácere voluntátem tuam, quia Deus meus es tu.

Spíritus tuus bonus dedúcet me in terram rectam: * propter nomen tuum, Dómine, vivificábis me in æquitáte tua.

Edúces de tribulatióne ánimam meam; * & in miſericórdia tua diſperdes inimícos meos.

Et perdes omnes qui tríbulant ánimam meam, * quóniam ego ſervus tuus ſum.

Ant. Dómine, memor eſto mei; & ne vindíctam ſumas de peccátis meis, neque reminiſcáris delícta mea, vel parentum meórum. *Tob.* 3.

LITANIÆ.

Kyrie, eléiſon. Chriſte, eléiſon. Kyrie, eléiſon.
Chriſte, audi nos. Chriſte, exaudi nos.
Pater de cœlis, Deus, miſerére nobis.
Fili, redemptor mundi, Deus, miſerére nobis.
Spíritus ſancte, Deus, miſerére nobis.
Sancta Trínitas, unus Deus, miſerére nobis.
Sancta María, Ora pro nobis.
Sancta Dei Génitrix, ora.
Sancta Virgo vírginum, ora.
Sancte Míchaël, ora.
Sancte Gábriel, ora.
Sancte Ráphaël, ora.
Omnes ſancti Angeli & Archángeli, oráte pro nobis.
Omnes ſancti beatórum Spirítuum órdines, oráte.
Sancte Joannes Baptiſta, ora pro nobis.
Sancte Joſeph, ora.
Omnes ſancti Patriarchæ & Prophétæ, oráte.
Sancte Petre, ora.
Sancte Paule, ora.
Sancte Andréa, ora.
Sancte Jacóbe, [*Zeb.*] ora.
Sancte Joannes, ora.
Sancte Thoma, ora.
Sancte Jacóbe, ora.
Sancte Philippe, ora.
Sancte Bartholomæe, ora.
Sancte Matthæe, ora.
Sancte Simon, ora.
Sancte Thaddæe, ora.
Sancte Matthía, ora.
Sancte Bárnaba, ora.
Sancte Marce, ora.

Sancte Luca, ora.
Omnes ſancti Apóſtoli & Evangeliſtæ, oráte.
Omnes ſancti Diſcípuli Dómini, oráte.
Omnes ſancti Innocentes, oráte pro nobis.
Sancte Stéphane, ora pro nobis.
Sancte Clémens, ora pro nobis.
Sancte Fabiáne, ora pro nobis.
Sancte Cypriáne, ora pro nobis.
Sancte Vincenti, ora.
Sancte Laurenti, ora.
Sancte Sebaſtiáne, ora.
Sancte Pothíne cum ſóciis tuis, ora.
Sancte Irenæe cum ſociis tuis, ora pro nobis.
Sancte Dionyſi cum ſóciis tuis, ora pro nobis.
Sancte Mauríci cum ſóciis tuis, ora pro nobis.
Sancti Joannes & Paule, oráte pro nobis.
Sancti Coſma & Damiáne, oráte pro nobis.
Sancti Gerváſi & Protáſi, oráte pro nobis.
Sancti Juſte & Paſtor, oráte pro nobis.
Omnes ſancti Mártyres, oráte pro nobis.
Sancte Sylveſter, ora pro nobis.
Sancte Leo, ora pro nobis.
Sancte Gregóri, ora pro nobis.
Sancte Ambróſi, ora.
Sancte Auguſtíne, ora.
Sancte Hierónyme, ora.
Sancte Athanáſi, ora.
Sancte Basíli, ora.
Sancte Gregóri Nazianzéne, ora pro nobis
Sancte Joannes Chryſóſtome, ora pro nobis.
Sancte Hilári, ora.
Sancte Cæsári, ora.
Sancte Nicoláe, ora pro nobis.
Sancte Martíne, ora pro nobis.
Sancte Remígi, ora pro nobis.
Sancte Lupe (*Sen.*) ora pro nobis.
Sancte Paule (*Narb.*) ora pro nobis.
Sancte Rúſtice, *ora pro nobis.*
Sancte Theodarde, ora pro nobis.
Sancte Cárole, ora.
Sancte Franciſce Saléſi, ora pro nobis.
Sancte Bernarde, ora pro nobis.
Sancte Thoma Aquínas, ora pro nobis.
Omnes ſancti Pontífices & Confeſſóres, oráte pro nobis.
Omnes ſancti Doctóres, oráte pro nobis.
Sancte Antóni, ora pro nobis.
Sancte Benedícte, ora pro nobis.
Sancte Guillelme, ora pro nobis.
Sancte Domínice, ora.
Sancte Franciſce, ora.
Sancte Ludovíce, ora.

Sancte Roche, ora.
Omnes ſancti Sacerdótes & Levítæ, oráte.
Omnes ſancti Mónachi & Eremítæ, oráte.
Sancta Anna, ora.
Sancta María Magdaléne, ora pro nobis.
Sancta Thecla, ora.
Sanctæ Perpétua & Felícitas, oráte pro nobis.
Sancta Agatha, ora.
Sancta Lúcia, ora.
Sancta Agnes, ora.
Sancta Cæcília, ora.
Sancta Catharína, ora.
Sancta Anaſtáſia, ora.
Sancta Genovéfa, ora.
Sancta Scholáſtica, ora.
Sancta Theréſia, ora.
Sancta Clotildis, ora.
Sancta Radegundis, ora.
Sancta Bathildis, ora.
Sancta María Ægyptía, ora.
Omnes ſanctæ Vírgines & Víduæ, oráte.
Omnes Sancti & Sanctæ Dei, intercédite pro nobis.
Propítius eſto, Parce nobis, Dómine.
Propítius eſto, Exáudi nos, Dómine.
Ab omni malo, Líbera nos, Dómine.
Ab omni peccáto, líbera nos, Dómine.
Ab ira tua, líbera.
A ſubitánea & improvíſa morte, líbera.
Ab insídiis diáboli, líbera.
Ab immundis cogitatiónibus, líbera nos, Dómine.
A ſpíritu fornicatiónis, líbera nos, Dómine.
Ab ira, & ódio, & omni mala voluntáte, líbera.
A fúlgure & tempeſtáte, líbera nos, Dómine.
A morte perpétua, líbera.
Per myſtérium ſanctæ Incarnatiónis tuæ, líbera.
Per Adventum tuum, líbera.
Per Nativitátem tuam, líbera nos, Dómine.
Per Baptiſmum & ſanctum Jejúnium tuum, líbera.
Per Crucem & Paſſiónem tuam, líbera.
Per Mortem & Sepultúram tuam, líbera.
Per ſanctam Reſurrectiónem tuam, líbera.
Per admirábilem Aſcenſiónem tuam, líbera.
Per adventũ Spíritûs ſancti paracléti, líbera.
In die judícii, líbera.
Peccatóres, Te rogámus, audi nos.
Ut ad veram pœniténtiam nos perdúcere dignéris, te rogámus, audi nos.
Ut remiſſiónem peccatórum noſtrórum nobis dones, te rogámus, audi nos.
Ut compunctiónem cordis, fontemque lacrymárum nobis dones, te.
Ut fidem, ſpem & caritátem nobis dones, te.
Ut Eccléſiam tuam ſanctam régere & conſerváre dignéris, te.
Ut Domnum Apoſtólicum, & omnes gradus Eccléſiæ in ſancta religióne conſerváre dignéris, te.

caſto córpore ſerviámus, & mundo corde placeámus.

ACtiónes noſtras, quæſumus, Dómine, aſpirando præveni, & adjuvando proſéquere, ut cuncta noſtra orátio & operátio à te ſemper incípiat, & per te ſemper finiátur.

FIdélium, Deus, ómnium cónditor & redemptor, animábus famulórum famularumque tuárum remiſſiónem cunctórum tríbue peccatórum; ut indulgéntiam quam ſemper optavérunt, piis ſupplicatiónibus conſequantur.

OMnípotens, ſempitérne Deus, qui vivórum domináris ſimul & mortuórum, omniumque miſeréris, quos tuos fide & ópere futúros eſſe prænoſcis: te ſúpplices exorámus, ut pro quibus effúndere preces decrévimus, quoſque vel præſens ſéculum adhuc in carne rétinet, vel futúrum jam exútos córpore ſuſcépit, intercedéntibus ómnibus Sanctis tuis, pietátis tuæ cleméntiâ, ómnium delictórum ſuórum véniam conſequantur; Per Chriſtum Dóminum noſtrum.

℟. Amen.

ORDO
COMMENDATIONIS ANIMÆ
ANTE DECESSUM.

Primùm dicuntur Litaniæ breves in hunc modum.

KYrie, eléiſon. Chriſte, eléiſon. Kyrie, eléiſon.

Sancta María, Ora pro eo (*vel* ea.)

Omnes ſancti Angeli, oráte.

Sancte Abel, ora.

Omnis chorus Juſtórum, ora.

Sancte Abraham, ora.

Sancte Joannes Bapt. ora.

Sancte Joſeph, ora.

Omnes ſancti Patriarchæ & Prophétæ, oráte.

Sancte Petre, ora.

Sancte Paule, ora.

Sancte Andréa, ora.

Sancte Joannes, ora.

Omnes ſancti Apóſtoli & Evangeliſtæ, oráte.

Omnes ſancti Diſcípuli Dómini, oráte.

Omnes ſancti Innocentes, oráte pro eo (*vel ea.*)

Sancte Stéphane, ora.

Sancte Laurenti, ora.

Sancte Sebaſtiáne, ora.

Omnes ſancti Mártyres, oráte pro eo (*vel ea.*)

Sancte Sylveſter, ora.

Sancte Auguſtíne, ora.
Sancte Benedicte, ora.
Sancte Franciſce, ora.
Omnes ſancti Confeſſóres, oráte pro eo (*vel* ea.)
Sancta María Magdaléne, ora pro eo (*vel* ea.)
Sancta Thecla, ora.
Sancta Lúcia, ora.
Omnes ſanctæ Vírgines, oráte pro eo (*vel* ea.)
Omnes Sancti & Sanctæ Dei, intercédite pro eo (*vel* ea.)
Propítius eſto, Parce ei, Dómine.
Propítius eſto, Adjuva eum, (*vel* eam,) Dómine.
Propítius eſto, Líbera eum, (*vel* eam,) Dómine.
Ab ira tua, líbera.
A mala morte, líbera.
A poteſtáte diáboli, líbera.
A pœnis inferni, líbera.
Per nativitátem tuam, líbera eum, (*vel* eam,) Dómine.
Per Crucem & Paſſiónem tuam, líbera.
Per Mortem & Sepultúram tuam, líbera.
Per glorióſam Reſurrectiónem tuam, líbera.
Per admirábilem Aſcenſiónem tuam, líbera.
Per grátiam Spíritûs ſancti paracléti, líbera.
In die judícii, líbera.
Peccatóres, te rogámus, audi nos.
Ut ei parcas, te rogámus.
Kyrie, eléiſon. Chriſte, eléiſon. Kyrie, eléiſon.

Deindè, cum in agone ſui exitûs anxiatur anima, dicitur:

PRoficíſcere, ánima chriſtiána, de hoc mundo, In nómine Dei Patris omnipoténtis, qui te creávit: In nómine Jeſu Chriſti Fílii Dei vivi, qui pro te paſſus eſt: In nómine Spíritûs ſancti, qui in te effúſus eſt. Egredienti de córpore áditus tibi páteat ad Sion montem, civitátem Dei viventis, Jerúſalem cœleſtem, & multórum Angelórum frequéntiam, & Eccléſiam primitivórum qui conſcripti ſunt in cœlis. Exurgat Deus, & diſſipentur omnes poteſtátes tenebrárum; fúgiant cuncta ſpirituália nequítiæ in cœléſtibus, & ovem pretióſo Chriſti ſánguine redemptam violáre non áudeant. Líberet te à cruciátu Chriſtus, qui pro te crucifixus eſt. Líberet te ab æterna morte Chriſtus, qui pro te mori dignátus eſt. Ovem ſuam te bonus paſtor agnoſcat, atque in electórum ſuórum grege conſtítuat. Redemptórem tuum fácie ad fáciem vídeas; & præſens ſemper aſſiſtens manifeſtíſſimam beátis óculis aſpícias veritátem in ſécula ſeculórũ. ℟. Amen.

COmmendámus tibi, Dómine, ánimam * fámuli tui [*vel* fámulæ tuæ]; precamurque te, Dómine Jeſu Chriſte, Salvátor mundi, ut propter

quam ad terram miſericórditer deſcendiſti, eam in pace ſuſcípias; & in ſinu Abrahæ per manus ſanctórum Angelórum collocáre dignéris. Agnoſce, Dómine Jeſu, creatúram tuam, per te renátam ex aqua & Spíritu ſancto, conſecrátam ſigno crucis tuæ, nutrítam córpore & sánguine tuo, & in Eccléſiæ tuæ ſinu verbo veritátis inſtructam. Ne péreat prétium quod pro ejus æterna redemptióne perſolviſti. Delícta juventútis ejus & ignorántias clementer indulge. Ne memíneris iniquitátum ejus antiquárum, quas ſuſcitávit furor mali deſidérii: ſed memento miſeratiónum tuárum, & glóriæ nóminis tui. Licèt enim peccáverit, tamen in te ſperávit & crédidit, teque Deum & Salvatórem ſuum unà cum Patre & Spíritu ſancto fidéliter adorávit. ℞. Amen.

Pſ. Dómine, quid multiplicáti ſunt. 4.

Kyrie, eléiſon. Chriſte, eléiſon. Kyrie, eléiſon.

Pater. ℣. Et ne nos, &c.
℞. Sed líbera nos à malo.

℣. Salvum me fac, Deus;
℞. Quóniam intravérunt aquæ uſque ad ánimam meam. *Pſ.* 68.

℣. In multitúdine miſericórdiæ tuæ exaudi me,
℞. In veritáte ſalútis tuæ. *Pſ.* 68.

℣. Eripe me de luto, ut non infigar: ℞. Líbera me ab iis qui odérunt me, & de profundis aquárum. *Pſ.* 68.

℣. Non me demergat tempeſtas aquæ, neque abſórbeat me profundum: ℞. Neque úrgeat ſuper me púteus os ſuum. *Pſ.* 68.

℣. Exurge in adjutórium mihi: ℞. Dic ánimæ meæ, Salus tua ego ſum. *Pſ.* 34.

℣. Fac mecum ſignum in bonum, ut vídeant qui odérunt me, & confundantur; ℞. Quóniam tu, Dómine, adjuviſti me, & conſolátus es me. *Pſ.* 85.

Orémus.

Unigénite & *dilecte Fili* Dei vivi, qui pro redemptióne mundi voluiſti in præſépio naſci, à Judæis reprobári; à Juda proditóre óſculo tradi, vínculis alligári, ſicut agnus ad víctimam duci, flagellis & cólaphis cædi, ſputis fœdári, ſpinis coronári, cruci affigi, cum ſcelerátis deputári, & inter acerbiſſimos dolóres expiráre: quæſumus ut per has ſanctíſſimas pœnas tuas, & per crucem ac mortem tuam, liberáre dignéris * fámulum tuum *N.* [*vel fámulam* tuam *N.*] à pœnis inferni, & perdúcere quò perduxiſti latrónem tecum crucifixũ; Qui cum Patre & Spíritu ſancto vivis & regnas Deus. ℞. Amen.

Poſteà legitur de Paſſione Domini noſtri Jeſu Chriſti.
(Ex Matth. Marc. Luc.)

ASſúmit Jeſus Petrum, & Jacóbum, & Joannem ſecum; & cœpit pavére & tædére, contriſtári & mœſtus eſſe. Tunc ait illis; Triſtis eſt ánima mea uſque ad mortem; ſuſtinéte hîc, & vigiláte mecum. Et progreſſus puſillùm, pólitis génibus, orábat dicens: Pater, ſi vis, transfer cálicem iſtum à me: verúmtamen non mea volúntas, ſed tua fiat. Appáruit autem illi Angelus de cœlo, confortans eum. Et procídit ſuper terram in fáciem ſuam, orans; & factus in agónia, prolíxiùs orábat, ut, ſi fíeri poſſet, tranſíret ab eo hora. Et dixit: Abba, Pater, ſi poſsíbile eſt, tránſeat à me calix iſte: ómnia tibi poſſibília ſunt; transfer cálicem hunc à me: ſed non quod ego volo, ſed quod tu. Et factus eſt ſudor ejus, ſicut guttæ ſánguinis decurrentis in terram.

Pſ. Deus, in adjutórium meum. 113.

℣. Exaudi, Deus, oratiónem meam, & ne deſpexeris deprecatiónem meam: ℟. Intende mihi, & exaudi me. *Pſ.* 54.

℣. Cor meum conturbátum eſt in me: ℟. Et formído mortis cécidit ſuper me. *Pſ.* 54.

℣. Timor & tremor venérunt ſuper me: ℟. Et contexérunt me ténebræ. *Pſ.* 54.

℣. Ego autem in te ſperávi, Dómine; ℟. Dixi: Deus meus es tu; in mánibus tuis ſortes meæ. *Pſ.* 30.

℣. Illúmina óculos meos, ne unquàm obdórmiam in morte; ℟. Nequandò dicat inimícus meus: præválui adversùs eum. *Pſ.* 12.

℣. Cuſtódi ánimam meam, & érue me: ℟. Non erubeſcam; quóniam ſperávi in te. *Pſ.* 24.

Orémus.

DOmine Jeſu Chriſte, cleméntiam tuam humíliter implorámus, per illam ánimæ tuæ triſtítiam uſque ad mortem, & per ágoniam quam, inſtante paſſióne, pertuliſti, quandò factus eſt ſudor tuus ſicut guttæ ſánguinis decurrentis in terram: ſuccurre * fámulo tuo, [*vel* fámulæ tuæ] in agóne mortis * conſtitúto [*vel* conſtitútæ] : tuére * eum [*vel* eam] in hac hora contrà diabólicos incurſus: líbera * eum [*vel* eam] à mortis imminentis terróribus; & de peccatórum ſuórum conſciéntia formidantem, fac * eum [*vel* eam] de miſericórdiæ tuæ immenſa largitáte * ſecúrum [*vel* ſecúram] : Qui vivis & regnas Deus. ℟. Amen.

Pſ. Voce meâ ad Dóminum. 76.

℣. Vide, Dómine, humilitátem meam & labórem meum: ℟. Et dimitte úniverſa delicta mea. *Pſ.* 24.

℣. Dómine Deus miſerátor & miſéricors, pátiens, & multæ miſericórdiæ, & verax; ℟. Réſpice in me, & miſerére meî. *Pſ.* 85.

℣. Ne derelinquas me, Dómine; ℟. Deus meus, ne diſcéſſeris à me. *Pſ.* 37.

℣. Quis dabit mihi pennas ſicut columbæ? ℟. Et volábo & requieſcam. *Pſ.* 54.

℣. Moriátur ánima mea morte juſtórum: ℟. Et fiant noviſſima mea horum ſimília. *Num.* 23.

Orémus.

DOmine Jeſu Chriſte, qui per os Prophétæ dixiſti: In caritáte perpétua dilexi te; ídeò attráxi te, míſerans: te ſúpplices deprecámur per iſtam caritátem quâ dilexiſti nos, ut omnes amaritúdines paſſiónum tuárum quas pro nobis peccatóribus ſuſtinuiſti in cruce, offerre & oſténdere dignéris Deo Patri pro ánima * fámuli tui [*vel* fámulæ tuæ] in hac hora éxitûs ejus; quátenùs cum ipſa miſericórdiùs agátur, quàm ejus peccáta meruérunt: Qui cum eódem Deo Patre & Spíritu ſancto vivis & regnas Deus. ℟. Amen.

Finitis Pſalmis & Orationibus, (vel etiam antequàm finiantur,) ſi inſtet momentum exitûs animæ de corpore, legitur ſuper moribundum quod ſequitur de Paſſione Domini noſtri Jeſu Chriſti. (Ex Matth. Luc. Joann.)

TEnebræ factæ ſunt in univerſam terram uſque in horam nonam, & obſcurátus eſt ſol. Et circà horam nonam clamávit Jeſus voce magnâ, dicens: Eli, Eli, lamma, ſabacthání? hoc eſt: Deus meus, Deus meus, ut quid dereliquiſti me? Póſteà, ſciens Jeſus quia ómnia conſummáta ſunt, ut conſummarétur Scriptúra, dixit: Sítio. Vas ergò erat póſitum acéto plenum. Et contínuò currens unus ex eis, acceptam ſpóngiam implévit acéto, & impóſuit arúndini; & dabat ei bíbere. Cùm ergò accepiſſet Jeſus acétum, dixit: Conſummátum eſt. Et íterùm clamans voce magnâ, ait: Pater, in manus tuas commendo ſpíritum meum. Et hæc dícens, inclináto cápite, trádidit ſpíritum.

Orémus.

MEmor eſto, piíſſime Dómine Jeſu, illíus horæ in quâ de cruce pendens, clamaſti voce magnâ: Deus meus, Deus meus, ut quid dereliquiſti me? & íterùm: Pater, in manus tuas commendo ſpíritum meum; & hæc dicens expiraſti. Per iſtam ergò pretioſíſſimam mortē quæ

ſita noſtra fuit , obſecrámus clemémtiam tuam , ut non derelinquas in hac hora * fámulum tuum [*vel* fámulam tuam] cujus præter te nullus eſt auxiliátor álius ; ſed ſuſcípere dignéris ſpíritum ejus, & introdúcere in regnum tuum , ubi te cum Deo Patre & Spíritu ſancto perpétuâ caritáte díligat , & cum ſanctis & electis in æternum cantet miſericórdias tuas.

℟. Amen.

[*Finitâ præcedenti Oratione , & egresâ animâ , ſtatim dicitur* ℟. In te , Dómine , ſperávi. *cum Verſibus & Oratione infrà.*]

Si autem adhuc anxiatur anima , recitantur ſequentes Pſalmi , vel eorum pars , prout neceſſe erit.

Pſ. 21. Deus , Deus meus , réſpice in me. 133.

Pſ. 34. Júdica , Dómine , nocentes me. 67.

Pſ. 53. Deus , in nómine tuo. 124.

Pſ. 56. Miſerére mei , Deus..... quóniam in te confídit. 145.

Pſ. 70. In te , Dómine , ſperávi. 124.

Pſ. 85. Inclína, Dómine, aurem tuam. 160.

Pſ. 87. Dómine Deus ſalútis. 150.

Pſ. 90. Qui hábitat in adjutório. 33.

Pſ. 138. Dómine , probaſti me. 135.

Egreſſâ autem animâ , dicitur ℟. In te , Dómine , ſperávi ; non confundar in æternum : accélera ut éruas me : in manus tuas commendo ſpíritum meum : * Redemiſti me , Dómine Deus veritátis : illuſtra fáciem tuam ſuper *ſervum tuum [*vel* ancillam tuam] ; * ſalvum [*vel* ſalvam] me fac in miſericórdia tua. ℣. Dómine Jeſu , ſúſcipe ſpíritum meum : * Redemiſti me. *Pſ.* 30. *Act.* 7.

Kyrie , eléiſon. Chriſte , eléiſon. Kyrie , eléiſon.

Secretò , Pater. *Altâ voce* , ℣. Et ne nos , &c. ℟. Sed líbera nos à malo.

℣. Non intres in judícium cum * ſervo tuo [*vel* ancilla tua ,] Dómine ; ℟. Quia non juſtificábitur in conſpectu tuo omnis vivens. *Pſ.* 142.

℣. Ne tradas béſtiis ánimas confitentes tibi : ℟. Et ánimas páuperum tuórum ne obliviſcáris in finem. *Pſ.* 73.

℣. Dómine, exaudi , &c.

℣. Dóminus vobiſcu, &c.

Orémus.

Tibi , Dómine , commendámus ánimam * fámuli tui [*vel* fámulæ tuæ] *N.* ut* defunctus [*vel* defuncta] ſéculo , tibi vivat : & quæ per fragilitátem humánæ converſatiónis peccáta commíſit , tu véniâ miſericordíſſimæ pietátis abſterge ; Per Chriſtum Dóminum noſtrum.

℟. Amen.

OFFICIUM DEFUNCTORUM.

Quælibet Hora ſequentis Officii inchoatur abſolutè.

AD VESPERAS.

In Pſalm. Diléxi. 53. *Ant.* 3. b. O Dómine, líbera ánimam meam.

In hoc Officio, in fine omnium Pſalmorum & Canticorum tantum, dicitur:

Réquiem æternam dona eis, Dómine; * & lux perpétua lúceat eis.

In Pſ. Ad Dóminum. 74. *Ant.* 2. e. Heu mihi, quia incolátus meus prolongátus eſt!

In Pſ. Levávi óculos. 54. *Ant.* 8. d. Auxílium meum à Dómino, qui fecit cœlum & terram.

In Pſ. De profundis. 96. *Ant.* 4. g. Si iniquitátes obſerváveris, Dómine; Dómine, quis ſuſtinébit?

In Pſ. Confitébor tibi, Dómine.... quóniam audíſti. 115. *Ant.* 6. Opera mánuum tuárum, Dómine, ne deſpícias.

Continuò dicitur:

Ad Magníficat.

Ant. 1. g. Omne quod dat mihi Pater, ad me véniet; & eum qui venit ad me, non ejíciam foràs. *Joan.* 6.

Secretò. Pater. *Clarâ* *voce*, ℣. Et ne nos indúcas in tentatiónem; ℟. Sed líbera nos à malo.

℣. In memória ætema erunt juſti; ℟. Ab auditióne mala non timébunt. *Pſ.* 111.

℣. A porta ínferi ℟. Erue, Dómine, ánimas eórum. *Pſ.* 88.

℣. Credo vidére bona Dómini ℟. In terra vivéntium. *Pſ.* 26.

Dicitur Pſalmus. Lauda, ánima mea, Dóminum, 127. *in cujus fine non additur*, Réquiem æternam, *ſed continuò dicitur:*

℣. Requieſcant in pace. ℟. Amen.

℣. Dómine, exaudi oratiónem meam; ℟. Et clamor meus ad te véniat. *Pſ.* 101.

℣. Dóminus vobiſcum. ℟. Et cum ſpíritu tuo.

In depoſitione Defuncti, *Oratio.*

INclina, Dómine, aurem tuam ad preces noſtras, quibus miſericórdiam tuam ſúpplices deprecámur; ut ánimam fámuli tui *N.* quam de hoc ſéculo migráre juſſiſti, in pacis ac lucis regióne conſtítuas,

& ſanctórum tuórum júbeas eſſe conſortem : Per.

Pro Diacono, poſt litteram N. *additur*. Diáconi.

In depoſitione Defunctæ,
Oratio.

QUæſumus, Dómine, pro tua pietáte miſerére ánimæ fámulæ tuæ *N*, & à contágiis mortalitátis exútam, in æternæ ſalvatiónis partem reſtítue; Per Dóminum.

In depoſitione Sacerdotis,
Oratio.

DEus, qui inter Apoſtólicos Sacerdótes fámulum tuum *N*. ſacerdotáli feciſti dignitáte vigére: præſta, ut eórum quoque perpétuo aggregétur conſórtio : Per.

(*Pro Epiſcopo, loco* ſacerdotáli. *dicitur* pontificáli.)

In Anniverſariis dicuntur tres ſequentes Orationes.

DEus indulgentiárum, Dómine, da ánimæ * fámuli tui *N*. [ſacerdótis, *vel* pontíficis] [*vel* fámulæ tuæ *N*.] cujus [*vel* animábus famulórum tuórum *N*. & *N*. quorum] [*vel* famulárum tuárum *N*. & *N*. quarum] anniverſárium depoſitiónis diem commemorámus, refrigérii ſedem, quiétis beatitúdinem, & lúminis claritátem.

Pro Benefactoribus.

DEus, véniæ largítor, & humánæ ſalútis amátor : quæſumus cleméntiam tuam, ut noſtræ congregatiónis fratres, propinquos, & benefactóres, qui ex hoc ſéculo tranſiérunt, beátâ Maríâ ſemper vírgine intercedente cum ómnibus Sanctis tuis, ad perpétuæ beatitúdinis conſórtium perveníre concédas.

Pro omnibus Defunctis.

FIdélium, Deus, ómnium cónditor & redemptor, animábus famulórum famularumque tuárum remiſſiónem cunctórum tríbue peccatórum; ut indulgéntiam quam ſemper optavérunt, piis ſupplicatiónibus conſequantur: Qui vivis & regnas in ſécula ſeculórum. ℟. Amen.

Si aliud Officium non ſequatur, dicitur :

Requieſcant in pace.
℟. Amen.

[*Privatim pro patre & matre,*
Oratio.

DEus, qui nos patrem & matrem honoráre præcepiſti : miſerére clementer animábus patris mei ac matris meæ, eorumque peccáta dimitte; meque eos in æternæ claritátis gáudio fac vidére; Per Dóminum noſtrum.]

AD VIGILIAS.

Invit. Deum, cui omnes vivunt, * Veníte, adorémus. *Luc.* 20.

Pſalmus. Veníte. *in cujus fine, loco* Glória Patri. *dicitur :* Réquiem æternam

dona eis, Dómine; & lux perpétua lúceat eis.

[*Invitat. & Pſalmus*, Veníte. *dicuntur tantùm in Commemoratione omnium Fidel. Def. in depoſitione corporis, & in Anniverſariis ſolemniter celebratis.*]

Vigiliæ in depoſitione corporis, & in omnibus Anniverſariis dicuntur cum unico Nocturno ſic: die Dominicâ primum: Feriâ II. & V. dicitur etiam primum; Feriâ III. & VI. ſecundum; Feriâ IV, & Sabbato, tertium.

Cæterùm Vigiliæ dicuntur cùm unico, vel cùm tribus Nocturnis ſecundùm uſum locorum.

Si Vigiliæ celebrentur manè, dicitur Nocturnum diei: ſi verò celebrentur veſpere, dicitur Nocturnum diei ſequentis.

IN I. NOCTURNO.

In Pſ. Verba mea. 58. *Ant.* 7. b. Dómine, deduc me in juſtítia tua: propter inimícos meos dírige in conſpectu tuo viam meam.

In Pſ. Dómine, ne in furóre.... Miserére. 56. *Ant.* 8. b. Salvum me fac propter miſericórdiam tuam; quóniam non eſt in morte, qui memor ſit tui.

In Pſ. Uſquequò Dómine. 77. *Ant.* 1. e. Illúmina óculos meos, ne unquàm obdórmiam in morte.

℣. Ne tradas béſtiis ánimas confiténtes tibi; ℟. Et ánimas páuperum tuórum ne oblíviſcáris in finem. *Pſ.* 73.

Secretò, Pater. *Clarâ voce*, ℣. Et ne nos indúcas in tentatiónem; ℟. Sed líbera nos à malo.

Lectiones leguntur ſine Abſolutione, ſine Benedictionibus & ſine Titulo.

Lectio j. Job. 7.

PArce mihi, nihil enim ſunt dies mei. Quid eſt homo, quia magníficas eum? aut quid apónis erga eum cor tuum? Víſitas eum dilúculo, & ſúbitò probas illum. Uſquequò non parcis mihi, nec dimíttis me ut glútiam ſalívam meam? *Peccávi*: quid fáciam tibi, ô cuſtos hóminum? Quare poſuiſti me contrárium tibi, & factus ſum mihimetipſi gravis? Cur non tollis peccátum meum? & quare non aufers iniquitátem meam? Ecce nunc in púlvere dórmiam; & ſi manè me quæſieris, non ſubſiſtam.

In fine Lectionum nihil additur.

℟. Defecérunt ſicut fumus dies mei, & oſſa mea ſicut crémium aruérunt: * Dies mei ſicut umbra declinavérunt. ℣. Quæ eſt vita noſtra? Vapor eſt ad módicum parens. * Dies. *Pſ.* 101. *Jac.* 4.

Lectio ij. Job. 10.

TÆdet ánimam meam vitæ meæ: dimittam adverſùm

adverſùm me elóquium meum, loquar in amaritúdine ánimæ meæ. Dicam Deo : Noli me condemnáre ; índica mihi cur me ita júdices. Numquid bonum tibi vidétur, ſi calumniéris me, & ópprimas me opus mánuum tuárum, & consílium impiórum ádjuves ? Numquid óculi cárnei tibi ſunt ? aut ſicut videt homo, & tu vidébis ? Numquid ſicut dies hóminis dies tui, & anni tui ſicut humána ſunt témpora ; ut quæras iniquitátem meam, & peccátum meum ſcrutéris ? Et ſcias quia nihil ímpium fécerim, cùm ſit nemo qui de manu tua poſſit erúere. Manus tuæ fecérunt me, & plaſmavérunt me totum in circúitu ; & ſic repentè præcípitas me ? Memento, quæſo, quòd ſicut lutum féceris me, & in púlverem redúces me. Nonnè ſicut lac mulſiſti me, & ſicut cáſeum me coagulaſti ? Pelle & cárnibus veſtiſti me ; óſſibus & nervis compegiſti me. Vitam & miſericórdiam tribuiſti mihi, & viſitátio tua cuſtodívit ſpíritum meum.

℟. Peccávi valdè ; ſed * Precor, Dómine, ut tránsferas iniquitátem ſervi tui, quia ſtultè egi nimis. ℣. Deus, propítius eſto mihi peccatóri. * Precor, Dómine. 2. *Reg.* 24. *Luc.* 18.

Lectio iij. Job 10.

QUarè de vulva eduxiſti me ? qui útinàm conſumptus eſſem, ne óculus me vidéret. Fuiſſem quaſi non eſſem, de útero tranſlátus ad túmulum. Numquid non páucitas diérum meórum finiétur brevi ? Dimitte ergò me, ut plangam páululùm dolórem meum, ántequàm vadam, & non revertar, ad terram tenebróſam & opertam mortis calígine, terram miſériæ & tenebrárum, ubi umbra mortis, & nullus ordo, ſed ſempitérnus horror inhábitat.

℟. Ad Dóminum aſpíciam ; expectábo Deum ſalvatórem meum ; conſurgam, cùm ſédero in ténebris : * Iram Dómini portábo, quóniam peccávi ei. ℣. Flagellat Dóminus omnem fílium quem récipit : * Iram. *Mich.* 7. *Hebr.* 13.

IN II. NOCTURNO.

In Pſ. Dóminus regit me. 111. *Ant.* 6. In médio umbræ mortis non timébo mala ; quóniam tu mecum es, Dómine.

In Pſ. Ad te, Dómine, levávi. 48. *Ant.* 4. g. Delicta juventútis meæ & ignorántias meas ne memíneris, Dómine.

In Diviſionem ejuſd. Pſ. Quis eſt homo. 48. *Ant.* 2. e. Cuſtódi ánimam meam, & érue me ; non erubeſcam, quóniam ſperávi in te.

℣. Amove à me plagas tuas, Dómine; ℟. A fortitúdine manûs tuæ ego deféci. *Pſ.* 38.

Lectio iv. Job 13.

QUantas hábeo iniquitátes & peccáta, ſcélera mea & delicta oſtende mihi. Cur fáciem tuam abſcondis, & arbitráris me inimícum tuum? Contrà fólium quod vento rápitur, oſtendis poténtiam tuam, & ſtípulam ſiccam perſéqueris. Scribis enim contrà me amaritúdines, & conſúmere me vis peccátis adoleſcéntiæ meæ. Poſuiſti in nervo pedem meum, & obſervaſti omnes ſémitas meas, & veſtígia pedum meórum conſideraſti; qui quaſi putrédo conſumendus ſum, & quaſi veſtimentum, quod comóditur à tínea.

℟. Ecce ánimam meam porto in mánibus meis: * Etiamſi occíderit me, in ipſo ſperábo, & ipſe erit Salvátor meus. ℣. Sive vívimus, ſive mórimur, Dómini ſumus; * Etiamſi. *Job* 13. *Rom.* 14.

Lectio v. Job 14.

HOmo natus de mulíere, brevi vivens témpore, replétur multis miſériis. Qui quaſi flos egréditur & contéritur, & fugit velut umbra, & nunquam in eódem ſtatu pérmanet. Et dignum ducis ſuper hujuſcémodi aperíre óculos tuos, & addúcere eum tecum in judícium? Quis poteſt fácere mundum de immundo conceptum ſémine? Nonnè tu qui ſolus es? Breves dies hóminis ſunt; número rus ménſium ejus apud te eſt; conſtituiſti términos ejus, qui præteríri non póterunt. Recéde páululum ab eo, ut quieſcat, donec optáta véniat ſicut mercenárii dies ejus.

℟. Hi qui cum pietáte dormitiónem accepérunt, óptimam habent repóſitam grátiam. * Sancta ergò & ſalúbris eſt cogitátio pro defunctis exoráre, ut à peccátis ſolvantur. ℣. Si quis ſuperædíficat ſuper fundaméntum, & opus ejus árſerit, detrimentum patiétur; ipſe autem ſalvus erit, ſic tamen quaſi per ignem. * Sancta ergò. 2. *Mach.* 12. 1. *Cor.* 3.

Lectio vj. Job 14.

QUis mihi hoc tríbuat, ut in inferno prótegas me, & abſcondas me, donec pertránſeat furor tuus, & conſtítuas mihi tempus in quo recordéris meî? Putaſne mórtuus homo rursùm vivat? Cunctis diébus, quibus nunc mílito, expecto donec véniat immutátio mea. Vocábis me, & ego reſpondébo tibi: óperi mánuum tuárum pórriges déxteram. Tu quidèm greſſus meos dinumeſ

taſti : ſed parce peccátis meis.

℟. Dómine omnípotens, Deus Iſraël, * Audi nunc oratiónem mortuórum Iſraël : noli meminiſſe iniquitátum patrum noſtrórum; ſed memento manûs tuæ & nóminis tui. ℣. Occíſus es, Dómine, & redemiſti nos Deo in sánguine tuo : * Audi nunc. *Baruch* 3. *Apoc.* 5.

IN III. NOCTURNO.

In Pſ. Dóminus illuminátio. 109. *Ant.* 5. t. Unam pétii à Dómino, hanc requíram, ut inhábitem in domo Dómini.

In Diviſionem ejuſd. Pſ. Exaudi, Dómine, 110. *Ant.* 1. g. Credo vidére bona Dómini in terra vivéntium.

In Pſ. Quemádmodum desíderat. *cum ſua diviſione* 90. *Ant.* 3. c. Sitívit ánima mea ad Deum fortem, vivum : quandò véniam & apparébo ante fáciem Dei ! ℣. Quarè triſtis es, ánima mea ? & quarè conturbas me ? ℟. Spera in Deo, quóniam adhuc confitébor illi. *Pſ.* 42.

Lectio vij. Job 16. & 17.

BReves anni tránſeunt; & sémitam per quam non revertar, ámbulo. Spíritus meus attenuábitur; dies mei breviabuntur, & ſolum mihi ſúpereſt ſepulcrum. Non peccávi, & in amaritudínibus morátur óculus meus. Libera me, Dómine, & pone me juxtà te ; & cujuſvis manus pugnet contrà me.

℟. Scio quòd Redemptor meus vivit, & in noviſſimo die de terra ſurrectúrus ſum, * Et in carne mea vidébo Deum meum. ℣. Oportet corruptíbile hoc indúere incorruptiónem, & mortále hoc indúere immortalitátem ; * Et in carne. *Job* 19. 1. *Cor.* 15.

Lectio viij. Job 17.

DIes mei tranſiérunt ; cogitatiónes meæ diſſipátæ ſunt, torquentes cor meum. Noctem vertérunt in diem, & rursùm poſt ténebras ſpero lucem. Si ſuſtinúero, infernus domus mea eſt ; & in ténebris ſtravi léctulum meum. Putrédini dixi : Pater meus es ; Mater mea & ſoror mea, vérmibus. Ubi eſt ergò nunc præſtolátio mea ? & patiéntiam meam quis consíderat ?

℟. Qui dórmiunt in terræ púlvere, * Evigilábunt ; álii in vitam ætérnam ; & álii in oppróbrium, ut vídeant ſemper. ℣. Omnes quidèm reſurgémus ; ſed non omnes immutábimur : * Evigilábunt. *Dan.* 12. 1. *Cor.* 15.

Lectio ix. Job 19.

PElli meæ, conſumptis cárnibus, adhæſit os meum ; & derelícta ſunt

tantúmmodò lábia circa dentes meos. Miſerémini meî, miſerémini meî, ſaltèm vos amíci mei; quia manus Dómini tétigit me. Quarè perſequímini me ſicut Deus, & cárnibus meis ſaturámini? Quis mihi tríbuat ut ſcribantur ſermónes mei? Quis mihi det ut exarentur in libro ſtylo férreo & plumbi láminâ, vel celte ſculpantur in sílice? Scio enim quòd Redemptor meus vivit, & in novíſſimo die de terra ſurrectúrus ſum: & rursùm circúmdabor pelle meâ, & in carne mea vidébo Deum meum; quem viſúrus ſum ego ipſe, & óculi mei conſpectúri ſunt, & non álius. Repóſita eſt hæc ſpes mea in ſinu meo.

℟. Líbera me, Dómine, ab iis qui odérunt me: non abſórbeat me profundum, neque úrgeat ſuper me púteus os ſuum: * Exaudi me, quóniam † Benigna eſt miſericórdia tua: § Intende ánimæ meæ, & líbera eam. ℣. Dómine Deus, rex ſeculórum, ſolus pius es: * Exaudi me, quóniam benigna eſt miſericórdia tua: intende ánimæ meæ, & líbera eam. ℣. Miſerére meî, Dómine fili David: Dómine, ádjuva me: † Benigna eſt miſericórdia tua: intende ánimæ meæ, & líbera eam. ℣. Propóſuit te Deus propitiatiónem per fidem propter remiſſiónem delictórum: § Intende ánimæ meæ, & líbera eam. *Repetitur* ℟. Líbera. *uſque ad* ℣. Dómine. *Pſ.* 68. *Apoc.* 15. *Matth.* 15. *Rom.* 3.

[*Quando Vigiliæ celebrantur manè, prætermiſſis quæ ſequuntur, continuò inchoantur Laudes.*

℣. Réquiem ætemam dona eis, Dómine; ℟. Et lux perpétua lúceat eis.

℣. Requieſcant in pace. ℟. Amen.

℣. Dómine, exaudi oratiónem meam; ℟. Et clamor meus ad te véniat. *Pſ.* 101.

℣. Dóminus vobiſcum. ℟. Et cum ſpíritu tuo.

Orémus.

Abſolve, quæſumus, Dómine, ánimam * fámuli tui *N.* [Sacerdótis *vel* Pontíficis] [*vel* fámulæ tuæ *N.*] [*vel* ánimas * famulórum tuórum *N.* & *N.* [*vel* famulárum tuárum *N.* & *N.*] [& ánimas ómnium fidélium defunctórum, ab omni vínculo delictórum, ut in reſurrectiónis glória; inter ſanctos & electos tuos reſuſcitáti reſpírent; Per eum qui ventúrus eſt judicáre vivos & mórtuos, & ſéculum per ignem.

℟. Amen.

℣. Requieſcant in pace. ℟. Amen.]

AD LAUDES.

In Pſalm. Miſerére. 159.

Ant. 1. g. Secundùm multitúdinem miſeratiónū tuá,

rum dele iniquitátem meã.

In Pſ. Te decet. 86. *Ant.* 3. b. Exaudi, Deus, oratiónem meam : ad te omnis caro véniet.

In Pſ. Dómine, exaudi oratiónem meam; aúribus. 151. *Ant.* 5. e. Propter nomen tuum, Dómine, vivificábis me.

Ant. 2. e. Miſerére.

CANTICUM. *Baruch* 3.

Miſericordia Dei in anguſtiis animæ humiliter obſecranda.

DOmine omnípotens, Deus Iſraël, * ánima in angúſtiis, & ſpíritus ánxius clamat ad te :

Audi, Dómine, & miſerére, quia Deus es miséricors; * & miſerére noſtrî, quia peccávimus ante te.

Quia tu ſedes in ſempiternum; * & nos períbimus in ævum?

Dómine omnípotens, Deus Iſraël, * audi nunc oratiónem mortuórum Iſraël,

Et filiórum ipsórum qui peccavérunt ante te, & non audiérunt vocem Dómini Dei ſui : * & agglutináta ſunt nobis mala.

Noli meminiſſe iniquitátum patrum noſtrórum; * ſed memento manûs tuæ, & nóminis tui in témpore iſto :

Quia tu es Dóminus Deus noſter; * & laudábimus te, Dómine.

Ant. Miſerére noſtri, Dómine; quia peccávimus ante te.

In Pſ. Laudáte Dóminum in ſanctis. 66. *Ant.* 7. b. Omnis ſpíritus laudet Dóminum.

Ad Benedictus.

Ant. 1. a. Ego ſum reſurréctio & vita : qui credit in me, etiamſi mórtuus fúerit, vivet; & omnis qui vivit & credit in me, non moriétur in æternum. *Joan.* 11.

Pater. *& cetera ut ſuprà in Veſperis, excepto quòd loco Pſalmi* Lauda. *dicitur Pſ.* De profundis. 96.

COMMENDATIONES.

Pro pluribus dicuntur in plurali.

℟. DOmine Deus, audi nunc oratiónem mortuórum Iſraël, qui peccavérunt ante te. Noli meminiſſe iniquitátum patrũ noſtrórum, ſed * Memento manûs tuæ & nóminis tui.
℣. Occíſus es, Dómine, & redemiſti nos Deo in ſánguine tuo : * Memento. *Baruch* 3. *Apoc.* 5.

Kyrie, eléiſon. Chriſte, eléiſon. Kyrie, eléiſon.

Secretò, Pater. *Clarâ voce*, Et ne nos indúcas, &c.

TIbi, Dómine, commendámus ánimam * fámuli tui *N.* ut defunctus [*vel* fámulæ tuæ *N.* ut defuncta] ſéculo, tibi vivat : & quæ per fragilitátem mundánæ conver-

ſatiónis peccáta commíſit, tu véniâ miſericordíſſimæ pietátis abſterge; Per Chriſtum Dóminum noſtrum. ℟. Amen.

Orémus.

MIſericórdiam tuam, Dómine ſancte, Pater omnípotens, æterne Deus, pietátis affectu rogáre pro áliis cógimur, qui pro noſtris rogáre peccátis nequáquàm ſuffícimus; tamen de tua confíſi gratúita pietáte & inólita benignitáte, cleméntiam tuam depóſcimus, ut ánimam * fámuli tui [*vel* fámulæ tuæ] ad te reverténtem cum pietáte ſuſcípias: adſit ei Angelus teſtamenti tui Míchaël, & per manus ſanctórum Angelórum tuórum inter ſanctos & electos tuos in sínibus Abrahæ, Iſaac & Jacob Patriarchárum tuórum eam collocáre dignéris: quátenùs liberáta de princípibus tenebrárum & de locis pœnárum, nullis jam primævæ nativitátis, vel ignorántiæ, aut própriæ iniquitátis ſeu fragilitátis confundátur erróribus; ſed agnoſcátur à Sanctis tuis & beatitúdinis réquie perfruátur: atque cùm magni judícii dies advénerit, inter ſanctos & electos tuos * reſuſcitátus [*vel* reſuſcitáta] glóriâ manifeſtæ contemplatiónis tuæ perpétuò ſatiétur; Per Chriſtum Dóminum noſtrum. ℟. Amen.

In Pſ. In éxitu. 30. *in cujus fine dicitur* Réquiem. *Ant.* 7. b. Qui timent *Dóminum*, ſperavérunt in Dómino; adjútor eórum & protector eórum eſt. *Pſ.* 113.

Orémus.

OMnípotens, ſempitérne Deus, qui humáno córpori ánimam ad ſimilitúdinem tuam inſpiráre dignátus es: dùm, te jubente, pulvis in púlverem revértitur; tu imáginem tuam cum ſanctis & electis tuis ætérnis ſédibus præcípias ſociári; eamque ad te reverténtem de Ægypti pártibus blandè leniterque ſuſcípias, & Angelos tuos ſanctos ei óbviàm mittas, viamque illi juſtítiæ demonſtra, & portas glóriæ tuæ áperi. Repelle, quæſumus, Dómine, ab ea omnes príncipes tenebrárum, & agnoſce depóſitum fidéle quod tuum eſt. Súſcipe, Dómine, creatúram tuam, non à diis aliénis creátam, ſed à te ſolo Deo vivo & vero; quia non eſt álius Deus præter te, Dómine, & non eſt ſecundùm ópera tua. Lætífica, clementíſſime Pater, ánimam ejus, & claríſica eam in multitúdine miſericórdiæ tuæ. Ne memíneris, quæſumus, iniquitátum ejus antiquárum quas ſuſcitávit furor

mali deſidérii : licèt enim peccáverit, tamen te non negávit; ſed ſigno fídei inſigníta, te qui ómnia, & eam inter ómnia feciſti, fidéliter adorávit; Qui vivis & regnas Deus.

℟. Amen.

In Pſalm. Dilexi. 53. Crédidi. 114. Laudáte Dóminum, omnes gentes. 149. Confitémini. 15. & Beáti immaculáti. 16. *integrè*, *Ant. ſola*, 4. g. Circumdedérunt me dolóres mortis, & perícula inferni invenérunt me. O Dómine, líbera ánimam meam. *Pſ.* 114.

Orémus.

DIri vúlneris novitáte perculſi, & quodámmodò córdibus ſauciáti; miſericórdiam tuam, mundi Redemptor, flebílibus vócibus implorámus; ut * cari noſtri *N.* [*vel* caræ noſtræ *N.*] ánimam ad tuam cleméntiam, qui fons pietátis es, revertentem blandè leniterque ſuſcípias; & quas ex carnáli commoratióne contráxit máculas, tu Deus, inólita bonitáte clementèr déleas, *Chorus*, Amen : Piè indúlgeas, *Chorus*, Amen : Oblivióni in perpétuum tradas, *Chorus.* Amen : Atque hanc laudem tibi cum céteris redditúram, & ad corpus próprium quandóquè reversúram, Sanctórum tuórum cœtibus aggregári præcípias; Qui cum Deo Patre & Spíritu ſancto vivis & regnas Deus, per ómnia ſécula ſeculórum.

℟. Amen.

Pater, &c. ℣. Et ne nos, &c. ℟. Sed líbera nos à malo.

℣. Réquiem æternam dona ei, Dómine; ℟. Et lux perpétua lúceat ei.

℣. Anima ejus in bonis demorétur, ℟. Et ſemen ejus hæréditet terram. *Pſ.* 24.

℣. Non intres in judícium cum * ſervo tuo, [*vel* ancilla tua,] Dómine; ℟. Quia non juſtificábitur in conſpectu tuo omnis vivens. *Pſ.* 142.

℣. A porta ínferi ℟. Erue, Dómine, ánimam ejus. *Pſ.* 88.

℣. Dómine, exaudi oratiónem meam; ℟. Et clamor meus ad te véniat. *Pſ.* 101.

℣. Dóminus vobiſcum. ℟. Et cum ſpíritu tuo.

Orémus.

PArtem beátæ reſurrectiónis obtíneat, quæſumus, Dómine, ánima * fámuli tui [*vel* fámulæ tuæ] *N.* vitamque ætérnam habére mereátur in cœlis, per te, Jeſu Chriſte, Salvátor mundi.

DEus, cui ſoli cómpetit medicínam præſtáre poſt mortem : præſta, quæſumus, ut ánima * fa-

muli tui [*vel* fámulæ tuæ] *N.* terrénis exúta contágiis, in tuæ redemptiónis parte numerétur ; Per Chriſtum Dóminum noſtrum. ℟. Amen.

℣. Requieſcat in pace. ℟. Amen.

BENEDICTIONES MENSÆ, ET GRATIARUM ACTIONES.

BENEDICTIO MENSÆ ANTE PRANDIUM.

Benedícite. ℟. Dóminus.

Oculi ómnium in te ſperant, Dómine ; & tu das illis eſcam in témpore opportúno : áperis tu manum tuam, & imples omne ánimal benedictióne. *Pſ.* 144.

Glória Patri, & Fílio, & Spirítui ſancto : Sicut erat in princípio, &c.

Kyrie, eléiſon. Chriſte, eléiſon. Kyrie, eléiſon.

Secretò, Pater. *uſque ad* ℣. Et ne nos indúcas in tentatiónem ; ℟. Sed líbera nos à malo.

Orémus.

Benedic, Dómine, dona † tua, quæ de tua largitáte ſumus ſumptúri ; Per Chriſtum Dóminum noſtrum. ℟. Amen.

Si fiat Lectio, Lector dicit : Jube, domne, benedícere.

Bened. Menſæ cœleſtis partícipes fáciat nos Rex æternæ glóriæ. ℟. Amen.

In fine Lectionis dicitur : Tu autem, Dómine, miſerére noſtrî. ℟. Deo grátias.

GRATIARUM ACTIO POST PRANDIUM.

Confiteantur tibi, Dómine, ómnia ópera tua ; & Sancti tui benedícant tibi. *Pſ.* 144.

Glória Patri, &c.

Agimus tibi grátias, omnípotens Deus, pro univerſis beneficiis tuis ; Qui vivis & regnas in ſécula ſeculórum.

℟. Amen.

Deindè procedendo ad Eccleſiam, dicitur Pſ. Miſerére. 159. *Si verò non procedatur, dicitur Pſ.* Laudáte Dóminum, omnes gentes. 149. *Qui Pſalmus ſemper dicitur, quandò abſolvitur Gratiarum actio in loco refectionis.*

In fine Pſalmi dicitur Glória Patri.

Deindè Kyrie, eléiſon. Chriſte, eléiſon. Kyrie, eléiſon.

Pater. *ſecretò uſque ad* ℣. Et ne nos indúcas in tentatiónem ; ℟. Sed líbera nos à malo.

℣. Diſperſit, dedit paupéribus; ℟. Juſtítia ejus manet in ſéculum ſéculi. *Pſ.* 111.

℣. Benedícam Dóminum in omni témpore; ℟. Semper laus ejus in ore meo. *Pſ.* 33.

℣. In Dómino laudábitur ánima mea: ℟. Audiant manſuéti, & læténtur. *Pſ.* 33.

℣. Magnificáte Dóminum mecum; ℟. Et exaltémus nomen ejus in idipſum. *Pſ.* 33.

℣. Sit nomen Dómini benedictum, ℟. Ex hoc nunc, & uſque in ſéculum. *Pſ.* 112.

Retribúere dignáre, Dómine, ómnibus nobis bona faciéntibus, propter nomen ſanctum tuum, vitam æternam.

℟. Amen.

℣. Benedicámus Dómino.

℟. Deo grátias.

Demiſſiori voce, Fidélium ánimæ per miſericórdiam Dei requieſcant in pace.

℟. Amen.

BENEDICTIO MENSÆ ANTE CŒNAM.

Benedícite. ℟. Dóminus.

Edent páuperes, & ſaturabantur; & laudabunt Dóminum, qui requírunt eum: vivent corda eórum in ſéculum ſéculi. *Pſ.* 21.

Glória Patri, &c.

Kyrie, eléiſon. Chriſte, eléiſon. Kyrie, eléiſon. *Secretò*, Pater. *Clarâ voce*, Et ne nos, &c.

Orémus.

Benedic, Dómine, dona † tua, quæ de tua largitáte ſumus ſumptúri; Per.

Ad Lect. Bened. Ad cœnam perpétuæ vitæ perdúcat nos Rex æternæ glóriæ.

℟. Amen.

GRATIARUM ACTIO POST CŒNAM.

Memóriam fecit mirabílium ſuórum miſéricors & miſerátor Dóminus: eſcam dedit timéntibuss ſe. *Pſ.* 110.

Glória Patri, &c.

Benedictus Deus in donis ſuis, & ſanctus in ómnibus opéribus ſuis; Qui vivit & regnat in ſécula ſeculórum.

℟. Amen.

Pſalm. & reliqua, ut ſuprà.

¶ In Jejuniis, *ad refectionem fit Benedictio menſæ & Gratiarum actio, ut notatum eſt pro Cœna.*

AD UTRAMQUE refectionem.

A NATALI DOMINI, ad Vigiliam Epiphaniæ.

BENEDICTIO.

Benedícite. ℟. Dóminus.

Verbum caro factum eſt, allelúia, & habitávit in nobis, allelúia. *Joan.* 1.

Glória Patri, &c.

Kyrie, eléiſon. Chriſte, eléiſon, Kyrie, eléiſon. *Et reliqua, ut ſuprà.*

GRATIARUM ACTIO.

NOtum fecit Dóminus, alleluia, ſalutáre ſuum, alleluia. *Pſ.* 97.

Glória Patri. *Et reliqua, ut ſuprà, excepto quòd loco Pſalmi* Miſerére. *dicitur Pſalmus*, Cantáte. . . . . quia mirabília fecit. 50.

IN EPIPH. DOMINI, ET PER OCTAVAM.

BENEDICTIO.

BEnedícite. ℟. Dóminus.

Omnes de Saba vénient, alleluia, aurum & thus deferentes, alleluia. *Iſ.* 60.

Glória Patri. Kyrie, eléiſon. Chriſte, eléiſon. Kyrie, eléiſon. *Et reliqua, ut ſuprà.*

GRATIARUM ACTIO.

REges Tharſis & inſulæ múnera ófferent, alleluia; reges Arabum & Saba dona addúcent, allelúia. *Pſ.* 71.

Glória Patri. *Et reliqua, ut ſuprà, excepto quod loco Pſ.* Miſerére. *dicitur Pſ.* Deus, judicium. *cum ſua diviſione.* 59.

ITINERARIUM.

Viator, in ipſo itineris ingreſſu, ſi ſolus fuerit, dicat quæ ſequuntur, in ſingulari; ſi cum ſociis, in plurali, ut ſequitur.

In Cantic. Benedictus. 14.

Ant. 5. C. In viam pacis & proſperitátis dírigat nos omnípotens & miſéricors Dóminus: & Angelus Ráphaël comitétur nobiſcum in via, ut cum pace, ſalúte & gáudio revertámur ad própria.

PRECES.

KYrie, eléiſon. Chriſte, eléiſon. Kyrie, eléiſon.

Secretò. Pater. *uſque ad* ℣. Et ne nos indúcas in tentatiónem; ℟. Sed líbera nos à malo.

℣. Salvos fac ſervos tuos, ℟. Deus meus, ſperantes in te. *Pſ.* 85.

℣. Mitte nobis, *Dómine*, auxílium de ſancto; ℟. Et de Sion tuére nos. *Pſ.* 19.

℣. Eſto nobis, Dómine, turris fortitúdinis, ℟. A fácie inimíci. *Pſ.* 60.

℣. Nihil profíciat inimícus in nobis, ℟. Et fílius iniquitátis non appónat nocére nobis. *Pſ.* 88.

℣. Benedictus Dóminus die quotídiè: ℟. Próſperum iter fáciat nobis Deus ſalutárium noſtrórum. *Pſ.* 67.

℣. Vias tuas, Dómine, demonſtra nobis, ℟. Et ſémitas tuas édoce nos. *Pſ.* 24.

℣. Utinàm dirigantur viæ noſtræ, ℟. Ad cuſtodiendas juſtificatiónes tuas! *Pſ.* 118.

℣. Erunt prava in directa, ℟. Et áſpera in vias planas. *Iſ.* 40.

℣. Angelis ſuis Deus mandávit de te, ℟. Ut cuſtódiant te in ómnibus viis tuis. *Pſ.* 90.

℣. Dómine, exaudi, &c.

Orémus.

DEus, qui fílios Iſraël per maris médium ſicco veſtígio ire feciſti, quique Magis iter ad te, ſtellâ duce, pandiſti: tríbue nobis, quæſumus, iter próſperum tempuſque tranquillum; ut, Angelo tuo ſancto cómite, ad eum quò pérgimus locum, ac demùm ad ætérnæ ſalútis portum, perveníre felíciter valeámus.

DEus, qui Abraham púerum tuum de Ur Chaldæórum eductum, per omnes ſuæ peregrinatiónis vias illæſum cuſtodiſti; quæſumus, ut nos fámulos tuos cuſtodíre dignéris: eſto nobis, Dómine, in procinctu ſuffrágium, in via ſolátium, in æſtu umbráculum, in plúvia & frígore tegumentum, in laſſitúdine vehículum, in adverſitáte præſídium, in lúbrico báculus, in naufrágio portus; ut, te duce, quò téndimus, próſperè perveniámus; & demùm incólumes ad própria redeámus.

ADeſto, quæſumus, Dómine, ſupplicatiónibus noſtris: & viam famulórum tuórum in ſalútis tuæ proſperitáte diſpóne; ut inter omnes viæ & vitæ hujus varietátes, tuo ſemper protegámur auxílio.

PRæſta, quæſumus, omnípotens Deus, ut família tua per viam ſalútis incédat; & beáti Joannis præcurſóris hortamenta ſectando, ad eum quem prædíxit ſecúra pervéniat, Dóminum noſtrum Jeſum Chriſtum Fílium tuum.

℟. Amen.

℣. Procedámus cum pace in nómine Dómini.

℟. Amen.

PRÆPARATIO AD MISSAM, AD LIBITUM SACERDOTIS.

Pſalmi, Quàm dilecta. 110. Benedixiſti. 63. Inclína, Dómine. *cum ſua diviſione*, 160. Crédidi. 114. De profundis clamávi. 96.

Ant. Dómine, memor eſto meî; & ne vindictam ſumas de peccátis meis, neque reminiſcáris delicta mea. *Tob.* 3.

P R E C E S.

KYrie, eléiſon. Chriſte, eléiſon. Kyrie, eléiſon.

Pater noſter, &c.

Ego dixi: Dómine, miſerére meî: ſana ánimam meam, quia peccávi tibi. *Pſ.* 40.

Convértere, Dómine; úſquequò? & deprecábilis eſto ſuper ſervos tuos. *Pſ.* 89.

Fiat miſericórdia tua, Dómine, ſuper nos, quemádmodùm ſperávimus in te. *Pſ.* 32.

Sacerdótes tuì induantur juſtítiam, & ſancti tui exultent. *Pſ.* 131.

Ab occultis meis munda me, Dómine; & ab aliénis parce ſervo tuo. *Pſ.* 18.

Dómine, exaudi oratiónem meam; & clamor meus ad te véniat. *Pſ.* 101.

Orémus.

AUres tuæ pietátis, mitíſſime Deus, inclína précibus noſtris, & grátiâ ſancti Spíritûs illúmina cor noſtrum; ut tuis myſtériis dignè miniſtráre, teque ætérnà caritáte dilígere mereámur.

DEus, cui omne cor patet, & omnis voluntas lóquitur, & quem nullum latet ſecrétum: purífica per infuſiónem ſancti Spíritûs cogitatiónes cordis noſtri, ut te perfectè dilígere, & dignè laudáre mereámur.

URe igne ſancti Spíritûs renes noſtros & cor noſtrum, Dómine; ut tibi caſto córpore ſerviámus, & mundo corde placeámus.

MEntes noſtras, quæſumus, Dómine, Paraclétus qui à te prócédit illúminet, & indúcat in omnem, ſicut tuus promíſſit Fílius, veritátem.

ADſit nobis, quæſumus, Dómine, virtus Spíritûs ſancti; quæ & corda noſtra clementer expurget, & ab ómnibus tueátur advérſis.

DEus, qui corda fidélium ſancti Spíritûs illuſtratióne docuiſti: da nobis in eódem Spíritu recta ſápere, & de ejus ſem-

per conſolatióne gaudére.

COnſciéntias noſtras, quæſumus, Dómine, viſitando puríſica; ut véniens Dóminus noſter Jeſus Chriſtus Fílius tuus, parátam ſibi in nobis invéniat manſiónem; Qui tecum vivit & regnat Deus. Amen.

GRATIARUM ACTIO POST MISSAM.

Pſalmi, Dóminus regit me. 111. Benedícam Dóminum. *cum ſua diviſione*, 112. Bénedic, ánima mea, Dómino; & ómnia. *cum ſua diviſione*, 92.

Ant. O quàm ſuávis eſt, Dómine, Spíritus tuus! qui ut dulcédinem tuam in fílios demonſtráres, pane ſuavíſſimo de cœlo præſtito, eſurientes reples bonis, divites dimittens inánes. *Sap.* 12. & 16. *Luc.* 1.

PRECES.

KYrie, eléiſon. Chriſte, eléiſon. Kyrie, eléiſon.

Pater noſter, &c.

Memóriam fecit mirabílium ſuórum miſéricors & miſerátor Dóminus: eſcam dedit timéntibus ſe. *Pſ.* 110.

Quid eſt homo, quòd memor es ejus? aut fílius hóminis, quóniam viſitas eum? *Pſ.* 8.

Sicut ádipe & pinguédine repleátur ánima mea; & lábiis exultatiónis laudábit os meum. *Pſ.* 62.

Non nobis, Dómine, non nobis; ſed nómini tuo da glóriam. *Pſ.* 113.

Nunc dimittis ſervum tuum, Dómine, ſecundùm verbum tuum, in pace; quia vidérunt óculi mei ſalutáre tuum. *Luc.* 2.

Dómine, exaudi oratiónem meam; & clamor meus ad te véniat. *Pſ.* 101.

Orémus.

VIſita, quæſumus, Dómine, famíliam tuam: & corda ſacris dicáta myſtériis pervígili tuére pietáte; ut remédia ſalútis ætérnæ, quæ te miſerante percípiunt, te protegente cuſtódiant.

QUæſumus, Dómine Deus noſter, ut quos divínâ tríbuis participatióne gaudére, humánis non ſinas ſubjacére perículis.

COgnóſcimus, Dómine, tuæ circà nos cleméntiæ largitátem: & ideò fiduciáliùs implorámus, ut quos páſcere non déſinis imméritos, & dignè tibi

ſervíre perfícias, & donis uberióribus proſequáris.

MAjeſtátem tuam, Dómine, ſupplíciter exorámus, ne períre patiáris quibus tanta remédia providiſti; ſed cum divíni frequentatióne myſtérii creſcat noſtræ ſalútis effectus.

ACtiónes noſtras, quæſumus, Dómine, aſpirando præveni, & adjuvando proſéquere; ut cuncta noſtra orátio & operátio à te ſemper incípiat, & per te ſemper finiátur.

ADjuvet nos grátia tua, omnípotens Deus; ut qui offícium ſacerdotále ſuſcépimus, dignè ac devótè tibi in omni puritáte & conſciéntia bona famulári valeámus: & ſi non póſſumus in tanta innocéntia vitæ conversári ut debémus, concéde nobis tamen dignè flere mala quæ géſſimus, & in ſpíritu humilitátis, ac bonæ voluntátis propóſito tibi fervéntiùs de cétero deſervíre; Per Chriſtum Dóminum noſtrum. Amen.

CANONES PARTIS AUTUMNALIS.

De officiis Canonicorum.

FERIA QUARTA.
HEBDOMADÆ XI.
poſt Pentecoſten.
Ex Concílio Colonienſi.
An. 1536. *Part.* 3. *Cap.* 5.

QUàm à vero aberrant qui exíſtimant ſeſe non alicújus Offícii in Ecclésia exercendi, ſed quiétis & inértiæ tantùm causâ Canonicátus eſſe adeptos! perindè atque ſatis ſit, paucis quibuſdam Cléricis ádmodùm ignáris, ténui prétio conductis, curam divíni Offícii committi, quod deindè hujuſcémodi mercenárii, non ſervátis témporum interſtítiis, ſyncopando tranſcurrunt, intérim ipſis Canónicis totâ vitâ torpéntibus.

FERIA QUINTA.
Ex Concíliis * Colonienſi & ** Bituricenſi.
**Anno* 1536. *Part.* 3. *C.* 16.
*** *Anno* 1584. *Tit.* 34.

ANte ómnia curæ erit ne quis Canonicórum ſacris abſit; ſed ut qui emolumentum ferre volent, offícium quoque ſuū propter quod benefícium datur, in Ecclésia gerant... Sciant autem omnes qui bona Ecclésiæ póſſident, & iis utuntur, ſi offícium ſuum non implèverint, aut ab Eccleſiáſtico órdine defécerint, ſe ad reſtitutiónem tenéri: quod cuíque in ſua receptióne ſignificétur. Tu autem, Dómine, miſerére noſtrî.

℟. Deo grátias.

FERIA SEXTA.
Ex Concílio Aquiſgranenſi.
Anno 816. *C.* 145.

CAnónici diſcórdiam fúgiant; & quos diſcordantes invénerint, ad caritátis concórdiam révocent: amóri Chriſti nihil præpónant, próprio Epíſcopo ſecundùm canónicam conſtitutiónem obtémperent, doctrínis ſpiritálibus óperam dent, irreprehenſibíliter vivant: ſenióres ſpiritáliter junióres díligant: junióres ſenióribus obſéquium dignum exhíbeant. Doctióres minùs doctis nequáquàm ſe præferant, ſed magis eos cum caritáte ædíficent; neque hi qui nobilitáte géneris aut virtútum donis pollent, céteris ſe túmidè ſuperextollant. Tu autem, Dómine, miſerére noſtrî.

℟. Deo grátias.

S A B B A T O.
Ex Concíliis * Remenſi & ** Turonenſi.
* *An.* 1583. *Tit. de Cap. n.* 8. ** *An.* 1583. *Tit.* 3.

OMnes Canónicis Horis, máximè verò Matutínis, Miſſæ & Véſperis interſint, ceſſante impedimento legítimo per Capítulum judicando; priventurque diſtributiónibus ſingulárum Horárum, in quibus illos abeſſe contígerit... Divínis offíciis perfectis, Canónicos, præſertìm Eccleſiárum Cathedrálium, qui Epíſcopi Conſiliariórum nómine decorantur, oportet libros, præſertìm ſacros légere, non verò hùc & illùc diſcúrrere & vagári aut déſides eſſe: multùm enim Reipúblicæ Chriſtiánæ intereſt, ut ſicut in Eccléſia viri docti, qui céteros ad juſtítiam, & pietátem invítent, & erúdiant. Tu autem, Dómine, &c.

De Officii divini publica celebratione, & privata recitatione; ubi de Cantu Eccleſiaſtico, de Cantoribus, &c. de Organis, Campanis, & de Reformatione Breviarii.

D O M I N I C A X I I.
poſt Pentecoſten.
Ex Concílio Pariſienſi.
Anno 1528. *Decr.* 18.

IN Cathedrálibus, ac Collegiátis, & Conventuálibus Eccléſiis, laudes divínæ per ſíngulas Horas, non curſìm ac feſtinanter, ſed tractìm cum pauſa decenti, præſertìm in médio cujúſlibet versículi Pſalmórum, débitam faciendo inter ſolemne ac feriále Offícium differéntiam, reverenter ab ómnibus perſolvantur. Tu autem Dómine, &c.

F E R I A S E C U N D A.
Ex Concílio Pariſienſi.
Anno 1528. *Decr.* 18.

HOras Canónicas dictúri, cùm in Choro fúerint, gravitátem ſervent quam locus & Offícium expoſcunt: non cum áliis confabulantes, ſeu colloquentes, aut lítteras ſeu ſcriptúras álias legentes; ſed omnes, præſertìm qui majóri funguntur honóre, in pſalmis, hymnis & cánticis Deo alácriter modulentur.

F E R I A T E R T I A.
Ex Concílio Trevirenſi.
Anno 1549. *Decr.* 6.

OMnes qui Horis Canónicis perſolvendis deputáti ſunt, dent óperam, ut collectis ánimis, quoad fíeri poteſt, débitum penſum abſolvant; nec ita ſe hábeant, ut dùm voce pſallunt, quidvis pótiùs quàm Deum ánimo cogitáre videantur; ſemper caventes ne prophéticum il-

luid áudiant : Lábiis quidèm me honórant, cor autem eórum longè eſt à me. Quid autem eſt voce quidèm pſállere, mente autem domum aut forum circumíre, niſi hómines fállere, & Deum irridére?

FERIA QUARTA.

Ex Concílio Pariſienſi.

Anno 1528. *Decr.* 18.

NEmo, cùm Horæ in commúni cantantur, legat vel dicat privátìm Offícium. Nam non ſolùm Offícium quo obnóxius eſt, Choro ſúbtrahit, ſed & álios pſallentes perturbat. Horum autem tranſgreſſóres, illíus Horæ in qua circa prædicta excéſſerint vel áliâ majóri, proùt tranſgreſſiónis grávitas exégerit, pleĉtantur mulĉtâ.

FERIA QUINTA.

Ex Concílio Baſileenſi.

An. 1435. *V. Seſſ.* 21. *Can. V. acceptato in Concilio Senonenſi anno* 1460.

QUoſcumque Beneficiátos, ſive in ſacris conſtitútos, cùm ad Horas Canónicas teneantur, ádmonet hæc ſancta Synodus, ſi oratiónes ſuas Deo acceptas fore cúpiunt, ut non in gútture vel inter dentes, ſeu deglutiendo aut ſyncopando dictiónes, nec collóquia, vel riſus intermiſcendo; ſed ſive ſoli, ſive aſſociáti, diurnum nocturnumque Offícium reverenter verbiſque diſtinctis péragant, ac tali loco, undè à devotióne non retrahantur, ad quam ſe diſpónere & præparáre debent, juxtà id quod ſcriptum eſt : Ante oratiónem præpara ánimam tuam, ne ſis quaſi qui tentat Deum.

FERIA SEXTA.

Ex Synodo Diœceſána Mediolanenſi quarta, ſub ſancto Cárolo.

Anno 1574. *Decr.* 20. *&* 21.

SAcerdos, Clericuſve ſacris initiátus, aut Eccleſiáſticum benefícium óbtinens, ne morbi quidèm causâ quo labórat, Canonicárum Horárum Offícium omittat, niſi is ita gráviter morbo labóret, ut planè ſéntiat ſe illíus gravitáte impedíri quóminùs ſtatas preces horárias recitáre poſſit.

SABBATO.

Ex Synodo Diœceſána Mediolanenſi undécima, ſub ſancto Cárolo.

Anno 1584.

Monit. de divinis Officiis.

MArtyrológii uſum in perpétuum deinceps ita retinéri mandámus, ut in (Cathedráli Eccléſia) recitári ſólitum, in Collegiáta Eccléſia de more in Choro recitétur. Sacerdótes & ſacris initiátos, qui divíni Offícii in Choro collegiátìm recitandi lege devincti non ſunt, hortámur, ut idem quoque inſtitútum uſumque cum Pa-

ærum régulis congruentem piâ ſollicitúdine ſuſcípiant.

DOMINICA XIII. *poſt Pentecoſten.*

Ex Concílio Noviomenſi. *Anno* 1344. *Cap.* 4.

PEr ſíngulas Ecclésias cujúſlibet Civitátis vel Diœcéſis, tàm in Collegiátis, quàm áliis, ordinárius ſeu uſus divíni offícii in modo officiandi qui in Ecclésiis Cathedrálibus obſervári conſuévit & tenéri, inviolabíliter obſervétur.

FERIA SECUNDA.

Ex Statútis Synodálibus Nicolái Pavillon, Epíſcopi Electenſis. *Anno* 1674. *Tit.* 3. §. 1.

OMnes Cléricos noſtræ juriſdictióni ſubjectos hortámur ut in libro Rítuum, ad uſum noſtræ Diœcéſis à nobis édito, perdiſcant ſalutíferas régulas, quarum ope & ipſi ſuam álere ac fovére pietátem, & miniſtério ſibi commiſſo cóngruè fungi váleant. Quin & ipſis præcípimus ut diligenter péragant quidquid præſcriptum eſt, circa ceremónias adhibendas tùm in ſacro celebrando, tùm in divínis Offíciis perſolvendis, tùm in adminiſtratióne Sacramentórum, tùm in áliis quibúſlibet peragendis, quæ ad múneris Eccleſiáſtici partes áttinent. Tu autem, Dómine, miſerére noſtrî.

℟. Deo grátias.

FERIA TERTIA.

Ex Concílio Aquiſgranenſi. *An.* 816. *Lib.* 1. *Cap.* 132.

STudendum ſolerter eſt, ut cùm Eccléſiam, vel ad divínæ laudis débita ſolvenda, vel ad Miſſárum ſolémnia intrámus, ſemper Angélicæ præſéntiæ mémores, cum timóre & veneratióne competenti, cœleſte compleámus offícium. Tu autem, Dómine, miſerére noſtrî. ℟. Deo grátias.

FERIA QUARTA.

Ex Concílio Aquiſgranenſi. *Anno* 816. *L.* 1. *C.* 137.

STudendum ſummópere Cantóribus eſt, ne donum ſibi divínitùs *collátum* vítiis fœdent; ſed pótiùs illud humilitáte, caſtitáte & ſobrietáte, & cæteris ſanctárum virtútum ornamentis exornent: quorum melódia ánimos pópuli circumſtantis ad memóriam amoremque cœléſtium, non ſolùm ſublimitáte verbórum, ſed étiam ſuavitáte ſonórum, quæ dicuntur, érigat. Pſalmi in Eccléſia, non excelſis atque inordinátis ſeu intemperátis vócibus, ſed planè ac dilúcidè & cum compunctióne cordis recitentur; ut & recitántium mens illórum dulcédine paſcátur, & audiéntium aures illórum pronuntiatióne demulceantur. Tu autem, Dómine, miſerére noſtrî.

℟. Deo grátias.

FERIA QUINTA.

Ex Concílio Bituricenſi.

An. 1584. *Tit.* 14. *de pueris Choriſtis.*

QUóniam Spíritus ſanctus per os Davídis cécinit, ex ore infántium & lacténtium perfeciſti laudem Dei, Eccléſia rectè & ſanctè púeros Choriſtas in templis conſtítuit. Non tantùm voce, ſed étiam compóſitis móribus, & littérulis pro captu ætátis ornátos eſſe oportet. Sit eórum præceptor bonæ & probátæ vitæ & fídei, qui (Cantum) & ritum Eccléſiæ rectè cálleat: qui ſédulò eos dóceat, curam eórum gerat, tùm ánimi, tùm córporis. Præter cantum diſcant étiam púeri ſcribendi & latínè loquendi artem. Tu autem, Dómine, miſerére noſtrî.

℟. Deo grátias.

FERIA SEXTA.

Ex Concílio Pariſienſi.

Anno 1528. *Decret.* 17.

ORganórum uſum Eccléſia à pátribus ad cultum ſervitiumque divínum recépit. Nólumus ítaque quòd orgánicis inſtrumentis réſonet in Eccléſia laſcíva melódia, ſed ſonus omnínò dulcis, qui nihil præter hymnos divínos, & cántica ſpirituália repræſentet. Tu autem, Dómine, miſerére noſtrî.

℟. Deo grátias.

SABBATO.

Ex Concílio Colonienſi primo.

An. 1536. *Part.* 9. *Cap.* 14.

BEnedicentur Campánæ, ut ſint tubæ Eccléſiæ militantis, quibus vocétur pópulus ad conveniendum in templum, & audiendum verbum Dei; Clerus verò ad annuntiandum manè miſericórdiam Dei, & veritátem ejus per noctem: ut per illárum ſónitum fidéles invitentur ad preces, & ut creſcat in his devótio fídei.

DOMINICA XIV.

poſt Pentecoſten.

Ex Concílio Colonienſi primo.

Anno 1536. *Part.* 3. *C.* 13.

UTinam optando à Deo óptimo máximo cónſequi poſsímus, ne quiſquam lucri causâ divínis intereſſet, alióqui non acceſſúrus ſacra, véluti quem nummi magìs quàm Dei amor in templum trahit, quæſtum pietátem eſſe putantem! Debet Clèricus habére ſemper menti recónditum Chriſti verbum: Primùm quærite regnum Dei & juſtítiam ejus, & hæc ómnia adjicientur vobis.

FERIA SECUNDA.

Ex Concílio Remenſi.

An. 1583. *Tit.* 3. *De Cult. div.*

NE cui precum multitúdo aut prolíxitas tædium géneret, némoque

eárum partem áliquam tácitus prætéreat : aut volubilitáte linguæ illas omnes ita percurrat, ut plerumquè mentem lingua prævéniat; póterunt Epíſcopi, adhíbito Canonicórum & aliórum grávium virórum judício, preces ad eum modum redúcere, ut & Eccléſiæ dignitáti reſpóndeant, & fácilè ab ómnibus exolvi, piéque decantári poſſint. Tu autem, Dómine, miſerére noſtrî.

℟. Deo grátias.

FERIA TERTIA.

Ex Concílio Remenſi.

Anno 1564. *Congr.* 5.

QUóniam à primæva Breviárii inſtitutióne, id antíqui Patres voluiſſe videntur, ut ſíngulis hebdómadis totum Pſaltérium recitarétur; in Breviário Davídici Pſalmi ita per dies ſíngulos diſponantur, ut totus Pſalmórum liber in unaquáque hebdómada recitétur. Tu autem, Dómine, miſerére noſtrî.

℟. Deo grátias.

FERIA QUARTA.

Ex Concílio Narbonenſi.

Ann. 589. *Can.* 2.

PEr quemque Pſalmum Glória dicátur omnipotenti Deo: per majóres verò Pſalmos, prout prolíxiùs fúerint, pauſatiónes fiant; & per quamcumque pauſatiónem Glória Trinitátis Dómino decantétur.

FERIA QUINTA.

Ex Concílio Colonienſi primo.

Anno 1536. *Part.* 2. *Can.* 6. *&* 11.

MUlto jam ex témpore pio ánimo deſiderávimus repurgári Breviária; nam cùm olìm à ſanctiſſimis Pátribus inſtitútum ſit, ut ſolæ Scriptúræ ſacræ in Eccléſia recitarentur, neſcímus quâ incúriâ accíderit ut in eárum locum ſuccéſſerint ália cum his néutiquàm comparanda, atque ínterìm hiſtóriæ Sanctórum tàm incultè, ac tàm negligenti *judício* conſcriptæ, ut *nec auctoritátem* habére videantur, nec gravitátem.

FERIA SEXTA.

Ex Concílio Milevitáno ſecundo.

Anno 416. *Can.* 12.

PReces vel Oratiónes, ſeu Miſſæ quæ probátæ fúerint, ſive præfatiónes, ſive Commendatiónes, ſive mánuum impoſitiónes, ab ómnibus celebrentur, nec áliæ dicantur in Eccléſia; ne fortè áliquid contrà fidem, vel per ignorántiam, vel per minus ſtúdium, ſit compóſitum.

SABBATO.

Ex Concílio Colonienſi primo.

An. 1536. *Part.* 2. *Cap.* 7.

SUnt in Clero zelum quidèm Dei habentes, ſed non ſecundùm ſcién-

tiam; qui privátis affécti-bus ducti, effíciunt ut nova Feſta & Offícia præter Ec-cléſiæ auctoritátem ſolém-niter celebrentur. Quo ín-terìm fit ut preces horá-riæ, ac réliqua públicè re-cepta, pro affectu cujúſ-libet fácilè noventur; id quod nobis non ſatìs pro-bátur. Quòd ſi his afféctibus ſingulórum indulgébi-tur, tandèm antíquus ritus pénitùs evaneſcet.

De Precibus pro Defunctis. *De Exequiis & Cœmeteriis.*

DOMINICA XV.
poſt Pentecoſten.

Ex Concílio Emeritenſi.
Ann. 666. *Can.* 19.

PRo Eccléſiis in quibus Préſbyter juſſus fúerit per ſui Epíſcopi ordinatiónem præeſſe, síngulis diébus Domínicis ſacrifícium Deo procúret offerre; & eórum nómina à quibus eas Eccléſias conſtat eſſe conſtructas, vel qui áliquid his Eccléſiis videntur aut viſi ſunt contuliſſe, témpore Miſſæ, ſi ab hac deceſſérunt luce, cum defunctis fidélibus recitentur.

FERIA SECUNDA.

Ex Concílio Toloſáno.
Anno 1590. *Part.* 2. *C.* 10.

SAncta & ſalúbris eſt cogitátio pro defunctis exoráre, ut à peccátis ſolvantur. Id Párochi ſédulò præſtábunt. Nullus, ínſcio vel non approbante Epíſcopo, mórtuum in fúnere hábitâ oratióne laudábit. Cóncio tamen áliqua habéri póterit, quâ humánæ tantùm miſériæ ſtatus, mortis judiciíque necéſſitas qualitaſque deſcribétur.

FERIA TERTIA.

Ex Concílio Tridentíno.
Ann. 1563. *Seſſ.* 25. *Dec.* *de Purgatorio.*

CUrent Epíſcopi ut fidélium vivórum ſuffrágia, Miſſárum ſcílicèt ſacrifícia, oratiónes, eleemóſynæ, aliáque pietátis ópera quæ à fidélibus pro áliis fidélibus defunctis fieri conſuevérunt, ſecundùm Eccléſiæ inſtitúta piè & devótè fiant; & quæ pro illis ex teſtatórum fundatiónibus vel áliâ ratióne debentur non perfunctóriè, ſed à Sacerdótibus & Eccléſiæ miniſtris, & áliis qui hoc præſtáre tenentur, diligenter & accurátè perſolvantur.

FERIA QUARTA.

Ex Tractátu Jonæ Aurelianenſis Epíſcopi, de Inſtitutióne Laicáli.
An. 830. *Lib.* 3. *Cap.* 15.

NUllátenùs audiendi ſunt illi qui dicunt quod nullæ áliæ eleemóſynæ opitulári poſſint defunctis, niſi ſolúmmodò quæ Sacerdótibus dantur, & ſacrifícia quæ per eos Deo

offeruntur. Hoc qui credunt & dicunt, aut ignorántiâ, aut certè aliórum perſuaſióne falluntur. Sancta quippè mater Eccléſia pro defunctis ſuis non ſolùm ſacrifícia altáris, ſed étiam quaſcumque álias eleemóſynas offerre conſuévit. Tu autem, Dómine, miſerére noſtrî.

℟. Deo grátias.

FERIA QUINTA.

Ex Concílio Narbonenſi.

An. 1609. *Cap.* 24. *Aderat Polverellus Elect. Epiſc.*

INtrà Eccléſiam, & maximè propè altáre, non ita fácilè admittantur ſepeliendi, ſed illi tantùm, quos aut dígnitas Eccleſiáſtica, aut nóbilis proſápia, aut virtútis laudábilis ſplendor commendârint. Quòd ſi ſepulcra intrà Eccléſiam conſtrúxerint, ſuper ſoli planítiem non attollantur. Tu autem, Dómine, miſerére noſtrî. ℟. Deo grátias.

FERIA SEXTA.

Ex Concílio Narbonenſi.

An. 1609. *Cap.* 24. *Aderat Polverellus Elect. Epiſc.*

SOrdidas exactiónes, & pro exéquiis defunctórum illícitas pactiónes à Sacerdótibus fieri non permittant Epíſcopi; & quas factas nóverint, írritas declárent; & in hoc deprehenſos Sacerdótes quâ decet ſeveritáte púniant.

SABBATO.

Ex Concílio Mediolanenſi quarto, ſub ſancto Cárolo.

An. 1576. *Part.* 1. *tit.* 14. & 17.

CŒmetéria ut muro, vel áliàs, tutè úndiquè ſepiantur, & eórum ingreſſus béſtiis *occludátur*, curet Epíſcopus diligenter. In eórum médio crux firmiter erecta ſit. Cœmetéria Rectóri aut étiam áliis úſui ne ſint, res profánas onérave aſportántibus, hàcque & illàc per Eccléſiam ſácraque loca, quaſi per viã públicam tranſeúntibus.

De ambitione à Clericis fugienda.

DOMINICA XVI.

poſt Pentecoſten.

Ex ſancto Ambróſio, Epíſcopo.

Epiſtolâ 63. *ad Vercell. ſcriptâ ann.* 396. *in Decr. Gr. diſt.* 63. *Et lib.* 1. *Offic. cap.* 22.

NEóphytus prohibétur ordinári, ne extollátur ſupérbiâ. Tamen, ſi non deeſt humílitas cómpetens ſacerdótio, ubi cauſa non hæret, vítium non imputátur..... Ergò bonis áctibus & ſincéro propóſito nitendum ad honórem árbitror Eccleſiáſticum, ut neque reſupina arrogántia, vel remiſſa neglig éntia ſit, neque turpis affectátio & indecóra am-

bitio. Ad ómnia abundat ánimi directa ſimplícitas, ſatiſque ſeipſa commendat.

FERIA SECUNDA.

Ex Epíſtola ſancti Leónis Papæ, ad Epíſcopos Mauritániæ Cæſarienſis.

Script. ann. 440. *Cap.* 4.

SI ad honóres mundi ſine ſuffrágio témporis, ſine mérito labóris, indignum eſt perveníre; & notári ámbitûs ſolent, quos probitátis documenta non ádjuvant: quàm díligens & quàm prudens habenda eſt diſpenſátio divinórum múnerum & cœléſtium dignitátum, ne in áliquo Apoſtólica & Canónica decréta violentur, & his Eccléſia Dómini regenda credátur, qui (ſunt) legitimárum inſtitutiónum néſcii, & totíus humilitátis ignári.

FERIA TERTIA.

De Sermóne Synodáli Stéphani, Tornacenſis Epíſcopi.

Ann. 1197. *Serm.* 1.

NOn quid fiat, ſed quid fieri débeat, attendámus. Generális enim eſt régula illa, & quæ locum habet in omni Sacerdóte, ſummo, médio, infimóve, ut (ad régimen) quærátur cogendus, rogátus recédat, invitátus fúgiat; ſola illi ſuffragétur necéſſitas ſe non excuſandi. Si áliter factum eſt, vitiáta eſt régula, & pérdidit offícium ſuum. Inter hæc clamat legis auſtéritas, ſtat rigor Cánonum intráre volentes arcens.

FERIA QUARTA.

Ex Concílio Colonienſi quinto.

An. 1536. *Part.* 2. *C.* 23.

QUis ignórat Cléricum in medio Eccléſiæ eſſe tanquàm eum qui miniſtrat? quarè meminérimus offícii noſtri pótiùs quàm dignitátis; neque enim ad dominatiónem vocáti ſumus, ſed ad opus.

FERIA QUINTA.

Ex libro ſancti Bernardi de Conſideratióne ad Eugénium Papam.

L. 4. *Cap.* 4. *Ann.* 1148.

CUræ tibi máximè ſit introdúcere tales, quos póſtmodùm introduxiſſe non pœníteat. Itaque nòn volentes, neque currentes aſſúmito, ſed cunctantes, ſed renuentes: étiam coge illos, & compelle intráre.

FERIA SEXTA.

Ex libro ſecundo ſancti Gregórii, Papæ, de Régula paſtoráli.

Ann. 590. *Part.* 2. *Cap.* 6.

SIt Rector benè agéntibus per humilitátem ſócius, contrà delinquéntium vítia per zelum juſtítiæ erectus; ut & bonis in nullo ſe præferat, & cùm pravórum culpa éxigit, poteſtátem prótinùs ſui priorátûs agnoſcat: quátenùs & honóre ſuppreſſo, æquálem ſe ſúbditis benè vivéntibus députet, & erga per-

verſos jura rectitúdinis exercére non formídet.

SABBATO.

Ex Epíſtola Innocéntii Papæ tértii ad Epíſcopum Calaritánum.

Ann. 1206. *Decr. Lib.* 1. *tit.* 9. *de renuntiatione.*

SI humilitátis cauſâ de cúlmine quæris Pontificáli deſcéndere, eo ipſo humilitátis vidéris erígere malè vérticem, quòd te nimìs in reſignandi propóſito éxhibes pertinácem; quia tunc in te veram humilitátem cuſtódies, cùm & per eam locum ſublímem fúgies, & per obediéntiam non dimittes. Facíliùs indulgétur ut mónachus aſcendat ad Præſulátum, quàm Præſul ad monachátum deſcendat.

De Scholis, Seminariis, & Collationibus Eccleſiaſticis.

DOMINICA XVII. *poſt Pentecoſten.*

Ex Concílio Aquiſgranenſi.

Ann. 816. *Lib.* 1. *C.* 135.

IN cuſtodiendis & ſpirituáliter erudiendis adoleſcéntibus, qui in Congregatióne ſibi commiſſa erudiuntur, talis à Prælátis conſtituendus eſt, qui eórum curam ſummâ gerat indúſtriâ, eoſque ita arctíſſimè conſtringat, quáliter Eccleſiáſticis doctrínis imbúti, & armis ſpirituálibus indúti, & Ecclésiæ utilitátibus decenter parére, & ad gradus Eccleſiáſticos poſſint promovéri. Tu autem, Dómine, &c.

FERIA SECUNDA.

Ex Concílio Cabilonenſi tértio.

Ann. 813. *Can.* 3.

EPíſcopi Scholas conſtítuant, in quibus ſacræ Scriptúræ documenta diſcantur, & tales ibi erudiantur, quibus méritò dicátur à Dómino: Vos eſtis ſal terræ.

FERIA TERTIA.

Ex Concílio Vaſenſi tértio.

Ann. 529. *Can.* 1.

PReſbyterii in *Paróchiis* conſtitúti, junióres Lectóres, quantoſcumque habúerint, ſecum in domo recípiant, & eos quómodò boni patres ſpirituáliter nútriant; pſalmos paráre, divínis lectiónibus inſíſtere, & in lege Dómini erudíre contendant.

FERIA QUARTA.

Ex Concílio Lateranenſi tértio.

Ann. 1179. *Cap.* 18.

NE paupéribus qui parentum ópibus juvári non poſſunt, legendi & proficiendi opportúnitas ſubtrahátur, per unamquamque Ecclésiam Cathedrálem magiſtro, qui Cléricos ejuſdem Ecclésiæ, & Scholáres páuperes dóceat, cómpetens áliquod benefi-

cium

cium aſſignétur : quo docentis necéſſitas ſublevétur, & diſcéntibus via páteat ad doctrínam. Tu autem, Dómine, miſerére noſtrî.

℟. Deo grátias.

FERIA QUINTA.

Ex Concílio Tridentíno.

Anno 1546. *Seſſ.* 5. *de Reform. C.* 1.

SAcroſancta Synodus piis ſummórum Pontíficum & probatórum Conciliórum conſtitutiónibus inhærens, ne cœleſtis ſacrórum librórum theſaurus neglectus jáceat, ſtátuit quòd in Eccléſiis in quibus Præbenda ſeu áliud quovis nómine nuncupátum ſtipéndium, pro Lectóribus ſacræ Theológiæ deputátum reperítur, Epíſcopi eos qui Præbendam ſeu ſtipéndium hujúſmodi óbtinent, ad ipſíus ſacræ Scriptúræ expoſitiónem & interpretatiónem compellant. De cétero verò Præbenda aut ſtipéndium hujúſmodi non niſi perſónis idóneis, & quæ per ſeipſos id munus explére poſſint, conferantur. Tu autem, Dómine, miſerére noſtrî. ℟. Deo grátias.

FERIA SEXTA.

Ex Concílio Aquenſi.

Ann. 1585. *Tit. de Seminariis.*

SEminárii inſtitútio quàm útilis ſit ac neceſſária ad Cleri diſciplínam in ſíngulis Eccléſiis propagandam, animarumque ſalútem procurandam intélligi poteſt. In Seminário, ubi cómmodè poteſt, præter cétera quibus & ad pietátis exercitatiónem & ad litterárum doctrínam adoleſcentûm ánimi erudiuntur, ſtúdium étiam ſacrórum rituum, hiſtoriæque omnis Eccleſiáſticæ certis diébus & horis inſtituátur. Epíſcopus Seminárium viſitet, in eóque viſitatiónis múnere adhíbitis étiam, ſi modò ei vidébitur, áliis doctis & piis viris, tùm de magiſtrórum & rectórum diligéntia, tùm de progréſſibus quos & in vitæ diſciplína & in ſtúdiis Seminárii Clerus fécerit, accuràtè inquírat.

SABBATO.

Ex Statútis Synodálibus Nicolái Pavillon, Epíſcopi Electenſis.

Ann. 1674. *Tit.* 1. §. 9.

JUbémus ut in tota Diœcéſi noſtra, ſíngulis ménſibus habeantur Collóquia Eccleſiáſtica, quibus intereſſe teneantur omnes Párochi & Vicárii, atque étiam álii Clérici Paróchiis addicti. Eadem verò collóquia adíre quiſquis ter in anno, citra legítimam cauſam, prætermíſerit, ei, ipſo facto, interdícimus re divínâ peragendâ, exceptis tamen diébus Domínicis & feſtívis, vel niſi gravis necéſſitas poſtuláverit,

De iis qui pœnitentiam tantùm in extremis vitæ poſtulant.

DOMINICA XVIII.
poſt Pentecoſten.

Ex Epíſtola Innocéntii, Papæ primi ad Exupérium Toloſánum Epíſcopum.

Serm. ann. 405. *Num.* 2.

QUæsítum eſt quid de his obſervári opórteat, qui poſt baptiſmum omni témpore incontinéntiæ voluptátibus déditi, in extrémo fine vitæ ſuæ pœniténtiam ſimul, & reconciliatiónem communiónis expoſcunt. De his obſervátio prior dúrior, poſtérior interveniente miſericórdiâ inclinátior eſt. Nam conſuetúdo prior ténuit, ut concederétur eis pœniténtia, ſed commúnio negarétur. Nam cùm illis tempóribus crebræ perſecutiónes eſſent, duriórem remiſſiónem fecit témporis condítio: ſed poſtéaquàm Dóminus noſter pacem Ecléſiis réddidit, jam terróre depulſo, communiónem dari abeúntibus plácuit propter Dómini miſericórdiam, quaſi Viáticum profectúris. Tribúitur ergò cum pœniténtia extréma Commúnio, ut hómines hujúſmodi vel in ſuprémis ſuis pœnitentes, miſerente Salvatóre noſtro, à perpétuo exítio vindicentur. Tu autem, &c.

FERIA SECUNDA.

Ex Epíſtola decretáli quarta ſancti Cœleſtini Papæ ad Epíſcopos Gálliæ.

Ann. 428. *num.* 3.

SAlútem hómini ádimit quiſquis mortis témpore ſperátam prætériti pœniténtiam denegârit; & deſperávit de cleméntia Dei, qui eum ad ſubveniendum morienti ſufficere vel momento poſſe non crédidit. Vera ergò ad Deum convérſio in últimis poſitórum mente pótiùs eſt æſtimanda, non témpore. Cùm ergò ſit Dóminus *cordis* inſpector, quovis témpore non eſt deneganda pœniténtia poſtulanti, cùm illi ſe óbliget júdici, qui occulta ómnia nóverit revelári. Tu autem, Dómine, miſerére noſtri.

℟. Deo grátias.

FERIA TERTIA.

Ex Concílio Arauſicáno.

Ann. 441. *C.* 12. & 13.

SUbitò obmuteſcens, prout ſtatus ejus eſt, baptizári aut pœniténtiam accípere poteſt, ſi voluntátis aut prætéritæ teſtimónium aliórum verbis habet, aut præſentis in ſuo nutu. Tu autem, Dómine, miſerére noſtri.

℟. Deo grátias.

FERIA QUARTA.

Ex Concílio Carthaginenſi quarto.

Anno 398. *C.* 76. *&* 79.

QUi pœniténtiam in infirmitáte petit, ſi caſu, dùm ad eum Sacerdos invitátus venit, oppreſſus infirmitáte obmutúerit, vel in phrénesim verſus fúerit, dent teſtimónium qui eum audiérunt, & accípiat pœniténtiam. Et ſi contínuò créditur moritúrus, reconciliétur per manûs impoſitiónem. Si ſupervíxerit, admoneátur à ſupradíctis téſtibus, petitióni ſuæ ſatisfactum; & ſubdátur ſtatútis pœniténtiæ légibus, quámdiù Sacerdos qui pœniténtiam dedit, probáverit. Pœnitentes qui attentè leges Pœniténtiæ exequuntur, ſi caſu in itínere, vel in mari mórtui fúerint, ubi eis ſubveníri non poſſit, memória eórum & oratiónibus & oblatiónibus commendétur. Tu autem, Dómine, &c.

FERIA QUINTA.

Ex Concílio Mediolanenſi tértio, ſub ſancto Cárolo.

Ann. 1573. *Cap.* 9.

SI quis morbi vi vel repentíno áliquo caſu ſenſum omnem amíſerit, ut nihil planè intélligat, Extrémæ - Unctiónis Sacramentum eí miniſtrári líceat; ſi modò, dùm uſum ratiónis habéret, pii ánimi ſignificatiónem déderit, ut indè judicári poſſit eum hoc Sacramentum petitúrum, ſi adhuc íntegrâ mente eſſet. Tu autem, &c.

FERIA SEXTA.

Ex Concílio Vaſenſi primo.

Ann. 442. *Can.* 2.

PRo his qui, pœniténtiâ acceptâ, in bonæ vitæ curſu ſatisfactóriâ compunctióne viventes, ſine communióne, inopináto nonnunquàm tránſitu, in agris aut itinéribus præveniuntur, oblatiónem recipiendam, & eórum fúnera, ac deinceps memóriam Eccleſiáſtico affectu proſequendam decérnimus. Tu autem, Dómine, miſerére noſtrî.

℟. Deo grátias.

SABBATO.

Ex Epíſtola decretáli ſancti Leónis Papæ ad Rúſticum, Narbonenſem Epíſcopum.

Anno 443. *Reſp.* 7. *&* 9.

EOrum quí in ægritúdine pœniténtiam accípiunt, & cùm revalúerint, ágere eam nolunt, culpanda eſt negligéntia, ſed non pénitùs deſerenda; ut crebris cohortatiónibus incitáti, quod neceſſáriè expetiérunt, fidéliter exequantur. Nemo enim deſperandus eſt, dùm in hoc córpore conſtitútus eſt; quia nonnunquàm quod diffidéntiâ ætátis differtur, consílio maturióre perfícitur.

De Excommunicatione.

DOMINICA XIX.
poſt Pentecoſten.

Ex Régula Canónica ſancti Chrodogangi, Metenſis Epíſcopi.

Script. an. 757. *Can.* 14.

CUi peccáta non impédiunt de Clero, ómnibus diébus Domínicis & Feſtivitátibus præcláris debet corpus & ſánguinem Dómini noſtri Jeſu Chriſti accípere; quia Dóminus in Evangélio dicit: Qui mandúcat carnem meam, & bibit ſánguinem meum, in me manet, & ego in eo. At ſi indignè quis ſacroſancta myſtéria ſúmpſerit, hic judícium ſibi mandúcat & bibit.

FERIA SECUNDA.

Ex Epíſtola * ſancti Leónis Papæ ad Epíſcopos Províciæ Viennenſis, & ex Concílio ** Aurelianenſi quinto.

* *Anno* 445. *Can.* 8.
** *An.* 589. *Can.* 2.

NUlli Chriſtianórum fácilè commúnio denegétur: nec ad indignantis fiat hoc arbítrium Sacerdótis, quod in magni reátûs ultiónem invítus & dolens quodámmodò debet inferre ánimus judicantis... Nullus Sacerdótum quemquam rectæ fídei hóminem pro parvis & lévibus cauſis à communióne ſuſpendat, præter eas culpas pro quibus antíqui Patres ab Eccléſia arcéri juſſérunt committentes. Tu autem, Dómine, &c.

FERIA TERTIA.

Ex Concílio Pariſienſi, áliàs Meldenſi.

Anno 846. *Can.* 56.

NEmo Epiſcopórum quémlibet, ſine certa & manifeſta peccáti cauſa, communióne privet Eccleſiáſticâ. Anáthema autem ſine præláta Evangélica admonitióne nulli impónat, niſi undè canónica docet auctóritas; quia anáthema æternæ eſt mortis damnátio, & nónniſi pro mortáli debet impóni crímine, & illi qui áliter non potúerit córrigi. Tu autem, Dómine, &c.

FERIA QUARTA.

Ex Concílio Tridentíno.

Ann. 1563. *Seſſ.* 25.
de Reform. C. 3.

QUamvis excommunicatiónis gládius nervus ſit Eccleſiáſticæ diſciplínæ, & ad continendos in offício pópulos valdè ſalutáris; ſóbriè tamen magnâque circumſpectióne exercendus eſt, cùm experiéntia dóceat, ſi témerè aut lévibus ex rebus incutiátur, magìs contemni quàm formidári, & perníciem párere pótiùs quàm ſalútem.

FERIA QUINTA.

Ex Concíliis * Arelatenſi primo & ** Carthaginenſi tértio.

* *Anno* 317. *Can.* 4. & 5.

** *Ann.* 397. *Can.* 35.

DE agitatóribus plácuit eos, quámdiù ágitant, à communióne ſeparári: de theátricis & ipſos plácuit, quámdiù agunt, à communióne ſeparári.... Hujúſmodi perſónis converſis vel reverſis ad Dóminum grátia vel reconciliátio non negétur.

FERIA SEXTA.

Ex Concílio Antiochéno.

Ann. 341. *Can.* 2.

CEnſémus non licére communicáre cum excommunicátis, neque in dómibus convenientes oráre pro iis qui in Eccléſia non commúnicant: neque in ália Eccléſia récipi eos, qui in ália Eccléſia non convéniunt. Si quis autem de Epíſcopis aut Preſbyteris, vel Diáconis ſeu quílibet ex Clero deprehenſus fúerit cum excommunicátis communicáre, étiam iſte privétur communióne, tanquàm qui régulam confundat Eccléſiæ. Tu autem, Dómine, &c.

SABBATO.

De Concílio Aquiſgranenſi ex Gregório magno.

Anno 816. *Can.* 37.

PAſtor quiſque vel abſólvere indiſcrétè tímeat, vel ligáre. Is autem qui ſub manu Paſtóris eſt, ligári tímeat, vel injuſtè: nec Paſtóris ſui judícium témerè reprehendat; ne etſi injuſtè ligátus eſt, ex ipſâ túmidæ reprehenſiónis ſupérbiâ culpa quæ non erat, fiat.

De Eccleſiaſticorum converſatione cum Laicis & Mulieribus.

DOMINICA XX. *poſt Pentecoſten.*

Ex Concílio Pariſienſi.

Anno 1528. *in Decr. mor. Cap.* 25.

IN converſatióne cum Láicis ita ſe hábeant Clérici, ut neque ex nímia familiaritáte, aut converſatióne æquáli, reddátur contemptus dignitátis; neque ex nímia auſteritáte, faſtu aut pompa ſuperbi aut plùs æquo eláti judicentur: quæ cùm ómnibus Sacerdótibus ſunt indecóra & Clericáli órdini multùm detrahéntia, tùm illis præcípuè quibus animárum cura eſt commiſſa.

FERIA SECUNDA.

Ex Concílio Remenſi.

Anno 1583. *Tit. de Cler.*

PRohibémus, ne Clérici ſacris initiáti aut beneficiáti ſe ſuamque óperam Láicis quantumvis nobílibus addícant ad rerum

domeſticárum diſpenſatiónem, negotiórum civílium procuratiónem, aut áliud áliquid vile indecorumque órdini ſuo miniſtérium.

FERIA TERTIA.

Ex Concílio Avenionenſi.

Anno 1594. *C.* 32.

NUllus Clericórum étiam forénſium Láicis Dóminis inſérviat, niſi fortè eórum púeros inſtítuat; idque fáciat cum dignitáte. Sacerdótes ut étiam à críminis ſuſpicióne abſint, domos éligant in parte civitátis honeſtióre & frequentióre. Tu autem, Dómine, miſerére noſtri.

℟. Deo grátias.

FERIA QUARTA.

Ex Epíſtola Petri Bleſenſis Archidiáconi, ad Cléricos aulæ régiæ.

Epiſt. 150. *ſcript. int. ann.* 1168. *&* 1180.

SCio quia hi qui in régiæ familiaritátis ſacrárium admittuntur, multa fácere poſſunt & dícere quibus páuperis neçéſſitas ſublevétur, foveátur relígio, fiat æquitas, Eccléſia dilatétur. In his, & conſimílibus miſericórdiæ opéribus, deſideranda plerumquè cum Princípibus converſátio Clericórum. Verúmtamen ſuâ intereſt, ne miniſtérium vigilántiæ paſtorális evácuent, ſed ſint in conſpectu Regum ſuæ ſemper conditiónis mémores.

FERIA QUINTA.

Ex Concílio Carthaginenſi tértio.

Ann. 397. *Can.* 25.

CLérici ad víduas vel vírgines, niſi juſſu vel permiſſu Epiſcopórum & Preſbyterórum, non accédant: & hoc non ſoli fáciant, ſed cum Cléricis, vel cum his cum quibus júſſerit Epíſcopus aut Préſbyter. Sed nec ipſi Epíſcopi aut Preſbyteri ſoli hábeant acceſſum ad huiúſmodi féminas, niſi aut Clérici præſentes ſint, aut graves áliqui Chriſtiáni.

FERIA SEXTA.

Ex Concílio Matiſconenſi primo.

Ann. 581. *Can.* 2.

NUllus Epíſcopus, Préſbyter, Diáconus, Clericus, vel quicumque ſæculáris, in monaſtériis Puellárum, niſi probátæ vitæ & ætátis provectæ, præter utilitátem aut quamcumque reparatiónem monaſtérii, ad quaſcumque eárum neceſſitátes, habitáre, aut ſecrétas collocutiónes habére præſúmant; nec extra ſalutatórium aut oratórium ultériùs íngredi permittantur.

SABBATO.

Ex Concílio Remenſi.

Ann. 1583. *Tit. de Regular.* *n.* 12.

LOcos Monachórum reguláres, mulíeres non ingrediantur, viciſſimque

viri non intrent feminárum clauſtra, imò nec áliæ féminæ. Quiſquis verò clauſtra Moniálium ſine Superióris licéntia quam non, niſi in cáſibus neceſſáriis, impertiétur, fúerit ingreſſus, ſenténtiam excommunicatiónis ſe incurriſſe nóverit.

De fugienda à Clero avaritia.

DOMINICA XXI.
poſt Pentecoſten.
Ex Concílio * Moguntíno, & ** Capitulári Herardi Turonenſis Archiepíſcopi.
* *Ann.* 813. *C.* 44.
** *Anno* 858. *Cap.* 35. & 132.

OBlatiónem & pacem in Eccléſia fácere júgiter admoneátur pópulus Chriſtiánus; quia oblátio ſibi & ſuis magnum eſt remédium animárum, & in ipſa pace vera unanímitas & concórdia demonſtrátur.... Décimæ & fidéliter à pópulis dentur, & canónicè à Preſbyteris diſpenſentur. (Eaſdem) nullus Sacerdótum cum lite & júrgio ſuſcípiat, ſed prædicatióne magis & admonitióne.

FERIA SECUNDA.
Ex libro ſecundo ſancti Ambróſii Epíſcopi, de offíciis Miniſtrórum.
Script. circa an. 391. *C.* 21.

DEcet Dei miniſtrum eſſe benignum, juſtum, non aliéni cúpidum, imò de ſuo jure pótiùs cedentem áliqua, ſi fúerit laceſsítus, quàm aliéna jura pulſantem, fugitantem lítium, abhorrentem à júrgiis, redimentem concórdiam & tranquillitátis grátiam; ſíquidem de ſuo jure virum bonum áliquid relaxáre, non ſolùm liberalitátis, ſed étiam plerumquè commoditátis eſt. Tu autem, Dómine, miſerére noſtrî.
℟. Deo grátias.

FERIA TERTIA.
Ex Concílio Carthaginenſi quarto.
Ann. 397. *Can.* 56. 57. 58. 92. 93. & 94.

CLéricus qui adulatiónibus & proditiónibus vacáre (ſuis rebus) dephénditur, ab offício degradétur. Cléricus maledicus, máximè in Sacerdótibus, cogátur ad poſtulandam véniam; nec unquàm ad offícium abſque ſatisfactióne revocétur. Ejus qui frequenter lítigat, & ad cauſandum fácilis eſt, teſtimónium nemo abſque grandi exámine recípiat. Seditionários ſtatúimus nunquàm ordinandos Cléricos, ſicut nec uſurários, & injuriárum ſuárum ultóres. Tu autem, Dómine, &c.

FERIA QUARTA.

Ex Concílio Pariſienſi ſexto.

Lib. 1. Cap. 13.

CUm nullus Chriſtiánus theſauros in terra, ſed pótiùs ſecundùm Dómini ſenténtiam in cœlo recóndere débeat; cavendum ſummóperè Sacerdótibus, ut ab avarítiæ peſte quæ eſt ídolórum ſérvitus, & cupiditáte quæ radix ómnium malórum eſt, ſuoſque ſectatóres à regno Chriſti exclúdunt, ſe compeſcant; quóniam dignè non poſſunt ſúbditis prædicáre, ut ab his ſe abſtíneant, cùm ipſi his, quòd valdè dédecens, imò periculóſum eſt, ſe mancipáverint. Tu autem, Dómine, miſerére noſtrî.

℟. Deo grátias.

FERIA QUINTA.

Ex Concílio Mediolanenſi quarto.

Ann. 1576. Part. 3. Tit. Monitiones.

NOn ſéculi vos mercatóres, non mammónæ miniſtri eſtis, ſed Chriſti. Nolíte theſaurizáre vobis theſauros in terra, ſed bonórum óperum abundántiâ cum caritáte conjunctâ, fácite theſauros in cœlis. Studéte vos lucrári ánimas Deo, & cœleſte hórreum augére. Tu autem, Dómine, miſerére noſtrî.

℟. Deo grátias.

FERIA SEXTA.

Ex Concílio Moguntíno.

Ann. 1549. Cap. 92.

EXecrábilis quorumdam Sacerdótum avarítia uſquè ad Sacramentórum ipſórum contemptum & injúriam nonnunquàm irrumpit; dùm ſine numeráto prétio conferre Sacramenta detrectant. Tu autem, Dómine, miſerére noſtrî.

℟. Deo grátias.

SABBATO.

Ex Concílio Pariſienſi.

Anno 1212. Part. 1. Cap. 11.

A Viris *Eccleſiáſticis* monſtrum avarítiæ extirpáre volentes, prohibémus ne pro defunctórum annálibus vel triennálibus vel ſeptennálibus Miſſárum faciendis, Láici, vel álii dare áliquid vel legáre cogantur in teſtamento, ne ſuper his áliqua páctio vel exáctio, vel ſub áliqua ália ſpécie palliáta à Sacerdótibus vel áliis mediatóribus fiat; & ne ſupérfluâ multitúdine tálium annálium ſe ónerent Sacerdótes, ad quæ explenda honeſtè ſuffícere non poſſint, & propter quæ ipſos opórteat habére conductítios Sacerdótes. Tu autem, Dómine, miſerére noſtrî.

℟. Deo grátias.

De Poteſtate Civili & Eccleſiaſtica, & obſequio ipſis debito.

DOMINICA XXII. poſt Pentecoſten.

Ex Capitulárıbus Herardi, Turonenſis Archiepíſcopi.

Anno 858. *n.* 39.

DOceantur plebes Epíſcopis humíliter ac reverenter in cunctis obedíre, & quòd eórum injúria referátur ad Deum, cujus ſummâ legatióne funguntur; & ut Reges vel Príncipes, pro quibus oráre, quibuſque propter Deum ſubdi præcípimur, nullus maledícere vel detráhere præſúmat.

FERIA SECUNDA.

Ex ſancto Joanne Chryſóſtomo.

Homil. 23. *in epiſt. ad Rom. ante ann.* 397.

APóſtolus movens ratiónes eas quæ Poteſtátibus ex débito obedíre jubent, oſtendit quòd iſta imperentur ómnibus, & Sacerdótibus, & Mónachis, non ſolùm ſæculáribus: id quod ſtatim in exórdio declárat, cùm dicit: Omnis ánima Poteſtátibus ſupereminéntibus ſúbdita ſit; etiamſi Apóſtolus ſis, ſi Evangeliſta, ſi Prophéta, ſive quiſquis tandèm fúeris: neque enim pietátem ſubvertit iſta ſubjéctio. Et non ſimplíciter dicit, Obédiat; ſed, Súbdita ſit. Eſt autem prima conſtitutiónis hujus juſtítia, & quæ & fidélibus cogitatiónibus ac méntibus omnínò decóra eſt & honeſta; nimírùm quòd à Deo ita ordinátum ſit: non enim eſt poteſtas niſi à Deo.

FERIA TERTIA.

Ex Concílio Pariſienſi ſexto.

Anno 829. *Lib.* 1. *Cap.* 3.

PRincipáliter totíus ſanctæ Dei Eccléſiæ corpus in duas exímias perſónas, in Sacerdotálem vidélicèt & Regálem, ſicut à ſanctis Pátribus tráditum accépimus, divíſum eſſe nóvimus. De qua Geláſius Románæ ſedis venerábilis Epíſcopus ad Anaſtáſium Imperatórem ita ſcribit: Duo ſunt, inquit, Imperátor auguſte, quibus principáliter mundus hic régitur; auctóritas ſacra Pontíficum, & Regális poteſtas: in quibus tantò grávius pondus eſt Sacerdótum, quantò étiam pro ipſis Régibus hóminum in divíno redditúri ſunt exámine ratiónem.

FERIA QUARTA.

Ex Concílio Pariſienſi, áliàs Meldenſi.

Ann. 846. *Can.* 15.

SI quis poteſtáti régiæ quæ non eſt, juxtà Apóſtolum, niſi à Deo,

contumáci ac infláto ſpíritu contrà auctoritátem & ratiónem, pertináciter contradícere præſúmpſerit, & ejus juſtis ac rationabílibus impériis ſecundùm Deum & auctoritátem Eccleſiáſticam ac jus civíle obtemperáre irrefragabíliter noluerit, anathematizétur. Tu autem, Dómine, miſerére noſtrî.

℟. Deo grátias.

FERIA QUINTA.

Ex Concílio Cabilonenſi ſecundo.

Ann. 813. *Can.* 20. & 21.

SI inter omnes fidéles pax & concórdia habenda eſt, multò magis inter Epíſcopos & Cómites eſſe debet, qui poſt Imperiális (ſeu Regális) ápicis dignitátem pópulum Dei regunt. Ita enim inter ſe concordáre debent, ut altérutrum ſibi ad Dei ſervítium peragendum & miniſtérium ſuum explendum non ſolùm non nóceant, quin pótiùs adminículo ſint. Comítibus verò & Judícibus hoc ſummópere obſervandum eſt, ut juſtè júdicent, & nequáquàm in judício múnera ſeu perſónas accípiant, dicente Dómino: Non accípies perſónam nec múnera; quia múnera excæcant óculos ſapientûm, & mutant verba juſtórum. Sed & miniſtros juſtos habére debent, ne fortè eórum avarítiâ & rapacitáte pópulus gravétur. Tu autem, Dómine, miſerére noſtri.

℟. Deo grátias.

FERIA SEXTA.

Ex Concílio Turonenſi tértio.

An. 813. *Can.* 49.

ADmonendi ſunt à Sacerdótibus Dómini ſubditórum, ut circa ſuos piè & miſericórditer agant; nec eos quâlibet injuſtâ occaſióne condemnent, nec vi ópprimant, nec illórum ſubſtantíolas injuſtè tollant, nec ipſa débita quæ à ſúbditis reddenda ſunt, ímpiè ac crudéliter exigantur. Tu autem, Dómine, miſerére noſtrî.

℟. Deo grátias.

SABBATO.

Ex Concílio Arelatenſi ſexto.

Ann. 813. *Can.* 17.

NOverint (Epíſcopi) ſibi curam populórum & páuperum in protegendis iiſdem ac defendendis impóſitam. Ideóque dùm conſpíciunt Júdices ac Potentes páuperum oppreſſóres exíſtere, priùs eos Sacerdotáli admonitióne redárguant; & ſi contémpſerint emendári, eórum inſoléntia Regis áuribus intimétur; ut quos Sacerdotális admonítio non flectit ad juſtítiam, Regális poteſtas ab improbitáte coérceat. Tu autem, Dómine, &c.

De Miraculis. De Sanctorum reliquiis & imaginibus.

DOMINICA XXIII.
poſt Pentecoſten.
Ex Concílio Carthaginenſi quinto.
Ann. 398. *Can.* 14.

PLácuit ut altária quæ paſsìm per agros & per vias tanquàm memóriæ Mártyrum conſtruuntur, in quibus nullum corpus aut relíquiæ Mártyrum cónditæ probantur, ab Epíſcopis qui locis eiſdem præſunt, ſi fíeri poteſt, evertantur. Si autem hoc propter tumultus populáres non sínitur, plebes tamen admoneantur, ne illa loca frequentent; ut qui rectè ſápiunt, nullâ ibi ſuperſtitióne devincti teneantur. Tu autem, Dómine, miſerére noſtrî.

℟. Deo grátias.

FERIA SECUNDA.
Ex Concílio Carthaginenſi quinto.
Ann. 398. *Can.* 14.

NUlla memória Mártyrum probabíliter acceptétur, niſi ubi corpus, aut áliquæ certæ relíquiæ ſunt, aut orígo alicújus habitatiónis, aut poſſeſſiónis vel paſſiónis fideliſſimâ orígine tráditur. Nam quæ per ſómnia & per inánes quaſi revelatiónes quorúmlibet hóminum ubicumquè conſtituuntur altária, omnínò reprobentur.

FERIA TERTIA.
Ex Concílio Lateranenſi quarto.
Ann. 1215. *Tit.* 62.

INventas de novo (Relíquias) nemo públicè venerári præſúmat, niſi priùs auctoritáte Pontíficis fúerint approbátæ. Præláti verò non permittant illos qui ad Eccléſias causâ veneratiónis accédunt, vanis figmentis aut falſis décipi documentis. Tu autem, Dómine, miſerére noſtrî.

℟. Deo grátias.

FERIA QUARTA.
Ex Concílio Tridentíno.
Anno 1563. *Seſſ.* 25. *Decr. de Invoc. SS.*

OMnis ſuperſtítio in Sanctórum invocatióne, Reliquiárum veneratióne, & imáginum ſacro uſu, tollátur, omnis turpis quæſtus eliminétur, omnis déniquè laſcívia vitétur; ita ut procáci venuſtáte imágines non pingantur nec ornentur: & Sanctórum celebratióne, ac Reliquiárum viſitatióne, hómines ad comeſſatiónes atque ebrietátes non abutantur, quaſi feſti dies in honórem Sanctórum per luxum ac laſcíviam agantur. Tu autem, Dómine, miſerére noſtrî.

℟. Deo grátias.

FERIA QUINTA.

Ex Concílio Tridentíno.
An. 1563. Seſſ. 25. De Reliq. & Invocat. SS.

STátuit ſancta Synodus némini licére ullo in loco, vel Eccléſiâ, étiam quomodólibèt exemptâ, ullam inſólitam pónere, vel ponendam curáre imáginem, niſi ab Epíſcopo approbáta fúerit: nulla étiam admittenda eſſe nova mirácula, nec novas Relíquias recipiendas, niſi eódem recognoſceute & approbante Epíſcopo.

FERIA SEXTA.

Ex Concílio Mediolanenſi primo.
Ann. 1565. Part. 1. C. 7.

CAveant Epíſcopi ne quid pingátur aut ſculpátur, quod veritáti Scripturárum, traditiónum, aut Eccleſiaſticárum hiſtoriárum adverſétur; ne cujus léctio prohibétur, ejus imágo pópulo proponátur. Hiſtóriæ quoque, quibus neque Eccléſia, neque probáti Scriptóres auctoritátem ullam dedérunt, ſed ſolâ vulgi vanâ opinióne commendantur, effingi prohibeantur. Deindè uniuſcujuſque imáginis os, corpus, córporis hábitum & ſtatum, ornátum & locum inſpiciendum curent Epíſcopi; ut hæc ómnia ad protótypi dignitátem & ſanctitátem apta ſint & decóra, atque imáginis inſpectióne píetas excitétur. Tu autem, &c.

SABBATO.

Ex Concílio Narbonenſi.
Ann. 1609. Cap. 7. Aderat Polverellus Elect. Epiſc.

MUtilas & truncátas imágines, aut quæ ad pietátis, vel Dei cultum non condúcunt, ab Eccléſiis extráhere procúrent Epíſcopi.

De Hæreticis.

DOMINICA XXIV. *poſt Pentecoſten.*

Ex Conſtitutiónibus quæ Apoſtólicæ dicuntur.
Script. ſeculo IV. Lib. 6. Cap. 18.

IMpios hæréticos non pœnitentes diſclúdite & ſemovéte à fidélibus, & eis Eccléſiam Dei interdícite; ut ómnibus modis ab eis declínent, neque ulla cum eis ſit ſermónis aut precatiónis commúnitas. Hi enim ſunt adverſárii & inſidiatóres Eccléſiæ, qui corrumpunt gregem, & fœdant hæreditátem: de quibus Dóminus acerbè & rígidè pronuntiávit eſſe pſeudochriſtos & falſos magiſtros, qui in Spíritum grátiæ blaſphémi fuérunt, & donum ejus poſt grátiam contumelióſè aſpernáti ſunt.

FERIA SECUNDA.

Ex Concílio Remenſi.
Anno 625. Cap. 4.

SI qui Hærétici adhuc eſſe ſuſpicantur in Gálliis, à Paſtóribus Eccleſiárum perquirantur; & ſi veráciter fúerint inventi, ad Cathólicam fidem revocentur.

FERIA TERTIA.

Ex Synodo Ebroïcenſi.
An. 1576. Tit. de Hæreticis.

ORent aſsíduè Paſtóres pro Hærétĭcis, demonſtrent ſe de eórum perditióne ex ánimo dolére, pro eórum converſióne ómnia parátos eſſe ágere, ut agnoſcantur fílii Patris ſui qui ſolem ſuum oríri facit ſuper bonos & malos.

FERIA QUARTA.

Ex Concílio Laodicéno.
Anno 372. Can. 7.

QUi ab hæréſibus convertuntur, non antè ſuſcipiantur quàm omnes hæreſes anathematízent, & præcípuè illam quâ detinebantur: tunc noſtræ doceantur fídei Symbolum, & ſic myſtériis commúnicent ſacroſanctis. Tu autem, &c.

FERIA QUINTA.

Ex Epíſtola decretáli ſancti Leónis ad Januárium Aquileienſem Epíſcopum.
Scripta anno 447. Ep. 14.

PReſbyteri, ſive Diáconi, vel Subdiáconi, aut cujúſlibet órdinis Clérici, qui ſe correctos vidéri volunt, atque ad Cathólicam fidem quam jamprídèm amíſerant, rursùm reverti ámbiunt, priùs errórcs ſuos, & ipſos auctóres errórum damnári à ſe ſine ambiguitáte fateantur; ut ſénſibus pravis étiam peremptis nulla ſpirandi ſuperſit occáſio, nec ullum membrum tálium poſſit ſocietáte violári, cùm per ómnia illis proféſſio própria cœperit obviáre; circa quos étiam illam Cánonum conſtitutiónem præcípimus cuſtodíri, ut in magno hábeant benefício ſi ademptâ ſibi omni ſpe promotiónis, in quo inveniuntur órdine, ſtabilitáte perpétuâ máneant. Tu autem, Dómine, miſereré noſtri.
℟. Deo grátias.

FERIA SEXTA.

Ex Concíliis Aurelianénſibus * primo & ** quarto.
* *An. 511. Can. 10.* ** *An. 541. C. 8.*

SI hærétici Clérici fidéliter convertuntur, & fidem Cathólicam íntegrè confitentur, vel ita dignam vitam morum & áctuum probitáte cuſtódiunt, offícium quo eos Epíſcopus dignos eſſe cenſúerit, cùm impóſitæ manûs benedictióne ſuſcípiant. . . . De his qui poſt Baptiſmi Sacramentum ad hæreſis lapſum deſcendunt, & ag-

noſcentes reátum ad unitátem fidei Cathólicæ veníre desíderant, in Epiſcopórum poteſtáte conſiſtat, cùm eos víderint dignam pœniténtiam ágere, quandò vel quáliter communióni príſtinæ reformentur. Tu autem, *Dómine*, miſerére noſtrî.

℟. Deo grátias.

SABBATO.

Ex Concílio Turonenſi.

Anno 1236. Tit. 13.

DIſpónant *Epíſcopi* in ſuis Diœcéſibus *quáliter* de novo converſi *erudiantur* in fide, & cómmodè ſuſtententur, & ſicut víderint expedíre; ne ſub paupertátis prætextu ad vómitum redíre cogantur.

De reverentia Eccleſiis, aliiſque locis ſacris debita.

DOMINICA XXV.

poſt Pentecoſten.

Ex Concílio Aquiſgranenſi ſub Cárolo magno.

Anno 789. C. 71. 72.

UNuſquiſque veſtrûm vídeat per ſuam Paróchiam, ut Eccléſia Dei ſuum hábeat honórem: ſimul & altária, ſecundùm ſuam dignitátem venerentur; & ut ſacrifícia ſanctificáta cum magna diligéntia ab eis colligantur qui digni ſunt, vel cum honóre ſerventur: & ut ſeculária negótia vel vanilóquia in Eccléſiis non agantur.

FERIA SECUNDA.

Ex Concílio Turonenſi tértio.

Anno 813. Can. 38.

SAcerdótes debent fidéles admonére, ut quandò ad Eccléſiam véniunt, ſine ſtrépitu ac tumultu eam ingrediantur: in qua étiam quámdiù oratiónis causâ morantur, nequàm inánes inter ſe próferant confabulatiónes. Sed & témpore quo Miſſárum ſolémnia celebrantur, non ſolùm ab otióſis & inutílibus verbis, verùm *étiam* & à perniciósis *cogitatiónibus* fúnditùs abſtinendum eſt. Tu autem, Dómine, &c.

FERIA TERTIA.

Ex Concílio Turonenſi ſecundo.

Ann. 567. Can. 4.

LAici ſecùs altáre, quo ſancta *myſtéria* celebrantur, inter Cléricos tàm ad Vigílias quàm ad Miſſas ſtare pénitùs non præſúmant; ſed pars illa quæ à cancellis versùs altáre divíditur, choris tantùm pſalléntium páteat Clericórum. Ad orandum verò & communicandum, Láicis & féminis, ſicut mos eſt, páteant ſancta ſanctórum. Tu autem, Dómine, miſerére noſtrî.

℟. Deo grátias.

FERIA QUARTA.

Ex Concílio Aquenſi.

Ann. 1585. *Tit. de Eccleſiis.*

IN Ecclésia, præſertìm cùm divína offícia celebrantur, nemo áudeat deambuláre, nugári, cum muliéribus inhoneſtè cólloqui, in límine, aut ante fores immorári, averſum ab Eucharíſtiæ Sacramento irreverenter ſedére, aut quovis modo irreverenter in Ecclésia verſári. Qui in horum áliquo delíquerit, à Párocho, vel per álium Ecclésiæ miniſtrum, moneátur.

FERIA QUINTA.

Ex Concílio Aquenſi.

An. 1585. *Tit. de Sacriſtia.*

VEſtes ſacræ cetéraque ornamenta, volúmina item Ecclésiæ úſui miniſterióque addicta, & réliqua Eccleſiáſtica ſuppellex in Sacríſtia certis armáriis rectè atque ordinátè aſſerventur: ab omni ſorde & inquinamento pura ómnia & síngula ſint ac íntegra. In Sacríſtia ſiléntium ſervétur accurátè; neque in ea páteat áditus Láicis, niſi neceſſáriò m fúerit. Tu autem, Dómine, miſerére noſtrî.

℟. Deo grátias.

FERIA SEXTA.

Ex Concílio Vaurenſi.

Anno 1368. *C.* 86.

CUm non déceat ſacramentália, per quæ ſpirituálium munditiárum conſéquimur puritátem, materiálium ſórdium contagiónibus inquinári, ſínguli Eccleſiárum Rectóres, in quibus Fontes (Baptiſmáles) ſunt fundáti, eos ſic claudi clávibus fáciant, & clauſos tenéri, quòd nullus ad illos ſórdibus patére poſſit acceſſus, ne temerária manus ad immundam contrectatiónem exténdere ſe váleat cómmodè; ut per hujúſmodi obſervántiam illíus quod ſnibi percípitur, creſcat reveréntia Sacramenti. Tu autem, Dómine, miſerére noſtrî.

℟. Deo grátias.

SABBATO.

Ex Státutis Synodálibus Nicolái Pavillon, Epíſcopi Electenſis.

Ann. 1674. *Tit.* 2. §. 2.

QUò magìs ac magìs concitentur in pópulis reveréntia & devótio erga Domum Dei, Rectóres, Vicárii, & álii Cléríci providébunt ut Ecclésiæ, quoad fíeri póterit, mundítie ac decóre níteant. Adeóque ipſi per ſe vel per álios, unaquâque hebdómadâ, ſcopis expurgári templum Dei curábunt; & iídem in pervigíliis majórum Feſtórum diligenter ornábunt altária, & ſacram ſuppelléctilem ordinátè compóſitam habébunt. Tu autem, Dómine, &c.

De Sanctificatione diei Dominicæ, aliarumque Feſtivitatum.

DOMINICA XXVI.
poſt Pentecoſten.
Ex Concílio Pariſienſi ſexto.
An. 829. *Lib.* 1. *Cap.* 50.

CHriſtianórum religióſæ devotiónis, quæ, ut créditur, ex Apoſtolórum traditióne, immò Ecclésiæ auctoritáte deſcendit, mos inolévit; ut ob memóriam Domínicæ Reſurrectiónis, diem Domínicum venerabíliter atque honorabíliter colat: quóniam eo die Deus lucem mundi cóndidit, eo die Chriſtus à mórtuis reſurréxit, eo die paraclétum Spíritum ſanctum Apóſtolis miſit de cœlis.

FERIA SECUNDA.
Ex Concílio Pariſienſi ſexto.
An. 829. *Lib.* 1. *Cap.* 50.

SAcerdótes, reges, príncipes, cunctíque fidéles ſummóperè procúrent, ut diéi Domínici débita obſervátio, nunc uſque magnâ ex parte neglecta, devótiùs exhibeátur. Si Judæi Sábbatum carnáliter cuſtodientes, eo die ab opéribus ſe ábſtinent; quantò magis Chriſti grátiâ redemptis cónvenit ut eo die, quo Auctor vitæ reſurréxit, eiſque ſpem reſurgendi conceſſit, ab his ſe abſtíneant, & láudibus cœléſtibus toto cordis anníſu vacáre ſátagant.

FERIA TERTIA.
Ex Concílio Rothomagenſi.
Circa ann. 650. *Concil. Norm. Edit.* 2. *p.* 10. *Can.* 14.

ADmonére debent Sacerdótes plebes ſúbditas ſibi, ut paſtóres vel aratóres qui in agris aſſíduè commorantur, vel in ſylvis, & ídeò velut more pécudum vivunt, in Domínicis & in *áliis feſtis* diébus, ſaltèm vel ad miſſam fáciant, vel permittant veníre: nam & hos Chriſtus pretióſo ſuo ſánguine redémit. Quòd ſi negléxerint, pro animábus eórum abſque dúbio ratiónem ſe reddituros ſciant.

FERIA QUARTA.
Ex Concílio Aquenſi.
An. 1585. *Tit. de Feſt. cultu.*

DOceantur pópuli crebrò ab iis ad quos pértinet, ut feſtos dies qui Dei cúltui dicáti ſunt in divínis Offíciis, concionibuſque audiendis, necnon in orationibus, maximiſque ac contínuis Dei erga nos benefíciis recolendis, ſanctè ac piè tránſigant; præſertìm ut, præter Miſſam, quæ ſine graviſſimi peccáti

ulpa prætermitti non poeſt, præter Véſperas item [q]uibus fidélem quemque, niſi impedítum, intereſſe maximè cónvenit, in Doctrínæ Chriſtiánæ rudimentis, omnes tàm mares quàm féminæ, tàm viri quàm púeri, vel perdiſcendis, ſi illa ignórent, vel álios perdocendis verſentur.

FERIA QUINTA.

Ex Concílio Arelatenſi ſexto.

Anno 813. *Can.* 16.

PResbyteri pópulo ſibi commiſſo prædicáre non négligant, ne Domínicis diébus pública mercáta, neque cauſatiónes, diſceptationeſque exerceantur, & pénitùs à rurâli & servíli ópere ceſſétur, his ſolúmmodò peractis quæ ad Dei cultum & ſervítium pertinére noſcuntur.

FERIA SEXTA.

Ex Synodo Ebroïcenſi.

An. 1576. *apud L. Bochel.*

QUemádmodùm non ſolùm únicum Sábbati feſtum Judæis imperabátur; ſed quótiès áliqua exímia benefícia Deus per Móyſen & álios ſanctos viros illis elargiebátur, tótiès Feſta ad perpétuam illórum colendam memóriam & contemplatiónem decernebantur: ita pópulo Chriſtiáno non únicum Feſtum diéi Domínici fuit relinquendum, ſed plura conſtituenda pro ſinguláribus donis per Chriſtum, Vírginem ejus matrem, Apóſtolos atque álios Sanctos & Sanctas receptis; ne ſimus immémores eórum & ingráti.

SABBATO.

Ex Concílio Toletáno tértio.

Anno 589. *Can.* 23.

EXterminanda omnínò eſt irreligióſa conſuetúdo quam vulgus per Sanctórum Solemnitátes ágere conſuévit; ut pópuli qui debent divína Offícia atténdere, ſaltatiónibus & túrpibus invígilent cánticis, non ſolùm ſibi nocentes, ſed & religioſórum offíciis obſtrepentes. Hoc étenim ut depellátur, Sacerdótum & Júdicum à Concílio ſancto curæ committátur. Tu autem, Dómine, miſerére, noſtrî.

℟. Deo grátias.

DOMINICA XXVII.

poſt Pentecoſten.

Ex Concílio Senonenſi.

Ann. 1590. *Art.* 3. *Cap.* 1.

FEſtivitátibus præcípuis, Parochiáles Preſbyteri pópulos hortentur páriter & móneant piis commonitiónibus & devótis, & ſua confitéri peccáta, & ſe ad celebritátem & devotiónem in ipſis ſolemnitátibus præparáre, dictas commonitiónes die Domínicâ ante ipſárum celebritátem Feſtivitátum débitè faciendo.

FERIA SECUNDA.
Ex Synodo Ebroïcenſi.
Ann. 1576. *apud L. Bochel.*

CEſſáre oportet Chriſtiánum ſicut Judæum in die Feſto, máximè à vítiis, & peccátis; quóniam ſervíre debet Deo, cui díſplicet omne peccátum & vítium : ſed ultrà decet ipſum ceſſáre ab omni ópere ſeculári, corpóreo, ſervíli, atque áliis diébus lícito & conſuéto; quóniam Feſta à creatióne mundi fuérunt introducta, ut ánimus cum córpore ceſſáret à ſéculo, & avocarétur à ſollicitudínibus, & labóribus hujus mundi : occuparétur verò in Dei obſéquio, recognoſcendis ejus benefíciis, & grátiis referendis.

FERIA TERTIA.
Ex Statútis Synodálibus Nicolái Pavillon, Epiſcopi Electenſis.
An. 1674. *Tit.* 5. §. 1. *n.* 1.

PRohibémus expreſsè, ne diébus Domínicis aut feſtívis áliquid profáni óperis efficiátur. Si autem fortè occúrrerit ea rerum ac témporum rátio, quâ neceſſárium ſit óperi admovére manum, ut contíngere poteſt témpore meſſis & vindémiæ, ubi terræ fruges, äëris injúriâ, damno exponuntur evidenti: tunc Párochum cónvenient ii ad quos ſpectat, ut facultátem ineundi labóris ímpetrent. Quam facultátem Párochus non concédet, niſi vera necéſſitas, & damni perículum ímminens ac évidens úrgeat.

FERIA QUARTA.
Ex Concílio Burdigalenſi.
Anno 1583. *Tit.* 6.

MAgiſtrátus omnes pro ſui noſtrique officii ratióne, quoad póſſumus, adhortámur; ut, quod in ipſis máximè ſitum eſt, ſacros dies ac ſolemnes piè ſanctéque celebrári curent: tabernas aperíri, vectúras & ópera quævis rúſtica exercéri prohíbeant. Quo témpore verò divínum Offícium explétur, *aut conciónes habentur, otióſam* & vagam turbam è tabernis, & foro, & platéis ábigant, pœniſque propóſitis, rebus ſacris intereſſe compellant.

FERIA QUINTA.
Ex Concílio Conſtantinopolitáno tértio.
Ann. 692. *Can.* 19.

OMnibus quidèm diébus, ſed præcípuè Domínicis, oportet eos qui præſunt Eccléſiis, omnem Clerum & pópulum docére pietátis & rectæ religiónis elóquia, ex divína Scriptúra colligentes intelligéntias & judícia veritátis, & non tranſgredientes jam póſitos términos, ſecundùm Patrum divinórum traditiónem. Hic enim ordo eſt : nec áliter, ſi contro-

:rſiæ áliquæ ad Scriptú-
m pertinentes tractantur, ıíp iam licet interpretári; ıàm quómodò Eccléſiæ ıminária & Doctóres ſuis :riptis expoſuérunt. Tu utem, Dómine, &c.

FERIA SEXTA.

Ex Concílio Aurelianenſi. *Inte ſeculum XI. apud Yvonem Carnotenſem, Decret. Part. 2. C. 120.*

DIébus Domínicis vel Feſtis poſt ſermónem Miſſárum intrà ſolémnia ıábitum plebem Sacerdos ıdmóneat, ut juxtà Apoſ:ólicam inſtitutiónem in commúni pro diverſis neceſſitátibus preces fundant ad Dóminum pro Rege, & Epíſcopis, & Rectóribus Eccleſiárum, pro pace, pro peſte & pro infirmis qui in ipſa Paróchia lecto decumbunt, pro nuper defunctis. Sacerdos verò oratiónes ad hæc pertinentes ſolémniter éxpleat, & poſt hæc ſacra celebrétur oblátio.

SABBATO.

Ex Concílio Burdigalenſi. *Anno 1583. Tit. 5.*

PArochi vetus illud decrétum idéntidèm denúntient; quo, propóſitâ excommunicatiónis pœnâ, præcípitur ne quis tribus contínuis Domínicis à Parochiális Miſſæ celebratióne abſit. Quod ut accurátiùs adhuc obſervétur, ſciſcitentur Confeſſárii à Pœniténtibus, an huic offício ſatisfécerint: & peccáti gravitátem, ut ab eo inpóſterùm arceantur, ipſis propónant.

De operibus caritatis & miſericordiæ erga proximum, & domos hoſpitales pauperum & infirmorum.

DOMINICA XXVIII. *poſt Pentecoſten.*

Ex Concílio Bituricenſi. *Anno 1584. Tit. 43.*

PRæcípuum Chriſtiáni offícium poſt cultum divínum eſt adimplére ea quæ ad ſecundam legis tábulam pértinent: cujus ſumma eſt caritátem & dilectiónem in próximos obſerváre, & totis víribus amplecti, páuperes præſertìm. Idcircò ſanctíſſima mater Eccléſia piè inſtítuit Xenodóchia & ália várii géneris loca ſub Hoſpitálium nómine, nonnullis étiam aſſignátis redítibus: quorum cura præcípuè ad Epíſcopos pértinet tanquàm diſpenſatóres, non tantùm verbi Dei, ſed étiam eleemoſynárum Eccléſiæ.

FERIA SECUNDA.

Ex Concílio Aquiſgranenſi. *Anno 816. C. 116.*

REs Eccléſiæ vota ſunt fidélium, prétia peccatórum, & patrimónia páuperum. Fidéles namque

fidéi ardóre ſuccenſi, ſuis própriis facultátibus ſanctam locúpletem fecérunt Eccléſiam; ut his & mílites Chriſti alerentur, & Eccléſiæ exornarentur, páuperes recrearentur, & captívi redimerentur. Quapropter vigilanti ac ſolerti curâ providendum eſt his qui ejus facultátes adminiſtrant, ne eas in ſuos ſolúmmodò uſus convertant, ſed magìs, juxtà poſſibilitátem rerum, Chriſto famulántium, immò eórum in quibus Chriſtus páſcitur & véſcitur, curam gérere non négligant.

FERIA TERTIA.

Ex Concílio Cabilonenſi ſecundo.

Ann. 813. *Can.* 6. & 8.

IMputátur quibuſdam frátribus, quòd avarítiæ cauſâ homínibus perſuádeant ut abrenuntiantes ſéculo, res ſuas Eccléſiæ cónferant; quod pénitùs ab ómnium méntibus eradicandum eſt. Animárum quippè ſalútem inquírere Sacerdos, non lucra terréna debet. Eccléſia verò ſancta non ſolùm fidéles ſpoliáre non debet, quin pótiùs inópibus opem ferre; ut neceſſitátem patientes, à ſancta Eccléſia ut putà à pia matre & ómnium gubernatríce ſubsídium accípiant. Tu autem, Dómine, miſerére noſtrî.

℟. Deo grátias.

FERIA QUARTA.

Ex Concílio Moguntino.

Ann. 1549. *Can.* 72.

CUm Apóſtolus victu adeóque ipſâ vitâ indignos júdicet hómines otióſos, qui panem non labóre ſuo partum cum gravámine aliórum edunt; quantò gravióri indignatióni divínæ eos ſubjacére putandum eſt, qui cenſus Eccléſiæ, ſanctórum Mártyrum patrimónia, & donária piæ plebis, ad divíni miniſtérii ſuſtentatiónem collàta otióſè abſúmunt, pro iis débita ipſis Eccléſiis obſéquia rependere non curantes. *Tu autem*, Dómine, *miſerére* noſtrî.

℟. Deo grátias.

FERIA QUINTA.

Ex Concílio Mediolanenſi primo, ſub ſancto Cárolo.

Ann. 1565. *Part.* 2. *C.* 61.

QUi beneſícia óbtinent, meminerint ea bona non eſſe ſibi crédita ad luxum, neque ad augendos conſanguíneos; ſed ad vitam honeſtè, ut pietátis Chriſtiánæ Magiſtrum decet, traducendam. Ex eo verò quod ſupérerit, ſi neceſſária paupéribus alimenta denegáverint, intélligant ſe, quos non páverint, occidiſſe. Tu autem, Dómine, miſerére noſtrî.

℟. Deo grátias.

FERIA SEXTA.

Ex Concílio Toletáno quarto.

Anno 633. Cap. 38.

QUicumque fidélium de facultátibus ſuis Eccléſiæ áliquid devotióne própriâ contulérunt; ſi fortè ipſi aut fílii eórum redacti fúerint ad inópiam, ab eádem Eccléſia ſuffrágium vitæ pro témporis uſu percípiant. Tu autem, Dómine, miſerére noſtrî.

℟. Deo grátias.

SABBATO.

Ex Concílio Aurelianenſi quinto.

Anno 549. Can. 13.

NE cui líceat res vel facultátes Eccléſiis aut Monaſtériis aut Xenodóchiis pro quacumque eleemóſyna cum juſtítia delegátas retentáre, alienáre atque ſubtráhere. Quod quiſquis fécerit, tanquàm necátor páuperum (habeátur) antiquórum Cánonum ſenténtiis conſtrictus.

CANONES PROPRII PRO QUIBUSDAM FESTIS.

DIE VIII. SEPTEMBRIS.

IN FESTO NATIVITATIS B. MARIÆ VIRG.

Ex Concílio Tridentíno.

An. 1547. Seſſ. 24. de Juſtific.

Can. 23.

SI quis hóminem ſemèl juſtificátum díxerit poſſe in tota vita peccáta ómnia, étiam veniália, vitáre, niſi ex ſpeciáli Dei privilégio, quemádmodùm de beáta Vírgine tenet Eccléſia; anáthema ſit. Tu autem, Dómine, &c.

DIE XIV. SEPTEMBRIS.

IN EXALTATIONE S. CRUCIS.

Ex Concílio Nicæno ſecundo œcuménico.

In definitione.

SAnctórum noſtrórum & divinórum Patrum doctrínæ inſiſtentes, & Cathólicæ Eccléſiæ in qua ſanctus Spíritus inhábitat, traditiónem obſervantes; definímus cum omni diligéntia & cura venerandas ſanctas imágines, ad mo-

dum & formam venerandæ & vivificantis Crucis, in templis ſanctis Dei collocandas, habendaſque tùm in ſacris vaſis & veſtibus, tùm in pariétibus & tábulis, in ædibus privátis, in viis públicis. Tu autem, Dómine, miſerére noſtrî.

℟. Deo grátias.

DOMINICA

quæ antecedit

Quatuor Tempora Septembris.

Ex Concílio Toloſáno.

Anno 1590. *Part.* 2. *Cap.* 7.

Domínico die qui ſolemnem Ordinum collatiónem antécedet, hábitâ conciúnculâ, Párochi jejúnium eâ potiſſimùm de causâ ab Eccléſia indictum eſſe pópulum dóceant, ut ritè Ordinátio miniſtrétur. Tu autem, Dómine, miſerére noſtrî.

℟. Deo grátias.

FERIA QUARTA

Quatuor Temporum Septembris.

Ex Concílio Moguntíno.

Anno 813. *Can.* 34. *&* 35.

Quátuor Témpora anni ab ómnibus cum jejúnio obſerventur: jejunétur uſque ad horam nonam, & à carne ab ómnibus abſtineátur. Quòd ſi quis indictum jejúnium ſuperbiendo contémpſerit, & obſerváre cum céteris Chriſtiánis nolúerit, in Gangrenſi Concílio præcípitur ut anathematizétur, niſi emendáre ſe ſtúdeat. Tu autem, Dómine, miſerére noſtrî.

℟. Deo grátias.

FERIA SEXTA

Quatuor Temporum Septembris.

Ex Concílio Tridentíno.

Anno 1563. *ſeſſ.* 23. *de Ref. Cap.* 7.

Epíſcopus, Sacerdótibus & áliis prudéntibus viris, péritis divínæ legis, ac in Eccleſiáſticis ſanctiónibus exercitátis, ſibi adſcítis, Ordinandórum genus, ætátem, inſtitutiónem, mores, doctrínam & fidem diligenter inveſtíget & exáminet. Tu autem, Dómine, miſerére noſtrî.

℟. Deo grátias.

SABBATO

Quatuor Temporum Septembris.

Ex Concílio Tridentíno.

Anno 1563. *ſeſſ.* 23. *de Ref. Cap.* 8.

Unuſquiſque à próprio Epíſcopo ordinétur. Quòd ſi quis ab álio pro-

movéri petat, nullátenùs id ei, étiam cujuſvis generális aut ſpeciális reſcripti vel privilégii prætextu, étiam ſtatútis tempóribus permittátur, niſi ejus próbitas ac mores, Ordinárii ſui teſtimónio commendentur. Si secùs fiat, Ordinans à collatióne Ordinum per annum, & Ordinátus, à ſuſceptórum Ordinum executióne, quandiù próprio Ordinário vidébitur expedíre, ſit ſuſpenſus. Tu autem, Dómine, miſerére noſtrî.

℟. Deo grátias.

DIE XXIX. SEPTEMBRIS.

IN FESTO

S. MICHAELIS ARCHANGELI, ET OMNIUM ANGELORUM.

Ex Concílio Epheſíno. *Part.* 1. *n.* 8.

SAnctórum Angelórum eminéntia in hoc póſita eſt, & quòd à carne ſint immúnes, & quòd morte ſint ſuperióres. Angeli nomen miniſtérium dénotat, munuſque doméſticum ſubíndicat: mittuntur namque in miniſtérium propter eos qui hæreditátem ſalútis conſecutúri ſunt. Tu autem, Dómine, miſerére noſtrî.

℟. Deo grátias.

DIE I. NOVEMBRIS.

IN FESTO

OMNIUM SANCTORUM.

Ex Concílio Tridentíno. *Anno* 1563. *Seſſ.* 25. *Decret. De invocatione SS.*

MAndat ſancta Synodus ómnibus Epíſcopis & céteris docendi munus curamque ſuſtinéntibus, ut juxta Cathólicæ & Apoſtólicæ Ecclésiæ uſum à primævis Chriſtiánæ Religiónis tempóribus receptum, ſanctórumque Patrum conſenſiónem, & ſacrórum Conciliórum decréta, imprimis de Sanctórum interceſſióne, invoca-

tióne, Reliquiárum honóre, & legítimo imáginum uſu, fidéles diligenter inſtruant; docentes eos (Sanctos) unà cum Chriſto regnantes, oratiónes ſuas pro homínibus Deo offerre, bonum atque útile eſſe ſupplíciter eos invocáre, & ob benefícia impetranda à Deo per Fílium ejus Jeſum Chriſtum Dóminum noſtrum, qui ſolus noſter Redemptor & Salvátor eſt, ad eórum oratiónes, opem auxiliumque confúgere.

DIE VIII. NOVEMBRIS.

OCTAVA

OMNIUM SANCTORUM, & eorumdem Reliquiarum *VENERATIO.*

Ex Concílio Moguntíno. *Anno* 1549. *C.* 43. & 44.

RElíquias Sanctórum velut divínæ grátiæ olim receptácula, & veríſſima Chriſti membra, & pura Spíritûs ſancti domicília, monémus in Eccléſiis, vel ob id proponendas & *religióſâ* pietáte venerandas; ut per eas fidéles commóniti, diſcant virtútem & fidem Sanctórum imitári. Peregrinatiónes étiam ad certas Sanctórum Relíquias vel ob id Criſtiano pópulo cenſémus permittendas, ut hómines ad imitandam Sanctórum pietátem & conſtántiam vehementióre affectu incitentur, & ut majóri devotióne ſe méritis Sanctórum ſociári & précibus eórum adjuvári póſtulent; dúmmodò *ſédulò* cáveant paſtóres ne concurſus ſuperſtitióſi fiant. Tu autem, Dómine, miſerére noſtri. ℟. Deo grátias.

IN PRÆCIPUA SOLEMNITATE SS. PATRONORUM,

Ubi deeſt proprius Canon.

Ex Concílio Mediolanenſi tértio, ſub ſancto Cárolo. *Ann.* 1573. *Tit.* 1.

QUò religióſiùs íncolæ, umiuſcujuſque Paróchiæ feſtum diem colant illíus Sancti Sanctæve cujus patrocínio Parochiális Eccléſia dicáta eſt, cohortatiónibus agat Párochus, ut ánimo piè répetant religióſas ejus ſanctárum virtútum exercitatiónes; quarum méritis in cœlum ille vocátus, cum ſempiternâ glóriâ perfruátur, pro caritáte quâ abundat, eórum quorum ſalútis patrocínium ſuſcépit preces Deo offert. Die Sancti qui Paróchiæ patrónus eſt & cuſtos, quò ad illíus imitatiónem magis fidéles inflammentur, id Párochus præſtet, cùm

Cùm frequéntior in Ecclé-ſia pópulus adeſt, ut ipſe aut álius in ſuggeſtu res ejus ſanctè admirabiliter-que geſtas, morum diſci-plínam, pietátis ſtúdia ac virtútes pronúntiet. Tu au-tem, &c.

IN DEDICATIONE
ET ANNIVERS. DEDICATIONIS ECCLESIÆ.

Ex Concílio Pariſienſi ſexto.

Anno 829. *Lib.* 1. *Cap.* 11.

QUia Pontífices Baſíli-cas Deo dédicant, ut omnes qui illùc depreca-túri véniunt, de quacum-que tribulatióne ad eum clamáverint, conſolatiónis ejus benefícia conſequan-tur; oportet ut, remóto ne-gligéntiæ torpóre, hujúſ-modi loca ad Deum exoran-dum, ſibíque propítium faciendum, frequenter ac devótè ádeant (Chriſtiáni;) dignoſque ſe aſpéctibus An-gelórum, quorum conven-tus mínimè ibi adeſſe dubi-tantur, exhíbeant. Tu au-tem, Dómine, miſerére noſtrî.

℟. Deo grátias.

OCTAVA
DEDIC. ET ANNIVERS.
Dedic. Ecclesiæ.

Ex Concílio Colonienſi primo.

Anno 1536. *Part.* 9. *C.* 13.

SIgnat Templi Dedicá-tio tàm fidélis ánimæ, quàm Ecclésiæ cum Chriſto deſponſatiónem. Ipſa enim Ecclésia Cathólica, ex mul-tis vivis lapídibus adunáta, verum Dei Templum eſt. Quòd ſi Dei Templum ſu-mus, altáre intùs habémus. In hoc altári fit ſacrifícium laudis. Hinc preces ad cœ-lum aſcendunt: ad cor enim réſpicit Deus. Quamóbrem, niſi ómnia quæ in hujuſcé-modi conſecratióne exté-riùs aguntur, in nobis ſpi-rituáliter impleantur, pa-rùm hinc fructûs nobis ac-céſſerit.

IN FESTIS B. MARIÆ VIRGINIS,
Quæ non habent in Breviario Canonem proprium.

Ex Concílio Conſtantino-politáno ſecundo, œcu-ménico.

Ann. 553. *Coll.* 8. *Can.* 6.

SI quis ſanctam glorió-ſam ſemperque Vírgi-nem Maríam, non própriè & verè Dei genitrícem con-fitétur; eò quòd ipſe qui ante ſécula ex Patre natus eſt Deus Verbum, in últi-mis diébus ex ipſa incar-nátus & natus eſt: talis anáthema ſit.

IN FESTIS SANCTORUM RITU SOLEMNI CELEBRATIS,

Quæ non habent in Breviario Canonem proprium.

Ex Concílio Tridentíno.

Ann. 1563. *Seſſ.* 25.

De invocatione Sanctorum.

(OMnes docendi munus ſuſtinentes,) fidéles diligenter ínſtruant, illos, qui negant, Sanctos, æternâ felicitáte in cœlo fruentes, invocandos eſſe; aut qui áſſerunt, vel illos pro homínibus non oráre; vel eórum, ut pro nobis étiam ſíngulis orent, invocatiónem eſſe idololátriam; vel pugnáre cum verbo Dei, adverſaríque honóri uníus mediatóris Dei & hóminum Jeſu Chriſti; ímpiè ſentíre. Tu autem, &c.

LECTIONES
E NOVO TESTAMENTO
ANTE COMPLETORIUM DICENDÆ.
PARS AUTUMNALIS.

FERIA QUARTA
HEBDOMADÆ XI. poſt Pentecoſten.

De Epíſtola ſecunda ad Timótheum.

Cap. 2.

JUvenília deſidéria fuge, ſectáre verò juſtítiam, fidem, caritátem, & pacem cum iis qui ínvocant Dóminum de corde puro. Stultas autem, & ſine diſciplína quæſtiónes devíta: ſciens quia génerant lites. Tu autem, Dómine, miſerére noſtrî.

℞. Deo grátias.

FERIA QUINTA.
De Epíſtola ſecunda ad Timótheum.

Cap. 2.

SErvum Dómini non oportet litigáre: ſed manſuétum eſſe ad omnes, docíbilem, patientem, cum modéſtia corripientem eos, qui reſiſtunt veritáti: nequandò Deus det illis pœniténtiam ad cognoſcendam veritátem, & reſipiſcant à diáboli láqueis, à quo captívi tenentur ad ipſíus voluntátem.

FERIA SEXTA.
De Epíſtola ſecunda ad Timótheum.

Cap. 3.

HOc autem ſcito, quòd in noviſſimis diébus inſtábunt témpora periculóſa: erunt hómines ſeipſos amantes, cúpidi, eláti, ſuperbi, blaſphémi, paréntibus non obedientes, ingráti, ſceleſti, ſine affectióne, ſine pace, criminatóres, incontinentes, immítes, ſine benignitáte, proditóres, protervi, túmidi, & voluptátum amatóres magìs quàm Dei: habentes ſpéciem quidèm pietátis, virtútem autem ejus abnegantes. Et hos devíta.

SABBATO.
De Epíſtola ſecunda ad Timótheum.

Cap. 3.

TU autem aſſecútus es meam doctrínam, inſtitutiónem, propóſitum, fidem, longanimitátem, dilectiónem, patiéntiam, perſecutiónes, paſſiónes: ... quales perſecutiónes ſuſtínui, & ex ómnibus eri-

puit me Dóminus. Et omnes, qui piè volunt vívere in Chriſto Jeſu, perſecutiónem patientur.

DOMINICA XII.
poſt Pentecoſten.

De Epíſtola ſecunda ad Timótheum.

Cap. 3.

MAli hómines, & ſeductóres profícient in pejus, errantes, & in errórem mittentes. Tu verò pérmane in iis, quæ didiciſti, & crédita ſunt tibi: ſciens à quo didíceris, & quia ab infántia ſacras lítteras noſti, quæ te poſſunt inſtrúere ad ſalútem, per fidem, quæ eſt in Chriſto Jeſu. Tu autem, Dómine, &c.

FERIA SECUNDA.

De Epíſtola ſecunda ad Timótheum.

Cap. 4.

PRædica verbum, inſta opportúnè, importúnè: árgue, óbſecra, íncrepa in omni patiéntia, & doctrína. Erit enim tempus, cùm ſanam doctrínam non ſuſtinébunt, ſed ad ſua deſidéria coacervábunt ſibi magiſtros, prurientes áuribus, & à veritáte quidèm audítum avertent, ad fábulas autem convertentur. Tu verò vígila, in ómnibus labóra, opus fac Evangeliſtæ, miniſtérium tuum imple. Sóbrius eſto. Tu autem, Dómine, &c.

FERIA TERTIA.

Incipit Epíſtola beáti Pauli Apóſtoli ad Titum.

Cap. 1.

PAulus ſervus Dei, *Apóſtolus* autem Jeſu Chriſti, ... Tito dilecto filio ſecundùm commúnem fidem, grátia & pax à Deo Patre, & Chriſto Jeſu Salvatóre noſtro. Hujus rei grátiâ relíqui te Cretæ, ut ea, quæ deſunt córrigas, & conſtítuas per civitátes preſbyteros, ſicut & ego diſpóſui tibi.

FERIA QUARTA.

De Epíſtola ad Titum.

Cap. 1.

OPortet Epíſcopum ſine crímine eſſe *ſicut Dei* diſpenſatórem: non *ſuperbum*, non iracundum, non vinolentum, non percuſſórem, non turpis lucri cúpidum: ſed hoſpitálem, benignum, ſóbrium, juſtum, ſanctum, continentem, amplectentem eum, qui ſecundùm doctrínam eſt, fidélem ſermónem: ut potens ſit exhortári in doctrína ſana, & eos, qui contradícunt argúere.

FERIA QUINTA.

De Epíſtola ad Titum.

Cap. 1.

SUnt multi étiam inobedientes, vaníloqui, & ſeductóres; ... quos oportet redárgui: qui univerſas domos ſubvertunt, docentes quæ non oportet, turpis lucri grátiâ... Confi-

tentur ſe noſſe Deum, factis autem negant: cùm ſint abomináti, & incredíbiles, & ad omne opus bonum réprobi. Tu autem, Dómine, &c.

FERIA SEXTA.

De Epíſtola ad Titum. *Cap.* 2.

TU lóquere quæ decent ſanam doctrínam: Senes ut sóbrii ſint, pudíci, prudentes, ſani in fide, in dilectióne, in patiéntia: anus ſimíliter in hábitu ſancto, non criminatríces, non multo vino ſervientes, benè docentes: ut prudéntiam dóceant adoleſcéntulas, ut viros ſuos ament, fílios ſuos díligant, prudentes, caſtas, sóbrias, domûs curam habentes, benignas, ſúbditas viris ſuis, ut non blaſphemétur verbum Dei. Tu autem, Dómine, miſerére noſtrî.

℟. Deo grátias.

SABBATO.

De Epíſtola ad Titum. *Cap.* 2.

JUvenes ſimíliter hortáre ut ſóbrii ſint. In ómnibus teipſum præbe exemplum bonórum óperum, in doctrína, in integritáte, in gravitáte, verbum ſanum, irreprehensíbile: ut is, qui ex adverſo eſt, vereátur, nihil habens malum dícere de nobis. Tu autem, Dómine, miſerére noſtrî.

℟. Deo grátias.

DOMINICA XIII. *poſt Pentecoſten.*

De Epíſtola ad Titum. *Cap.* 3.

ADmone illos princípibus, & poteſtátibus ſúbditos eſſe, dicto obedíre, ad omne opus bonum parátos eſſe: néminem blaſphemáre, non litigióſos eſſe, ſed modeſtos, omnem oſtendentes manſuetúdinem ad omnes hómines.

FERIA SECUNDA.

De Epíſtola ad Titum. *Cap.* 3.

FIdélis ſermo eſt: & de his volo te confirmáre: ut curent bonis opéribus præeſſe qui credunt Deo. Hæc ſunt bona, & utília homínibus. Stultas autem quæſtiónes, & genealógias, & contentiónes, & pugnas legis devíta; ſunt enim inútiles & vanæ.

FERIA TERTIA.

De Epíſtola ad Titum. *Cap.* 3.

HÆréticum hóminem poſt unam, & ſecundam correptiónem devíta: ſciens quia ſubverſus eſt, qui ejúſmodi eſt, & delinquit, cùm ſit próprio judício condemnátus... Diſcant autem & noſtri bonis opéribus præeſſe ad uſus neceſſários: ut non ſint infructuóſi. Tu autem, Dómine, miſerére noſtrî.

℟. Deo grátias.

FERIA QUARTA.

Incipit Epíſtola beáti Pauli Apóſtoli, ad Philemónem.

PAulus vinctus Chriſti Jeſu, & Timótheus frater: Philemóni dilecto, & adjutóri noſtro, ... & Eccléſiæ, quæ in domo tua eſt: Grátia vobis, & pax à Deo Patre noſtro, & Dómino Jeſu Chriſto. Grátias ago Deo meo, ſemper memóriam tuî fáciens in oratiónibus meis, áudiens caritátem tuam, & fidem, quam habes in Dómino Jeſu, & in omnes ſanctos.

FERIA QUINTA.

De Epíſtola ad Philemónem.

GAudium magnum hábui, & conſolatiónem in caritáte tua: quia víſcera Sanctórum requievérunt per te, frater. Propter quod multam fidúciam habens in Chriſto Jeſu imperandi tibi quod ad rem pértinet: propter caritátem magìs óbſecro, cùm ſis talis, ut Paulus ſenex, nunc autem & vinctus Jeſu Chriſti.

FERIA SEXTA.

De Epíſtola ad Philemónem.

OBſecro te pro meo fílio, quem génui in vínculis, Onéſimo, qui tibi aliquandò inútilis fuit, nunc autem & mihi & tibi útilis, quem remíſi tibi. Tu autem illum, ut mea víſcera ſúſcipe, ... jam non ut ſervum, ſed pro ſervo caríſſimum fratrem, máximè mihi: quantò autem magìs tibi, & in carne, & in Dómino?

SABBATO.

De Epíſtola ad Philemónem.

SI ergò habes me ſócium, ſúſcipe illum ſicut me: ſi autem áliquid nócuit tibi, aut debet; hoc mihi ímputa. Ego Paulus ſcripſi meâ manu: ego reddam, ut non dicam tibi quòd & teipſum mihi debes. Ita frater. Ego te fruar in Dómino. Réfice víſcera mea in Dómino. Confídens in obediéntia tua ſcripſi tibi: ſciens quóniam & ſuper id, quod dico, fácies.

DOMINICA XIV. *poſt Pentecoſten.*

Incipit Epíſtola beáti Pauli Apóſtoli, ad Hebræos.

Cap. 1.

MUltifáriàm, multiſque modis olìm Deus loquens pátribus in Prophétis: noviſſimè diébus iſtis locútus eſt nobis in Fílio, quem conſtítuit hærédem univerſórum, per quem fecit & ſécula. Qui cùm ſit ſplendor glóriæ, & figúra ſubſtántiæ ejus, ... ſedet ad déxteram majeſtátis in excelſis: tantò mélior Angelis effectus, quantò differéntius præ illis nomen hæreditávit.

FERIA SECUNDA.

De Epíſtola ad Hebræos.

Cap. 1.

AD Angelos quidèm dicit : Qui facit Angelos ſuos ſpíritus, & miniſtros ſuos flammam ignis. Ad Fílium autem : Thronus tuus, Deus, in ſéculum ſéculi...Ad quem autem Angelórum dixit aliquandò : Sede à dextris meis, quoadùſquè ponam inimícos tuos ſcabellum pedum tuórum? Nonnè omnes ſunt adminiſtratórii ſpíritus, in miniſtériū miſſi propter eos, qui hæreditátem cápient ſalútis?

FERIA TERTIA.

De Epíſtola ad Hebræos.

Cap. 3.

FRatres ſancti, vocatiónis cœleſtis partícipes, conſideráte Apóſtolum & Pontíficem confeſſiónis noſtræ Jeſum : qui fidélis eſt ei, qui fecit illum, ſicut & Móyſes in omni domo ejus. Amplióris enim glóriæ iſte præ Móyſe dignus eſt hábitus, quantò amplióſrem honórem habet domûs, qui fabricávit illam.

FERIA QUARTA.

De Epíſtola ad Hebræos.

Cap. 3.

VIdéte, fratres, ne fortè ſit in áliquo veſtrûm cor malum incredulitátis, diſcedendi à Deo vivo : ſed adhortámini voſmetipſos per ſíngulos dies, donec Hódiè cognominátur, ut non obdurétur quis ex vobis fallációiâ peccáti. Partícipes enim Chriſti effecti ſumus : ſi tamen inítium ſubſtántiæ ejus uſquè ad finem firmum retineámus. Tu autem, Dómine, miſerére noſtrî.

℟. Deo grátias.

FERIA QUINTA.

De Epíſtola ad Hebræos.

Cap. 4.

VIvus eſt ſermo Dei, & éfficax, & penetrabílior omni gládio ancípiti : ac pertingens uſquè ad diviſiónem ánimæ & ſpíritûs, compágum quoque ac medullárum, & diſcrétor cogitatiónum & intentiónum cordis. Et non eſt ulla creatúra inviſíbilis in conſpectu ejus : ómnia autem nuda, & aperta ſunt óculis ejus, ad quem nobis ſermo. Tu autem, Dómine, &c.

FERIA SEXTA.

De Epíſtola ad Hebræos.

Cap. 6.

IMpoſsíbile eſt eos, qui ſemèl ſunt illumináti, guſtavérunt étiam donum cœleſte, & partícipes facti ſunt Spíritûs ſancti, guſtavérunt nihilóminùs bonum Dei verbum, virtuteſque ſéculi ventúri, & prolapſi ſunt, rursùs renovári ad pœniténtiam, rursùm crucifigentes ſibimetipſis Fílium Dei, & oſténtui habentes. Tu autem, Dómine, &c.

SABBATO.

De Epíſtola ad Hebræos.

Cap. 6.

TErra ſæpè venientem ſuper ſe bibens imbrem, & génerans herbam opportúnam illis, à quibus cólitur: áccipit benedictiónem à Deo. Próferens autem ſpinas ac tríbulos, réproba eſt, & maledicto próxima: cujus conſummátio in combuſtiónem. Confídimus autem de vobis dilectíſſimi melióra, & vicinióra ſalúti.

DOMINICA XV.

poſt Pentecoſten.

De Epíſtola ad Hebræos.

Cap. 6.

NOn injuſtus Deus, ut obliviſcátur óperis veſtri, & dilectiónis quam oſtendiſtis in nómine ipſíus, qui miniſtraſtis ſanctis, & miniſtrátis. Cúpimus autem unumquemque veſtrûm eandem oſtentáre ſollicitúdinem ad expletiónem ſpei uſque in finem: ut non ſegnes efficiámini, verùm imitatóres eórum, qui fide, & patiéntiâ hæreditábunt promiſſiónes.

FERIA SECUNDA.

De Epíſtola ad Hebræos.

Cap. 10.

COnſiderémus ínvicèm in provocatiónem caritátis, & bonórum óperum: . . . & tantò magis quantò vidéritis appropinquantem diem. Voluntáriè enim peccántibus nobis poſt acceptam notítiam veritátis, jam non relínquitur pro peccátis hóſtia, terríbilis autem quædam expectátio judícii, & ignis *æmulátio*, quæ conſumptúra eſt adverſários. Tu autem, Dómine, &c.

FERIA TERTIA.

De Epíſtola ad Hebræos.

Cap. 10.

IRritam quis fáciens *legem* Móyſi, ſine ulla miſeratióne, duóbus vel tribus téſtibus móritur: quantò magis putátis deterióra meréri ſupplícia qui Fílium Dei conculcáverit, & ſánguinem teſtamenti pollútum dúxerit, *in quo* ſanctificátus eſt, & *Spirítui* grátiæ contuméliam fécerit? Scimus enim qui dixit: Mihi vindicta, & ego retríbuam. . . . . Horrendum eſt incídere in manus Dei viventis.

FERIA QUARTA.

De Epíſtola ad Hebræos.

Cap. 12.

REmiſſas manus, & ſolúta génua, *erígite*, & greſſus rectos fácite pédibus veſtris: ut non cláudicans quis erret, magis autem ſanétur. Pacem ſequímini cum ómnibus, & ſanctimóniam, ſine qua nemo vidèbit Deum: contemplantes ne quis deſit grátiæ Dei: ne qua radix amaritúdinis ſursùm gérminans impédiat, & per illam inquinentur multi.

FERIA QUINTA.
De Epíſtola ad Hebræos.
Cap. 13.

Caritas fraternitátis máneat in vobis. Et hoſpitalitátem nolíte oblviviſci, per hanc enim latuérunt quidam, Angelis hoſpítio receptis. Mementóte vinctórum, tanquàm ſimul vincti: & laborántium, tanquàm & ipſi in córpore morantes. Tu autem, Dómine, &c.

FERIA SEXTA.
De Epíſtola ad Hebræos.
Cap. 13.

HOnorábile connúbium in ómnibus, & thorus immaculátus. Fornicatóres enim, & adúlteros judicábit Deus. Sint mores ſine avarítia, contenti præſéntibus: ipſe enim dixit: Non te déſeram, neque derelinquam; ita ut confidenter dicámus: Dóminus mihi adjútor: non timébo quid fáciat mihi homo. Tu autem, Dómine, &c.

SABBATO.
De Epíſtola ad Hebræos.
Cap. 13.

MEmentóte præpoſitórum veſtrórum, qui vobis locúti ſunt verbum Dei: quorum intuentes éxitum converſatiónis, imitámini fidem. Jeſus Chriſtus herì, & hódiè: ipſe & in ſécula. Doctrínis váriis, & peregrínis nolíte abdúci. Optimum eſt enim grátiâ ſtabilíre cor, non eſcis, quæ non profuérunt ambulántibus in eis.

DOMINICA XVI.
poſt Pentecoſten.
De Epíſtola ad Hebræos.
Cap. 13.

HAbémus altáre, de quo édere non habent poteſtátem, qui tabernáculo deſérviunt. Quorum enim animálium infertur ſanguis pro peccáto in Sancta per Pontíficem, horum córpora cremantur extra caſtra. Propter quod & Jeſus, ut ſanctificáret per ſuum ſánguinem pópulum, extra portam paſſus eſt. Tu autem, Dómine, miſerére noſtrî.

℟. Deo grátias.

FERIA SECUNDA.
De Epíſtola ad Hebræos.
Cap. 13.

EXeámus ígitur ad (Jeſum) extra caſtra, impropérium ejus portantes. Non enim habémus hìc manentem civitátem, ſed futúram inquírimus. Per ipſum ergò offerámus hóſtiam laudis ſemper Deo, id eſt, fructum labiórum confiténtium nómini ejus. Beneficéntiæ autem, & communiónis nolíte obliviſci: tálibus enim hóſtiis promerétur Deus. Tu autem, Dómine, miſerére noſtrî.

℟. Deo grátias.

FERIA TERTIA.

De Epiſtola ad Hebræos.

Cap. 13.

OBedíte præpóſitis veſtris, & ſubjacéte eis. Ipſi enim pervigilant quaſi rationem pro animábus veſtris redditúri, ut cum gaudio hoc fáciant, & non gementes : hoc enim non expedit vobis. Oráte pro nobis : confidimus enim quia bonam conſciéntiam habémus in ómnibus benè volentes converſári.

FERIA QUARTA

Incipit Epiſtola Cathólica beati Jacóbi Apóſtoli.

Cap. 1.

JAcóbus Dei & Dómini noſtri Jeſu Chriſti ſervus, duódecim tríbubus, quæ ſunt in diſperſióne, ſalútem. Omne gáudium exiſtimáte, fratres mei, cùm in tentatiónes várias incidéritis : ſcientes quòd probátio fídei veſtræ patiéntiam operátur; patiéntia autem opus perfectum habet; ut ſitis perfecti & íntegri in nullo deficientes.

FERIA QUINTA.

De Epíſtola Cathólica beáti Jacóbi Apóſtoli.

Cap. 1.

SI quis veſtrûm índiget ſapiéntiâ, póſtulet à Deo, qui dat ómnibus affluenter, & non impróperat : & dábitur ei. Póſtulet autem in fide nihil hæſitans : qui enim hæſitat, ſímilis eſt flúctui maris, qui à vento movétur & circumfertur : non ergò æſtimet homo ille quòd accípiat áliquid à Dómino. Vir duplex ánimo, inconſtans eſt in ómnibus viis ſuis.

FERIA SEXTA.

De Epíſtola Cathólica beáti Jacóbi Apóſtoli.

Cap. 1.

SUſcípite ínſitum verbum, quod poteſt ſalváre ánimas veſtras. Eſtóte autem factóres verbi, & non auditóres tantùm fallentes voſmetipſos. Quia ſi quis audítor eſt verbi, & non factor : hic comparábitur viro conſideranti vultum nativitátis ſuæ in ſpéculo : conſiderávit enim ſe, & ábiit, & ſtatim oblítus eſt qualis fúerit.

SABBATO.

De Epíſtola Cathólica beáti Jacóbi Apóſtoli.

Cap. 1.

QUi perſpéxerit in legem perfectam libertátis, & permánſerit in ea, non audítor oblivióſus factus, ſed factor óperis : hic beátus in facto ſuo erit. Si quis autem putat ſe religióſum eſſe, non refrænans linguam ſuam, ſed ſedúcens cor ſuum, hujus vana eſt relígio. Relígio munda & immaculáta apud Deum, & Patrem, hæc eſt : Viſitáre pupillos & víduas in tribulatióne eó-

rum, & immaculátum ſe cuſtodíre ab hoc ſéculo. Tu autem, Dómine, miſerére noſtrî.

℟. Deo grátias.

DOMINICA XVII.
poſt Pentecoſten.

De Epíſtola Cathólica beáti Jacóbi Apóſtoli.

Cap. 2.

SI legem perfícitis regálem ſecundùm ſcriptúras: Díliges próximum tuum ſicut teipſum: benè fácitis. Si autem perſónas accípitis, peccátum operámini, redargúti à lege quaſi tranſgreſſóres. Quicumque autem totam legem ſerváverit, offendat autem in uno, factus eſt ómnium reus.

FERIA SECUNDA.

De Epíſtola Cathólica beáti Jacóbi Apóſtoli.

Cap. 2.

QUid próderit, fratres mei, ſi fidem dicat quis ſe habére, ópera autem non hábeat? Numquid póterit fides ſalváre eum? Si autem frater & ſoror nudi ſint, & indígeant victu quotidiáno, dicat autem áliquis ex vobis illis: Ite in pace, calefacímini, & ſaturámini: non dedéritis autem eis, quæ neceſſária ſunt córpori, quid próderit? Sic & fides, ſi non hábeat ópera, mórtua eſt in ſemetipſa. Tu autem, Dómine, miſerére noſtrî. ℟. Deo grátias.

FERIA TERTIA.

De Epíſtola Cathólica beáti Jacóbi Apóſtoli.

Cap. 2.

VIs autem ſcire, ô homo inánis, quóniam fides ſine opéribus mórtua eſt? Abraham pater noſter, nonnè ex opéribus juſtificátus eſt, ófferens Iſaac fílium ſuum ſuper altáre? Vides quóniam fides cooperabátur opéribus illíus: & ex opéribus fides conſummáta eſt? & ſuppléta eſt Scriptúra, dicens: Crédidit Abraham Deo, & reputátum eſt illi ad juſtítiam.

FERIA QUARTA.

De Epíſtola Cathólica beáti Jacóbi Apóſtoli.

Cap. 3.

NOlíte plures magiſtri fíeri, fratres mei, ſcientes quóniam majus judícium ſúmitis. In multis enim offéndimus omnes. Si quis in verbo non offendit, hic perfectus eſt vir.... Lingua módicum quidèm membrum eſt, & magna exaltat. Ecce quantus ignis quàm magnam ſylvam incendit! Et lingua ignis eſt, univérſitas iniquitátis.

FERIA QUINTA.

De Epíſtola Cathólica beáti Jacóbi Apóſtoli.

Cap. 3.

OMnis natúra beſtiárum, & vólucrum, & ſerpéntium, & ceterórum domantur, & dómita ſunt

à natúra humána : linguam autem nullus hóminum domáre poteſt : inquiétum malum, plena venéno mortífero. In ipſa benedícimus Deum & Patrem : & in ipſa maledícimus hómines, qui ad ſimilitúdinem Dei facti ſunt. Ex ipſo ore procédit benedíctio, & maledíctio. Non oportet, fratres mei, hæc ita fieri.

FERIA SEXTA.

De Epíſtola Cathólica beáti Jacóbi Apóſtoli.

Cap. 3.

QUis ſápiens, & diſciplinátus inter vos? oſtendat ex bona converſatióne operatiónem ſuam in manſuetúdine ſapiéntiæ. Quòd ſi zelum amárum habétis, & contentiónes ſint in córdibus veſtris, nolíte gloriári, & mendáces eſſe advérsùs veritátem. Non eſt enim iſta ſapiéntia deſurſùm deſcendens : ſed terréna, animális, diabólica.

SABBATO.

De Epíſtola Cathólica beáti Jacóbi Apóſtoli.

Cap. 3.

UBi zelus & conténtio : ibi inconſtántia, & omne opus pravum. Quæ autem deſurſùm eſt ſapiéntia, primùm quidèm pudíca eſt, deindè pacífica, modeſta, ſuadíbilis, bonis conſéntiens, plena miſericórdiâ, & frúctibus bonis, non júdicans, ſine ſimulatióne. Fructus autem juſtítiæ in pace ſeminátur, faciéntibus pacem. Tu autem, Dómine, &c.

DOMINICA XVIII.

poſt Pentecoſten.

De Epíſtola Cathólica beáti Jacóbi Apóſtoli.

Cap. 4.

UNdè bella & lites in vobis? Nonnè hinc? ex concupiſcéntiis veſtris, quæ mílitant in membris veſtris? Concupíſcitis, & non habétis : occíditis, & zelátis : & non poteſtis adipiſci : litigátis, & belligerátis, & non habétis, propter quod non poſtulátis. Pétitis, & non accípitis : eò quòd *malè petátis* : ut in concupiſcéntiis veſtris inſumátis. Tu autem, Dómine, &c.

FERIA SECUNDA.

De Epíſtola Cathólica beáti Jacóbi Apóſtoli.

Cap. 4.

NEſcítis quia amicítia hujus mundi, *inimíca* eſt Dei? Quicumque ergò volúerit amícus eſſe séculi hujus, inimícus Dei conſtitúitur... An putátis quia inániter Scriptúra dicat : Ad invídiam concupiſcit ſpíritus, qui hábitat in vobis? Majórem autem dat grátiam. Propter quod dicit : Deus ſuperbis reſíſtit, humílibus autem dat grátiam. Tu autem, Dómine, miſerére noſtri.

℞. Deo grátias.

FERIA TERTIA.

De Epíſtola Cathólica beáti Jacóbi Apóſtoli.

Cap. 4.

SUbditi eſtóte Deo, reſíſtite autem diábolo, & fúgiet à vobis. Appropinquáte Deo, & appropinquábit vobis. Emundáte manus, peccatóres: & purificáte corda, dúplices ánimo. Míſeri eſtóte, & lugéte, & ploráte: riſus veſter in luctum convertátur, & gáudium in mœrórem. Humiliámini in conſpectu Dómini, & exaltábit vos.

FERIA QUARTA.

De Epíſtola Cathólica beáti Jacóbi Apóſtoli.

Cap. 4.

ECce nunc qui dícitis: Hódiè, aut cráſtino ibimus in illam civitátem, & faciémus ibi quidèm annum, & mercábimur, & lucrum faciémus: qui ignorátis quid erit in cráſtino. Quæ eſt enim vita veſtra? vapor eſt ad módicum parens, & deinceps exterminábitur: pro eo ut dicátis: Si Dóminus volúerit; & : Si vixérimus: faciémus hoc, aut illud.

FERIA QUINTA.

De Epíſtola Cathólica beáti Jacóbi Apóſtoli.

Cap. 5.

AGite nunc dívites, ploráte ululantes in miſériis veſtris, quæ advénient vobis... Ecce merces operariórum, qui meſſuérunt regiónes veſtras, quæ fraudáta eſt à vobis, clamat: & clamor eórum in aures Dómini Sábaoth introívit. Epuláti eſtis ſuper terram, & in luxúriis enutriſtis corda veſtra in die occiſiónis. Addixiſtis, & occidiſtis juſtum, & non réſtitit vobis. Tu autem, Dómine, &c.

FERIA SEXTA.

De Epíſtola Cathólica beáti Jacóbi Apóſtoli.

Cap. 5.

PAtientes eſtóte, fratres, uſquè ad adventum Dómini. Ecce agrícola expectat pretióſum fructum terræ, patienter ferens donec accípiat temporáneum, & ſerótinum. Patientes ígitur eſtóte & vos, & confirmáte corda veſtra: quóniam adventus Dómini appropinquávit. Nolíte ingemíſcere, fratres, in altérutrum, ut non judicémini.

SABBATO.

De Epíſtola Cathólica beáti Jacóbi Apóſtoli.

Cap. 5.

ECce judex ante jánuam aſſiſtit. Exemplum accípite, fratres, éxitûs mali, labóris, & patiéntiæ, Prophétas, qui locúti ſunt in nómine Dómini. Ecce beatificámus eos, qui ſuſtinuérunt. Sufferéntiam Job audiſtis, & finem Dómini vidiſtis, quóniam miſéricors Dóminus eſt, & miſerátor. Tu autem, Dómine, &c.

DOMINICA XIX.

poſt Pentecoſten,

De Epíſtola Cathólica beáti Jacóbi Apóſtoli.

Cap. 5.

ANte ómnia, fratres mei, nolíte juráre, neque per cœlum, neque per terram, neque áliud quodcumque juramentum. Sit autem ſermo veſter: Eſt, eſt: Non, non: ut non ſub judício decidátis. Triſtátur áliquis veſtrûm? oret: Æquo ánimo eſt? pſallat. Infirmátur quis in vobis? indúcat preſbyteros Eccléſiæ, & orent ſuper eum, ungentes eum óleo in nómine Dómini: & orátio fídei ſalvábit infirmum, & alleviábit eum Dóminus: & ſi in peccátis ſit, remittentur ei. Tu autem, Dómine, &c.

FERIA SECUNDA.

De Epíſtola Cathólica beáti Jacóbi Apóſtoli.

Cap. 5.

COnfitémini altérutrum peccáta veſtra, & oráte pro ínvicèm ut ſalvémini: multùm enim valet deprecátio juſti aſsídua. . . . Fratres mei, ſi quis ex vobis erráverit à veritáte, & convérterit quis eum: ſcire debet quóniam qui converti fécerit peccatórem ab erróre viæ ſuæ, ſalvábit ánimam ejus à morte, & opériet multitúdinem peccatórum. Tu autem, Dómine, &c.

FERIA TERTIA.

Incipit Epíſtola prima beáti Petri Apóſtoli.

Cap. 1.

PEtrus Apóſtolus Jeſu Chriſti, electis ádvenis diſperſiónis Ponti, Galátiæ, Cappadóciæ, Aſiæ, & Bithyniæ ſecundùm præſciéntiam Dei Patris, in ſanctificatiónem Spíritûs, in obediéntiam, & aſperſiónem ſánguinis Jeſu Chriſti: Grátia vobis, & pax multiplicétur, . . . qui in virtúte Dei cuſtodímini per fidem in ſalútem, parátam revelári in témpore noviſſimo.

FERIA QUARTA.

De Epíſtola *prima beáti* Petri Apóſtoli.

Cap. 1.

SUccincti lumbos mentis veſtræ, ſóbrii perfectè ſperáte in eam, quæ offertur vobis, grátiam, in revelatiónem Jeſu Chriſti: quaſi fílii obediéntiæ, non configuráti prióribus ignorántiæ veſtræ deſidériis: ſed ſecundùm eum, qui vocávit vos, Sanctum: & ipſi in omni converſatióne ſancti ſitis: quóniam ſcriptum eſt: Sancti éritis, quóniam ego Sanctus ſum.

FERIA QUINTA.

De Epíſtola prima beáti Petri Apóſtoli.

Cap. 1.

SI patrem invocátis eum, qui ſine acceptióne perſonárum júdicat ſecundùm

uniuſcujuſque opus, in timóre incolátûs veſtri témpore converſámini. Scientes quòd non corruptibílibus auro, vel argento redempti eſtis de vana veſtra converſatióne paternæ traditiónis: ſed pretióſo ſánguine quaſi Agni immaculáti Chriſti, & incontamináti.

FERIA SEXTA.

De Epíſtola prima beáti Petri Apóſtoli.

Cap. 1.

PEr Chriſtum fidéles eſtis in Deo, qui ſuſcitávit eum à mórtuis, & dedit ei glóriam, ut fides veſtra, & ſpes eſſet in Deo. Animas veſtras caſtificantes in obediéntia caritátis, in fraternitátis amóre, símplici ex corde ínvicèm dilígite atténtiùs: renáti non ex ſémine corruptíbili, ſed incorruptíbili per verbum Dei vivi, & permanentis in æternum.

SABBATO.

De Epíſtola prima beáti Petri Apóſtoli.

Cap. 2.

CAríſſimi; óbſecro vos tanquàm ádvenas & peregrínos abſtinére vos à carnálibus deſidériis, quæ mílitant adversùs ánimam, converſatiónem veſtram inter Gentes habentes bonam: ut in eo, quod detrectant de vobis tanquàm de malefactóribus, ex bonis opéribus vos conſiderantes, gloríficent Deum in die viſitatiónis.

DOMINICA XX.

poſt Pentecoſten.

De Epíſtola prima beáti Petri Apóſtoli.

Cap. 2.

SUbjecti eſtóte omni humánæ creatúræ propter Deum: ſive regi quaſi præcellenti: ſive dúcibus tanquàm ab eo miſſis ad vindictam malefactórum, laudem verò bonórum: quia ſic eſt voluntas Dei, ut benè facientes obmutéſcere faciátis imprudéntium hóminum ignorántiam.... Omnes honoráte: fraternitátem dilígite: Deum timéte: Regem honorificáte. Tu autem, Dómine, miserére noſtrî.

℟. Deo grátias.

FERIA SECUNDA.

De Epíſtola prima beáti Petri Apóſtoli.

Cap. 2.

SErvi ſúbditi eſtóte in omni timóre dóminis, non tantùm bonis & modeſtis, ſed étiam dyſcolis. Hæc eſt enim grátia, ſi propter Dei conſciéntiam ſúſtinet quis triſtítias, pátiens injuſtè. Quæ enim eſt glória, ſi peccantes, & colaphizáti ſuffertis? Sed ſi benefacientes patienter ſuſtinétis: hæc eſt grátia apud Deum. Tu autem, Dómine, miſerére noſtrî.

℟. Deo grátias.

FERIA TERTIA.

De Epíſtola prima beáti Petri Apóſtoli.

Cap. 3.

QUis eſt qui vobis nóceat, ſi boni æmulatóres fuéritis? Sed & ſi quid patímini propter juſtítiam, beáti. Timórem autem eórum ne timuéritis, & non conturbémini... Cum modéſtia, & timóre conſciéntiam habentes bonam: ut in eo, quòd détrahunt vobis, confundantur, qui calumniantur veſtram bonam in Chriſto converſatiónem. Mélius eſt enim benefacientes (ſi voluntas Dei velit) pati, quàm malefacientes. Tu autem, Dómine, miſerére noſtrî.

℟. Deo grátias.

FERIA QUARTA.

De Epíſtola prima beáti Petri Apóſtoli.

Cap. 4.

EStóte prudentes, & vigiláte in oratiónibus. Ante ómnia autem, mútuam in vobiſmetipſis caritátem contínuam habentes: quia cáritas óperit multitúdinem peccatórum. Hoſpitáles ínvicèm ſine murmuratióne: unuſquiſque, ſicut accépit grátiam, in altérutrum illam adminiſtrantes, ſicut boni diſpenſatóres multiformis grátiæ Dei. Tu autem, Dómine, miſerére noſtrî.

℟. Deo grátias.

FERIA QUINTA.

De Epíſtola prima beáti Petri Apóſtoli.

Cap. 4.

NEmo veſtrûm patiátur ut homicída, aut fur, aut maledicus, aut alienórum appetítor. Si autem ut Chriſtiánus, non erubeſcat: gloríficet autem Deum in iſto nómine. Quóniam tempus eſt ut incípiat judícium à domo Dei. Si autem primùm à nobis: quis finis eórum, qui non credunt Dei Evangélio? Et ſi juſtus vix ſalvábitur, ímpius, & peccátor ubi parébunt? Tu autem, Dómine, &c.

FERIA SEXTA.

De Epíſtola prima beáti Petri Apóſtoli.

Cap. 5.

SEnióres, qui in vobis ſunt, óbſecro, conſénior & teſtis Chriſti paſſiónum: qui & ejus, quæ in futúro revelanda eſt, glóriæ communicátor: páſcite qui in vobis eſt gregem Dei, providentes non coactè, ſed ſpontáneè ſecundùm Deum: neque turpis lucri grátiâ, ſed voluntáriè: neque ut dominantes in cleris, ſed forma facti gregis ex ánimo: & cùm apparúerit Princeps paſtórum, percipiétis immarceſcíbilem glóriæ corónam. Tu autem, Dómine, miſerére noſtrî.

℟. Deo grátias.

SABBATO.

De Epíſtola prima beáti Petri Apóſtoli.

Cap. 5.

DEus ſuperbis reſiſtit, humílibus autem dat grátiam. Humiliámini ígitur ſub potenti manu Dei, ut vos exaltet in témpore viſitatiónis: omnem ſollicitúdinem veſtram projicientes in eum, quóniam ipſi cura eſt de vobis.... Deus autem omnis grátiæ, qui vocávit nos in æternam ſuam glóriam in Chriſto Jeſu, módicum paſſos ipſe perfíciet, confirmábit, ſolidabitque. Tu autem, Dómine, &c.

DOMINICA XXI. *poſt Pentecoſten.*

Incipit Epíſtola ſecunda beáti Petri Apóſtoli.

Cap. 1.

SImon Petrus, ſervus & Apóſtolus Jeſu Chriſti, iis, qui coæquálem nobiſcum ſortíti ſunt fidem in juſtítia Dei noſtri, & Salvatóris Jeſu Chriſti: Grátia vobis & pax adimpleátur in cognitióne Dei, & Chriſti Jeſu Dómini noſtri;... per quem máxima & pretióſa nobis promiſſa donávit: ut per hæc efficiámini divínæ conſortes natúræ: fugientes ejus, quæ in mundo eſt, concupiſcéntiæ corruptiónem. Tu autem, Dómine, miſerére noſtri.

℟. Deo grátias.

FERIA SECUNDA.

De Epíſtola ſecunda beáti Petri Apóſtoli.

Cap. 2.

FUérunt pſeudoprophétæ in pópulo, ſicut & in vobis erunt magiſtri mendáces, qui introdúcent ſectas perditiónis, & eum, qui emit eos, Dóminum negant: ſuperducentes ſibi célerem perditiónem. Et multi ſequentur eórum luxúrias, per quos via veritátis blaſphemábitur: & in avarítia fictis verbis de vobis negotiabuntur: quibus judícium jam olim non ceſſat: & perdítio eórum non dormítat. Tu autem, Dómine, miſerére noſtri.

℟. Deo grátias.

FERIA TERTIA.

De Epíſtola ſecunda beáti Petri Apóſtoli.

Cap. 2.

NOvit Dóminus pios de tentatióne erípere: iníquos verò in diem judícii rèſerváre cruciandos: magis autem eos, qui poſt carnem in concupiſcéntia immundítiæ ámbulant, dominationemque contemnunt, audáces, ſibi placentes, ſectas non métuunt introdúcere blaſphemantes... Hi ſunt fontes ſine aqua, & nébulæ turbínibus exagitátæ, quibus calígo tenebrárum reſervátur. Tu autem, Dómine, miſerére noſtrî.

℟. Deo grátias.

FERIA QUARTA.

De Epíſtola ſecúnda beáti Petri Apóſtoli.

Cap. 3.

CAríſſimi: Mémores ſitis eórum, quæ prædíxi verbórum à ſanctis Prophétis, & Apoſtolórum veſtrórum, præceptórum Dómini & Salvatóris. Hoc primùm ſcientes, quòd vénient in noviſſimis diébus in deceptióne illuſóres, juxtà próprias concupiſcéntias ambulantes, dicentes: Ubi eſt promíſſio, aut adventus ejus? ex quo enim patres dormiérunt, omnia ſic perſevérant ab inítio creatúræ.

FERIA QUINTA.

De Epíſtola ſecunda beáti Petri Apóſtoli.

Cap. 3.

UNum hoc non láteat vos, caríſſimi, quia unus dies apud Dóminum ſicut mille anni, & mille anni ſicut dies unus. Non tardat Dóminus promiſſiónem ſuam, ſicut quidam exíſtimant: ſed patienter agit propter vos, nolens áliquos períre, ſed omnes ad pœniténtiam reverti. Advéniet autem dies Dómini ut fur.

FERIA SEXTA.

De Epíſtola ſecunda beáti Petri Apóſtoli.

Cap. 3.

CŒli magno ímpetu tránſient, elementa verò calóre ſolventur, terra autem & quæ in ipſa ſunt ópera, exurentur. Cùm ígitur hæc ómnia diſſolvenda ſint, quales oportet vos eſſe in ſanctis converſatiónibus, & pietátibus, expectantes, & properantes in adventum diéi Dómini, per quem cœli ardentes ſolventur, & elementa ignis ardóre tabeſcent?

SABBATO.

De Epíſtola ſecunda beáti Petri Apóſtoli.

Cap. 3.

NOvos cœlos, & novam terram ſecundùm promiſſa (Dei) expectámus, in quibus juſtítia hábitat. Propter quod caríſſimi hæc expectantes, ſatágite immaculáti, & invioláti ei inveníri in pace.... Vos ígitur, fratres, præſciéntes cuſtodíte: ne inſipiéntium erróre traducti excidátis à própria firmitáte. Créſcite verò in grátia, & in cognitióne Dómini noſtri, & Salvatóris Jeſu Chriſti.

DOMINICA XXII. *poſt Pentecoſten.*

Incipit Epíſtola prima beáti Joannis Apóſtoli.

Cap. 1.

QUod fuit ab inítio, quod audívimus, quod vídimus óculis noſtris, quod perſpéximus, & manus noſtræ contrectavérunt de verbo vitæ: & vita manifeſtáta eſt, & vídimus, & teſtámur, & annuntiá-

mus vobis vitam æternam, quæ erat apud Patrem, & appáruit nobis: quod vídimus & audívimus, annuntiámus vobis, ut & vos societátem habeátis nobiſcum.

FERIA SECUNDA.

De Epíſtola prima beáti Joannis Apóſtoli.

Cap. 1.

HÆc eſt annuntiátio, quam audívimus ab eo, & annuntiámus vobis: Quóniam Deus lux eſt, & ténebræ in eo non ſunt ullæ. Si dixérimus quóniam ſocietátem habémus cum eo, & in ténebris ambulámus, mentímur, & veritátem non fácimus. Si autem in luce ambulámus ſicut & ipſe eſt in luce, ſocietátem habémus ad ínvicèm, & ſanguis Jeſu Chriſti, Fílii ejus, emundat nos ab omni peccáto.

FERIA TERTIA.

De Epíſtola prima beáti Joannis Apóſtoli.

Cap. 1.

SI dixérimus quóniam peccátum non habémus, ipſi nos ſedúcimus, & véritas in nobis non eſt. Si confiteámur peccáta noſtra: fidélis eſt, & juſtus, ut remittat nobis peccáta noſtra, & emundet nos ab omni iniquitáte. Si dixérimus quóniam non peccávimus: mendácem fácimus eum, & verbum ejus non eſt in nobis.

FERIA QUARTA.

De Epíſtola prima beáti Joannis Apóſtoli.

Cap. 2.

FIlíoli mei, hæc ſcribo vobis, ut non peccétis. Sed & ſi quis peccáverit, advocátum habémus apud Patrem, Jeſum Chriſtum juſtum: & ipſe eſt propitiátio pro peccátis noſtris: non pro noſtris autem tantùm, ſed étiam pro totíus mundi. Et in hoc ſcimus quóniam cognóvimus eum, ſi mandáta ejus obſervémus.

FERIA QUINTA.

De Epíſtola prima beáti Joannis Apóſtoli.

Cap. 2.

NOlíte diligere mundum, neque ea, quæ in mundo ſunt. Si quis díligit mundum, non eſt cáritas Patris in eo: quóniam omne quod eſt in mundo, concupiſcéntia carnis eſt, & concupiſcéntia oculórum, & ſupérbia vitæ; quæ non eſt ex Patre, ſed ex mundo eſt. Et mundus tranſit, & concupiſcéntia ejus. Qui autem facit voluntátem Dei, manet in æternum.

FERIA SEXTA.

De Epíſtola prima beáti Joannis Apóſtoli.

Cap. 3.

VIdéte qualem caritátem dedit nobis Pater, ut fílii Dei nominémur & ſimus. Propter hoc,

mundus non novit nos: quia non novit eum. Caríſſimi, nunc fílii Dei ſumus: & nondùm appáruit quid érimus. Scimus quóniam cùm apparúerit, símiles ei érimus: quóniam vidébimus eum ſícuti eſt. Et omnis, qui habet hanc ſpem in eo, ſanctíficat ſe, ſicut & ille ſanctus eſt.

SABBATO.

De Epíſtola prima beáti Joannis Apóſtoli.

Cap. 3.

Nolíte mirári, fratres, ſi odit vos mundus. Nos ſcimus quóniam tranſláti ſumus de morte ad vitam, quóniam dilígimus fratres. Qui non díligit manet in morte: omnis qui odit fratrem ſuum, homicída eſt. Et ſcitis quóniam omnis homicída non habet vitam ætérnam in ſemetipſo manentem. Tu autem, Dómine, &c.

DOMINICA XXIII.

poſt Pentecoſten.

De Epíſtola prima beáti Joannis Apóſtoli.

Cap. 3.

In hoc cognóvimus caritátem Dei, quóniam ille ánimam ſuam pro nobis póſuit: & nos debémus pro frátribus ánimas pónere... Et hoc eſt mandátum Dei: Ut credámus in nómine Fílii ejus Jeſu Chriſti: & diligámus altérutrum, ſicut dedit mandátum nobis. Et qui ſervat mandáta ejus, in illo manet, & ipſe in eo.

FERIA SECUNDA.

De Epíſtola prima *beáti* Joannis Apóſtoli.

Cap. 4.

Caríſſimi, nolíte omni ſpirítui crédere, ſed probáte ſpíritus ſi ex Deo ſint: quóniam multi pſeudoprophétæ exiérunt in mundum. In hoc cognóſcitur Spíritus Dei. Omnis ſpíritus qui confitétur Jeſum Chriſtum in carne veniſſe, ex Deo eſt: & omnis ſpíritus, qui ſolvit Jeſum, ex Deo non eſt, & hic eſt Antichriſtus, *de quo* audiſtis quóniam *venit*, & nunc jam *in mundo eſt.*

FERIA TERTIA.

De Epíſtola prima beáti Joannis Apóſtoli.

Cap. 4.

Qui novit Deum, audit nos: qui non eſt ex Deo, non audit nos: in hoc cognóſcimus Spíritum veritátis, & ſpíritum erróris. Caríſſimi, diligámus nos ínvicèm: quia cáritas ex Deo eſt. Et omnis, qui díligit, ex Deo natus eſt, & cognoſcit Deum. Qui non díligit, non novit Deum: quóniam Deus cáritas eſt.

FERIA QUARTA.

Incipit Epíſtola ſecunda beáti Joannis Apóſtoli.

Senior Electæ Dóminæ, & natis ejus; ... Sit vobiſcum grátia, miſeri-

córdia, pax à Deo Patre, & à Chriſto Jeſu Fílio Patris, in veritáte & caritáte... Rogo te Dómina, non tanquàm mandátum novum ſcribens tibi, ſed quod habúimus ab inítio, ut diligámus altérutrum... Hoc eſt enim mandátum, ut quemádmodùm audiſtis ab inítio, in eo ambulétis.

FERIA QUINTA.

De Epíſtola ſecunda beáti Joannis Apóſtoli.

VIdéte voſmetipſos, ne perdátis quæ operáti eſtis: ſed ut mercédem plenam recipiátis. Omnis qui recédit, & non pérmanet in doctrína Chriſti, Deum non habet: qui pérmanet in doctrína, hic & Patrem & Fílium habet. Si quis venit ad vos, & hanc doctrínam non affert, nolíte recípere eum in domum, nec Ave ei dixéritis. Qui enim dicit illi Ave, commúnicat opéribus ejus malignis.

FERIA SEXTA.

Incipit Epíſtola tértia beáti Joannis Apóſtoli.

SEnior Gaio caríſſimo, quem ego díligo in veritáte. Caríſſime, de ómnibus oratiónem fácio próſperè te íngredi, & valére, ſicut próſperè agit ánima tua. Gavíſus ſum valdè veniéntibus frátribus, & teſtimónium perhibéntibus veritáti tuæ, ſicut tu in veritáte ámbulas. Majórem horum non hábeo grátiam, quàm ut áudiam fílios meos in veritáte ambuláre.

SABBATO.

De Epíſtola tértia beáti Joannis Apóſtoli.

CAríſſime, fidéliter facis quidquid operáris in fratres, & hoc in peregrínos, qui teſtimónium reddidérunt caritáti tuæ in conſpectu Eccléſiæ: quos benefáciens, dedúces dignè Deo.... Scripſiſſem fórſitan Eccléſiæ: ſed is qui amat primátum gérere in eis, Diótrephes, non récipit nos... Noli imitári malum, ſed quod bonum eſt. Qui benéfacit, ex Deo eſt: qui maléfacit, non vidit Deum. Tu autem, Dómine, &c.

DOMINICA XXIV.

poſt Pentecoſten.

Incipit Epíſtola Cathólica beáti Judæ Apóſtoli.

JUdas Jeſu Chriſti ſervus, frater autem Jacóbi, his qui ſunt in Deo Patre dilectis, & Chriſto Jeſu conſervátis, & vocátis: Miſericórdia vobis, & pax, & cáritas adimpleátur. Caríſſimi, omnem ſollicitúdinem fáciens ſcribendi vobis de commúni veſtra ſalúte, neceſſe hábui ſcríbere vobis: déprecans ſupercertári ſemèl tráditæ ſanctis fídei. Tu antem, Dómine, miſerére noſtrì.

℟. Deo grátias.

FERIA SECUNDA.

De Epíſtola Cathólica beáti Judæ Apóſtoli.

SUbintroiérunt quidam hómines,.. ímpii, Dei noſtri grátiam transferentes in luxúriam, & ſolum Dominatórem, & Dóminum noſtrum Jeſum Chriſtum negantes... Hi autem quæcumque quidèm ignórant, blaſphémant: quæcumque autem naturáliter, tanquàm muta animália, norunt, in his corrumpuntur.

FERIA TERTIA.

De Epíſtola Cathólica beáti Judæ Apóſtoli.

HI (ímpii) ſunt in épulis ſuis máculæ, convivantes ſine timóre, ſemetipſos paſcentes, nubes ſine aqua, quæ à ventis circumferuntur, árbores autumnáles, infructuóſæ, bis mórtuæ, eradicátæ, fluctus feri maris, deſpumantes ſuas confuſiónes, sídera errántia: quibus procella tenebrárum ſerváta eſt in æternum.

FERIA QUARTA.

De Epíſtola Cathólica beáti Judæ Apóſtoli.

PRophetávit de his ſéptimus ab Adam Enoch, dicens: Ecce venit Dóminus in ſanctis míllibus ſuis, fácere judícium contrà omnes, & argúere omnes ímpios de ómnibus opéribus impietátis eórum, quibus ímpiè egérunt, & de ómnibus duris, quæ locúti ſunt contrà Deum peccatóres ímpii. Tu autem, Dómine, &c.

FERIA QUINTA.

De Epíſtola Cathólica beáti Judæ Apóſtoli.

HI ſunt murmuratóres querulóſi, ſecundùm deſidéria ſua ambulantes, & os eórum lóquitur ſuperba, mirantes perſónas quæſtûs causâ. Vos autem, caríſſimi, mémores eſtóte verbórum, quæ prædicta ſunt ab Apóſtolis Dómini noſtri Jeſu Chriſti, qui dicébant vobis, quóniam in noviſſimo témpore vénient illuſóres, ſecundùm deſidéria ſua ambulantes in impietátibus. Tu autem, Dómine, &c.

FERIA SEXTA.

De Epíſtola Cathólica beáti Judæ Apóſtoli.

VOs autem caríſſimi, ſuperædificantes voſmetipſos ſanctíſſimæ veſtræ fidei, in Spíritu ſancto orantes, voſmetipſos in dilectióne Dei ſerváte, expectantes miſericórdiam Dómini noſtri Jeſu Chriſti in vitam æternam. Et hos quidèm argúite judicátos: illos verò ſalváte, de igne rapientes. Aliis autem miſerémini in timóre: odientes & eam, quæ carnális eſt, maculátam túnicam. Tu autem, Dómine, miſerére noſtrî.

℟. Deo grátias.

SABBATO.

De Epíſtola Cathólica beáti Judæ Apóſtoli.

EI autem, qui potens eſt vos conſerváre ſine peccáto, & conſtitúere ante conſpectum glóriæ ſuæ immaculátos in exultatióne in adventu Dómini noſtri Jeſu Chriſti: ſoli Deo Salvatóri noſtro, per Jeſum Chriſtum Dóminum noſtrum, glória & magnificéntia, impérium & poteſtas ante omne ſéculum, & nunc, & in ómnia ſécula ſeculórum, Amen.

DOMINICA XXV. *poſt Pentecoſten.*

Incipit liber Apocalypſis beáti Joannis Apóſtoli.

Cap. 1.

APocalypſis Jeſu Chriſti, quam dedit illi Deus palàm fácere ſervis ſuis, quæ oportet fíeri citò: & ſignificávit, mittens per Angelum ſuum ſervo ſuo Joanni, qui teſtimónium perhíbuit verbo Dei, & teſtimónium Jeſu Chriſti, quæcumque vidit. Beátus qui legit, & audit verba prophétiæ hujus; & ſervat ea, quæ in ea ſcripta ſunt.

FERIA SECUNDA.

De libro Apocalypſis beáti Joannis Apóſtoli.

Cap. 1.

JOannes ſeptem Ecclésiis, quæ ſunt in Aſia. Grátia vobis, & pax ab eo, qui eſt, & qui erat, & qui ventúrus eſt; & à ſeptem ſpirítibus, qui in conſpectu throni ejus ſunt: & à Jeſu Chriſto, qui eſt teſtis fidélis, primogénitus mortuórum, & princeps regum terræ, qui diléxit nos, & lavit nos à peccátis noſtris in ſánguine ſuo.

FERIA TERTIA.

De libro Apocalypſis beáti Joannis Apóſtoli.

Cap. 1.

EGo Joannes frater veſter, & párticeps in tribulatióne, & regno, & patiéntiâ in Chriſto Jeſu: fui in ínſula quæ appellátur Patmos, propter verbum Dei, & teſtimónium Jeſu: fui in ſpíritu in Domínica die, & audívi poſt me vocem magnam tanquàm tubæ, dicentis: Quod vides, ſcribe in libro, & mitte ſeptem Eccléſiis, quæ ſunt in Aſia. Tu autem, &c.

FERIA QUARTA.

De libro Apocalypſis beáti Joannis Apóſtoli.

Cap. 2.

ANgelo Epheſi Eccléſiæ ſcribe:... Scio ópera tua, & labórem, & patiéntiam tuam;... & quia,... ſuſtinuiſti propter nomen meum, & non defeciſti. Sed hábeo adversùm te, quòd caritátem tuam primam reliquiſti. Memor eſto ítaque undè excíderis: & age pœniténtiam, & prima ópera fac. Sin autem, vénio tibi, & movébo can-

delábrum tuum de loco ſuo.

FERIA QUINTA.

De libro Apocalypſis beáti Joannis Apóſtoli.

Cap. 2.

ANgelo Smyrnæ Eccléſiæ ſcribe: ... Scio tribulatiónem tuam, & paupertátem tuam, ſed dives es: & blaſphemáris ab his, qui ſe dicunt Judæos eſſe, & non ſunt, ſed ſunt Synagóga Sátanæ. Nihil horum tímeas quæ paſſúrus es. Ecce miſſúrus eſt diábolus áliquos ex vobis in cárcerem, ut tentémini: & habébitis tribulatiónem diébus decem. Eſto fidélis uſquè ad mortem, & dabo tibi corónam vitæ. Tu autem, Dómine, &c.

FERIA SEXTA.

De libro Apocalypſis beáti Joannis Apóſtoli.

Cap. 2.

ANgelo Pérgami Eccléſiæ ſcribe: ... Scio ubì hábitas, ubì ſedes eſt Sátanæ: & tenes nomen meum, & non negaſti fidem meam... Sed hábeo adversùs te pauca: quia habes illic tenentes doctrínam Bálaam; ... ita habes & tu tenentes doctrínam Nicolaïtárum. Similiter pœniténtiam age: ſi quóminùs véniam tibi citò, & pugnábo cum illis in gládio oris mei. Tu autem, Dómine, miserére noſtrî.

℟. Deo grátias.

SABBATO.

De libro Apocalypſis beáti Joannis Apóſtoli.

Cap. 2.

ANgelo Thyatíræ Eccléſiæ ſcribe: ... Novi ópera tua, & fidem, & caritátem tuam, & miniſtérium, & patiéntiam tuam, & ópera tua noviſſima plura prióribus. Sed hábeo adversùs te pauca: quia permittis mulíerem Jézabel, quæ ſe dicit prophéten, docére, & ſedúcere ſervos meos... Et dedi illi tempus ut pœniténtiam ágeret: & non vult pœnitére... Ecce mittam eam in lectum: ... & filios ejus interfíciam, ... & ſcient omnes Eccléſiæ, quia ego ſum ſcrutans renes, & corda: & dabo unicuíque veſtrûm ſecundùm ópera ſua.

DOMINICA XXVI.

poſt Pentecoſten.

De libro Apocalypſis beáti Joannis Apóſtoli.

Cap. 3.

ANgelo Eccléſiæ Sardis ſcribe: ... Scio ópera tua, quia nomen habes quòd vivas, & mórtuus es. Eſto vígilans, & confirma cétera, quæ moritúra erant. Non enim invénio ópera tua plena coram Deo meo. In mente ergò hábe quáliter accéperis, & audíeris, & ſerva, & pœniténtiam age. Si ergò non vigiláveris, véniam ad te tanquàm fur,

fur, & néſcies, quâ horâ véniam ad te.

FERIA SECUNDA.

De libro Apocalypſis beáti Joannis Apóſtoli.

Cap. 3.

ANgelo Philadélphiæ Eccléſiæ ſcribe: ... Scio ópera tua : ... quia módicam habes virtútem, & ſervaſti verbum meum, & non negaſti nomen meum... Quóniam ſervaſti verbum patiéntiæ meæ, & ego ſervábo te ab hora tentatiónis, quæ ventúra eſt in orbem univerſum tentáre habitantes in terra. Ecce vénio citò : tene quod habes, ut nemo accípiat corónam tuam. Tu autem, Dómine, miſerére noſtri.

℟. Deo grátias.

FERIA TERTIA.

De libro Apocalypſis beáti Joannis Apóſtoli.

Cap. 3.

ANgelo Laodíciæ Eccléſiæ ſcribe : .... Quia tépidus es, & nec frígidus, nec cálidus, incípiam te evómere ex ore meo. Quia dicis : quòd dives ſum, & locupletátus, & nullíus égeo : & neſcis quia tu es miſer, & miſerábilis, & pauper, & cæcus, & nudus. Suádeo tibi émere à me aurum ignítum probátum, ut lócuples fias. ... Ego quos amo, árguo, & caſtígo. Æmuláre ergò, & pœniténtiam age. Tu autem, Dómine, &c.

FERIA QUARTA.

De libro Apocalypſis beáti Joannis Apóſtoli.

Cap. 14.

VIdi Angelum volantem per médium cœli, habentem Evangélium ætérnum, ut evangelizáret ſedéntibus ſuper terram, & ſuper omnem gentem, & tribum, & linguam, & pópulum : dicens magnâ voce : Timéte Dóminum, & date illi honórem, quia venit hora judícii ejus : & adoráte eum, qui fecit cœlum, & terram, mare, & fontes aquarum.

FERIA QUINTA.

De libro Apocalypſis beáti Joannis Apóſtoli.

Cap. 14.

ET álius Angelus ſecútus eſt dicens : Cécidit, cécidit Bábylon illa magna; quæ à vino iræ fornicatiónis ſuæ potávit omnes gentes. Et tértius Angelus ſecútus eſt illos, dicens voce magnâ : Si quis adoráverit béſtiam, & imáginem ejus, & accéperit caractérem in fronte ſua, aut in manu ſua : & hic bibet de vino iræ Dei,... & cruciábitur igne & ſúlphure in conſpectu Angelórum ſanctórum, & ante conſpectum Agni.

FERIA SEXTA.

De libro Apocalypſis beáti Joannis Apóſtoli.

Cap. 15.

ET vidi... eos, qui vicérunt béſtiam, ...

habentes cítharas Dei: & cantantes cánticum Móyſi ſervi Dei, & cánticum Agni, dicentes: Magna & mirabília ſunt ópera tua Dómine Deus omnípotens: juſtæ & veræ ſunt viæ tuæ, Rex ſeculórum. Quis non timébit te, Dómine, & magnificábit nomen tuum? quia ſolus pius es: quóniam omnes gentes vénient, & adorábunt in conſpectu tuo, quóniam judícia tua manifeſta ſunt.

SABBATO.

De libro Apocalypſis beáti Joannis Apóſtoli.

Cap. 18.

ET poſt hæc vidi álium Angelum deſcendentem de cœlo, habentem poteſtátem magnam: & terra illumináta eſt à glória ejus. Et exclamávit in fortitúdine, dicens: Cécidit, cécidit Bábylon magna... Et audívi áliam vocem de cœlo, dicentem: Exíte de illa pópulus meus; ut ne partícipes ſitis delictórum ejus, & de plagis ejus non accipiátis.

DOMINICA XXVII. *poſt Pentecoſten.*

De libro Apocalypſis beáti Joannis Apóſtoli.

Cap. 18.

PErvenérunt peccáta (Babylónis) uſquè ad cœlum, & recordátus eſt Dóminus iniquitátum ejus. Rèddite illi ſicut & ipſa réddidit vobis: & duplicáte duplícia ſecundùm ópera ejus: in póculo, quo míſcuit, miſcéte illi duplum. Quantùm glorificávit ſe, & in delíciis fuit, tantùm date illi tormentum & luctum.

FERIA SECUNDA.

De libro Apocalypſis beáti Joannis Apóſtoli.

Cap. 19.

POſt hæc audívi quaſi vocem turbárum multárum in cœlo dicéntium: Allelúia; Salus, & glória, & virtus Deo noſtro eſt: quia vera & juſta judícia ſunt ejus, qui judicávit de meretrice magna, quæ corrúpit terram; ... & vindicávit ſánguinem ſervórum ſuórum de mánibus ejus. Et íterùm dixérunt: Allelúia. Et fumus ejus aſcendit in ſécula ſeculórum.

FERIA TERTIA.

De libro Apocalypſis beáti Joannis Apóſtoli.

Cap. 20.

VIdi thronum magnum cándidum, & ſedentem ſuper eum, à cujus conſpectu fugit terra, & cœlum, & locus non eſt inventus eis. Et vidi mórtuos magnos, & puſillos ſtantes in conſpectu throni, & libri aperti ſunt: & álius liber apertus eſt qui eſt vitæ: & judicáti ſunt mórtui ex his, quæ ſcripta erant in libris ſecundùm ópera ipſórum... Et qui non inventus eſt in libro vitæ ſcriptus, miſſus eſt in ſtagnum ignis.

FERIA QUARTA.

De libro Apocalypſis beáti Joannis Apóſtoli.

Cap. 21.

VIdi ſanctam civitátem Jerúſalem novam deſcendentem de cœlo à Deo... Et audívi vocem magnam de throno dicentem : Ecce tabernáculum Dei cum homínibus, & habitábit cum eis. Et ipſi pópulus ejus erunt; & ipſe Deus cum eis erit eórum Deus : & abſterget Deus omnem lácrymam ab óculis eórum.

FERIA QUINTA.

De libro Apocalypſis beáti Joannis Apóſtoli.

Cap. 21.

DIxit qui ſedébat in throno : Ecce nova fácio ómnia.... Ego ſitienti dabo de fonte aquæ vitæ, gratis. Qui vícerit, poſſidébit hæc; & ero illi Deus, & ille erit mihi fílius. Tímidis autem, & incrédulis, & execrátis, & homicídis, & fornicatóribus, & venéficis, & idolólatris, & ómnibus mendácibus, pars illórum erit in ſtagno ardenti igne, & ſúlphure.

FERIA SEXTA.

De libro Apocalypſis beáti Joannis Apóſtoli.

Cap. 21.

UNus de Angelis ſúſtulit me in ſpíritu in montem magnum, & altum, & oſtendit mihi civitátem ſanctam Jerúſalem... habentem claritátem Dei... Et fundamenta muri civitátis omni lápide pretióſo ornáta..... Et templum non vidi in ea. Dóminus enim Deus omnípotens templum illius eſt, & Agnus. Tu autem, &c.

SABBATO.

De libro Apocalypſis beáti Joannis Apóſtoli.

Cap. 21.

CIvitas non eget ſole, neque luna ut luceant in ea, nam cláritas Dei illuminávit eam, & lucerna ejus eſt Agnus... Portæ ejus non claudentur per diem: nox enim non erit illic. Et áfferent glóriam, & honórem géntium in illam. Non intrábit in eam áliquod coïnquinátum, aut abominatiónem fáciens, & mendácium. Tu autem, &c.

DOMINICA XXVIII. *poſt Pentecoſten.*

De libro Apocalypſis beáti Joannis Apóſtoli.

Cap. 22.

ET oſtendit mihi flúvium aquæ vitæ, ſplendidum tanquàm cryſtallum : procedentem de ſede Dei & Agni. In médio platéæ ejus, & ex utráque parte flúminis lignum vitæ, áfferens fructus duódecim, per menſes ſíngulos reddens fructum ſuum, & fólia ligni ad ſanitátem géntium. Tu autem, Dómine, miſerére noſtrì.

℟. Deo grátiàs.

FERIA SECUNDA.

De libro Apocalypſis beáti Joannis Apóſtoli.

Cap. 22.

ET omne maledictum non erit ámpliùs : ſed ſedes Dei, & Agni in illa erunt, & ſervi ejus ſérvient illi. Et vidébunt fáciem ejus : & nomen ejus in fróntibus eórum. Et nox ultrà non erit : & non egébunt lúmine lucernæ, neque lúmine ſolis, quóniam Dóminus Deus illuminábit illos, & regnábunt in ſécula seculórum.

FERIA TERTIA.

De libro Apocalypſis beáti Joannis Apóſtoli.

Cap. 22.

ET dixit mihi : Hæc verba fideliſſima ſunt, & vera. Et Dóminus Deus ſpiríttuum Prophetárum miſit Angelum ſuum oſténdere ſervis ſuis quæ oportet fíeri citò. Et ecce vénio velóciter. Beátus, qui cuſtódit verba prophétiæ libri hujus. Et ego Joannes, qui audívi, & vidi hæc.

FERIA QUARTA.

De libro Apocalypſis beáti Joannis Apóſtoli.

Cap. 22.

ET poſtquàm audiſſem, & vidiſſem, cécidi ut adorárem ante pedes Angeli, qui mihi hæc oſtendébat. Et dixit mihi : Vide ne féceris : conſervus enim tuus ſum, & fratrum tuórum Prophetárum, & eórum, qui ſervant verba prophétiæ libri hujus : Deum adóra.

FERIA QUINTA.

De libro Apocalypſis beáti Joannis Apóſtoli.

Cap. 22.

ET dixit mihi : Ne ſignáveris verba prophétiæ libri hujus : tempus enim propè eſt. Qui nocet, nóceat adhuc : & qui in ſórdibus eſt, ſordeſcat adhuc : & qui juſtus eſt, juſtificétur adhuc : & ſanctus, ſanctificétur adhuc. Ecce vénio citò, & merces mea mecum eſt, réddere unicuíque ſecundùm ópera ſua. Tu autem, &c.

FERIA SEXTA.

De libro Apocalypſis beáti Joannis Apóſtoli.

Cap. 22.

EGo Jeſus miſi Angelum meum, teſtificári vobis hæc in Eccléſiis. Ego ſum radix, & genus David, ſtella ſpléndida, & matutína... Qui ſitit, véniat : & qui vult, accípiat aquàm vitæ, gratis... Dicit qui teſtimónium pérhibet iſtórum ; Etiam vénio citò : Amen. Veni Dómine Jeſu. Grátia Dómini noſtri Jeſu Chriſti cum ómnibus vobis, Amen.

INDEX PSALMORUM.

Pſalmi.		*Paginæ.*
119	AD Dóminum, cùm tribulárer.	74
27	Ad te, Dómine, clamábo.	7
24	Ad te, Dómine, levávi.	48
122	Ad te levávi óculos meos.	95
28	Afferte Dómino, fílii Dei.	151
77	Atténdite, pópule meus.	81
48	Audíte hæc, omnes gentes.	141
118	BEáti immaculáti in via.	16
127	Beáti omnes qui timent Dóminum.	157
31	Beáti quorum remiſſæ ſunt.	77
40	Beátus qui intélligit.	140
1	Beátus vir qui non ábiit.	3
111	Beátus vir qui timet Dóminum.	29
33	Benedícam Dóminum in omni témpore.	112
103	Bénedic, ánima mea, Dómino: Dómine Deus.	35
102	Bénedic, ánima mea, Dómino; & ómnia.	92
143	Benedíctus Dóminus Deus meus,	158
84	Benedixiſti, Dómine, terram tuam.	63
91	Bonum eſt confitéri Dómino.	41
95	CAntáte Dómino cánticum novum: cantáte.	49
149	Cantáte Dño cánticum novum: laus ejus.	153
97	Cantáte Dómino cánticum novum; quia.	50
18	Cœli enarrant glóriam Dei.	58
74	Confitébimur tibi, Deus.	142
110	Confitébor tibi, Dómine.... in concílio.	29
9	Confitébor tibi, Dómine.... narrábo.	79
137	Confitébor tibi, Dómine.... quóniam audiſti.	115
104	Confitémini Dómino, & invocáte.	37
135	Confitémini Dómino, quóniam....Confitémini.	42
106	Confitémini Dómino, quóniam.... Dicant qui.	61
117	Confitémini Dómino, quóniam.... Dicat nunc.	15
105	Confitémini Dómino, quóniam...Quis loquétur.	39
15	Conſerva me, Dómine, quóniam ſperávi in te.	98
115	Crédidi, propter quod locútus ſum.	114
4	Cùm invocárem, exaudívit me Deus.	32
129	DE profúndis clamávi ad te, Dómine.	96
43	Deus, áuribus noſtris audívimus.	128
49	Deus deórum Dóminus locútus eſt.	69
62	Deus, Deus meus, ad te de luce vígilo.	11

Pſalmi.		*Paginæ.*
21	Deus, Deus meus, réſpice in me.	133
69	Deus, in adjutórium meum intende.	113
53	Deus, in nómine tuo ſalvum me fac.	124
71	Deus, judícium tuum regi da.	59
108	Deus, laudem meam ne tacúeris.	72
66	Deus misereátur noſtrî.	108
45	Deus noſter refúgium & virtus.	153
82	Deus, quis ſímilis erit tibi?	144
59	Deus, repuliſti nos.	155
81	Deus ſtetit in ſynagóga deórum.	94
78	Deus, venérunt gentes in hæreditátem tuam.	78
93	Deus ultiónum Dóminus.	94
114	Diléxi, quóniam exáudiet Dóminus.	53
17	Díligam te, Dómine, fortitúdo mea.	5
38	Dixi: Cuſtódiam vias meas.	117
109	Dixit Dóminus Dómino meo.	28
35	Dixit injuſtus ut delinquat.	85
52	Dixit insípiens.... in iniquitátibus.	51
13	Dixit insípiens.... in ſtúdiis ſuis.	98
140	Dómne, clamávi ad te.	75
7	Dómine Deus meus, in te ſperávi.	57
87	Dómine Deus ſalútis meæ.	150
8	Dómine Dóminus noſter.	46
142	Dómine, exaudi oratiónem meam; áuribus.	151
101	Dómine, exaudi oratiónem meam; & clamor.	132
20	Dómine, in virtúte tua lætábitur rex.	92
6	Dómine, ne in furóre tuo.... Miſerére.	56
37	Dómine, ne in furóre tuo.... Quóniam.	138
130	Dómine, non eſt exaltátum cor meum.	97
138	Dómine, probaſti me.	135
3	Dómine, quid multiplicáti ſunt.	4
14	Dómine, quis habitábit in tabernáculo tuo.	58
89	Dómine, refúgium factus es nobis.	109
23	Dómini eſt terra, & plenitúdo ejus.	63
26	Dóminus illuminátio mea.	109
22	Dóminus regit me.	111
92	Dóminus regnávit; decórem indútus eſt.	11
96	Dóminus regnávit; exultet terra.	64
98	Dóminus regnávit; iraſcantur pópuli.	51
133	ECce nunc benedícite Dóminum.	35
132	Ecce quàm bonum.	75
58	Eripe me de inimícis meis.	120
139	Eripe me, Dómine, ab hómine malo.	136
44	Eructávit cor meum verbum bonum.	152
144	Exaltábo te, Deus meus rex.	111

Pſalmi. *Paginæ.*
29 Exaltábo te, Dómine, quóniam. 8
19 Exáudiat te Dóminus in die tribulatiónis. 99
60 Exaudi, Deus, deprecatiónem meam. 121
63 Exaudi, Deus, oratiónem meam, cùm déprecor. 142
54 Exaudi, Deus, oratiónem meam, & ne. 119
16 Exaudi, Dómine, juſtítiam meam. 145
39 Expectans expectávi Dóminum. 130
80 Exultáte Deo adjutóri noſtro. 105
32 Exultáte, juſti, in Dómino. 100
67 Exurgat Deus, & diſſipentur. 101
86 FUndamenta ejus in móntibus ſanctis. 154
85 INclína, Dómine, aurem tuam. 160
125 In convertendo Dóminus. 55
10 In Dómino confído. 97
113 In éxitu Iſraël de Ægypto. 30
70 In te, Dómine, ſperávi.... & éripe me. 124
30 In te, Dómine, ſperávi.... in juſtítia. 89
65 JUbiláte Deo, omnis terra; pſalmum. 8
99 Jubiláte Deo, omnis terra; ſervíte. 11
34 Júdica, Dómine, nocentes me. 67
42 Júdica me, Deus, & diſcerne. 91
25 Júdica me, Dómine, quóniam. 68
121 LÆtátus ſum in his. 74
145 Lauda, ánima mea, Dóminum. 127
147 Lauda, Jerúſalem, Dóminum. 107
148 Laudáte Dóminum, de cœlis. 13
150 Laudáte Dóminum in ſanctis ejus. 66
116 Laudáte Dóminum, omnes gentes. 149
146 Laudáte Dóminum, quóniam bonus. 88
134 Laudáte nomen Dómini. 45
112 Laudáte, púeri, Dóminum. 30
120 Levávi óculos meos in montes. 54
47 MAgnus Dóminus, & laudábilis. 154
131 Memento, Dómine, David. 157
56 Miſerére meî, Deus, miſerére meî. 145
55 Miſerére meî, Deus, quóniam. 139
50 Miſerére meî, Deus, ſecundùm. 159
100 Miſericórdiam & judícium. 60
88 Miſericórdias Dómini in æternum. 102
126 NIſi Dóminus ædificáverit domum. 96
123 Niſi quia Dóminus erat in nobis. 54
36 Noli æmulári in malignántibus. 70
61 Nonnè Deo ſubjecta erit. 142
75 Notus in Judæa Deus. 143

Pſalmi. *Paginæ.*

46 OMnes gentes, pláudite mánibus, 50

107 PArátum cor meum, Deus. 105
72 QUàm bonus Iſraël Deus. 52
83 Quàm dilecta tabernácula tua. 110
2 Quarè fremuérunt gentes. 3
41 Quemádmodùm desíderat cervus. 90
124 Qui confídunt in Dómino. 96
51 Quid gloriáris in malítia. 138
90 Qui hábitat in adjutório Altíſſimi. 33
79 Qui regis Iſraël, intènde. 113
128 SÆpè expugnavérunt me. 135
68 Salvum me fac, Deus. 122
11 Salvum me fac, Dómine. 117
57 Si verè útiquè juſtítiam. 132
136 Super flúmina Babylónis. 55

64 TE decet hymnus, Deus, in Sion. 86
94 VEníte, exultémus Dómino. 2
5 Verba mea áuribus pércipe, Dómine. 85
76 Voce meâ ad Dóminum.... voce meâ ad Deum. 47
141 Voce meâ ad Dóminum.... voce meâ ad Dñum. 76
12 USquequò, Dómine. 77
73 Ut quid, Deus, repuliſti in finem? 156

Index Canticorum Pſalterii.

AUdíte, cœli, quæ loquor. 146
Benedícite, ómnia ópera. 11
Benedictus Dóminus. 14
Benedictus es, Dómine. 107
Cantémus Dómino. 43
Collaudáte cánticum. 44
Confitébor tibi. 87
Dómine, audívi. 125
Ego dixi: In dimídio. 64
Exultávit cor meum. 106
Incípite Dómino in tympanis. 149
Magníficat ánima mea. 32
Magnus es, Dómine. 83
Miserére noſtrî, Deus. 65
Nunc dimittis. 34
Urbs fortitúdinis noſtræ. 127

FINIS.

TABULA MODORUM CANTUS, nec non Intonationes, Mediationes, & Terminationes Pſalmorum & Canticorum, ſecundùm omnes cujuſque Modi differentias.

IN hocce Breviario quiſque modus pſallendi, quem vulgò ſed impropriè Tonum vocant, ſuo numero notatur ad Antiphonas, variæ etiam uniuſcujuſque modi terminationes propriis litteris deſignantur; ſiquidem variatio terminationum in cantu Gregoriano fit juxtà initium cantûs Antiphonæ, quod huic terminationi reſpondet, ſicut vice versâ initium cantûs Antiphonæ reſpondere debet terminationi pſalmodicæ ſecundùm varietates in ſyſtemate S. Gregorii Papæ admiſſas.

Itaque terminationes aliæ ſunt completæ, incompletæ aliæ. Terminationes completæ, majuſculis; incompletæ verò minuſculis litteris deſignantur. Terminatio completa illa eſt, quæ in ſingulis Pſalmi verſibus deſinit in legitimam toni ſui finalem; id eſt, cujus ultimus ſonus idem eſt ac ultimus ſonus Antiphonæ quæ præceſſit; verbi gratiâ, in primo & ſecundo modo terminatio in re *vel in* la*; in tertio modo terminatio in* mi*, & ſic de ceteris. Terminatio vero incompleta ſeu ſuſpenſa eſt illa quæ non in Pſalmi verſibus, ſed in ſola Antiphona perfectè terminatur; id eſt, cujus ultimus ſonus alius eſt ac ultimus ſonus Antiphonæ ejuſdem modi; exemplì gratiâ, in primo modo cujus Antiphonæ terminantur in chorda* re*, terminationes verò in* la*, in* ſol*, in* fa*, &c.*

Intonatio adhibetur tantùm ad primum verſum Pſalmi; reliqui verſus à dominante reſumuntur. In Canticis Evangelicis in Duplicibus & ſuprà, ac in omnibus Dominicis, ſinguli verſus inchoantur ut primus; niſi canuntur cum vulgò Faux-bourdon*; tunc enim reſumuntur à dominante ut in Pſalmis. Cum autem in primo verſu cantici* Magnificat*, intonatio & mediatio ut plurimùm compleri non poſſit propter ejus brevitatem, in ceteris ejus verſibus recurrendum eſt ad intonationem & mediationem Pſalmorum.*

Mediatio fit in omnibus verſibus eodem modo quo in primo, niſi ſit dictio monoſyllaba vel hebræa non declinata.

Terminatio in omnibus verſibus ſemper eadem eſt ac in primo verſu. Omnis autem terminatio, quæ, ut ſuprà dictum eſt, denotatur per litteras alphabeticas, ideò ſic deſignatur, quia hæ litteræ notis cantûs reſpondent; ita ut more veterum a *deſignet chordam* la; b *chordam* ſi; c *chordam* ut; d *chordam* re; e *chordam* mi; f *chordam* fa; g *chordam* ſol.

I. Modus *cujus Antiphonæ deſinunt in chorda* D, *aliter dicta chorda* re.

Sequens deſinit pariter in D. *ſed cum ultimam ſyllabam reddat caudatam, ſitque de primo, notatur per* J. *caudatum.*

I. Modus in A. *id eſt in* la.

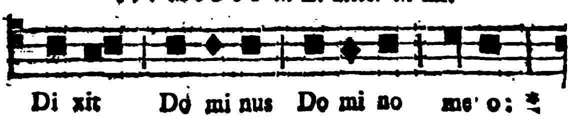
II. Modus in D. *id eſt in* re.

III. Modus *in* E. *aliter in* mi.

IV. Modus *in* E. *aliter in* mi.

IV. Modus in A. aliter in la. prævio b molli.

V. Modus in C. aliter in ut.

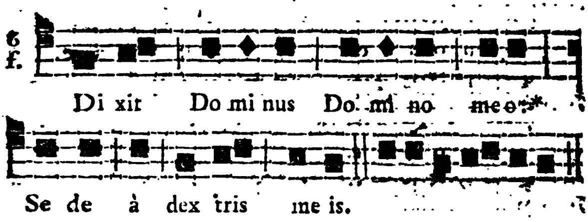
V. Modus in F. aliter in fa.

V. Modus in a. id eſt in la.

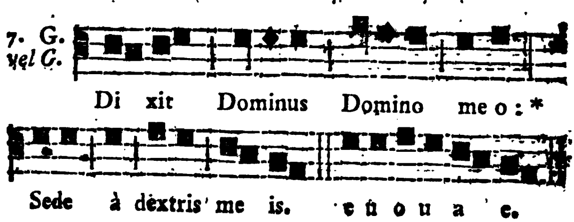
VI. Modus in F. aliter in fa.

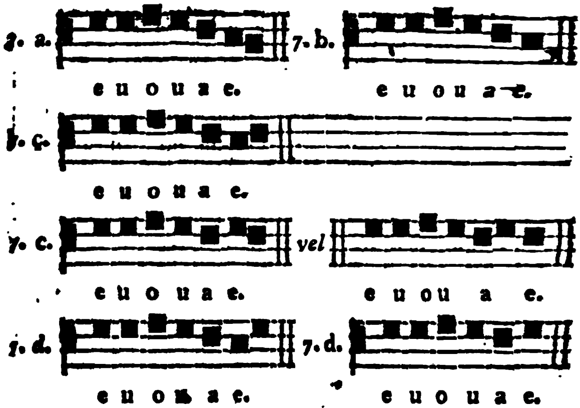

VI. Modus in C. aliter in ut, prævio b. molli.

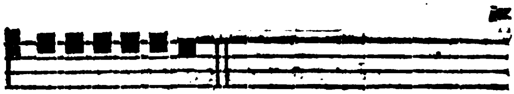
VII. Modus in G. vel G. aliter in sol.

VIII. MODUS in G, *vel G. aliter in* ſol.

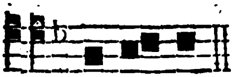

8. b.

e u o u a e.

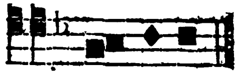
Variæ Intonationes, Mediationes, & Terminationes Pſalmorum & Canticorum in octo Modis.

Intonationes 1. & 6.

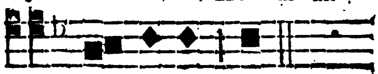
Lau da te.

Dictiones dactilicæ.

Cre di di.

Dictiones dactilicæ cum monoſyllaba.

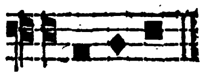
Di ligam te.

Intonationes 2. & 8.

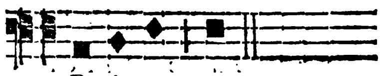
Be a tus vir.

Dictiones dactilicæ.

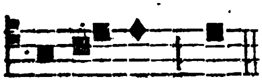
Be ne dic.

Dictiones dactilicæ cum monoſyllaba.

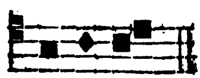
E ri pe me.

Intonationes 3.

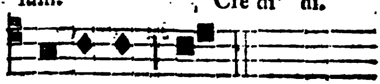
Læ ta tus ſum.

Dictiones dactilicæ.

Cre di di.

Dictiones dactilicæ cum monoſyllaba.

Ju di ca me.

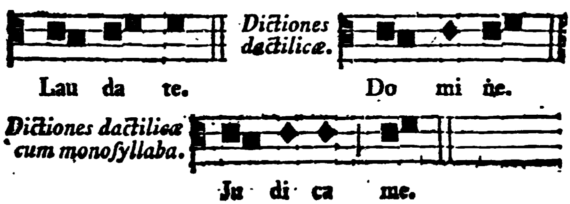
INTONATIONES 4.

INTONATIONES 5.

INTONATIONES 7.

In Officio Feriali (excepto Tempore Paſchali, & à Circumciſione ad Septuageſimam) Intonationes fiunt abſolutè à Notâ dominante in directum, nec non in Officio Defunctorum.

Intonationes Canticorum Evangelicorum quæ numquam mutantur.

MEDIATIONES 1. modi in D. & b. modi.

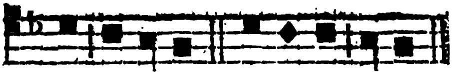

MEDIATIONES 1. modi in A.

Pro mediatione 1. modi in A. nec non 3. & 7. modi nunquàm attollitur ultima dictionis ſyllaba, nec ulla brevis, ideoque præcedens, ut indicabunt exempla hic & alibi ſuo loco poſita.

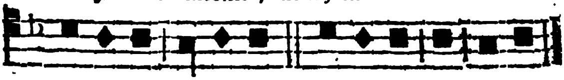

Mediatio communis.

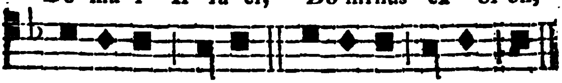

in Ephrata, * fi li æ Ju dæ.

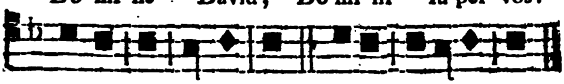
Dictiones Hebrææ indeclinatæ, & monoſyllabæ attolluntur in fine mediationis, ut infrà.

Do mu i Iſ ra ël, * Do mi nus ex Si on; *

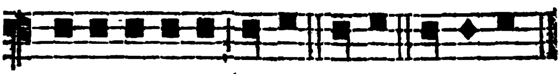
Do mi ne David; * Do mi ni ſu per vos: *

mag na qui potens eſt: * tu o ar gu as me. *

MEDIATIONES 2. *modi.*

In mediationibus 2. 4. 5. & 8. modi quæ elevant penultimam : ſi occurrat dictio hebræa indeclinata, aut monoſyllaba, tunc elevatio fit in ultima ſyllaba tantùm.

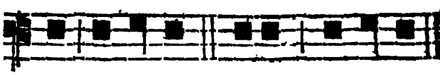

ta ber na cu lum Si lo, * Joſeph, * Iſ ra ël; *

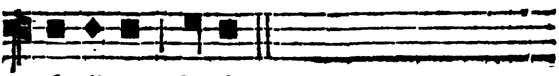

David, * tri bu lant me: * in me eſt; * il lic es, *

Mediatio communis.

in Ephra ta: * tu î Æ gip te; *

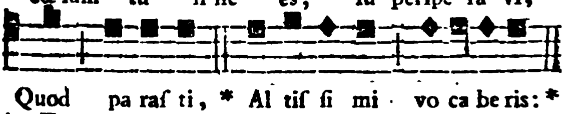
fi li æ Ju dæ, *

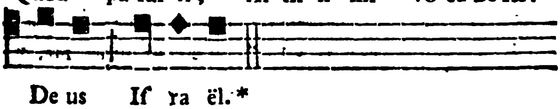
Mediationes 3. modi.

Numquàm attollitur ultima dictionis ſyllaba, nec ulla brevis, ſed præcedens, ut ſequitur.

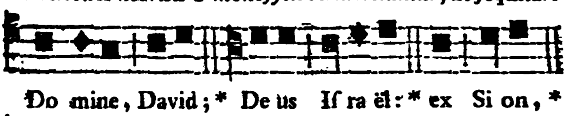

Mediationes 4. modi.

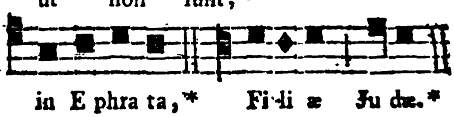
Dictiones hebrææ & monoſyllaba attolluntur, ut ſequitur.

Mediatio communis.

Mediationes 5 & 8 *modi fiunt ut in* 2 *modo*.

Mediationes 7 modi.

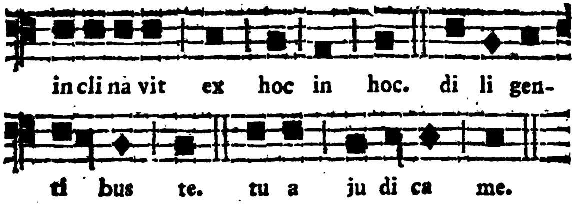
Numquàm attollitur ultima dictionis ſyllaba, nec ulla brevis, ſed præcedens, ut in 1. *tono in* A. & *in* 3.

Terminationes 1. *modi in* D.

tu a ju di ca me. di ca me.
di ca me. di ca me. fru men ti
ſa ti at te. at te. fru men ti
ſa ti at te. in cli na vit. ex hoc
in hoc tu a cor ri pi as me.
TERMINATIONES 1. modi in A.
ha bi ta ti o eſt in te. di li gen-
ti bus te. do mu i A a ron.
TERMINATIONES 2. modi.
no men De i Ja cob. ha bi ta ti o
eſt in te. frumenti ſa ti at te.

TERMINATIONES 3. *modi.*

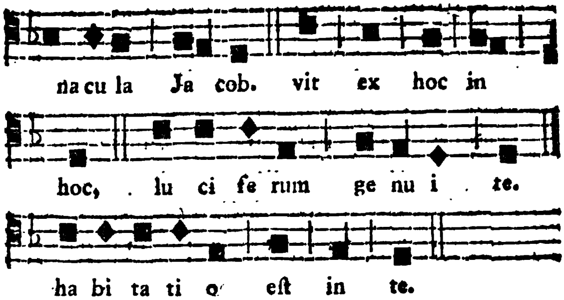

TERMINATIONES 4. modi in E. *& in* A.

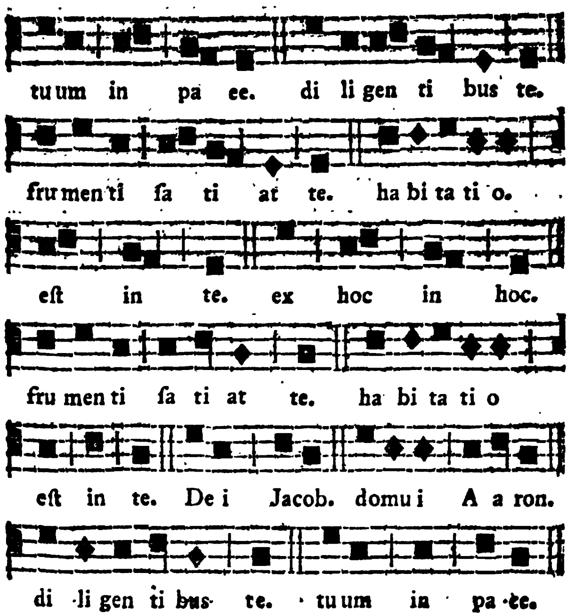

TERMINATIONES 5 modo in C. *in* F. *& in* a.

In terminationibus 5. modi in, F, & in, a; non attollitur Syllaba brevis, nec ultima dictionis.

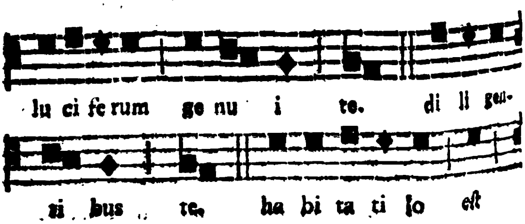

Terminationes 6. *modi.*

Terminationes 7. *modi.*

Non attolitur ſyllaba brevis, nec ultima dictionis.

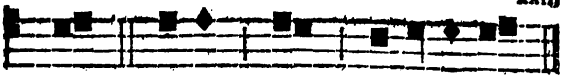

TERMINATIONES 8. modi.

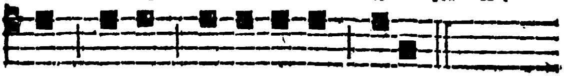

MODUS cantandi Abſolutiones, Benedictiones, & Lectiones ad Officium Nocturnum.

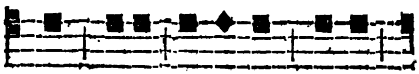
vos? pul chra in de li ci is!

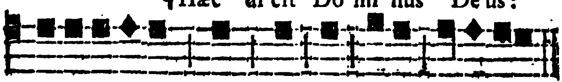
Tu au tem... mi ſe re re noſtri.

Lectiones Iſaïæ & Jeremiæ Tempore Adventûs & Paſſionis, necnon Lectiones in ultimo triduo majoris Hebdomadæ, ac in Officio Defunctorum terminantur ſine reſponſione, ut ſequitur.

Iſaïæ.

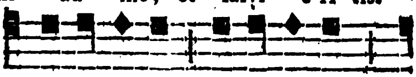

¶ Hæc di cit Do mi nus De us:

Convertimini ad me, & ſalvi e ri tis.

Jeremiæ.

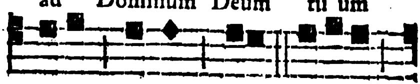

¶ Je ru ſa lem, Je ru ſa lem

convertere ad Dominum Deum tu um

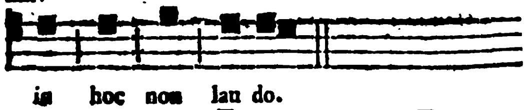
In Triduo.

vo bis tra det me. perfectum

ef fi cit. cùm ve ne ro, diſ po nam.

In Offic. Defunctorum.

Oratio, Reſpice.

Neumata (ſeu Jubili) quorum tabulam hic, ut quibuſdam aliis utilioribus daretur locus, ponere non licuit, ex antiquis Eccleſiarum Libris colligitur inſtituta eſſe ut cantentur in fine Antiphonarum; ideò ad calcem Antiphonarii vel Pſalterii apponetur; ibique quandò & quomodò cantari debeant, ſimul cum aliis ad Pſalmodiam attinentibus, fusè explicabitur, Deo juvante, interim,

Benè cantate ei in jubilatione.

S. Aug. Enarr. in Pſ. 32.